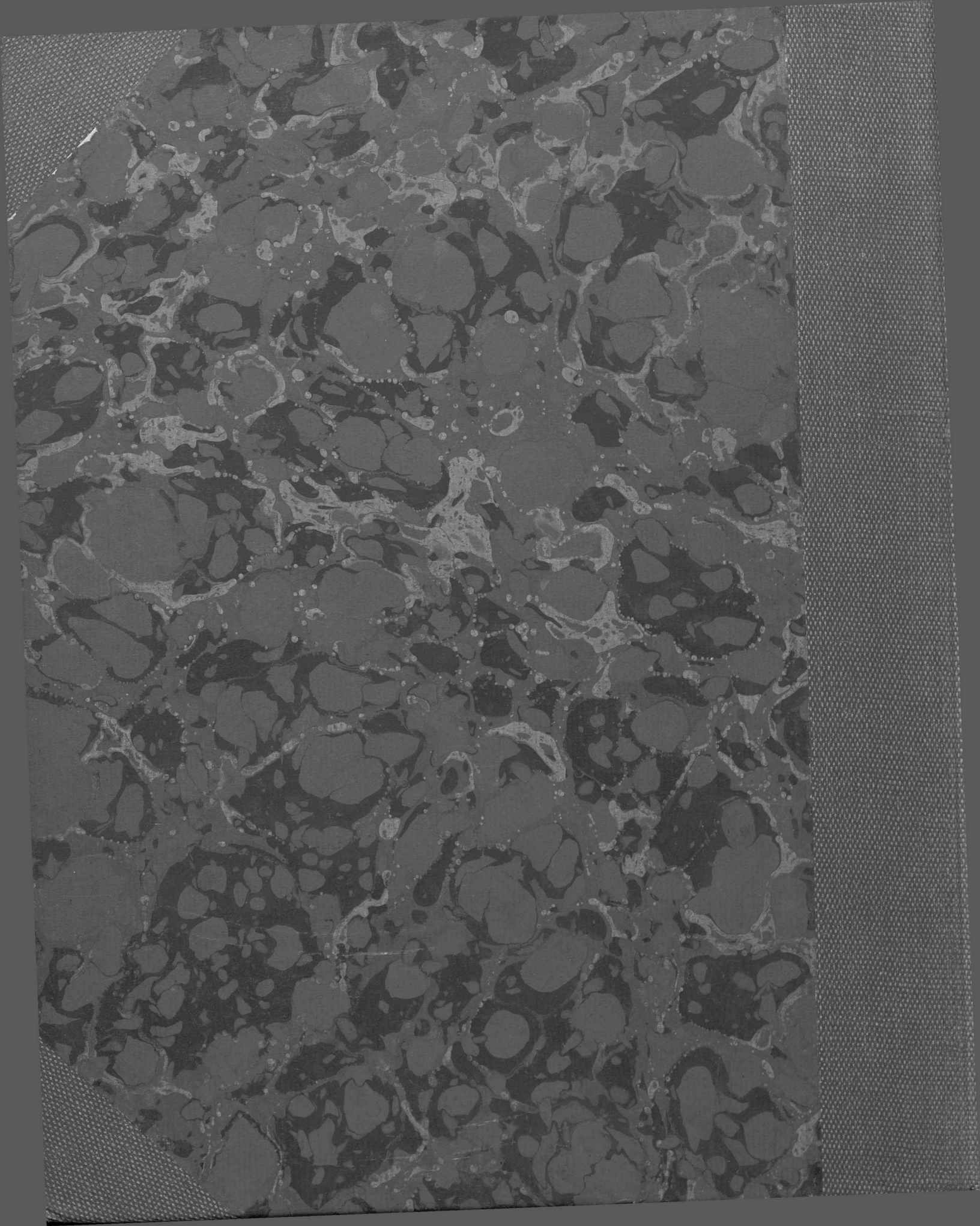

HB
laes

E
S
COR ET MANUS CONCORDANT

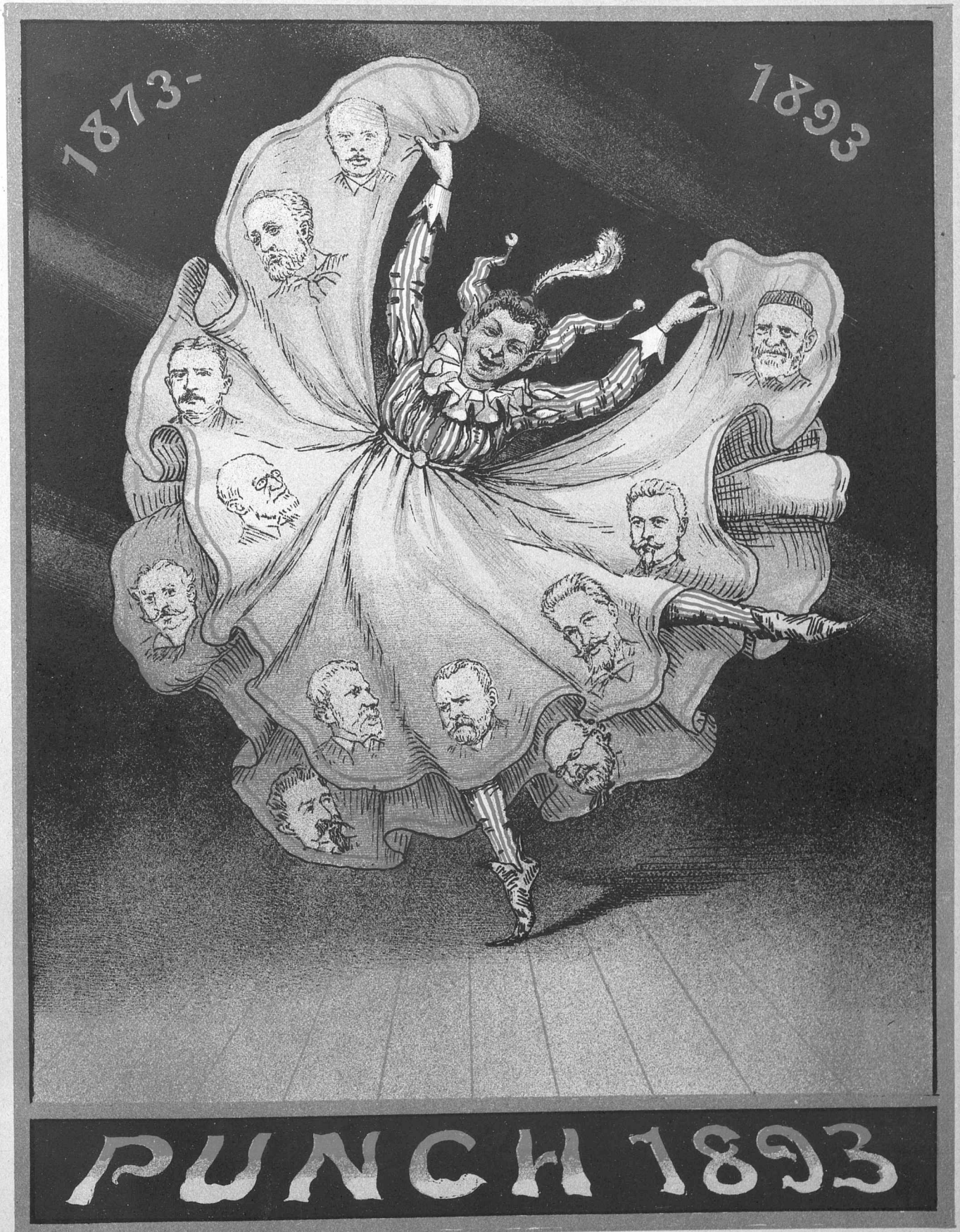
1873-
1893
PUNCH 1893

KØBENHAVNS
KOMMUNEBIBLIOTEKER
HOVEDBIBLIOTEKET
LÆSESALEN

1893
ex. 1

REGISTER

Vers og Prosa.

	Pag.
Aarsvise, en lille	418
Abonnenterne, til	119
Adskillelsen	74
Aforismer 151, 175, 183, 191, 199, 207, 231, 239, 255, 263, 271, 279, 287, 299, 303 311, 319, 351, 367, 383, 391, 399, 411	
Afsked med Sommeren	326
Afskedsbægeret	98
Afskedshilsen til Jubilaren	306
Afskedshymne til Nordens Ansgar	122
Agiteer	271
Albertis Skattefrihed	378
Aldersgrændsen	18
Annonceagenten	246
Ansøgning	131
Apothekeren og Doktoren	274
Aprilvise	130
Aucassin og Nicolete	395
Avertissement	127, 391
Avis *aux lecteurs*	151
Avisen	319
Bager for Smed	275
Bane, paa	62
Banemænd	55
Barberen, hos	379
Bedene, gaaet i	54
Been, de blaa	375
Behandling, anden	26
Beværtning	270
Bloch	43, 146
Borger-Møde, et	102
Borgerrepræsentanterne	363
Brandalarm	135
Brev fra Mlle Fixe	138
Brevduepostforeningen	342
Brevkasse 127, 135, 143, 151, 159, 167, 175, 183, 191, 199, 207, 215, 223, 231, 239, 247, 255, 263, 271, 279, 287, 295, 303, 311, 319, 327, 335, 343, 351, 375, 383, 391, 399, 415, 423	
Brønd, den monumentale	26
Byraadsmøde	267
Byraadsvalg	118
Bøster, de offentlige	234
Carbolvandsdrama, et	411
Carmagnole, den danske	415
Casino	147
Censor, den nye	155
Charlottenborg, Veileder paa	158, 166
Chicago-Brev	162
Christian IV.	142
Conditori med Udenomsbeqvemmeligheder	206
Congres af Skoledrenge	270
Constellationer, politiske	415
Cours, uheldig	299
Der har vi det	87
Det lettede	334
Deutsch, man spricht	258
Dinesens danske Monaco	343
Dioskurer, to	170
Dommedagsbasun ved Vesterhavet, en	394
Elegi	22
Elevationsvise	279
Erlkønig	95
Extraordinairt	94
Fandens Overmand	155
Farvel, et	234
Farvernes Digter	262, 375
Feriegjæster	186
Fest og Fakler	163
Feuilleton, vor nye	238
Finantsloven	90
Finantsstorm, en	142
Fjeldhøie, de	318
Fjeld-Kunst	67
Flyttedagsbetragtninger	346
Foraar i Luften	79
Foraarsgrønt	311, 347, 387
Forelæsning, paa	2, 102
Forfulgt	58
Forlydende, sikkert	31
Fredsapostle	94
Fredsstien, paa	54
Frysepunktet, under	10
Fyr-Taarnet	350
Fænomener, Efteraarets	343
Gaadefuldskab	82
Gjæsten og Drengens Fader	127
Gjørlings-Saga	19
Glatis, paa	39
Gloria mundi!	322
Grammatik, dansk	323
Grosserer-Lam og Kunstner-Ulve	419
Hades, i	78
Hafnia	119
Hagemannske Colonnade, den	398
Halløi	71
Helligaandshuset i Randers	162
Henning Jensens Qvad	158
Herkules-Arbeide, et	2
Herman Greve	338
Herrer i Aandernes Rige	327
Herværende, de	223
Hexernes Tid, fra	154
Hilsen til Rigsdagen	314
Hippodromedariana	230
Historie, en ældre halv	23
Hjemmetydskere	30
Hjulet gaaer i Staa	94
Hofmarked, paa	47
Hundedagsbetragtninger	242
100,000	238
Husfred	78
Husleieskatten, Qvad om	106
Hver Enkelt, at takke	367
Høgsbro	14
Jagd, den vilde	171
Jagtbrev	142
Idræt	302
Jernbane-Personalia	382
Inden Døre	335, 374
Ingeniørernes Cartons	208
Interiør	198
Interviewer	11, 38
Jordefærd	15
Jubilarens Pris	266
Jubilæum	383
Julevise, en	422
Julleroser	379
Juni, 5te	178
Jørgensen, Johannes	191
Kaffesladder 31, 54, 95, 163, 187, 211, 246, 294, 334	
Keisernyt fra Fredensborg	291
Kirkestaden	378
Kjærlighed og Mordforsøg	42
Kjøbenhavn rundt uden Penge 186, 203, 210, 218	
Kjøbenhavns Budget	362
Kjørende, godt	50
Kleopatra	294, 314, 315
Knibtangen	182
Knut Haugedølen og Mads Wollesen	230, 286
Kometen	259
Kommission, Forligs-	90
Kommunal Nød	83
Korrekt	34
Koryfæer, Tre	67
Krogh, Kristian	254
Kunsten, det Nøgne i	58
Landbodelegeretmøde	322
Legepladsen, fra	67
Ligbrænding	306
Litteratur	310
Lobscouse	70
Lotteritidende	6
Lov-Udkast angaaende Jernbaner paa Bornholm	143
Luxus	10
Løfter, gyldne	278
Løvfaldstid	330
Magdalene	18
Magistrat og Borgerrepræsentation	328
Malerpotten var ude, da	59
Marts, i	91
Maskerade	15
Meningen	66
Meteorologiske Betragtninger	30

Pag.

Middag, en bedre 63, 259
Missionsmøde 282
Mommesen 115
Morgen, i 46
Mund. og Klovesyge 82
Musik i Støvlerne 206

Natkafeer, vore 370
Nellemann og Spillemand 235
Nigger, en uheldig 19
Noder, efter 174
Nu vil vi Alle spare 410
Nytaarsbetragtninger, Oles 22
Nytaarskur, Fru Punch's 3
Nytaarsvise, en 3
Næring, fri og bunden 298

Odense-Rigsdag, den 390
Opera posthuma 46
Opgjør, et 38
Orakelsprog 298
Organisationsplan for de Bornholmske Statsbaner 194, 202, 214 222
Overmenneske, et 414
Over Stregen 283

Panama 51
Papyrusrulle, en 362
Pension, paa 71
Petroleums-Motor 138
Philemon og Baucis 383
Pietro 35
Pipperup, Søren, Viser 27, 87, 174, 219, 251, 286, 331, 387
Plankeværket, han, hun og 110, 127, 130
Politibetjentens Klage 366
Price, Carl 39
Program 315
Proteus, en 310
Præmie-Æsker 6
Psykolog, en 66
»Punch« drømmer 98, 106, 114, 123, 418
»Punch« holder Protestmøde 226
»Punch«s Visitkortskaal 346
Pusterum, et 42
Pyroteknik 7

Qvindernes Valgret 370

Pag.

Ravnekrogs Forskjønnelsesforening . . 410
Reclame 414
Redningskrands, Danmarks 351
Referenter 55
Regler 247
Regnveirs-Revue 386
Reiselyst 235
Repræsentant, en ideal 75
Rexiade 399
Ribepræst, den 350
Rigsdagsvalg, tydske 194
Rimbrev 126, 150, 182, 214, 278, 307, 342, 371
Rodemestermarsch 11
Romaner 42
Rygter 327

Samtale 122, 123, 135, 255, 307, 311, 331, 335, 339
Sang for »Kortet« 190
Sangforeningen »Harpen« 295
Scenisk geografisk Forvirring 286
Sct. Georg og Dragen 422
Selvmordernes Fagforening 366
Sidste Dages Hellige, de 23
Sjov i Sværte-Gaden 86
Skildpadde, den forlorne 167
Skyttens Bryde 99
Slaaspladsen, fra 34
Smaa, de, i Samfundet 171
Soirée dansante 363
Sokkelund Badeanstalt 190
Spinat, den tungsindige 179
Splitten 302
Sporet, paa 423
Sportsmænd, de gjæve 231
Sporveis, en, Fødselsveer 339
Statistik, en lille 367
Steilskrift 86
Stores 227
St. Petri Gemeinde's Krage 366
Sven Abbenix, til 203
Sølvkur 86
Sørgeqvad, et 250

Taar, ny 6
Talens Magt 382

Pag.

Tandlægekrigen 131
Tanker under en Middagslur 210
Tantalusgruber i Casino 242
Telefon 50
Theatergeneralforsamling 27
Theaterkatten 14, 78
Theaternyt 282
Theatrenes Repertoire 390
Tidstavle 222, 250, 290, 326, 394
Tittit 218
Tivoliana 154, 274
Tivolivise 243
Tjeneste, ledig 331
Tjenstiver, slet lønnet 110
Tragedie, Fragment af 70
Trekroner, fra, til Kronborg 202
Trykfeil 151, 167

Udhængsplacaten 195
Udstillingen i Qværkeby 330
Universitetets Prisopgaver 398
Uovertrufne, det 170

Vademecum paa Charlottenborg 134, 139
Vadmelsvæveri, det nationale 338
Vasken, i 99
Was thut —? 103
Velgjørenhed 46
Ventegodt, Mathiesen 62
Vers 179, 254
Vesterhavsrevlerne, fra 386
Vestindianernes Vagtparade 391
Vikingefærd 226, 258
Vinglasset, over 290
Vise . . 199, 239, 271, 303, 318, 347, 423
Vise, en lille, om Kydpriserne 374
Vision, en 103
Visitats 319
Vi vidste det 146
Votre serviteur otiosis 114
Wuthhorn 74

Zahlkammeret 131

Ægtepar, et politisk 175

Øen i Sydhavet 62
Øiemed, i velgjørende 47

117478

Billeder i Farvetryk.

Pag.

Afholdenhed 285
Afskedsbeneficecyclus 152
Agrar-Politiken 232
Alder, høi 224
Alsidighed 185
Anonym 301
Arbeidets Deling 265
Augias-Stald, en 8
Augurer, to. 248

Befaren 268
Begravelsesassurance. 141
Begrændsning, med 393
Begyndelsesgrundene 209
Behag, efter 197
Beroligende 140
Bismarcks Hønsegaard 16
Borgerheld, til, sigtende. 216

Circus Ingerslev 56
Collegialt 189
Collision, eiendommelig 420

Dagbog, vor 52
Dale, i de dybe. 260
Damer føre Krig, naar 400
Det gaaer glædeligt. 245
Det gaaer op 316. 413
Det passer 5
Diagnose. 172
Dialektik? 67
Distanceret. 1
Drøm. 148
Døre, inden 336

Efter Behag 309
Efteraarsblomst. 313
Er det dyrt? 249

Farten, paa 297
Farver, moralske og umoralske. . . . 205
Farve-Sprøite 176
Ferien, i 224
Ferslewski, dresserende sine Elefanter 240
Figura udviser, som 21
Finfølelse 261
Fisk, den 241
Fredspibe, en 96
Fresco, al. 80
Fortolkning, aandsnærværende 289
Frokost, en bedre 389

Galaforestilling 212
Galeforestilling 213
Generalen reiser 136
Geschichte, den gamle 24
Gisning, uhyggelig 114
Gjengjæld 97
Gnavere 365
Go Di Vei! 352
Godt nok? 81
Gratulerer! 168
Grønningen, i 133
Gulliver-Fallesen 72
Gyldig Grund 92

Haabløst 237
Hakon, det gaaer tilbage. 304
Held i Uheld 105
Hensigter, reelle 201
Hensynsløst? 165

Pag.

Herrschaften, meine 272
Hippologisk 73
Hjemgaaende, for 392
Hjertets Ret 305
Hôtel l'Europe 48
Hotel, I. Kl. 300
Hovednøgle, en 41
Hævngjerrighed 325
Høg over Høg. 252
Høistærede, farvel 264

Jedermann seine Lust 328
Jernbanegade, i 333, 405
I gode Hænder 4
Indbydelse, betimelig 28
Interesseret, stærkt 33
Jonathan, Broder 200
Journalistik med Lodder 88
Juletræet plyndres 417
Jupiter tonans 120

Kauscher 121
Kjendetegn, ubedragelige. 221
Kjælebarn, et 57
Klaret, godt 196
Knaphul 188
Koldblodig. 29
Kongens Nytorv, paa 332, 404
Kundskabsfylde 177
Kunsten i Tøndemaal. 372
Kurmethode, en. 49
Kys, et. 128
Kænguruhen 296

La crème de la crême. 20
Livlighed, for stor. 233
Lumskepeter, en 377
Lyst til blaat 25
Læsemaade, fiffig 84

Madlavning ctr. Andagt. 173
Man maa spare 373
Man spricht Deutsch 412
Mangel paa Finfølelse 385
Mathematik, høiere 308
Mellem Døren og Karmen 64
Mesalliance 312
Middel, præventivt 204
Misforstaae, ikke til at 132
Misforstaaelse 157
Mythologi? 68

Nattevagten, fra 90
Naturforskning, kunstnerisk 424
Naturhistorisk 244

Ohoi, hiv Manne! 320
Oldfux 32
Omgang med Mennesker 396
Omstændigheder, under forskj. . 228, 229
Opgjørelsen 192
Ordensudnævnelse. en 280
Ordet, taget paa. 12
Overdrivelse, uden. 53

Panteleg 60
Pligtfølelse 340
Primula veris, en tidlig 181
Principspørgsmaal 208
Punch triumphans 108, 109
Pyrrhusseir 376

Quod licet Jovi 77

Rehabiliteret 397

Pag.

Reserveret 37
Resultatet 104
Riddertiden, fra 93
Risikabelt, for 45
Røg, ikke 253

Sagen, det forandrer 281
Saltmadsfad til Vinterhold 421
Salut, under dundrende 160
Sammentræf, heldigt 193
Sandhed fremfor Alt 153
Sandhed med Modification. 380
Sat sapienti 124
Sct. Peders Stol, fra 288
Seilet agterud 368
Selvagtelse 161
Selvfornægtelse 169
Senior eller junior? 348
Sjeldent Træk, et 9
Slet lønnet 117
Slumpelykke 409
Smagen er forskjellig 337
Snefoget, under 40
Snever Vending, i en 384
Socialistmøde 112
Sognebaandsløser, en 76
Som man tager det 125
Sorgen og Klagen hold Maade, med 349
Sort, første 13
Sprogtalent. 273
Spærret 100
Spørgsmaal i Meierifaget 369
Stoppet i Farten 416
Storvadsk 361
Surrogat 341
Svend, den nye 256
Sølvtøiet, denne Vei med. 144

Tankeudvexling 317
Taxtmæssig 101
Terminologi, naturhistorisk 137
Tietgensk Nationalvelstand 344
Tilbud, fristende 284
Tjenstiver 85
Topografisk 329
Tournering 184
»Trin., 5. S. e.« 388
Træf, eiendommeligt 69
Tvivl, opklaret 236

Ude og hjemme 164
Udgangspunkter, forskjellige 116
Uhelbredelig 276
Ulykkestilfælde i Sundet 321
Undervisningens Frugter 257
Undskyldning, gyldig 145
Uniformen, det var kun 17
Utvivlsomt 364

Varer, see paa. 225
Velbefindende 129
Venner i Liv og Død 61
Verte 381
Vigtigste, det 345
Virkelighed 149
Vomitiv 220
Væge, dobbelt 44

Zonetarif 269

Ønske 156, 217
Ørsteds, H. C., Statue 180
Øst og Vest, fra. . . . . 292—93

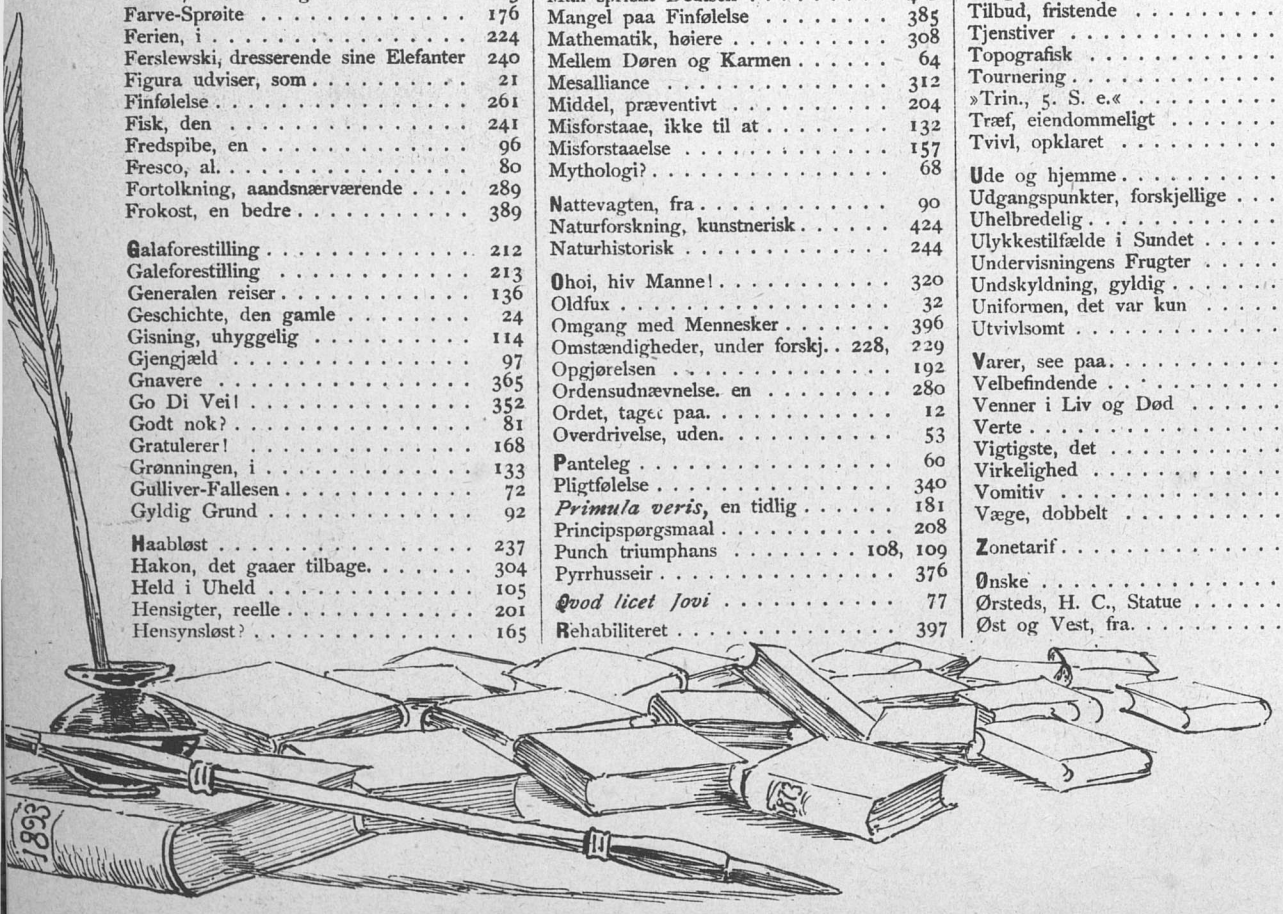

1893. Torsdag den 5. Januar. Nr. 1.

PUNCH.

Distanceret.

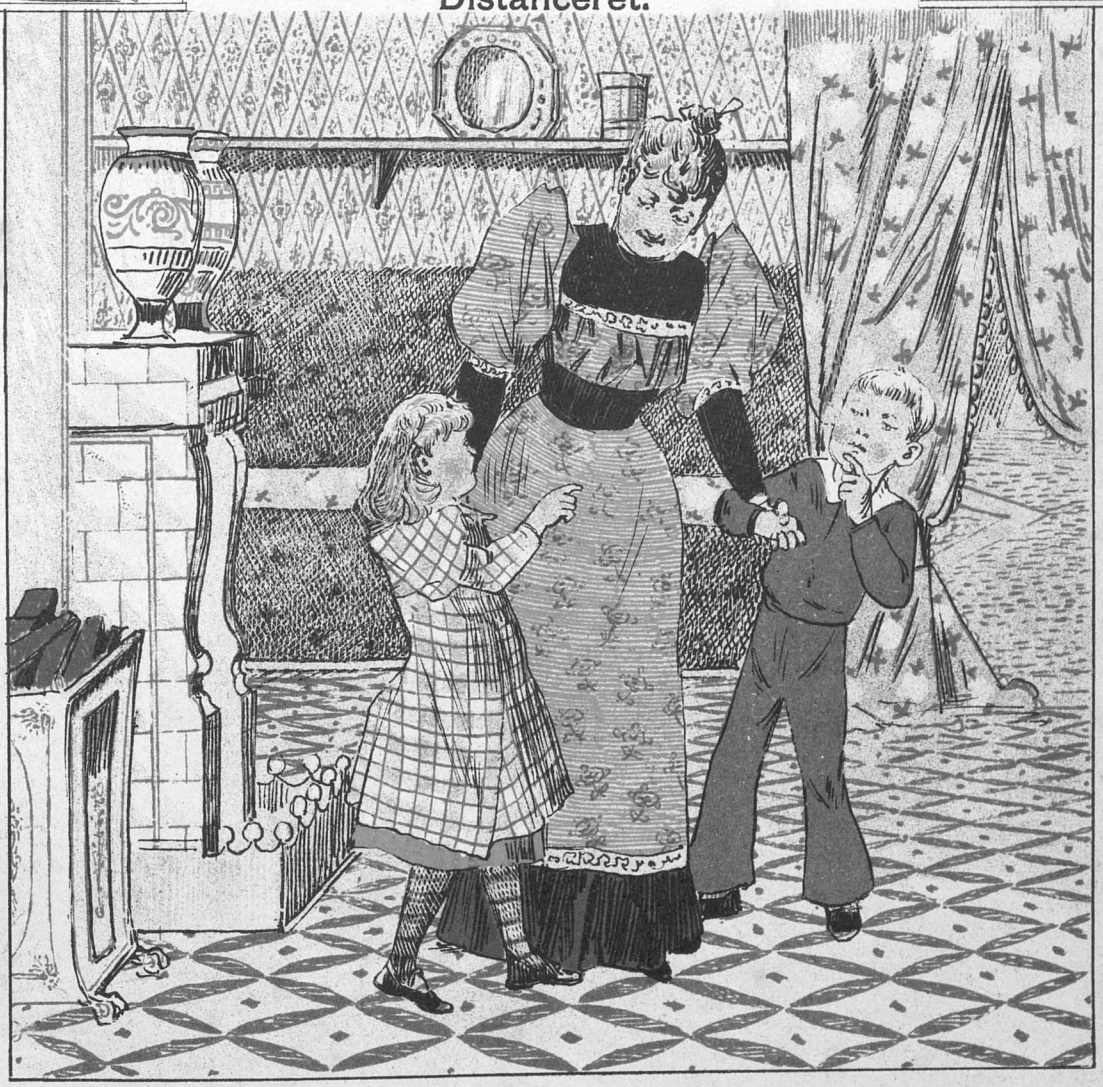

— Ja, Du blev født Kl. 2 om Morgenen, men Peter kom først Kl. 9 om Formiddagen.
— Saa har jeg længere Fødselsdag end Du!
— Ja, men man har ingen Fornøjelse af sin Fødselsdag om Natten.

Et Herkules-Arbejde.

Hos en erkjendtlig Efterslægt bevares
Det trofast, hvordan salig Herakles
Lod Augiases Staldrum vederfares
En højst nødvendig Renselsesproces.
I Referatet heraf aabenbares,
At der af Skarn var Millioner Læs,
Saa først, da han en Syndflod arrangered',
Blev samme Stald tilbørlig renoveret.

Hvis denne højærværdige Atleth
Sin Praxis havde havt i vore Dage,
Saa havde han ved Seinens Bredder set
Til hin antike Stald en værdig Mage.

Den tredje Republik, som Glans har spredt
Med Frihedsfanen over sine Tage,
Har under dem ophobet Skarn i Masser,
Ikke just Ko- men tømte Pengekasser.

Hvad kan det nytte, den har vundet Sejer
I Tonkin og med ædelt Frihedssind
Banket en raa, barbarisk Dahomeyer
Lidt Civilisation i Kroppen ind,
Naar for sin egen Dør den aldrig fejer,
Men lever paa politisk Rænkespind,
Hvor aldrig bunden blev af Statens Hersker
Munden paa den Politikus, som tærsker.

Fuldt er nu Maalet, rent ud sagt, af Møg,
Der langtfra dufter som det rene Væsen;
Det brede Publikum gjør voldsom Støj,
Imens det fine holder sig for Næsen.
En Bombe springer hist med Knald og Røg
Og fordrer hurtig Ende paa Fadæsen,
Mens her en Deputeret anbefaler
At drukne Ondet i en Strøm af Taler.

Vel melder her sig daglig Herkulesser,
Socialister, An- og Monarkister,
Bonapartister, ja selv Boulangister
Og andre Folk med alskens Interesser;
Men deres Kraft er kun det rene Klister,
De savner, naar til Storvask man dem presser,
Det rene Skyllevand paa deres Mølle,
Som var i Forbund med Alcidens Kølle.

Paa Forelæsning.

Glædeligt Nytaar, mine Herrer og Damer! Bare De maa faa skattefri Lejlighed til at plukke endnu flere af Glædens Roser i det ny end i det gamle. Det sidste gik nu heldigvis sin Vej, da det mærkede, det blev forældet, saa det kan følgelig ikke høre, hvad vi staar og siger om det. Det kan jo ikke nægtes, at det havde slemme Synder paa sin Samvittighed. Hvis De havde moralsk Mod til at gennemlæse den sidste Aargang af Politiken — den om Kjøge og Bælum og Middelfart — saa vilde de faa Syndernes Mangfoldighed at skue. Sorte er Synderne som selve Negrene, der skrev dem ned i det af Lucifer anerkjendte uhyrlige Sprog. Til al Lykke er det kun en enkelt af dem, jeg i Dag nødes til at beskjæftige mig med. Men den ene kan være slem nok at omgaas. Mine Herrer og Damer jeg mener

Mund- og Klov-Sygen.

Denne fæle Sygdom har i Fjor grasseret frygtelig over alle de Byer og Lande. Ritzau har ikke bestilt andet end at skrive Biografier og Nekrologer over de angrebne og afdøde Kretur, og hans sørgelige Traadberetninger har været Bladenes røde Traad, der dog til sine Tider blev slemt indfiltret i Panama- og andre Skandaler, som ogsaa skulde have Plads. Som Ouverturen til Mund- og Klov-Sygen opførtes en Snivekomposition ovre i Sydfyn, men den blev taget ud af Repertoiret af en snivekyndig Mand, som enten var Professor Andersen-Bang eller en anden Bang, dog ikke den haabløse Bang, for den Bang var den Gang over alle de høje Fjælde ligesom hans Muse, hvis han nogen Sinde har haft saadan et Væsen, hvad der er god Grund til at betvivle.

Mund- og Klov-Sygebacillen er det des værre endnu ikke lykkedes at bræmse. Den gaar fremdeles løs og løber fra Gaard til Gaard som en vandforskrækket Hund. Bacillen angriber med Forkærlighed mund- eller klov-bærende Individer af Slægten Oxe. Men det er desuagtet en Misforstaaelse at tro, at Bacillens Bestræbelser alene gaar ud paa at blive sat paa Stald og faa Havre. Somme Tider gaar den ind i Stuerne og binder an med Individer af højerestaaende Racer.

Paa dem er Virkningen særl forskjellig. Hos nogle Exemplarer aabenbarer Mundsygen sig som gemen Tandpine, medens Klov-Sygen sætter Skud i levedygtige Ligtjørne. Hos andre bliver Mundsygen til Snakkesyge, og Bacillen kaldes da Vrøvlebacillen. Den trives især i repræsentative Forsamlinger, saasom Rigsdage, Byraad og Sogneraad. Det bedste Middel imod den er at at lade den Angrebne læse et stenografisk Referat af, hvad han selv har sagt. Klov-Bacillen lever ikke blot i Stalde og Stuer, men ogsaa paa Kjøbenhavns Brosten, hvor den sætter sit Mærke paa alt, hvad der henhører under Begrebet Benologi. Paa Landet vil Bacillen faa Ben at gaa paa, for dér er man efter den. Men her i Staden, mine højtærede Tilhørere, protegeres den af Magistraten, der synes, det er pietetsfuldt at bevare det Dyr. Naar Bacillen er bleven træt af at gaa paa Gaden og fare Folk i Benene, længes den efter et Hoved som Operationsbasis og gaar sig en Omgang op paa Daad- og Romhuset og smitter Repræsentanterne. Men Fædrene modtager naadigst de smaa Gæster — det er jo deres Adoptivbørn.

Mine Herrer og Damer, nu slutter jeg. Ellers kunde De falde paa at sige, at ogsaa jeg har Baciller.

Fru Punch.s Nytaarskur.

Punch's Brevkasse var naturligvis som sædvanlig ualmindelig fuld Nytaarsmorgen af Nytaarshilsener af alle de Mennesker, med hvem han har arbejdet sammen i Aarets Løb. Her er et lille Udvalg:

Kjære Punch!
Modtag mine affableste og bedste Ønsker for det nye Aar. Jeg mindes Dem ved et Glas paa Theaterkontoret idag. Deres Yndlingsdyr, Theaterkatten, vil faa en Gang extra Sødmælk i Dagens Anledning.
Deres trofaste gamle
Kammerherre.

P. S. Paa Grund af indtruffen Forhindring kan det averterede Glas Vin ikke drikkes. I Stedet for sendes Dem en venlig Tanke.
D. S.

Hvis jeg ikke selv var saa maarsom, kunde jeg sgu næsten blive misundelig paa Dem. Nu er jeg imidlertid maarsom, og derfor glædeligt Nytaar.
Asfel.

Kjære gamle Ven.
Hvorfor Fanden skulde jeg ikke ogsaa bringe Dig min Lykönskning! Dit Humör er lilla-höjrödt som en Akvarel af Vasco de Gama, blaat-forhaabningsgrönt som et Malerі i Palazzo d'Italia i Firenze af Mirabeau, glansfuldt som en ny Radering af Désirée Artôt. Gid Livets Gumpeha ogsaa i det nye Aar maa fare lempelig med Dig. Det önsker
Din gamle Ven
Sofus S.

Kjære *Punch!*
Jeg hører Dine Harper i Luften. Du har bygget Hjem for Mennesker — for mig og for mange Andre — med Torne paa. Min — min Spasmester.
»Bygmester Solness's« Bygmester.

Hr. Punch!
Som Skribent overrager De de fleste andre i krystalhimmelklar nogtern Spot over Deres Medfædrelanderister. Ikke jeg vil savnes mellem dem, der önsker Dem glædeligt Nytaar.
E. B.

Et Essay om *Punch*.
Punch hører til de Forfattere, som man maa lægge Mærke til. Ikke i Kraft af deres ydre Massivitet, men fordi de ligesom hyponotiserer Blikket, fæstner det fast ved sig, saa at det ikke kan slippe dem.
Punch er et Overmenneske. Jeg ved ikke noget bedre Udtryk om ham.
Jernbanekonduktører har ofte et skarpt Blik for, hvilken Klasse Folk hører til, første, anden eller tredie. Jeg troer, vi literære Jernbanekonduktører har det samme. Jeg lukker ubetinget Døren til en første Klasses Kupé op for *Punch*.
G. B.

Hr. Manbang

Der vaagned et Lig.
I Kisten . . . .
Og var med.
Til sin egen Begravelse . . . .
Og fulgte.
Sig selv . . . . kun én Mand.
Og ellers . . . .
Tro til det Sidste . . . .
Den ene . . . .
Var *Punch* . . . .

Nu, da den knivsodtynde Splint af Tid, der kaldes Nytaarsdag, skillevægsdeler den tidshenrundne Maanedstylf, fra den nysfostrede, ridses Deres Billed saa ferskvandsklart paa mit Øjes Nervetavl. Jeg tilønsker Dem frydbugnende Ny-Decenniums-Tiendedel.
Jørgensen.

Når jeg får sikret verdensfreden, gjort Norge rent og gennet storsvensken på porten, da tar Jeg ifra fjællet mit og graneskogen min ned til dig i danmark. Jeg kungør det hær for alværden: da vil Jeg abonnere på Punch. Jeg tænker: svenkken får la mig gøre det, lel.
Bj. Bj.

Tilbage i Anledning af
Hr. *Punch* deres dybtfølte Tak for
den smukke Maade, hvorpaa han hele Aftenen,
De Gamle i Inderne
Aarsskifte at drikke
og traktere dem kostelig; samt ofte gjentagne
Bentheimine H. Hennings'ine J.

Du har læst mine unge Sange,
Skjønt korte, maaske for lange —
Oho!
Du burde have skrevet dem,
Nu kan Du læse dem.
Svend Trøst.

Da det er *Punch* umuligt personlig at takke de Mange, der tænkte paa ham ved Aarskiftet, beder han dem modtage hans hjerteligste Tak ad denne ikke længere usædvanlige Vej.

En Nytaarvise.

Har man hilst det nye Aar,
Er det godt at samle,
Medens Nytaarsklokken slaar,
Minder fra det gamle.
Var det daarligt eller godt
Saadan i det Hele?
Svaret er i Stort og Smaat:
Lidt af begge Dele!

Ser vi først til Politik,
Saa var den lidt broget,
Hørup, Bing og Jensen gik —
Det var altid Noget.
Svaret bliver dog lidt koldt,
Spørges, hvad der vandtes,
Da en Korsgaard vi beholdt
Og Hr. Eedvard Brandes.

Frem Alberti dristig drog;
Ind i Thinget snakked'
Han sig under »Dannebrog«,
Som er sechert »blakket«.
Han og Bladet fuldt er af
Al Slags dunkle Gaader,
Som hans egen Typograph
Og Trykker gjerne raader.

Estrup med et stille Smil
Ser paa denne Ælte,
Haaber paa en god April,
Der vil Hjerter smelte.
Aaret, som nu maatte dø,
Kommer aldrig tiere,
Men der lagdes ned et Frø,
Som maaske vil spire.

Det var nu for Land og Stat
Synet paa Bestikket.
Paa vor By og Magistrat
Nu vi kaster Blikket.
Straalende elektrisk Lys
I de store Rækker,
Medens Ben man i vor Bys
»Kattesunde« brækker.

Hvorom Alting er, vi gaar
Ganske haabefulde
Ind nu til det nye Aar,
Hvad vi ogsaa skulde.
Kolera'n vi slap, imens
Vi vor Lykke priser
Og nøj's med Drachmanns Pestilens
I Svend Trøst'es Viser.

I gode Hænder.

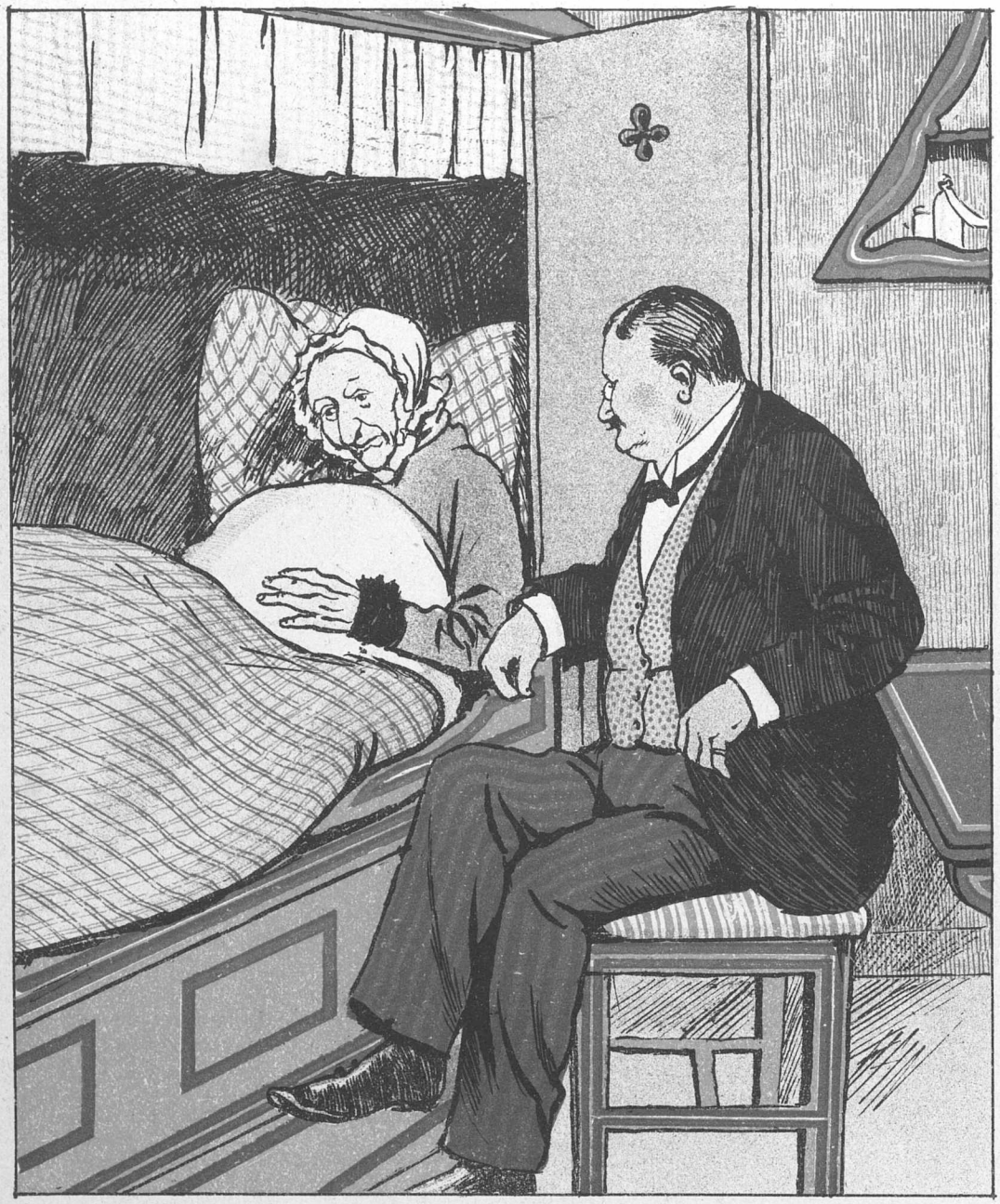

— Nu stoler je' kuns paa Vorherre og Doktoren.
— Ja vi To er da heller ikke til at kimse ad.

Det passer.

— Har De en tom Kupé, for vi er fulde!

Ny Taar!

En herlig Slut paa Legen! Farvel! og hils dernede
I den kjøbenhavnske Hule, den store Snobbe-Grav!
Hej, skænk mig en Taar Bier, at jeg kan ha' til Rede
Et Æselsspark til Tak for Grinet, I mig gav.
Her staar jeg arme Synder i mit lyriske Flitter,
Kun svøbt i „Politikens" ret transparente Lagen,
Omsider jeg svend-trøstig et Skjulested mig hitter —
Hvor ingen Brygger nægter en Snes Tusind mig om Dagen!

Jeg leger ikke mer! . . . jeg maa ned til Republiken!
Her gik jeg Skind og troed paa Georgs Ideal,
Hvad var det saa? . . . Haloj kun med Borgermusiken,
Et Pift, hvis Text man fra en „evropæisk" Mester stjal.
Nej, jeg maa ned til Frankrigs Minister-Redaktører
Og gi'e dem lidt af Grovfilen, disse Soutenører;
Paa Vikingvis jeg gi'er dem „unge Viser" og saa videre —
Mens selv jeg staar i Toppen iblandt de andre „Riddere"!

Ja, jeg maa bort fra Pladsen, — jeg, som har reduceret
Min Smule Digterkrans til et Georgsk Ideal,
Maa bort fra dette Land, hvor min Bringe blev skamferet,
Bort fra „den litterære", som lille Herman stjal!
Min Bortgang bli'r en Lettelse, — men Byrden bli'r tilbage,
Den Byrde, vi Halvtreds maa paa brede Skuldre drage;
En bedre Byrde har jeg: til Marseillaisens Toner
Hu hej for mig og Dig! — gjør jeg nu Revolutioner.

Letfærdighedens Frankrig! — Du prøve skal min Næve;
Den er kanske „forskrevet", men ej til Brygger-Guld!
Jeg slaar til Republiken, og selv om jeg slaar skjæve,
Skal det dog ej mankere, at jeg ta'er Munden fuld.
Lad Hr. *Carnot* kun smide Proletarerne paa Gaden;
Nu er det Holger Danske, der forsvarer Barrikaden.
Og evig er hans Ungdom, det er alt, hvad Fyren ejer —
Men den kan ogsaa føre, hvilken Sag De vil, til Sejer.

Som Gnist i unge Hjærter, som Glød i Folkets Aarer
Jeg Holger, født *Svend Trøst*, midt i Tidens Saga staar;
Jeg rejser fra min Edith, jeg rejser uden Taarer,
Fordi jeg er den Brand, som i Fremtids Luer slaar!
Naar jeg har masetFrankrig, til Hjemmets Dødsumps Vande
Til Kjøbenhavn jeg iler med lldskrift paa min Pande.
Lyt! gjennem Vinternatten jeg buldrer som en Torden
Og tømmer saa en ny Taar og rydder hele Jorden!

Lotteritidende.

Prøve paa en Journalistik, der gaar med Lodder.

Lotteritidende udsætter herved en Præmie af 1000 Kr. for den bedste Ondskabsfuldhed om Hørup.

En Præmie af 50 udsættes for det smukkeste Billede af Secher.

En Pris af 100 Kr. sættes paa den mest vellykkede Karrikatur af Neumann.

Løsningen af Lotteritidendes store Præmie-lotterigaade belønnes med prøvede Sølvgenstande og gratis Makulatur i et helt Aar. Den lyder saaledes:

„Fra Flagstang det vajer,
Alberti det ejer,
Dets egne Folk plejer
At vinde hver Sejer,
Naar det Væddekamp leger."

For at lette Adgangen til Præmieæskningen skal vi tilføje, at Gaadens Løsning er Dannebrog.

For den bedste Opskrift paa borgerligt Øllebrød udsætter Lotteritidende en Theske som Præmie. Kun Husmødre, der fremlægger Vielsesattest og Kvittering for Lotteritidende, kan konkurrere om Theskeen Ved Besvarelsen maa det nøje paavises, om Øllebrød er billigst i Januar eller i Juli. Prisforholdet mellem Fløde, Sødmælk og Skummetmælk i Øllebrød opgives pr. Tallerken. Skemaer erholdes paa Redaktionskontoret.

Senere hen agter Lotteritidende at overraske sine 11,000 forholdsvis temmelig fri Abonnenter med andre Prisopgaver Vi røber af disse:

En Præmie af 10 Kroner for den bedste Skildring af en Skorstensfejerdrengs Livsvilkaar. Det bemærkes, at Forklædningskunstneren Schiwe er *hors de concours*.

Et Hædersdiplom for den troværdigste Beskrivelse af en Skibsdrengs Rejse over Atlanten. Wirén er udelukket fra Deltagelse

En prima Gummisut for Fastsættelsen af en Patteflaskes normale Varmegrad.

Præmie-Æskeri.

Det er generende at mangle en god Idé; men det kan blive meget mere generende at have en god Idé for mange. Det kan *Punch* tale med om af Erfaring: I Anledning af sin 20de Aargangs Begyndelse havde han nemlig faaet den gode Idé at adoptere et æret Herværendes Idé Han havde udsat en

Præmie-Opgave.

der kun maatte løses af hans flittigste Læsere. Da han har haft Lejlighed til at omtale utallige Medborgere, fik han derfor ogsaa utallige Besvarelser, saa at han tilsidst maatte trække sine længste Vandstøvler paa for at vade gjennem Manuskripterne. Det var drøjt! Men, naar nu Udgydelserne kommer paa Tryk, vil det for de ærede Læsere, der ikke nøjes med at læse Billederne, komme til at se endnu mere dannebroget ud, — men lige meget! . . . Reklamen leve!

Opgaven gik ud paa, at enhver Konkurrent skulde tolke sine personlige „Stemninger ved Aarsskiftet" paa følgende nærliggende Rim:

. . . . . *give*
. . . . . *Besked.*
. . . . . *skrive*
. . . . . *ned*

Denne uhyrlig vanskelige Opgave fremkaldte, som sagt, en akut Digterepidemi i *Punch*'s — paa Tro og Love — uoverskuelig utallige Læsekreds. Af Besvarelsernes Stormflod hidsættes et skjønsomt Udvalg, uden at dog Digternes Navne anføres. Man skal nemlig ikke give Alt ind med Sølvskeer. Den Gætter, der kan gætte Navnene, vil som Extra-Præmie kunne gjøre Fordring paa Ret til at indbetale et større Beløb i dette Blads Kasse.

I.

Pris dette Land og dets *Muld*
og alt, hvad dets Gødning kan give; —
Om ogsaa lidt fyndigt Du si'er
De Bøndertampe Besked,
Vil dog Du faa Muldvarpe-Tak
for alt, hvad Dig lyster at skrive,
Mens til *det forjættede Land*
Med Smil Du bag Skægget tyer ned.

II.

Naar den uhyrlige Skæbne bare vilde give — Mig et Par gode Indfald, saa svær' jeg en besk Eed — Paa at jeg nogle ret ovenud dejlige Sku'spil skulde skrive — Saa at alle Fordummelsens Vaudevillerier skulde ramle ned!

III.

Naar de Snobber en Seidel vil give,
Saa ved jeg og min Edith Besked —
Oho!
Strax vi „*gamle Viser*" vil skrive
Og bukke til Gulvet os ned!

IV.

Jeg F . . . . . g . . . mig Jer ret til Gavns kan give
Om Aaret, der skal komme, en tintefri Besked:
Som et **G**-mytligt Aar det vil sit Navn indskrive,
Et Aar med **G**eorg op og alle **G**umper ned!

V.

Ak, en raslende Hjærne kun give
kan sortvioletgraa Besked,
Naar en Baudelære-Dreng skrive
skal natsvangre *Stemninger* ned.

VI

Maa jeg spørge, skal den Præmieopgave være maarschom? . . . Nej, min go'e *Punch!* . . . gak til *Blæksprutten* og bliv vis. For at gi'e Dem et lille Begreb om den Axel, hvorom al Kjøbenhavner-Vittighed drejer sig, har jeg dog benyttet Deres dumme Rim til medfølgende indholdsvægtige og rasendes maarschomme Revy-Vers:

Tshimbum faldera, jeg kan give
Radatsching om alting Besked
Bummelum klingelinge og skrive
Radatsching skralderalle det ned!

VII.

Hvorfor skal „et Dukkehjem" jeg nu give,
Siden Publikums Trang er Fru A's eller B's Ged?
Naar *Nora* sit Navn som *Dinora* vil skrive,
Vil Urderballancen vel nok gaa en Snes ned.

VIII.

Ifald de vil bare os give
Om Navn og Adresse Besked,
Skal vi øjeblikkelig skrive
Dem blandt vore Holdere ned.

Denne sidste Besvarelse træffer saa lige Hovedet paa Sømmet, at den selvfølgelig blev tilkjendt Præmien. I hele Redaktionspersonalets højtidelige Overværelse blev Mottosedlen aabnet, og man vil kunne forestille sig den almindelige Overraskelse, da Faktoren oplæste Forfatternavnet:

Punch.

Pyroteknik.

Punch, som immervæk har haft den
Glæde, at den kunde noget „afbrændt" gi'e.
Foranstalted Nytaarsaften
For sin Kreds af Venner lidt Fyrværkeri.
Kors, hvor det glimted' og det futted'
Natten igjennem, Hillemænd!
Der blev skam ikke sparet paa Krudtet,
Som er fundet op af Stadil-Christensen.

Hørup lig en bengalsk Flamme
Spredte sin Oplysning rundt, og den var høj,
Stakkels H—g sad i Skamme-
Krogen og gik op i bare Lamperøg.
„*Lucifer*" og hans Broer, som roses
Gjensidig for en medfødt „Gnist",
Blev „*Politikens*" sorte Moses
Lygtemænd og gik som Blaalys af til sidst.

Magistratens nye Skatter
Viste sig som Guldregn. Aa! En lys Idee!
Tietgen figurered' atter
Som „Kineser" med sit store Nordiske
„Skrubtudser" *Aftenbladet* ejer,
Og „*København*" er li'esaa god,
Hos „Hvad vi vil" og dets Fru Meyer
Spruttede Troldkællinger i Overflod.

Drachmann sin Svend Trøster sendte
Op til Vejrs, og den gik ud som en Raket,
„*Dannebrog*" med sin bekjendte
Asschel som en Brander leged' Himmelspræt.
Bygmester Solness med Garnering
Af Brillantild gav Ibsens Pen,
Og med en righoldig Salutering
Alle Ildtilbederne var med paa den.

Flot til Panama-Skandalen
Bomber blev spendert fra Ravachols Fabrik,
Medens her til Lands Finalen
Havde „Sværmere" for Willumsens Teknik.
Bajer til Slut paa „Fredens" Vegne
Muntrede gamle Folk og Børn,
Saasom han lod det med „Stjerner" regne,
Hvortil man i Tilgift fik den store „Bjørn".

☛ Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.** ☚

En Avgias-Stald.

»Det gaar glædeligt!« sagde Republikken,
Anarkismen tilbød at klare Butikken.

PUNCH

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 12. Januar. Nr. 2.

PUNCH.

Et sjeldent Træf.

— Har Du nogensinde fundet en Mand under din Seng?
— Ja, den Nat, da her blev gjort Indbrud i Villaen . . .
— Men, hvad siger Du?!
— Da fandt jeg min Mand under Sengen.

Under Frysepunktet.

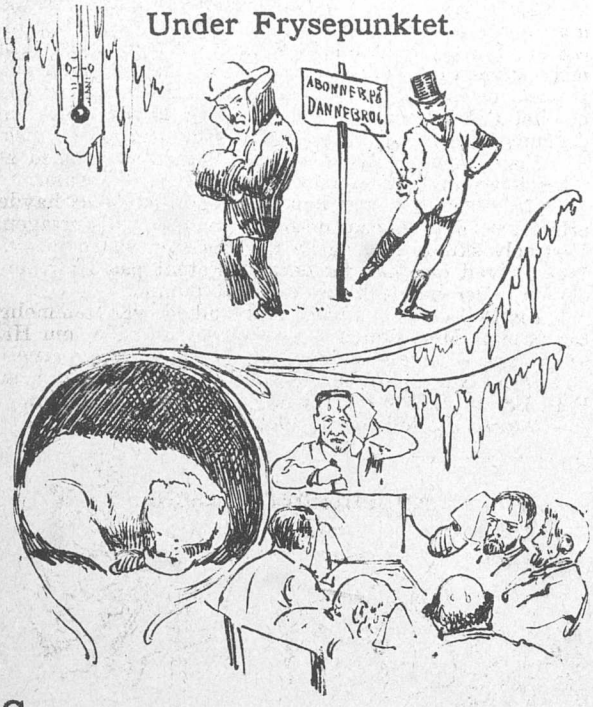

Som særlig mildt just ikke sig Vejret anbefaler;
Paa Kullet Prisen stiger, mens Kvægsølvet daler.
Man hoster og man nyser
Og bliver dog ej hedere,
Mens stakkels BENTHEIM gyser,
Han bliver ikke federe;
Endogsaa Vandet fryser
I „*Dannebrogs*“ Ledere,
Hvis Aarsag Redaktøren sandsynligvis venter
At føre paa Glatis et nyt Hold Abonnenter.

Men ude i Kasernen hos HØGSBRO og FREDE
Begynder man saa smaat at faa det med lidt Hede.
Vel har for Øjeblikket
Forhandlingsmanien
Urørt i Udvalg ligget
I Kraft af Inertien
Og sine Lapper slikket
Som Bamsen i Hien;
Men nu det forjættende Haab os indprentes,
At en Finansbetænkning »med det første« kan ventes.

Den lovede Betænkning er ellers ganske lovende:
»Forliget« er afbildet blidelig hensovende,
Betænkningen er brygget
Med passende Udførlighed
Og, som sædvanlig, smykket
Med staalsat Ubønhørlighed,
Som rent har forebygget
Hver Tanke om Medgjørlighed:
I Kakkelovnen den for Gendarmerne lægger,
Og paa et Par Assessorer paany den Halsen knækker.

Midt i den siemme Kulde kan saa den ordinære
Finanslov rejse didhen, hvor der er varmt at være
Og ingen Djævel fryser,
Men alle smelter sammen,
Mens paa dens Gravhøj lyser
Og knitrer Tvedragts Flammen,
Hvor de, der vog den, fnyser
Og galer rød i Kammen
Ja, paa en varm Debat faar endnu en Gang sig brændt
Om dette folkedømte Provisorie-Regiment.

Luksus.

Skatteborgergadens nationaløkonomiske Fagforening holdt i Mandags Diskussionsmøde i Anledning af Forslaget til Huslejeskatten.

Fhv. Gaardmand *Spendrupsen* maatte give Magistraten Medhold i, at Huslejeskat egentlig var en Luksussskat, for naar Folk bare kompromitterede sig ordentlig her i Livet, saa kunde de altid slumpe sig til at faa frit Logis — og Kost oven i Kjøbet. Han troede dog inte, at Magistraten kunde blive staaende ved den ene Luksusskat, især da den jo inte kunde faa Folk til at betale Skat af den Husleje, som de jo inte betaler. Man maatte derfor se sig om efter andre Luksusartikler, som der kunde lægges en Smule Afgift paa. Hvad mente nu den ærede Forsamling?

Arbejdsmand *Mundbjerg* foreslog en Afgift paa Spyttebakker. Han var kuns en simpel Mand, der altid var vant til at spytte paa Gulvet, men naar Folk vilde bruge saadan en Luksusgjenstand som en Spyttebakke, saa burde de osse spytte i Bøssen for det og give et Par Kroner om Aaret til Kommunen. Man maatte gjerne spytte Taleren i Øjnene, hvis der inte vilde komme i det mindste et Hundrede Tusinde Kroner ind paa den Maade.

Handelsmand *Ferdinand* mente, at en Skat paa Lommetørklæder var heller inte tabt bag af en Pærevogn. Han brugte nu immer Fingrene i sin Praxis, saa den Luksusskat skulde inte genere ham Enhver var jo Snyder i sin Næring, for enten snød man sig selv eller ogsaa snød man sine Medmennesker; men hvorfor Magistraten vilde lade sig snyde ved at lade Folk bruge Lommetørklæder gratis, det forstod han inte.

Haandlanger *Nikolaj* syntes, at Magistraten ogsaa skulde have al Ting ind med Skeer, siden den ikke af sig selv var falden paa, at Knive og Gafler egentlig var Luksusgjenstande, som godt kunde beskattes. Vi kunde saamænd godt spise med Fingrene og drikke af Flasken, saa at en lille Luksusskat paa Glas kunde gaa med i Kjøbet. Saadan en Skat vilde blive en fed Mundfuld, som man nok andet Steds vilde slikke sine Fingre efter.

Rejestryger *Jokumsen* foreslog en Luksusskat paa Gulvmaatter og Skrabejærn. Havde man inte Raad til at betale Skatten, kunde man godt stryge de Remedier; det vilde nok alligevel blive en ren Benefice for Kommunens Kasse.

Efter nogen Diskussion vedtog man i Henhold til sidstnævnte Forslag at opfordre Kommunalbestyrelsen til at holde sig paa Maatten og iøvrigt tage sig sine sædvanlige Skrabere.

Interviewet Interviewer.

Den nyeste Reporter af den dannebrogede Race lyder Navnet Strix. Han er en af de Haandværkssvende, hvis Haandtering er at ringe paa hos alle Mennesker og komme med paatrængende Spørgsmaal. Medens Victor har taget Ranselen paa Nakken og Staven udi Haand og modig har vovet sig ned til Kolerabyen et Fjerdingaar efter, at Koleraen var ophørt, og medens Gaston har den Façon at gaa til Teatrene for at faa Variétéerne skældt ud og til Variétéerne for at faa gjort Halløj med Teatrene, har Strix taget Sagen mageligere og foreløbig kun udkaaret sig en ældre Professor til Offer.

Punch har altid haft en vis Respekt for de Folk, der mir nichts, dir nichts gaar ind til vildfremmede Mennesker, lægger Benene op i deres Chaiselongue og dissekerer deres Tankers Tanker. Han fik Lyst til at gøre Hr. Strix sit Interview og traf Reporteren siddende i dybe Decembердrømme, medens han rodede i sin Lomme efter løse Cigarer.

Punch spurgte Intervieweren, om det kunde passe ham at blive interviewet om sine Interviews.

Strix var villig. Han havde forøvrigt før haft den Ære at være i Punch, men under et andet af sine Navne. Dem brugte han i Flæng efter Kursen, og eftersom han var Medarbejder ved *Aftenbladet*, *København* eller *Dannebrog*. Nu var han hos Secher, og der var han Strix. Om Punch vilde se Proskriptionslisten over dem, der skulde interviewes. Ellers vilde han bare sige, at den var en halv Alen længere end Leporellos. Efterhaanden skulde han nemlig rundt til enhver af *Lotteritidendes* Abonnenter. Ret langt var han ikke kommen endnu, men nogle Steder havde han dog været. For Exempel hos Professor Aagaard. Dér var han oppe at faa Kjøbenhavn forskønnet.

Punch spurgte om, han ellers havde noget positivt Udbytte af sine Interviews.

Strix: Noget falder der jo altid af, og en Cigar hænger der altid ved. Her skal De selv se. Disse her har jeg faaet paa mine Ture. Vil De ryge?

Punch takkede, men røg helst ikke Cigarer, der var lagrede i andre Lommer. Noget hænger der jo altid ved —

Strix: Aa, jeg be'r. Men der er ogsaa de Steder, hvor man faar en Kop Kaffe, ja en Gang, da jeg som Bladets Kommitterede var henne paa Hjørnet at interviewe en Urtekræmmer om Konjunkturerne paa Makulatur, fik jeg formelig et Glas Portvin. En Oplysning til Bladet faar man jo ogsaa hos én og anden. F. Ex. hos Aagaard, hvor jeg var tre Døgn i Træk. Der fik jeg at vide, at Hesten paa Kongens Nytorv helst maa blive staaende. Senere interviewede jeg Manden paa Hesten, og han var af samme Mening. Dette forandrede en hel Del af mit Livssyn, for jeg havde gaaet og decemberdrømt om, at Dyret skulde op paa Oldnordisk.

Punch spurgte Strix, om han havde været med at interviewe afdøde sydamerikanske Generalkonsuler.

Strix beklagede, at hans Kollega *Ignidiotus* havde erhvervet Eneret paa dette Omraade af Reportagen. Men selv skulde han ogsaa nok finde en smuk Specialitet. Hvad om man fik udtaget Patent paa Kammerchefen. Der kunde hlive noget at pumpe.

Punch tvivlede. Hans Affabelhed var temmelig tør af sig. Men Punch kunde ønske at vide, om Hr. Strix ikke sommetider blev smidt ned ad Trapperne.

Strix: Nej, mærkværdig nok. Men det ligger i, at Folk her til Lands er, lad mig sige, saa godmodige.

Punch: Ja, lad os sige det.

Rodemestermarsch.

Borup er en skattet Mand,
— Roden gaar, Roden gaar —
Tænker over al Forstand
— Roden gaar, Roden gaar —
Paa den Lejeskat, som alle
Borgerne at skatte véd.
Roden gaar, Roden gaar,
Render rundt og faar Besked.

Op og ned ad Trapperne
Roden gaar, Roden gaar,
Tæller os paa Knapperne —
Roden gaar, Roden gaar,
Spørger, hvad vi gi'er i Leje,
Det gad Borup gerne vidst.
Roden gaar, Roden gaar,
Ned i Kælder, op paa Kvist.

Der skal laves Statistik,
Roden gaar, Roden gaar,
Borup skal ha'e gjort Bestik,
Roden gaar, Roden gaar.
Han vil Leje ha' af Lejen,
Lege med et Par Procent.
Roden gaar, Roden gaar.
Til den Byen rundt har rendt.

Men, naar Roden saadan gaar!
Roden gaar, Roden gaar,
Skat ved Lejlighed den faar,
Roden gaar, Roden gaar,
Vender frygtelig tilbage
Med en Lejeskatblanket.
Roden gaar, Roden gaar
Rundt med Borups Regnebrædt.

Taget paa Ordet.

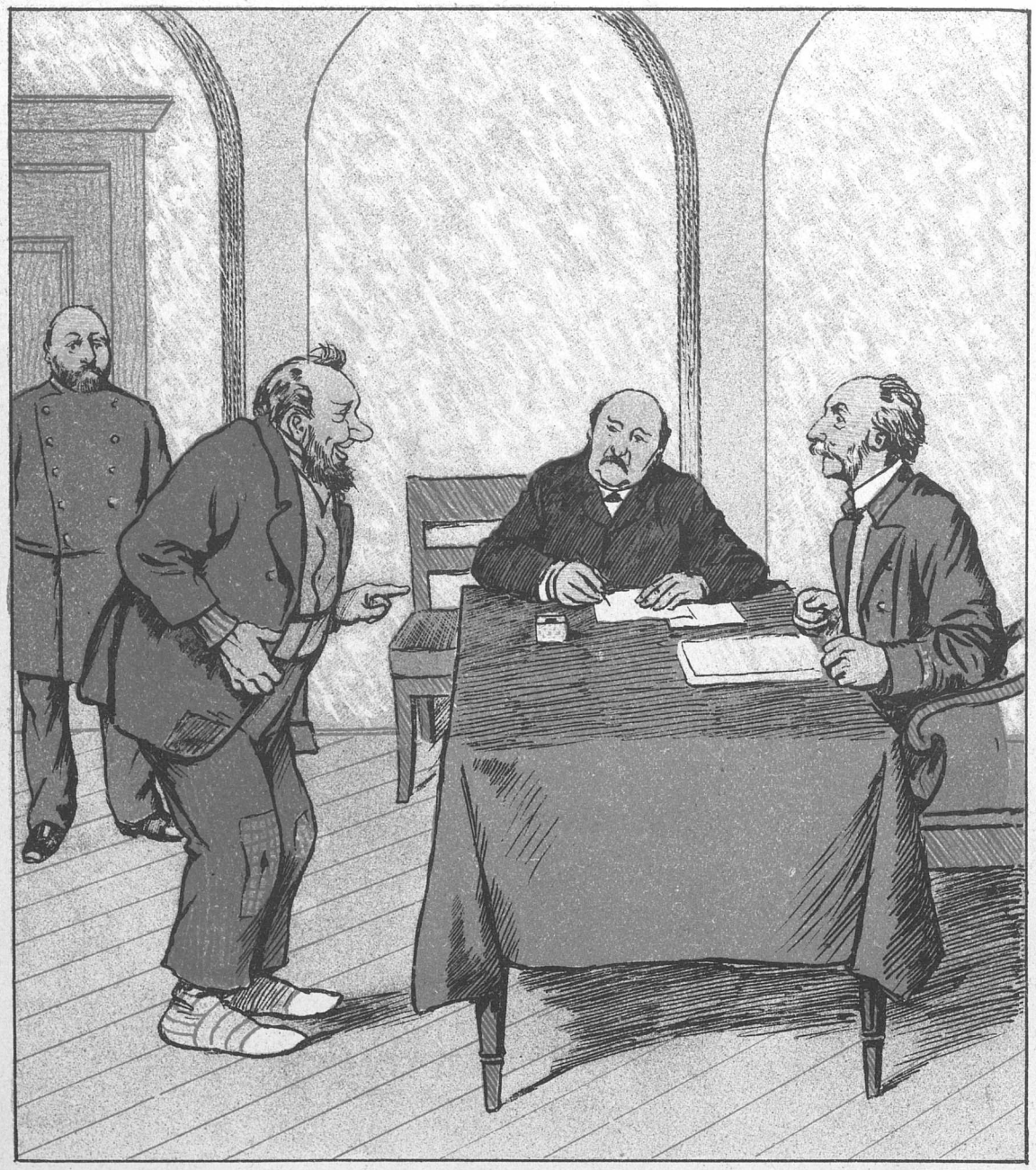

— Det kan jo dog ikke nytte, han nægter, Per Nissen. Jeg har jo Beviser for det. Sig nu ligefrem ligesom jeg: »Jeg bekjender herved, at jeg den 15de December har stjaalet Kartofler i Knud Madsens Kjælder«.

— Hva? Haar æ Herredsfovd staalen Katøfler i Knud Madsens Kjælder? Saa ska' han Fan'en hakk' mæ faa en Mældels!

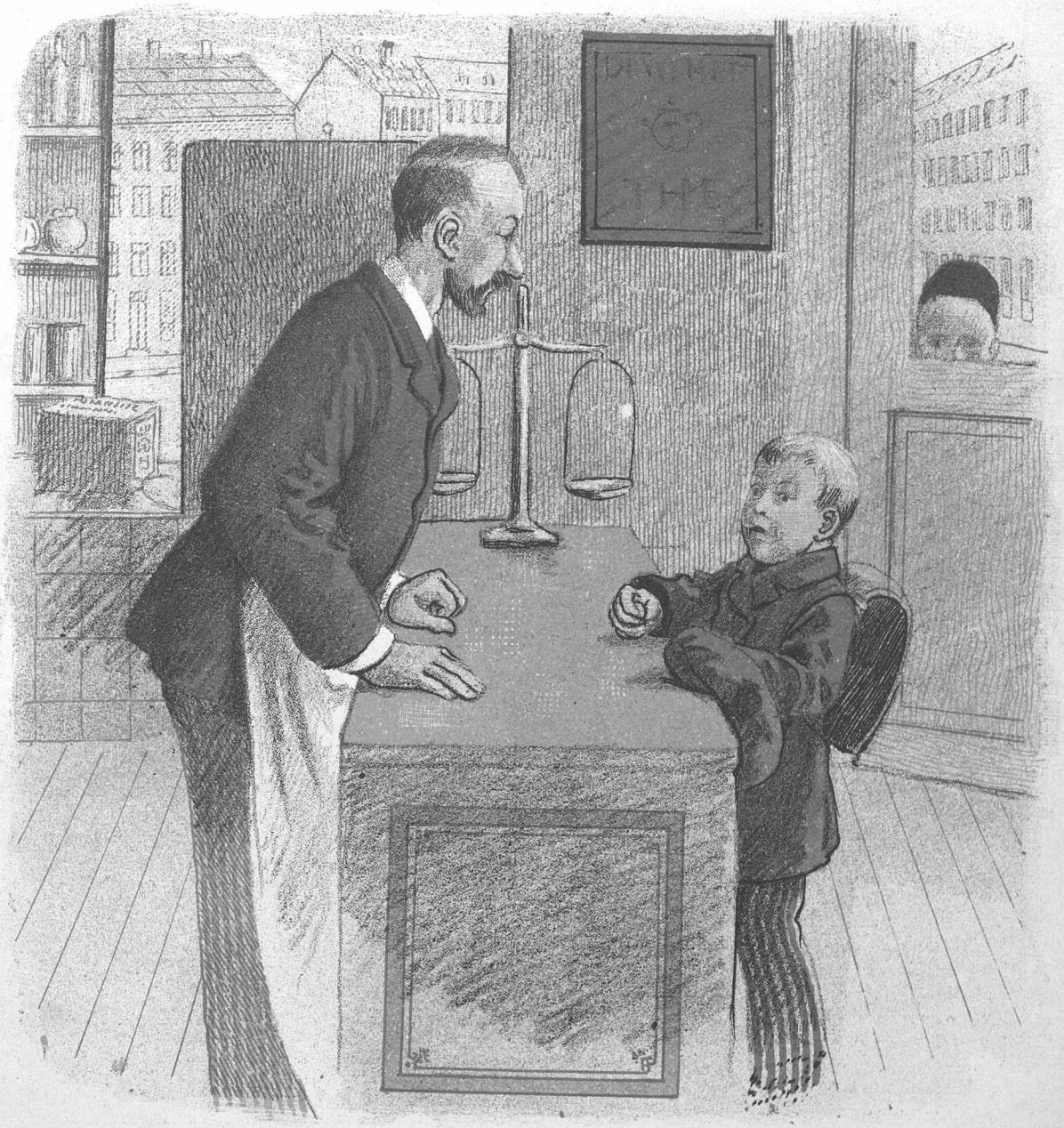

Første Sort.

— Maa jeg bede om for 2 Øre Bolscher af den Slags, Deres Søn faar, naar han har Ug i Opførsel?

En lun Høgsbro'er.

Og jeg var inte til Nytaarskur
Oppe hos Kongen paa Slottet.
De, som alene i Norden du'r,
Derover højlig sig gotted',
Skjønt *„Politikens"* sorte Smaa
Lod som de slets ikke kunde forstaa,
At jeg gik inte til Nytaars-Kur
Hos Kongen den Dag.

Paa salig LINKENBERGS Piedestal
Tappert for Føden jeg fægter,
Og min Forhandling er grumme loyal,
Det er der ingen, som nægter;
Men, om man ogsaa er Moderat,
Er man dog renlivet Demokrat,
Og det er ingen Fornøjelsestur
At møde til Kur.

»Guldkuren« var kun »Familiefest«,
Derfor jeg nok kunde billige,
At vi gik med, thi jeg veed, Skam, bedst,
Hvad man gjør for sin Familie,
Bojsens Familieparaply,
Der er endnu saa god som ny,
Hjalp mig at gjøre en heldig Figur
Ved Guldbryllupskur.

Nytaars-Kur det er en anden Snak;
Her Politikken det gjælder,
Og *„Politiken"* har Stemmer, som, ak,
Endnu ved Formandsvalg tæller.
Kunde fra dem jeg blot redde en Snes,
Vilde dog een Gang om Maaneden ses
Et Folkethingsflertal, som var *a jour*
Med min Nytaars-Kur.

Oplyste Vælgerfolk, hør mit Ord,
Jeg er en uselig Klokker;
Men i de skarpe Protestmænds Spor
Gaar jeg paa Hosesokker.
Folkemoralen er ogsaa min,
At Kancelliet er ikke for Svin,
Og det er ikke enhver Filur,
Som møder til Kur.

Theaterkatten spinder.

— — Saa kommer en Dag i forrige Efteraar Kammerherren ind paa mit Kontor med saadan en løjerlig Pakke under det ene Forben. — »Stykke?« siger jeg. — »Stykke,« siger han,« Samfundsoffer«. — »Daarligt?« — »Daarligt. Men vi kommer vist til at tage det alligevel. Bloch har læst det, siger, det er skidt, dog ikke værre end saa meget andet. Harmløst — kan godt glide ned paa en eller anden Helligdag. Desuden er Forfatteren nok lidt i Familie med en eller anden her ved Theatret — husker i Øjeblikket ikke hvem, maaske en Korist eller saadan noget — og saa vil man jo nødig støde, forstaar De.« — »Bien,« sagde jeg, »jeg skal læse det.«

Det gjorde jeg saa. Og saa sagde jeg Kammerherren min Mening. »De har spillet saa meget«, sagde jeg, »saa kan De sandt for Dyden ogsaa spille dette her. Vil Folk ikke se det, kan de jo blive hjemme.«

Saa spillede vi det.

Havde vi nu haft saadan en Sceneinstruktør, som Professoren ude i Jernbanegade har, saa havde han øjeblikkelig skjældt baade Presse og Publikummere Huden fuld for den mildest talt upassende Maade, hvorpaa de opførte sig ved Premièren. Se til P. A. Rosenberg! Han skriver i »Dannebrog«, bare der er en Anmelder, der ikke synes om en Rustning. Men hvad gjør vores Bloch? Han sidder der ganske rolig og finder sig i, at de overhovedet ikke levner Stykket Ære for to Skilling. Gud bevares, han kan være en udmærket Mand til at sætte i Scene, men han har ikke forstaaet, at det er en Sceneinstruktørs Opgave tillige at være Porthund og holde ubehagelige Personer borte. Han kunde jo med største Lethed have bevist, at de tidt giver Noget et eller andet Sted nede i Tyskland, der ikke er et Haar bedre.

Hvad kommer det desuden Folk ved, om Stykket er saa eller saa? Der er jo Ingen, der beder dem om at komme herhen. Vi har det saamænd meget hyggeligere, naar vi kun er os selv og saa Abonnenterne. De kjære Mennesker gjør saamænd aldrig Knuder. Bare vi en Gang for alle kunde blive fri for det Rend af alle Mulige, som vi nu har saa at sige hver Aften.

Men det er det, jeg stadig siger til Kammerherren: vi er for skikkelige, siger jeg, vi lader os altfor meget stryge imod Haarene. Det er ikke, fordi vi mangler en fed Snude, men vi lader altid Konkurrenterne snappe de fede Rotter og skumme Fløden, mens vi selv nøjes med Spidsmus og afskummet Mælk.

Se nu Professoren! Aldrig saa saare havde Cirkus faaet sig en Mand med Jernmave, før han fik sig en med Jernhaand. Og Abrahams! Han tager vores egen Ballet og vores egen Charlotte og lader Sidstnævnte danse i Førstnævnte til vores egen Musik. De skal se, en anden Gang tager han f. Ex. vores Dons og vælger sig et Stykke af vores Repertoire som f. Ex. nu »Et Samfundsoffer« og lader sin Musikdirektør uden videre lave det om til en Opera eller Operette og sætter det kjære Barn til at synge Titelrollen. Eller han lader denne Østergaard dramatisere vores Feu-Regulativ og tager vores Olaf til at spille Hovedrollen.

Om det saa er Kasino, kan det ikke dy sig. Knap har vi lykkelig og vel faaet den lille Esmann ansat som Leverandør til os, og saa snapper de ham uden videre bort fra Næsen af os og lader vores Zangenberg sætte deres Stykker i Scene.

Saadan gaar vi og klatter med alting. Forleden Dag saa jeg en af vore Abonnenter sidde nok saa fornøjet ude hos Professoren i Jernbanegade. Jeg tog naturligvis paa staaende Pote Synderinden i Nakken og førte hende i Triumf tilbage til Kammerherrens Kjødgryder. Men, naar de saadan ikke en Gang har Respekt for vore dyrebareste Klenodier, maa jeg saa spørge, hvad Enden skal blive?

Maske-Rade.

— Er det et Kostyme, Herren ønsker? . . . Med Fornøjelse. Naar bare Herren vil være saa usjenert at ta' til Takke. For det kniber jo med Lageret, ved det at Svendene nu vil slaa Ho'det paa Sømmene og ha' flere Knapper. Men, naar Lønnen løber op, saa taber vi Traaden og ligger der med de bare Buxer, begrundet paa, at Frakkerne ikke passer vores Syersker. . . . . Naa, ligemeget' . . . fordi man er færdigsyet Mester, behøver man da ikke at sluge enhver Kamel gjennem sit Naaleøje, og Svendene har da heller ikke ta'et Skjøder paa de udenlandske Frakker fra Udenlandet a'. De ska' se, at vi nok skal blive forsynede, naar det er for silde, ved at vi nu la'er Tyskerne sy vores færdigsyede Klæ'er. Saa kan Kunderne jo selv rejse ned og hente dem.

— Ja, men . . . . .

— Det gaar brillant. Saadan kom her en Gang en Herre, der ikke længer vilde bære sin Hat, som han vilde, og derfor vilde han ha' sig en Jakobinerhue. Men det skulde være en Barnehue, for han er saa gru'lig ung. Han havde for den Sags Skyld osse slidt Huller paa Knæerne ved at ligge og kravle ud og ind af Integade, for han har jo endnu saa ondt ved at staa paa egne Ben. Naa, men han maatte saamæn pænt ta' over til Hamborg for at kunne gaa rigtig i Tøjet. Men saa sang han osse *unge Viser* af Fornøjelse, for naar der nu bli'er Karneval i Paris, kan han hale lige derned, forklædt som Blusemand. Hvis han da ikke til den Tid har maskeret sig som Munk og synger halvvoksne Missions-Viser om Pavens ufejlbarlige Undfangelse!

— Ja men . . .

— Hva' befaler? . . . Naa, om Forladelse! det var et Kostyme, De ønskede . . . Ja, her har jeg en Hofmands-Dragt. Den har saamæn været rigtig nysselig; men den blev noget slidt i Guldbryllupsdagene. Det vil sige, Benklæderne har holdt sig. For da den Herre, som sidst havde Stadsen paa, skulde til Nytaarskur, saa trak han Benklæderne a; han sa'e, at det klædte ham meget naturligere at være *Sans-culotte*. Ska' vi blive ved den? . . . eller ka'ske Herren osse er Folkethingsformand?

— Nej, jeg . . .

— Naa ja! Saa ta'er vi en anden . . . Her har De en Fløjelsjakke og et Vildmandsskjæg. Det skal være *Bygmester Solness*. Det er sandt, De skal osse ha' en Klatrestang for at kunne komme op i Kirketaarnene.

— Tillad . . .

— De mener, hvad De skal ha' paa under Jakken? . . . Ingenting Herre; det er netop det Fine ved'et. Der er ikke et Menneske, der kan gjætte sig til, hvad De egentlig skal forestille, og naar man saa vil kigge Dem efter i Sømmene, . . . saa er der aldrig en Smule.

— Ja, men . . .

— Naa, Herren er maaske ikke en af dem, der samler paa Ibsen-Fortolkninger? . . . Ja, ja, jeg har osse andre moderne Sager. Som nu pr. Exempel disse hersens »Lureri«-Dragter, som en Doktor i musikalske Øresygdomme har indført til Eneforhandling i Prinsens Palais. De er saa gammeldags, at de er blevet nymodens, og saa er de baade fixe og nemme. Vil De »staa paa Lur,« er her en hvid Pind; den ska' De bare ta' i Munden, saa forestiller De en Kritikus, der er paa Generalprøve. Vil De »ta' Dem en Lur«, er her en Paraply; naar De slaar den op, saa forestiller De en artig Abonnent, der sidder og kigger op i den dannebrogede Schiwe og drømmer om Forhandlinger og sammensmæltede Sølvskeer. Her er osse et Lurendrejer-Kostyme; i gamle Dage hed det »en Luskepeter« og var svært yndet. Men nu kan det aldrig mere blive moderne; for det første ved det, at det er gaaet a' Mode, og for det andet ved det, at man skal ha' en grevelig Lænestol at sidde i, naar man har Dragten paa. Skulde Herren muligvis ha' Lyst til en a' de Kostymer? . . . For saa gjør det mig meget ondt, at jeg ikke ka' tjene Herren, ved det at de allesammen er forudbestilte.

— Maa jeg . . .

— Gu' bevares! . . . det forstaar sig. Herren maa selv vælge. For det kommer begribeligvis an paa, hvor Herren skal til Maskerade. Men jeg vil bare sige Herren, at hvis det er i Kasino, saa maa Herren enten være Opvarter eller Musikus; for det er de eneste Folk, som kommer der, ved det at de er der i Forvejen.

— Herre Gud, maa jeg tale? . . .

— Nødig, naar De er under Maske, Herre! For det kan aldrig hjælpe en Smule, at De forstiller Dem. Som naar pr. Exempel at en Bentheimer fra Integade vil tale alvorlig, eller at en Politibetjent vil tale høflig, . . . det kan enhver jo lige strax høre, at det er mod Naturen!

— Ja, men jeg vil slet ikke ha' noget Kostyme, for jeg har selv en Domino.

— Saaledes! . . . Herren ønsker en Maske?

— Nej, jeg vil bare ha' en Næse!

— Ha' en Næse? . . . . . Om Forladelse, jeg kunde jo ikke vide, at Herren var Rigsdagsreferent ved det Blad!

Jordefærd.

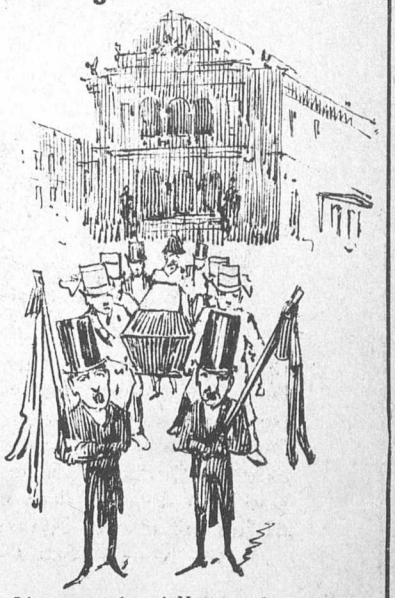

Et Ligtog vandrer i Natten ud,
Saa dyb en Sorg det forvolder:
Forrest vanker i Sørgeskrud
Smaa sorte Folk som Herolder.
De sukker saa dybt og synger saa smukt
Om Skæbnens og Logos'es Villie;
Den Døde var nemlig den sidste Frugt
Af en fordums talrig Familie.

Et stakket Liv kun den salig Sjæl
Fik Lov til at leve i Verden;
Og dog var han hverken vild eller fæl
I al sin beskedne Færden.
To Plejefædre hans Ligklæde bar,
— Og Kammerchef var den ene —
Thi han var det sidste Exemplar
Af Lystspil paa Chefens Scene.

Hvad hjælper det nu, man til Kunstens Tarv
Har slagtet Fa'er Holbergs Komedier
Og suget den sidste, forældede Marv
Af Oehlenschlægers Tragedier?
Hvad hjælper det, at man har slidt saa trist
Paa lutter moderne Stoffer,
Naar hele »den kjære Familie« til sidst
Er endt som — »et Samfundsoffer«!

Ved Graven staar Plejefar Bloch og ser
Vemodig paa Graverens Spade;
Hans dejlige »Interiører« ej mer
Kan staa for Kritikens Blochade!
Hans Livsværk er ude! .. Med mørke Skyer
Om Panden han tavst sig vaander,
Thi hist i det Fjærne som Skygger flyer
Leth-Hansens eg Esmanns Aander!

Saa hvil da i Fred, o Syndebuk
Paa Chefens og Williams Alter!
Hvor Andre fik Klap, fik Du bare Hug —
Saa sælsomt sig Skæbnen gestalter.
Sov ene, Du Offer for »Tidens Krav«,
Naar Kisten i Dybet er firet,
Til *Bygmester Solness* ned i din Grav
Er plumpet fra Kirkespiret.

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

BISMARCKS Hønsegaard.

Reptiliehønsenes »sittliche« Række
Lod BISMARCK paa Welfernes Regning udklække;
Den maatte for Foderets Skyld forpligte
Sig til at udgale hans Ros imod Sky.
— Es ist eine alte Panama-Geschichte,
Der næsten er ligesaa god som den ny.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 19. Januar. Nr. 3.

PUNCH.

Det var kun Uniformen!

— Men Marie, jeg hører, at Du har slaat op med din Skorstensfejer!
— Ja Frue! Han er altfor gyselig, naar han bliver vasket.

For Aldersgrændsen.

Som noget overlevet og forældet
Det gode Gamle kastes gjerne bort;
Nu staar saagar vor gamle Nørrefælled
Paa Nippet til at lide samme Tort.
Kommunen har til Gunst for Borgerheldet
Med Staden sluttet en habil Akkord,
I Kraft af hvilken den en Dødsdom sætter
Paa en af disse »elskte danske Sletter«.

Den flade Fælled med de glade Minder
Fra Krigerlivet og fra Fredens Dont
Skal høre til det Kjøbenhavn, der svinder;
Thi lang Respit den næppe bliver undt.
Om kort Tid ingen Væbning her man finder,
Som gjør mod Vibenshus sin skarpe Front,
Og ingen Boldklub vil med Ry belæsset
Til Sportens Ære bide her i Græsset.

En værre Medfart lige godt dog frister
Formedelst samme Skæbnes haarde Slag
De røde Køer og dito Socialister,
Der rammes af den fælles Fælledsag.
En herlig Plads at tygge Drøv de mister
Paa Græs og den normale Arbejdsdag:
Ak, aldrig mer den tapre Skræddermester
Skal tabe Traaden her ved Grundlovsfester!

Men aller værst Bestemmelsen dog driller
De arme Djævle, der har frit Logis
Hver Sommernat ved Holger-Danskes Briller:
Den skjønne Tid er aabenbart forbi,
Da med et sødt og saligt Sværmeri
De lytted' til den glade Lærkes Triller.
De faar kun siden Gavn af Arealet,
Hvis de en Guldkur faar paa Hospitalet.

Snart er vel Nørrefælleds Saga sluttet,
Og paa det ganske Nørrebro kanske
Til næste Sommer har man alt fortrudt det,
Naar en Revue man ikke faar at se
Undtagen paa en tynd Variété,
Hvor det er saare smaat bevendt med Krudtet.
— Naa! Byens Status faar man vel at unde
Det Friluftsliv, som her skal gaa til — »Grunde«.

Magdalene

eller

Den forlorne Datter.

Pantomime i 3 Akter.

Iste Akt.

Den rare Plejefader kommer ind, træt efter Arbejdets Slid. Han er en af Formændene i en stor Fabrik, hvis Virksomhed bestaar i at bruge Papir. Selv de reneste Ark bliver i Løbet af en Nat sværtede ganske sorte, og naar Morgenen gryer, raaber alle de fire Formænd Viktoria, fordi de har kunnet presse saa megen Sværte af Dagens Nyheder og andre nationale Tider.

Nu har den rare Plejefader taget lille Gustava i Huset, nærmest fordi han lider af en hemmelig, men ulykkelig Kjærlighed til hendes Forældre. De stakkels Folk er saa fattige, og dog vil ingen gode Mennesker give dem en eneste Krumme Levebrød; hendes Fa'er Bentheim kan ikke saa meget som blive Rigsdagsmand, og hendes Mo'er Georgine kan ikke en Gang blive Professor, skjønt hun dog er en saa uhyrlig emanciperet Dame. Men lille Gustava gjør sin rare Plejefader mange Sorger. Hun havde lovet at være skikkelig, aldrig mere gjøre »gammel Gjæld« og aldrig muntre sig »før Brylluppet«, men opføre sig forholdsvis pænt og ordentlig »i Stiftelsen«, hvor de fire Formænd bor. Og dog lister hun sig hemmelig bort for at drikke Thevand hos »den kjære Familie«, og naar hun saa kommer hjem, knipser hun den rare Plejefader paa Næsen, fordi hun synes, at den er saa lille. Hun siger endogsaa uvartige Ord, saa at hele Fabriken ryster af Forskrækkelse; men netop derfor er hun en elegant Stilist, det har den kjære Familie selv sagt.

Midt under denne Scene træder Fabrikmesteren pludselig ind. Med en mørk Mine henviser han til Fabrikens nyeste Fællesstof, idet der i alle fire Arbejdsstuer hviskes om den lille Gustavas tvetydige Levned. Hvis hun vil høre gode Raad, — oven i Kjøbet Etatsraad, — skynder hun sig at forsvinde, inden hun bliver altfor opdaget. Med disse Ord peger han paa Døren og jager den stakkels Gustava ud i de smaa Sortes Nat.

Saaledes kan det gaa til i dette usle Samfund.

2den Akt.

Gustava har klædt sig i Mandfolkedragt og antaget Titel af Forfatter. I denne Skikkelse er det lykkedes hende at stifte Bekjendtskab med en navnkundig Dame, ved Navn Albertine, der har indlogeret den unge Gustav i en elegant Lejlighed, hvor han nu sidder ombølget af æggende Patchouliduft og nedskriver hendes Memoirer.

Douce Musik. Alle Byens Albertiner kommer svævende fra Smaagaderne i Forretnings-Negligé og indgiver ham de skjønneste Digtersyner. Han skuer ind i Restavranternes Kabinetter, hvor Folkets modige Døtre i Certosa-Grosserernes Arme søger at glemme deres fordummede Hjem. Han skuer ned i de dybe Fængselshuller, hvor blodtørstige Politimænd lægger den uskyldsrene Sypige i Lænker, blot fordi hun har holdt Bryllup to—tre Gange i Døgnet. Og han ser »Opdagerne« liste sig som hvæsende Slanger efter de fintfølende fornemme Kvinder, der paa Asfalten søger sig en Portemonnaie, hvortil de kan lægge deres Hoved for Natten; men ve dem: saa snart en af disse Martyrkvinder nævner eller blot tænker Ordet »Mandfolk«, kastes hun til Jorden og slæbes i Arrest.

Saaledes er Loven.

Døren springer op, og en tæt Menneskemængde mylrer ind. Det er Kasinos Direktører, der grædende omklamrer den unge Gustavs Knæ. Dybt bevæget rækker han dem sit Digter-

værk, idet han hvisker: »Græd ikke, mine Herrer! . . . det turde være Løgn altsammen!«

Men saadan noget siger man ikke højt i dette elendige Samfund.

3die Akt.

Paa Kasinos Scene. Den unge Gustav har fremvist sine lukkede Billeder for Herrer og istemmer nu med ædel Pathos de originale og udødelige Ord:

Er det det, de kalder Lands Lov og Ret,
Saa siger jeg, at Loven hun er slet!

Alle Inte- og andre Smaagaders Albertinere vrinsker af Henrykkelse. Men mørke Skygger nærmer sig. Det er den højre Idiotismes Presse, der er skamløs nok til at fordre Lovbeskyttelse for ærbare Kvinder, og som derfor med truende Penne gaar løs paa stakkels Gustavs Magdalener. Fortvivlet trykker han de forfulgte Duer i sine elegante Arme, medens han raaber om Hjælp paa Evropæisk.

Da aabner Baggrunden sig, og i den højeste Oplysnings Glorie træder selve Guden *Logos* over Tærskelen. Hans Mund er bred, for at han bedre skal kunne opæde alle dette Lands Politimænd, hans Fødder er udtraadte, fordi han saa længe har trampet paa Fordummelsens Vaudevillerier, og hans intelligente Fipskæg peger langt ud over den krumme Profil mod Frihedens forjættede Gosen, hvor Gosegades Herligheder venter de Udkaarne. Nu er han kommen i »et Besøg« for at holde sin Haand over »Kjærlighed«:

»Æh . . . bæh!« — tordner han til Forfølgerne, idet han signer den knælende Gustav. »Følg mig, du Boudoirernes Digter, du ædle Ætling af Paul de Kocks *Gustave!* Nu vandrer vi to ud i Folket og gjør Grin med de gifte Koner!«

Saaledes ender den forlorne Datter, der bare havde den Fejl, at hun var altfor — — »forloren«!

Gjørlinge-Saga.

Kreſten, Riis' Søn hed en Mand, og havde han mange Trælle og meget Fæ, og mange favre Skjoldmøer vare i hans Tjeneſte, blandt dem Agnes, Gjørlings Husfrue, ſom Saga nu lægges om. Og havde hun før været i Hirden hos Eduard, Falles Søn, men var ſiden dragen af Gaarde og havde ſluttet ſig til Kreſtens Hird. Ved ſamme Tid tjente i denne Hird mange gilde og gæve Kæmper, og Manddom og Heltemod fandtes ſelv hos Drenge, ſom hos den liden Roſenberg, hvis Sværd var fire Alen langt, men ſom dog havde fanget ſvare Saar i Kamp mod Jætten Muusmann. Og er han nu ude af Sagaen.

Saa ſige Mænd, at ved Kreſtens Hird var Dyſtløb ſaare vel anſkrevne. Naar hans Mænd da ej havde Blaamænd, ſom ſiden kaldtes Negere, at kæmpe imod, da vendte de deres Sværd mod hverandre indbyrdes. Dog var der nogle, ſom havde fattet Vrede mod Kreſten ved diſſe Dyſtløb og var dragne af Gaarde, ſom Høvdingene Vilhelm og Jacques, den Wiehes Sønner. Andre havde atter udſonet ſig med deres Høvidsmand, ſom den gæve Hr. So. Neumanns Søn, og levede han nu paa Borgen, nød ogſaa megen Huld og Naade. Og er han langtfra ude af Sagaen.

Kreſten, Riis' Søn, og Agnes Skjoldmø havde beſtaaet mangt et Dyſtløb med hinanden. Hvert Foraar naar Sneen var ſmeltet af Mulde, drog de ud til Holmgang. Og ſaa bed Sværde, til de ej formaaede mere, men begge ſegnede udmattede om, og havde de ſaa kæmpet paa Skrømt en Tid, rakte de atter hinanden Haand og blandede Blod, dog maatte hun da gerne melde ſig upaſſelig. Da Kreſten ellers var hendes tro Ridder, og denne Idræt altid frydede Folket ſaa ſaare, nænnede hun ej at berøve det Glæden og mødte derfor hvert Aar paany paa Valen.

Nu var der ved Kreſtens Hird en Mand, Bredſtrup kaldet, Krestens Maag, efterdi Kreſten havde taget hans Søſter til Ægte. Til ham kom en ung Skjoldmø, Lisbeth, Riis's Husfrue, og bad ham tage ſig an til Forſvar mod Agnes, Gjørlings Husfrue. Endda Bredſtrup kuns var af Bonde-Æt og havde dyrket Jorden, begav han ſig dog i Striden mod den ſtolte Agnes Skjoldmø. Men i første Omgang blev han fældet, og er han nu ude af Sagaen.

Men da Agnes, Gjørlings Husfrue, havde ſet hin uſelige Bredſtrups Blod flyde, blev hun greben af Berſerkergangs Vildſkab og foer ind mellem Hirdens Skjoldmøer og Mænd. Mange vare de, ſom maatte bide i Græsſet for hendes fremſtormende Vælde, blandt dem Julie, Kreſtens Husfrue. Thi havde hun krænket Agnes haardelig og maatte derfor falde for Valkyriens Glavind.

Men den næſte Morgen, der Kreſten det erfor, iførte han ſig Brynje og Brynjehoſer og gik ud at møde Skjoldmøen i en ſidſte afgjørende Dyſt. Og Jorden ſkjalv under ham, og ſaa ſige Mænd, at aldrig er ræddeligere Syn ſet i Mands Minde. Og Skjoldmøen ſkjalv, der hun ſaa ham, men fattede dog Mod og ſpændte Brynjen faſt om ſig. Men ſaa ſiger Mænd, at havde den lille Roſenberg været med, da havde Kreſten nok vundet Sejr, thi vor Roſenberg er en ſaare modig Dreng. Men nu ſad han i Borgeſtuen og bådede ſine Saar efter Kampen med Jætten Muusmann. Kampen blev derfor uafgjort, endda der faldt drøje Hug og flød meget Blod paa begge Sider. Og da den var forbi, ſtævnede Agnes fra Kreſtens Hird. Men ſaa ſige Mænd, at hun vel kommer igjen ad Aare.

Mange Blaamænd havde forſamlet ſig for at ſe paa Kampen. Og en af dem lagde Slagets Drapa ſaalunde:

Raſke Riis
rensed Rummet,
gjæve Gjørling
gjorde Gjørlingers Gjerning.

Kommer hun atter,
kommer hun ikke,
er det os Andre
lige fedt.

En uheldig Nigger.

Blandt Inte-Gadedrengene
Var altid Lysten stor
Til at gi'e Folk for Pengene,
Hvad de kalder, rene Ord.
Tidt en Reporter sa'e:
Hurra for Nordamerika;
Thi der er Dønnergaard rejst hen,
Og Ryder kommen fra!

En Dag en Inte-Nigger
Drog ud paa Andejagt;
Men til en lidt for sikker
Kilde kom han, rent ud sagt.
For løst og fast omtrent
Han pumped' en Betjent
Og sammes Protokol som
Evropæisk Referent.

Dog slig en Aabenbaring
Fandt Politiet stram,
Hvorfor om en Forklaring
Det interpellered' ham.
Hans Svar var vel lidt fæisk,
Men meget farisæisk;
Forklaringen var falsk nok,
Skjønt ægte evropæisk.

Alligevel trods Bladet,
Hvor Oplysningen er høj,
Kom han i Fedtefadet,
Desformedelst, at han løj.
Og det hjalp inte stort,
At der endog blev spurgt
Deltagende i „*Avisen*“:
Hvad har stakkels Nigger gjort?

Logis tør man forsikre
Ham foreløbig frit;
Ak ja, Hr. Hørups Niggere
Protokolbrand faar lidt tidt.
I „*Politikens*“ Sold
Og under hans Kontrol
Kan man endogsaa brænde sig
Paa en Andens Protokol!

La crême de la crême.

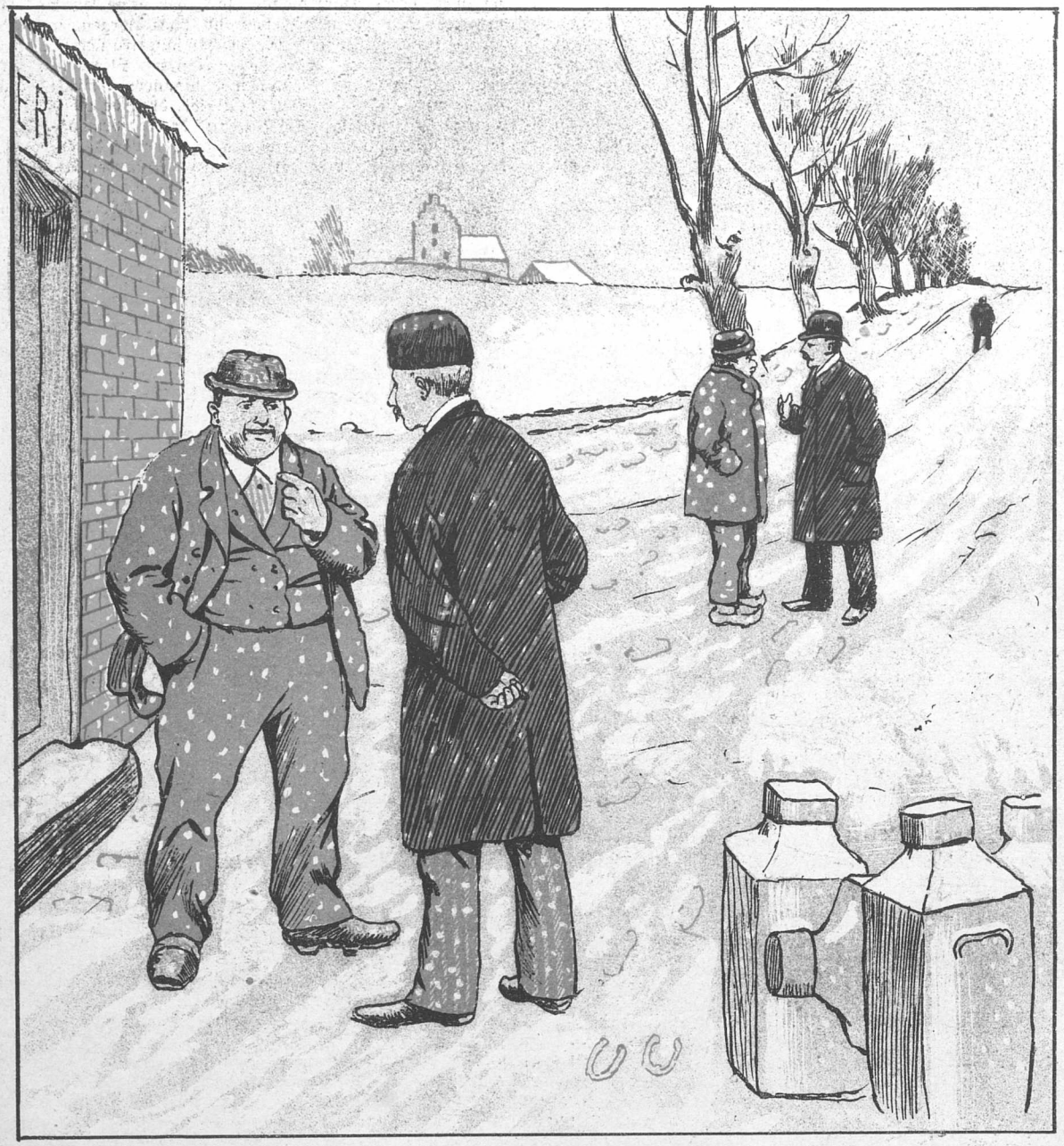

— Men hwodn ka de no wær, te at nour a æ Folk hærud sier saa klog ud, aa nour a dem sier saa dom ud!

— De skal A sej dæ! di klog di er Interesenter i æ Andelsmejeri, men di anner sæller djer Mjælk te æ Fællesmejerist.

Som Figura udviser.

— Hvorfor har Du ikke din nye Overfrakke paa? — Sidder den ikke godt?
— Jo den gjør saamænd! Altfor godt desværre. Jeg har lige været henne og sat den.

Oles Nytaarsbetragtninger.

Motto: Moralen den er klar:
At Fyren ingen har.
(Frit efter Chr. Richardt.)

Der er ikke Mening skabt i, at jeg skal sidde her. Jeg hører til i anderledes livlige Omgivelser. Er det maaske saa uhyrligt, hvad jeg har gjort? Jeg vilde jo kun redde min egen og den Opdagers Pels.

Vi Reportere er af Naturen henvist til at have en Moral for os selv. Og vi staar os bedst ved, at den er negativ. Saa har vi ingen Spektakler med den eller Vrøvl med Samvittighed og saadan noget. Bogtrykkerne har deres egen Moral, Hesteprangerne har deres, og Kræmmerne har ligeledes en for Kræmmere indrettet extra Moral, som for Resten er den, der kommer vores nærmest.

En Reporters Opgave er at fodre sit Blad med Sensation. Livet stiller det Krav til ham, at han skal skaffe sig pikante Oplysninger om navngivne Folks mer eller mindre private Liv. En Avis, der ikke Dag til Dag har En at sætte i Gabestokken, er et umuligt Papir, som ikke er sin Sværte værd. Men de bedste Skandaler ender altid med Politi, og derfor er det nødvendigt at have en Opdager til Disposition, helst én, der forstaar at liste sig til Indholdet af de hemmeligste Rapporter. Hvad der foregaar i Forhørene, maa dog først og fremmest være Reporterens Ejendom. Men det kan de blinde Mennesker i deres Stupiditet ikke forstaa. Derfor nødes vi til selv at engagere de Folk, vi skal bruge.

Og human er man jo nu. Naar man paa nogen Maade kan undgaa det, bringer man ikke et Menneske i Fedtefadet. Derfor var det kun min simple Skyldighed at give Retten min egen Forklaring, og jeg er parat til at sværge ved Logos og Gebrüderne, at jeg ingen Sinde har set den Opdager. Blot nu ogsaa han maa vise sig sin Opgave voksen og ikke forsludre sig, saa han fordærver hele Mummespillet for os. Hvis han er den, jeg anser ham for, saa kan vi snart begynde at drikke vore Konjakker igen. Jeg savner disse hyggelige Konjakker i Vimmelskaftet. Og de pikante Nyheder, som følger med. Og Politiken savner dem! Guderne maa vide, hvordan Bladet ser ud i denne Tid. Jeg er sikker paa, at ingen gider læse det. De der hjemme er ikke morsomme, skønt lille Ove selv siger, at hans Roderi er enestaaende genialt rodet sammen, og at det er det vittigste, der p. t. skrives paa Dansk. Tys, det skulde han ikke snakke for højt om. Grævlingen er bleven saa elegisk, og Gammelbentheim har været for et Huskors at regne, siden han kom hjem fra Køge med de podexe Strimer. Saa er der Ex-Ex. Hans Theologi var morsom, saa længe den varede, men nu har han brugt den op. Bare En siger Middelfart til ham, saa giver han igen i de mest antitheologiske Vendinger. Akkurat, som naar man siger Bi- Ba- Bælum til Udgiveren; saa gaar der heller ikke nogen Engel gennem Integade. Det maa staa bedrøveligt til hjemme. Naar min Reportage ikke lyser op i de lange Spalter, saa er der guldbryllupsmørkt paa Intehjørnet.

Mon det skulde falde ud til Brød og Vand? Jeg lider den Ret ilde. Da er Varetægten langt at foretrække, saa længe Politikens Madspand har Entré. Og her er Lokaliteterne mig ikke helt fremmede; jeg husker dem nogenlunde, fra sidst jeg var her.

Da slap jeg. Jeg vil ogsaa slippe nu. Det Princip maa blive anerkendt, at en Reporter har Lov at besnakke og bedrikke en Opdager til at undersøge Forhørsprotokollerne. Og til at slaa Retten en Plade og sværge lidt ved Siden af Sandheden. Det er en Forret, der tilkommer Standen.

Men ærgerligt er det at skulle sidde her for at faa Princippet slaaet fast. Det vilde ikke være til at holde ud, hvis der ikke var en Martyrdom i det.

Her er dræbende kedsommeligt Nat til Nat. Blot Bing nu snart vilde komme med Spanden.

Elegi.

Ha, græder I Muser! — Tag fat, alle Ni
Og tud. saa til Bæltet I vade
I Taarernes brusende Disharmoni,
Der strømmer langs Jernbanegade!
Jer fejrede Søster med Dolk og med Blod,
Den tragiske Fru Melpomene,
Har rystet Kothurnernes Støv af sin Fod, —
Og tom staar Professorens Scene.

Saa stolt og antik, uden jordisk Begær,
Hun vanker blandt „Dagmars" Heloter;
Men Helikons Tind ligger snublende nær
Ved Prosaens dumme Boeoter,
Hvor højt end den tragiske Peplos hun bar,
De lod sig dog ikke forskrække,
Men voved at gaa — og at tale saagar
Bag selvsamme Lamperække!

Hun blegnende iled med Dolken i Haand
Alt for sin Professor at stande:
„Du Dryp af mit Blod! Du Stump af min Aand!
Bedæk din forræderske Pande!
Jeg stedse har tjent dig til højeste Pris,
Hvor kan Du da skændigen nænne
I Løndom at lave mig tvende Riis
— O ve! — til min Storheds Ende?"

„I Guder! — Ihr Götzer! — Ihr Goether!" — Saa lød
Det grumt fra Professorens Tunge,
Og Ord faldt som Stene, og Taarerne flød,
Mens bistert han øved sin Lunge.
Og siden, da han gik for Spejlet at staa,
Da voxede sælsomt hans Væsen,
Thi undrende han for første Gang saa
Sig selv staa — med Ben i Næsen!

De skiltes, de tvende! — Her slutter min Sang;
Men er det i Sorg eller Gammen?
Hvo mægter at skue, om atter en Gang
Det Skilte vil bøje sig sammen?
I Menneskelivet kan Harme og Hyl
Det frodigste Venskab spolere;
Men bag en Kulisse i „Kunstens Asyl",
Der kan man jo Alt riis-kere.

En ældre halv Historie.

Blandt de gode Sager, hvormed *Punch*'s Vinkjælder er forsynet, findes ogsaa et Parti extra fin Gammelrom, som han har arvet fra en af sine Forfædre, der paa Korstogenes Tid selv bragte den hjem fra det hellige romerske Rige. Da *Punch* forgangen Dag fejrede sin tyvende Fødselsdag, besluttede han at delikatere sig med en Mundsmag af disse kostelige Draaber og hentede derfor en Flaske deraf op fra Kjælderen. Flasken var indpakket i et gulnet Papir, som ved nærmere Eftersyn til vor store Forbavselse og Glæde viste sig at være en gammelromersk Avis fra højsalig Kong Romulus's 3dje Regeringsaar. Dens Titel var

Sandsigeren.

Det mest udbredte Nyhedsblad i Rom og Omegn.

Efter at vi flygtig havde gjennemlæst de selvfølgelige Nyheder som Overkjørsel, løbske Æsler, Selvmord i Frigidarierne o. s. v., fik vi Øje paa følgende Sensationsnyhed:

Ualmindelig Skandale!!

1003 unge Sabinerinder bortførte paa en Gang!!!

Ved den Fest, som Roms bestandig borgerlige Forening afholdt i Forgaars Aftes til Minde om Stadens Grundlæggelse, indtraf en Begivenhed, der tydelig vidner om den slappede moralske Følelse, som hersker under de provisoriske Tilstande, hvori Folket maa henslæbe sig fra Aar til Aar. Rigtig nok var der allerede i Gaar visse Folk, der paastod, at Grunden til saadanne moralske Forvildelser nærmest maatte søges i de frimodige Skildringer, vi Tid til anden have bragt, hvori vi har søgt at afsløre Mennesket, saaledes som det i Virkeligheden ser ud efter at være afklædt alt ydre Paahæng og laant Udsmykning; men vi protesterer selvfølgelig imod denne Insinuation. Som om noget levende Menneske nogen Sinde skulde have taget mindste Notits af, hvad der har staaet i vort Blad!

Referat.

Da Indbydelsen lød paa nedringet The, var der ved Festen mødt en overordentlig stor Mængde Damer i Baldragt: men, næppe var Signalet til Dansens Begyndelse givet, og Musikken begyndt at spille „rundt paa Gulvet", førend alle Blussene i Salen paa en Gang blev slukkede, og de romerske Balkavallerer benyttede sig af Mørket til at bortslæbe hver sin Dame. Der opstod nu den skrækkeligste Forvirring, Luften opfyldtes af Skrigen, Hvinen og Larm af et almindeligt Slagsmaal, saa at Lokalet, da der efter 20 Minutters Forløb atter blev tændt Lys, frembød et sørgeligt Skue. Gulvet var overstrøet med Tournyrer og Togaer, jamrende Mødre og Tanter, Cotillonssløjfer, sønderslaaede Stole og Musikanter, og der var ikke en hel Rude i Lokalet. Liktorerne kom, som sædvanlig, først efter at det hele var forbi.

Hos Pigebørnenes Forældre!

Vor Reporter fandt disse i høj Grad nedbøjede, og de beklagede bittert at deres Døtres gode Navn og Rygte havde lidt en betydelig Skade ved det passerede, saa Udsigten til at kunne faa dem fordelagtig anbragte var des værre forringet. Det beroligede dem imidlertid kjendelig, at vor Reporter med sædvanlig Diskretion og selvfølgelig ogsaa mod en liden Diskretion lovede, at vi skulde undlade at nævne Navnene paa de bortførte unge Damer.

Hos Bortførerne.

Vor utrættelige Reporter var saa heldig i Gaar Formiddags at træffe en af de unge Romere, der havde været med i Voldshandlingen. Han kom just fra Raadhuset, hvor han havde løst Kongebrev, og meddelte os, at Sagen slet ikke var saa slem, som Rygtet fortalte. Hans Baldame, med hvem han nu stod i Begreb med at gifte sig, havde endog selv opfordret ham til at løbe bort med sig. Hvinene og Skrigene ved Bortførelsen havde efter hans Formening kun hidrørt fra de tilstedeværende „Bænkevarmere", som Ingen havde tænkt paa at annektere.

Hos Ofrene.

Derefter talte vor Reporter med en af de bortførte. Hun var en Time i Forvejen bleven borgerlig viet hos Borgmesteren. Paa hans delikate Forespørgsler svarede hun, at det ved Jupiter i Himlens højeste Rige var Bagtalelse og Opspind alt sammen. Hun havde aldrig ladet sig bortføre af Nogen og havde aldrig nogen Sinde havt Historier af den Slags. Den paagjældende Festaften var hun bare gaaet en lille Tur med sin Fætter; men Folk havde nu altid saa travlt o. s. v. Lignende Oplysninger fik vor Reporter fra de andre Sabinerinder, han havde Lejlighed til at tale med.

Hos Malerne.

De Herrer Luca Giordano og David, som vor Reporter derefter talte med, indrømmede at have taget Skitser af Optrinet; maaske havde de paa disse gjort Damerne lidt vel nedringede, men iøvrigt fastholdt de Korrektheden af deres Fremstillinger. Yderligere Oplysninger vilde de ikke give, medmindre de blev stævnede til at møde for Panamakommissionen.

Hos Opdagelsespolitiet.

Her havde man indtil sent i Aftes endnu ikke fundet mindste Spor af de bortflygtede, trods alle Efterforskninger. En enkelt Opdager havde endogsaa lagt Vejen helt over til Amerika, efter at han i Forvejen havde forsynet sig med tilstrækkelige Midler til et længere Ophold derovre.

Inserat

Vi henleder Opmærksomheden paa omstaaende Avertissement fra den billige Udstyrsforretning Via Flaminia 118 Stuen, hvor alt, hvad der hører til et fuldstændigt Udstyr for Nygifte faas til fabelagtig billige Priser. – NB. Afbedrag indrømmes.

De sidste Dages Heldige.

Mens Jacob Holmblad var i Live, tog
Han Bifald paa sin gamle Psalmebog,
Og nu kan efter Døden Ros han vente
I Sundby for sit nye Testamente!

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den gamle Geschichte.

G. Doré *invenit.* Punch *delineavit.*

Den stakkels miskjendte Ulv ved Spreen,
Hvis Vandel var stedse saa ren som Sneen,
Paa ny til at hyle har Aarsag fundet,
Fordi det krakilske Lam her ved Sundet
Forplumrer det rørte Vand, hvori
Den driver det „*sittliche*" Fiskeri.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragthind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 26. Januar. Nr. 4.

PUNCH.

Lyst til blaat?

— Hvad Kulør Handsker vil Du saa have, lille Martha?
— Blaa.
— Hvorfor blaa? Hverken Din Hat eller Din Kaabe er jo blaa! hvad skal de kunne passe til?
— Til mine Hænder!

Hjemmetyskere.

De stakkels Integade-Radikale
Gik rent fra Snøvsen ved CAPRIVIS Tale,
Og Hjerterne hos BENTHEIM og hans COHNER
Sank skyndsomst ned i deres Permissioner.

De rev dog rask væk ned paa Forsvarssagen
Og lagde derved nok en Gang for Dagen,
Hvor „*Politikens*“ hemmelige Traade
Med Tysklands løber sammen paa en Maade.

Før BAHNSON og hans Fæstninger forsvinder,
CAPRIVI næppe Ro i Sjælen finder,
Og Angst omspænder Evropæerbladet,
Som da det saa sin BING i Fedtefadet.

Hvert Træ, som sløjfet blev i Dyrehaven,
Forvolder Preusser-Ørnen Kneb i Maven
Og skaffer BENTHEIM samme Hjertebanken,
Som den Gang „*Hasselkjæppen*“ kom for Skranken.

Hver Skovlfuld Jord, som højned' Fæstningsfronten,
Et sort Punkt var i Tyskerhorizonten
Og faldt med samme Vægt paa HØRUPS Kiste,
Som den Gang Kjøge-Kredsen han forliste.

Imellem Avedøre og Trekroner
Er ingen gunstig Vind for Annektioner,
Hvis Aarsag „*Politiken*“ har Artikler,
Som om de var betalt af tyske Mikler.

Des værre er de Danske lidt fordummede,
Og HØRUPS Ledere for lidt formummede,
— Vel er det afgjort, at vi er de smaa; men
Vi søger ikke Sikkerhed bag — Straamænd.

Meteorologiske Betragtninger.

Mads Jormodermand. Goddav, Kresten Smed.

Kresten Smed. Goddav, Mads Jormodermand.

Mads. Ded æ koldt idav, Kresten.

Kresten. Ded ka' der være novet i.

Mads. Ja, ded æ vis Værk. Ded va osse koldt igoer. Aa der æ' ingen, der ka' vidde, om itte muli'vis a' ded ka' blive koldt igjen imaaren. Ved Du, hva' jæ gaar aa spekkelerer over, Kresten?

Kresten. Næ, jæ gjør sgu for Resten itte.

Mads. Jæ' spekkelerer sgu over, hva' ded ka' komme a', a' somti' saa er 'ed koldt, aa somti' saa er 'ed itte koldt.

Kresten. Ded æ vel Maanen, som volder ded.

Mads. Ded ka' jæ' dov itte trow.

Kresten. Saa maa 'ed vel være Almenakken.

Mads. N—ej, ded æ' vist heller itte rejti.

Kresten. Saa er 'ed Faenedeme osse de' her midttheologiske Institudt i Køvenhavn.

Mads. Næ, jæ' ka' sgu nok mærke, Kresten, a' Du itte saadden har viddere Anlæg faa', hva' jæ' vilde kalde videnskaveli' Tænkning. Du ka' jo da nok vidde, a' Maanen itte har novet mæ ded aa gøre, faa' ded æ' jo dov itte ham, der ska' varme vos op, men derimod Solen aa' saa natyrlivis Kakkelonen aa' Dynerne i Sengen om Natten. Aa' hva' angaar Almenakken aa' den midttheologiske Mekketut, saa ka' den Stiftsfysikus sgu itte lave Været te' anderledens end som jæ ka'. Nej, jæ' ska' si'e Dig, hva' jæ' trowr, a' der volder den slemme Kuld. Ded' æ sgu' temmeli' sikkert disse Franskmænd derovre i Avstralien.

Kresten. Æ' der osse Franskmænd i Avstralien?

Mads. Ja, ded ka' Du godt være vis paa, Kresten. Ser Du, nu æ jo nemli' Tingen den, a' di har gaaet hen aa' stoppet den her Panàma-Kanalje te' igjen. Derfaa' goer 'ed, li'som jæ vil si'e naarensti' a' der æ' kommen Skidt i Kakkelonsrøret, saa a' ded itte ve' trække ikke. Nu æ' der jo itte mere noven Steder, hvor a' Kolden ka' slippe yd.

Kresten. Ded va' Satans.

Mads. Ja, faa' vi har ed' jo ellers saadden mæ' Afrika, a' om Sommeren saa slipper di Varmen herop te vos, aa' saa om Venteren, saa faar di 'en tebaves igjen.

Kresten. Har di da Sommer om Venteren sa' Venter om Sommeren?

Mads. Ja Faenedeme ha' di saa. Men det gjør dom jo itte noved, faa' om Venteren saa fryser di itte, faadi di har Varme, aa' om Sommeren saa fryser di heller inte, faadi a' man jo itte fryser om Sommeren.

Kresten. Ded ka' der være noved i.

Mads. Ja, ded æ' vis Værk.

Kresten. Ded ku' sgu være Satans behaveli't aa ta' nør te' Asien faa' en Gangs Skyld.

Mads. Ja, ded ku' ded sgu osse. Men ded værste æ' a' di jo gaar splitrende nagende nøjne dernøre, aa' jæ' æ' bange faa', a' vi tow itte vilde ta' vos rejti sonjerede yd i den Mondiering.

Kresten. Ded ka der være noved i.

Mads. Men kraperli' er 'ed sgu li'egodt, a' di ska' ha' Lov te' saadden aa' ta' Varmen fra vos. Ded koster sgu mig li'saa mejed om Ugen som jæ' ku' tjene ve' et hielt Par Tvillinger.

Kresten. Ded va' Satens.

Mads. Ja, faa' naarensti' a' Været æ' saadden, saa la'r Folk sgu heller være aa kjøre etter Jordmor. Aa hves a' ded bliver saadden ve', saa trovr jæ' sgu osse, a' jæ ve' indgaa mæ' et Andragende te' Mennesteriet aa' Risdaven, om itte a' vi ka' faa Gasen sat op. Faa ded ka' jo dov itte være Meningen, a' Embesstanden ska' gaa aa mangle baade ded ene aa' ded an'et.

Kresten. Ded ka' der være noved i.

Mads. Ja, nu ve' jo Indenri'smenisteren ha' Teskud te' Handværk aa Ingdustri. Jæ tør jo itte indestaa faa', a Risdaven gaar ind paa 'ed, men jæ har da kunnet faastaa a' Avisen, a' di disketerer om 'ed oppe i Fulketinget. Jæ' va' jo saa i den Anledning oppe aa' spørte Sovnefoden, om itte han mente, a' Jordmormændene nok ku' henrejnes te' Ingdustridrivendes. Men Sovnefoden mente jo, a' vi hørte te' Embesstanden, aa' derfaa' ku' vi itte faa noved' a' Teskuddet.

Kresten. Ded ka' der være noved i.

Mads. Se derfor har jæ spekkeleret yd, a' nu maa vi Jordmormænd osse ha' vos en Fællespræsension.

Kresten. Hva' ve' I ha'?

Mads. En Fællespræsension.

Kresten. Hva' æ' ded faa noved?

Mads. Ja, ded ved jæ itte, men ded æ noved, som a' Handværkerne aa' di Ingdustridrivendes har aa' som ska' vareta' Standens Ingteresser. Aa' saa ku' ded jo være, a' di vælte mig te' Formand.

Kresten, Saa ve' Du vel itte mere se te'den Side, hvor Smaafolk goer.

Mads. Jov, siden ded æ' Dig, Kresten, saa ska' Faahuldet mellem vos blive ve' aa' være ded samme, som ded alti' har været.

Kresten. Ja, Tak ska' Du ha', Mads.

Mads. Tak sjæl, Kresten. Aa' naarensti' Du har en Dram aa' en Bid Brø', saa æ' jæ itte bange for aa' ede dem, om jæ' saa ble' Oldermand faa' alle Jordmormænd i Danmark.

Kresten. Ded ska' Du ha' Tak faa! Farvel, Mads.

Mads. Farvel, Kresten.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja De maa undskylde, at det har varet saa længe, siden jeg var her sidst, men naar det kommer saa vidt, at Sjælen formelig fryser fast i Kroppen paa En, saa siger jeg Pas, og kan De tænke Dem, at det har været i den Grad, at jeg ligefrem har foræret min Abonnementsaften bort i det Kongelige, og det eneste, jeg har været til, det er »Magdalene«, som jeg dog maatte have at se, før Wiehe begyndte med sit eget Ansigt, og kan De saa tænke Dem, at saa netop den Aften, da jeg kommer derhen, saa har han taget det paa, saa at jeg fik en lang Næse, og paa Hjemvejen frøs den, nemlig Næsen fast til Sløret saa at Petersen maatte sende Bud efter Huslægen for at faa den tøet op igen, og det var alt det Udbytte, jeg havde af mine Penge, ja, det vil sige, Stykket fik jeg jo ogsaa at se, som er noget fy-føj noget i Tivoli men alligevel moralsk og gaar ud paa, at naar man gaar for meget paa Gaden om Aftenen, saa bliver man anholdt af Hunderup, der er ved Politiet, og Petrine, som var med, blev saa begejstret over det, at hun har sat sig for at møde derude en Gang om Ugen og raabe Hør og Bravo fra Galleriet som Folkets Røst i sidste Akt, hvor Kolling er ædel og skjælder Betjentene ud, hvad man jo ellers plejer at komme i den offentlige for, men som er heltemæssigt paa Scenen, og hun har saamænd ogsaa faaet dannet en Magdalene-Forening, hvor Esmann skal indbydes til as holde Foredrag om Sædeligheden ved en Kop The og lidt Vrøvl og Kammerjunkere, som man nok haaber at faa Raad til for Kontingentet, og hvis der kommer Overskud, skal det gaa til varm Aftensmad til trængende unge Piger, der har været i Konflikt med Politiet og paa Stationen, og naar saa Esmann har talt i Foreningen, har de tænkt paa at indbyde Peter Nansen til at holde det næste Foredrag, da han dog vist ogsaa maa kunne sige et eller andet træffende om den Ting, og jeg vilde naturligvis saa forfærdelig gjerne være med, men Petrine siger, at de har bestemt at der kun maa være ugifte Damer i Foreningen, da vi gifte Damer har forraadt Hjemmet til Mændene og der desuden kan blive forhandlet om Emner, som vi ikke har godt af at høre paa, og nu ved jng ikke, om De kan faa Adgang, søde Fru Schrøder, for paa en Maade har De jo ogsaa i sin Tid forraadt Hjemmet til salig Schrøder, men det er jo nu saa længe siden, at man skulde synes, at det ikke kunde gjøre noget mere, og hvis De kunde komme med, saa var det jo rigtignok yndigt, for saa kunde De jo altid fortælle mig, hvordan det var gaaet til og hvad Esmann havde sagt, og selv om De ikke altid kunde have det hele i Hovedet, saa maatte De dog nok kunne huske de pikante Steder og maaske skaffe Fribilletter til Kasino en Gang imellem, naar han nu bliver en af Direktørerne derude og maaske spiller flere moralske Magdalene-Stykker, navnlig hvis det bliver til noget, som Frits Grønbæk mener, at Kasino samler paa Direktører for at se, om de ikke tilsidst kan faa saa mange, at de helt kan spare Skuespillere og lade Direktørerne spille Komedie, men det er sandt — nu maa jeg skam snart af Sted, for jeg skal op paa »Dannebrog«s Kontor og klage over, at vi ikke fik noget Sølvtøj for at løse Præmiegaaden og desuden har Petersen bedt mig om at sige til Redaktionen, at det ikke var mer end billigt, om der kom en og interviuede ham i Andledning af, at han har kjøbt et stort Restlager af hvide Varer, for at han kan have noget at sælge ud af for at Lokalerne kan blive oprømte, som naturligvis er noget billigt Jux men som jo nok gaar glædelig i Folk alligevel, og det vil jeg ogsaa nok sige, at naar alle Bladets andre Abonnenter skal interviues, saa ved jeg ikke, hvorfor han ikke skal have samme Rettighed, for Petersens Penge er dog ligesaa gode som alle de andres, og han har jo aldrig gjort Redaktionen det mindste, og hvis det kommer an derpaa saa er han villig til at sige dem sin Mening baade om Panamoramaskandalen i Frankrig og om Kasino og Istransporten paa store Bælt, og han vil ogsaa gjerne give noget til Samaritanen, naar han bare kommer i Bladet, og hvis de ikke vil gaa ind paa det, saa siger vi skam Bladet af, for naar man hverken faar Sølvtøj eller Interviu, saa skulde da Pokker holde det, og saa kan Sekker og Borksenius gjerne faa Lov at beholde det selv. Farvel, kjære Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Efter temmelig sikkert Forlydende.

Alverdens vimse Niggere
Har styrtet rundt som Tiggere
Ved Godtfolks Døre for at faa
Lidt Andemad at gumle paa,
Om Kammerherrens Instruktør
Og om Kasinos Direktør,
Kulissesladder nydende —
Efter temmelig sikkert Forlydende.

Til Glæde for de stakkels Folk
Har *Punch* sig gjort til deres Tolk
Og hentet ind om Alt Besked,
Og her er det, som han nu veed:
Den lille Esmann skal vi se
Snart paa Kasinos Bal-Masqué
Paa Bigler-Sanders Bydende
Efter temmelig sikkert Forlydende.

Med sine tvende Fruer Riis
Vil til den kjære Families Pris
Professoren spille Tragedie
Og se derpaa — selvtredie.
Med Længsel han ser til Foraaret hen,
Saa kommer Fru Gjørling nok igien,
Sin egen Professor frydende —
Efter temmelig sikkert Forlydende.

Til Abrahams vel Østergaard
Tilsidst dramatiseret faar
Enhver Roman og hver Ballet
Med indlagt Dans, Musik, Kuplet.
Nu siger man, han ogsaa vil
Casorti lave saadan til,
Nyt scenisk Liv indgydende —
Efter temmelig sikkert Forlydende.

Hvordan det gaar og ikke gaar,
De første to-tre Snese Aar,
Trods Tidernes Omskiftelse
I Kongens Nytorvs Stiftelse,
Vil Kammerherren altid staa,
Mens mindre Aander synke maa,
Abonninerne hjertelig frydende —
Efter aldeles sikkert Forlydende.

Betimelig Indbydelse.

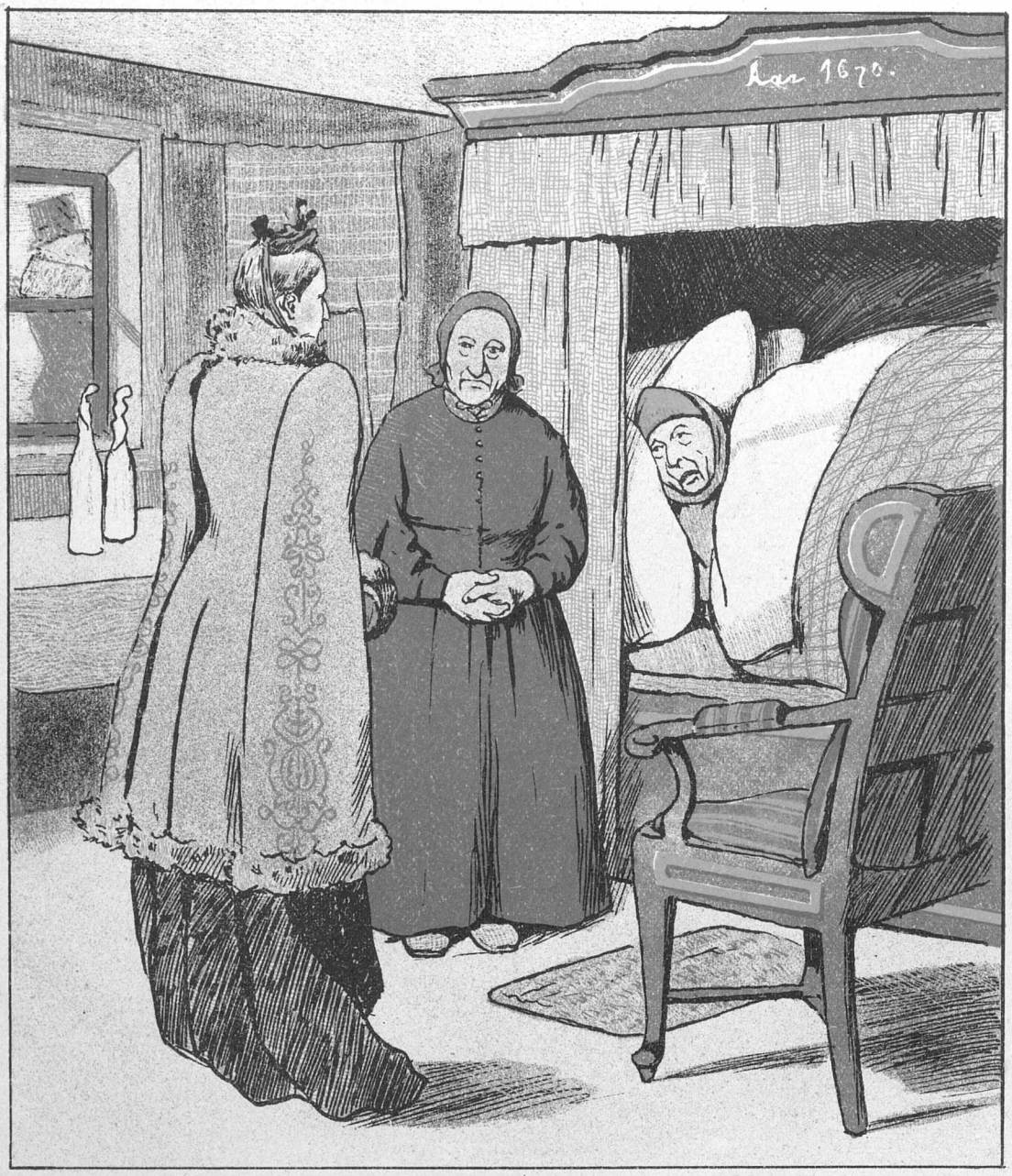

(Hendes Naade har set til en gammel Fæstebonde, der ligger paa sit Yderste).

Bondekonen: Ja, vi haar vel den Fornøjelse aa se Døres Naade te Begravelsen?
Den Døende: Men de bier kuns i al Tarvelihed.

Koldblodig.

Passager: Hvor mange Grader fryser det i Dag?
Konduktør: En 6 Grader!
Passager: Det er jo itte no'et at tale om.
Konduktør: Næ saamænd; men je hade heller inte talt om det, dersom De inte hade spurgt mig.

Anden Behandling.

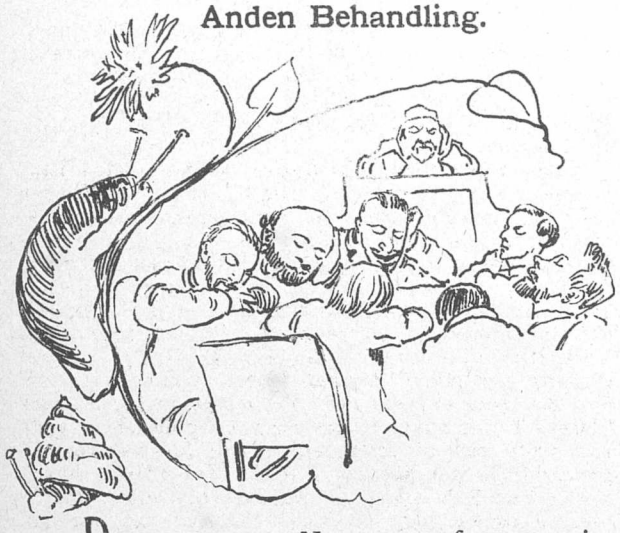

Der er vist neppe Nogen, som formaster sig
Til at bebrejde Folkethingets Lemmer,
At de i deres Virksomhed forhaster sig!

Finans-Behandlingen paany de fremmer
Med denne velbekjendte Sindighed,
Som man hos andre Snegle tidt fornemmer.

Debatten gaar, som Gud og Hvermand veed,
Fra Dag til Dag bestandig mer i Længden,
Skjønt den alligevel er lovlig bred.

Og Loven glimrer ligefrem ved Mængden
Af Poster, som er udsat til »den 3die«;
Saalunde har »Betænkerne« betænkt den!

For Resten er her Overflod af snedige
Paahit, hvortil Aktørerne maa gribe
I denne langtfra spændende Komedie.

At ingen provisorisk Skorstenspibe
For Sod maa renses i de nye Roder,
Vil sikkert bringe Estrup slemt i Knibe!

Desuden lagdes Thingets lyse Ho'eder
I Blød paa Banevæsenets Kalkule,
Som de har revideret efter Noder.

De tog sig af Skomagerskolens Syle
Og drøftede Caprivis stille Frygt
For, at vi skal det stakkels Tyskland prygle.

Kort sagt, de har med mandig Statsmandsklogt
Og Indsigt smaa som store Ting betragtet,
Og mangen Nød at knække har de søgt.

Kun er der Et, som de har ikke magtet
Trods Talerne, som er i Strømme flydt,
Og alle Udgiftsposter, her blev slagtet,

Og det er: inden at vi faar et nyt
Finansaar at faa fuldført Aars-Budgettet,
Hvis Eneret de hævder overlydt.

Men, naar de paa Diæterne har mættet
Sig til April, kan trygt de stole paa,
At Fejlen lige godt vil blive rettet:

En ny Finanslov vil vi sikkert faa,
Om ikke den, hvorpaa Forhandlingsmanden
Har faaet Tiden til saa rart at gaa, —

Saa dog i hvert Fald ganske vist en anden!

Den monumentale Brønd.

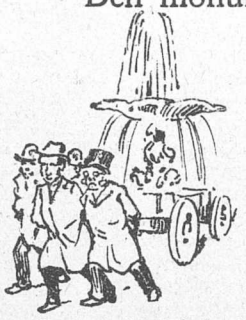

Synes De nu egentlig inte, Hr. Redaktør, at det er et skammeligt Snyderi af denne hersens Forskjønnelsesforening overfor mig, fordi jeg kuns er en simpel Mand og forhenværende Vandkiger, at faa Magistraten til at gaa i Vandet eller falde i Brønden, hvad det nu hedder, og flytte den monumentale Brønd fra Kultorvet til Amagertorv?

De kan jo nok huske, at jeg skrev til Dem i Fjor og fortalte Dem, at jeg skulde undergaa en Brøndkur og flyttede derfor fra Vandkunsten til Kultorvet for at være den monumentale saa meget nærmere. Men nu har jeg boet der i hele to Aar og kiget efter den monumentale, uden at der kar været mere Vand at kige efter, end jeg plejer at bruge i en almindelig Toddy med dobbelt Væge.

Sidst i Efteraaret bekjendtgjorde Foreningen rigtignok, at nu skulde Springvandet lade sine Straaler spille paa Kultorvet i Maj 1893, og der faldt derfor ogsaa en Straale af Haab i min fortørrede Sjæl, saa jeg saagar fandt mig i, at Værten lagde paa min Husleje; men nu bliver ogsaa det Haab til bare Vand, fordi den monumentale slet ikke skal staa paa Kultorvet, men paa Amagertorv.

Og hvad kan det nytte, om jeg ogsaa siger min Lejlighed op og flytter hen paa det andet Torv, for jeg er vis paa, at til næste Aar hitter den monumentale Forskjønnelsesforening nok paa at foreslaa, at Brønden skal staa paa Halmtorvet, og naar den saa har faaet mig narret til at flytte derhen, saa møder den i 1895 med Anmodning om at stille den op paa Børnehustorvet og næste Aar igjen paa Hauserpladsen, og 1897 paa Snetorvet og saa videre, indtil den saadan har faaet alle Byens Pladser og Torve forskjønnede med Projekter, og jeg er vandsmægtet for længe siden af Delirium tremæns.

Jeg synes ellers, at Foreningen skulde sætte Hjul under den monumentale, for saa kunde Flytningen af den gaa en hel Del gemytligere; især hvis man kunde faa Byens vise Fædre til at trække den. De ved jo nok, at den kommer ogsaa frem, som ager med Magistratspersoner.

Ærbødigst

Jokum Finkelsen,
fhv. Vandkiger.

Theatergeneralforsamling.

»Aktieselskabet Amaliegade« holdt for et Par Dage siden en uhyrlig højbenet og stærkt animeret Generalforsamling. De forsamlede Generaler afgjorde Selskabets Fremtid efter en Debat, der var ligesaa lebendig som en fransk Rigsdag, naar Medlemmerne møder med Panamahatte paa Hovedet og Lommerne fulde af Skandaler. Tanketunge Forslag og lettere Indfald krydsede hverandre skarpt og klirrende som de lange Slagterknive i Dagmarprofessorens Jernhaand.

Repræsentantskabets Formand vilde, hvad Status angik, tillade sig at henvise til det trykte Cirkulære, som han havde ladet trykke, fordi han trykkede sig ved at oplæse denne Beretning om Theatrets trykkende Omstændigheder. Paa en Bemærkning om, at der burde søges Statstilskud, svarede Formanden, at det ikke var i alle Theatre, Staten betalte de tomme Bænke. Ifald han var rigtig underrettet, var det i hvert Fald kun forefaldet med Fallesen, og det faldt næppe Rigsdagen ind at lade noget falde af til Amaliegade.

Der fremkom derpaa et Forslag, som gik ud paa at lave Theatret om til en literær Variété efter det nationale Edith-Mønster. Man vidste jo fra *Lotteritidende*, at naar Theatrene var tomme, var Variéteerne fulde og Folk gale. Formanden mente, at man først burde indhente de forhenværende Direktørers Mening. Han havde ladet dem samle sammen nede i den store Sal, desformedelst de ikke kunde være i den lille. Paa hans Forslag blev der sendt en Deputation med en vidtrækkende Fuldmagt ned til dem, men denne Mission mislykkedes. Det var ugjørligt at skaffe sig Ørenlyd hos Eksdirektørerne; de dansede rundt om en mægtig Punchebolle og drak Skaaler for Abrahams og Riisknudsen. Da sagkyndig Bistand saaledes ikke kunde erholdes, lod man den Literære falde og gik løs paa Repertoiret.

En Aktionær hævdede med Styrke, at man aldrig skulde have spillet andet end *Phileas Fogg* og *Pigernes Jensen*. Da *Kolumbus* blev nævnt, besvam 2 Aktionærer og maatte bæres udenfor. Men Formanden beroligede de tilbageblevne med, at Kolumbus magelig kunde være blevet et Kassestykke, naar blot Folk vilde have kommet og set det. Hvad *Magdalene* angik, haabede han nok, at hun kunde holde sig paa Brædderne i et Par Aars Tid.

Man gik derefter over til at vælge en ny Direktør. Til en Begyndelse blev Holger Drachmann foreslaaet. En Repræsentant udtalte, at det ikke kunde nytte at vente paa ham, da han var altfor optaget med at fundere paa, hvor han skulde svinge hen efter Ungeviserne. Desuden havde den farende Svend faaet Tilbud om Engagement som litterær Gummimand ved en herværende Variété, og fra Hamborg var der kommet en smigrende Opfordring til ham om at tage fast Ansættelse som Vaagekone paa et literært Kolerahospital.

Efter disse nedslaaende Oplysninger gik Generalforsamlingen kritisk ind paa Muligheden - eller Umuligheden — Herman Bang. Han blev befunden ubrugelig, fordi man nærede en afgjort Frygt for, at han selv vilde spille med, og det kunde blive en slem Komedie for Theatret.

Den næste Serie Kandidater var Johannes Jørgensen, Zangenberg og Jens Busk. Ved Tanken om Jørgensen kildrede det Aktionærerne i Rygmarvsstængelen, sælsomme »Stemninger« fostredes af deres Hjærneblomster, og en magisk Række af højvandsskumsprøjtende Taagebilleder drog som særtsighensnoende »Foraarssagn« forbi deres indvendige Øjes blæknatnegerskorstensfejersorte Pupiller. Men, da der ikke kunde blive Raad til at anskaffe en Laterna magica, var Jørgensens Kandidatur dermed bratomskvattende falden. Ved Zangenberg var der den Ulempe, at ingen andre Elskere kunde trives i hans Skygge, og desuden kunde han finde paa at forlange Feu, som han var vant til fra den Holberg-Fallesenske Anstalt. Jens Busk havde i høj Grad Sympathien for sig, men ogsaa han maatte opgives, da det oplystes, at han var saa svag, saa han ikke var i Stand til at rejse sig fra Lænestolen.

For Henrik Ibsen var Stemningen stor og almindelig. Det føltes som Karper i Luften, da hans Navn blev nævnet, og Generalforsamlingen saa i Aanden Theatrets tragikomiske Maske forsynet med to vældige hvide Whiskers. Visionen svandt dog brat, da en kyndig Mand stod frem og gjorde opmærksom paa, at Gubben ikke duede til Theaterdirektør; han havde prøvet det, men maattet opgive Stillingen.

Forsamlingen vaklede længe frem og tilbage mellem Navne som Sven Virén, Bismarck, Overode, Fallesen, Henrik Kravling, Borchsenius, William Petersen, Andrieux, Eedvardbrandes, Henning Jensen, Borup, Peeschke-Køedt, Helgerode og Heiberg. Da ingen af disse ved nærmere Besigtigelse syntes at egne sig til Bestillingen, vedtog man ved Akklamation et pludselig opdukket Forslag om at nedlægge Theatret og i Stedet for drive en Magdalenestiftelse med Gustav Esmann til artistisk Direktør. Et paa Mødet cirkulerende Forlydende om, et Esmaan allerede var udnævnt til Chef for Sædelighedspolitiet, blev ikke bekræftet. Den bevægede Generalforsamling kunde da slutte harmonisk med Kasinostiftelsens nyeste unge Vise:

Vi vil ha'e Es, Vi vil ha'e Es,
Vi vil ha'e Esmann til vor Chef!

Vemodelie Betraktnenger

a

Søren Pipperop.

O Muse, du som paa Parnasset
Saa tit har giet mej Gehør,
Skæng mej din Nægtar dyft i Glasset,
Saa de ka løfte mit Humør
Aa vænne Sorren om te Glæde
Saadden, a je mej biller ing,
A je bedriver Nattesæde
I Aannens ejen Beverding.

Den Sjæf, som dov mit beste Stof er,
Naar je ska sla min Harpestræng,
Behandles som et Samfonsoffer,
Hva der æ liegodt pivæng.
De gaar nog ente helt gelende
Mæ Onnerskuddets Jævnelse,
Lissom hans Ingstrugtører ente
Faar kongeli Udnævnelse.

Men værre gaar de Kammerherren,
Hvor der staar ente blaat te Løst,
For di, som trægger Tespiskærren,
Ve ta igen mæ ham en Døst.
Te Ingstrugtør ve han ha Leman,
De tar sej Emil Poulsen nær,
Aa som en Konniak a Skevand
Har Planen værket ongefær.

Aa nu har *Dannebro* erfaret,
At der ve bie Mytteri,
Saa udenfor Repertoaret
Di ve en ægstra Sjene gi.
Nu ve je kons, før di optræder
I denne Sjene, ønske, a
Den barestens maa løkkes bædder
En Sjenen som Fru Gørling ga.

Oldfux.

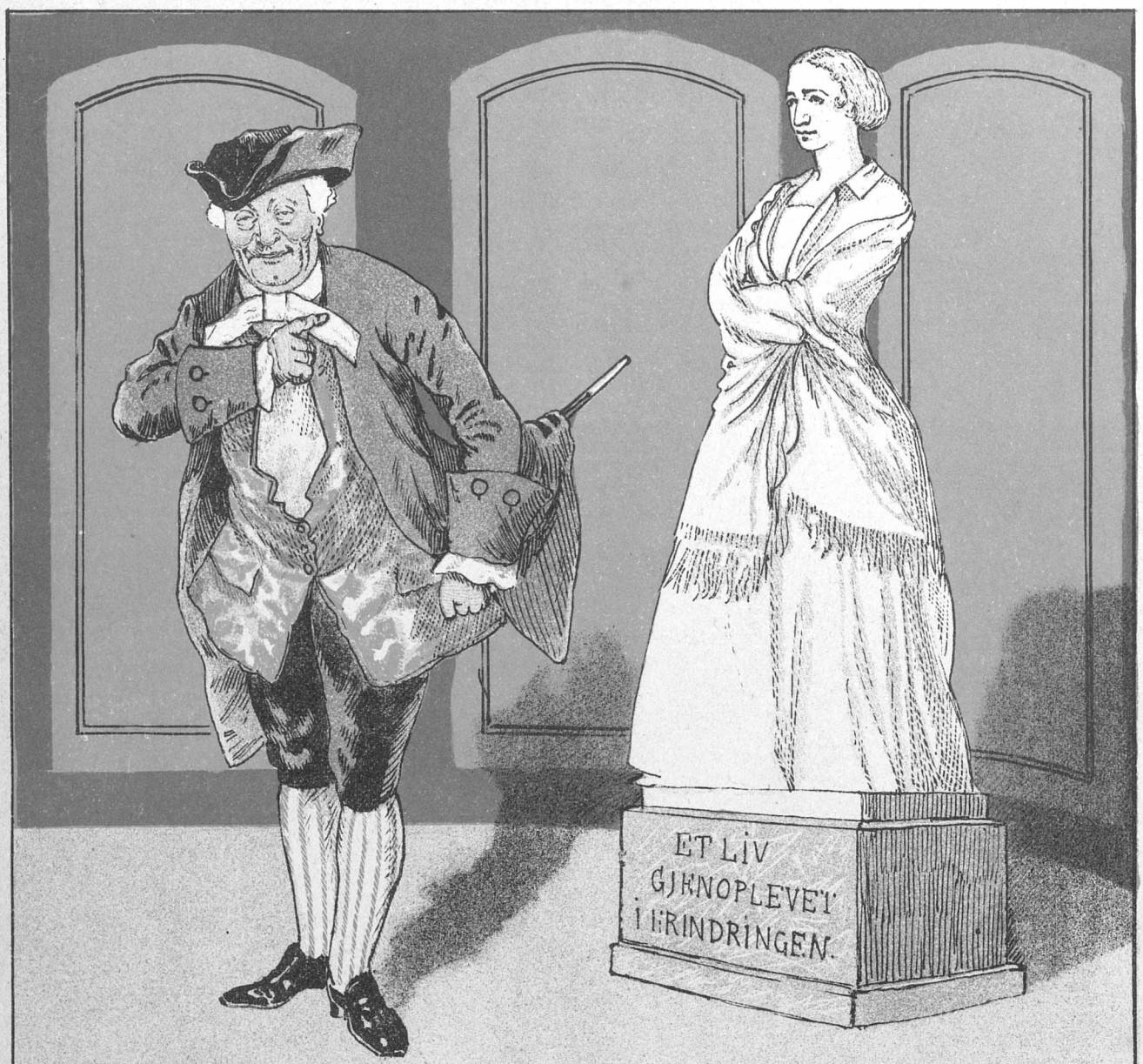

— Det er en forbandet Machine. Jeg kand blive Hovedsvimled alleene af det, jeg hører fortælle, hvordan det er sammensat. Hvad Fanden er det ikke, disse Qvinder kand hitte paa!

Den Stundesløse. Act 1. Scene 9.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 2. Februar. Nr. 5.

PUNCH.

Stærkt interesseret.

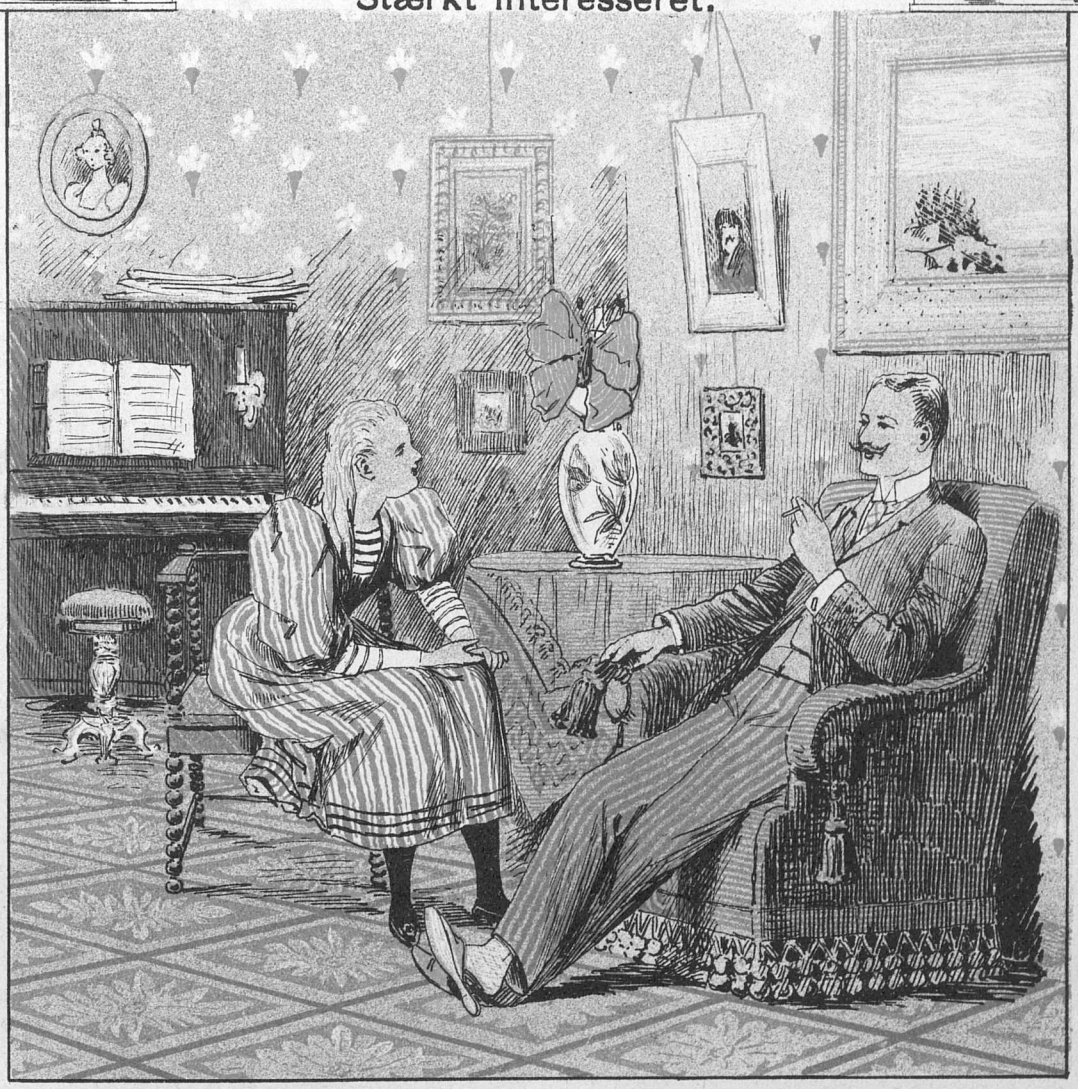

— Hør Viggo, sig mig en Gang, da Du nu friede, — faldt Du saa paa Knæ?
— Nej, det var umuligt, — for hun sad paa dem!

Fra Slaaspladsen.

Du høje Muse, som saa tidt har lettet
For Skjaldens Øje Fortids dunkle Slør,
Skjænk mig paany din Gunst med Tilbehør,
Saa jeg ved Hjælp af den kan faa berettet,
Hvordan i Folkets Thing ved Krigs-Budgettet
De bolde Kæmper kom i Krigshumør,
Skjønt Politikken her i Menigheden
Jo har det Formaal at bevare Freden!

Den Lur, Finans-Udvalgets Lemmer tog,
Blev Krigstrompeten i Forhandlingsdagene,
Og salig Chrestens Bankeaander slog
Den store Tromme, hvorved Foredragene
Blev For- og Efterspil til „*mellem Slagene*".
Hver Folkehelt sin „*Skræp*" af Balgen drog,
(Saalunde han benævner nemlig Kajen)
Og hug til Plukfisk hvem, der kom i Vejen.

Imod de »Rene« Fredes Mænd sig tede
Som mod den stakkels Abel salig Kain.
Saa Eedvard gjorde midt i Kampens Hede
Ved Synet af Claus Berntsen »Korsets« Tegn;
Den tapre Skrædder skummed stærkt af Vrede,
Og som en rød Husar i Kugleregn
Og røgfri Krudtdamp voved atter Trøjen Jens,
Trods Korsgaards Ord: Du taaler ikke Røgen, Jens.

Fra Stadil-Christensen en Ytring faldt,
Som Høgsbro til den næste Dag lod ligge;
Men saa blev han, Skam, ogsaa øjeblikkelig for sit »Driverter« til Orden kaldt,
Skjønt det var kun Gendarmerne og ikke
Finans-Behandlerne, hans Udtryk gjaldt.
— Der skal jo Tid til alt i Venstrehjorden,
Endogsaa til at kalde Folk til Orden!

Og, mens grovkornet Vittighed paa Timen
Kvittered' for en Sending grov Konfekt,
Lød Formandsklokken med en vældig Kimen
Og Klemten for at skaffe sig Respekt;
Er Folkets Thing med Asenet i Slægt,
Maa nemlig Formandsklokken være Grimen,
Skjønt selv med den kan Høgsbro knap forbyde
Det høje Thing at slaa sig løs og skryde.

Korrekt?

For at blive viis er det ikke nok at gange til Magnus Hansen. Kun i Verdens Hovedstad: Paris fabrikeres de eneste, ægteste, moderneste Fremskridt i udsøgte og tidsvarende Exemplarer. Det vides nemlig med Sikkerhed, at ikke alle franske Grossister i aandelige Varer har gjæstet Kjøbenhavn. Enkelte af dem har derved heldig undgaaet at blive tagne under Behandling af en dertil ansat dansk-fransk Konsularagent, for under dennes ihærdige Vejledning at gennemgaa et Kursus i det Bentheim-Brandeske Dressur-Institut i Integade

I Fremskridtets og vore Læseres Navn har vi derfor henvendt os til et af de solidere, litterære Huse i Paris, der ifølge sin Specialitets-Prospektus gjør i moderne Mysticisme, og udbedt os en Sending af den nyeste Tidsaand, afproppet paa Flasker og forsynet med Brugsanvisning.

Bestillingen blev effektuereret pr. Omgaaende, og med dyb Spænding satte vi vor redaktionelle Proptrækker i den af Flaskerne, der var mærket: „Dansk Tidsaand — Omrystes." . . . Svup! . . . En tynd Røg sivede ud af Halsen. Den var blakket af Farve og saa sart, at den ved det mindste Pust dryppede ned som Sjapregn. Men lidt efter lidt trak den sig sammen og dannede af sine Grundelementer de tre kabbalistiske Ord, som er alle . . . [danske] Tings Begyndelse og Ende:

Til Gennemsyn. — Som Fortsættelse. — Efter Ordre.

Med dybsindig Undren betragtede vi den magiske Formular, da den i det samme begyndte at virke. Snart fra det ene Ord, snart fra to, og snart fra dem alle tre vældede Røgen frem og dannede kjære, kjendte Billeder . . .

Til Gennemsyn . . . Efter Ordre.

Her arbejdes, Alvorsfulde Pander bøiede over alvorsfulde Korrekturer. — De ærede Medlemmers Ord havde drysset som Manna over Stenografernes Penne; men Ord er troløse, og en Stenograf-Pen er saa ækelt troværdig. Nu samles Tømmermændene efter Dagens varme Slid og bruger baade Svamp og Fil for at glatte Arbejdet efter. Man har jo sine Vælgere, dem skylder man et „Gennemsyn"; og man har jo sine Førere, dem skylder man et „efter Ordre". Og der arbejdes, korrigeres; Forløbelser forsvinder af Verden som Blæk for en Raderkniv, saa at Formanden næste Dag maa tage sin Klokke i sig igjen, og de døde Linier faar nyt Liv ved alle de Aandrigheder, som Hr. *Flowmand* kunde have sagt, da han havde Ordet. Det er maaske ikke ganske korrekt, det Hele; . . . men enfin! Nattens Slendrian ruger over Jorden og dølger Mørkets Gjerninger.

Det lysner atter. I Dagens klare Skær staar Sætterne henslængte over deres Typer og stirrer forventningfulde ud i Rummet. „Kommer ikke Olaf Trygvarsom, kommer ikke Ormen hin lange?„ lyder det fra deres Læber, bare med en lille Variation: „Kommer ikke Svendborg Sjette?" . . . Kommer ikke hans Korrek-

tur? — Men Svendborg Sjette er lovgivende undskyldt; han slaar sig i dette Øjeblik med Haanden for Brystet, saa at Korrekturen knirker i Brystlommen, og udtordner et rullende: Hvorfor kommer „*Tidenden*“ saa sent i dette Land?

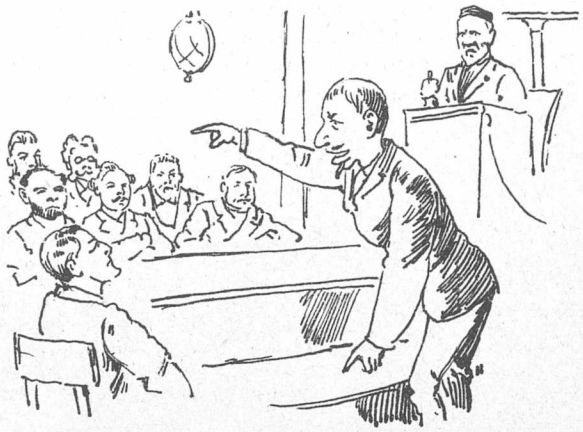

Men .de ærede Medlemmer sænker stille bævende deres Hoveder og hvisker: „*Schwamm darüber.*“

Som Fortsættelse.

Atter Travlhed. — Kæmpestore Stykker Viskelæder farer som dræbende Klinger gjennem Luften, og ved hvert Strøg triller Tusinder ud af Finansloven. Det er den saglige Drøftelss, der ved loyal Forhandling arbejder paa at skade ordnede Tilstande, og som derfor til en Forandrieg skafter et uyt Provisorium.

Billedet skifter. Kasinos Direktører mylrer i en uoverskuelig Mængde over hverandre for med Koner, Børn og Barnevogne at udfylde de tomme Pladser i Salen, medens den administerende sender alle Byens Blade en Fortsættelse af sit daglige journalistiske Bidrag: „Atter i Aftes var Alt udsolgt!“

Til Gennemsyn.

Plakater hvirvler gjennem Luften til alle de tusinde Hjem: „Stor Kostumefest! . . . Alle Kostumer er tilladte, naar de blot tillæmpes efter Ordre! . . . Skuespillerinder fremvises! . . . Det tillades at fodre Skuespillerne . . . Saasom der en anden Dag afholdes en anden Fest, bedes denne Plakat remitteret efter Gjennemlæsningen.“

Efter Ordre.

Jammer og Nød! Grædende Husmødre — Hvad er et Hjem, hvor Intet kan gaa i Vasken? — Alle Lejere er hede i Hovederne, men alle Værterne er kolde. Med skumle Miner og ubarmhjertige Vandlaase i Hænderne klatre de op og ned ad Vandrørene . . . Intet Vand uden paa Gasfitternes Mølle . . . ingen Toddyer . . . skidne Børn . . . Forfærdeligt! — Kun *Dannebrogs* Interview'er endnu i Stand til at finde Vand.

Changement. Røgen bliver tættere og tættere som Asfalt og tung som otte Kirker. Lig en sagte Regn, dannet af Værtshusholdernes Taarer, drypper den ned over de nikkende Hoveder, der i Borgerrepræsentationens Sal drøfter Stadens gemene Bedste. — Nu skal der stemmes. — Skjønne Projekter til herlige Reformer bruser gjennem Salen, . . . Borgerne samles i lyttende Skarer om Raadhuset med vilde Forventninger lysende ud af alle Øjne, . . . Vise Forslag til Forkastelse glider fra Øre til Øre, . . . og Hovederne nikker, og . . . — — — saa revnede Flasken.

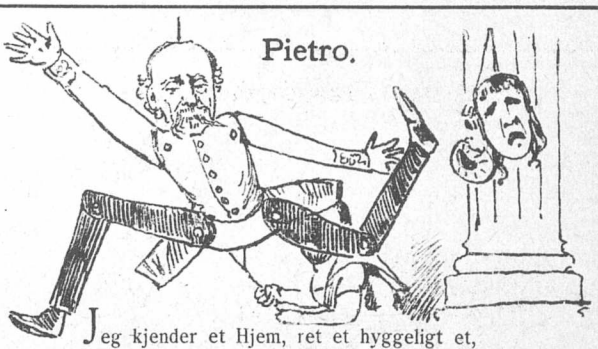

Pietro.

Jeg kjender et Hjem, ret et hyggeligt et,
For Kunst og for den Slags Ting,
Hvor nøjsomme Folk kan leve af Lidt
Og aldrig gjøre store Sving,
Hvor Peber og Salt fra holbergske Varer
Kun sjældent gjør Ganen Fortræd,
Hvor nødig man rundt paa Kothurner farer,
Saa man vrider Foden af Led,
Hvor Thevand er alt, hvad man tør begjære,
Og hvor man sku' tro, der er trist at være,
:|: Jamen :|: — der boer den lille Pietro!

Den lille Pietro han er Krohnedød
Et saa at sige Geni,
Hans Hoved ligger bestandig i Blød
Med Masser af Planer i,
Med Planer om Nyheder, Planer om Prøver,
Af den Slags, der kan lyses a';
Og derfor som født Abonnent-Bedrøver
Bestandig Partiet han ga'.
Men aldrig han rammes af Kritiker-Flokken,
For de kigger slet ikke bagved Blochen; —
:|: Jamen :|: . . . der sidder lille Pietro.

Den lille Pietro som en frigjort Aand
Til Fru Melpomenes Men
Kan holde den skjulte Traad i sin Haand,
Som trækker i Chefens Ben.
En Fenrisulvs-Lænke er Traaden, han kryster,
Thi snildt er den vævet af Præk,
Af Eedvards Spyt, af smaa sorte Røster,
Af Vind og af Esmanns Skjæg.
Og alle maa springe, som Traadene hælder,
Og dog er der dem, som mod Lænken spræller, —
:|: Jamen :|: . . . saa kommer lille Pietro!

At sige: saa kommer en »Instruktør«,
Hvorefter man har haft Bud,
Han lie'som Minerva af Jupiters før
Af Pietros Hoved sprang ud.
Og i Inspektørernes ***Bund der dritte***
Bli'er han naturligvis strax,
Endskjønt der bestandig er dem, der stritte
Mod flere af samme Slags.
Ej alle, der vil, faar et helt Theater
I priceligt Slagsmaal blandt Kammerater,
:|: Jamen :|: — det kan den lille Pietro.

Nu gaar 'en igjen paa den vante Vis
I gamle Fa'er Holbergs Gaard
Til Thevandets Ære og Kunstens Forlis
Indtil — ja, til Gud veed hvornaar!
Det siges for vist, at naar Striden slutter,
Saa ta'er man Pietro, lille Skind,
Og li'som en Kunst- eller Nipsgjenstand putter
Man i et Museum ham ind.
Men dog bli'er hans Aand i den kjære Familie,
Og man kan trods tusind Emilers Villie
:|: Aldrig :|: Ta, Pippet fra lille Pietro!

Historisk Kritik.

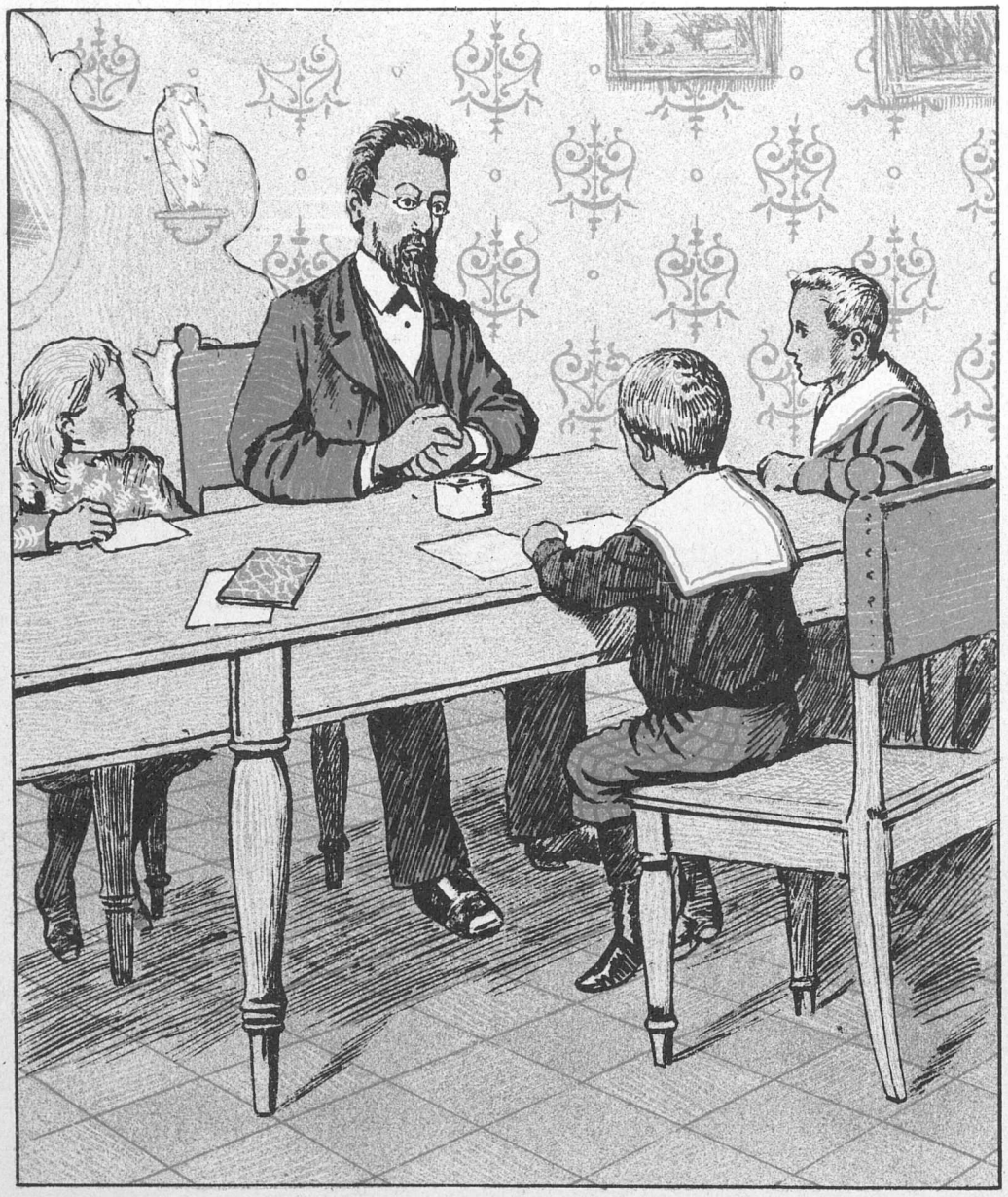

Læreren: — og saa løste Kong Skjold sit Bælte og bandt Bjørnen fast til sig dermed.
Eleven: Hr. Lehrer, jamen saa tabte han jo sine Bukser.

Reserveret.

— Hvor kommer Du fra?
— Jeg har fulgt gamle Lassen til Jorden.
— Hva'? er han død?
— Det kan jeg ikke sige saa bestemt; men begravet er han; det har jeg set med egne Øjne.

Et Opgjør.

Imedens Hr. Sørensen venter paa Tø
Og Mildhedstegn fra Sydvesten,
I Hjertet spirer et Glædens Frø,
Fordi han med fast Løn og slets ingen *Feu*
Med Tiden kan afspise Præsten.
Seks Kirker til faar han overladt
Til at bringe sig Trøst til Huse.
— Kun denne hersens Huslejeskat
Kan han nu slet ikke knuse.

Vor lille Eedvard holdt tappert Stand,
Da der var Mønter at hole
Til voreses egen Pontoppidan,
Og slog sig til Ridder — hvad let man kan —
Paa Korset paa Berntsens Kjole.
— I Fælledsagen blev dog vor Cohn
Saa flad som sin egen Muse,
Thi Frihavnsprojektets Rangerstation,
Den kunde han ikke knuse.

Imellem Nyborg Havn og Korsør
Gik *„Mjølner"* paa Isbryderiet;
Den klared Trafikken med frelst Honnør
Og sled med Ilgods og Folk og Køer
Som en rigtig Stærkodder i 'et!
Paa Højden af Sprogø den krydsed' og lod
Uanfægtet Hr. Boreas bruse;
Men — Isplader paa en halvfemte Fod,
Dem kunde den ikke knuse.

Som Republikaner Bajer nød
I lang Tid »Fredens« Velsignelse,
Mens »Kvindesagen« en Bane sig brød
Blandt Fabrikanter af Vælling og Grød
For at bruge Fru Meyers Lignelse.
Men Skæbnen har nu mod hans Republik,
Skam, aabnet sin Vredes Sluse:
Skandalen, den i Panama begik,
Er mer, end selv Bajer kan knuse.

Fru Gjørling var tragisk fra Hoved til Hæl
Paa *Dagmars* tragiske Scene,
Med knusende Ro som en græsk Kapitæl
Og fri for hver »daarlig Kopi af sig selv«
Hun smelted' selv Hjerter som Stene.
Men, da hun med Djævels Vold og Magt
Forsøgte at spille Meduse,
Saa fik hun tilbagelevert sin Kontrakt;
Den kunde hun ikke knuse.

Spiritistisk Interview.

Punch, der smigrer sig med altid at være et Hestehoved foran det nyeste nye paa Journalistikens Omraade, har for længe siden indset, at Interviewet maatte have en Fremtid for sig, naar man ikke indskrænkede sig til at interviewe de Nulevende, dem, som man ser hver Dag paa Asfalten, og hvis Dagligstuepassiar, tilfældige Ytringer, som nærmest fremkommer for snarest muligt at blive af med vedkommende Reporter, kun kunne have Interesse for Folk, der er skabte som — — naa ja, som „Dannebrogs-Abonnenter". Skulde det have nogen Art, maatte man ogsaa interviewe de Afdøde. Til den Ende meldte *Punch* sig ind i spiritistisk Forening, hvor han ved personlig Omgang med fremragende Aander har vænnet sig til deres Udtryksmaade og hele Façon at være paa. Saaledes ser han sig nu i Stand til at indvie den nye Ære med et Interview af

Manden paa Hesten.

Vi traf den celebre Mand i hans sædvanlige luftige Lejlighed paa Kongens Nytorv, hvor han just med elskværdig Ligefremhed var ved at børste de Prydelser af sig, som nogle uærbødige Fugle havde forsynet ham med. Vi bad ham om at skjænke os nogle Øjeblikke og præsenterede os som En af D'Hrr. af Pressen.

— Ah, formodentlig fra „Den danske Mercurius?" sagde Manden velvillig.

— Om Forladelse, Deres Højærværdighed: fra *Punch*.

— *Punch*— ah! Den gamle Kavaller var naturligvis saa elskværdig at lade, som om han kjendte os udmærket godt. Han bad os med en affabel Mine tage Plads paa en af Bænkene og beklagede, at han ikke havde en Cigar ved Haanden.

Der udspandt sig nu følgende Samtale.

Punch: Tør jeg spørge Deres Højærværdighed, hvad Deres Mening er om Theatret?

Manden: God, særdeles god. Virkelig særdeles habil Mand, den *Directeur*. Det behagede os at finde særdeles *Contentement* i den sidste Nyhed. Hvad var det nu?

Punch. „Et Samfundsoffer."

Manden. Nej, det har jeg ikke overværet endnu. Men det glæder mig særdeles, at den talentfulde Autor — —

Punch: Deres Højærværdighed veed, hvem Forfatteren er?

Manden. Skulde jeg ikke vide, hvem Autor er til de danske Comoedier? Den Mand, som kunde saa vel komme Folk til at le — —

Punch. (gemytlig). Ha ha ha — ja, var det ikke latterligt?

Manden. Ingenlunde. Jeg ser derudi intet ridicult. (Ængstelig) Jeg skulde dog tro, at han holdes endnu i Ære i Theatrene. Ser jeg ret, agerer de i Aften en Comoedie, der spotter over de tydske Comoedier, der ageres af — —

Punch: Professor — —

Manden. Nej — von Quoten, mener jeg. Men saa lever da altsaa endnu den gode Baron Holberg. Hvis De ser ham, saa hils ham.

Manden slog ud med Haanden. Men *Punch* foreslog, at de hellere skulde tale om noget andet, og spurgte, hvad han mente om vore kommunale Forhold.

— Aldeles som i min Tid, svarede han, kun synes jeg, at Renovationen er lidt mere primitiv. Det lader ikke til, at der bliver gjort noget.

Punch mente dog, at der blev gjort ikke saa lidt.

Manden. Ja ja — derom vil jeg ikke disputere. Aleneste synes jeg, at det maa være slemt for de arme *Porteurs* at komme igjennem med Portechaiserne. Og saa har man endda fortalt mig, at her paa Hallandsaas er det renligste Sted.

Da det lod til, at Manden ikke rigtig havde fulgt med Tiden paa det kommunale Omraade, drejede vi Samtalen ind paa det politiske. Det viste sig ogsaa, at han var bedre hjemme der.

— Det har min allerhøjeste Billigelse, at velædle Rigens Raad Hr. Viggo Hørup, som jeg hører, har sluttet Forbund med Tyskerne for bedre at kunne magte Svensken. Som jeg hører, er den svenske Feltherre en vis Sigurd — —

Punch: Det kan ikke nægtes.

Manden. Det skulde glæde mig, om det maatte lykkes for Hr. Hørup, som ikke lykkedes for mig at slaa den overmodige Svenske til Jorden. Gjør en stor Mand af ham — —

Punch: Men gjør det langsomt — aa, det kjender jeg fra Thrige.

Manden. Ja, det var min højsalige Faders Ord om nu afdøde Griffenfeld. Jeg skulde have fulgt det.

Han saa tankefuldt frem for sig Vi forstod, at Audiensen var forbi. Vi rettede derfor kun endnu de i denne Tid ikke usædvanlige Spørgsmaal til ham, hvad han mente om Samaritanen, og hvordan han klarede det med sine Vandrør, og fjernede os saa med en Tak for hans interessante Oplysninger.

Paa Glatis

De Lavrbær, som forskjellige Blades Reportere i disse Dage har vundet ved Fodture saavel til Landskrona som til Kuglen paa Frelsers Taarn, frembragte naturligvis en levende Attraa hos vore egne Medarbejdere efter at gaa hen og gjøre ligesaa. Paa et i den Anledning sammenkaldt Redaktionsmøde drøftedes forskjellige Forslag, saasom en Vandring over Grønlands Indlandsis, en Fodtur gjennem Nyboders Gader, en dito til Kullen osv., indtil endelig et forsorent Medlem tilbød at ville vove et Forsøg paa at gaa over Sortedams-Søen. Forslaget vandt almindelig Anklang, og Vovehalsen var strax paa Benene for at udføre det. Efter at have tømt et ualmindelig højt Afskedsbæger med sine Kolleger forlod han Redaktionslokalet for at begynde sin farlige Vandring. Efter Expeditionens Slutning modtog vi fra ham nedenstaaende Referat:

I Helvede.

Efter at jeg til Trods for Kulden lykkelig og vel var sluppen igjennem Møntergade, Klareboderne og et Stykke af Kjøbmagergade, indsaa jeg, at i denne Hundekulde maatte jeg have noget varmt i Livet, hvis jeg ikke selv skulde gaa i Hundene. Jeg gik derfor op i *Café d'enfer* og bestilte mig en Toddy.

Lokalet var fuldt af unge Mennesker. De talte aabenbart om Isforholdene, thi de omtalte Navnene paa flere unge Studerende, der var faldne igjennem. For ikke at Modet skulde svigte mig, bestilte jeg en extra Toddy, drak den og forlod Lokalet.

Til Bulevarden.

I overhængende Fare for at blive overkjørt passerede jeg Rundetaarn, og mellem alenhøje Snedriver og næsten lige saa høje Kuldegrader gik jeg over Kultorvet og naaede det Sted, hvor det monumentale Springvand skulde have staaet. Til Minde om dette har Magistraten oprejst et Slags Monument, som ganske vist ikke er noget Springvand i Ordets egentlige Betydning og for Resten heller ikke videre monumentalt. Det var udvendig prydet med tre Gadefejekoste og indvendig med et lignende Antal fejende Fyre.

Det kneb imidlertid svært med at holde Kursen ned ad gamle Frederiksborggade. Blæsten drev mig lige i Ansigtet, og da det tillige begyndte at sne, indsaa jeg, at det klogeste, jeg kunde gjøre, var at søge Ly i en Kafé for at faa noget varmt i Livet.

I Svendsens Restauration.

Her fik jeg den nedslaaende Efterretning, at Frederiksborggade var ufremkommelig for Sporvogne, men at man maaske nok kunde komme gjennem Gothersgades Forlængelse, at sige, hvis man da var ordentlig paa Støvlerne. Jeg styrkede mig med en extra Kognakstoddy og besluttede at fortsætte min Vandring.

I Taagen.

Boulevarden var imidlertid bleven stærkt omtaaget, og jeg havde mit syndige Mas med at komme gjennem Taagen; et Øjeblik tænkte jeg paa, at det bedste var vist at springe op paa Frelserens Taarn for at skaffe mig et Overblik over Terrænet og derved mulig hitte den rette Vej til Sortedams-Søen; men efter nøjere Overvejelse fandt jeg det bedre at anskaffe mig et Par stærke Glas til at se ved. Jeg gik altsaa op i

Café Botanique.

I Hjørneværelset var der just en Samling ædeltænkede Mennesker til Stede, der ivrig drøftede den store Nød, der fandtes i Byen, og foreslog Oprettelsen af en barmhjærtig Samaritan, der skulde udskjænke varme Toddyer og smaa Sorte til nødlidende, tørstige Sjæle. Forslaget vedtoges enstemmig, og en ikke ringe Sum blev strax skudt sammen for at starte Foretagendet. Et større Kvantum Drikkevarer tilvejebragtes, og jeg blev som Journalist anmodet om at smage paa Varerne for at udtale min sagkyndige Mening om dem Det gjorde jeg ogsaa, og efter at vi som glade Samaritanere havde tilbragt en Times Tid sammen, skiltes vi ad med den velgjørende Følelse, der altid kommer, naar man har været velgjørende.

Nu gaar den godt igjen.

Nu gik det i en rask Marsch ned gjennem Gothersgades Forlængelse. Skjønt Føret her var saa glat, at jeg ved hvert andet Skridt var nær ved at tabe Ballancen og trods mine højhælede Vandstøvler havde meget ondt ved at vade gjennem alle de Snedriver, der hvert Øieblik paa de ubegribeligste Steder kom ligefrem op af Jorden og stillede sig i Veien for mig, naaede jeg endelig Søtorvet og besluttede strax at spørge mig for efter et passende Overgangssted. Jeg gik derfor ind i

Café du lac.

Efter at have taget et Par Gjenstande til mig, spurgte jeg mig for hos det tilstedeværende Publikum om Isforholdene paa Søen, og fik saaledes at vide, at en Overgang ikke var ganske uden Fare. Der var saaledes visse Dele af Søen, hvor man udsatte sig for at blive noteret af Politiet, komme i den offentlige og bøde 40 Kr., hvis man forsøgte en Overgang paa disse Enemærker; men, da jeg nu en Gang var i Overgangsstadiet, besluttede jeg alligevel at vove Forsøget. Jeg drak en extra Kognak og begav mig bort.

Turen ender.

Da jeg kom ud ved Søens Bred, var Solen imidlertid gaaet ned for længe siden, og da det vilde have været aabenbart Vanvid at forsøge en Overgang i Mørke, tog jeg en Droske og kjørte tilbage til Redaktionskontoret, medtagende en vældig Isbjørn til Minde om min arktiske Stordaad. Her blev jeg modtagen med aabne Arme; thi man havde forlængst opgivet Haabet om nogen Sinde at se mig mere.

Herr Carl af Price.

Alt udi Herr Fallesens Haller
Der stander saa svar en Strid,
Bister er Olaf, og gram er Schram,
Og Jerndorff er ikke blid.

Herr Fallesen sidder paa Nøglen
Iblandt sine Musser ni,
Veed ikke Raad og veed ikke Vej,
Og ingen vil staa ham bi.

Banker det da en silde Kræld
Hel dumpt paa Theatrets Port,
Tager han Nøglen og lukker op:
Han venter sig ikke stort.

Tænker han sig en Deputation
Alt om en ny Instruktør.
Vel tyve Hold Deputerede
Render ham daglig paa Dør.

Ind træder Herr Carl af Price,
Han ser sig forsigtig om:
„Ædle Herr Kammerchef, kun Øre,
Og hør, hvorfor hid jeg kom.

Alle de andre til Hobe
Er gangne paa egen Haand,
Ingen af dem gav Gæsteroller
I Kammeraternes Aand.

Højbaarneste Kammerherre,
Vort Ønske er ikkun et:
Udnævn I os en Instruktør,
Hvem — det er lige fedt!"

Smilte da Kammerchefen
I Gjenskin af Nøglens Guld:
„Brave Dæbner, jeg bringer Dig Tak,
At Du haver været mig huld."

Hastede Carl af Price hen
Til de Præmiegaaders Avis,
Tinged han sig en liden Plads
At kræde sin egen Pris.

Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Under Snefoget.

I Høgsbroes Skole de kjære Poder
Har dænget hverandre til efter Noder.
Heraf den Moral med Lethed man trak,
At her er i alt Fald »Forliget« kun Snak.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** **Telefon 3231.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 9. Februar. Nr. 6.

PUNCH.

En Hovednøgle.

— Nu kjender Du altsaa Forskjel paa Diskantnøglen og Basnøglen?
— Ja!
— Hvad er det altsaa for en Nøgle der?
— Dasnøglen.

Et Pusterum.

Naar Stormen har lagt sit Arbejd ned,
Et skikkeligt Havblik i Regelen følger,
Hvorunder de nys saa oprørte Bølger
Ser ud som den pure Samdrægtighed.
Den Kraft, der tumled' sig bister og vred
Og brøled' og syded' og spruded' og skummed',
En nivellerende Magt har fornummet,
Saa Fladen er atter rolig og glat
Som Folkethinget, hver Gang en Debat
Om »Storpolitiken« er nylig forstummet.

Omtrent et Par Uger rasede Blæsten
I Thinget og piskede Publikum
I Synet med rigelig Fraade og Skum
Og andre Slags vandede Udbrud for Resten,
Saa Thinget saa ud som en Syndflod næsten;
Men lige godt skete det hartad utrolige,
At Elementerne atter blev rolige;
Og her, hvor Bølgerne gik noget højt,
Og plasked' med Christensen-Stadils Sprøjt,
Er Brændingen dæmpet af Fredes Olie.

En halv Snes Neptuner med samt deres Forke
Har aabenbart her gjort Kyklonen mat,
Nu høres her ingen hidsig Debat,
Men ikkun en Lyd af de Udvalg, der snorke.
En Brise, der nærmer sig stærkt til Agurke-
tidens mildtluftende Søndenvind,
Har vugget i Dvale de stridige Sind
Og Hoveder med, som her oppe sig flokke;
Endogsaa paa Høgsbroes famøse Klokke
Er Knebelen slumret blidelig ind.

Men, efter et Havblik kan, som bekjendt,
Fra Boreas ventes en ny Tragedie,
Det vil man nok sande, inden den 3dje
Behandling af »den ordinære« er endt.
Det troløse, skummende Element,
Der dannes af mundrappe Folkehelte,
Vil snart (?) sine fraadende Bølger vælte,
Selvfølgelig under behørig Blæst,
For at konstatere »den skarpe Protest«.
— Siden kan altid man sammensmelte.

Smaa Romaner.

Hr. Punch!

Som varmhjertet Højremand forsømmer jeg ingen Torsdag at læse alle Deres 4 kolorerede Billeder. Jeg skylder Dem altsaa den Vennetjeneste at meddele Dem min inderligste Beklagelse over Deres indvendige Text, der i en saa ringe Grad svarer til Nutidens Fordringer. Jeg vil give Dem det Raad, at De snarest mulig ser Dem i Politikens *Spejl. Naturligvis billiger jeg ikke dette Blads Aand og Tone, men jeg maa sgu indrømme, at det er storartet redigeret. Vi Højremænd har vor Styrke i at være upartiske; jeg har følgelig været selvskreven Abonnent paa „Politiken" lige siden dens Stiftelse, og jeg undlader aldrig at kjøbe den, naar den falbydes paa Jernbanestationer og Dampskibe. I Højresagens Interesse maa jeg derfor anmode Dem om at tage et Kursus i moderne Journalistik hos denne vor fælles Modstander. Deres*

Højremand.

En Meningsfælles Mening er os altid kjær. Strax efter Modtagelsen af ovenstaaende Skrivelse skyndte vi os derfor med at anskaffe et Bidrag til en af de Rubriker, der gjør Gamlehørups Organ saa tiltrækkende for alle upartiske Læsere. Med samme Omhu som vort Forbillede har vi omhyggelig undgaaet at benytte sproglige Vendinger og Ord, der kunde røbe den lille Artikels oprindelige Hjemstavn.

Red.

Kjærlighed og Mordforsøg.

I det Land, i hvilket passerer den Fortælling, som vi nu gaar at beskrive, var beliggende et Interiør af de lykkeligste. Dets Ejer var en Hr. Monsieur X. Hans borgerlige Navn vil for os andre Danske nærmest kunne gjengives ved *Øllebrød*.

Denne Hr. Monsieur Øllebrød havde adopteret hos sig nogle rodløse Existenser af en fremmed Race. D'Hrr. Monsieur Eedouard, Monsieur Pierre Autre, Monsieur Viggo de Bentmaison, Monsieur de Caveling, né Olsang og nogle øvrige var af disse Existenser de mest remarkable. Med krum Profil, som var enten medfødt eller Imitation, gik de om Sommertiden løs paa disse Kapitalister, hvilke er en sand Pest for alle frimodige, evropæiske Chevaliers de Rømers- & Integade, medens de om Vintertiden

logrede for Hofkjolerne paa disse samme Kapitalisters velgjørende Markeder. En saa megen Frisindighed fik sin Løn fra Plejefaderen, der anviste dem et sort Hjørne til Opstillingen af deres Logos-Tempel og overlod dem en kgl. Kammerchef med to Sceneinstruktører til deres Opvartning.

Til Gjengjæld opfattede de smaa evropæiske *Amoriter* — thi dette er de rodløse Existensers Races Navn efter de nyeste Forskninger — det som en for dem kjær Pligt at udhyle Plejefaderens Fordummelse paa saavel alle andre som paa Fædrelanderiets Omraade. Men Hr. Monsieur Øllebrød stadig kun trak paa Skuldrene, sagtmodig smilende ved de smaa Amoriters racende Begavelse

Imidlertid, Plejefaderen havde en Nabo, sammen med hvilken han levede paa en spændt Fod. Monsieur Øllebrød havde nemlig en Gang haft i sit Hus en vis Frøken Slesvig, af hvilken han var stærk elsket. Men denne havde Naboen bortført mod hendes Villie og levede nu sammen med hende i et for Lejligheden opført, skummelt Hotel, havende det mærkelige Navn: „*Paragraf 5.*“ Han behandlede hende ilde, thi hun græd meget. Men saa ofte hun udstrakte bedende Arme efter sin første og eneste Kjærlighed, straffedes disse Arme med Bøder og Fængsler.

Det er en Følge af sig selv, at de smaa Amoriters Sympathier var aldeles paa Naboens Side. Thi han var for det Første ikke deres Plejefader og havde altsaa ikke været saa fordummet at tolerere dem paa et sort Hjørne. Han havde for det Andet et *Tageblatt*, i Kælderen af hvilket en stakkels, forfulgt Amorit kunde finde Husly, naar den hundsvottige Plejefader vilde ikke unde ham en Smule Professorbolig. Og han var for det Tredie den Stærkeste; . . . smaa Amoriter holder for visse Grunde altid med den, af hvilken der er størst Sandsynlighed for at faa Prygl, naar man vil ikke være liggende paa sin Mave.

En Dag fornylig vilde saa de smaa Amoriter gjøre sig aimables for den af disse saa meget elskede Nabo De komponerede en melangeret Væske, bestaaende af:

2 Dele . . . . . Galdegult.
2 „ . . . . . Berlinerblaat.
2 „ . . . . . Reptilie-Grin og
4 „ . . . . . Bukseryste-Toddy;

Denne Melange, emballeret i en saakaldet „ledende Artikel,“ kastede de Frk. Slesvig i Midten af hendes Ansigt. Men ved Lykke strandede Attentatet: det tog hverken Livet af hende eller nedbrød hendes Sundhed og Humør*), men derimod sprøjtede Væsken tilbage paa Udkasteren og bortætsede de sidste Rester af Masken, med hvilken han havde siden lang Tid udgivet sig for so dansk, so dansk en Mand, der nogensinde er født i Halvasien. — Den Saarede betragtes som inkurabel.

Hr. Punch!

De har tilstillet mig et Korrektur-Aftryk af Deres nye Artikel, betitlet „Kjærlighed og Mordforsøg“. Jeg nødsages vel derfor til at udtale en Anerkjendelse af Deres velmente Forsøg paa at følge med Tiden. Samtidig har jeg under Dags Dato tegnet mig som Abonnent paa to Exemplarer af »Politiken« *for des bedre at kunne holde Øje med, hvor vidt dette Blad tør gaa.*

Deres varmhjertede

Højremand.

*) Politiken invenit, Punch imitavit.

Bloch.

(Overordentlig frit efter Baggesen)

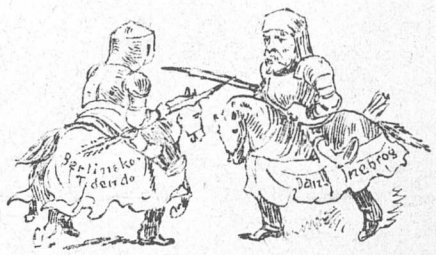

Der var en Gang Instruktører to,
Og det var vist ogsaa nok.
Især den ene var forholdsvis go' —
Og det var naturligvis Bloch.

Saa kom der en tredie — han valgtes ej
Af Kunstnernes egen Flok,
Men derimod var han af samme Dejg
Som denne usalige Bloch.

Det harmed Borchsenius, „Dannebrog“smand,
For han var nu ikke et Pjok,
Og derfor saa svor han, at nu vilde han
Blochere den gode Hr. Bloch.

Den første berendende Dyst, de tog,
Da gav det et vældigt Chok;
Hos Manicus Bloch sin Krigslejr opslog —
„Her skriver nu jeg,“ sagde Bloch.

Til Kammerherren kom Kunstnere tre —
Bagefter kom næsten en Skok —
De syntes nu, det var en god Ide.
„Ja, gjør I kun det,“ sagde Bloch.

Borchsenius blev i sin Hu saa gram,
Han løfted sin kritiske Stok:
„Sæt, Secher, en Præmie ud for ham,
„Der skaffer os af med Hr. Bloch.

„Jeg sværger, og hør Du, ung Secher, derpaa:
„Jeg klipper ej Skjæg eller Lok,
„Før røget ud af sin Hule vi faa
„Den trædske, den nedrige Bloch!“

Ung Secher svared, der han tren frem:
„Interviewerne er jo *en vogue*,
„Men skidt — jeg vil sværge at stryge dem,
„Indtil vi faar fældet den Bloch.“

Men Bloch sad rolig, spandt listige Raad
Paa sin diplomatiske Rok.
Hvad nytter det vildeste Mod til en Daad
Som at løbe Storm mod en Bloch?

Og kort at fortælle: det gik dem omtrent,
Som i sin Tid det det gik Mallebrok;
Alt var ved det gamle, da Slaget var endt. —
„Nu sidder jeg godt,“ sagde Bloch.

Moral.

Gjøre Chok mod en Bloch — den Ide er barok —
Sikkert nok ligger han i sin Dok.
Lok og rok, sjok som Pjok, eller list Dig paa Sok:
Bloch han er og han bliver: en Blok.

Dobbelt Væge.

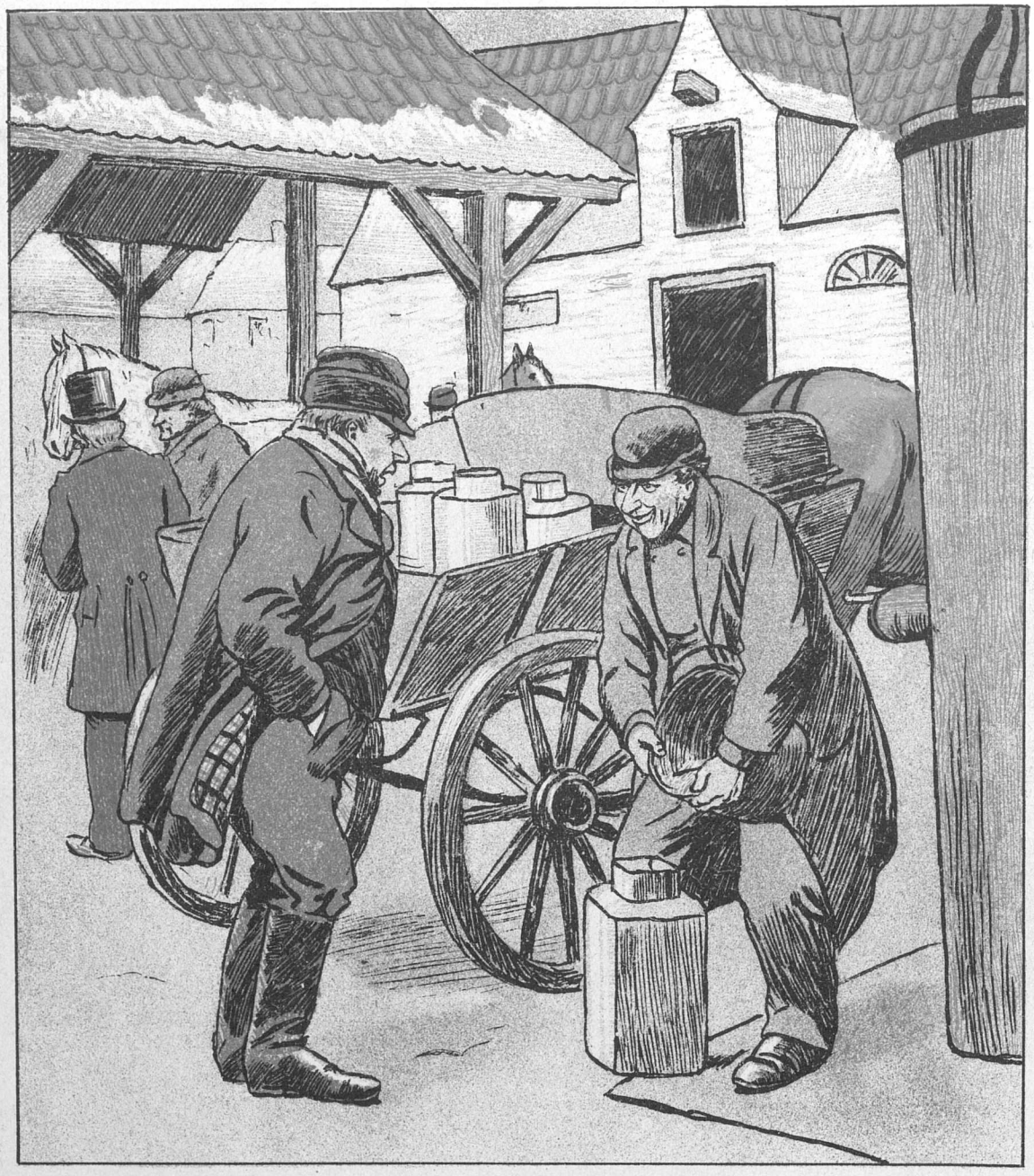

— Saa Do æ we aa spæ Di Mjælk op, Kræn Wosborg; saaen nøj, tøt A, te do heller sku gyer hjemm hos Dæ sjæl.

— Jamen to de gjør A jo osse, Per Wollesen!

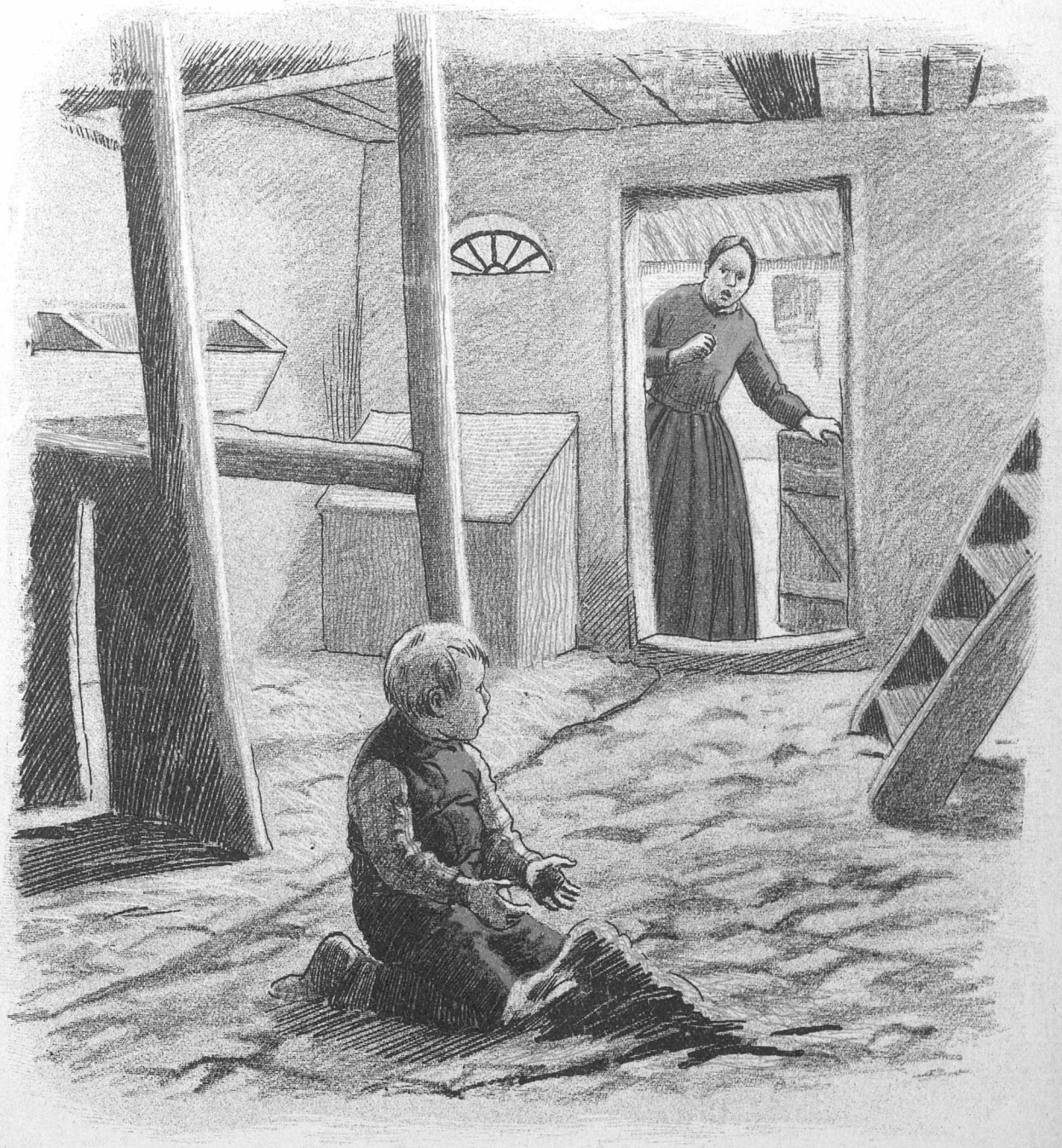

For risikabelt.

— We do no sie, te do ka komm ur aa fo dæ wasket, di slemm Swyhn! Wér do ett, te Morbrowr Kræsten kommer i Attemeje?

— Jamen, hwes han no ett kommer?

Opera posthuma.

Motto: »At slaa til Gavns en Død ihjel
Formaar ret ingen Mo'ers Sjæl!«

En Primadonna, hvor hun stod,
Beundrende vil altid samle
En Skare for sin lille Fod
Saavel af Unge som af Gamle.
I Blomstertale som i Digt
Der blev til hendes Ære flaget,
Og Alle følte som sin Pligt
At give sit Besyv i Laget.

Se, det var Noget, som vi saa
Og kjendte godt fra Arilds Tider,
Thi, var hun ung og smuk, kun Faa
Mod hendes Tryllerier strider.
Enhver forkynder hendes Ry,
Og Kinder gløde, Hjerter brænde,
Mens nonchalant hun Land og By
Kan sætte paa den anden Ende.

Det har vi set saa tidt som sagt!
Men at hun ejer, død, den samme,
Vidunderlige Tryllemagt,
Der sætter Alt i Fyr og Flamme
Og bringer gamle Sprællemænds
De stive Ben i travl Bevægelse,
Det ses kun sjeldent, alt imens
Det nu er os til Vederkvægelse.

Fru Heibergs Mindeskrift, det kan
Sig rose af Effekt saa stor som
En ærlig Storm i et Glas Vand,
Der dog var overmaade morsom.
Det fik paa Scenen frem igjen
Den gamle Phister og min Sandten
Fru Sødring og »den gode Ven«,
Hr. Vilhelm Holst som »Prædikanten«.

Ja, man kan sige, der blev »Bal
I Haven« om hin Thespis-Kærre:
Der mødte frem den unge Hall
Og saa en ældre Kammerherre.
En Kotillon i rask Galop,
En Leg som »Hunden efter Haren«,
En flot Lanciers, der førtes op
Af Hr. Geheimearkivaren!

Velgjørenhed.

Punch, som aldrig er den sidste til at optage en god Idee, havde ikke saa snart hørt Tale om Vintermarkedet for Friskolebørns Bespisning, førend han øjeblikkelig besluttede at arrangere noget lignende for de stakkels Integadedrenge, som i denne haarde Vinter gaar omkring for Lud og koldt Vand og faar hverken livsvarige Hædersgaver eller Diæter eller Statsrevisorgage, eller, kort sagt noget af nogen Verdens Ting, saa hvis der er nogen, der trænger til at faa deres varme Mad, saa er det sandelig disse forladte Stakler.

Markedet afholdes førstkommende Fastelavns-Mandag i det evropæiske Koncert-Palæ, og de fortrinligste Kræfter har tilsagt deres Bistand. Saaledes har Hs. Excellense Grev Caprivi lovet at binde Blomsterne af sine forskjellige dareskvenlige Udtalelser sammen i Buketter og sælge dem for en billig Penge til det Publikum, der uden Tvivl vil fylde Markedet i Dagens Anledning. Skulde Buketten være gaaet af disse, vil han ved Buffeten sælge Bismarcksklumper og andre tyske Klumper til nedsat Pris. Ligeledes vil en Kvartet af ægte Kieler-Studenter afsynge „*Schleswig-Holstein meerumschlungen*“, medens en udsøgt Samling mere eller mindre bodfærdige „*Magdalener*“ vil gaa omkring med Tallerknerne.

I den store Sal arrangeres der en Dyrehavsbakke, hvor Rasmus Clausen og Claus Berntsen efter Evne vil forøge paa at faa Folk til at gaa i Gyngen paa den af dem opfundne Karusselbane, der løber rundt i en Evindelighed, uden at man kommer af Stedet. Stadil-Christensen vil optræde som Ildæderen, medens Bluhme i Mangel af andet Blaar vil forsøge paa at æde sine egne Ord i sig.

Paa et dertil indrettet Marionettheater vil *Mester Jakel* opføre samtlige Eedvard Brandes's udødelige Skuespil; men, for at Publikum skal kunne døje dem, er disse dramatiske Mesterværker omdannede til Pantomimer.

Som Kasserer ved hele Foretagendet er det lykkedes at erhverve Kammerherre Fallesen; thi saa er man vis paa, at hvis der ikke bliver noget Overskud, bliver der i alle Tilfælde nok et anseligt Underskud, og Erfaringen har jo vist, at under hans Styrelse kan man leve meget længe af et Underskud, saa hvorfor skulde ikke ogsaa Integadedrengene kunne holde Livet oppe ved saadant et?

I Morgen?

Hos Overskou — ham, der blandt andet skrev
Et Par nette Folkemelodier,
Længe før Esmann blev født og bedrev
Sine gribende Folke-Tragedier, —
Hos Overskou findes et Trylleord,
Hvis Virkning er ganske mærkelig stor,
Som skræmmer de Rige og styrker de Smaa,
Og som i sin Helhed lyder som saa:
Etatsraaden kommer i Morgen!

Nu slumrer Hr. Overskou trygt i sin Grav,
Men Troldordet, som han behændigt
I Arv til en kommende Efterslægt gav,
Er stadig væk lige lebendigt.
Vel er det nu ingen „Etatsraad“ mer,
Der kyser en stakkels, suspekt Kavaller,
Men lige saa skræmmende, nu som før,
Det virker, saa saare man bævende hør:
Hr. Jørgensen kommer i Morgen!

Der var nemlig fordum et født Geni,
Som, efter hvad Rygterne siger,
Saavel bag ved Scenen som indeni
Var stor udi Kunst . . . og Intriger.
Hun udgav et Værk, hvor snart lystig, snart trist
Hun sa'e Kammeraterne Tak for sidst,
Og hver Gang et Bind blev fra Trykkeren sendt
Og anmeldt fra Hegel, man hviskede spændt:
Etatsraadinden kommer i Morgen!

Men ak! — der kom flere! — thi mærkelig nok,
Skal Godtfolk jo altid beklage sig,
Og derfor vil nu Kammeraternes Flok
Slet ikke la'e Grovfilen smage sig!
Og de skriver Pjecer, og Bladene skænd's,
— Gud veed, hvor de gider! — men ve dem! Imens
De fnyser og raser med rynkede Bryn,
Der høres et Raab som et hævnende Lyn:
Hr. Jørgensen kommer i Morgen!

Thi vogt dig, o Læser! — det ilde dig gaar,
I Fald hendes Navn Du blot nævner;
Gaa ej i Foyer'en, hvor Statuen staar,
Og fly hendes Bøger, — de hævner!
Om Folk som Fru Sødring og Phister vil ta'e
En Tørn med en vred Arkivar, nu ja,
Saa la' dem! — Men tænk blot med Gru i Sind,
Hvordan det vil gaa dit syndige Skind,
Hvis Jørgensen kommer i Morgen.

I velgjørende Øjemed.

(Hansen med Familie har staaet 2 Timer i Queue for at komme ind til Vintermarkedet i Koncertpalæet. Omsider er det lykkedes dem).

Hansen. Kom nu her, Mutter, kom her allesammen! nu skal I sgu se Stads. Vi vil se rigtig paa det altsammen i Ro og Mag, lige til det er forbi, og ikke lade noget gaa fra os. Først skal vi til Prinsessen og kjøve Blomster, og saa ska' vi se Trylleforestilling og Koncert og Komedie.

Madam Hansen. Hva' er' et nu, at det er te' Fordel for?

Hansen. Aa, det er sgu vist Smalleritanen. Eller osse er' et Nejerne i Amerika eller saadan none Krapylere. Men det kan jo være ligefedt. Fakta er, at det er i velædende Øjemed. Hvad er 'et med Drengen? Har han faaet Benene ind i den Dames Sjal?

Mad. Hansen. Ja, han vilde baresen sitte sine Fødder bagpaa Damen, fordi at saa muligvis han bedder kunde se.

Hansen. Naa saadan (trøstende til Damen). Ja, det skal De nu aldrig kære Dem om, min Dame. Drengen han er nu som jeg vil sige ligesom lidt sjemytlig af sig, naar han kommer ud mellem Folk, og han gaar sgu saa tidt og raver sig ind i saadan noget. Det tager han sgu ingen Skade af, De skal se jeg klarer nok Religheden — — Se saa! Nu er den Balade klaret. Nu kan De godt værpe videre — væs'artig, (forbindtlig) Den havler nok, jeg kan se, De formelig driver. Men det skal De inte kære Dem om, det kvikker sgu op i denne Kulde. (Til Mad. Hansen, mens Damen fjerner sig). Man maa jo være lidt galant mod Damerne, Mutter.

Mad. Hansen. Ja, Du er nu altid saa farlig poleret, Hansen. Du har Tavet.

Hansen (smigret). Ja, man har jo dov noet Dannelse i Livet. Naa, kom nu her. Jeg vil gjerne væk fra den Herre, der staar og klør mig bag Øret med sin Stok.

Mad. Hansen. Hvornaar er 'et a' Forestillingen begynder?

Hansen. Jeg tænker, at nu skal vel de Folk først gaa,der har set det en Gang, saa kommer vi andre nok til. Vi kan jo spørre os for. Aa hør, De der, De vil da inte have været saa venlig og sige vos, naar at dette hersens Komedievæsen begynder? — — Hvad for noget? Er det slets inte i denne Sal? Er 'et i den lille? Saa sku Fan'en da osse staa i den lille. Ja, der er vel inte andet for, end at saa maa vi se og hitte ind i den lille. Vil Du tae Drengen, Mutter, saa skal jeg tae lille Gusse. Er I der nu allesammen? Saa kjør' vi med Lammene.

(Efter en Times ihærdigt Arbejden sig frem gjennem Trængselen er det lykkedes Familien Hansen ad utrolige Omveje at komme tilbage til den Dør, som de kom ind ad).

Hansen. Pyh — det ka' man da kalde en Svedekur. Men nu skal vi ogsaa være der — omtrent. Er I her nu allesammen?

Mad. Hansen. Ja, men Fatter — er Du nu ogsaa vis paa, at det er den rigtige Vej?

Hansen. Ja, tror Du kaske inte, at jeg kender Vejen her. Jeg har jo selv ha't Arbejde paa Bøgningen.

Mad. Hansen. Ja; det er nu saa længe si'en.

Hansen. Det er sgu ligefedt. Naar man selv har bygget Huset, saa kan man sgu inte saadan gaa hen og glemme, hvordan at man selv har ingrettet det — — Undskyld, min Herre, at jeg tager og puffer Dem lidt mellem Revensbenene, men jeg skal sige Dem: nu begynder det.

Mad. Hansen. Er Prinsessen osse i den lille Sal?

Hansen. Ja natyrligvis. Jeg skal sige Dig, Mutter. den lille Sal er nemlig mere berejnet paa den bedre Del af Publikummerne. Skravlet faar Lov til at blive i den store, mens Honeratioribusserne ser paa Prinsessen og Komedien i den lille. Det er sgu inte for Smaafolk og komme der. Men en Krone er jo heller ikke saa faa Penge og give ud til saadan noget. Man kan snart komme to Gange paa Komedie i et rigtigt Theater for de Penge. Naa — lad vos nu passe godt paa og faa Børnene med. Nu skal I sgu faa noget og se, som I ikke ser hver Dag. Se saa — denne Vej med Sølvtøjet.

(De gaar ud af Indgangsdøren og kommer ud i det fri).

Hansen, Det var Satans. Det var jo samme Vej, som vi kom ind. Men vi kan jo spøre den Herre der ved Døren, hvordan vi kommer ind i den lille Sal. — — Gaaet fejl? Ork Gud nej, jeg kender da som sagt nok det Hus, jeg selv har bøgget.

— — — — — — — — — — — — —

Hva for no'et? Skal vi betale Angtré en Gang til for at komme ind igjen? Og oven i Kjøvet 50 Øre extra for den lille Sal? Nej, De kan tro nej, Moppe, saa maa de sgu hellere beholde det hele selv.

— — — — — — — — — — — — —

Kom saa Mutter, kom saa Allesammen, nu skal vi hjem. Jeg sagde nok, at vi skulde have blevet, hvor vi var. Men nu fik vi da alle de Mennesker og se. Det er dov ligegodt inte hver Dag, man ser saa mange samlede paa et Brædt.

Paa Hofmarked.

En lille Neger rejste
For *Dannebrog* til Markedsfest,
Det gjaldt en halv Snes Spalter,
Thi sled han som en Hest.

Og Secher havde givet
Ham Paalæg med den Gang, han gik:
„Husk vel, at vi er Hofblad,
Ser du lidt Spyt, saa slik!"

Den Neger spekulerte:
„Er Redaktøren bleven gal?
I salig *Morgengnavet*
Var man jo radikal."

Sit Paalæg dog han fulgte,
Han soled sig i Hoffets Glans,
Gik ganske op i Rollen,
Ja gik fra Vid og Sans.

Prinsesser og Komtesser
Han stadig gik og snuste om,
Samt kigged dem i Kassen,
Hver Gang en Køber kom.

Han kom til Zinkses Stade
Og der, hvor Olafs Vitser gror,
Han sanked hvert et Guldkorn,
Som trillede til Jord.

Og Tombolaens Snurren
Helt hjemlig i hans Øre lød:
Den kjender han fra Præmier
For Vid og Øllebrød.

Saa gik han hjem til Secher
Og sejled i det bare Vand.
Han smilte, thi nu havde
Han set en Venstremand.

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Hôtel Europe.

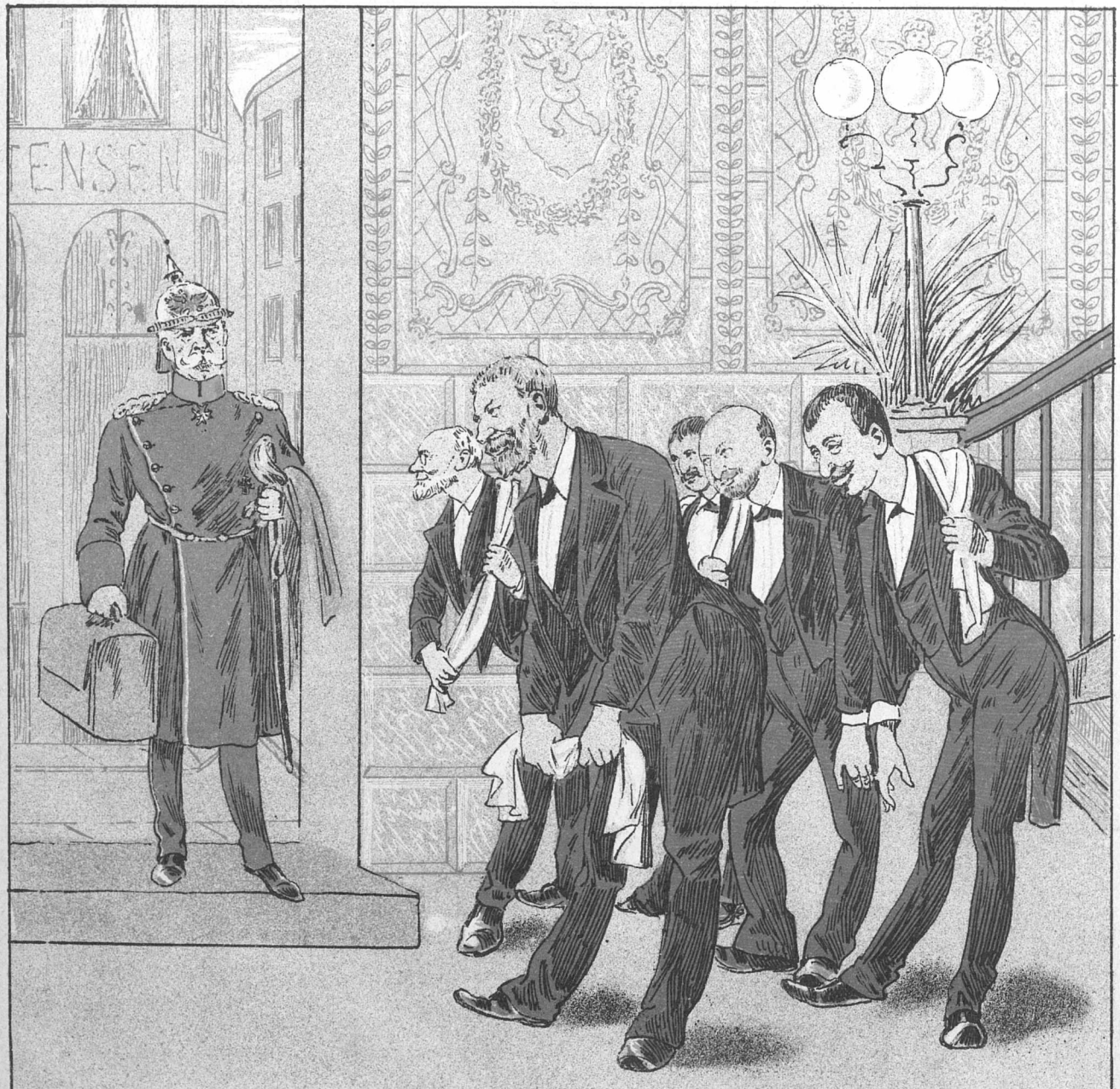

DANNEBROG *invenit.* PUNCH *delineavit.*

Kommer CAPRIVI til »Evropæerne«,
Er straks en Opvarterskare paa Tæerne,
Hvor BENTHEIM, geboren HØRUP, man skjelner
Som den geschæftige *„Oberkellner"*.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 16. Februar. Nr. 7.

PUNCH.

En Kurmethode.

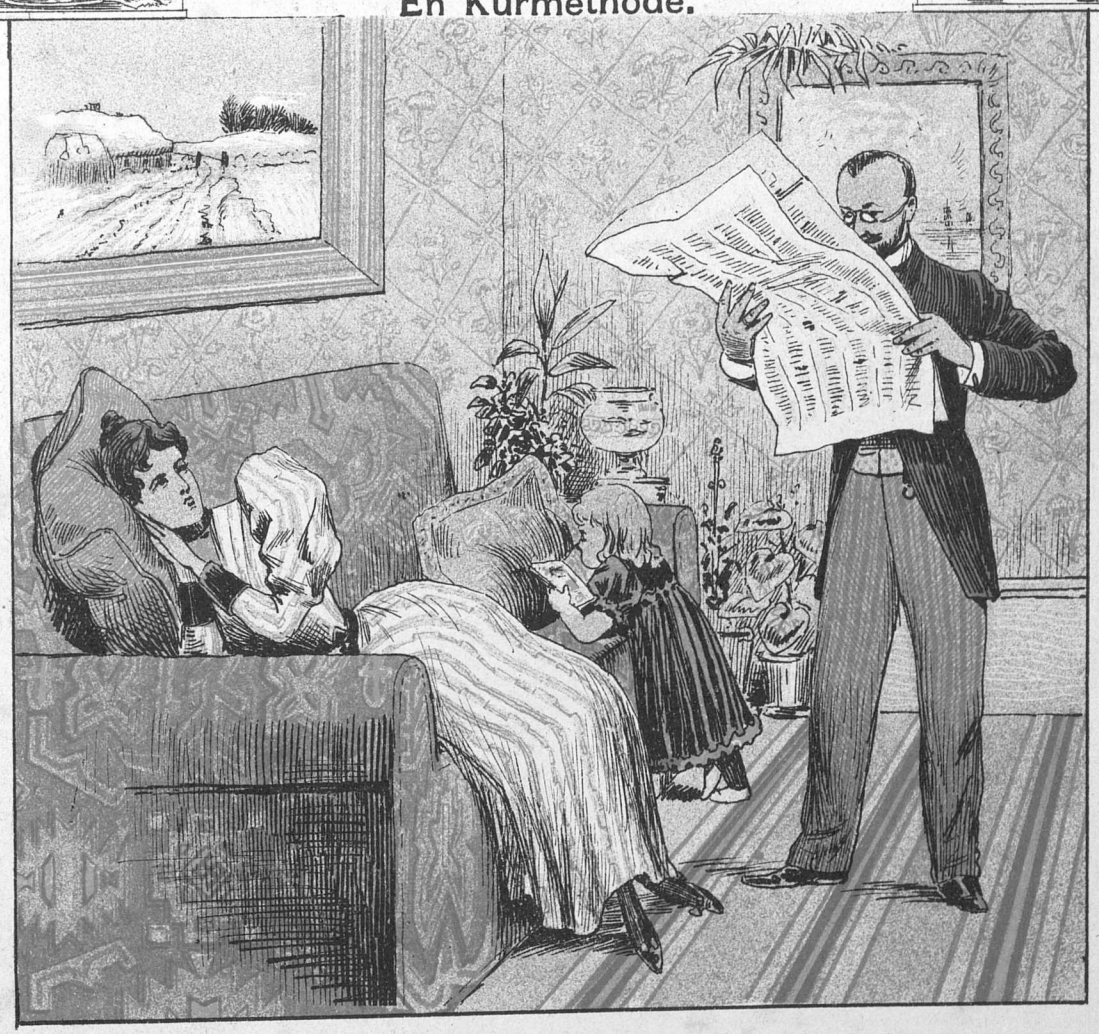

— Du hør vel hørt, Charles, at Lægen har tilraadet mig Forandring af Luft?
— Saa er det heldigt, hvad jeg netop læser, at der staar: Milde omløbende Vinde over Skandinavien!

Godt kjørende.

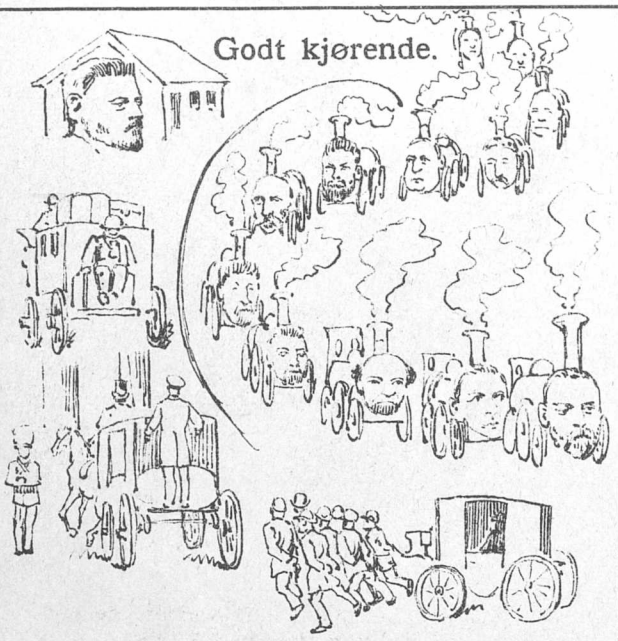

Vort elskelige Folkething har stedse
Befordringsvæsenet hos os
Beæret med en Interesse,
Der ikke sjælden bød Kritikken Trods.
Endog i Thingets Visneperiode,
Da »Arbejdsplanen«, mildest talt, var flov,
Blev Vælgerfolket gjort til Gode
Af Busk med en Station ved Lou.

Ja, mellem Venstremænd kan mindes mange,
Der har for lave Kjøretakster stridt,
Som, for Exempel, den Gang Anders Tange
Bag paa en Diligence kjørte frit.
Og det har ingenlunde voldet
Partiet nogen særlig Plet,
At salig Tauber en Gang jolled'
Til Hovedstaden paa en Mad-Billet.

Vi husker godt endnu de glade Dage,
Da Thingets første Mænd blev set
Op til Amalienborg at age
I Byens fineste Kareth,
Og den Bedrøvelse, der var at høre,
Naar en og anden Fører led den Tort
At komme saa uheldig op at kjøre,
At *pr.* Salatfad han fik fri Transport;

Hvordan der Fløde var at skumme
For billig Kjørsel ligefrem,
Da nogle Bæster var lidt hestedumme
Og trak en Førers Droske hjem,
Og hvordan blandt de støtte Vælgermasser
De djærve Chefer rulled om
I deres egne Rumle-Kasser
Og »rumled« om en Fremtidsfolkedom!

— Nu er der andre Kjøreplaner,
Det gjælder om at faa i Stand!
Med hele femten nye Baner
Vil de forsyne Danmarks Land!
Projektet er, min Sandten, blændende,
Især da det skal fremmes i Galop
Som Tegn paa, at Forhandlingsmændene
Dog ogsaa kan faa Dampen op.

Naar hvert og et af Landets Sogne
Forsynes med sin egen Banegaard,
Begynder Folkeaanden nok at »vogne«
Op til et nyfødt Liv i Aar.
— Kun til Fortvivlelse det driver
Hver stakkels »rodløs« Evropæer,
At man ved Hjælp af ny Lokomotiver
Ham denne Gang en Fløjte skær'.

Den transatlantiske Telefon.

Klinge linge ling!

— Hallo! . . Maa jeg be'e om Amerika! . . . Hva' beha'er? . . . Har De ikke Telefonforbindelse med Amerika? . . . Vil De øjeblikkelig skaffe mig Amerika i Tale, eller jeg bevidner paa Tro og Love, at jeg la'er Dem interviewe af Victor! . . . Naa, saa det hjalp?—Jeg tænkte det nok.—Hallo!... Er det Amerika?... Godda', Amerika! . . . Vil De behage at sætte os i Forbindelse med vor fægtende Korrespondent! . . . Hva' beha'er? . . . Hans Numer? — Det veed jeg ikke; men han plejer at kunne findes paa Numer 00 . . . Ja, ja, se ad!

Hallo! . . . Er det Svend Urén, jeg taler med? . . . Nej, De skal ikke være bange, jeg er ikke Gendarm, jeg er Redaktionen. — Naa, hvordan gaar 'et, gjæve Svend? Holder De Fanen højt? . . . Nej, Fan'en heller, jeg mener naturligvis gamle Dannebrog! . . . Hvor højt siger De? . . . Kan De ikke taxere Dannebrog lavere end til gratis Aftensmad for en velvillig Omtale? — Tag ikke Munden for fuld, Kjære! Hvis Vedkommende vil indtegne sig som Abonnent, maa De nøjes med en Rundtenom. — Kommer De ellers godt fremad? . . . Naa ja, for De husker jo nok, at de skulde bane Dem Vej med Deres Arbejde? . . . Herre Gud, slider De virkelig saa voldsomt? Ja, det vil jeg tro: det maa være et strængt Arbejde at gaa de lange Veje, siden

Konsulerne bor saa langt fra hverandre. Men saa faar De vel ogsaa en pæn Modtagelse? . . . Ikke det? . . . Siger De, at Konsulerne er Gniere til Hobe? . . . Aa, veed De hvad! det er da ikke Enhver, som kommer løbende, der saadan uden videre faar et Par Kroner ved Døren. Naar De bare lægger Ho'edet paa Siden og beder rigtig pænt om „en lille Sssskilling i Dannebrogs Navn, for jeg er saa ssssulten", saa skal De se, at Konsulerne ogsaa kan være go'e Mennesker. Det er ikke umuligt, at De oven i Kjøbet faar Adgang til Vinkjælderen, saa at De kan slaa en Basseralle a' med et Par gode Venner.

Men hvad vil De gjøre, naar De nu kommer ud mellem de vilde Indianere, for der er jo ingen Konsuler? . . . Naa, ja! . . . Aa, ja! . . . Tru De bare Indianerhøvdingen med, at han skal komme i Bladet. De kan jo for Exempel fortælle ham, at vi en Gang paa Tro og Love har taget Livet af 11000 exemplariske Læsere, fordi de troede, at de kunde leve efter vore præmierede Spisesedler. Og saa kan De fortælle ham, at vi har skalperet en kgl. Sceneinstruktør, saa at han nu ikke kan røre sig af Udmattelse, og derfor er nødsaget til at blive siddende i Embedet. De skal se, at saa bli'er Høvdingen imponeret og gi'er Dem frit Ophold paa Indianer-Ladegaarden.

A propos, — kan De ikke ved Lejlighed komme til at plyndre et Jernbanetog? — naturligvis bare for at sætte Kulør paa Korrespondancerne. Husk paa, at De er i den moderne Journalistiks Tjeneste; De maa skam gjøre noget, der kan hæve Standen. Lad det bare gaa landstrygende, — det er Fasongen! . . . Hva' beha'er? . . . Om vi ikke har en gammel Frakke at sende Dem? — Nej, Kjære! nu har selv den store Bojsen vendt vore gamle Klæder saa tidt, for at de skulde se ud som nye, og dog vil Ingen tro paa det. Men vi skal sende Dem en 50 Øre til Nattelogis, naar De kommer til Sankt Peders Gjæstehjem i San Francisko . . . Hva' beha'er? . . . Kommer der en Mand forbi, som ser ud til at have en Sixpence tilovers for en stakkels, fægtende Journalist? . . . Saa vil vi ikke opholde Dem . . . Hva' beha'er? . . . Gav han ikke no'et? — Det er oprørende! — Men nu skal De ogsaa høre, hvad vi har skrevet om Dem:

Jorden rundt for Konsulernes Penge.

Hele den dannede Verden i den anden Verden følger stadig vor fægtende Korrespondent med begejstret Interesse. Overalt vækker hans selskabelige Talenter og fine Takt udelt Beundring. Exempelvis anføres, at han hos en Konsul, der ydmyg søgte at vinde vort Blads Bevaagenhed ved at anmode vor Korrespondent om at modtage et mindre Pengelaan, havde Belevenhed nok til at spytte paa Loftet for ikke at tilsmudske det elegante Brysselertæppe!

Enhver, der paastaar det modsatte, indbyder vi høfligst til et Besøg paa vort Kontor, saa at vi kan tildele ham et Par Kraft-Skaller paa hans flabede Snude, indtil han lærer at feje for sin egen beskidte Dør. — For at sætte vor Korrespondent i Stand til at fuldføre sit verdenshistoriske Foretagende, har vi nu besluttet at oprette en international Samaritan for vore fægtende Medarbejdere. Bidrag til dette smukke Øjemed kan med vedføjet Abonnementstegning paa Bladet indlægges paa vort Kontor under Mærket:

„Naada, Svend — Den-e'-ren!"

Panama?

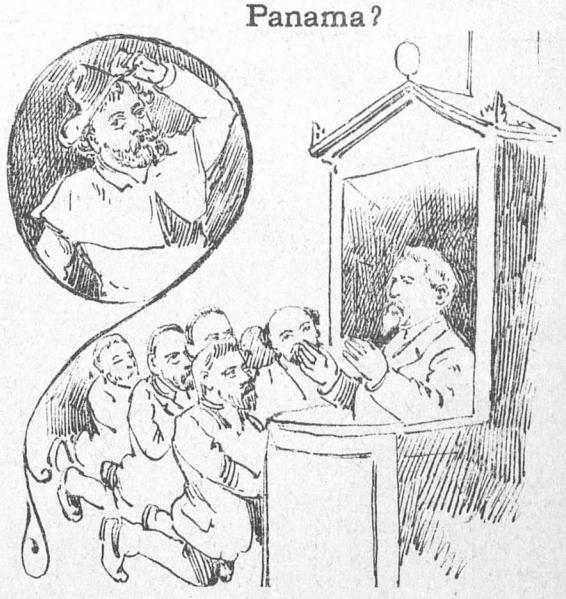

Hver Tid sin Skik! — Hvo gider tale
Om, hvad der gaar og ej gaar an,
Nu, da en Panamaskandale
Hør' til i hvert et ordnet Land?
Det er ej længer fint at tigge,
Naar man kan ta'e, hvad man vil h 'e,
Men det er fint paa Straa at ligge, —
Naar Straaet er fra „Panama".

At skaffe sig en topmaalt „Blâme",
En, som har rigtig Art og Skik,
Er just en superfin Reklame
For en moderne Republik.
Selv Drachmann — ham med Ungdomsmodet —
Kan nu ta' Hatten paa og a'
Og gi'e Edith'er den i Ho'edet, —
Naar blot den er fra Panama.

Maa det da ej vort Hjærte fryde,
At en jagd-kyndig Rigsdagsmand
Har fundet ud, vi snart kan byde
Paa „Panamaer" i Danas Land?
Det kan umuligt være Andet;
Thi det er klart, som selv han sa'e:
Et Banetog, der gaar i Vandet,
Før' lige lukt til Panama.

Der svælger saa i flotte Vaner
Hver Fører for ethvert Parti;
Han kører rundt med nye Baner
Og lever højt af Sjakreri!
Og det vil ses, at de Millioner,
Som Du og jeg og andre ga',
Blev i vort Rigsdagslivs Regioner
Et provisorisk Panama.

Med Jernbanefart, — hvor prægtig! —
Maa da den hele Bunke . . . svup!
I sort Kachot, mens Jagd andægtig
I Skrifte ta'er den trædske Trup. — —
Men ak! . . . . Endskjønt vi haardt kan trænge
Til lidt Humør deroppefra,
Kan vi vist kigge meget længe,
Før Toget gaar til Panama!

KØBENHAVNS KOMMUNEBIBLIOTEKER

Vor Dagbog.

Ved Trykkeriets Talerør.

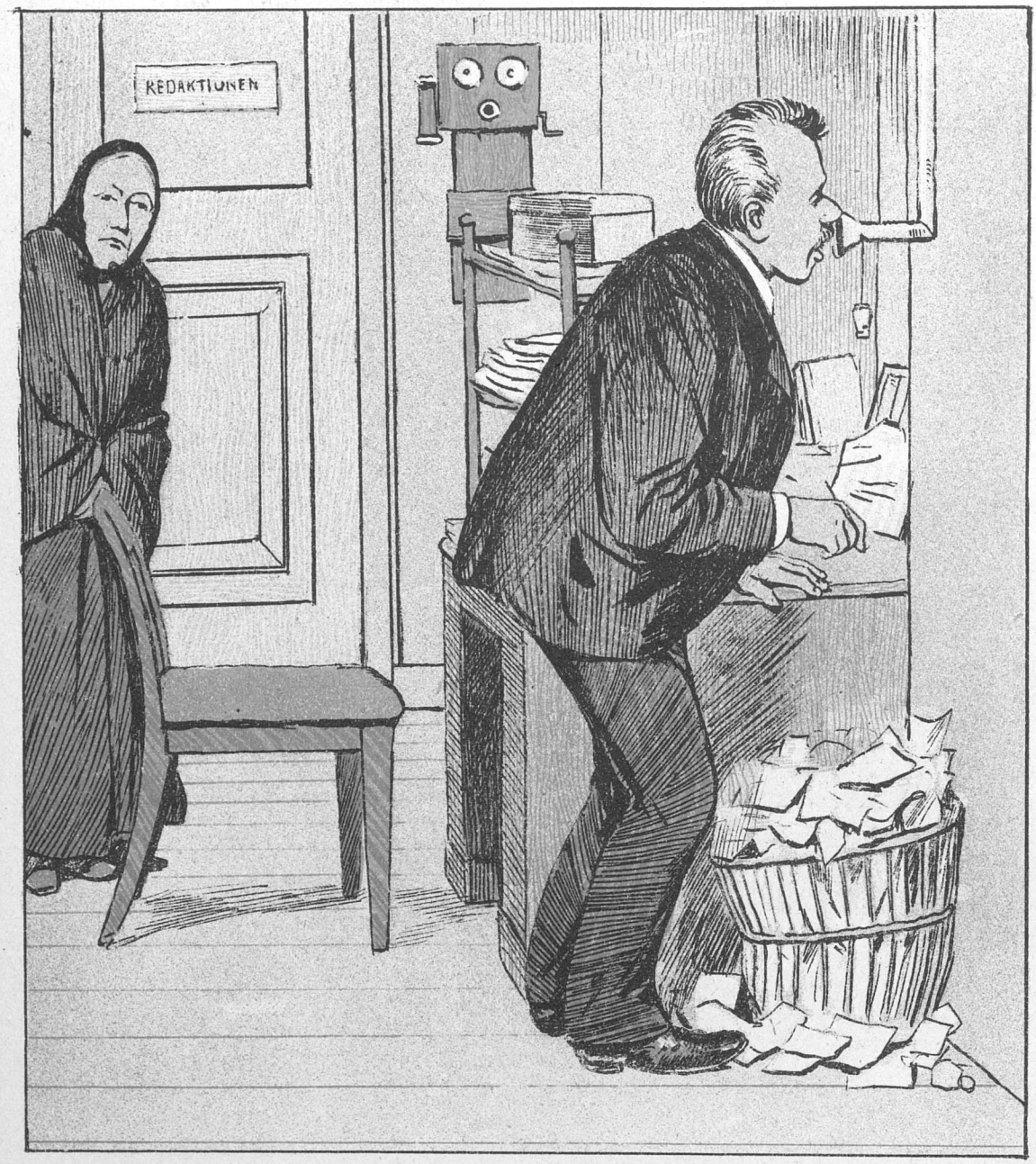

— Er det Dem Petersen? Aa — De maa gjøre Plads for en død Mand til i Aften, 5 Corpus, han kommer strax.

Uden Overdrivelse.

Per Jensen: En Anden haar jo aller waan vidt i si Daw i Sammenligning mæ Dei. Men sei mæ no en Gaang, æ London ow saa grow møj stø'r end Hessens?
Prangeren: Ja, æ Do tosse!
Per Jensen: Er en dovveli saa stu'r?
Prangeren: Ja, der skal Pin' Dø ett mangel møj.

Paa Fredsstien.

Mel. Fra Diavolo.

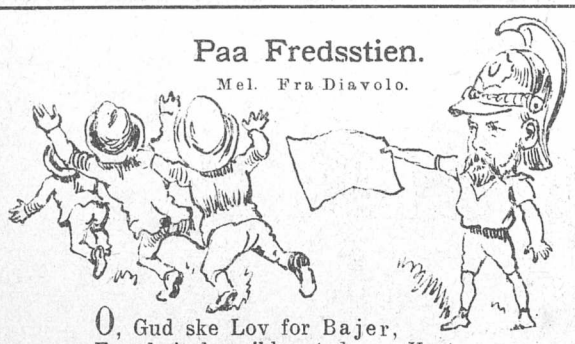

O, Gud ske Lov for Bajer,
For, hvis han ikke stod paa Vagt,
Bedes og sloges som Hajer
Hver europæisk Magt!
Imens Militarismen
Hos os og andet Steds slaar Rod,
Og bestialiske Stridsmænd
Tørster kun efter Blod,
Skjælver, saasom paa »*Fredens*« Vegne
I Marken rykker den kleine
Frederik! Frederik! Frederik!

For Magten han ej viger
Og heller inte for Logik,
Naar en blodtørstig Kriger
Faar paa »Dragonen« Kig.
Af Krudt i Venstres Presse
Han sporer strax den mindste Lugt.
Og med sin »Fredsadresse«
Fjenden han slaar paa Flugt.
Skjælver! Danmarks »Erobringsplaner«
Ned i en Afgrund maner
Frederik! Frederik! Frederik!

Vist tidt dog Knuder gjøres,
Og Bajer sig i Haaret rev.
Naar om Adressen berøres
»Mængden«, som underskrev.
I Bondegaard og Hytte
Har mangen landlig Evropæer
Sukket: Hvad kan det nytte?
Hvorfor han rent lod vær'.
— Skjælver. saasom dog Fredssagens Fjende
Som Undertegner vil finde
Frederik! Frederik! Frederik!

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen. God Dag, søde Fru Schrøder — ja Tak, en ussel lille bitte Draabe, men for Guds Skyld ikke saa meget, at jeg faar Hjertebanken, som jeg er meget genegen til i disse Dage formedelst Sorg og Græmmelse, som jeg har haft i Anledning af Kammerherren. De kan tænke Dem, vi vilde naturligvis med til hans Børneforestilling, og jeg mente, og det mente Petersen ogsaa, at det var et smukt Formaal at støtte til to Kroner i første Parket, som var næsten ligesaa godt som baade Samaritanen og Frelsenshær, og det faldt os jo aldrig ind med en Tanke, at Ambrosius og Nora Dora Leonarda ikke kunde gaa for Børn mere, som de jo nu har gjort i saa mange Aar, lige fra de var ganske smaa, kun fordi de er blevet konfirmerede og voksne, og vi tager jo ganske rolig Billet til os alle fire og bestemmer, at Petersen skal være den voksne, der følges med Nora, og jeg med Ambrosius, men kan De saa tænke Dem, søde Fru Schrøder, da vi saa kommer og skal ind, saa staar der en Kontrollør og siger i en Tone, som jeg ikke kan beskrive, at Børnene var for store, og hvis vi vilde ind, saa maatte vi skaffe nogle andre, hvad han naturligvis godt vidste, at vi ikke kunde paa den korte Tid, og at de, vi havde, ikke duede, og det uagtet Børnene da ved Gud ikke kan gjøre for, at de ikke er mindre, end de er, og desuden gjorde de sig netop ved den Lejlighed saa smaa, som de paa nogen Maade kunde, og nu vil jeg nok sige, at det kan være meget pænt af Kammerherren, at han vil give Børneforestilling, men naar han vil have Børn, saa maa han skam ogsaa tage dem, som man har dem, og De kan jo nok tænke Dem, at det blev kun en bedrøvelig Fastelavnsmandag for mig, navnlig fordi det gjorde mig saa ondt for Kammerherrens egen Skyld, at han kunde opføre sig saadan overfor mig, der aldrig har gjort ham noget, men altid trolig givet Møde i hans Theater, saa snart der var noget paa Færde, og det er saamænd ikke længere siden end i Fredags at jeg formelig græd af Glæde over at høre hans nye Tenor, som rigtignok er saa dejlig, at Hjertet formelig kan smelte i Livet paa En, naar han synger, men jeg vil bare sige saa meget, at efter den Behandling er jeg nærmest tilbøjelig til enten at abonnere i Dagmar eller helt vende Theaterne Ryggen og gaa op i noget velgjørende, som jeg ikke veed hvad skal være endnu, men jeg er begyndt at faa Smag paa det ved Vintermarkedet, som jeg for Resten ikke vidste var veldædigt før bagefter, men nu har jeg tænkt mig, at jeg vil kaste mig over det for Alvor, for det er da altid en Livsgjerning, og nu er jeg bare i Tvivl om jeg skal arbejde for Samaritanen eller for Varmestuerne eller Frelsenshær, men jeg tror nok, jeg vælger Varmestuerne, som jeg synes maa være det behageligste, og veed De hvad, søde Fru Schrøder, De sidder jo dog her og bruger ikke Deres Dagligstue den halve Vinter, fordi der gaar saa meget Kokes med, hvis De nu vilde være lidt begejstret for Tanken, saa kunde De saamænd godt holde Varmestue her oppe hos dem et Par Timer om Dagen, hvad der da i Grunden ikke kunde genere Dem videre, naar De luftede lidt ud, hver Gang De havde haft Varmefolkene heroppe, ng jeg skulde selvfølgelig nok skaffe gratis Brændsel, naar jeg gik lidt rundt i Husene, og jeg har ogsaa tænkt saa smaat paa et Marked, hvor Frits Grønbæk kunde skrive Nekrolog — eller hvad jeg vilde sige: Prolog — og Petersen kunde optræde som Komiker og Petrine synge paa Tribunen og jeg sælge Buketter til ti Kroner og Ambrosius redigere Markedsavisen og Nora udskjænke Champagne med Kulsyretryk og et fortryllende Smil, og De kunde vel nok finde paa et eller andet at sælge, hvis De ikke hellere vilde optræde, og saa kunde De have gratis Varme hele Dagen og blive interviewet og komme i »Dannebrog« ligesom Wirén og maaske blive Æressergent i Frelsens Hær, hvad der jo vilde have meget at sige for Dem paa Deres gamle Dage. Ja tænk nu over det, søde Fru Schrøder. Farvel og Tak for Kaffe.

Gaaet i Bedene.

Bag Kommandantens trygge Fæstningsvolde
Blev Fastelavn holdt Lystighed:
Han gav en Børneforestillings Bolle,
Hvortil det unge Danmark bed.

Des Aarsag løb paa Integades Hjørne
St. Georgs Øjne stærkt i Vand;
Thi han har før havt Monopol paa Børne-
Komedier i »dette Land«.

12 Banemænd.

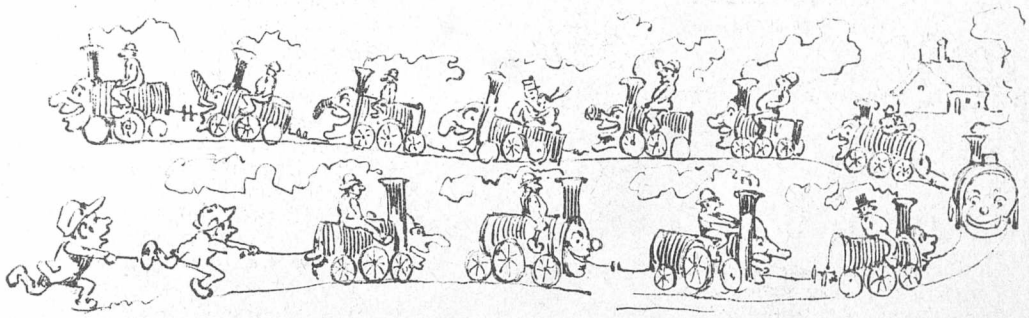

Første: Naar jeg er bleven Medforslagsstiller af dette Forslag, da har jeg ladet mig hevæge dertil i det Haab, at jeg derved kan faa bygget en Jernbane igennem min Valgkreds.

Anden: Jeg kan, skønt Medforslagstiller, paa ingen Maade gaa med til at jage en Jernbane igennem det ærede Medlems Valgkreds. Derimod haaber jeg at faa anlagt mig selv en Kredsbane.

Tredje: Det vilde kun daarlig stemme med min parlamentariske Ærlighed, naar jeg ikke straks præciserede som min Stilling til Forslaget, at jeg ønsker, Staten alene skal afholde alle Omkostningerne ved de her foreslaaede Baners Anlæg, ligesom Statskassen bør bære det eventuelle Underskud.

Fjerde: At ogsaa jeg er bleven en af de tolv smaa Jernbaneprofeter, skyldes udelukkende det Hædershverv, jeg besidder som Medlem af Amtsraadet. Jeg gaar nemlig ud fra, at saa vel Sognekommunerne som Amtsrepartitionsfonden vil kunne spare enhver Udgift til Vejmænd og Skærver, naar vi faar Jernbaner overalt, hvor der nu er Landeveje.

Femte: Jeg er alene gaaet med under den bestemte Forudsætnlng, at de ny Baner skal bygges ved Hjælp af Statslaan.

Sjette: Selvfølgelig havde jeg aldrig sat mit Navn under disse Jernbaner, naar jeg ikke havde næret den sikre Overbevisning, at Udgifterne skulde udredes af de almindelige Statsindtægter og ikke ved Statslaan. Vi kan magelig blive ruineret, uden at vi behøver at laane os frem.

Syvende: Jeg kan ikke være med til nogen som helst politisk Sjakren, mine Herrer. Se til Frankrig. Der har man nu dømt Lesseps til fem Aars Fængsel og Eiffel til at sidde to Aar i Taarnet, blot fordi de har solgt deres Stemmer og gjort Panamaskandale. Men paa disse Jernbaner her, mine Herrer, kører vi lige lukt ind i en dansk Panamaskandale.

Ottende: Jeg erklærer paa Forhaand, at jeg er grundig utilfreds med enhver af Forslagets Bestemmelser, ligesom jeg nærer det faste Haab, at dette uduelige Forslag aldrig skal blive ophøjet til Lov. Mit Navn har jeg kun lagt til for at give Forslaget en Mulighed mindre.

Niende: Naturligvis maa Forslaget lægges i Udvalg og blive dér, til der kan være indhentet Betænkning fra alle Landets Sognerødder. Sker dette ikke, da kobler jeg straks mit Lokomotiv fra.

Tiende: Jeg holder for, at Staten ikke skal give en Øre til denne Plans Gennemførelse. Den Udgift maa Kommunerne selv afholde. Det er jo dog Beboerne og ikke Staten, der skal op at køre. Den kører godt nok i Forvejen og er spændt tilstrækkelig for. Og at sende denne Sag i Udvalg, vilde jeg betragte som den største Jernbaneulykke, der endnu er sket herhjemme. Naar vi vil fremme et Baneforslag, skal man ikke give det Banesaar ved at køre med Stude for Forhandlingen.

Ellevte: Maa det være mig tilladt at gjøre opmærksom paa, at dette er min Jomfrutale. Jeg har den Ære at stille et Forslag, hvis uegennyttige Upartiskhed burde være indlysende. Jeg foreslaar nemlig at anlægge en Bane fra Linnésgade til Kjøge. Hvis man spørger mig, hvad det kan nytte, saa vil jeg blot henvise til de betydelige Forsendelser af Aftrykspapir, en saadan Bane vil faa. Og desuden: sine Vælgere skylder man alt, hvad man kan udrette.

Tolvte: A vil ha en Jernbaahn ur til Jægersborre, saa æ Rekraatter ka kyer frit, nær di ska hjem aa besøgh dje Kjærrest. De wil **A**, faastohr I!

— — —

Formanden: Da samtlige de Herrer Forslagsstillere saaledes er fuldt ud enige, lader jeg Forslaget gaa til anden Behandlng uden Afstemning.

Lingelingeling, Mødet er hævet.

Referenter.

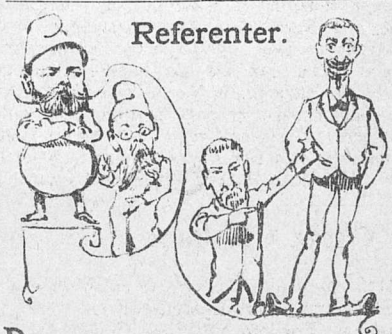

De herlige Folkethingsreferater,
Somlaves for Hørups og Korsgaards Blade
Og Wiinblads Social-Demokrater,
Er altid overordentlig glade
Ved, hvad deres Herrer til Torvs har bragt,
Hvad Mesteren har i Thinget sagt.

Naar Holm, denne lille Rumlepotte,
Har skreget op, imens Høgsbro ringed',
Saa læser man flux de mageløst flotte
Tirader, som Ingen har hørt i Thinget.
Og »Socialens« Læsere troer,
At den lille Holm er umaadelig stor.

Naar Korsgaard med sine Flovser mødte
Og blev af Høgsbro i Farten stoppet,
Hans eget Blad i Trompeten stødte,
Mens Personalet af Glæde hopped;
Skjønt nærmere laa det bekjendte Svar:
»Monsieur Korsgaard! Ier ma foi en Nar.«

I Steden for baade Gamle og Unge,
De fylder Bladet med vammel Smiger.
»Ach! Herren har dog en Engletunge,«
De til deres Jacob von Tyboe siger;
Og Jacob føler det saare rart
Og drejer med Smil paa sin Knebelsbart.

Men ingen Steder dog Magen fandtes
Til det, som »Politiken« præstered',
Naar Bladets Patentgeni, Eed. Brandes,
Et Stykke Veltalenhed levered.
Ved »Parentheserne« der især
Faar Referatet sit fulde Værd.

Ministeren, skrives der, blev »forvirret«,
De Andre bleve »forhippet forlegne«;
Naar Eedvards Vittighedspile svirred',
Saa maatte hans Kontraparter segne.
Saasnart den smaa Sorte ta'er Munden fuld,
Er der »Hør!« og »Latter fra Loft til Gulv.«

Vi kunne vist temmelig hurtig blive
Ret enige om, at de Referater
Er ikke synderlig objektive,
Men nærmere Sandhedsattentater.
De skrives jo ogsaa, hvad Ingen nægter,
Tildels af nogle gode Subjekter!

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Cirkus INGERSLEV i Jernbanegade.

Her ser man, hvad en behændig Dressur
Kan udrette mod en ubændig Natur!
— Ved Hjælp af en Piske- og Rettesnor
Bliver den bragt i det rette Spor.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 23. Februar. Nr. 8.

PUNCH.

Et Kjælebarn.

— Mama, naar jeg nu døde, saa kom jeg jo op i Himlen; men fik jeg saa ikke ogsaa min Gyngehest med mig?

— Nej, min lille Dreng, hvem skulde bringe den derhen?

— Aah, — man kunde jo godt slaa et gammelt Bybud ihjel!

Forfulgt.

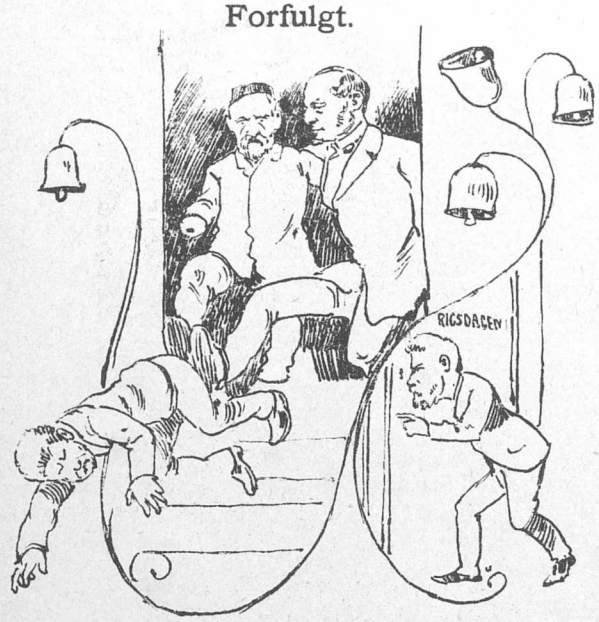

Naar den krakilske Skæbne paa sin Gang
Har hittet sig et Offer for sin Vrede,
Da hjælper hverken Rigdom eller Rang,
Den sluger magre Køer saavel som fede,
Og den forfulgte Stakkel, trods sin Trang,
Vil om et Skjulested forgjæves lede;
Endogsaa i et fredlyst Folkekammer
Ham Skæbnen glat væk i Planeten rammer!

Den stakkels Hørup er et saadant Offer
For merbemeldte Skæbnes bitre Had,
Saa han med yderst triste Nyhedsstoffer
Forsyner idelig sit eget Blad;
Og skjønt ved andre Evropæerhoffer
Der ses, at Spot og Skade følges ad,
Er Integade dog det Sted, som pranger
Med Modgang, der er særlig udhældsvanger.

— Ak, Lykkens Hjul har drejet sig omkring
For Hørup og hans Integadedrenge!
I Fjor var Tiderne mod ham saa strenge,
At han blev selv hældt ud af Folkets Thing
Med Henning Jensen og sin Herman Bing
Og led et større Tab af rede Penge,
Da ovenpaa Forliset af Mandatet
Han blev hældt ud af Statsrevisoratet.

Men, Skæbnens Vrede ikke bare vendt er
Mod denne Nordens »første Journalist«,
Den rammer ogsaa Hørups Referenter
Med lutter Udhæld baade her og hist;
Tidt faar hans højtbetroede Talenter
En Medfart, der maa kaldes saare trist,
Naar — skjønt »paa Benene« — lidt uformodet
Ad Trapperne de kommer ned — paa Ho'edet.

Fornylig blev hos Høgsbro og hos Liebe
Organets Nigger ud paa den Vis spændt,
Og det er krænkende, kan man begribe,
For en saa sandhedskjærlig Referent;
— Men heldigvis vil det, som her er hændt
Dog ikke bringe sligt et Blad i Knibe,
Thi Referater i dets gamle Skure
Kan skaffes nok saa praktisk ved at lure.

Om det Nøgne i Kunsten.

For at komme til et Resultat med Hensyn til Spørgsmaalet om det Nøgnes Berettigelse i Kunsten havde *Punch* besluttet sig til at interviewe — ikke Kunstnerne, for hvem Spørgsmaalet dog kun har en ydre Interesse, men derimod selve Kunstværkerne, for hvem det saa at sige er et Existensspørgsmaal. *Punch* havde selv intet Omslag paa, men det gjorde ikke noget, da der var Omslag i Vejret. Heller ikke kunde det genere ham af Velanstændighedshensyn. Sandheden har aldrig skammet sig ved at fremtræde nøgen.

Punch tog en Droske.

»Til Kongens Foged?« spurgte Kusken.

»Nej, til Thorvaldsens Musæum.«

I Musæet henvendte *Punch* sig først til

Jason med det gyldne Skind.

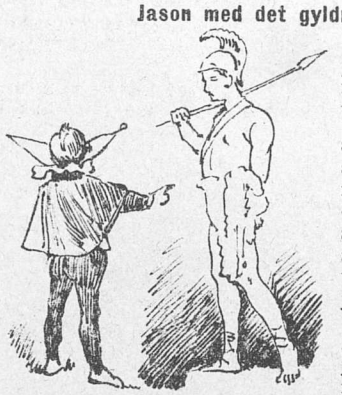

»Hvorfor trækker De ikke Deres Pels paa, naar De dog har en, Hr. Jason?«

»Spørg min Udgiver,« sagde Jason. »Da jeg i sin Tid anskaffede mig den i Kolkis, var den varm og god. Ja, De veed vel, at Kolkisserne var svært arrige over, at jeg vilde tage den fra dem, saa at jeg maatte sætte mig i Besiddelse af den gjennem Kongens Foged. Saa gik jeg med den i nogle Aar, men, da jeg blev gammel og graa og ikke kunde mere, blev jeg anbragt her uden Tilladelse til at bære samme, skjønt jeg fryser, saa det kunde røre en Sten, og tit er ved at gaa ud af mit gode Skind af Harme over det.« Han smilte bittert over sin egen Vittighed.

Punch lovede ved Lejlighed at sende ham et aflagt Omslag og gik videre til

Fru Venus.

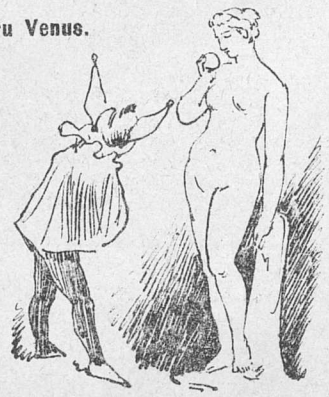

»Gud, det er der rigtig nok Ingen, der har spurgt mig om før, og der er heller aldrig Nogen, der har forarget sig over, at jeg holdt af at gaa lidt nedringet. Det er jo meget pænt af Pastor Løjnbach, at han har taget sig af det, og der er saamænd ogsaa dem her i Musæet, der nok kunde trænge til, at der blev oprettet en Beklædnings-Samaritan. Men naar Sandheden, der ellers altid skal være saa dydig, kan være bekjendt at gaa i det Kostume, saa kan jeg da ved

Jupiter ogsaa. Det manglede bare, at Pastoren skulde komme her og klæde os paa.«

Punch bukkede, sagde galant, at Fruen sikkert ikke behøvede noget Omslag, og udtalte det Haab, at alle Omslag i den Anledning maatte vise sig fejlslagne. Han mente derefter at have hørt tilstrækkelig til at kunne danne sig en Mening om Folkestemningen i Thorvaldsens Musæum og tog derfra ud til

Silén i Ørstedsparken.

Naar *Punch* henvendte sig til ham, var det af nærliggende Grunde. Dels er han en lille Smule af Familien, dels — en nøgen Silén — en Silén uden Omslag — og med det lille Bacchusbarn under Armen — en lille ny Silén, bare under et andet Navn — hvilken Sympati maatte det ikke vække hos ham?

»Omslag!« sagde han, da han havde hørt *Punch's* Ærende — »hvad skulde jeg med Omslag? Det passer ikke for mig, jeg er aldrig slaaet om i mit Liv. Som De ser mig her, saadan har jeg gaaet og staaet hele mit Liv igennem. Ja, det vil sige — her har jeg jo ikke staaet hele Tiden, men det er lige meget, hvor de sætter mig, for jeg er og bliver dog den samme evigglade og gemytlige gamle Silén, og Ungen her bliver mig op ad Dage.«

Punch trykkede hans Haand, og i Erkjendelse af Rigtigheden af den gamle Sætning, *audiatur et altera pars*, tog han ud i Frederiksberg Have til

Gamle Frederik.

»Betragter Deres Højsalighed det som en Lykke eller Ulykke at høre til de Statuer, der har Klæder paa?«

»Klæder! Han kalder da ikke den Smule Klæder, som jeg har paa, for Klæder? Klæder! Ja, paa Kroppen, men er ikke Hovedet den vigtigste Del af et Menneske? Og har jeg saa ikke Ret til at sige, at, naar mit gamle Ho'de er ubedækket, saa er jeg i Virkeligheden splitter nagende nøgen. Er det en Maner at lade en ældre Herre staa saadan i alskens Vind og Vejr? Jeg forsikrer ham for, jeg skammer mig for alle de pæne Folk, der kommer her i Haven. Jeg vil oprigtig talt sige ham, at naar jeg ser nogen af mine nuværende Kolleger i Statueverdenen spanke omkring *in puris naturalibus*, saa finder jeg, at han har givet sig en Blottelse, og jeg vil raade ham til at tage sit Omslag paa til næste Torsdag.«

Punch gik hjem. Da han er en moderne Journalist, siger han ikke selv sin Mening, men lader andre sige deres. Saa kan Læserne selv se, om de kan hitte ud af det.

Da Malerpotten var ude —

Nu skal i Chikago der være
En Udstilling, — den bliver fin!
Der maa vi de Indfødte lære,
At vi er ej heller til Grin.
Den Nydelse bør vi dem volde:
At skaffe dem Indblik i,
Hvad Dansken kan lave i Olle,
Til Trods for sit Akademi.

Vi derfor har skyndsomt faaet lavet
En Kunstner-Patent-Komité,
Som er umanerlig begavet,
Hvad man kan af Følgerne se.
Ej Hensyn den ta'er til Personen,
Men stolt og frimodig i Hu
Den slaar kun imod „Reaktionen"
Sine Malerpotter itu!

Den vældige Kæmpe Matthiesen
Af Brandes og Bentheim har lært,
At, kan man blot Inte-Avisen
Paa Fingrene, hjælper det svært:
Mod Akademiet som Glente
Slog han ned og hakked' det smaat,
Men — hvor kan no'et Godt man sig vente,
Naar man kimser ad Ventegodt.

Med glubende Miner og Lader
Hr. Matthiesen i Rustningen trak,
Saagar et Par farvede „Plader"
Han ud til Ministeren stak.
Og dog Komiteen saa sølle
Nu staar ved Fallittens Rand:
Da Malerne maled' paa Mølle,
Blev al deres Vind kun til Vand!

De „Lucifer" maled paa Væggen, —
Det skulde de ikke ha'e gjort,
Si'er Folk, skjønt en velment Præken
Ej bagefter hjælper dem stort,
Nu sidder de, skulde jeg mene,
Og grunder paa Takken for sidst,
Thi — Frøhlich, det var kun den ene,
Og derfor blev Resten saa trist.

Panteleg.

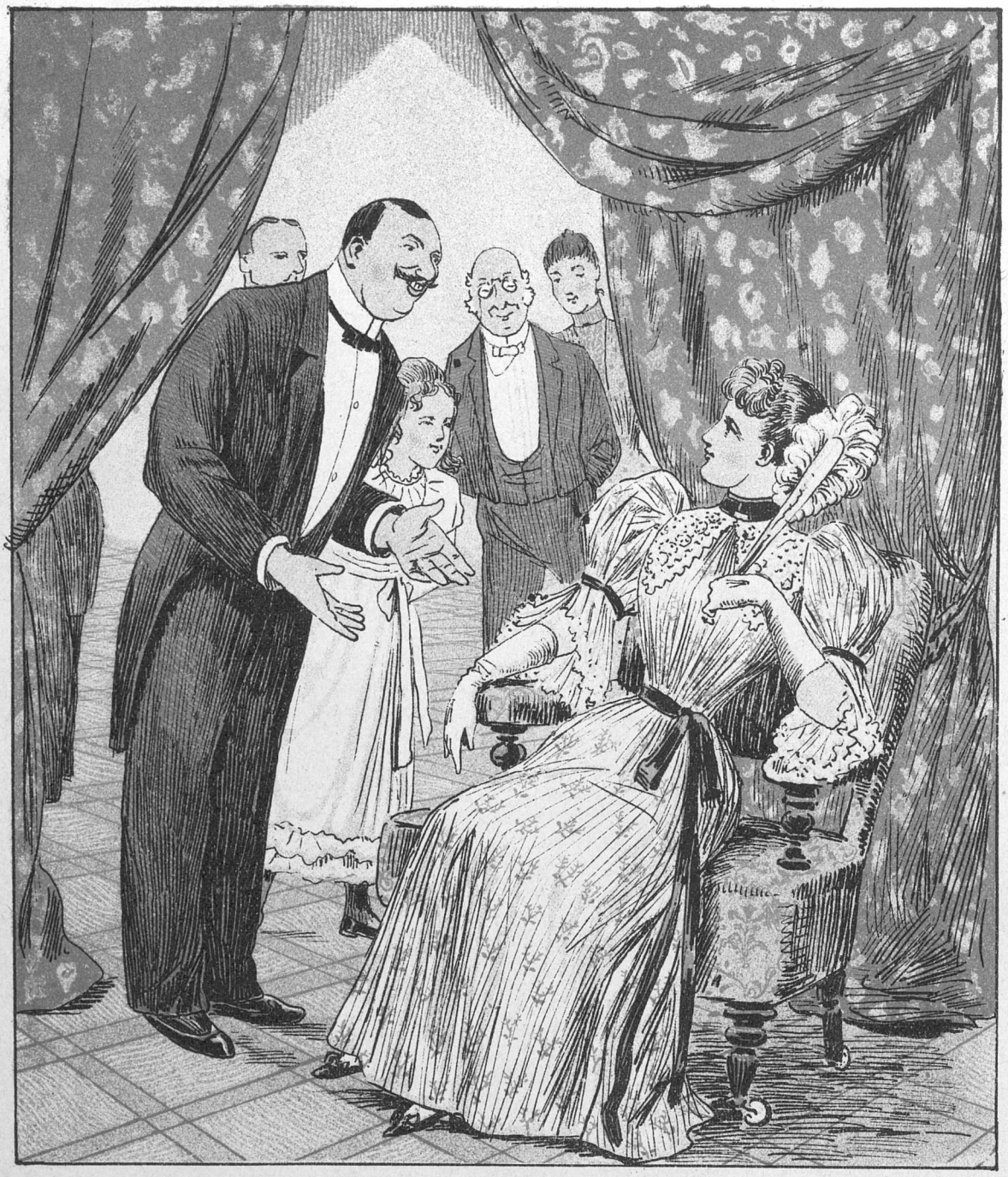

Han: Bedste Frøken, jeg er dømt til den Lykke at hente et Kys hos Dem.
Hun: Det bliver i hvert Fald kun „*stjaalen Lykke*“.
Han: Aa nej, Frøken, „*Hjærtets Ret*“ kræver virkeligt et frivilligt „*Samfundsoffer*“ af Dem.
Hun: Nej veed De nu hvad, det med Hjærtets Ret, det er kun „*et Folkesagn*“.
Han: Aa lad nu være, lille Frøken, at spille den dydige „*Magdalene*“. Det er der saamænd „*Tre om en*“, der gjør, saa det behøves ikke.
Hun: Ja, ja! nu kan jeg ikke mere; her har De det!

Venner i Liv og Død.

— Ja! Ja! Hans, naar Du dør, skal jeg alligevel lade sætte en Marmorsten paa Din Grav, hvis jeg har Raad til det.

— Tak skal Du ha'e, Peter, men skulde Du nu dø først, skal jeg alligevel rejse Dig en Pimpesten paa Graven, saa Folk kan se, hvad Du døde af.

Mathiesen-Ventegodt.

Og det var Hr. Oscar Mathiesen,
Til Chicago vilde han fare
For at se, hvem der nu bar Prisen
Blandt danske Kunstneres Skare.
En stor Komité der lavet blev,
Og den fik paa Tilskud Løfte og Brev.
Komité er godt, og Tilskud er godt,
At vente paa Tilskud er at vente godt.

Ministeren sagde: »Mathiesen!
Naar De troer, at det kan betale
Sig — godt! saa slagter vi Grisen,
Giv De Dem nu blot til at male!«.
Og hver en Maler til Penslen greb,
Imens Komitéen Censur-Sværdet sleb.
Om det nu var godt? Ja, gu' var det godt,
Men godt var det ikke for Ventegodt.

For det var nok Hr. Mathiesen,
Der fik hans Billed kasseret:
Komitéen med skadefro Fnisen
Trods Medaillen det refusered
Og sagde saalunde til Maleren
(Mathiesen han var nok Taleren):
»Aa ja, det er godt! Min Ven, det er godt,
At Ventegodt taaler at vente godt.«

Det skulde De ikke, Mathiesen.
De skulde ha' ladt det passere,
For nu kom De i »Avisen« —,
Quod *felix*, faustum med mere!
Forgjæves han sagde til Ventegodt: »Skidt!
Mal os saa et andet!« Han blev ved sit
Og sagde blot: Godt! Skal jeg vente: godt!
Nu kan I skam vente paa Ventegodt!

Hvad sagde saa Hr. Mathiesen?
Og kunde den Trumf han stikke?
Ja, herom tier nu Visen,
Formedelst vi veed det ikke.
Men Rigsdagen er jo saa løjerlig tit,
Og Tilskuds Mangel blev vistnok Fallit.
For det er ej godt at lave Komplot
Imod den forvænte Hr. Ventegodt.

Paa Bane.

Foruden de syv og tyve Baner, som Forhandlingspolitikken for Tiden er i Færd med at fastslaa som Folkets moralske Ret, paatænkes der i den nærmeste Fremtid at bringe følgende nye Forslag paa Bane.

Fra Kjøbenhavn til Klampenborg ad Strandvejen: en Hestebane.

Imellem de forenede Bryggerier: en Ringbane.

I salig Taubers Valgkreds: en Gaffelbane.

I Høgsbroes Familiekreds: en Løbebane *N. B.* meget sikker.

Fra Amagertorv til Gammeltorv: en asfalteret Kjørebane.

I Folkethingets Finansudvalg: en Karusselbane.

I sammes Referentloge: en Rutschbane.

Mellem „Magdalene"-Esmann og Kasino: en Træk-Bane.

Imellem Kjøbenhavns Skatteborgere: en Glidebane.

I Christensen-Stadils Valgkreds: en Kegle-Bane.

Samtlige Baner skulle sporenstregs forsynes med dobbelt Spor i hele deres Længde og Bredde.

Regeringen bemyndiges til at indskyde indtil $^{4}/_{4}$ af Anlægssummen og Driftskapitalen, derunder indbefattet livsvarig Pension til de Folkethingsmænd, der som Følge af Forhandlingerne ved næste Valg maatte finde deres Bane.

Øen i Sydhavet.

Det er en Selvfølge, at *Punch* har skaffet sig en Kritik af Digter Drachmanns digteriske Digterværk som under ovenstaaende Titel blev opført paa Dagmar-theatret for tolv Dage siden, og som maaske opføres samme Steds endnu den Dag i Dag. Det er ligeledes en Selvfølge, at vor udmærkede Kritiker er en moderne Aand, saa at hans Kritik bestaar i en Gjengivelse af Digterværkets Indhold. Derved opnaar vore Læsere, at de kan spare sig at se selve Stykket, og derved undgaar Dagmar-Professoren at se sit Theater belemret med Tilskuere, naar der ikke spilles tysk Tragedie, medens Digter Drachmann undgaar at se sit Aandsfoster udsat for snobbede Kjøbenhavneres og andre Bryggeres profane Blikke. Den nye, aandrige Maade at skrive Kritik paa er derfor til ligestor Fornøjelse for alle Parter.

Vor udmærkede Kritiker maa selv indestaa for Referatets Korrekthed.

Iste Akt.

Parti af det sorte Hjørne i Integadens Bombebøsse. Gamle Vandgangsmænd er forsamlede og gnider flittig deres Øjne med Redaktions-Hvidløg for at se bevægede ud. Oldermanden for Plimsolieristerne, Gamlehørup kaldet, kan nemlig omtrent paa denne Tid fejre Aarsdagen for sit første Vandgangs-Vælgermøde i Kjøge Farvand. I den Anledning trakteres Jule-Gratulanterne

med diverse Flasker prima »Ilddrik« (NB. faas kun ægte fra Georgs velassorterede Lager, Hoveddepot: dette Land, Filial: Berliner Tageblatt).

Ved Gildet gaar det lystig til. En forhenværende Skjønaand og Dramaturg, der er gaaet af uden Naade og Pension, fordi han i sin Tid indsmuglede pletterede udenlandske Varer i Literaturen og udgav dem for uhyrlig danske, underholder Selskabet ved uafbrudt at synge paa sit sidste Vers. Hans Navn er Eedvard Omgang, hvilket er en Hentydning i kunstnerisk Forkortning til, at hans Omgang ikke er af de bedste. Gamlehørup er en Ynder af grovkornede Spasmagere, men han er dog lige ved at slaa Eedvard Omgang i Profilen, da denne gjør en frimodig Hentydning til nogle Kjøge-Valgblade, som Gamlehørup en Gang skal have faaet saa eftertrykkelig i Hovedet, at han aldrig siden har kunnet tænke rigtig klart. Striden bilægges dog mellem fire Vægge, og Gamlehørup trøster sig med, at Eedvard Omgang »er hans Karrikatur.«

Imidlertid gjør Ilddrikken sin Virkning. Gamlehørup tumler om i en Lænestol, der naturligvis staar bagved en Busk, og drømmer sig tilbage til sine Ungdoms- og Velmagtsdage. Eedvard Omgang følger, som altid, sin Principal i Hælene og lige lukt ind i Drømmenes Rige.

2den Akt.

En Ø i Sydhavet, der grangivelig ligner en Folkethingssal i Bredgade, eftersom de Indfødte begge Steder gaar i Vandet med Klæderne paa. Gamlehørup drømmer sig tilbage til hine paradisiske Uskyldsdage, da han i Dronning Hørdums Favn gjorde Halloj med Borgermusiken og Moralen og var alle de Indfødtes Lyst og Glæde. Men ak! — Tempo'erne forandres, som Latinerne siger! — Dronning Hørdum er nu bleven saa uhyggelig gammel i Tøjet og har slet ikke kunnet forhindre, at en meget ond Aand, der i Stedets billedrige Sprog kaldes »Sammensmælteren«, men hvis Tjenere i Reglen viser sig i Skikkelse af Hundetampe, har taget Gamlehørups fordums Eldorado i Besiddelse. Denne indser, at han aldrig mer bliver Statsrevisor paa Sligt, og skynder sig derfor hjem til Inte-Bombebøssen. For Sikkerheds Skyld tag er han dog et af Dronning Hørdums Børn, den lille Prinsesse Tju-Ballade, med sig.

Eedvard Omgang har imens fordrevet Tiden med at byde de Indfødte en af ham selv opfunden Drik: »Esprit d'Eedouard«, som er baseret paa Knaldeffekt, men som ved nærmere Eftersyn viser sig at være det bare Skum.

3die Akt.

Skibbruddet i Kjøge Havn. Gamlehørup drømmer, at han endnu ligger paa Bunden af Plimsolleren og kastes som Vrag op i Inte-Bombebøssen. Men nu skal Prinsesse Tju-Ballade tage Affære og sige Tak for sidst. Han lærer hende at sætte Fingrene foran Næsen, sparke bagud og sige: »Æ . . . bæh!« Og saa ansætter han hende som Rigsdagsreferant. Men det gaar hun saa forskrækkelig i Vandet paa, at hun aldrig kan kravle op mere; »Sammensmælteren«, det fæle Spøgelse, lader nemlig stakkels Gamlehørup vide, at den gaar ikke! . . . . .

Og saa vaagner han. Dybt rystet af Drømmen beslutter han paany at bestige sin Plimsoller og drage ud for at søge nye Vandgange. Men Eedvard Omgang drømmer stadig ganske livagtig, at han endnu sidder ovre paa Folkethings-Øen og imponerer Mængden med sin *Esprit d'Eedouard.* Det maa altsaa formodes, at han i paakommende Tilfælde er villig til at overtage salig Tju-Ballades Funktioner. Lad derfor kun Tæppet falde, og lad kun Sammensmelter-Spøgelset være Skuespillets triumferende Magt, — der vil endnu løbe adskilligt Vand gjennem Inte-Bombebøssen, inden Gamlehørup og hans »Karrikatur« udstøder deres sidste: Æh . . . . bæh!

Efter en bedre Middag.

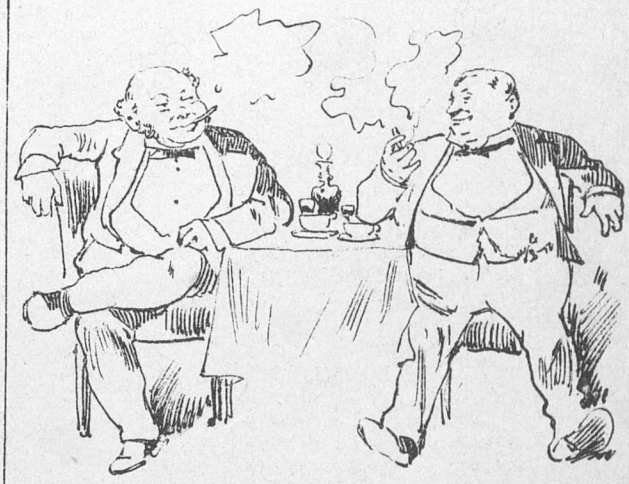

— Veed Du hvad, nu da vi har spist og drukket temmelig godt, kommer jeg sgu til at tænke paa, hvordan de stakkels norske Matroser egentlig har kunnet faa ham, Hollænderen til Livs.

— Aah, de Normænd kan, sgu faa alt muligt i sig

— Saa! Hvorledes mener Du!

— Jo, har de kunnet fordøje Garborgs „Mannfolk“ uden at være kreperet at Hamsons „Sult“, o. s. v. saa veed jeg, min Sæl inte, hvad for en Kamel en Normand ikke kan sluge.

— Men alligevel derfra, og saa til at spise sin Næste —

— Kjære, husk paa, hvad Holberg siger: „Han er Fanden ikke min Næste, han er en Hollænder.“ Det eneste, der undrer mig, er, at de sparede Svenskeren; det synes at bevise, at der dog endnu er unionsvenlige Følelser mellem Normændene, hvad saa Bjørnson ogsaa siger.

— Men, hvad Dom mon nu de Stakler egentlig faar for det?

— Tja, de bliver vel dømt, til at kaste ham op igjen, li'esom Hvalfisken i sin Tid blev dømt til at gjøre ved Jonas.

Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Mellem Døren og Karmen.

Hvad kan det nytte, man stænger Døren
For Folk, hvem gyldige alle Kneb er,
Naar de kun har korte Moralbegreber,
Men — lange Øren!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 2. Marts. Nr. 9.

PUNCH.

Dialektik?

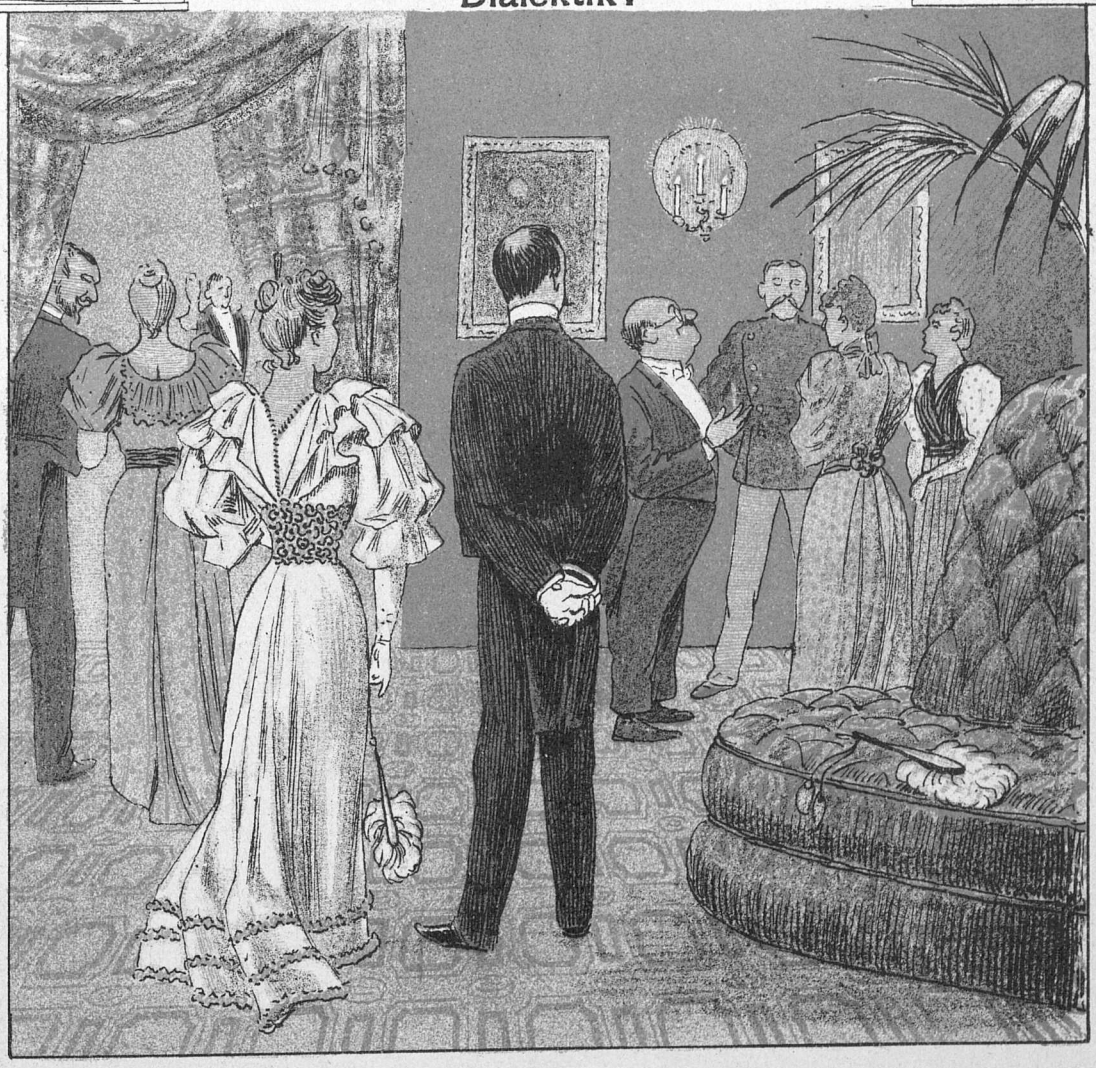

— Den Mand der, med de korte Buxer, er det hans Kone med den blaa Kjole?

Meningen.

Mens *„Politikens“* stakkels Referent
Maa flygte fredløs om i disse Tider
Forfulgt af Folkethingets Evmenider,
Forklarer Redaktionen os paa Prent:
Hvori dens Referaters gode Sider
Nok egentligen stikke skal omtrent;
Hvorfor den gjør højtidelig bekjendt,
At, naar dens Referent til Arbejd skrider,
Er det aldeles ikke sammes Agt
At give ved en skjønsom Ordforening
Os, hvad en æret Taler just har sagt,
Men han skal bare brygge en Extrakt
Af, hvad der virkelig er Mandens Mening.

Man burde ligefrem paa sine Knæer
Erkjendtlig takke denne Evropæer,
Som altsaa fundet har en Fremgangsmaade,
Hvorved man ganske sikkert Bod kan raade
Paa et, des værre, længe dybtfølt Savn.
Thi baade før og efter Fastelavn
Forundtes os af Høgsbroes Naade
Fra Folkethingets rummelige Havn
En Bunke tabte Taletraade,
Hvor Meningen var ligefrem en Gaade,
Formedelst, at paa den Ingrediens
Saa Talen ud som ganske læns.
— Men nu er al Bekymring endt;
Tak være *„Politikens“* Referent,
Som paatog sig at referere
Os Meningen og ellers inte mere.

— Ak, havde Bladets Redaktør
Blot hittet denne Heksemester før!
Saa havde Folk maaske dog vidst Besked
Om Meningen i salig »Grevens« Taler,
Hvis Ordlyd tidt har voldt Logikken Kvaler
Og ingen Tænker kan endnu faa ned;
Ja, muligvis man uden særlig Sved
Da havde hittet Meningen — hvem veed? —
Af Hørups Ord, hvori han anbefaler
»Loyal Forhandlingsvillighed!«
— Men, selv om han lidt sent til Verden kom,
Kan det maaske dog trøste Demokraterne,
At der er ingen Sjæl, der tvivler om,
Hvad der er »Meningen« — med Referaterne.

En Psykolog.

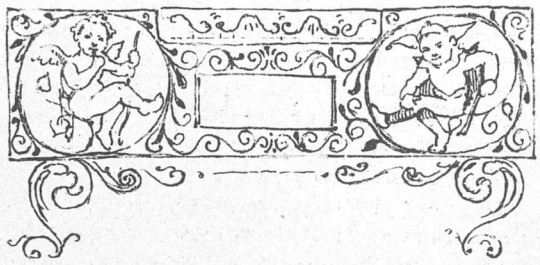

I sin grønne Ungdom optraadte *Punch* ligesom de fleste begavede Børn som Sykolog (paa Dansk: Figenkjender). En grum Fader og en bornert Urtekræmmer forhindrede ham den Gang i ved praktiske Experimenter at udvikle sine Anlæg i denne Retning — Anlæg, der senere skulde gjøre ham berømt.

Det er nemlig som Psykolog, at *Punch* har vundet sine Lavrbær. Amor er den første Psycholog, der har været til, *Punch* er vel ikke nogen Kjærlighedsgud, men forgudet er han bleven, og Folkets Kjærlighed har altid været hans Styrke.

I sine første Leveaar var *Punch* et svageligt Barn. Det varede imidlertid ikke længe, før han voxede sig stor og stærk. Samtidig med, at han nedlagde mere og mere Bytte, blev hans Oplag større og større.

En aandfuld Forfatter har sagt, at der er den Forskjel paa *Punch* og Drachmann, at, medens man om Drachmann aldrig aner, hvor man har ham, saa kan man altid sige om *Punch*, at man altid har ham, hvor man mindst aner det. *Punch* er vore Dages Korsar.

Frankrig har 40 Udødelige. Danmark har kun een,

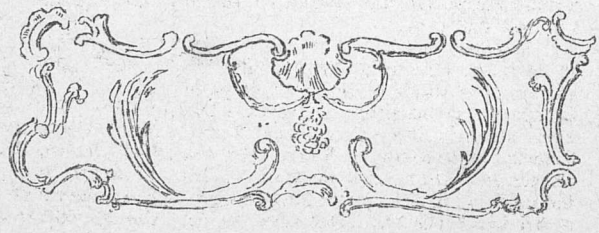

Fjæld-Kunst.

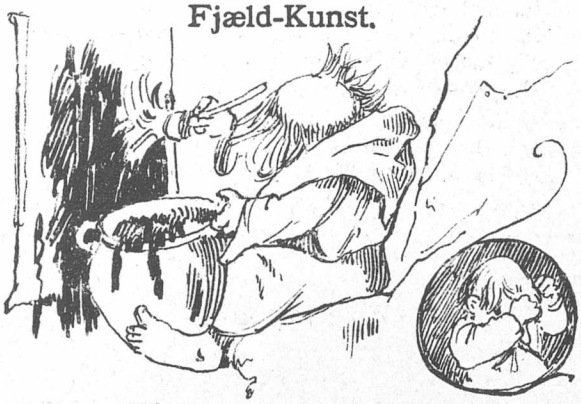

Sørgende sidder Villumsen i sit Kunstnerhjem og græder Harmens spinat-grønne Taarer over, at Munch'en gaar i hans Enge. Fjældenes Willumsen, Urmalerknolden med den tanketungt snoede Knebelsbart har bevist Danmark den Ære at komme hertil med Fremtidens Kunst i de Pakkasser, som i Berlin blev paamalede »Retour«.

I alt er der 54 Stykker Lærred, som desværre er blevne mere eller mindre besmurte. I stille Hyldning dufter Kleis's ny Gulvfernis op mod Væggenes norske Klatfernis, som er det, der er Fremtidens Kunst. Men vort stakkels akademifordummede Publikum mangler al Forudsætning for at forstaa Fremtidens norske Kunst. Foran hvert Billede opstaar der Diskussion om, hvad det skal forestille. Det dér kan nu enten være et Bondebryllup i Gudbrandsdalen, en Tyrefægtning i Spanien eller et Fyrtaarn i Vestjylland, men, spørger vi Kunstneren, saa siger han, at det er en Gade i Paris med Sommersne, og det er meget muligt, at Manden har Ret. Den ældre Herre paa Balkonen har efter Forlydende et Ansigt; men Munch er kommen for Skade at male det over.

»En Vision« har nogle villet udlægge som et Interiør fra en eller anden urnorsk Selvmordersø. Men det er galt. Visionen er malet som Skilt for en billig Spisevært; det nyskrabede Kalvehoved skal vække Ganens slumrende Længsel efter forloren Skildpadde, Gaasen ovenover har kun tilbage at blive plukket og stegt. I dette ene Tilfælde har Fremtidens Kunst et bestemt paaviseligt Maal. I de 53 andre Tilfælde er det noget, man selv bestemmer. Adskillige Alen af det udstillede Lærred er præpareret efter den gamle folkelige og ny willumsenske Grundregel, at det grønne er forbavsende godt for Øjne og Nerver. Dette Faktum alene er ikke det geniale, men det geniale er Udførelsen. Munch har bare taget en frodig Barnesvamp, dyppet den i en grøn Malerpotte og gjort to eller tre langskaftede Strøg. Saa har vi straks en Granskov paa Jæderen, en Solnedgang i Neapel eller to realistiske Elskende, der forsvinder for hinanden og for Tilskueren i det første, fortærende Kys. Munch har nemlig den selv for Fjældmalere sjældne Evne at kunne male et Kys uden saa meget som at antyde dem, der kysses.

Fra Legepladsen.

Forleden Dag maatte lille Frejlif stille til Klø hos Inspektør Høgsbro, fordi han havde skrevet noget uvardigt noget i sin Stilebog. Og Inspektøren sagde, at han ikke maatte komme paa Legepladsen mere. Først græd lille Frejlif, men saa gik han hjem til sin Bedstemoder, trak hende bønlig i Skørterne og sagde, om hun ikke nok vilde gaa med ham hen paa Legepladsen, for han maatte ellers ikke komme der. Og Bedstemoder klappede lille Frejlif paa Hørtotterne og lovede at forputte ham under sit Forklæde, saa skulde han nok slippe ind.

Saaledes kom lille Frejlif alligevel ind til de andre, og efter god gammel Inteskik gav han sig straks til at sparke de pæne Drenge op ad Skinnebenene, spytte i Bue efter Lærernes Ryg og gøre lang Næse i Retning af Inspektørens Kalot. Men saa ringede Inspektøren med sin store Inspektørklokke, og Skolebetjenten kom og sagde, at her kunde lille Frejlif ikke være, for det var kun artige Børn, der fik Lov til at spille Rigsdagsparadis og Referentklink.

Lille Frejlif svarede med en uvardig Parenthes, og saa tog hans Bedste ham ved Haanden og førte ham hjem i Børnekammeret, hvor han fik en Gummineger og et Numer af Politiken at lege med.

Næste Dag gik lille Frejlif igen hen til Legepladsen, og da Laagen var lukket, klatrede han over Stakittet, men der stod Inspektøren selv og alle Lærerne med lange statsreviderede Spanskrør, og de greb Sagen an fra den rigtige Ende.

Saa nu maatte lille Frejlif nøjes med at staa udenfor Stakittet og skære alle de evropæiske Grimacer, han har lært af lille Eedvard og sin store Grævlingebroder Ignotus.

Tre Koryfæer.

Hvem saa vi nu den sidst forløbne Uge
Vel i Særdeleshed sin Mund at bruge
Med Fynd og Klem — lad os erfare, hvor
Vi særlig hørte Sandsagn fra Oraklet,
Hvem var vel Hovedmanden for Spetaklet,
Om ej i Gjerning, nu, saa dog i Ord?

Hr. Rosenberg holdt først en Tordentale?
Som Kæmpe stred han for det Ideale
Og masede hver lille kritisk Dverg.
Sit eget Værk i høje Toner roste
Den bolde Helt, saa kvalmende det oste —
Hr. Rosenberg blev til en Osenberg.

En anden Herostrat, der som Forfatter
I *„Da savisen"* gjorde sig til Latter,
En ægte Storavgur paa samme Tid
Fra Badstuestrædes vidtbekjente Haller,
Er i en Piéce traadt frem med stort Rabalder
Som Dramaturg med højt forlorent Vid.

Saa saare der blot er Halløj i Gaden,
Saa ved vi sikkert, han er paa Estraden
I samme Nu, den kjære Sganarel,
Men al hans Visdom, som er halvt fordøjet,
Skjønt han med samme selv er helt fornøjet,
Den slaar saavist dog ingen Mand ihjel.

En Nærbeslægtet af de To, vi nævned',
Har ogsaa villet være med til Stævnet,
Hvor Themaet er: det kejserlige Skjæg.
Det var Demosthenes-Octavius Hansen;
Men ak, desværre! stakket var kun Dansen,
Han kagled' vel, men der kom intet Æg!

En Don Quixote saa vi tappert stride,
Og Sganarel har Side op og Side
Smurt ned: hvorvidt at Fallesen gaar a'?
Octavius sig satte paa sin Hale,
Den Stakkel brændte inde med sin Tale,
Thi det er vist nok: den gik ikke a'?

Mythologi?

— Her er et smukt Mønster, det er »Duen med Oliebladet«; behager det ikke Damerne, det er da lidt Mythologi!

Ejendommeligt Træf.

— De maa da indrømme mig, at det er ikke meget lovende for Fremtiden, at første Gang jeg faar Bladet, faar jeg det sletikke. —

Fragment af en Tragedie.

Næstsidste Scene.

(Dagmartheatrets Tag. Maaneskin. Et stort Skæg, fulgt af en lang Skygge, kommer glidende. Et afbarberet Skæg, fulgt af en lille Skygge, triller bagefter. Begge er i Rustninger.)

Den Lange. Er du vis paa, at Ingen forfølger os?

Den lille. Skam dig! . . . Dit Skæg ryster, og dine Knæer klinker! . . . Hedder du ej Riis, og maa Riis ej tugte?

Den Lange. Det var et forfærdeligt Blodbad, du anrettede. Alle vort arme Fædrelands Kritikere ligger nu i Trævler og Stumper.

Den lille (mørk). Har de Kanailler ikke understaaet sig at kritisere os under det lumpne Paaskud, at de skulde skrive Kritiker? . . . Ved Schiller und Goethe, Grillparzer, Erik Skram og alle vore andre store nationale Digtere! . . . mit herlige Slagsværd aus Berlin, direkte importiert, har alt længe tørstet efter Hævn. — Nu er det fuldbragt, og vilde Russer danser Krigsdans paa vore Offres Grave!

Den Lange. Vel sandt, — jeg har haft et Wuthhorn i Siden paa disse Kritikere, lige siden jeg var en ringe Væbner og som to Aars Pog indsugede det første tyske Tragikerblod. Men du havde dog ikke behøvet at knuse dem alle. (Hemmelighedsfuld). Det bæres mig for, at de onde Mennesker kunde finde paa at slaa igjen. Jeg har en Gang læst noget saadant i en tysk Tragedie.

Den Lille (heltegrinende). Ha, ha! . . . Se dette Smil, se denne Haan, se dette Mod, . . . altsammen ypperlig arrangeret, . . Iscenesætter: Hr. P. A. Rosenberg. Skulde de Døde, mærkeligt nok, ikke være døde, . . . da ve dem! Vort Repertoire skal da være en Hemmelighed, vort Personale skal være en Hemmelighed, enhver af vore berømmelige Gjerninger skal være en Hemmelighed, Meddelelser udleveres kun fra Theaterkontoret, imod at en Kritik medfølger saaledes, som kun jeg kan skrive den; ingen Kritiker indlades, uden at vi har examineret ham i hans Goethe und Schiller; og ingen Kritiker løslades efter Forestillingen, uden at han kan fremvise tre Par Handsker, som han har sprængt af Begejstring!

Den Lange (knælende). Ach, min P. A., . . . min Papa! . . . Geniale Aand! . . . Hvor kan dog mit ringe Hus rumme saa megen Storhed!

Den Lille (beskeden). Jeg er kun den liden Prik, og du er mit lange I; . . . jeg er kun din Sancho Pansa, og du er min Don Quixote; . . . men jeg har Fidus til Knudsen! . . . Du staar, mens jeg slaar.

Den Lange (forskrækket). Tys! . . . Jeg hører Nogen knirke!

Den Lille. Det er kun Martinius, der tænker sig noget ved en Rolle.

Den Lange. Nej, nej! . . . det er Kritikernes Genfærd! . . . Ihr heiligen Gøtzer! . . . de kommer! . . . der er Tre om En, . . . giv mig en Ø i Sydhavet, hvor jeg kan skjule mig? . . .

Den Lille (fygtelig). Lad dem kun komme! . . . Jeg skal suge deres sidste Livskraft.

Den Lange. Ubarmhjærtige! . . . Hvad vil du gjøre?

Den Lille. Jeg vil læse Falstaffske Scener for dem!

Den Lange dybt rystet). Forfærdeligt.

Sidste Scene.

Den Lange (alene. Han ser sig forvildet om).

Se, se! . . . fra Scenens Dyb mylrer de frem og omringer mig, de blege Skygger! . . . Naade! . . . Jeg har jo kun handlet i de bedste Meininger. — Vig tilbage, I fule Kritikere, . . . det er jo ikke Eders Skyld, at I er Idioter, . . . og det er ikke min Skyld, at Jeg er en vældig Riddersmand, der ej er uden Frygt for Dadel; . . . jeg forlanger blot at være omgivet af lutter Rosenbergere, hvi kan I da ikke vise mig den lille Villighed?

De kommer nærmere, de truer ad mig med deres blæksorte Fingre! — Skal da Instruktørernes Synder altid hjemsøges paa Direktørerne? — Ach, Goethe give, jeg var langt herfra, — helt ovre i det kgl. Theater og sad og dirigerede. — — Men hvad er det, jeg ser? . . . Det er jo slet ikke Kritikerne, der omkredser mig? . . . De Skind nænner saa vist ikke at hævne sig; naar man slaar dem paa den ene Spalte, saa vender de den anden til, thi Æren er eet, men Liniebetaling er noget andet.

Hvo er I da, I tavse Gjenfærd? . . . Ha, nu kjender jeg dig, du blege Gøtz, jeg har jo selv siddet i Nætter og Dage og flaaet i dig for at gjøre dig umulig for Scenen; jeg kjender dig Sappho, som nu vandrer landflygtig om og informerer Elever i den Kunst at hæve Kontrakter; jeg kjender dig Franz Moor, og dig Ferdinand Liebe Kabalesen; — som hævnende Skygger kommer I svævende fra Hotel d' Angleterre, I flaar Rustningen af mig, I jager mig fra Hus og Hjem . . .

Kor af Skygger. Med Tyskere skal man Tyskere fordrive! . . .

— Ha, Nemesis, Nemesis! — Hvor dette er tragisk, hvor det er skjønt, . . . men hvor det er frygteligt! . . . Hjælp mig, I tapre Russer, hjælp mig mine sidste Trofaste, min Holger, min Gjellerup, min Otto . . . . hører du, min Otto, du eneste Kritikus, som altid har ligget paa din intelligente og fordomsfri Mave for min vidunderlige Kunstsans, — hjælp mig, hjæ . . . æ . . . æ . . . ælp! . . .

(Han styrter. Elektrisk Belysning. Otto nærmer sig, bader ham i sine Taarer og køler hans Pande med et vandet Omslag, der paa Tro og Love er sammenlagt i 11000 Exemplarer. Nemesis staar i Baggrunden og taler tysk. Tæppet falder melankolsk.)

Lobscouse.

Marts er omsider arriveret,
Rigtignok uden Foraarssol.
Ikke et Knaphul er dekoreret
Med det, der ligner Martsviol.
Plantet man har dog Haabets Faner
Rundt i vor brave Hovedstad;
Thi den barmhjertige Samaritaner
Gratis gi'er Folk deres varme Mad.

Til Generalforsamlingsmøder
Folk trommes sammen hist og her,
Og hver en Udgiftspost, der støder,
Ta'er man sig grumme aktio-nær.
Hyppig dog ovenpaa Debatten
Tygger man sammen nok saa glad.
Først man hinanden gi'er paa Hatten,
Bagefter faar man sin varme Mad.

Huslejeskat har Byens Fædre
Slaaet et Slag for, det er vist;
Bare nu Borgerne vil hædre
Dem med et rigtigt Tak for sidst.
Udsigt til Gjenvalg har de kun lidt a',
Let kan de dumpe, Rad ved Rad;
Men, faar de ingen Bidstrupsmiddag,
Faar de dog nok deres varme Mad.

Brandfolk man maatte i Ilden kalde
Hist, hvor Prinsesse Marie saas
Modig at overstraale alle
Reddende Engle paa Hallandsaas.
Ilden de heldigvis kunde standse,
Dampsprøjter gav den et Styrtebad.
Av! men den stakkels Assurance
Faaet har her sin varme Mad.

Thingets Finansforhandling lokker
Frem af sit Mørke dog en Gnist.
Nu skal selv Folkethingets Klokker
Redde sig Mønt som Pensionist;
Saa kan han lægge ned Kalotten
Stolt af det vundne Lavrbærblad,
Hvorved han holde sig kan paa Maatten
Uden at miste sin varme Mad.

Paa Pension?

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed.

Kresten Smed. Goddav, Mads Jordemo'rmand.

Mads. Jæ' ved itte, Kresten, om a' Du har fult rejti mæ' i Polletekken i den sidste Tid?

Kresten. Ja, jæ ved Fa'enedeme heller itte. Jæ har naturlevis læst Avisen hver Dav, aa' den sidste, som a' jæ' fek, var dov vestnok itte mere end som serkus omtrent en otte à fjorten Dave gammel.

Mads. Saa kaske a' Du dov har bemærket, a' Di nu æ' ve' aa' lave en Jordmorpendsionslov i Risdaven?

Kresten. Jæ' tror sgu dov Fanenedeme vestnok itte. Jæ' ska' si'e Dig — jæ' føller nu itte saadden mæ' i, hva' di kaller ded fasjonable Nips.

Mads. Naa ja — man ka' jo heller itte faalange, a' Du saadden ska' være inde i de mere aandeli'e Spørsmaal. Ded æ' jo dov mere faa' vos Embesmænd end som faa' di arbedende Klaser. Men ded va' ded, som a' jæ' dov li'egodt synnes, a' jæ' vilde faatælle Dej, a' di æ' ve' aa' lave en Jordmorpendsionslov i Risdaven.

Kresten. Ded æ' jo godt faa' Dej, Mads.

Mads. Næ, Fa'en han inderlig klysterere mej, naar ded æ'. Ja, ha'de ded væ't Jordmormændene, der sku' ha' Pendsjonen, saa hade jæ' itte ha't novetsomhelst aa' ydsætte paa 'et. Men Jordmorerne — di sku' sgu itte ha' hat den. Di faar jo Gasjen, saalænge som a' di er i Embedet. Hva' Fa'en ska' saa Staten oven i Kjøvet gaa aa' fore dem for, naar a' di itte mere ka' bestelle novet an'et end som li'efrem aa' gaa aa' drive den a' aa' ligge paa Landet om Sommeren.

Kresten. Ded ka' der være noved i. Men ded maa jo dov være li'e mejet, om a' ded æ'. Manden eller Konen, der ska' ha' Pendsionen. Pengene bli'er jo dov i Familien allievel.

Mads. Ded æ' Fa'en itte li'e mejed! Jæ' sætter nu, a' jæ gaar hen aa' kraperer. Ded æ' itte novet Tav faa' hinde, faa' hun har jo Gasjen li'egodt aa' ka' faa Pendsion, naar a' hun bli'er kjed a' Bestellingen. Men naarenstid a' hun kraperer, saa er 'et sgu et li'efremt Næringstav faa' mej, aa' saa ve' di endda snyde mej faa' Pendsionen, i Steddet faa', a' jæ' snarere sku' ha' Erstatning. Jordmormændene æ' di eneste Embesmænd, som æ ydelukket fra Pendsion.

Kresten. Ded ka' der være novet i. Men sku' da Jordmorerne slet itte ha' Pendsion, naar nu a' di bli'er gamle aa' itte ka' mere?

Mads. Di sku naturlevis ha' Enkependsion li'som andre Embesmænd deres Enker. Men nu vil jæ' si'e, a' jæ' bliver uens mæ' min Kone, saa a' jæ itte ka' leve sammen mæ' hinder mere. Hvem behaaller saa Gasjen aa' hele Re'liheden?

Kresten. Har Du da tænkt paa, a' Du muli'vis ku ville la' Dej sipperere fra hinder?

Mads. Ja' jæ' ved sgu itte, hva' jæ' ska' si'e. Der æ' jo paa en Maade li'som en lille Konflekt imellem vos som Følge a' a' hun ve sætte min Andel i det peklunære Udbytte ner.

Kresten. Ded ka' der være noved i.

Mads. Næ gu' ka' der itte nej. Jæ' ve' ingrømme, a' en Jordmormand uden Jordmor æ' skidt sitteveret. Men en Jordmor æ' sgu osse skidt sittiveret uden Jordmormand.

Kresten. Jamen den Bestelling æ' der sgu nok, der ve' overta'.

Mads. Ve', ve' — ja, men ded kommer sgu da an paa, om di ka'. Ded æ' dov itte ethvert Bundebæst, der har di mere aandeli'e Forydsætninger for aa ku' reprænsensangtere i Stellingen. Men naar a di ve' ha' en mere fremragende Mand te 'ed, saa maa di sgu osse lønne ham paa en standmæssi' Maade.

Kresten. Ded ka' der være noved i.

Mads. Jamen ded ka' hun itte forstaa. Hun si'er, a' naar a' jæ itte æ' tefreds mæ 'ed, som jæ' har 'ed, saa ka' jæ faa Lov aa' sejle min ejen Sø, aa saa ve' hun hellere fortsætte Forretningen alene. Faa' ded' æ' hende, der har sla'et Forretningen op, sier hun.

Kresten. Ded er 'et jo osse.

Mads. Ded ka' være, aa ded ka' osse itte være. Men naarenstid a' hun itte vil være mæ', saa ka' jæ' sgu osse jordmoderere alene.

Kresten. Ded ka' Du jo itte, Mads.

Mads. Hm — ded ku' jo være, a' man ku' faa en an'en Jordmor.

Kresten. Ja, men ded ka' Du vist itte.

Mads. Ja, ded ved jæ dov itte. Aa jæ behulder allenfals Skiltet aa' Huset.

Kresten. Ja, men naar a' Basselkvinderne di saa kommer, saa ka' di jo stravs se, a' ded itte æ' den samme Faarretning.

Mads. Saa ka' di jo ded. Ded kommer jo itte mej ve'. Jæ' bli'er nu ve' aa være Jordmormand, om saa osse alle Basselkvinder i Sovnet ska' krapere a' ded. Men derfor er 'ed li'e skammeli't, a' di itte ve' gi' mig Pendsion. Men jæ bli'er nu ve' li'egodt. Faa' jæ' arbeder nu ydelukkende faa Savens Skyld.

Halløj!

Nu vil jeg en Vise forsøje,
Min Læser til Gavn og Plaser,
Om hvordan en Kylling fra Køje
Fløj op, til han plumpede ner.

Lidt mixet var Racen og Blodet,
Men blæse med den Bagatel;
Han ha'de nu sat sig i Ho'det,
At grine sin Mave ihjel.

Og li'som da Adam fik Kundskab,
Strax Synden i Kroppen ham foer;
Saa krøb han med Blæk og med Ondskab
Derind, hvor to Formænd de boer.

Men da de blev vrede, saa ku'nte
Han nægte, at Grin staar for Fald,
For den Gang de kom med en Lunte,
Saa revnede han med et Knald.

Hans Adgangskort først fløj i Stumper,
Saa tabte han Ho'det, det Skind,
Men selv efter Ho'edet han humper,
Fordi han blev ej lukket ind.

Og hylende han sig parterte;
Et Rygte fortalte bestemt:
Hvor Damerne bli'er reserverte,
Af Ka'len en Stump sidder gjemt.

Men Høgsbro som Kjender fixerte
Hver lyttende Frue og Mø;
Til Liebe han telefonerte:
»En Tante med ingen Nevø!«

Paa Gaden man Spor fandt i Føret
Af der, hvor han sidst gik til Vands;
Et Penneskaft laa midt i Pløret,
Som ligned' grangivelig hans.

Han kun for at følge med Tiden
Sa'e Sandheden simpel og nøg'n;
Men ak, det er saa længe siden,
At nu si'er han immervæk Løgn.

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Gulliver-Fallesen.

De Lilleputter tænkte at fange hannem ind,
De laved' Reb og Strikker af eget Hjernespind;
Men, just som de ham troede i deres Baand og Bast,
Da laa han paa sit Underskud, som var han naglet fast.

(Frit efter Lembche.)

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 9. Marts. Nr. 10

PUNCH.

Hippologisk?

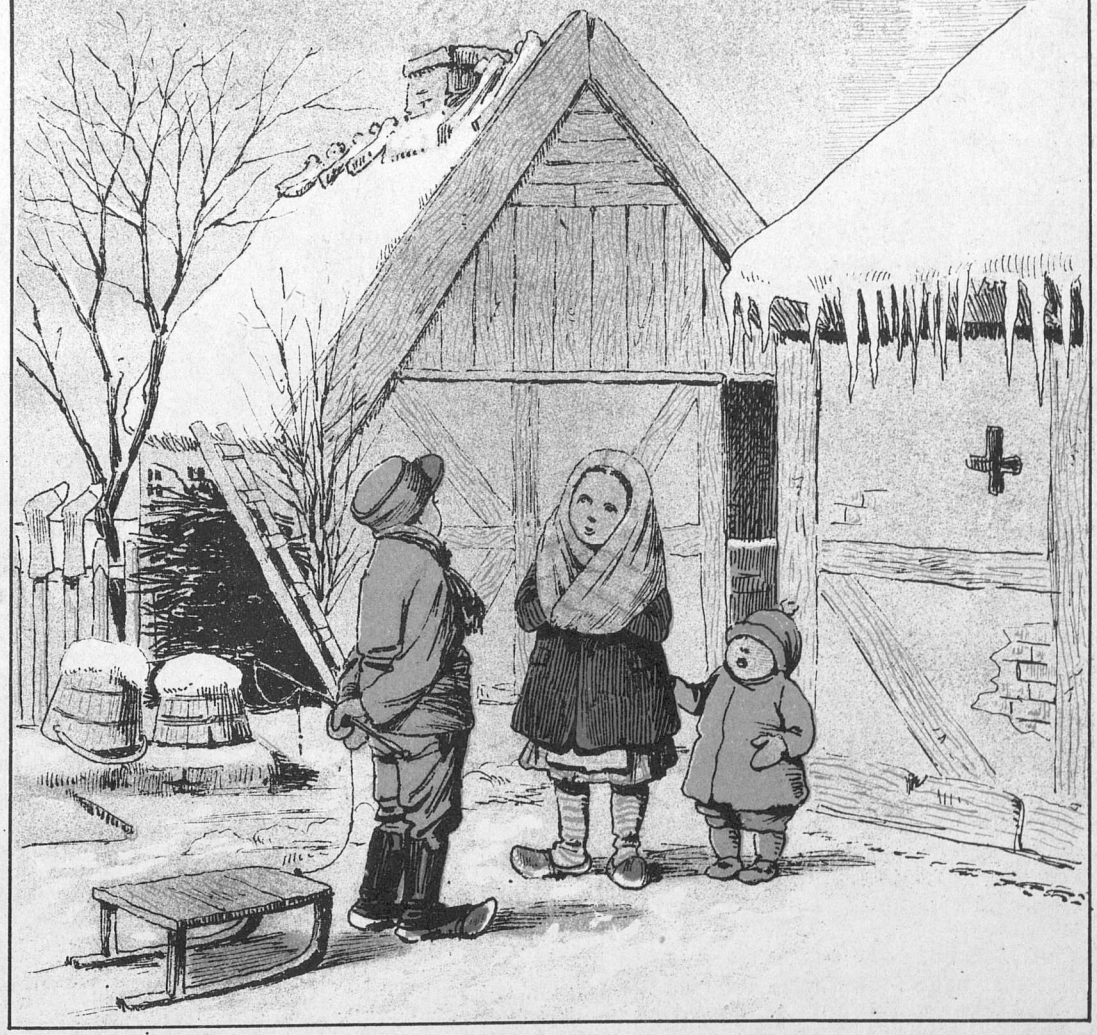

Lille Dreng: Min Fa'er var en Islænder!
Lille Pige: Var Din Mo'er da en Norbak?

Adskillelsen.

Ak ja! Endog et Samliv fuldt af Gammen
Og Fryd til sidst en skjøn Dag Ende faar!
— Hos Folkethinget sad ved Arneflammen
Et ordinært Budget for næste Aar!
De tvende levede saa kjærlig sammen,
Idet de delte Folke-Livets Kaar,
Og, af en fri Forbindelse at være,
Var deres Samliv rigt paa Tugt og Ære.

Det var den første Mandag i Oktober,
De flytted' sammen under HØGSBROES Tag,
Og, tog man den Gang Parrets Horoskoper,
Bebudedes en lang og skyfri Dag.
Vel var der galdesyge Misanthroper,
Der mumled' højt om Skygge og Bedrag;
Men, hver begejstret Sammensmelter skrev i
Sit *Dannebrog,* at Pagten nok blev evig.

Dog, ganske som blandt Adams andre Slægter,
Saalunde gik det ogsaa Parret her:
Naar Manden, som er Kvindens Hoved, nægter
Sin Skat, om hun er nok saa »ordinær«,
En Smule Mønt til Knapper eller Hægter,
Da strander Lykken paa et farligt Skjær,
Og mere eller mindre hyppig spilles
Det velbekjendte Drama: Lad os skilles!

Da der af Maaneder var gaaet fem,
Saa fandt den haardt medtagne »Ordinære«,
At der var ikke længer godt at være
I Folkethingets Nikke-Dukkehjem;
Thi dettes Kniberi var ligefrem
En god Del mer, end vel hun kunde bære,
Hvorfor hun tog sit gode Tøj, som NORA,
Og stak med nogle pæne Afskedsord a'.

Nu har den Skjønne, kan man vel begribe,
Et andet Hjem sig reddet andet Steds,
Hvor hun sig føler hos den gamle LIEBE,
Som ikke ruster, rigtig i sit Es.
Her er det ikke Skik og Brug at knibe,
Selv om man ikke Penge har som Græs.
— Pas paa, har hun en Maaned her sig sundet,
Er hendes »ordinære« Præg forsvundet!

Wuthhorn

eller

De uheldige Fjældbestigere.

Et Biærgtinde-Interiør.

Første Digter (Turistsko, Hat som han vil, Danmark paa Ryggen). Hali — — o hoj!

Anden Digter (Kothurner paa Fødderne, Overmenneske-Frisure, Vendekaabe over Skuldrene). Ohoj! . . . . Hvem der?

Første Digter. Go' Ven. Hvad er du for en lille Karl?

Anden Digter. Jeg er den store Karl. Nordens eneste Skjald.

Første Digter. Og jeg er den store Holger, Nordens ogsaa eneste Skjald. Vil du til Vejrs?

Anden Digter. Ja, — op blandt „Spidserne," op paa *Wuthhorn.* Den trænger til at gjøres ndødelig. Jeg vil synge med „Wuth" om de Horn, som frisindede Fruer ikke en Gang maa faa Lov til at gi'e mine fordummede Landsmænd i Panden.

Første Digter. Herligt. Du vil haane Bryggerne? Du vil snakke om Pigebørn? . . . Jeg snakker ogsaa kun om Pigebørn. Man er jo Digter, hva' beha'er? — Lad os saa følges. Sæt dig paa min lille Finger og hæng paa; Vejen gaar selvfølgelig til Venstre, der er mest Sjov i Gaden . . . Hiv op! Nu kjør' vi med Karls-Vognen.

(De gaar til Vejrs.)

Anden Digter. Ak, hvor den stolte, germaniske Natur dog er en Balsam for et dansk Hjærte! — Hør, denne Kuhreihen, . . . eller er det Oxebrøl?

Første Digter. Snak, . . . det er jo mig, der synger „unge Viser"!

Anden Digter. Vil du ogsaa til *Wuthhorn?* Jeg maa gjøre dig opmærksom paa, at det er min Ide; jeg har faaet Forskud, jeg har oven i Købet faaet en Forlægger, . . . men det kneb.

Første Digter. Jeg vil kun skyde Genvej over til en lille Ø, jeg har nede i Sydhavet.

Anden Digter. Er du Konge der?

Første Digter. Nej, jeg er nærmest Koleramand. Men lad os nu tale om Pigebørn.

Anden Digter. Ak ja, Pigebørn . . . nedringede. Al sand Poesi er nedringet. (En Lavine ruller) Hør! Nu siger Martinius en af mine dejlige Repliker.

Første Digter. Det er dog mærkeligt, at ikke hele Evropa stimler sammen, naar to saa vidunderlig store Digtere gaar til Vejrs for at tale om Pigebørn.

Anden Digter. Det kan være det samme med Evropa, naar bare „Evropæerne" vilde komme og tude lidt i Alpehorn om vores Berømmelse.

Første Digter. Jeg har talt med en „Fører". Han mente, at det nok kunde la' sig arrangere, naar vi bare vilde gøre bravt Halloj med Borgermusiken og saa for Resten talte om Pigebørn — immervæk Pigebørn.

Anden Digter. Jeg taler nu helst om mig selv.

Første Digter. Jeg ogsaa. Først mig selv, og saa Pigebørn (En Lavine ruller) Hør! Nu smadrede Rosenberg en hel Haandfuld idiotiske Anmeldere.

Anden Digter. Mener du Oberkellneren nede i det dramatiske Jernbanehotel? Det er en stor Mand! Men Værten, den berømte Hr. Riis aus Knudsen, er ogsaa en stor Mand. Udvortes naar jeg ham til Knæerne, men indvortes naar han mig næsten til Anklerne, saa stor er han. Jeg har forelæst ham min underskjønne Digtning om *Wuthhorn*. Han græd af Rørelse, da Personerne legede Kjæreste med hinandens Koner og giftede sig med hinandens Kjærester — — —

Første Digter (grebet) Hvor skjønt! . . . og hvor sandt!

Anden Digter. Og han klamrede sig til mit geniale Nakkehaar af Spænding, da Højre-Redaktøren blev slaaet i Smadder, fordi han var saa idiotisk at være gift med sin Kone. Han forsikrede mig, at han ikke en Gang i salig Vesterbroes Theater har set en saa bedrøvelig Forestilling. (En Lavine ruller) Hør! Nu dundrer han for Russerne, for at de skal blive begejstrede paa de rigtige Steder.

Første Digter. Hm! . . . Du kan maaske ende med at blive halvt saa stor som jeg selv!

Anden Digter. Naar vi kommer op paa *Wuthhorn*, skal du faa Lov at staa ved Siden af mig; saa falder der maaske lidt af min Berømmelse af til dig. Jeg har nemlig aftalt med Værten dernede, at vi skal komme til at staa i den højeste Oplysning. Han har anskaffet sig et Apparat fra Gebrüder Cohn & Ko. aus Integade; det kan vise de sorteste smaa Fluer i overnaturlig Størrelse.

Første Digter. Nu er vi jo deroppe!

Anden Digter. Og der har vi Oplysningen. Lad nu den fordummede Højrepresse faa at se, hvor store vi er.

Første Digter. (hviskende) Du! Jeg synes ellers Oplysningen oser lidt. Der er ikke rigtig Smæld i den mere; jeg synes ikke en Gang, at Idioterne bli'er imponerede.

Anden Digter. Tys, ti bare stille! — Vi maa ta', hvad vi kan faa.

(Tordenskrald. Der høres høje Skrig.)

Første Digter. Hou! Hvor blev du af?

Anden Digter. Jeg er plumpet ned. Men hvor blev du af?

Første Digter. Jeg er ogsaa plumpet ned. Nu ligger jeg i de smaa Kanaler.

Anden Digter. Jamen hvad ligger du paa?

Første Digter. Ja, hvad ligger du paa?

Begge. Paa mine Gjerninger!!!

En ideal Repræsentant.

(Frit efter Erik Bøgh.)

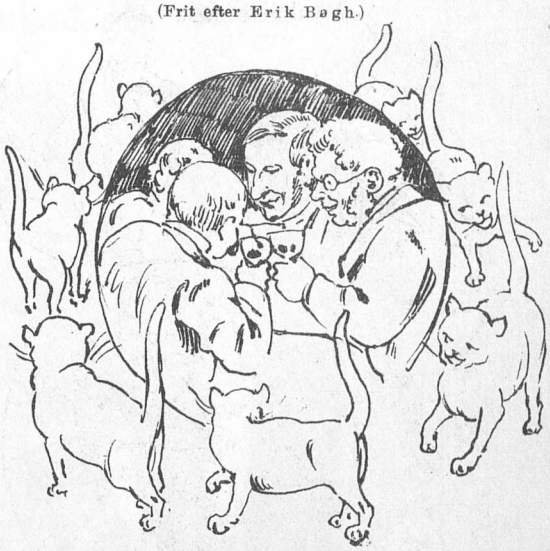

Veed du en erfaren Mand,
Som dog ikke altid snakker
Sort om Stadens Drikkevand
Eller dens Kloakker,
En, som har dertil i Taalmod det drevet,
At han til Dato i Haabet har levet
Om, at vor Torvehal snart skyder frem
— Han er god til Byraadslem.

Veed Du En, hvis Pandeskal
Sytten Slags Betænkning rummer,
Ingen dog i hvert et Fald
Ved for flotte Summer,
En, som strax lader sig élektrisere,
Naar man skal Lysstationer fundere,
Selv om Kalkulen er, mildelst talt, slem,
— Han er god til Byraadslem.

Veed du En, som ta'er med Ro
Af hver Skatteborgers Lomme
Til en La'egaard eller to
Mønt i dyre Domme;
Men, naar sin Ladegaardsspecie han vender,
I en „Almindelighed" den da ender,
Hvortil han finder den li'esaa bekvem,
— Han er god til Byraadslem.

Veed Du En, hvis gode Smag
Sig med Nyrups Stil forsoner,
Saa han paa vor Raadhussag
Offrer Millioner,
En, som ved „Skovudvisningen" taaler
At gaa til Bunds i de udbragte Skaaler
Uden at komme for trekantet hjem,
— Han er god til Byraadslem.

Veed du fremfor alt i Aar
Hele syv af den Kaliber,
Som Huslejeskatten slaar
Ned, i Fald det kniber,
Men, som, naar Indkomstskatten det gjælder,
Ikke just Vælgerne rent ud fortæller,
At dens Procent bør man tælle til fem,
— Han er god til Byraadslem.

En Sognebaandsløser.

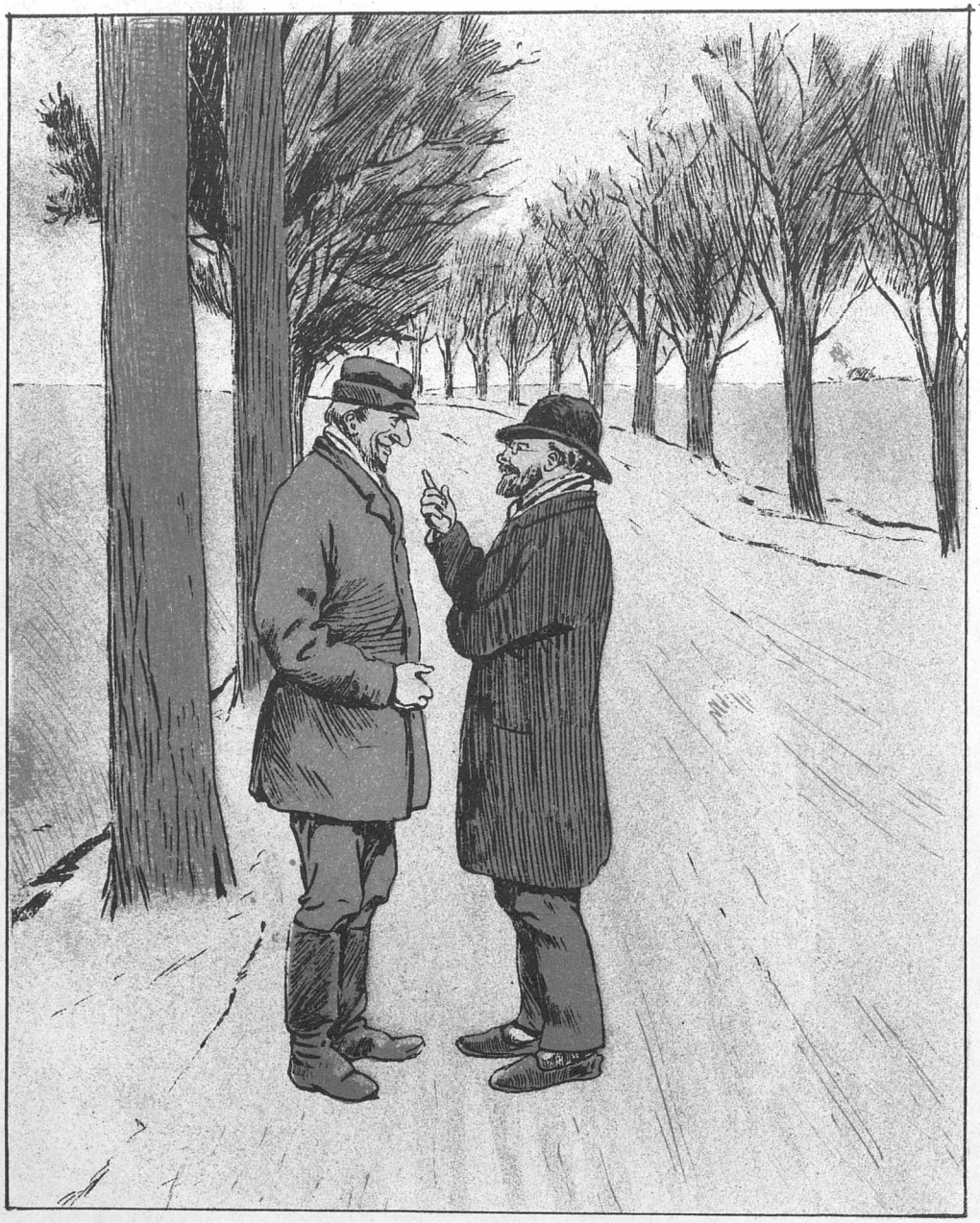

Præsten: Sig mig Anders Jørgen, hvorfor kunde han nu ikke lade sin Datter konfirmere her i Stedet for hos min Nabopræst i Florup!

Anders Jørgen: De' skal A sei Hr. Pastoren. Mi' Kuen ka' jo pragtisier let i de hær Dyrlægevæsen, aa hun haar hat aal dem syg' Høuder i Flaarup aa kurier po. Si de' æ' Gronnen.

Qvod licet Jovi, non licet bovi!

— Hør du, Stoffer, han der, hva' har han e'enlig gort?
— Det ved jeg s'gu'nte; va' det inte ham, der sloges nere i Køje.
— Jeg har s'gu osse vaaren oppe at slaaes nere i Køje; men jeg kom s'gu i Brummen for det.

Husfred?

Der ligger et Hus! — Det vil sige, det staar;
Men nogle vil ha', det skal ligge,
Mens andre historisk for Brystet sig slaar
Og svær' paa, at det skal det ikke.
De Randerske Munke det Husly ga',
Thi mener nu kjærlige Sjæle,
At Mindet om Munkene skal munkes a',
For de har nok været saa fæle.

En Kammerherre foer vældigst af Sted;
Med Nøglen, det bedste han evnede,
Han dunked' paa Huset, og bistert han med
Den fladeste Mel-dal det jævnede.
At sige, det stod og faldt slet ikke ned,
Trods Skrammerne, Skimlen og Lyderne;
Men saadan en gammeldags Stædighed
Er der Byraad for! — sagde Jyderne.

Og Jyderne sendte til Stridens Mark
En Helt, de til Rigsdagsmand kejsede;
Fra Bredgade sku' han gi'e saadan et Spark,
At Huset i Randers det dejsede.
Der stod Søren Kjær midt i Kæmpernes Kor
Saa støt og saa sejg som en Kridtmasse
Og mæled' de stolte, poetiske Ord:
„Gaa væk med den raadnede Skidtkasse!"

Hvad kunde det nytte? Hvor vild og hvor fæl
Endogsaa han Striden holdt gaaende,
Da han slog til Søren, han slog til sig sel',
Og Huset blev stadigvæk staaende!
Man kan ej af pur Ødelæggelsestrang
Et Minde faa til at forsvinde;
Om Kjær derfor ogsaa bli'er Stormand en Gang, —
Hans Adelsnavn bli'er ej: Kjær-minde.

Kanske *Helligaandshuset* dog brækkes ned,
Saa Folk kan i Fremtiden sige:
I Randers der laa efter Alt, hvad man veed,
Det sidste vandaliske Rige.
Naar Munkenes Hus saa fra Grund og til Top
Er ryddet, bli'er sagtens i Gruset
Til Minde om Daaden et andet rejst op,
Af Navn: *Hellig Aandløshedshuset.*

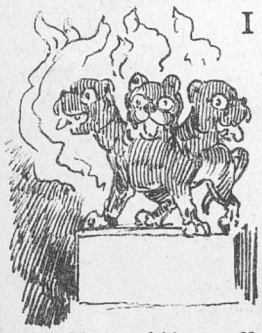

I Hades.

Helvedhunden gøer frygtelig af alle sine tre Halse, og et hæftigt Konfetti-Uvejr raser, medens Skyggerne holder deres Indtog i Underverdenen.

Dér kommer en Maske i Rigsdagsuniform fra Kjøge. Skøderne er forlængede og samlede til en fiskeagtig Hale, der hænger slapt ud i Luften. Hvad kan det nytte? Naar Masken falder, er Uniformen væk og Halen alene tilbage.

En lille affabel Skikkelse kommer smuttende ind gjennem Dragens Gab. Paa Ryggen har den en mægtig Nøgle, der ser ud, som om den var gjort til at laase af for Underskuddet paa Kongens Nytorv. Med diskret knirkende Kammerherretrin nærmer Skikkelsen sig en drabelig Ridder, hvis lange, dybt kløftede Hageskæg bølger frem under det nedslaaede Visir. Det drøner i Hades, hvor de tunge Skinneben træder. Nu mødes de tvende Masker. De kender hurtig hinanden. Den ene peger forstaaende paa den andens Nøgle, den anden piller venlig ved den enes Skæg. Saa rister de Runer i Haandfladerne:

»Kammerherre?«

»Professor?«

De mødes i fælles Forstaaelse af at være de to Atlasser, der bærer Danmarks dramatiske Himmelhvælving. Længere henne gaar to Atlasser til, nemlig Severin, der en Gang om Ugen optræder for absolut uigenkaldelig allersidste Gang som Greven i Forhus og Baghus — og saa den lille Gustav, der skal bære Sophus Birchs Traditioner videre for alle de smaa Magdelener i Kjøbenhavn (med eller uden j efter Behag). Tvillingparret Ferdinand og Vilhelm optræder siamesisk som den femte Atlas til en firehjulet Himmelhvælving.

I Hades findes alle de 50, der bærer Danmark — medens de, der skal bære »Danmarks« Underskud, ingen Steder er at finde, skønt Skifteretten gaar omkring med en Lygte og leder efter dem.

Hvem er hin høje Kvindeskikkelse med den tragisk nedringede Silkekjole og den hvide Strudsfjer i Haaret? Hør, hun deklamerer: »Jeg er Melpomene«, siger hun. »Dagmars, Danmarks Melpomene. Jeg blev nedstødt i Hades, men de skal ved alle Under- og Oververdenens Gøtzer komme til at savne mig. Uden min tragiske Drivkraft maa Theatret gaa i Staa. Tyskerne vil komme over det og jævne det med Jorden. Saaledes laver man Riis til sit eget Teaters Ende.«

En rød og hvidbroget Pierrette er klædt i Makulatur fra Top til Taa. Hun søger at gøre Forretning. »Her er store nye Præmiegaader,« raaber hun. »Denne Vej med Sølvtøjet.« I det samme faar hun Øje paa en Negermaske. »Halløj, Oscar gaa nu hjem og skriv det Referat. Vi skal bruge syv Alen.«

En ikke ubekjendt Jyde sidder paa Forundringslænestol og helmer ikke, før han faar en Minister til at sværge paa, at han ikke har sat sig dér for at blive siddende.

Men han sad der alligevel endnu, da Kaptajn Charon færgede de andre Skygger tilbage til Kjøbenhavn.

Theaterkatten spinder.

Gud ske Lov for Bygmesteren! Nu skal dog ikke den Dagmarprofessor mere kunne gaa og rejse Hale og gjøre sig til af, at han er ene om at spille det højere og mere begrædelige. Endnu kan vi dog knuse en Taare ovre hos os, naar galt skal være.

Jeg sagde det ogsaa til Kammerherren, den Aften, da vi skulde spille »Robert«. »Jeg er forkølet, Kammerherre, sagde jeg, »jeg er det af Overbevisning og af Princip. Men jeg har aldrig nægtet en gammel Ven som Dem en Poterækning i Nødens Stund. Og hvis det kan glæde Dem, saa spiller vi alligevel! For naar der skal være Harper i Luften, saa er jeg ikke den Kat, der sætter mig

imod det. Og »Robert« er dog ligesom lidt af den Slags, som Publikummerne nu en Gang ikke kan staa for i disse Tider, da de tørster efter de store Følelsers lædskende Isafkjølede fra Fad under Poesiens Kulsyretryk.«

Se, naar man er saa pligtopfyldende som Embedskat ved Theatret, saa er det naturligvis noget kreperligt, naar en Kjær-Ulf i Faareklæder holder Ideens Fane højt og siger, at man er en Uartighed til Publikum. Fordi han nu er Komponist til »Gaar'en, saa gaar'en«, kan han da ikke forlange, at vi Allesammen skal bevæge os i Kunstens allerhøjeste Loftsrum og melde os upasselige, saa snart der bare er lidt i Vejen med Spindemusklerne. Og derfor vil jeg nok bede Manicus om at tage sig en lille Smule af ham. Maa jeg spørge, om det ikke oven i Kjøbet forøger den dæmoniske Virkning, naar man er lidt rusten i Klangen?

»Minette« — nej om Forladelse »Annette« af vores egen Ejnar Christiansen, som Dagmarprofessoren dog ikke har faaet lokket ind i sine smaa Kanaler med sit Guld. Bloch begyndte at sætte det i Scene i Sommerferien, og allerede midt i Februar Maaned gaar det reverenter talt lyslevende over Scenen! Det svimler formelig for en ældre Hankat, naar man saadan skal danse Hopsa i vild Hexesabbath.

Var ude hos den Dagmarprofessor og saa hans »Wuthhorn«, som vist ikke bliver noget Guldhorn for ham, men som er tilegnet denne Hornemann, der nok nu har antaget Navnet Wuthhornemann. Hvad der ogsaa passer. Sad i Parkettet ved Siden af Eedvard. »Pote?« sagde jeg. »Pote,« sagde Eedvard. »Sekundtkomedie,« sagde jeg. »Død og Pine,« sagde Eedvardt, »frisindet, kjættersk — storartet! Polsk Ægteskab — ren Smaus! Storartet Theater! Dejlige Dekorationer! Vores egen Gjellerup! Vores egen Riis! Vores egen Rosenberg!« »Alvor?« sagde jeg. »Amager,« sagde han. »Skal vi ikke selv have noget spillet her, lille Eedvard?« siger jeg. »Jo — hm — det kan nok være. Noget har man jo paa Lager.« »Under Loven?« »Næ, det var Synd — for Theatret. Skriver paa et nyt. Der er tre fordummede Hyklere; to Ægteskabsbrud og tre, der lever paa Polsk.« »Tre?« »Tre. To Herrer og en Dame. Frigjorte Sjæle, fornemme sgu, kort sagt: kjætterske.« »To om En?« »To om En. Deler, som de er Venner til. Paa Aktier. Falder tilsidst for Reaktionens Bornerthed.« »Lars?« »Lars.«

Naa — enfin, Eedvard er nu lidt af en Enthusiast. Naar man som jeg har set, hvad der er at se, saa kan man jo ikke følge med mere i Ungdommens Begejstring. Man bliver lidt skeptisk, lidt blaseret rent ud sagt, om end i fuldstændig mondæne Former. Og jeg maa sige, at jeg finder denne unge Hr. Gjellerup lidt pretentiøs. Jeg har sagt ham det flere Gange, naar han kom til os med sine saakaldte Digterværker — han kom altid selv, i Stedet for at lade En af sine Folk bringe Varerne i Byen. »Unge Mand,« sagde jeg, »De skulde være lidt mere salonfähig. De braser for voldsomt paa, Kjære. De maa jo kunne forstaa, at vi ikke bryder os om alle disse Rocambole-Historier her paa Kongens Nytorv. Og jeg vil nu slet ikke tale om, at De i Deres forøvrigt ikke helt talentløse Sørgespil ofte berører Ting, som det dog virkelig ikke gaar an at nævne, naar vore Abonnentinder er til Stede, og som jeg umulig kunde lade opføre ved mine Børneforestillinger, De gaar for voldsomt paa, lille De! Som nu her i dette »Wuthhorn« — hvorfor for Resten saadan et krasbørstig Navn? hvorfor ikke f. Ex. »Truthorn«? — jeg siger naturligvis ikke Noget til, at De ikke kan lide Journalister, og, mellem os sagt, jeg kan godt billige Stykkets Moral, at det er lovlig bornert, at man ikke skal have Lov til at slaa en saadan Journalist ihjel, for selv om man af og til selv holder af at skrive i disse Blade, saa er man dog som Amatør højt hævet over disse Professionals. Men, fordi det er sandt, er det virkelig ikke sagt, at det kan gaa an saadan ligefrem at skrive det i et Stykke, der skal opføres paa en Scene. Man lægger sig ud med Pressen, lille Ven, ja, man gjør. Og det er jo ikke heldigt for en ung og lovende Mands Fremtid. Kan jeg ellers være Dem til Tjeneste — er der f. Ex. noget, De vil ind i, saa skal det være mig en Fornøjelse at yde Dem min Protektion.«

Siden har jeg ikke hørt noget fra ham før nu, da jeg ser, at Dagmarprofessoren har taget sig af ham. Glæder mig virkelig overmaade for den ganske nette, unge Mand.

Foraar i Luften?

Naar Isen brydes og Knaphuller prydes
Med Vintergjæk og med Martsviol,
Og naar Almanakken og Sommerfrakken
Begynder at vidne om Värme og Sol,
Og naar forvoven man ta'er i Skoven,
Stolt, naar til Grønningen ud man naar,
Man optimistisk og lidt sofistisk
Lidt overilet saalunde spaar:
At nu er der Foraar i Luften.

Nej, lad først Liebe, mit heiszem Triebe
Forsage Hjemmets den stille Fred
I Aftenmøder, hvor grumt man bøder
For Folkethingets Sendrægtighed.
Lad Frejlifs Tante med Høgsbro fjante
Og Cawlings lille Broer blive stor,
Lad Hartmanns Springvand bli'e mer end Klingklang,
Saa er der Mening først i det Ord:
At nu er der Foraar i Luften.

Lad Stadens Fædre sig først forbedre,
Og Ennas Hex blive mer katholsk,
Lad Eedvard redeligt finde kjedeligt
Et Stykke, hvor man sig gifter paa polsk.
Lad lille Rosenberg uden Skosen
Sig kalde Bladenes bedste Ven,
Og lad Riis-Knudsen, før gal i Kabudsen,
Ømt med sin Gjørling mødes igjen —
Se, saa er der Foraar i Luften!

Men dette Pløre og dette Føre
Og Sne, som regner, og Regn, som sner,
Og Is paa Vandet, og Vand paa Landet,
Kort sagt, naar Vejret sig saadan ter,
Naar om det skifter som Drachmanns Skrifter
Og løber henad Paaske Fastelavn,
Naar selv Moralen kan løbe galen
Og la'er sig prædike i »København —«
Er der saa vel Foraar i Luften?

Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Al fresco.

Af Meldahls Jer-Tegn
Og Sørens Kjær-Tegn
Blev Hellig-Landshuset ofret en Masse,

Dog blev det staaende:
Til Søren staaende
St. Goos beskjermed' „den gamle Kasse".

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 16. Marts. Nr. 11.

PUNCH.

Godt nok?

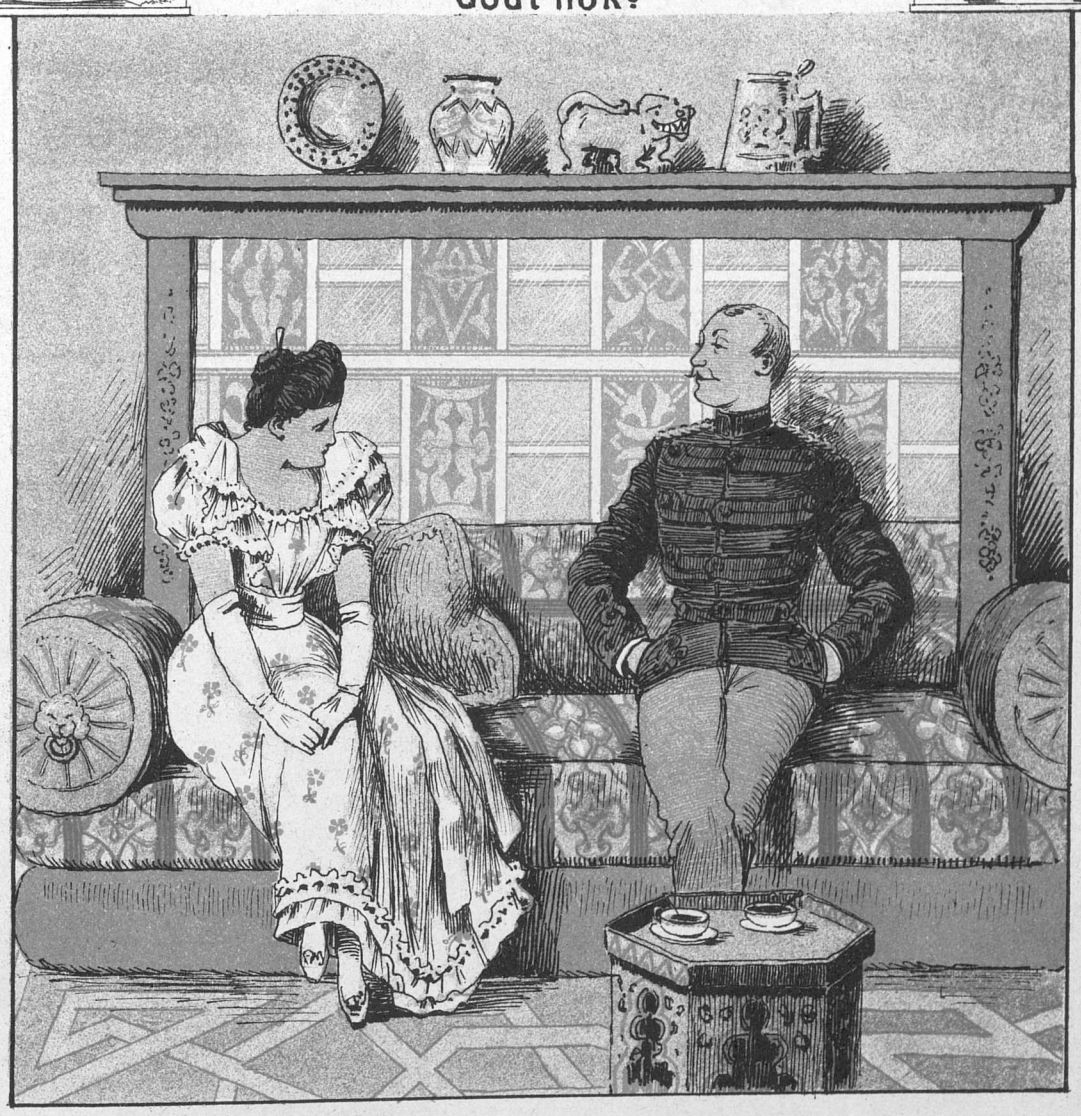

— Men De har da, hvad man kalder »et bedre Jeg«, Hr. Lieutenant.
— Ja, naturligvis, — det vil sige, stort bedre er det nu ikke.

Gaadefuldskab.

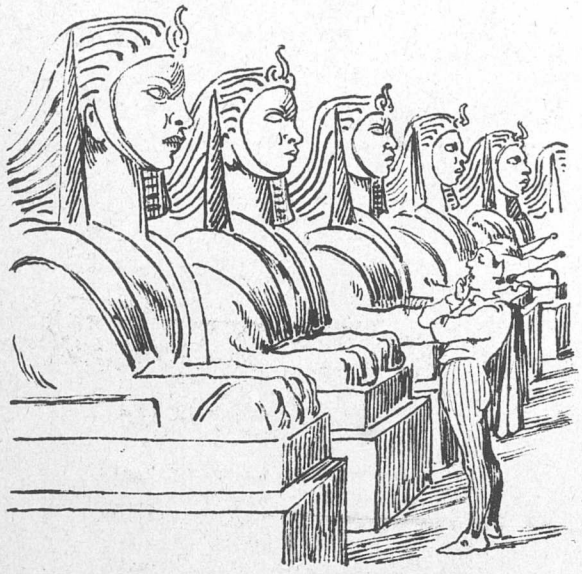

Skjønt Tiden kræver ren og klar Besked,
Er dog det Gaadefulde svært paa Mode:
Trindtom paa denne haardt hjemsøgte Klode
Man gjætter Gaader i sit Ansigts Sved.
Endog paa Kongens Nytorv Ibsen gi'er
Os *Solness*, der er løs paa Tanketraaden;
Men, hvad han vil med disse Kirkespir,
Hvorfra man brækker Halsen — det er Gaaden!

Med Præmiegaader møder Folk af Pressen,
Der efter følgende Recept er dannet:
»Blad« er mit Første, »Holder« er mit Andet,
Mit Hele er for os »gefundnes Fressen«.
Til at faa Publikum i sine Kløer
Befindes mulig saare praktisk Maaden;
Men, hvordan Pressen kan med frelst Honnør
En saadan Madding bruge — det er Gaaden!

Syv vise Fædre skal i Aar med Rang
Forsynes her som Stadens Prytanister.
Hr. Sørensen faar Lov til denne Gang
At vælge vist blandt en syv, otte Lister.
Der bliver Spænding i den ganske Stad
Den Dag, Hr. Sørensen udøver Daaden;
Men, hvem der skal ha'e Bidstrupsmiddagsmad
Ved næste Skovudvisning — det er Gaaden!

Til de betrængte Sjæles Trøst og Gavn
Renovationen pønser paa at mane
Tre Colding-Baner frem ved Kjøbenhavn,
Naar hver forældet Natvogn faar sin Bane.
I Folkets Kammer har dets Flertalstrop
Ej heller her vist Kniberi paa Naaden;
Men, naar man egentlig faar Dampen op
For sligt et natligt Iltog — det er Gaaden!

Hos Liebe har man netop nu begyndt
En Generalforbedring af Budgettet,
Der blev af Bojsen og Konsonter lettet,
Hvor hvert et Spor af provisorisk Mønt
»Betænkningen« har vel betænkt især
Hver kneben Post til Hæren og til Flaaden.
Men, om der vanker nogen ordinær
Finanslov til den første — det er Gaaden!

Mund- og Klovesyge paa Punch's Kvægtorv.

Forleden Dag, da *Punch* skulde ned og mønstre sin Besætning til det sædvanlige Torsdags-Dyrskue, syntes han nok, at Kreaturerne stod og ludede saa underlig med Hovederne. Det blev ham strax klart, at de maatte være angrebne af den ondartede Mund- og Klovesyge, (populært kaldet Mund- og Penne-Diarrhoe), og Bekræftelsen paa denne hans Mistanke kom desværre snart, idet Flere af de kostbareste Stykker i Besætningen snart viste sig i høj Grad smittede, og, skjønt Ingen af dem ligefrem blev slaaet ned, har *Punch* dog overfor flere maattet anvende en temmelig skarp Behandling.

Sygdommens Begyndelse.

Hvor Sygdommen først er opstaaet, veed man endnu ikke. Den har flere Gange vist sig rundt om i Landet, hvor forskjellige Exemplarer har været særlig modtagelige. Sidst er en Doktor i Ringsted bleven taget under offentlig Behandling for den, men, da han tidligere flere Gange har lidt af Sygdommen, er det rimeligst at antage, at man her staar overfor et Tilbagefald til et gammelt kronisk Tilfælde. *Punch* har i sin Besætning flere Exemplarer, hos hvem Sygdommen ogsaa er kronisk. saaledes den store Octavius, hos hvem Sygdommen nærmest ytrer sig som Mundsyge, og den lille Henning, hos hvem den navnlig fremtræder som Klove- eller Pennesyge. Begge disse Exemplarer er dog ikke ved denne Lejlighed blevne særlig angrebne. Deres Puls er ganske vist ikke ganske normal, men, naar de holdes behørig internerede, er der dog ingen Grund til at være videre bange for, at de skulde føre Sygdommen videre.

Sygdommen breder sig.

Nogen mere Betænkelighed vakte det, da et ganske ungt Kreatur fra Stalden i Integade blev angrebet af Klovesyge i den Grad, at Formændene i Rigsdagen

selv maatte tage sig af ham. Muligvis staar man her overfor en Familiesygdom, den saakaldte Cawling-Olsenske Klovesyge, der blandt andet ytrer sig deri, at det angrebne Kreatur ser Syner, ofte af en temmelig uhyggelig Beskaffenhed, saasom brasilianske Konsuler, der gaar igjen, og afdøde Kongers Henrettelse, men allerede det, at et saa ungt og kraftigt Dyr er bleven angrebet, er dog et Faktum, som man freilich ikke kan glide let hen over. Det er allerede af denne Grund ikke usandsynligt, at Epizootiens egentlige Arnested er i Integade. Det er imidlertid ikke lykkedes at begrænse den hertil, og Følgen er bleven, at

„København" er afspærret.

Denne Efterretning har sikkert ikke forbavset ret mange, eftersom *„København"* da alle Sunde efterhaanden blev lukkede, mere og mere antog Karakter af de „lukkede Sange for Mandfolk", og det blev saaledes indskrænket til de i strengeste Forstand lukkede Farvande, hvor tilmed Mudder og Dynd forhindrede nogen synderlig livlig Trafik. Alligevel vakte det en vis Opsigt, at den bekjendte Exportør og Kvægopdrætter O. C. Olsen nægtede at modtage en Ladning „københavnske" Varer, da han ansaa dem for at være ubrugelige til Menneskeføde og knap nok tjenlige til at fodre Svin med. Man ser heraf, at man skal være forsigtig med de Høveder, som man tager paa sin Stald i disse Tider, og ikke rask væk paatrykke dem sit Kjødkontrol-Stempel uden først at undersøge deres Bonitet. I dette Tilfælde kan der nu paavises en tydelig Forbindelse mellem de angrebne Dyr og Integade, men ogsaa i andre Tilfælde vil der være al Opfordring til at være forsigtig.

I disse for Kvægbestanden saa bedrøvelige Tider er det en Trøst for *Punch*, at de to store Præmietyre er uskadte. *Punch* har nemlig to saadanne Fyre. Den ene, *„Dannebrog"*, er falden efter den bekjendte Alberti II, den anden er af den bekjendte Ferslewske Victoria-Race, der jo omfatter forskjellige Arter. Foreløbig synes den sidste at skulle have Forrangen fremfor den første; den er noget federe og har Præmier for et noget større Beløb, men endnu er det dog en Præmiegaade, hvem der tilsidst skal vinde Sejr. Begge de to præmierede Dyr staar imidlertid *Punch's* gode Hjerte lige nær. Ingen af dem er af rigtig „ren" Race, de er begge fremkomne ved Krydsning af en korthornet og en halvfed Race, men de synes at passe udmærket til vort Klima, og deres Kjød kan godt bruges til Føde. Det er derfor en stor Trøst for *Punch*, at disse to kostbare Dyr er gaaede fri for Smitte.

Autoriteterne

har naturligvis som sædvanlig ikke foretaget det mindste for at hindre Sygdommen i at udbrede sig videre. *Punch* maa derfor selv tage sig af Kvæget.

Kommunal Nød.

Er Læser, Du saa haardkogt haard,
At ej Du vil forbedre
Den bitre Armods tunge Kaar
For dine vise Fædre?
De snart maa gaa med Intet paa
Deroppe i Kommynen
Og søge Sengen for at faa
Lidt Varme under Dynen.

De gaar totalt rabundus, om
De ej saa rigt begaves,
At til de Staklers Hjælp en from
Samaritan kan laves.
Spæd til! — Husk, deres Sag er vor!
Enhver, som Nøden fatter,
Gaar glad paa Ladegaarden for
At unde dem lidt Skatter!

Alt, hvad de har og ejer, i
Smaa sølle Skuffer ligger,
Hvori hver Smule Indtægt de
Med Suk til Side stikker,
Og, naar med Gjerrighedens Aand
Vi værner vore Kroner,
Saa tæller de med Feberhaand
De fattige Millioner.

Hvor er det skjønt og tragisk, naar
Et Regnskab gaar med Lodder!
Thi være fattig det forstaar
Jo hver gemenlig Stodder;
Men tænk, hvor stort: at ligge todt
Paa Guldets kolde Masser
Med Nærings-, Svind- og anden Sot,
Som lutter Kong Midas'ser!

O, giv dem lidt i Skuffen, Du,
Hvis egne Kaar er trange,
Om end Du synes nok, at nu
Bli'er Skatterne for mange:
Betal, saa tidt de ømt og sart
Vil dig paa Armen puffe.
Og trøst dig med, — de hitter snart
Paa fler af samme Skuffe.

Fiffig Læsemaade.

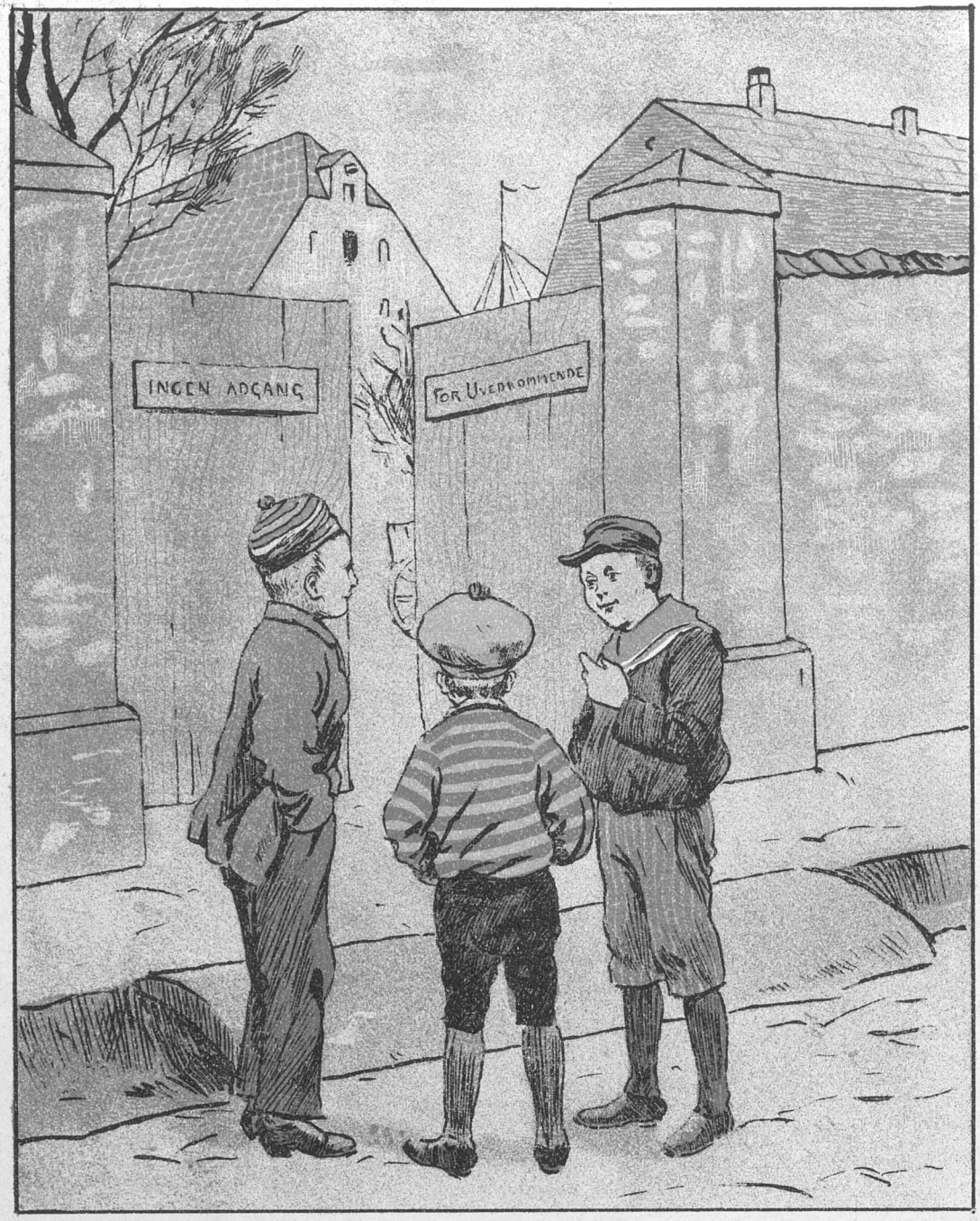

— Halløj, Du! Her maa vi s'gutte gaa igjemmel.
— Ja, men, saa ka vi s'gu gaa igemmel til denne Side. Her staar jo udtrykkelig »for Uvedkommende«.

Tjenstiver.

— Naa, Ferdinand! Skal De vækkes tidlig i Dag?

Sølvkur.

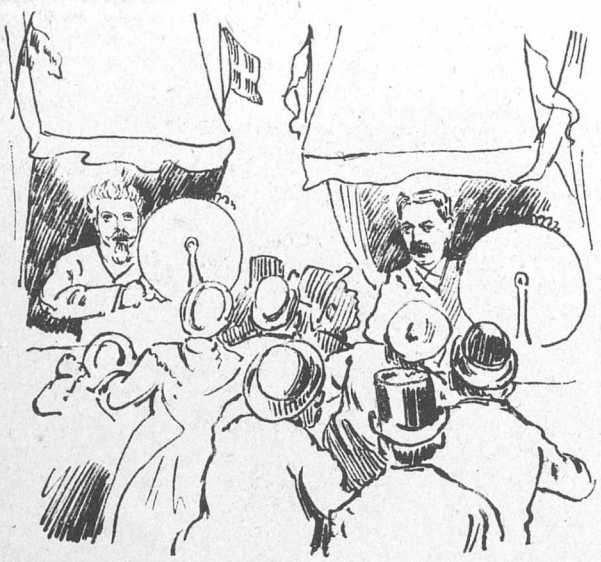

Paa Abonnenternes Markedsplads
Er der slaaet to Boder op;
Derinde gaar Lykkehjulene rundt,
Til Loven en Gang siger: Stop!

Secher har „ren Halm i Støvlerne“,
Og „aaben“ er Carstensens Færd;
De vejer hinandens Prøvesølv
Og prøver, hvad det er værd.

Mens Secher lægger en Gaffel til,
Har Carstensen strax en Ske,
Og siger Secher to Hundrede,
Saa siger Carstensen tre!

Ej ustraffet bider man Skeer itu
Med Secher, det siger han selv,
Og Carstensen siger: „Højere op!“
Om Summen er aldrig saa fæl.

Saaledes bliver de stadig ved,
— Mens Markedets Publikum ler, —
Til Sølvtøjet gaar den forkerte Vej,
Og Bunden af Kassen de ser.

Stejlskrift.

Punch, der, som bekjendt altid har næret en levende Deltagelse for de forfulgte Profeter, enten disse nu er store eller smaa, havde aldrig saasnart hørt, at Hr. Danielsen i Stedet for det pædagogiske Selskabs Løvekule havde maattet taget sin Tilflugt til Industriforeningens Ormegaard, førend han skyndte sig med at anmode en af dette Aarhundredes mest fremragende Pædagoger, nemlig Hr. Høj- og Friskolelærer Morten Kruse-Dollerup fra Fjollerad, om at sende os en Udtalelse om Sagen. Denne, der er den store Almenhed bekjendt som Udgiver af en ny Additionstabel og en forbedret dansk Kongerække, samt som Forfatteren til flere Annoncer i „*Lærerstandens Adresseavis*“, tilstillede os øjeblikkelig følgende:

Jeg skal herved på given foranledning og efter almindelig opfordring yde den af hr. Danielsen opfundne steil-skrift min varmeste anbefaling. Bogstaverne hælder i den stærkt til venstre og er saaledes langt mere skikkede til at vinde indgang i folket end det gamle system, hvori bogstaverne hælder til højre og derfor bør bekæmpes af alle renlivede demokrater. Jeg er af den mening, at kultusministeren ufortøvet burde befale den indført i alle landets skoler; thi, kunde hans forgænger indføre en feilskrivning, som alle mennesker steilede over, saa kan han godt indføre en steil-skrivning, som ingen ting feiler.

Jeg har kun den ene indvending mod hr. Danielsens system, at det ikke ogsaa indfører skrivning med venstre haand og saaledes gør skridtet fuldt ud; men det kommer vel sagtens af, at han maa tage noget hensyn til sammensmælterne, som ganske vist ogsaa hælder stærkt til venstre, men alligevel ikke forsmaar en haandsrækning fra høire.

Jeg mener derfor, at det var bedst med det samme at indføre brugen af venstre haand i skrive-timerne, hvortil børnene desuden af naturen have særlige anlæg, da de altid begynder med at vise sig keitede i alle mulige fag, hvilket begribeligvis maa tilskrives virkningerne af arvesynden.

Jeg anbefaler dog, at der af Hensyn til dem, der ere hildede i de gamle reaktionære overleveringer, kun begyndes med ren steilskrift for de rene venstremænd, men med hundesteilskrift for hundetampene.

Fjollerad den 1. Marts 1893.

Morten Kruse-dollerup.
Fri- og folke-høj-skole-lærer.

Sjov i Sværte-Gaden.

O „*København*“, hvad har du tabt?
Din højt fortjente Trykker
Har furet dig en Smule skrapt
Og faaet fine Nykker!

Et Forhold brast, just ikke ømt,
Men, hvori Folk dog lærte,
At du, saa tidt som du blev dømt,
Har gjort i Olsens Sværte.

Og, skjønt din Fremtid kun er skabt
Til snarlig ind at sove,
O „*København*“, hvad har du tabt?
Dit »Trykt paa Tro og Love«!

Der har vi det!

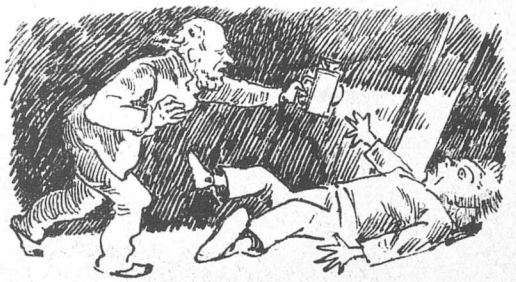

Efterfølgende Beretning er os meddelt fra paalidelig Kilde. Vi indestaar derfor ikke for Korrektheden.

Et forundret Publikum havde forgangen Aften samlet sig i Theatret. Paa Grund af indtrufne Forhindringer kunde »Fra Diavolo« eller »Elverhøj« nemlig ikke opføres; Direktionen maatte derfor i sin Forlegenhed ty til en af den Slags Nød-Forestillinger, der med et gammelt dansk Ord kaldes »en Premiére«. Den Nød, som Publikum fik at knække ved Nød-Forestillingen, hed »Bygmester Solness«. Men, da Skallerne fløj Folk i Øjnene, saa at det viste sig, at kun Ibsen selv var i Nødden, skyndte alle sig ud fra Theatret. Alt var slukket og lukket, da der hørtes mystiske Suk og Klageraab oppe fra Theaterloftet. »Det er de aflagte Balletben, det knager i!« sagde en gammel Maskinmand; »siden de har faaet Lov til at strække sig i »Valdemar«, er de ikke til at styre. Jeg vil dog gaa op og læse Opera-Repertoiret for dem; saa indser de nok, at de er gaaet over i Statistfaget.« Med disse Ord hentede han en gammel Lygte, der stod i en Krog. Den havde en Gang været Sceneinstruktørens, men han havde ikke senere Brug for »Lygtemænd«, siden de ikke kunde saa meget som lyse Vej til en kongelig Ansættelse.

Da Maskinmanden kom op paa Loftet blev han saa daarlig af Forskrækkelse, at han allerede tænkte paa at omdele Plakater, hvori han bad det ærede Publikum om Overbærelse; men heldigvis huskede han paa, at saa vilde »*Politiken*« bare kalde ham uvartig, og det Blad er jo svært fagkyndig, hvad Uvartigheder angaar. Han mandede sig derfor op og gik hen til en Gjenstand, der laa og vred sig paa Loftet. Det vil sige paa Gulvet.

— »Isch!« stønnede Gjenstanden. »Jeg er miskjendt Kunstner, det er, hvad jeg er. Jeg var engageret til at falde paa Finalen i Finalen, — men se, om de brugte mig!«

— »Naa, ... De er den Dukke, der var bestemt til at trimle ned fra Taarnet i sidste Akt? Nej, ... ser De, ... i en Ibsensk Komedie er det jo det Underforstaaede, som det kommer an paa, og derfor underforstod vi Dem.«

— »Det var skammeligt! Jeg har meget dybere Betydning end alle de levende Dukker, der gaar omkring i Komedien og snakker sort; for det er mig, der er *det centrale* i Ibsens Digtning. Begyndte han maaske ikke med at bygge Templer for Kongsemner? Men dem gik der Brand i. Saa gav han sig til at bygge Hjem for Dukker; men i hans Dukkehjem trak Konerne saa mange falske Vexler paa deres Mænds Kroner og Ma-kroner, at der tilsidst blev slaaet »Bum« for de Komedier. Og derfor har han nu lavet en Bygmester, der kunde bygge et Taarn, som vi Dukker kan have at falde ned a'! . . . . . Ser De, det er Meningen med »Bygmester Solness«.«

— »Ja. Mon der skulde være saa megen Mening i ham?«

— »Ja, den kan De godt la'e gaa lige i Bladene; det er ingen Vildand! Jeg sagde det selvsamme til Chefen, da jeg var nede for at bede om at faa lidt af det hemmelige Fond til at falde a' paa: »Hr. Gedebukkebens Over- og Underskuds o. s. v.«, sagde jeg, for jeg var høflig: »De gi'er Dinora Bukke og Nora Dukker, men en veritabel Dukke tillader De ikke en Gang at gjøre Bukkespring, naar den norske Literaturs egen Taarnvægter udtrykkkelig har leveret Taarn til. Hvad ligner det? . . . Er det Meningen, at ingen anden Dukke maa ha'e Lov at komme frem, fordi at De selv har faaet Dem en Dukke, der kan gi'e Partiet i en Hofmands Eventyr«? — Men han saa bare hen paa Moliére og smilte. Saadan en plump Dukke, der var syet og stoppet i Norge, skulde aldrig klaske sig ihjel paa hans Scene, sagde han. Med Bukken var det en anden Sag, for den kan sige: Mæ! — og det er et godt, fransk Ord, som staves: *mais*. Men jeg kunde selv hilse Ibsen og spørge ham, om han kunde Fransk.«

— »Ja, men Chefen spiller jo alligevel Ibsen.«

— »Det gjør han, og det indrømmede han ogsaa. Men Ibsen har altid gi'et Underskud, sa'e han, og det er endnu bedre end at kunne Fransk.«

— »Og saa kom De paa Loftet?«

— »Ja! — Her ligger jeg, der ligger Taarnet, og der ligger vore Harper i Luften! — Alle kasserede! — Men Stykket, det dejser!

— »Hvorfor troer De det?«

— »Det kan De da nok begribe!

Ingen roser — uden Taarne!«

Jertesok

a

Søren Pipperup.

Hva æ al Sjenens Glans og Glemmer
Tros Konstens højtisfulle Præk?
Kons none Timers Demmelemmer
Paa Illusionens Tavanlæg.
Naar dø Tablo, som emmer laves
I sidste Agt, er sovet hen,
Saa har man kons Besøj tebaves
A Skoffelsernes Tømmermænd.

Bykmester Solnes gig i Været
Høit over Poblikoms Forstand,
Ja, sæl Krætiggen har erklæret,
At ham den ente knuse kan;
Men, lissom a han sto paa Højden
A Aannens sjeniale Spir,
Saa dumbede han ner, aa fløjten
Gig Rejsegillets Sjælesvir.

En dyftfølt Skoffelse de vægger,
A man faar ente Lov at se,
Om Halsen, Emil Povlsen brægger,
Nu osse æ den regtie;
Tabloet slaar sig fra Fornuften,
For jeg maa sie allenfals,
A Harperne, som var i Luften,
Dem fik je i den gale Hals.

Men va je daarlist ka forvinne,
Æ dov de Sørrespel, man ser,
A Blok fra Engstrugsjonens Tinne
Æ osse nyli dumpet ner.
Enskønt han ente Halsen brægged,
Men kons gaar jem aa lægger sej,
Har de dov saadden Opsigt vægget,
A Bladene sæl brægger sej.

Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Journalistik med Lodder.

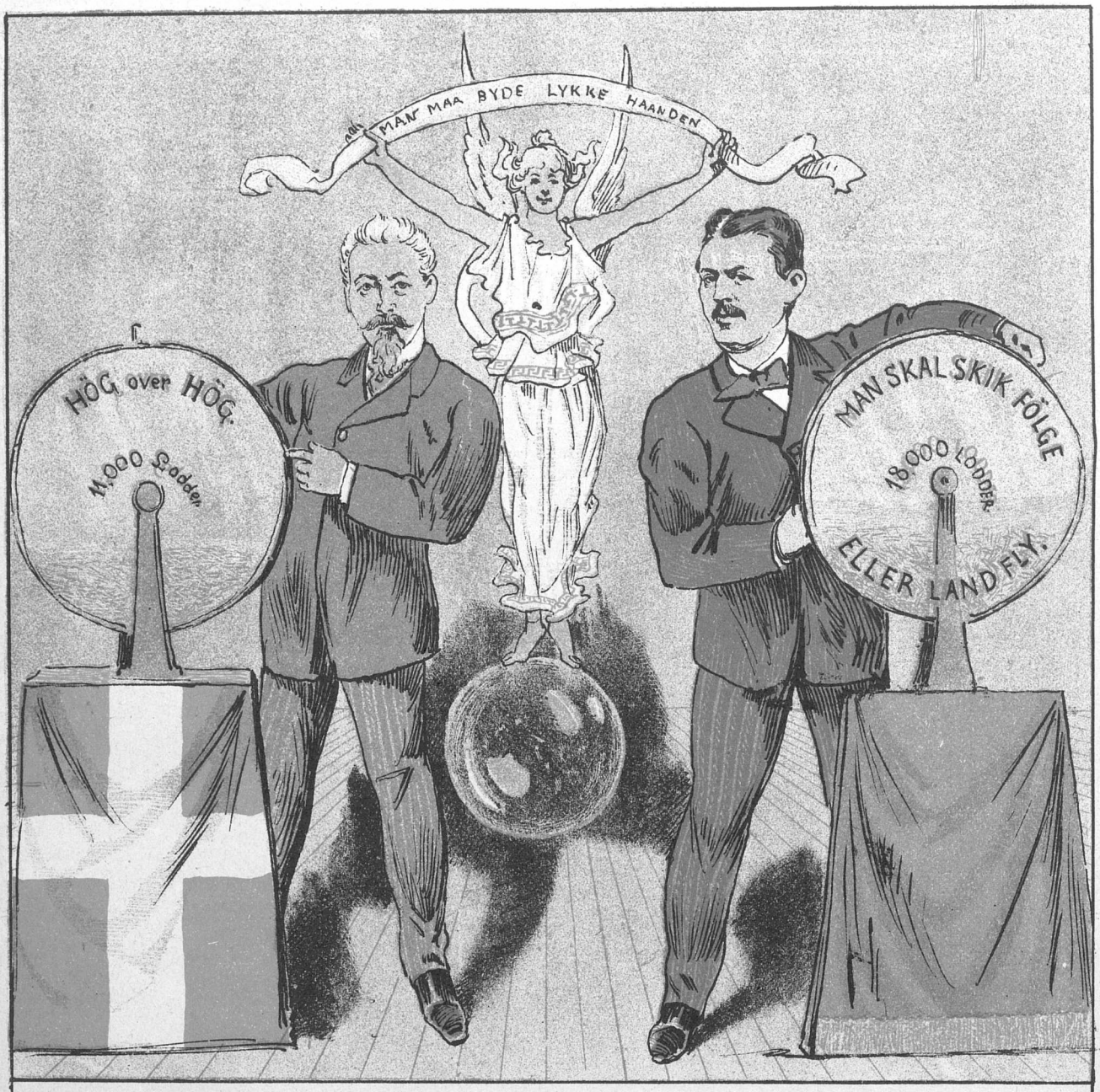

Ved Hjælp af Lykkehjulet de fanger »Publikummere«,
De skulde heller gjøre det med nogle »gode Nummere«.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 23. Marts. Nr. 12.

PUNCH.

Fra Nattevagten.

(Fruen har ligget længe syg i bevidstløs Febertilstand.)

— Men hvorfor staar den Lænestol herinde?

— Jo, for den sov Frøknerne i, naar de vaagede over Fruen.

Forligs-Kommissionen.

Saa nedkom da vor Rigsdag med et Fælles-
Udvalg af sin bekjendte prima Sort,
Der, saasom det af Rygterne fortælles,
Hver »foreløbig Lov« vil skaffe bort
Med en Proces, som er i den Grad kort,
At af Forundring fast man overvældes,
Især da det — hvis man tør tro paa Fabelen —
En »ordinær« Finanslov har paa Stabelen.

En ordinær Finanslov!! Herre Gud!
Henrundet er fra sidst saa mange Vintre,
At der er ingen mer, som kan erindre,
Hvordan en saadan egentlig ser ud.
En Puddel med en vel barberet Hud
Vil mulig dens totale Glemsel hindre;
Thi denne Lighed var just en af Grundene
Til at, »den ordinære« gik — i Hundene.

Ja, det var den Gang, at et saadant Skridt
Man gjorde mod en »folkedømt« Regering,
Som Venstre troede, at det nok blev kvit,
Naar vort Budget blev Gjenstand for Skalpering.
Nu er den Tro forduftet, for saa vidt
Man ikke mærker særlig til Barbering,
Selv om Budgettet minder i sit Væsen
Om visse Folk, som tagne er ved Næsen.

Alligevel det har dog somme Knuder,
Hvis Løsning nok kan volde fælt Besvær;
Blandt andet er der Provisorieruder,
Hvis Klinkning selv Jens Busk lod heller vær';
Saa, naar *Fru Fama* højst sangvinsk bebuder,
At vi til Paaske faar »en ordinær«,
Saa kan en vantro Thomas nok behøve,
At først af Varerne han ser en Prøve.

Naa — vi vil haabe, at et lødigt Præg
Kan sættes paa de Herrers Mæglerroller,
Saa ingen lang Debat om Pavens Skjæg
Et større Spild af Tid og Kraft forvolder.
Men, hvis vort Fællesudvalgs Paaskeæg
Dog ikke nogen Kylling indeholder,
Og pudser man os for den »ordinære«,
Er det et Savn, vi længst er vant at bære.

Finansloven behandles!

(Et Referat. — Studie efter „*Politiken*".)

Se her de lyse Kjoler bevægende sig paa Langelinie til Stærens Fløjt og Maagernes kyske Vuggen over Vaarens langlige Bølger. Nu vel! Det mørke Lokale var desuagtet overfyldt af disse Mænd, der elsker Debatten langt mere end Vaarluft og Sommergry. Ifølge vor Gamleredaktør Bentheims egenhændige Ordre var vi selvfølgelig til Stede; thi se her hans Forretningsprincip: naar man bliver smidt ned fra Damelogen, skal man krybe op igjen ad Tilhørergalleriet. Eh bien, — nu begynder Referatet.

Formanden ringer og siger: Dinge linge ling! — Der er ringet op! — Paa Plads, mine Herrer, nu gaar det løs! En General og en Biskop, der var dybt inde i et spændende Parti Klink henne i et Hjørne af Salen, begiver sig med synlig Ulyst til deres Pladser. Forslagsstilleren tager derefter Ordet. Se her:

Jeg anbefaler mit Forslag paa det varmeste. (Aa . . aa!) Hvem siger „Aa . . aa"? Er der no'en, der vil ha' Klø? (Stilhed). Mit Forslag gaar, som bekjendt, ud paa, at der i det ordinære Finanslovforlig skal indsættes en Klavsul over Statstilskud til et nyt Vittighedsblad for Norden og . . . æ . . . æ . . . for Kjøbenhavn. Jeg mener, . . . æ . . . æ . . . at et dybtfølt Savn vil . . . æ . . . æ . . .

Formanden: Dinge linge linge ling! — Da han opdager, at ingen har tænkt paa at afbryde, griber han forfjamsket Klokken og gjør de ærede Medlemmer opmærksomme paa, at hvis de for Fremtiden agter at afbryde, saa maa de ikke. Han giver derefter Ordet til et theaterkyndigt Medlem, der siger:

Jeg tiltræder ganske Forslagsstillerens Anbefaling af Forslaget. (Saa . . . aa?) Ja . . . a! For det er et ledende Princip i al Nutids Theaterstyrelse, at naar tre Kunstarter ikke kan betale sig om Aftenen, saa maa man lave en fjerde Kunstart om Formiddagen, der heller ikke kan betale sig. (Sludder!) Hold Kjæft! Det har De ikke Forstand paa. Har De maaske været

til Koncert-Matinée? (Vorherre bevare mig!) Naa, der kan De selv se; — det har jeg heller ikke. Altsaa kan det ikke betale sig. (Munterhed.)

Formanden. Dinge linge linge ling! — Skulde vi ikke tale lidt om det, vi skulde tale om? (Almindeligt Grin).

Det theaterkyndige Medlem: Ta'et med Ro! Nu kommer det. Vi har hidtil kun haft eet Vittighedsblad her i Landet. (En Socialist: Naada! . . . Har vi kanske ikke ogsaa . . .) *Punch* har nu i nitten Aar . . .

Larm. Formanden ringer: Dinge linge linge ling, hvilket af Medlemmerne opfattes som Akkompagnement til Sangen: „I nitten Aar i denne Bolig," der istemmes af fuld Kraft.

Det theaterkyndige Medlem (efter Sangen). *Punch* har ved sit Vid og sine gode Indfald — (Socialisten: Gode? . . . Hm! . . . ja, naar vi benyttede dem, s'gu'nte før!) — Med andre Ord, *Punch* vil nu blive spædt ud til to. Af disse vil sandsynligvis kun den ene betale sig, der er altsaa al mulig Grund til at oprette en tredie, der heller ikke kan betale sig. (Bevægelse og medlidende Smil).

Han sætter sig. Se nu her: et sammensmæltet Medlem, der i længere Tid har bidt Negle af Utaalmodighed. Han springer op: Mine Herrer! — (hold op med den!) — Jeg foreslaar, at Staten — (De kjender os!) — at Staten gjenopretter salig „Korsaren"! — (Aa!) — Ved Hjælp af et statslønnet, dygtigt Medium vil man kunne sætte sig i Forbindelse med afdøde Goldschmidt. Han vil kunne udgive — (paa Tro og Love!) — et udmærket Blad — (11000 Exemplarer!) — saa at *Punch* vil kunne lære, — (er De snart færdig?) — at det slet ikke er vittigt at gjøre Grin med et fremadskridende, om end noget præmiegaadefuldt Organ! — (svage Hør!) — Mine Herrer! Jeg er saa god en Højremand, som nogen Venstremand kan være; det sværger jeg ved *Logos* . . . (Dyb Indignation. Formanden: Dinge linge ling. Den Sammensmæltede maa sætte sig.)

Dr. E. B. (Uendelig Jubel og aandeløs Stilhed. Se her hans Udtalelser:) Mine Herrer! — (Bravo! Hør!) — Jeg har begjæret Ordet — (Drønende Hurraraab) — fordi jeg vil sige noget. — (Latter) — Jeg er ikke Højremand, for jeg kryber ikke efter Ridderkors. De Rønnebær, jeg ikke kan faa, kan jeg ikke li'e! — (Stormende Muntørhed) — Her er overhovedet ingen Højremænd i dette Land; her er kun Idioter og begavede Folk. Idiot er jeg ikke. — (Vild Begejstring. Taleren bæres i Triumf Salen rundt af alle sine syv Beundrere. Resten af Forsamlingen kryber sammen i en Krog.) — Den lille Vittighed om *Logos* er slet ikke af *Punch*, mine Herrer, den er af mig! — (Taleren omringes, og hens Tale kvæles under Omfavnelser.)

Formanden: Dinge linge linge ling! — Hvad skal jeg nu gjøre? — — Stemmer forlanger Afslutning. Socialisten kun brøler gjennem Larmen: Lad Storborgerne bare raabe paa deres „Krage søger Mage" og lave fler *Puncher*; jeg siger: „*Ravnen* søger Mage!" I det Samme giver Medlemmerne sig til at lege Kjæde-Tagfat ned ad Snapsthinget til. Formanden ser forbløffet paa Budet, det er blevet ene tilbage, og meddeler ham heftig ringende paa Klokken, at Mødet er hævet. — —

Se her Referatet! Da en Finanslovbehandling jo kun er en Formsag i dette Land, har det i formel Henseende uhyrlig ringe Betydning, em det af os refererede Møde nogensinde har fundet Sted eller ikke. Vi underretter derfor herved vore stadig voxende Abonnenter om, at vore Rigsdagsreferater vil blive forsatte uforandrede i Sommerens Løb.

Igno(ran)tus jun.

I Marts.

(Frit efter **Erik Bøgh**.)

Ak, vil Nogen vide,
Hvad det er at slide
Paa sin sunde Sans og sit Humør,
Og vil Nogen vide,
Hvad et Øre lide
Kan, før man bli'er ganske døv og ør,
Og vil Nogen lære,
Hvad det er at være
Recensent, ja selv kun Amatør, —
Det kan han erfare
I en Maaned bare,
Naar han har Musiksans og „Gehør".

Den vil „ta'e Afsked" og den debutere,
Den vil kun Hornungs Klaverer spolere,
Den er berømt og vil være det mere,
Ingen vil høre, men selv musicere! —
To, tre pr. Aften, og man kan ris'kere,
At der bli'er flere og flere og flere — —
Ja, vil Nogen vide,
Hvad det er at slide
Paa sit stakkels Øre og Humør,
Det kan Hver erfare
Nu i Marts, naar bare
Man vil gjælde for en Amatør.

— „Hr. Publikummer! Kom og tag Dem a' mig;
Jeg kan halvandet Numer mer end sidst."
— „Komm' Sie mal hier, und vend dem ikke fra mig,
Bin kaiser-königlich Hof-Pianist!"
— „Her faar De Gluck og Wagner og Carl Nielsen,
Det kalder man at spille populært."
— „En *Matinée*,—værs'god, slid den med Helsen,
At spille Opera'er er saa svært!"

Det er Tonen, dertil hører
Man et Kor af Arrangører
Og af Nyheds-Importører,
Gæstespils-Entreprenører,
Prima Kunst-Leverandører
Samt Vidunderbørns-Dressører,
Professorer, Komponister,
Liedersängere, Salmister,
Organister og Artister,
Tenorister og Bassister
Og Pianister og Cellister
Og Solister og Korister
Puh! —

Ja, vil Nogen vide,
Hvordan man kan slide
Hjærnen ør og skjør og døv og mør,
Det kan han erfare,
Naar i Marts han bare
Er i Hansens og i Hennings' Kløer!

Gyldig Grund.

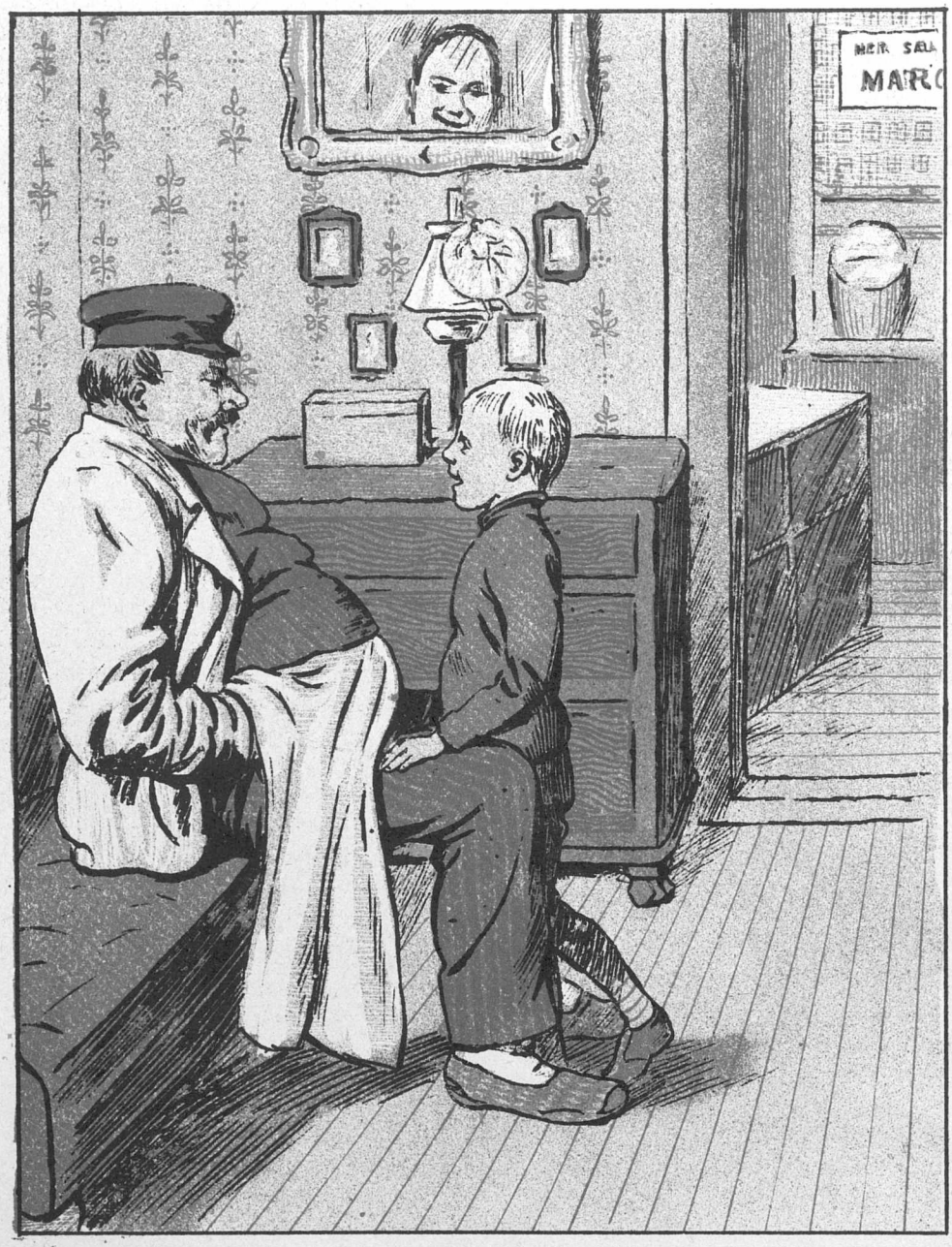

— Jeg holder meget mere af Søndagsskolen end af min rigtige Skole.
— Hvorfor det, min Dreng?
— Jo, fordi den er kun een Gang om Ugen.

Fra Riddertiden.

— Naa god Dag lille Moer, det er koldt idag.
— Ja, vi haar jo osse li'e nøili hat di 40 Beriddere.
— Saa? Naa ja, jo det er jo rigtig nok; men der var da ellers kun 39.
— Næ dow, A troued' dow, der war 40.
— Mej, den ene døde ifjor.
— Aa Herregud, gjor' han de! ja to vi ka' sgu osse ha' nok a' di 39.

De to Fredsapostle.

Vi alle dig elske, livsalige FREDRIK BAJER, der bragte paa Tale,
At, kommer der Nogen og gjør os Fortræd,
Saa skal vi os holde nevtrale
Og spare vort Krudt med samt vore Skud,
Men sende blot efter en Fredsdommer Bud.

Derfor har det frydet hver god Demokrat
Og knust vore Militarister,
At BLUHME har meldt sig som brav Kammerat
Og Malle til FREDERIKS Klister.
Mens BAJER os Fred garanterer til Lands,
Saa paata'er sig BLUHME det samme til Vands.

I Thinget han oplod betænksom sin Røst,
Idet han gik ESTRUP paa Klingen
Og spurgte, om inte han skulde ha'e Lyst
At ta'e sig en Aktie i Tingen
Ved blot til JOHN BULL at bemærke som saa:
»Kan han inte la'e Folkses Skibe gaa?«

Men den vilde ESTRUP dog inte gaa paa,
Og »Nej Tak!« han hørtes at svare,
Skjønt BLUHME jo sa'e selv, at det var de smaa,
Som skulde de Freds-Ærter klare,
Og midt i Changeringen saa han med Skræk,
At Krudtet var spildt, saasom ESTRUP var væk.

Hvad hjalp det, at BAJER fik redebon bragt
Sit Offer paa Fredssagens Alter?
Endskjønt vore Søforter var det hans Agt
At gjøre til Badeanstalter,
Han fik dem dog ikke beskyttede som
En nevtraliseret Privatejendom.

Dog, vanked' her ikke et Søfredsdekret,
Bevirked Debatten blandt andet,
At Søen blev BLUHMES nevtrale Gebet,
Hvor BAJER og han gik i Vandet,
Og »FREDSSAGEN« sejler sin egen Sø,
Mens BLUHME tør hoste og BAJER kan gø.

Før Hjulet gaar i Staa.

(Personerne: De to private Lotteri-Kollektøret. Scenen: Hotel Royal. Tiden: Kvartalsskiftet.)

Secher (kommer; indsmigrende): Kære Kollega, under den Krisis, Avislotteriet i disse Dage gjennemgaar, har jeg anset det for rigtigt at lade Konkurrencen sove en Dag og gaa lige op til Dem for at drøfte Udsigterne for vor fælles Livssag.

Carstensen (velvillig): Det var net af Dem at komme. Skade kun, at Anledningen er saa sørgelig for os begge. Nu skal vi jo forbydes.

Secher: Desværre ja. Det gjør mig især ondt for Otto. Han stod lige paa Nippet til at adoptere Stamnavnet Lotto med Tilladelse til at bære samme. Det vilde have paatrykt vore Lodder et Stabilitetens Stempel, de længe har savnet.

Carstensen. Ogsaa hos mig bæres Stempelafgiften af Lotteriet. Men sig mig, kære Kollega, hvad agter De at gjøre ved Abonnenterne?

Secher: Dem skal jeg sagtens tumle. Jeg lader mine Spillere blive i den Tro, at rækningen foregaar som sædvanlig. Lige til Forbudet nedlægges den 1. April, averterer jeg mine Lodder paa Forsiden. Og i Annoncerne fremhæves det, at vore Spillere kan belave sig paa en udsøgt Overraskelse. Jeg siger ikke andet end: Bum!

Carstensen: Saa siger jeg: Bummelum! Men hvad mener De egentlig med det Bum, Kære? Det foresvæver mig, jeg læste en Antydning af, at De vilde overraske Deres Spillere med en Victoriapresse à la Royal.

Secher: Det var kun en mild Spøg, kære Kollega. Deres royale Tombola er den eneste Victoriapresse, som det er værd at tale om. Saa stort et Apparat behøver vi ikke at sætte i Gang for at trykke de 11,000 tro-lovede Flagduge. Nej, Overraskelsen skal simpelt og snedigt bestaa i, at Spillerne i Stedet for Sølvtøjet ingen Ting faar. Det vil sige, én faar et Papir, hvorefter han af Hensyn til sin Familie snarest mulig bør brække Halsen, og de andre faar hver et Eksemplar af det Papir, som har bevirket, at Makulatur er sunken to Øre i Pris. Paa den Maade faar alligevel hver Lodseddel Gevinst baade her og i »Fremtiden«. Desuden kan jeg jo ikke gjøre for, at Justitsen siger: denne Vej med Sølvtøjet.

Carstensen: Nej, vi er uden al Skyld i denne beklagelige Begivenhed. Og hvad skal vi gjøre med alt det indkjøbte Sølvtøj? Og Deres Lænestol, kjære Kollega?

Secher: Lænesolen stiller jeg til Disposition for Jens Busk. Den, han nu har siddet i saa længe, maa snart være opslidt. Sølvsagerne bør vi rettelig lade sælge ved en Fællesauktion og for det indkomne Beløb oprette en Livspolice for forulykkede Lotterikollektørers Efterladte. Vil De støtte mig i denne Sag?

Carstensen: Paa Tro og Love!

Secher: Victoria!

Extraordinairt!

Som Kvindesind
Er Veir og Vind
I disse Foraarsdage;
Thi Solens Smil
Og Sneens Il,
De skifter om saa fage,
Og Ingen trygt beregne kan
Den næste Barometerstand.

Nej, Ingen veed
Bestemt Besked,
Hvorhen det monne bære;
Man være maa
Belavet paa
Det Extraordinaire.
Man lokkes ud af Solens Glans
Og drives hjem af Sneens Dans.

I Thingene
Ret springende
Og svingende man taler;
De Menige
Uenige
Man ser med Generaler,
Og Ingen har bestemt Idé,
Hvad extraordinairt vil ske.

Imidlertid
Med kaustisk Vid
E. Brandes excellerer;
Men ham til Trods
Alberti os
Med „Logos“ imponerer —
Han har af Kontraparten lært,
Hvad vel er extraordinairt.

Men faa vi her
En ordinair
Finanslov nu med Tiden,
Hvad alle Mand
Vi mindes kan,
Er meget længe siden,
„Den Ordinaire“ nok saa sært
Bli'er noget Extraordinairt.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag søde Fru Schrøder, ja, De kan rigtig nok sagtens, at De kan sidde saa rolig og ikke behøver at røre Dem ud af Pletten men faar Deres Pangsjon lige ind ad Døren og Legater oven i Kjøbet, naar De faar nogen af dem, De søger, hvad de nok ikke har gjort endnu, og De skulde bare ane, hvilket Krav Nutiden stiller til Kvinden saavel i Familie- som i Selskabslivet, nu jeg nævner bare som Exempel, naar Kammerherren spiller saadan op, at han ikke kan lade det være nok med at give Forestilling om Aftenen for Voxne og om Formiddagen Soirée for Børn, men ogsaa skal give Eftermiddags-Matineér med Koncert og det oven i Kjøbet paa en Dag, da han har Raad til at ansætte hele tre Forestillinger om Aftenen, nemlig to paa hvid og en paa rød Plakat, og med Rosini i Pølseenden og to Primadonnaer, saa at man aldrig veed, om Ens Billet gjælder til Soiréen om Formiddagen eller Matineen om Eftermiddagen eller Souperen om Aftenen, og naar Vejret oven i Kjøbet er saadan, at naar man langt om længe har faaet Petersen, der slet ikke er rar i denne Tid, til at rykke ud med en Sjaket i nye Forårsnuvaaté, saa maa man strax til det igjen for at faa ham til at give sin Kone en Smule Pelsværk, bare for at man ikke skal krepere øjeblikkelig af Kulde, saa kan man virkelig ikke fortænke En i, at man bliver noget melankolsk og travrig, saa at man virkelig kunde fristes til at melde sig som Nonne hos Pater Lange, og nu har vi jo ogsaa faaet Vrøvl med Husværtens, hvad der oprindelig kom af, at i Vinter, da Vandrørene frøs, havde en af Pigerne spildt Vand paa Trappen, og saa sagde deres Pige naturligvis, at det var vores Pige, og vores Pige sagde, at det var hans Pige, og saa gik jeg ind til Fruen og sagde, at det maatte være deres Pige, for vores Pige tog aldrig saa meget Vand i Spanden, at hun kunde spilde af det, men saa sagde hun, at det kunde heller ikke være deres Pige, fordi deres Pige lod sin Kjæreste bære Vandet op, da hun var altfor dannet en Pige til at bære Vand op selv, og naar de gav 18 Kroner om Maaneden, saa behøvede de vel heller ikke at tage den første den bedste Sjuske, som var parat til at tage sig alt mulig paa, og saa tog det ene Ord det andet, og tilsidst maatte Petersen jo ned til Husværten og sige Lejligheden op, hvad jeg for Resten var meget kjed af, da vi nu har boet der i saa mange Aar, men dyr var den nu, og jeg er egentlig kommet herop for at spørge Dem, søde Fru Schrøder, om De ikke skulde have Lyst til at gaa med ud og se paa Lejlighed, hvad der jo altid er en Adspredelse og ganske interessant, og rigtignok har jeg været 17 Steder i Dag, men der er tyve tilbage, saa jeg kan rolig indestaa Dem for, at de ikke skal komme til at kjede Dem, jeg skal nemlig sige Dem, vi havde et Avertissement i Berlingeren om en komfortabel sex Værelsers Lejlighed midt inde i Byen, og jeg fik over fyrretyve Billetter, hvoraf de sexten vare fire-Værelsers og tolv fem-Værelsers, og saa var de femogtyve paa Broerne, men jeg gaar nu alle Stederne alligevel, for det første skylder man jo dog Folk den lille Opmærksomhed, naar de kommer En saa venlig i Møde, og for det andet er det jo morsomt at se, hvordan Folk boer, og for det tredie kan jeg ligesaa godt med det samme se paa en Lejlighed til Petrine, der nu har resigneret og er kommen til det Resultat, at det er Kvindens Bestemmelse at gjøre en Mand lykkelig, og at en sand Kvinde meget godt kan skænke en Mand sit Hjerte, selv om der ikke er nogen egentlig romantisk Kjærlighed, og derfor vil hun heller ikke sige nej til en Kollega af Petersen, en Grosserer Mørk, der gjør i Sorg samt Ligkranse og forsender Lig til Provinserne prompte efter Ordre og som er en selfmæd Mand, der er ude over den første Ungdom, og han har allerede paa en Maade erklæret sig ved, at han har abonneret samme Aften som hun, og forleden var han henne hos os og gjøre Visit, og nu i Paasken, da man jo alligevel ikke kan komme nogen Steder paa Grund af Helligdagsloven, saa inviterer Petersen og jeg ham til en lille Middag *en* famille, hvad der jo ikke er mere end vores Pligt, og saa venter vi naturligvis, at han gifter sig strax, da han jo sidder i en god Forretning og altsaa ikke har noget at vente efter, navnlig nu, da vi er saa nær ved Flyttedagen, men der er jo heller ikke megen Tid at spilde, og derfor vil jeg nu se at finde en Lejlighed, som kan staa parat til dem, saasnart det er bragt i Orden. Ja tag De nu bare Deres Tøj paa, søde Fru Schrøder, saa gaar vi, og Tak for Kaffe.

Erlkönig.

(Ballade-Motiver fra Goethe.)

Der rider en Fader i Natvindens Sus —
Gamle Hørup er det med sit lille Pus.
Han bærer i Armen det smaa „Kobenhavn"
Og holder det trykket tæt til sin Favn.

„Min Fader! Min Fader! Og ser Du ej der —
Erlkönig Alberti — han er os saa nær —
Alberti! Hvor er De? Hvi trykker De mig saa,
At tryk hos O. C. Olsen ej mer jeg blive maa?"

„Min Søn, det er jo Asfel kun,
Og han er Olsens Kompagnon.
Han hører vores Folk dog til,
Og ej Fortræd han gjøre vil."

„Min Fader! Min Fader! Kan Du da ej se,
Alberti er færdig at volde mig Spe.
Notarius publicus bringer han med,
Han volder mig Stakkel den værste Fortræd."

„Min Søn! Det er Borchsenius!
Han sidder roligt i sit Hus.
Bloch fik han bort, og fra den Tid
Er han jo bleven tam og blid."

„Min Fader! Min Fader! Jeg bliver ej fri:
Alberti er efter mig med Politi!
Han kalder mig Straamand — hvor finder jeg Skjul?
Jeg hører hans Droskes de rullende Hjul!"

„Min Søn! Det er et Lykkehjul.
Maaske er Klangen nok lidt hul.
Men Secher med sin Tombola
Saa stærkt Dig ej kan skræmme da."

„Min Fader! Min Fader! Og ser Du ej der
Abonnenternes lille, men trofaste Hær!
Han tager dem fra mig! Han fører dem med —
Saa gjorde Erlkönig mig dog Fortræd."

Faderen gyser. Saa hurtigt han kan
Som Bogtrykker Borgerskab løser han.
Men Barnet det sagde slet ikke no'et.
Det laa i hans Arm og var — maustodt.

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

En Fredspibe.

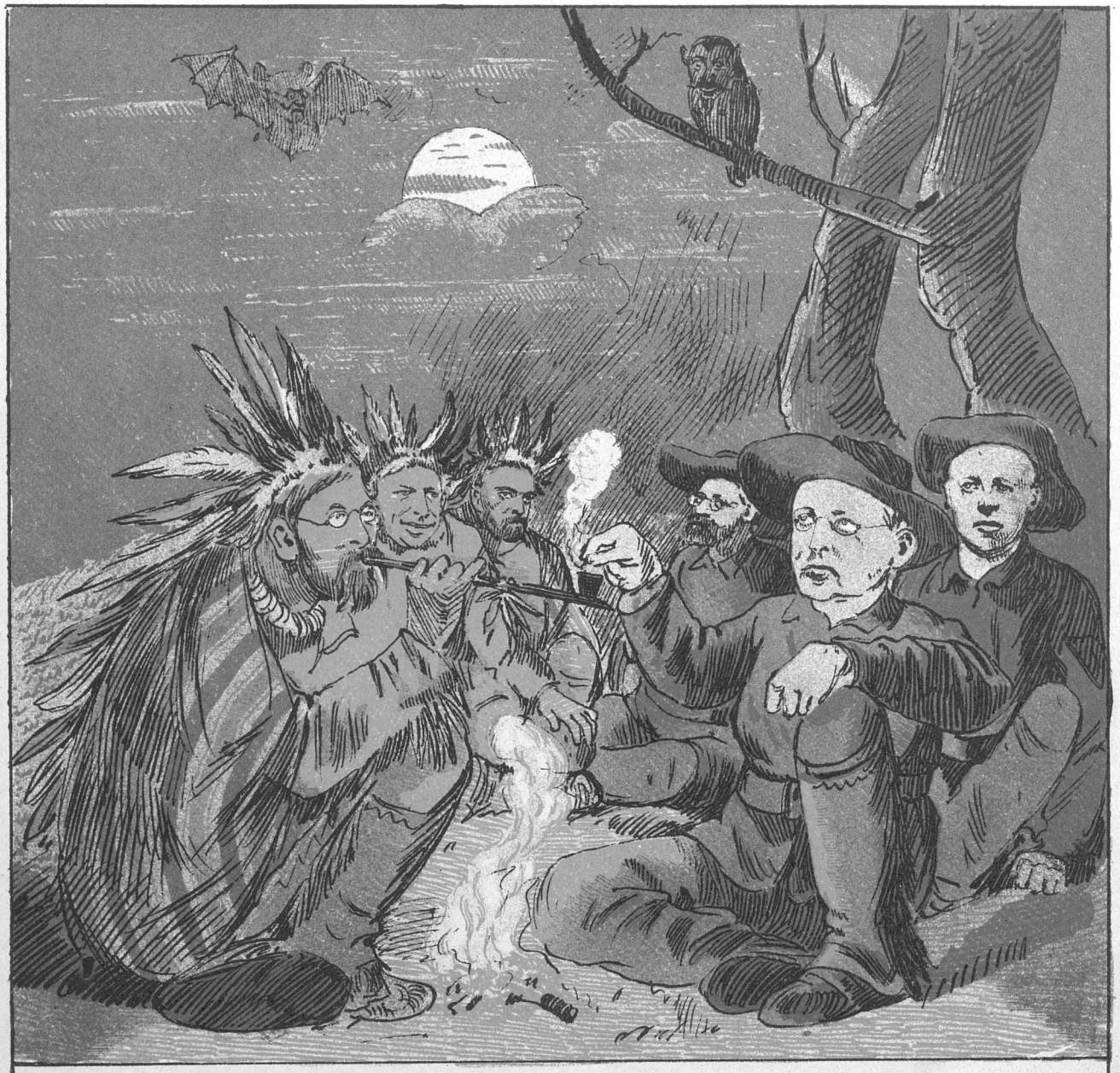

Piben er tændt, saa man tør næsten mene,
At et Forlig de sætter nok i Scene,
Hvis de kan »taale Røgen«, *nota bene.*

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor. Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 30. Marts. Nr. 13.

PUNCH.

Gjengjæld.

— Synes Du ikke, lille Søster Emmy, det var et smukt Uhr, Moder forærte mig til min Konfirmation?

— Jo det var det rigtignok, men hvad gav Du da Moder til hendes Konfirmation?

Ved Afskedsbægeret.

Jeg, som i nitten Aar slog mine glade Strenge,
I Dag af skiellig Grund med Hovedet maa henge,
Saasom og efterssom Ens gandske Siel og Sind
Om føje Stunder gaaer ud af sit gode Skind.
Hvad Skiæbnen har beskjært, kand ingen Siel undvige;
Farvel jeg derfor maa mit gamle Legem sige,
Og, separerer først man Kroppen fra dens Siel,
Er det en Overgang, som godt kan kaldes fæl;
Sær hos et blidt Gemyt vil derfor Hiertet bløde
Ved Tanken paa det Kiød, som vorder Ormeføde,
Og paa det Øieblik, da Publikum erfoer,
At Legemet hos os var ogsaa skabt af Jord.

Man skulde tænke fast, at slig Fortred og Jammer
Er voldt af Nemesis, som Punch med Gjengjæld rammer,
Formedelst at han heelt satyrisk var, den Rad,
Da „det Forenede", disværre, skiltes ad;
Han gierne fryded' sig, naar Venstre fik en Revne;
Nu kommer der en Tid, hvor saadant vil sig hævne;
Punch seer med Vemod i sin snart forløste Sjel,
At den er revet ud og revnet hos ham selv.

Den Hierte har som Sten, hvis Øine ikke rinde,
Naar ret han tænker paa den Lod, Ens Krop kan finde,
At den, forinden man har opnaaet Støvets Aar,
Maa hvile sine Been paa Venstre Kirkegaard!
Tænk, om at gaae igen han vil, kand ske, forsøge,
Hvor i sin Levetid han pleied van at spøge,
Og derfor faa den Pæl i Livet rammet ret,
Som Venstre vilde havt i Proviforiet!

— Dog, om det end er tungt at skilles ad i Midten
Af den saa frydefuldt begyndte Aargang 19,
En anden Bolig dog for os beredet bli'er,
Der vorder for vor Siel en evig Sielesvir.
Derfor det er en Trøst, at, naar den her er revnet,
Hist sees vi i et nyt, om muligt, bedre Levned,
Saa, naar i denne Stund jeg dybtrørt Afsked ta'er,
Jeg dog kand føie til et glad: a revoir.

„Punch" drømmer.

„Du er en gammel Mand, Hr. *Punch!* ... Nitten Aar er en høj Alder, naar man har Farve i Blodkarrene, Spalteſyld til Indvolde og kolorerede Tatoveringer baade udvendig og indvendig. Du skulde snart tænke paa at gaa i Barndom." — Saadan sagde *Punch* forgangen, da han ikke havde nogen at tale med. Han har nemlig i saa mange Aar sagt Folk Sandheder, at han for en Gangs Skyld vilde sige sig selv Sandheden. Men Sandheden er ilde hørt; derfor blev han ogsaa fornærmet og knyttede Næve ad sig selv i Spejlet.

Ja men han slog ikke; han saa kun med lysende Øjne paa sin løftede Næve. — „Faust, *subst. femin. pluralis: Fäuste.* Ja, der har vi det. Jeg er en Faust! — Endelig har jeg løst mit Livs store Præmiegaade, . . . det skulde jeg egentlig ha' en Sølvske for! — Nu sætter jeg mig i Lænestolen, hvor min liflige Snorken har forlystet saa mange Gange elleve tusinde Læsere, og naar jeg vaagner, er jeg atter ung og dejlig!" — — Og saa satte han sig.

Men han drømte slet ikke, at han var en Faust. Han var bare paa Koncert-Matinée. Der var kun een „Plade" ude; men det var Matinéen selv, for det var Eftermiddag. *Punch* sad ganske alene i Salen, da hans trofaste Ven Kammerchefen kom ridende ned mod Lamperækken paa en af sine Bukke. Med dulgt Glæde og en kondolerende Taare nikkede Chefen til *Punch*, medens Bukken gav et Underskud fra sig af Forskrækkelse over at opdage en Tilhører. „De maa gaa a', Højstærede," sagde Chefen. „Saa skal vi altsaa dog alle den Vej! . . . Jeg havde aldrig tænkt mig det muligt, at noget Menneske kunde gaa a'!" Og sukkende istemte han et *stabat pater* i Anledning af den beklagelige Begivenhed.

„Tillader De, at jeg refererer?" peb en Faarekylling, der sad oppe i Lysekronen, for den havde ikke Lov at komme andre Steder. Men det var den netop vigtig af; den sad jo midt i den højeste Oplysning, og det saa den oven i Kjøbet kunde brænde sig. Højere kan en moderne Journalist ikke drive det. Kammerchefen kiggede derop og bukkede saa dybt, som om han kunde være selve Dagmar-Professoren i egen høje Person, . . . i det samme var han Dagmar-Professoren. Baade han og *Punch* løb i fuld Fart ned ad Strøget. Professoren løb forrest; en fordægtig ung Dame, der hed Agnete havde nemlig taget ham ved Næsen og halede af Sted med ham fra Jernbanegade til Integade. *Punch* løb bare til for at hjælpe ham. — „Gaa væk!" skreg Professoren, „ser De ikke, at jeg kæmper for en Idé?" — „Hm!" svarede *Punch*; „bare den Idé ikke har altfor fæle Skrammer!" — „Ingenlunde! De veed maaske ikke, at Vimmelskaftet oprindelig hed Tyskmannegade? Er jeg saa ikke paa min rette Boldgade? . . . Jeg gaar aldrig paa Akkord med Ideen, om jeg saa risikerede 56 Processer!"

56 Processer! — Aa, Herre Gud! — Gamle Erindringer trillede som rørte Taarer ned ad *Punch*'s Kinder. Han saae dem atter de kjære, kjendte Skikkelser; som Skygger kom de svævende og kredsede omkring ham, ligesom om han kunde være midt ude i en Skov. Dér kom Eedvard, som han saa ofte havde villet glæde ved at „saare og skræmme" ham, men som, mærkelig nok, aldrig havde sagt Tak; dér kom

Drachmann, der bærer Danmark, som han vil, men som bærer sin Kappe, som Georg vil; dér kom So. Schandorph med en Svinefylking af Processer, Gamlehørup med sine 80,000 Vælgere, som han alle kunde have i Vestelommen, Asselotto, der var saa maarschom, at man blev hel traurig ved at tænke paa det, Octavius og Per Anden og Hermænnerne og ligesaa mange til, og dobbelt saa mange i Tilgift og en Masse Dusin oveni.

Alle trykkede de bevægede *Punch* i Haanden. „Vi takker til!“ sagde de; og saa tilføjede de triumferende: „Men De takker a“!“

— Det er da ikke no'et at *pukke* paa! . . . Vi ses nok igjen!“ svarede gamle *Punch*, og i det samme knejste han saa ungdommelig, at han gik bagover og . . .

Nej, — han vaagnede ikke! . . . Det var første Gang i nitten Aar, at det var passeret ham.

Skytten Bryde.

Jubelkor i Integade: Nej, der er kommen en Nyhed. Uhyrlig Sensation! Købmand paa Island og Kristianshavn, J. P. T. Bryde, er færdig baade med Island og Færøerne og Amager! Sø og Handelsretten garanterer! I Sværtegryden med Bryde!

(Dagen derpaa.)

Hylekor i Integade: Ach wai mir, det var Løgn og forbandet Digt altsammen! Bing, tag en Landauer, Hørup tag en Droske, Adler tag din Ridehest! Afsted med Galmandsfart til Bryde og Bagger og Børsen! Fald paa Knæ, kom Aske oveni Hovedet, bed ynkelig om Forladelse, tilbyd alt, undtagen Penge!

(Afteninteriør.)

Rædselskor i Integade: Rul Guldbryllupsgardinerne ned! Gjør Hjørnet mørkt som vore Tanker og Udsigter! Adler, hvor kunde du gjøre saadan i Sværten! Dæk jer, Skytten Bryde staar nedenfor og sigter paa Kassen! Rend med Nøglen, Bing, brænd Protokollerne! Cawling, skriv en Sørgerandselegi til i Morgen! Plat paa Maven, nu skyder Bryde! Ved Logos, han skød „Politikens Papegøje!

(Tæppet falder med en klinger Lyd som af 100,000 Kr.)

I Vasken.

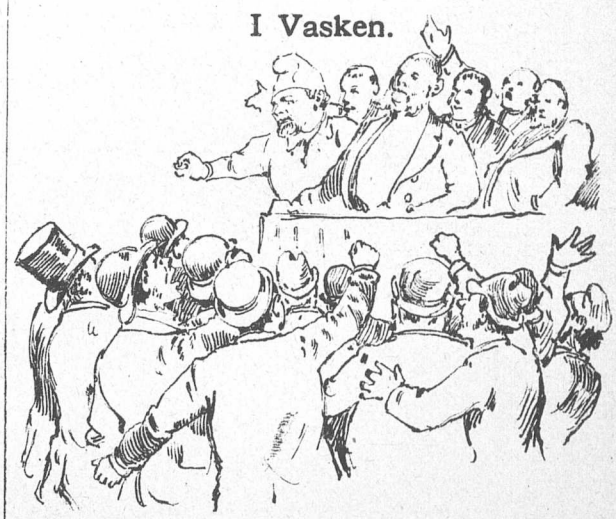

Vort Borger- og Socialistskab stævned
I fælles Valgtrang sammen hos Larsen,
Men Borgermødet desværre revned.
— En kort Rescension af Tragedie-Farcen:

Hr. Neiiendam kom med Listen i Lommen
Og folded den ud under stort Spektakel.
Saa bad han Orkesteret røre Trommen.
Det hjalp. Der blev tyst som i et Tabernakel.

Et Alvorsord lød: Hvis man ikke var stille,
Blev Mødet hævet, før det begyndte.
Og vovede Nogen en Taler at drille,
Saa skulde hans Rygstykker strax man pynte.

Hr. Hein proponered en stigende Skala
Og foreslog at spare paa Mønten.
Lidt Hverdagspræken var god, i Fald a'
Vi skulde os klare om Kirkepynten.

Hr. O. C. Olsen gik halvt bagover,
Og til at omkomme var han paa Nippet
I Meningskampenes vrede Vover.
Men heldigvis kom han igen til Pippet.

Han trykkede kun. Socialist var han ikke.
De fede Ord lod han blive i Sværten.
Og vilde man ham i Byraadet skikke,
En Sveske han blev i Kommunetærten.

Ny Gaasevin paa Kommunens Flasker
Det vilde han helde, som Dannebrogs-Trykker.
Hr. Arntzen Klikevæsenets Masker
Med vældig Haand river barsk i Stykker.

Og Socialisternes Lærer Klausen
Mod Husleje, Skatter og Præster taler.
Hvis blot han selv kommer med til Smavsen,
Er det forbi med Byraadsskandaler.

Men Larmen stiger. Med Cantorstemme
En Røst fra Da savisgraven lyder.
Neiiendam kan ej for Strømmen dæmme,
Ud over alle Grænser den bryder.

I Ragnaroksvildhed Mødet ender.
Skandalen markeres, da Gassen slukkes.
Til Gjengjæld alle Gemytterne brænder
I lyse Baal, da Lokalet lukkes.

Spærret.

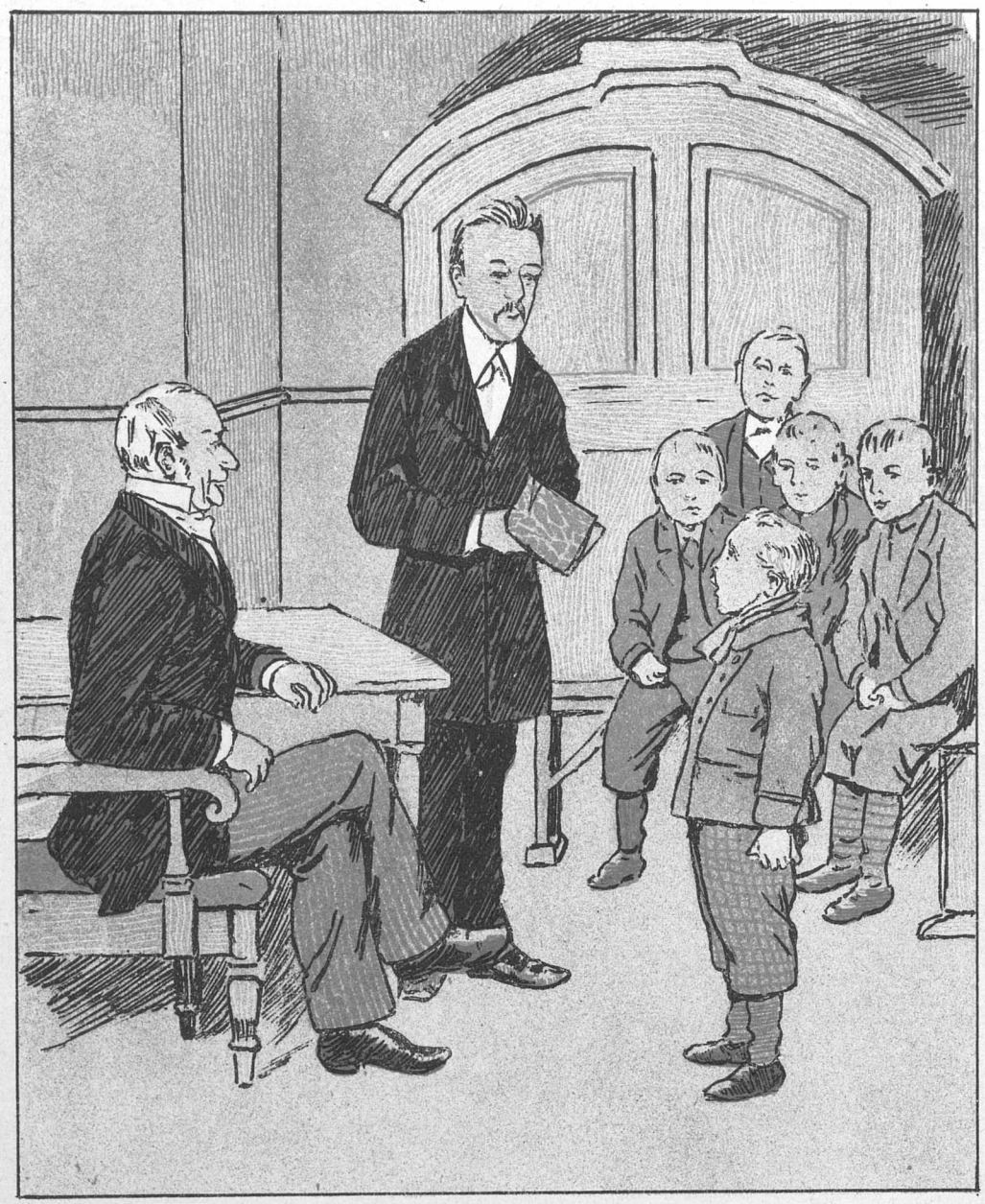

— Vil nogen af Eder da kunde nævne mig et Sted, hvor Vor Herre ikke kan komme?
— Nør der æ Høvvann, saa ka han it kom over te vot.

Taxtmæssig.

— Du Stoffer, hvormeget troer Du det Bybud faar for at spadsere med den ældre Herre?

Et „Borger"-Møde.

(Frit efter J. Helms).

Og jeg har været til Diskussion
Ude i Larsens Lokale,
Neijendam mødte i egen Person
Med den indledende Tale.
Olsen sagde, saavidt som jeg tror,
Halvdelen af et borgerligt Ord.
Jo, jeg har været til Diskussion
Hos Larsen den Dag!

Sikken en Brøien, og sikken en Støj,
Der var vist mødt en Snes Stude,
Stemningen var, hvad man kalder lidt høj,
Lige til Mødet var ude,
Saa der kom selv for Direktør Hein
Mere end een Mand med Slæder i Vej'n,
Og Konsul Arntzen som Folkets Mand
Var net daran.

Cantor om Klikevæsener lod
Et Par Bemærkninger falde,
Klausen at bruge sit Mundlæ'r forstod,
Det gik som Kjæp i en Skralde.
Poulsen og Heintse med fler gjorde Spræl,
Alt for at fremme vort Borgerheld,
For de var ogsaa til Diskussion
Hos Larsen den Dag.

Som i en Borgerkrig gik det her,
Varm blev Familietvisten;
Borgerne rased' med Ild og Sværd
Grusomt mod »Borger«-Listen.
Men Diskussionens Akilleshæl
Var Sjoselisternes livsglade Vræl,
Thi her var Liv i den røde Klud,
Til Gassen gik ud.

Ærede Vælgere, lyt til min Røst,
Borger jeg er her i Staden.
Men jeg har altid af Hjertenslyst
Mødt, naar der Sjov er i Gaden;
Og, hvis I synes, jeg møder med Pjat,
Husk, at jeg kom fra en »grundig« Debat,
For jeg var ogsaa til Diskussion
Hos Larsen den Dag.

Paa Forelæsning.

Mine Herrer og Damer! Jeg skal i Dag have den Ære at tale til Dem om den Menneskerace, der benævnes:

Digterne.

Racen er baade gammel og udbredt. Dens Forekomst gaar helt tilbage i den klassiske Old. Den Gang var Digterne lige saa krigeriske som digteriske, og i Kampen var deres Mission den samme som nu til Dags Trommeslagernes. Deres Rang som Digtere udmaaltes efter, hvor mange Hestes Kraft deres Lunger besad. Og deres Vers var stundom saa kraftige, at de blev mange Mænds Bane.

I Middelalderen var Digterne en Slags finere Hofnarre, som oplærte Prinsesser og adelige Borgfrøkener i Strengeleg, Skaktavl, Elskov og svensk Gymnastik. De havde forskjellige Farver efter Hjærterdames Kjoler; man kunde derfor antræffe baade røde, gule, grønne og blaa Digtere. De kunde skifte Kulør næsten lige saa hurtig som en nulevende ung Sanger af Underafdelingen Kamæleon.

Paa Holbergs Tid var Digtere lige saa talrige som Fluer udi September. Det er alt, hvad man véd om dem.

Men saa kommer vi til Nutiden, mine Herrer og Damer. Der træffer vi Racen i høj Grad forædlet. Polkahaaret, denne barbariske Levning fra en afdød Lyrik, er forsvundet; en Nutidsdigter er ikke mere langhaaret end en klippet Kjerehest. Ansigtet er saa blegt i Farvetinten som en graa Snegl, Øjnene skimtes bag Lorgnetten som de sidste Slagger af en Lidenskabs Ildebrand, og Digterne bærer deres Hat, som Forlæggeren vil. De er det eneste, som duer i Norden; alle andre er Plebs eller rettere slet ingen Ting; der existerer overhovedet ikke andre rigtige Mennesker end Digterne, som egentlig heller ikke er Mennesker, men Overmennesker. Allerede i Vuggen kan man paavise den vordende Digter; han vræler saa stilfuldt. I Syvaarsalderen gør han Vers, tolv Aar gammel udgiver han sin første Roman, og inden han er fyldt femten, har han faaet et Samfundsdrama opført hos Kammerchefen eller paa Goethescenen i Jernbanegade.

For de sidste Dages Digtere er det nødvendigt at have en Specialitet. Ligesom man har Specialister i Hud-, Lever-, Mave-, Øjen-, Næse-, Øre-, Mund- og Klovesygdomme, saaledes har hver Ting i Verden sin Digter. En har f. Eks. kastet sin Kjærlighed paa Møddinger; hans Muse er indhyllet i en gulbrun Glorie af de agerbefrugtende Dampe. Vi har netop her iblandt os en meget stor Specialist i Møddinger. En anden, endnu større, der maa søges lidt nærmere end Nordpolen, har valgt at være det Uforstaaeliges Digter. Hans Dramaer handler allesammen om den menneskelige Cirkels Kvadratur og Lidenskabernes Perpetuum mobile. Hverken han selv eller nogen anden forstaar et Muk af hans Skuespil; i saa Fald vilde de være forfejlede. Efter sit nyeste Perpetuum har han antaget Navnet Henrik Harpestræng; Doktor er han nemlig ogsaa, som de fleste rigtige Digtere. Saa er der en tredje, som gjør i Kolera og Pendulforsøg; han er dog ikke Doktor, men har en Hat. En fjerde digter helst om forfulgte Magdalene-Uskyldigheder. Da han forleden fremførte en i Frihed dresseret Magdalene, gik han egenhændig ind paa Scenen og puttede Klap og Klaps i sin Lomme. Siden viste det sig, at han ikke var til at drive ud igjen. Bordet fanger. En femte har gjort Lotteritidende til sin Specialitet; alle hans skriftlige Arbejder er Virkelighedsbilleder fra Abonnenternes Privatliv.

Saaledes mine meget ærede Tilhørere, kunde jeg blive ved at docere om Digtere. Men jeg foretrækker at lade Dem selv digte Resten til.

En Vision.

Det var en mild Graavejrsdag. Paa Boulevarderne laa den Sne, der faldt ifjor, og Kammerherren havde undtagelsesvis ikke rød Plakat. Alt det Fejeskarn, som Magistraten omhyggelig havde samlet sammen til bedre Tider i smaa Bunker, blev flydende og drev henad Gaden, hvor tankeløse Fodgængere gik og traadte i det, saa de fik deres Galoscher fulde af de stakkels vise Fædres opsparede Rigdom.

Det saa ud, som om Naturen havde Snue. Men Sagen var den, at den græd, fordi ***Punch*** var død og skulde begraves.

Foran Kisten gik ***Punch***'s mest hengivendes Elev Ejnar Jørrensen og blæste en Sørgemarsch i Fingrene. Bagefter samme fulgte en udsøgt Skare med begge Rigsdagens Formænd i Spidsen. Begravelsen skulde paa Grund af Kirkenøden foregaa fra Kammerherrens Gravkapel, der i Dagens Anledning var sunket endnu dybere end selve Operaen, hvilken Foranstaltning var truffet af den af Kultusministeriet nedsatte Theaterkommission. Fru Juliane Petersen havde naturligvis skaffet sig et Adgangskort til Kapellet, og Fru Schrøder havde været der fra om Morgenstunden for at holde Plads til hende. Smaa Sorte fungerede som Sørgemarskaller, Octavius Hansen lagde sin Sorg for Dagen ved at tale endnu mere Sort end sædvanlig, og Mads Jordemodermand havde drukket Sorte ligefra Morgenstunden. Ja om det saa var Secher, havde han rent glemt, at han nogensinde havde været rød, og om Morgenen havde han udsat en Hagelskadeforsikrings-Præmie paa 4 Millioner Kroner for de indenbys Abonnenter, der kunde gjætte, hvem »Politiken«'s Portræt af Frøken Anna Hude egentlig forestillede. Bagermester Jacob Marstrand havde sendt baade Kranse og Kringler, og Brygger Jacobsen havde leveret Gravøl fra Fad.

Mærkeligt nok var ***Punch*** selv med til Begravelsen og gik efter Kisten omgivet af alle sine Paarørende. Der var ingen af dem, der var bedrøvet. Paa en Maade var det baade ***Punch*** og ikke ***Punch***. Han var den samme som altid, men det var, som om han var bleven noget yngre. Først kunde han slet ikke forklare sig denne psykologisk interessante Kjendsgjerning, men saa gik det op for ham, at han vist maatte være blevet et Søndagsbarn, og at det hele maatte være en Vision.

Det blev en løjerlig Begravelse. Henning Jensen holdt først en Tale, som bagefter blev trykt for Liniebetaling i »Politiken«, skjønt det slet ikke var nogen Liniebegravelse. Da det var besørget, skulde et Kor afsynge et Farvel, men der var Ingen, der vilde begynde, saa den lille Gustav Esmann maattte staa op med et vældigt Vækkeur i Haanden og sige, at hvis de Tilstedeværende ikke vilde gjøre Kortjeneste inden to Minutter, kunde de gaa deres Vej, og han vilde ikke se dem mere for sine Øjne. Dette havde ogsaa til Følge, at en Mand af Forsamlingen gik, men han kom strax efter tilbage ad en anden Dør, og saa puttede Gustav Uret i Lommen med den Bemærkning, at han ikke behøvede det mere, da han nok vidste, hvad Klokken var slaaet.

Paa dette Tidspunkt ringede Liebe og udbad sig Tilladelse til at sige nogle Mindeord om den Afdøde. Han beklagede, at han saa tidt havde gaaet sine egne Veje, men han var vis paa, at de Tilstedeværende altid med Glæde havde set ham i deres Midte. Medlemmerne vilde slutte sig til denne Udtalelse ved at rejse sig, men da i det samme en af de Kongelige forlod Lokalet, maatte Liebe op og bukke, og saa bukkede Medlemmerne ogsaa som paa Kommando.

Nu vilde Bajer til at tale om Fredssagen, men det blev for meget for Forsamlingen. Der opstod et infernalsk Spektakel, og der hørtes Opfordringer til at smide saavel Taleren som Liget ud.

Paa een Gang saa ***Punch*** sig om og opdagede, at han var til Direktør Heins Borgermøde i »Fønix«, men alle de Tilstedeværende var Medlemmer af Ligbrændingsforeningen, og Meningen maatte altsaa være, at ***Punch*** skulde brændes. Men som en Røg skiftede Billedet. Han var ikke mere i »Fønix«, han var selv den Fugl »Fønix«. Brændingen var forbi, og han hævede sig forynget op af sin egen Aske.

Men nede paa Jorden stod de Efterlevende og sagde: Saa Du Røgen?

Was thut —?

Hvad gjør Tysken ej for Penge?
Er et godt og gammelt Ord,
Som har existeret længe
Og som følgelig man troer.
Men, naar de til Penge trænge,
Man med noksom Undren ser:
Hvad de gjør for ingen Penge,
Det er meget, meget mer.

Er De med? — — Hvis, for Exempel,
En Flok »Gjæster« vil hertil
Og ha'e hoch-germanisch Stempel
Sat paa dansk Komediespil,
Er dem som en ækel Gêne
Al Slags Bytten-Mønt forhadt,
Saasom selv lidt Sølv at tjene
Eller at gi'e Fattigskat.

Derfor de med Fryd tournere
Vil hos os med deres Kunst.
Thi de aldrig kan riskere
Her at vinde Guld og Gunst;
Mídt i Salen, tom som Graven,
Ses til Frau Germanias Pris
Kun Borchsenius paa Maven
Mylre langs Professor Riis.

For at skaffe to saa store
Aander lidt Lyksalighed,
Er det klart, at *con amore*
Vi maa med paa Maven ned!
Stadens Fædre i en fattig
Tid faar aldrig nok af Skat, —
Tænk Dem saa hvor nobelt, at de
Kan gi'e Tyskerne Rabat!

Men hvad saa? — Naar deres Næring
Man for Alvor skærme vil,
Bør man gi'e dem Kost og Tæring
Og en Drikkeskilling til! —
Vælt saa »Dagmar« i Ruiner,
At det helt forvandles kan
Til en Kunst-Kultur-Berliner-
Agentur-Samaritan!

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Resultatet.

Saa det var altsaa den nye Vin
Paa Haffnias gamle Læderflaske!
Hvis der er gjærende Kræfter i 'en,
Saa vil det mig højlig overraske.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

Extra-Nummer.
1893. Søndagen den 2. April. Nr. 14.

PUNCH.

Held i Uheld.

— Det var en stor Ulykke for Jer, at jer Mand kom saa ulykkelig af Dage, da Hestene løb løbsk.

— Ja, det var sandt. Men Gudskelov, Vorherre bevarede da Biesterne.

Qvad om Husleieskatten.

Mel.: »Ja, hvis i Skovens Hal«.

I Magistratens Hal,
Som ogsaa hist paa Thinge,
De vilde lave Bal,
Og Ballet skulde bringe
En Skat,
En Skat
En deilig Husleieskat.

Men Borgerskabets Mænd
Fra Øst til Vest og Nørre
Sa' alle: „væk med den,
Hvad skal vi, maa vi spørre,
Med Skat,
Den Skat,
Den ækle Husleieskat!"

Og da mod Valg det randt,
Hver Kandidat sit Ho'ed
Fik lagt i Blød og fandt
Paa noget andet No'ed
I Skat,
I Skat
Istedetfor Husleieskat.

Klavér og Cykleskat
Hvem veed vel, hvor det ender?
Tournure, Silkehat,
Lorgnet, forlorne Tænder
I Skat!
I Skat!!
Istedetfor Husleieskat!!!

Men gaaer den ei iaar
Med Skatter paa Beboelsen,
Engang vi den vist faar
Trods Salomon og Olsen,
Den Skat,
Den Skat
Den — hu — ha! — Husleieskat!

I Raadets høie Hal
Sees en Borgmester sidde,
Han opsummerer Tal
Og mumler i sin Qvide:
„Godnat,
Godnat!
Nu drømmer jeg om min Skat!"

Punch drømmer.

I. Flatødrømmen.

Naar man i Fantasien har oplevet noget Skrækkeligt, og oplevet det saa levende, at man i Øieblikket er fuldt overbevist om, at det virkelig er hændet En, hvor er det da velgjørende at blive revet ud af sine Forestillinger og føle, at det Skrækkelige er svundet, og at man er det borgerlige Menneske, man har kjendt saa godt i en lang Aarrække, og som, om man end aldrig har faaet noget af sine Ønsker opfyldt, naar de gik ud paa større Værdier end høist 1/2 Krones Penge, dog heller ikke er en mere plaget Mand end absolut nødvendigt for ikke at blive storsnudet af Lykkens Begunstigelser!

Saaledes havde Punch forleden Nat en skrækkelig Drøm. Han drømte, at han stod alene i en stor Sal fyldt med mange Reoler, der alle vare fulde af gamle Bøger, nogle med Svinelæders-Ryg og nogle uden Bind, blot med en Sammensyning i Ryggen af Bladene og en diskret Seddel paa Ryggen med Angivelse af Titelen. Det var det kgl. Bibliotheks Bogsal for gamle Manuscripter, oldnordiske Sagner etc. Punch var Assistent ved Bibliotheket og var ifølge Indstilling til Cultusministeriet udnævnt til Overopsynsmand over Flatøbogen paa dennes Reise til og fra Udstillingen i Chicago saavelsom under selve Udstillingen. Det var et hædrende Hverv, ganske vist, og P. var ogsaa umanerlig vigtig deraf, ligesom han ogsaa var meer end tilfreds med det ham tiltænkte Honorar for det ansvarsfulde Hverv, et Honorar, som Amerikanerne selvfølgelig betalte, og som med nyengelsk Flothed var sat til 10 Gange saa mange Dollars, som han oppebar aarligt i Kroner som Bibliothekassistent. — Han stod og stirrede paa en høist uanselig Bog oppe paa den allerøverste Hylde tilvenstre. Det var Flatøbogen. »Herregud!« tænkte han, »er det virkelig Flatøbogen? — Det gamle Skind! Det havde den nok aldrig tænkt, at den saadan skulde komme ud og føite paa sine gamle Dage. Ja, Skjæbnens Veie er uransagelige! Det maa da være en smal Sag at passe paa saadan en lille Bog. Gud, hvor Folk dog i Grunden er besynderlige! Sikk'en Idee, at invitere saadan en Bog ud i Selskabslivet! Naa, ja, hvorfor ikke? Det skal saamænd være mig en Fornøielse at tjene alle de mange Penge, for at den kan komme ud og muntre det gamle Cadaver.« —

Drømmen skifter. Med Et er Scenen ude paa Toldboden. Overhofmarskallen, den amerikanske Gesandt, Kjøbenhavns Overtoldinspecteur samt Havnecapitainen ere

tilstede, Alle i fuld Gala. Rygtet gaaer, at den amerikanske Orlogsmand, der skal føre Bogen over Atlanterhavet, er under Opseiling. P. er bange, han veed ikke, hvorfor; maaskee er det Øieblikkets Alvor, der har grebet ham; han kryber sammen bag Overtoldinspecteuren, men da han snart opdager, at dennes Dimensioner ere for ringe til at skjule ham, gaaer han strax om bag Havnecapitainen, hvor han er fuldstændig dækket. Det

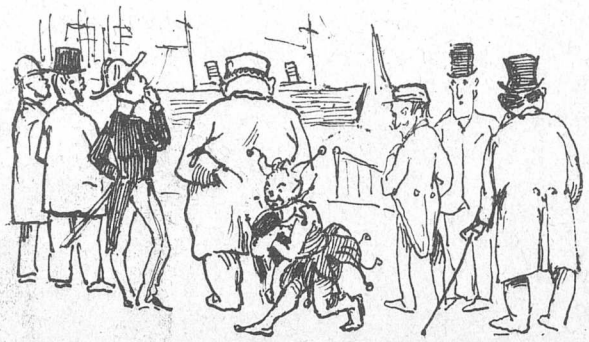

er ham, som om der laa en Ulykke i Luften, og som om der maa skee noget Forfærdeligt, naar Amerikaneren kommer. Enkelte Repræsentanter for Pressen ere ogsaa mødte. Den alvorlige Holdning hos Redacteuren af »Dagens Nyheder« og den noble ditto hos Redacteuren af »Nationaltidenden« klæder Situationen godt. Den danske Nation er repræsenteret paa værdig Maade, naar Amerikaneren kommer.

Pludselig skimtes han i det Fjerne. Tydeligere og tydeligere fortoner han sig, jo nærmere han kommer. Hvilke imponerende Sider! Stjernebanneret vifter i den friske Brise, og paa Mastetoppen er heist blaa Vimpel med Ordet »*Phlateybook*« i Hvidt. Nu er han 1/4 Sømil Nord for Trekroner. »Gud, hvor det er klodset, at vi ikke er seilede ham imøde«, siger Overtoldinspecteuren; »maaskee han slet ikke seer os, men bliver liggende for Anker ved Trekroner«. — Øieblikkelig tilbyder »Dagens Nyheder« og »Nationalen« sig at gaae i en Baad for at redde Situationen, men i det samme aabner Orlogsmanden et saa øredøvende Brag af Kanoner, at man, skjøndt der skydes med aldeles røgfrit Krudt, ikke kan see en Haand for sig. Det er, som om Himmel og Jord stod i Et og lige skulde til at revne. Dette Halløj bliver han ved med i en halv Times Tid. Enhver maa tro, at det er simpeltvæk et Bombardement, og P., der ryster som et Espeløv over alle Lemmer, hvisker til Havnecapitainen, om han ikke synes, det var det bedste ligesaagodt strax at overgive Fæstningen, naturligvis mod fri Afmarsch med klingende Spil. Havnecapitainen mener, at man først burde forsøge med en Parlamentær. Imidlertid vedbliver Yankee doodle at skyde, som om han var reent rundtosset. Da arriverer det Skrækkelige, som P. havde anet. Medens det hele naturligvis er løst Krudt, der jo kan gjøre omtrent samme Spektakel som Skarpladning, er det, ved en reen Feiltagelse selvfølgelig, overseet, at en af Kanonerne er ladet med en rigtig Kanonkugle omtrent af Størrelse som en brav stor Keglekugle. Vedkommende Kanon er rettet mod Land i Affyringsøieblikket, og Kuglen stryger lige over Langelinie, hvor Overbibliothekaren ved det kgl. Bibliothek med høi Cylinder og 2 Bøger under Armen netop gaaer sin Morgentour. Kuglen farer bardaus igjennem Hatten, der i ringere Tid, end vi have brugt til at beskrive dette, er forvandlet til en forvirret Blanding af hvad man paa Norsk kalder — og rimeligvis paa Dansk ogsaa ret snart vil kalde — Filler, der ovenikjøbet ere spredte omkring paa Spadserestien. Begrebet Hat er ikke til at gjenkjende i disse, og efter at have betragtet dem et Øieblik med Vemod, spadserer Overbibliothekaren barhovedet videre med roligt Aasyn. Naa, der er jo ikke skeet nogen stor Ulykke, thi det var, som der staaer i Visen, »en gammel Tørv«, og det bliver jo i hvert Fald den amerikanske Orlogscapitain, der kommer til at erstatte den i 1ste Instants, og han vil selvfølgelig have Regres til Verdensudstillingen. Den barhovedede Embedsmand føler sig imidlertid noget trykket af de mange forbausede Blikke, der stirre paa hans laagløse Hoved og gaaer ind i det første Hatteudsalg i Bredgade for at kjøbe en ny Hovedbedækning. Hermed er altsaa den gamle Hat ude af Sagaen. —

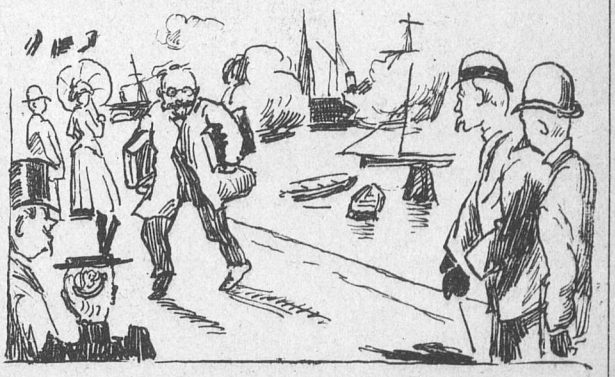

Drømmen skifter. Vi befinde os ombord paa den amerikanske Orlogsdamper paa Tilbagereisen til Chicago. Punch, forklædt som Bibliothekassistent, er ombord med 12 Gefreidere med skarpladte Geværer, der skulle passe paa Flatøbogen ved Dag og Nat. Selve Bogen opbevares i Capitainens Kahyt i et tredobbelt Jernskab, ved hvilket 3 Gefreidere stadig have Post med Ordre til uden Pardon at nedskyde Enhver, der maatte stille sig i mistænkelig Position til den uerstattelige Bog, uden Persons Anseelse. Hver 2den Time afløses Vagten, der saaledes har 6 Timers Hvil for hver 2 Timers Vagt. Forsaavidt er altsaa Alt i Orden. —

I Førstningen gaaer Alt ogsaa godt. Punch kommer efterhaanden paa en gunstig Fod med Broder Jonathan, der hver Morgen, naar han viser sig paa Dækket, hilser ham med et: »How d'ye do, Mr, Inspector?« Hvortil P. med et velvilligt Grin svarer: »Thank ye, very well, Sir.« — »Slept well to night?« spørger Broder Jonathan videre. — »Yes, yes, yes o. s. v. (6 à 7 Gange gjentaget, som Regelen er). —

(Fortdrømmes).

Punch triumphans.

GUIDO RENI *invenit*

»*Punch triumphans*« her, i Harmoni
Stolt med baade Kunst og Poesi,
Stormer frem, en Ironiens Mester,
Og med Smil og Klap af glade Gjæster!

Tyveaarig Yngling, frank og fri,
Altid trofast støttet af »de Ni«,
Hilst med Jubel af et fuldt Orchester

PUNCH *delineavit.*

han, hun og plankeværket.

københavnsk roman i korte træk.

af

jokum sivertsen.

første afsnit.

hun hed josefine, efternavn petersen. var musiklærerinde. uden elever, men med et mørkt nøddetræs klaver og et lyst blik paa fremtiden. hun var 63½ tommer i højden, 18 om livet, blond, smuk, 20 aar og ukjendt med denne verden. smaa sorte fødder — i strømper — og store blaa øjne.

mozart beethoven jensen hed han. violinist. gnist af geni. spillede primoviolin til 4 kroner pr. nat. til baller. paa glade steder

de to førte skjæbnen sammen ved et af disse pudsige indfald, den kan have. snurrigt, men det skete. paa et afdansningsbal hos danselærer svendsen i antoniestræde. hun havde været der den hele aften. han kom først, da morgengryet nærmede sig os og vor stad fra de fjerne lande ude over østerbro og langelinje. han var 67 tommer høj. mørk, af stort haar og lille overskæg. kæk, lidt flabet optræden, men certosa. holdt skræder paa østergade, men havde ikke boxer i landmandsbanken. var i et og alt et rart barn af den kære familje.

han og hun mødtes paa ballet. og de dansede, som det er at danse. arm i arm og bryst mod vest. de dansede saa de sansede at de kransede livets lykke i lette svingende sving til tonernes klingende klang. og efter dansen satte de sig pustende. paa bænken.

andet afsnit.

efter dansen mødtes de senere hen mod morgenstunden i et kabinet, hvor han bød hende kylling med grønært. ti galant var han, mozart beethoven jensen, lige til neglerødderne. og de spiste, som to glade børn kan spise. lidt vin til maden fik de da ogsaa, og noget knas derefter. i al tarvelighed, men fornøjeligt.

om de kyssedes? véd det ikke, tror det ikke. hun var saa uberørt og saa mimosafin, at tanken viger skælvende tilbage for den tanke. . . . de sad blot med hinanden om livet og spiste konfekt. pludrede glade dertil og rev en knallert af engang imellem. saa barnlig uskyldigt.

det er slige lykkelige stunder, der rejser det store lyse livets paulun over os menneskebørn, saa der lægger sig roser over al grimhed. og vi hører harper i luften.

„skal det saa være en lille halv historie?“ spurgte han.

hun svarede: „aaja, men lav du den . . . . hører du . . . . lav den . . . . du . . . . min brygmester!“

han blandede den søde berusende drik, der funklede rød-gul-gyldent i de krystalfunklende glas. og i facetterne laa udenpaa den varmtglødende drik som et svøb af regnbuefarver, samlet op i glassets klædning.

de glemte alt i verden, kun ikke sig selv.

„jeg hører harper i luften!“ sukkede hun.

„jawohl!“ svarede han . . . han havde spillet med peter fischer i berlin . . . „der himmel hängt voller geigen“ . . . es ist eine alte geschichte!“

i det samme lød det inde fra den store sal: hvor har vi dog kunstens udøvere? frk. josefine petersen! hr. mozart! kom dog endelig frem og lad os nyde godt af deres selskab.

to henkastede servietter, to henkastede drueklaser, to henkastede blik . . . og de gik. ind til de andre. ikke en mine forraadte, at to hjerter, der nys havde banket mod hinanden, brat var skilte. han trak vesten ned, hun skød brystet op, og ind traadte de i den store sal.

(plankeværket optræder senere.)

Slet lønnet Tjenstiver.

En Mand med ganske god Forstand
Engang kom op til Jyders Land
Som Birkedommer, hvor han byder
Lidt grov Konfekt de brave Jyder.
I Hovedstaden i hans Rige —
Byfoged var han jo tillige —
Der herskede Uteerlighed
Reentud til Umaneerlighed.
Man baade dobled', og man drak,
Og der blev koplet — mange Tak!
Og der var glade Pigebørn,
Og Bedsteborgerne, de trak
Ret ofte med en ærlig Bjørn —
Alt det i Øiet var en Tjørn,
Om ikke just paa deres Præster,
Der tidt var Gildets muntre Gjæster,
Saa desto meer paa den Borgmester.

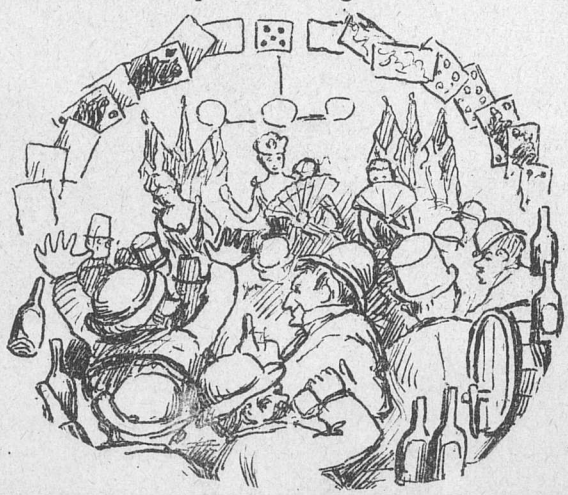

Han satte derfor en alvorlig Stopper
For sine brave Jyders smaa Spilopper.
De mange Sangerinder smaa
Han satte først en Bremse paa;
Saa saare Klokken vel var ti,
Var Sang og Citherklang forbi;
Desuden, sagde han, saa bør der
Ei længer taales korte Skjørter.
For smaa Soupers i Kabinetter
Tillige han en Stopper sætter.
Han alle sine glade Jyder
Hazardspil og Bassette forbyder
Samt andre slige skyldfri Glæder
Paa alle offentlige Steder. —
En Tid Borgmest'ren nød nu Seiren,
Men der blev stor Allarm i Leiren!
De havde, hvad de ikke skjule,
Vel levet i en Belials Hule,
Men Livet der var dog ret hyggeligt
Og i det Hele ganske lykkeligt;
Man ofte havde havt det prægtigt,
Men dette var jo nederdrægtigt!
Og Alle derfor Tanken fæster
Paa blodig Hævn mod den Borgmester. —
Her kom det nu saa rart tilpas,
Han ei var bange for et Glas;
I dette Factum saae de Frelsen —
Han skulde drikkes svært paa Peltsen.

Saa var det Kongens Fødselsdag,
Og det var en naturlig Sag,
At man i Klubben jubilerede,
Og at Borgmest'ren præsiderede.
Og der blev drukket mange Skaaler,
Og der blev holdt saa mange Taler;
Man synger, og man Hurra skraaler
Og tømmer vældige Pokaler;
Og alle disse glade Gjæster,
De prise høilydt den Borgmester.
Snart tømmer En og snart en Anden
De smaa private Glas med Manden. —
Da saa man reiser sig fra Bordet,
Faae Panschebollerne nu Ordet.
Saa Apothek'rens Mesterværk
Tilsidst blev brygget, stiv og stærk,
En super-extra Cardinal,
Som snart blev meget skjæbnesvanger
For vor Borgmester, hvem den fanger,
Og uden mange Complimenter
Den laver ham en Perial,
Som, rent ud sagt, var gruelig gal;
Thi midt i al den Fryd og Gammen
I Paasyn af Bruleau'ens Flammen
Borgmesteren totalt faldt sammen.
Et Leie hurtigt blev istand bragt,
Midt paa et Bord blev Manden anbragt
Paalangs med Lempe.
Ret lig en falden Kæmpe.
Med Andagt sang en Hymne man ved Graven
Og lagde saa »Bassetten« op paa Maven,
Imedens Andre lystigt spilled' Tærninger
Og øved flere slige Mørkets Gjerninger.
Men hele dette glade Leben endte
Ei, før den lyse Morgen drev dem bort.
Men da Borgmest'ren vaagned', han erkjendte,
Her kom han sandt for Dyden slemt til — Kort.

Moral

Vil Du bekæmpe Synd og Last,
Hvis op Du tager Kampen,
Et er der, Du bør holde fast:
Faa aldrig En paa Lampen!

Socialistmøde.

DAGBLADET *pinxit.*

I ere Arbeidere . . .
Bravo!
Og da I ere Arbeidere . . .

PUNCH *delineavit.*

Bravo! Bravo!
Bør I arbeide . . .
Smid ham ud!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Næste Nummer udkommer som sædvanlig paa Torsdag.

1893. Torsdag den 6. April. Nr. 15.

PUNCH.

Uhyggelig Gisning.

(Faderen til sin Hustru): Det er rigtig kjønt af Onkel Frits i Amerika at sende os det smukke Oliemaleri.

(Den lille Anna): Er det malet med amerikansk Olie, Fader?

Votre serviteur, otiosis!

En Hilsen sender her de gamle Venner
Poeten fra den muntre Ungdomstid,
Hvis Pen de Fleste ganske sikkert kjender,
Som De vil mindes for dens Satyrvid.
Sin klare Kjerte Satyr atter tænder,
En Tidlang slukt af Skjæbnen mindre blid;
Af Grunden har De vistnok en Fornemmelse —
Det var »Gemytters Uoverensstemmelse«.

Han tumler atter frit sig uden Bøiler
Og Lænker eller Baand om Haand og Fod;
Enhver politisk eller anden Gjøgler,
Saavel af Venstre- som af Høirerod
Og hans Badutspring ugenert han tøiler
Med Satyrs altid uforknytte Mod.
Fadæserne skal ei gaae i Forglemmelse,
Saa snart der er »Gemyts Uoverensstemmelse«.

Og frit som før han vil fra Lev'ren snakke
Om Dit og Dat, saa Meget og saa Mangt,
Som tidt af Tausheds Kaabe eller Frakke
Blev dækket, som det jevnligt blev forlangt.
Vi ville derfor artigt os betakke
For Hvemsomhelst at holde Sacrosanct;
Vi dristigt ville altid vise Væmmelse,
Hvor der er stærk »Gemyts Uoverensstemmelse«.

Og dermed Vimplen høit vi heise ville
Med festlig Sang og Klang i høien Mast,
Mens lystigt »En avant!« skal høres spille
Og Hurra raabes af hver Orlogsgast.
At vort Program De ei vil finde ilde,
Det er et Haab, som vi vil holde fast,
Et Haab, der ikke mødes af Beskjæmmelse,
Men af »Gemytternes Overensstemmelse.«

Punch drømmer.

I. Flatedrømmen.

Men snart forandre Forholdene sig. Man har Modvind, og Damperen sinkes meget i sin Fart. Reisen trækker i Langdrag. Punch begynder at kjede sig og længes efter at see Amerikas Kyster. Da han ikke har Andet at bestille, tænker han uafladelig paa Flatøbogen og bliver tilsidst saa nervøs som en ung Pige, der i Vinterens Løb har været paa 40 Baller. Han gaaer bestandig med Haanden om Nøgleknippet med de 3 Nøgler til Jernskabet. I Regelen opbevarer han Nøglerne i Buxelommen, og holder fast paa dem med den ene Haand, men naar han skal spise og altsaa har Brug for begge Næver, putter han Nøgleknippet i sin Tegnebog og knapper Frakken tæt til, og om Natten stikker han det langt ind under sit Hovedgjærde, skjøndt hans Køie støder tæt op til Jernskabet og Gefreiderne altsaa holde Øie med ham saavelsom med dette. Men Ulykken er, at hans Nervøsitet er tiltaget i saa høi Grad, at han ikke engang stoler paa Gefreiderne. Sæt, at disse gjorde Mytteri sammen med Matroserne, overfaldt og dræbte ham og kastede hans Lig i Havet for derefter at bemægtige sig den kostbare Bog og sælge den til en Bogjøde i Chicago for 800000 £ Sterling! Tilsidst kan han næsten slet ikke sove om Natten, og naar han blunder let et Par Minutter, vækkes han strax igjen ved rædselsfulde Hallucinationer om Overfald og Mord, Indbrud, Tyveri, ulovlig Omgang med Hittegods, Forfalskning af Skudsmaalsbøger og Barnefødsel i Dølgsmaal. — Naar Mandskabet nu hilser ham med sit: »How d'ye do, Sir?« ryster han kun paa Hovedet, og paa det paafølgende: »Slept well to night?« svarer han ophidset: »Oh, no, no, no — —« (9 à 10 Gange). Da Mandskabet tilsidst begynder at gotte sig hemmeligt over hans Uro, smile medlidende ad ham, støde til hinanden i Forbigaaende o. s. v., bliver det reent galt fat med ham, og han har nu ikke et roligt Minut længer.

Paa den lange Søreise, der, Modvinden fraregnet, iøvrigt foregaaer i Magsveir, saa at Arbeidet ombord lader Mandskabet megen Tid tilovers, see Matroserne sig snart om efter lidt Extraadspredelse, og det varer ikke længe, inden de beslutte at holde Punch for Trekant efter en større Maalestok. De vælge en Ordfører, der skal forsøge at formaae ham til at vise dem den mærkelige Bog, og da han for ingen Pris tør indlade sig herpaa, fjerne de sig tilsyneladende dybt bedrøvede, men om Eftermiddagen møder atter en Deputation for at bede ham idetmindste at forevise Nøglerne til Jernskabet. Da han heller ikke vil dette, gaae de omkring med mørke Miner og raadslaae i forskjellige Grupper, der discutere Sagen med ivrige Gebærder og af og til gjørende Tegn hen imod ham. Han tvivler nu ikke om, at man tragter ham efter Livet. Hvad skal han gribe til? Med sine 12 Gefreidere kan han jo ikke gjøre noget mod 50 Marinesoldater og 186 Matroser, der alle kunne optræde bevæbnede med Øiebliks Varsel. Efter en skrækkelig Nat, tilbragt paa en Stol opad Jernskabet i frugtesløse Overveielser angaaende, hvorledes han skal redde sig ud af denne Knibe, begiver han sig i Fortvivlelse næste Morgen op paa Dækket. Efter at have brugt en halv Tønde Vand til at bade sine af Graad opsvulmede Øine, for at man ikke skal see, i hvilken Grad han er til Rotterne, vil han begive sig tilbage til Kahytten, men møder Overbaadsmanden, der med et skummelt Grin spørger til bans Befindende og derpaa, uden at vente paa hans Svar, piber hele Mandskabet op paa Dækket. To haandfaste Matroser

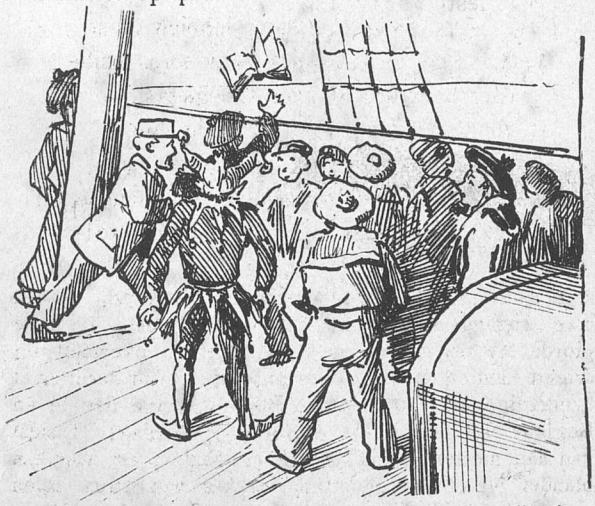

gribe Punch i Buxelinningen, medens en tredie bemægtiger sig Nøgleknippet, som han leverer til en fjerde, der gaaer ned i Kahytten og lidt efter kommer op med Flatøbogen, hvilken han giver til en femte, der i et Anfald af dithyrambisk Overstadighed — hiver den ud over Rælingen. Unicum'et falder i Vandet med et uhyggeligt Pjask, der bringer Punch til at sittre over alle Lemmer accurat som den gamle Geronte i Sækken, mens Scapin prygler ham.

(Fortdrømmes).

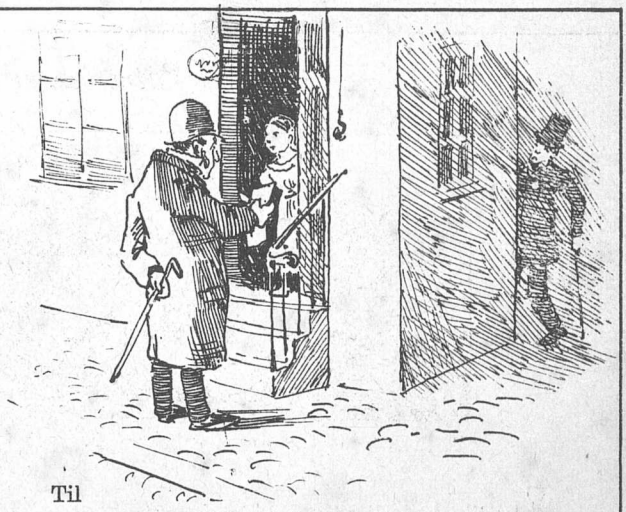

Til

Redactionen af „Punch"!

Maa jeg tillade mig at spørge, om Redactionen af „Punch" ikke er enig med mig i, at det bør være enhver communal Styrelses Sag at gjøre Opholdet i en Commune saa behageligt og tiltalende som muligt for Beboerne? Ubehageligheder bør saa vidt muligt holdes borte.

Jeg sigter til de syv nye Rodemestre, og jeg spørger enhver af mine Medborgere, om det er nye Rodemestre, vi her i Byen trænger til? Skal de bidrage til at gjøre os Opholdet behageligere, forskjønne Byen eller deslige? Er en Rodemester egentlig et smukt Menneske? Jeg mener nei. Selv om han var skjønnere end Adonis, — naar man blot har seet ham to Gange med Skatteqvitteringen, er han, som ved Troldom, strax forvandlet til en complet Grimrianus.

Ikke en Mo'rs Sjæl andre end maaskee Rodemesterens Kone og Børn holder af at see ham. Naar vi seer en Rodemester staae i vor Gadedør, saa lister vi op ad Kjøkkentrappen, og dersom han ringer paa Entréklokken, lokker vi vore smaa, uskyldige Børn til at sige, at Fa'r ikke er hjemme før om fjorten Dage, eller at han træffes bedst mellem 4 og 6 om Morgenen.

Kan det da forsvares, at ansætte hele syv? Kunde det tidligere Antal ikke nok have besørget det fornødne Roderi paa forsvarlig Maade?

Ærbødigst

Mommesen,

Næringsdrivende.

Forskjellige Udgangspunkter.

Frøkenen: Hvor kan det dog falde Dem ind at hænge mit Billede i Udhængsskabet?
Fotografen (afsides): Uha! Igjen den Medhjælper, han ødelægger mig ogsaa hele min Forretning.

Slet lønnet.

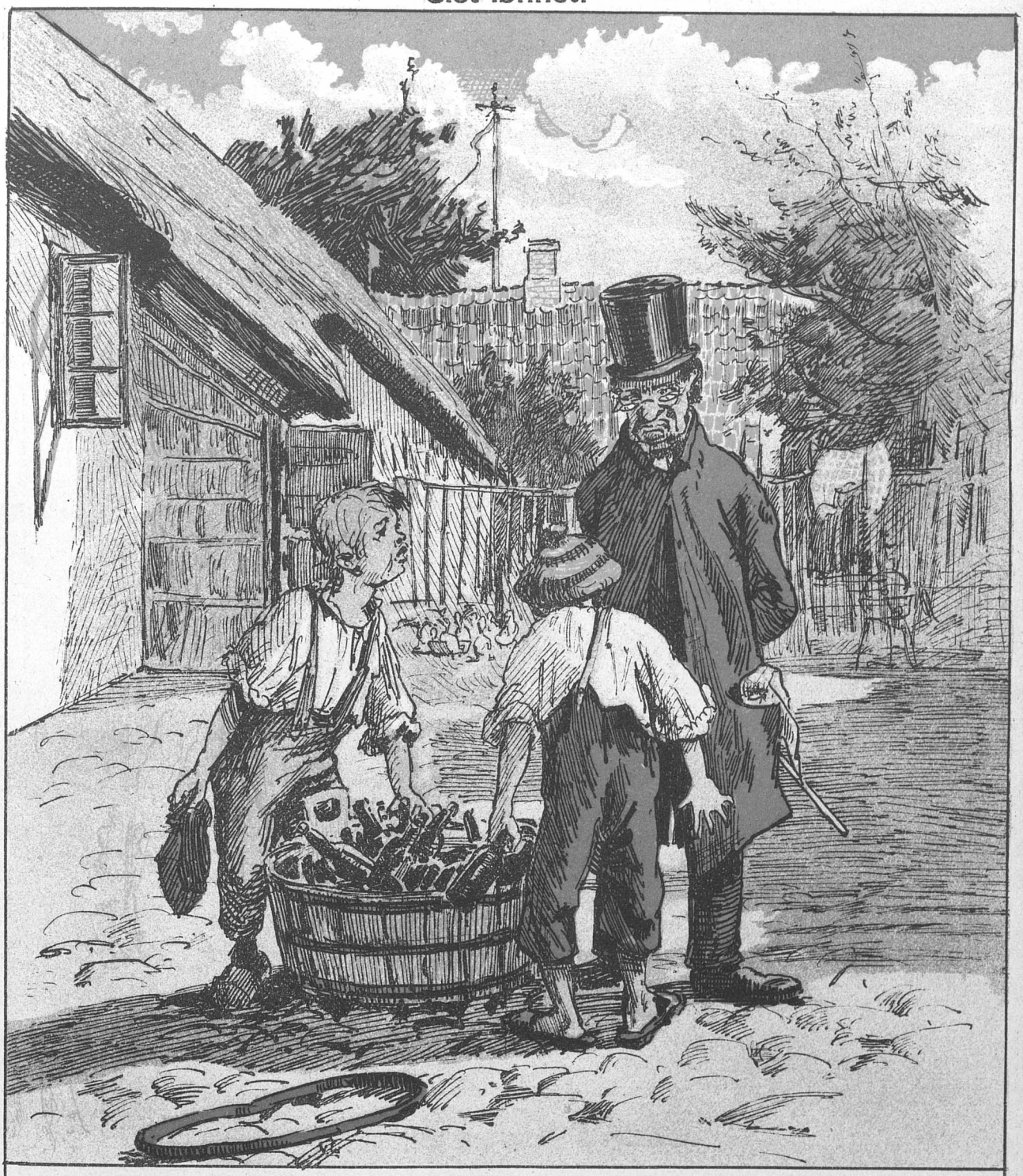

— Hvorfor er I ikke i Skole?
— Vi' skøller Flasker.
— Hvad skal I ha' for det?
— Fa'er si'er at ves vi'tte æ fæhri te Klokken syv, saa ska' vi ha' Klø.

Forberedelser til Byraadsvalgene i Snøvstrup.

En af Indbyderne til Mødet viser sig paa Talerstolen: Ja, mine Herrer! De veed jo Allesammen, hvorfor vi er kommen sammen iaften (Jo, — Hør — Hurra!) Det har jo længe været Skik og Brug, at — (Ja vel har 'ed det! — Det er meied rigtigt). Ja, jeg vil be' dem om ikke og afbryde mig, jeg skal strax være færdig. Jeg vilde bare sige, at det, vi vil ha', — det er — æh — vi vil ha' (Naa, hvad ve' Di ha'? — Veed De 'ed sæhl?) Ja, der er jo vigtige Spørgsmaal paa Dagsordenen, og Magistraten vil jo ha' flere Indtægter (Saa, vil den det? — Ku' den ikke hjælpe sig med færre Udgifter?) Nei, det kan den absolutemang inte, for det, at hvad der ska' til, det ska' til, som Jomfruen sagde, da hun solgte sin Chemise for at kjøbe en Tournure. — Naa, og saa er det jo denne Husleieskat (Ja, hvad er Deres Mening om den?) — Ja, jæ veed 'n (Naar De 'n veed, hvad er 'ed saa De staaer og bavler om?) — Ja, jæ meente kun, om vi saa inte skolle vælge en Dirigent? (En Stemme: Ka' De inte sæl være Dirigent?) Nei, Tak for Æren, men jeg troer, De vil nok kunne finde En, der er bedre til det Stykke Arbede end som mig.

En Borger: Saa vil jeg foreslaae Grosserer Jaendam!

Indbyderen: Ja, han er god! De Herrer, der stemmer for Hr. Jaendam, ville behage at række Hænderne i Veiret. (Næsten alle Hænder komme op). Ja, Hr. Jaendam er valgt (Hurra! Hr. Jaendam leve!)

Jaendam (dukker op paa Talerstolen): Idet jeg takker d'Hrr. for det ærefulde Hverv (En Stemme: Aa skidt! — En anden Stemme: Gaa bare paa 'en og la' vos faae Ende paa 'ed). Ja, saa skal jeg tillade mig og aabne Forhandlingerne, idet jeg beer d'Hrr., der maatte ønske Ordet, om og forlange det. (Seer sig om). Hr. Dreiermester Knap har Ordet.

Knap: Jæ vil ikke ha' ny Skatter og jeg vil heller ikke ha' ny Kirker. Præsterne derimod ka' jeg godt li', og dem maa vi ha' no'n flere af. Og saa synes jeg osse, at de, der betaler meest i Skat, de sku' osse ha' flere Stemmer ved Valgene end som de, der ikke betaler saa meied.

Jaendam: Bogtrykker Olavesen har Ordet.

Olavesen: Jæ ska' tillade mig og gjøre d'Hrr. bekjendt med, at jæ har Fedt paa Hjertet. Men nu troer jeg nok, det er smæltet sammen ved det højre Hjertekammer, men derfor ska' De ikke troe, at jæ er Høiremand, for de' æ jæ 'nte. (En Stemme: Jo, gu' æ Di saa!) Jæ vil arbeide for Reformer. (En Stemme: Men imod Snøvstrup Avis!) Ja, seer De, det var saa sin egen Sag med Snøvstrup Avis; jæ ska' si'e Dem (Aa Sludder! Kom nu inte med das!) — Naa, ja, ja da! Jæ slutter mig til Hr. Knap.

Jaendam: Ja jeg har jo tavt stille til hvad den ærede sidste Taler sa'e. For jæ æ jo Didderigent. (En Stemme: Ja vel, og Di er en feed Derrigent, æ Di). Sønnes Di, jæ er saa feed? Jæ vaier dog itte meer end som 8 Lpd. og 10 Pd. (Voldsomme Brøl: Sikk'en Derregent! Naa da! Den var værre!) Ja, det kan sgu'tte nytte, at Di brøler. Va' troer De, at en Diderегent æ te? Her er det mig, der siger, hvor Skabet skal staae, maa Di begrive. Og Talerne maa ikke sige et Muk andet end som at te jæ vil ha'. Forstaaer De det? — Nu har Klokker Snoskesen Ordet.

Snoskesen siger en heel Deel under Munterhed, stormende Munterhed, Hør, Hyssen, voldsom Hyssen, Bifald, stormende Bifald og dundrende Bifald. Han vil gjerne vide, hvem der er Indbyderne til Mødet, men nu bliver Jaendam nerveus og tager Ordet.

Jaendam: Jeg under meied gjerne Hr. Snoskesen al den Spektakel han fik til sin Tale, men nu sga jæ si'e Dem et borgerligt Ord. (En Stemme: Væk med ham! Vi vil ikke høre paa hans Præk. Lad ham passe sin Klokke og holde sin Bøtte. Larmen stilner endelig lidt af). Jæ skal si'e Dem Navnene paa de 3 Mænder, som har inviteret til dette hersens Møde, og det er Petersen og Jensen og Sørensen. Jæ sku' mene, det er krabate Ka'le, som inte er te og kimse a'. Og Jensen og Sørensen de repræsenterer en Sygendes Masse Foreninger, jeg troer, det er 640 Foreninger. (En Stemme: Ih, Gud fri os! Det er da Løgn vel? En anden Stemme: Ta'r Di inte feil? Troer Di, der var meer end som 639?) Kaskee sgu! lad vos saa si'e 639!

Spækhøker Mortensen: Jæ optræder paa Spækhøkerlavets Vegne, og jeg skal ha' den Ære og bemærke, at vi havde et Møde i Danas Have; vi var 100 Mennesker ongefær, og vi drak 437 Baiere, men af de 437 Baire var der ikke meer end som 26, der blev staaende med Slatter i. (Stormende Munterhed).

Barbeer Heinsius mener, at Indbyderne har købt Sammensmelterflæsk, der ikke er stemplet, og vil give det ud for godt, trikinfrit Flæk. (Spækhøker Mortensen: De har ialfald ikke kjøbt det hos mig). Nei, det mener jeg heller ikke. (En Stemme: Hvad mener De da?) Aa, jeg vilde bare sige en Vittighed. (Morderisk Bifald).

Jaendam holder en lang Tale, fuld af dybsindige Betragtninger, Aforismer, Aandrigheder og Vittigheder, og da han saaledes har faaet sin Mundkløe styret, erklærer han Mødet for hævet, slukker Gassen og lukker Boutikken.

Hafnia.

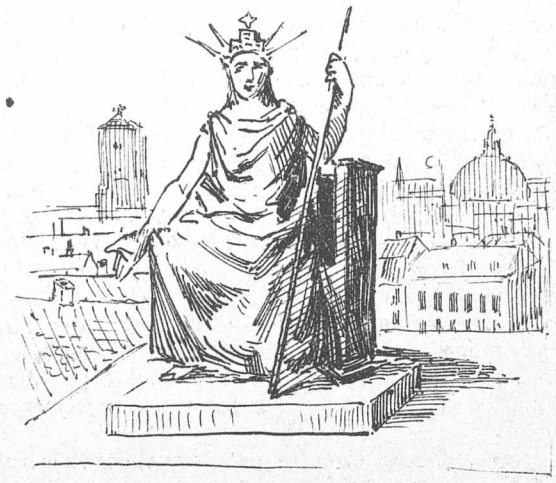

Der kommer nye Mænd i Raadets Hal,
— Mon de nu ogsaa Luften der forværrer?
— Mon de ei mægter, som de bør og skal,
At live op blandt disse gamle Herrer,
Der gjennem Alvorsværk og stille Gammen
Har talt, har nikket og har — spist sig sammen.

De nye Mænd — mon de vil bringe Fare
For mig og mit? Vil de med nænsom Haand
Alt Godt og Sundt fra gammel Tid bevare
Og skabe Nyt i god og ærlig Aand.
— Der er saa meget Godt, som kunde øves,
Og det var Synd, om ei det skulde prøves.

Der var saa muggent inde under Taget
Paa denne gamle Bygning — der laa Svamp
Langs alle Vægge, Alt var saa bedaget,
De bløde Gummer duede ei til Kamp.
Skal der nu luftes ud i Spindelvævet,
Hvad eller gaaer nu Saxen over Skrævet?

Hvem veed det — Tiden maa vel give Svar,
Et Svar, jeg længe ahnet har i Drømme.
Fik »Hvide Tirsdag« under Himlen klar
Gjort Ende paa det gamle Cliquedømme?
Maaskee ad Aare — ja, jeg veed det ikke,
Men frygter Klinkspil mellem Cliqu' og Clique.

Her sidder Hafnia paa Raadets Tag
Og hilser dem, der over Tærsklen træder,
De Gamle, der fandt Plads i Aar og Dag,
Og dem, der nu skal søge sig et Sæde.
Og Hafnias Ønske til dem alle lyder:
»Gjør med mig, som jer gode Villie byder.«

Til Abonnenterne.

Da det er mig umuligt særligt at takke hver Enkelt af de mange trofaste, gamle saavelsom af de mange tiltrædende nye Abonnenter, der have bevidnet mig deres Deeltagelse ved min nys feirede Begravelighed og min umiddelbart derpaa foregaaede Gjenopstandelse, tillader jeg mig herved ad denne ikke længere usædvanlige Vei at bruge alle disse Ærede min oprigtige og dybtfølte Tak. Specielt takkes Hans Velærværdighed Hr. Pastor P. U. Kaae for den ved Baaren holdte opbyggelige og trøsterige Tale, der stedse skal være mig i dyrebar Erindring, — indtil jeg glemmer den. —

Det er mit Haab, at vi endnu skulle tilbringe mange fornøielige Torsdage med hverandre, og det skal være min Bestræbelse af yderste Evne at bidrage hertil.

Givet paa vor Borg, Kronprindsessegade 54, 6te April 1893.

Punch.

Phønix.

Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

(Iklædt Kunst).

Jupiter tonans.

(Frit efter Pastor Leunbach).

Jupiter, klædt som en Gentleman,
Urene Tanker ei vække kan,
Rigtignok er lidt for nøgen hans Arm,
— Mon det vil vække Hr. Leu'nbachs Harm?

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34. Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 13. April. Nr. 16.

PUNCH.

Kauscher.

— Hys! De maa ikke sige »Jøder«, det kan Fru Levy ikke lide, — jeg siger altid »Kager af den mosaiske Trosbekjendelse«.

Afskedshymne

til

Nordens katholske Ansgar.

Vi har sagt det saa tidt, og Du veed det saa godt:
Du kan tale det deiligste Fransk,
Du kan trylle vort Sind, Du kan fange os, blot
Du vil gjøre Mirakler — paa Dansk.

Du har Alt, hvad der drager os efter Dig hen,
Din Veltalenhed, den er ei væk.
Vi med Glæde vil bytte Dig om mod vor Ven,
Mod vor Pave i Danmark — Hr. Beck.

Qvindeskarer skal samle sig tæt om Din Fod,
Doctor Brandes skal qvæde Din Pris,
Pastor Ussing skal love Dig Bedring og Bod
I den Berlingske Aftenavis.

Vi vil mødes i Flok, hvor Du hæver Din Røst,
Vi vil hilse Dig »Vive la France,«
Vi vil søge vort Fæste og hente vor Trøst
— Pater noster — hos Dig — »le beau Lange«.

I de fleste Provindsaviser læses i denne Tid

Korte Breve fra en lang Bryllupsreise.

Vi gjengive et af disse efter Hukommelsen:

„Kjære Venner!

Som I nok erindre, har jeg i Aar og Dag inclineret for Frøken Dextra. Vor Forlovelse blev jo til almindelig Glæde for begge vore Familier declareret i Efteraaret. Efter Juleferien reiste jeg saa herover med Rasmus Clausen og Rasmus Berentsen som Forlovere for at holde Bryllup til April, men det gjør mig ondt nu at maatte meddele Eder, at det Hele gik overstyr allerede et Par Dage før Paaske.

Min Forlovede er imellem os sagt et meget fordringsfuldt Fruentimmer, der blandt Andet lader til at ville være eneraadig over Pengekassen. Hun stiller kolossale Fordringer til Toilettet. Batterier har hun nu jo engang, og hun har ogsaa faaet dem beklædte, men naar hun forlanger, at jeg skal sørge for Besætningen, tilmed kostbare Besætninger, saa maa jeg sige Pas. Brylluppet er nu udsat til næste Aar, og vi ville derfor heller ikke komme sammen med hinanden før i Oktober; i Løbet af Sommeren kan det vel ikke undgaaes, at vi af og til mødes ude paa Landet, og det vil naturligvis ikke gaae af uden Rivninger, men baade Dextra og jeg ere dog blevne enige om at skjændes saa lidt som muligt, især naar der er Fremmede tilstede.

Eders hengivne
Frede B. Moderatus.

Præstekonen: Hvad vil Du præke om imorgen, min Ven?

Præsten: Om de letfærdige nye Moder.

Præstekonen: Aa, det maa Du virkelig gjemme til en anden Gang, for imorgen skulde jeg gjerne have min nye Kjole paa for første Gang. —

Punch drømmer.

I. Flatødrømmen.

(Sluttet.)

Men i samme Øieblik som Unicumet med et vemodigt Blik op til Punch er i Begreb med at synke til Bunds, viser der sig en grimmig Hai, der er bevæget af en saa levende Interesse for den oldnordiske Sagalitteratur, at den griber Unicum'et med sine gebommerlige Tænder og sluger det i een Mundfuld. Rædselslagen raaber Punch paa Dansk: »Skyd mig den Hai strax!« Men Broder Jonathan forstaaer ikke Dansk og stirrer uden Forstaaelse paa ham. Punch indseer, at han maa sprække Engelsk, men hvad hedder en Hai paa Engelsk? Han veed det ikke, men gode Raad ere dyre, og Faren giver ham Aandsnærværelse. Han gaaer ned i Kahytten for at hente Larsens dansk-engelske og slaae Ordet »Hai« efter i denne ypperlige lille Bog. Han kommer op igjen, bladende i Bogen, men han ryster saa voldsomt paa Fingrene, at han ikke kan finde Stedet. Vanvittig af Skræk over at tænke sig, hvorledes det vil gaae ham, naar han atter kommer hjem og stedes for Overbibliothekarens Øine uden at medhave Flatø'eren, kaster han Larsens lille i Vandet.

Haien boltrer sig endnu bestandigt om Skibet, i Et væk grinende op til den ved Rælingen forsamlede Menneskemasse og tænkende ved sig selv: »Ja vist! I bilder Jer ind, at jeg skal give den fra mig igjen? Jo, lur mig! — Nei, lille Børn, jeg er sgu'nte født igaar.« Dyret viser nu, at det er et meget alsidigt og med omfattende litterær Sands begavet Dyr, thi da Larsens lille kommer susende gjennem Luften ned til det, sluger det Larsens lille med. »This — hay — this — animal — æh — must be shot,« raaber Punch i den yderste Sjæleangst. Nu forstaaer Jonathan. To Matroser gaae i en Baad, en tredie firer en stor Kasse Peber ned til dem, og denne hive de i Øinene paa Havets glubske Konge. Han, der ikke er vant til den Tobak, nyser forfærdeligt og faaer tilsidst af Anstrængelsen Krampe i Bugmusklerne, hvorved saavel Flatøbogen som Larsens lille atter komme for Dagens Lys. Punch jubler som en gal Mand. De to Matroser række alle ti Fingre ad Haien, der bliver umaadelig flau og forsvinder med Halen mellem Benene. —

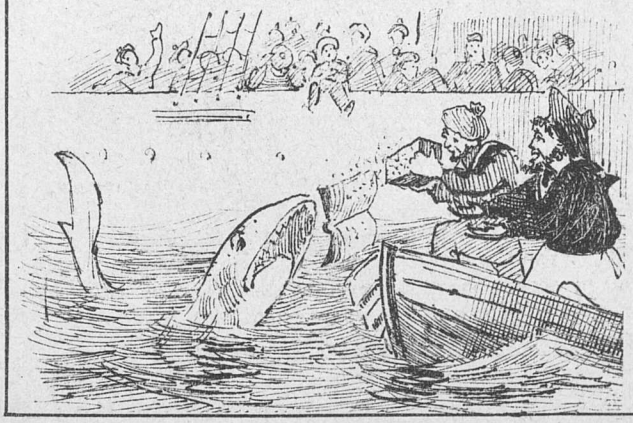

Men hvorlænge var Abrahams i Paris? Matroserne ere saa klodsede, at de ved at tage Flatø'eren ud af Gabet paa Dyret, atter tabe den i Vandet, og da den nu, ved hvad den alt har gjennemgaaet, er bleven heelt gjennemtrængt af Vand, synker den øieblikkelig tilbunds. —

Naar Drømmen har naaet det Forfærdeliges Toppunkt, vaagner den Drømmende. Dette Punkt er nu naaet. Flatøbogen var druknet i Atlanterhavet. Udsigten til de 12000 Dollars for det ansvarsfulde Hverv ved Tilsynet med Bogen paa den farefulde Expedition var tabt; maaskee kunde man ovenikjøbet risquere, at der gjordes Erstatningskrav gjældende for Tabet af det uvurdeerlige litterære Klenodie. Kunde man overhovedet komme hjem efter en saa betydelig Prostitution? Var det ikke bedre at lade sig landsætte paa Azorerne og forsøge at skabe sig en Existents som Redacteur af the Azorical Times end at gaae tilbage til Kjøbenhavn og blive modtaget af det kongelige Bibliotheks, Cultusministeriets og hele den arkæologiske og islandske Verdens Misfornøielse? Disse Spørgsmaal stormede gjennem Punchs Hjerne i Løbet af en ubetydelig Brøkdeel af $\frac{1}{16}$ Secund, og — saa vaagnede han. —

O, hvilken Fryd! Det var Løgn Altsammen! Flatøbogen og Overbibliothekarens Hat og Larsens lille var altsammen i Behold, og Punch var heldigvis ikke Assistent ved det kgl. Bibliothek og ikke udnævnt til Inspecteur over Bogen ved dens Transport til og Fremlæggelse paa Udstillingen. Thi Risikoen ved at oversende den dyrebare Bog har viist sig i en saa forfærdelig Skikkelse for dem, der havde fattet denne dumdristige Beslutning, at det nu er bestemt, at de gode Chicagoianere skulle spises af med en fotografisk Gjengivelse. Mon Yankee doodle vil finde sig i sin Skjæbne? Mon vi tør gjøre Regning paa, at vi ikke, i Anledning af denne skjæbnesvangre Skuffelse for Amerikanerne, løbe Fare for at blive indviklede i en haardnakket og langvarig Krig med Amerika, en Krig, hvis Udfald, trods vort anerkjendte og ofte prøvede fortræffelige Krigsberedskab, dog i hvert Fald maatte blive tvivlsomt? — Vi ville haabe det!

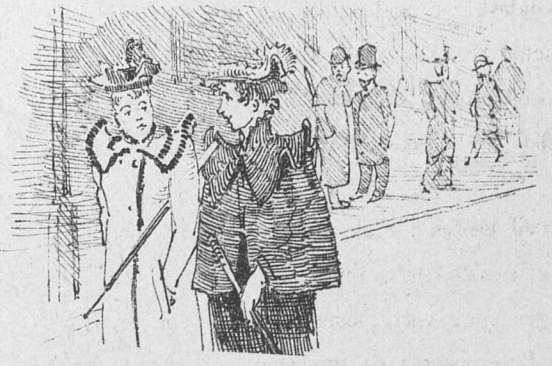

Ellen: Var det Din Ven, Du fulgtes med igaar?
Ida: Naada! Næ, det var re'nok min Forlaavede.

Sat sapienti.

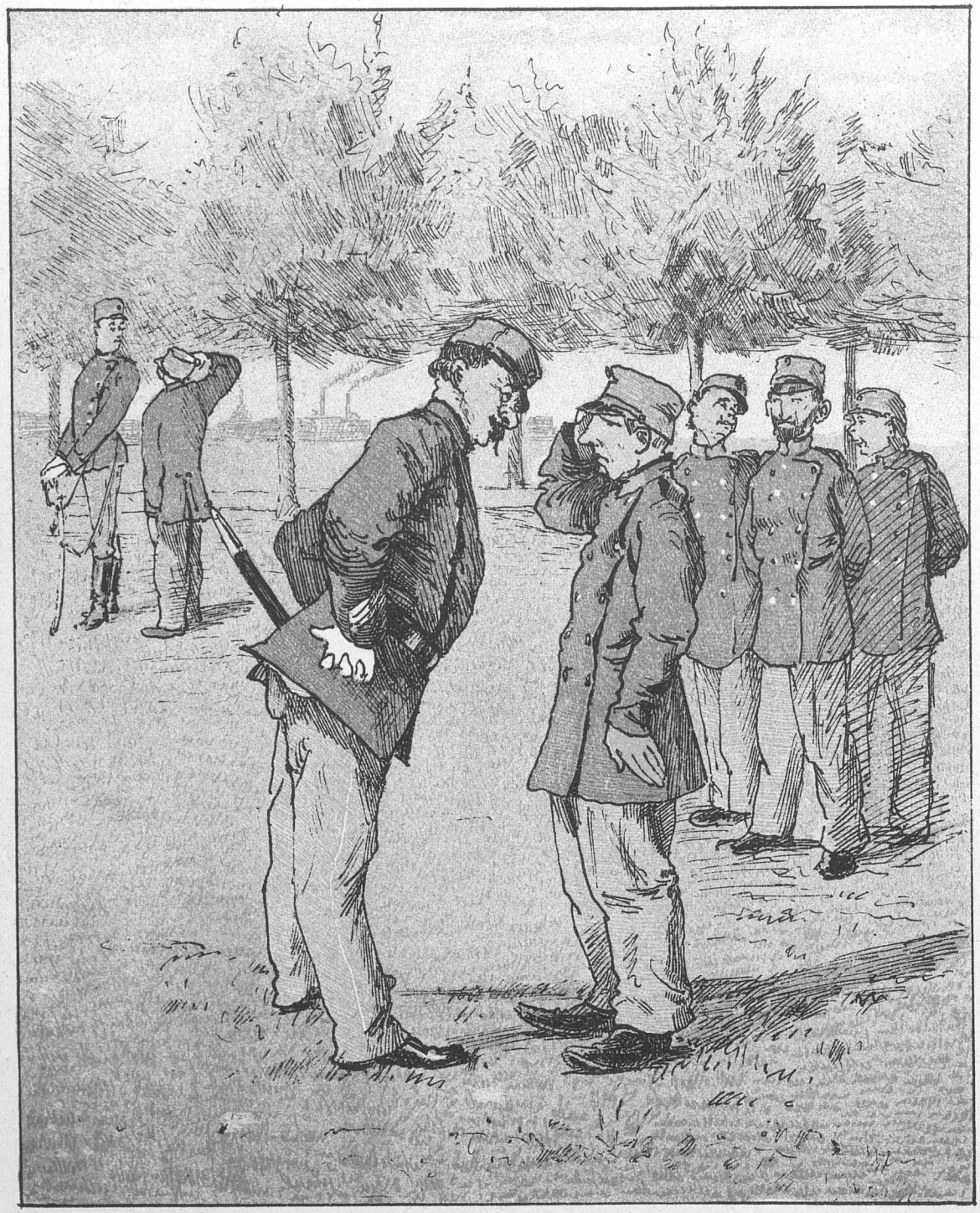

Underofficeren: Hvad er Respekt?
Rekrutten: De veeda it.
Underofficeren: Ja jeg ved det Fanden gale mig heller ikke, men det er Noget, jeg fordrer af enhver Mand.

Som man tager det.

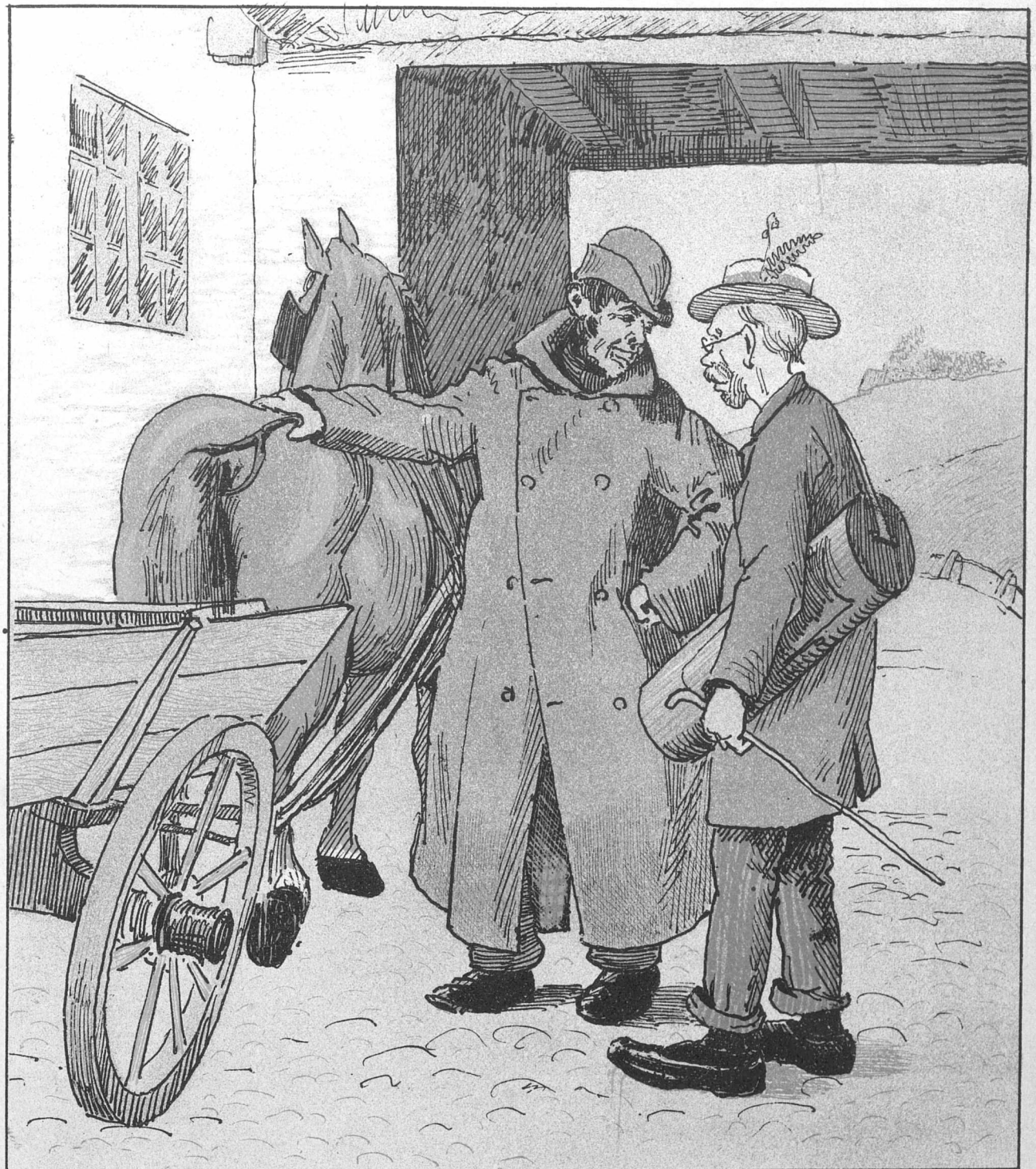

Touristen: Hvor gammel er den Brune?
Bonden: Hon æ vel iet Par og tive.
T.: Hvorlænge har De da havt hende?
B.: Til Kildemarked bliver 'et trei O'r.
T.: Naa! saa var hun ældre, da De fik hende?
B.: Næ! hon va sgu yngre.

Rimbrev

til min Ven Jens paa Landet.

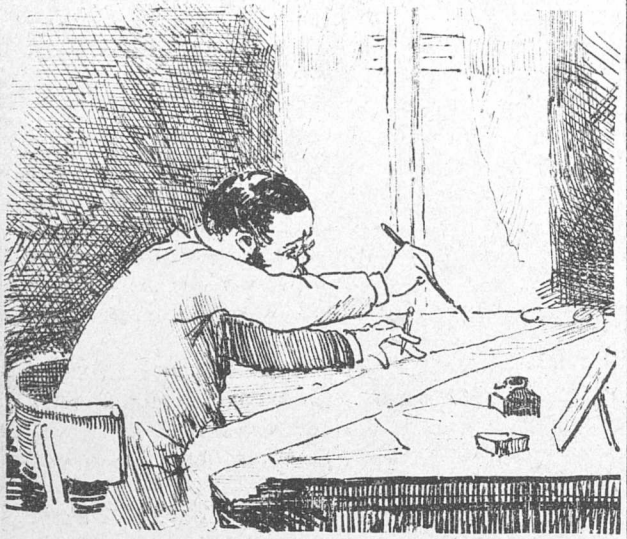

I.

Elskværdige Jens! en lang Vacance
Var der i denne vor Correspondance.
Honny soit qui mal y pense! —
Atter tager jeg Pennen fat
Og skriver til Vennen om Dit og Dat
I Haabet, at
Jeg finder den gamle Assistance
I en modtagelig Aand
Og Haand
I harmonisk
Balance. —
Det har været en meget bevæget Tid
Med Slæb og Slid
Paa alle Kanter;
Særligt de Borgerrepræsentanter
Vakte her en betydelig Strid.
Alle de gamle bleve vippede;
Muligt var de vel ogsaa lidt sippede.
Modet overfor Kayser'en glippede,
Hver Gang det ret alvorligt kom an paa
At vise Selvstændighed og Forstand paa
Sagerne —
Derfra Klagerne,
Og derfor gik Lichtenberg tabt for Bagerne;
Og ikke bedre
Gik det de øvrige vise Fædre.
Skal man nu dømme fra alle Fagterne,
Kommer vel næste Gang Touren til Slagterne.
Neppe troer jeg, at deres Older-
mand Juul til næste Paaske holder
Og i Raad- og Domhuset slaaer sine Folder.
I Rigsdagen gik det i Hui og Hast;
Bojsen og Dinesen kjørte fast,
Og Forliget brast!
Bojsen fortalte mat og myg,
At hun havde været kyssesyg;
Men Lansthinget koldt havde sagt: „Nei, Jøsses
Bevares vel for med ham at kysses!"
Over hele Linien prækes der Krig,
Skjøndt ganske sikkert et magert Forlig
Er bedre langt end en fed Proces. —
Ifald Du ellers vil spørge mig ad,
Hvad
Der foruden Striden
Er oppe i Tiden.
Hvilke Gaader man søger at løse,
Er Svaret vel rettest: den religiøse!
Det er nu svært taget til med Aarene,
Missionairerne brøler i Gaardene
Og skiller Bukkene ud fra Faarene
Med en Svada, der ikke er heelt bedaarende;
For Studenter og Studentinderne
Vilhelm Beck
Præker i Foreningen,
Saa at Taarerne
Triller af Latter dem nedad Kinderne.
Katholikerne, stadigt beilende
Til den store Mængdes Gunst,
Atter har faaet Vind i Seilene —
Det er Folk, der forstaaer deres Kunst.
De agiterer i alle Retninger,
Som nu forleden med Fødders Tvætninger.
Biskoppen vadskede Oldingebeen,
Tørred dem af hver evige En;
Der kunde man sige: Den er reen!
Og mens Indremissionairerne
Tordned' og buldrede,
Pater Lange gjør, fint besnærende,
Halvdelen af vore Damer kulrede.
Medens hiin gjør angst og bange
Alle de Mange,
Der stadigt skjælvede
For det Vilhelm Beck'ske Helvede,
Pater Lange, saa snild som en Slange,
Paradishimmelen over dem hvælvede.
Ingen Forundring derfor det vækker,
At den, der har Valget mellem at troe
Paa disse Alternativer to,
Foretrækker
Paradiset, der ikke forskrækker,
Og ikke kommer det uformodet,
At Folk bliver heelt katholske i Ho'det. —
Se nu, min kjære, elskværdige Jens,
Ja, nu er jeg læns.
Imens
Jeg haaber, Du er tilfreds med mit Brev.
Til Slut jeg da skriver, som før jeg skrev:
Farvel, min Jens!
Hold fri Dig for al Slags Pestilens!
Og vær forresten glad ved din Vens
Pens
Her credentsede Punchessens!

han, hun og plankeværket.

københavnsk roman i korte træk

af

jokum sivertsen.

tredje afsnit.

som de gjorde lykke de to! da hun sad ved klaveret og lod tonerne rulle ud i salen. en hærskare af kælne lyde og bydende raab. toner, snart lokkende og dragende, snart truende. og han stod bagved. med sin stradivarius fra lille kongensgade trykket op under hagen, harpiks paa buen og begejstringens fosfor i blikket.

han spandt violinstrængenes smeltende lyde ud og kastede dem som et islæt af silkespind ind i klaverets brusende sang.

der var saa stille i salen, at man ikke kunde høre andet end hendes klaverspil og hans violin. ingen trak vejret. og man vilde ikke have hørt en knappenaal falde til jorden. men damerne brugte forresten allesammen sikkerhedsnaale.

hvad han og hun tænkte? aner det ikke. de svang sig kan hænde paa tonernes vinger ind i drømmens rige. eller deres tanker drog — kan hænde — tilbage til kyllingestegen og grønærterne. hans hvide skjortebryst knitrede og hendes blegrøde bluseliv gik i bølgegang, af henholdsvis bevægelse.

de rejste sig, og jublen slog dem i møde. men saaledes havde de heller aldrig spillet før, hverken hun eller han. det var da ogsaa første gang de spillede sammen.

fjerde afsnit.

hvorledes var det gaaet til, at han og hun hin skønne nat blev bortrevne fra hinanden? hvilken ond aand havde spændt sit næt imellem dem? . . . kan ikke sige det, har aldrig hørt det.

de havde aftalt at skulle mødes inden de skulde skilles og komme til hinanden inden de skulde gaa fra hinanden, men da han søgte hende, var hun væk, og da hun søgte ham, var han ogsaa væk. det lyder forunderligt.

men, kære læserinde og læser, der er meget forunderligt i livets romaner. eller som shakespeare siger: der er mere mellem himmel og jord, end man kan se fra rundetaarn. (more than we see standing on the round tower, copenhagen. k.)

han søgte hende allevegne med mandens kækhed og energi. og hun søgte ham med kvindens fine reserverthed og diskretion. i „københavn" skrev han billet dukser til: „josef . . e pet . . sen", og i „aftenbladet" rettede hun fine hentydninger til: „moz . . t beeth . . en jen . en". men det var som om skæbnen havde svoret ved logos, at han og hun aldrig skulde finde hinanden.

de græmmedes og de svandt som et par rekordsættende cykler. men uden at den ene kunde have den sorg eller glæde at se det paa den anden.

da vi indtil videre ikke kunne følge dem begge, saa lad os følge ham.

han fik afsky for sin bolig inde i byen, ti livets travle støj smertede hans oprevne sind og sled i hans forpinte nerver som en matros i en tovende. derfor lejede han sig et værelse ude i en af forstædernes sidegader. et værelse i stuen. med egen indgang, kaffe om morgenen, sporvognen lige forbi døren og alle bekvemmeligheder.

det var ret et asyl for et af sorgen nedbøjet menneske, der til sin trøst kun havde den hellige kunst . . . og saa de to roser, en hvid og en rød. dem josefine havde givet ham hin vidunderlige nat.

ak! det gik snart med roserne som med ham selv: de sad kun svagt paa stilkene.

ned gennem den lille gade løb plankeværket.

mod dette plankeværk lød hans suk i mangen aftenstund, saa ekkoet rungede højt gennem den rolige gade.

(sluttes.)

Drengens Fader: Ja, hvad skal jeg fange an med den Dreng? Han har jo Sct. Veits Dands. Det er frygteligt, saa han vrider sig.

Gjæsten: Lad ham uddanne til Virtuos paa Piano, saa kan det gaae for Kunstnerflothed.

Avertissement.

En Buldug paa 2 Aar er til Salgs. Den æder hvadsomhelst og holder meget af Børn. — Man henvender sig paa —bladets Kontoir.

Brevkasse.

V. S. Kan ikke benyttes.

Frk. L. Bidrag modtages fra Enhver uden Hensyn til Alder, Stand eller Kjøn, men om de benyttes, er jo et andet Spørgsmaal. —

„Et Kys".

Vi saae Zerline-Dinesen møde Don Juan.
Don Fredes Elskovspine
Ei sluktes denne Gang.

Trods alle kjælne Blikke
Han maatte gaa sin Vei —
»Jeg vil — nei, jeg vil ikke!
Hold op at friste mig!«

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34. Telefon 3231.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 20. April. Nr. 17.

PUNCH.

Velbefindende.

Faderen (til den 12aarige Datter, der kommer hjem fra Børneselskab): Naa, hvordan har Du saa havt det iaften?

Datteren: Aa, storartet der var to Lagkager! —

Aprilvise.

Mel.: »Lott' is' todt!«

Den fæle Vinter er forbi,
Som vi har havt saa længe,
Og der er Fred og Harmoni
Rundtom i Vang og Vænge.
At Frederiksborg blev sat i Brand
Et Øieblik kan harme,
Men seer man først, det er »en And«
Af Herrer, der er »varme«,
Man ryster lidt paa Ho'edet, si'er: lad gaae!
Men det er dog forskrækkeligt, hvad Victor finder paa.

Se, overalt man hører Sang
Og Klang og Foraarstriller;
Hr. Abrahams for sidste Gang
Hver anden Aften spiller.
Sir Booth, der kommer langveisfra,
Sit »Frelsens Hærværk« gjæster
Og hilses med Halleluja!
Og det for fuldt Orchester.
Man siger, naar man Fyrens Indtog saae:
Det er forskrækkeligt, hvad »Frelsens Hær« kan finde paa!

Hvorhen man skuer — Sol og Smil
Nu, Vint'ren er forsvundet.
Naar først man kommer til April,
Saa har man Seiren vundet.
En foraarsfrisk Rhabarbergrød
Vi med det Første spiser;
Paa Reier er der ingen Nød
Saalidt som paa Radiser.
Men kan man faae en saadan deilig Mad,
Saa var det dog forskrækkeligt, hvis ikke man var glad!

Og saa er det saa rørende
At see, naar Vint'ren svinder,
At stadigt saa godgjørende
Medmennesker man finder.
»Samaritanen« ikke mere
Fattigfolk bespiser,
Men Skuespillere tractere
Os med Beneficer.
Men naar paa sligt et Tractement man bød,
Saa var det dog forskrækkeligt at tale her om Nød.

han, hun og plankeværket.

københavnsk roman i korte træk
af
jokum eivertsen.

„hvor er du, min josefine?“ stønnede han, „skal jeg aldrig mere se dit skønne aasyn, aldrig mere lægge min arm om din midje og føle dig gynge som en vidje under den lette dans? sprang du, min lykkes kvint, og skal jeg herefter ene spille paa sorgens mørke strenge?“

saaledes sad han og sendte sin klage ud mod plankeværket, ligesom jøderne for mange aar siden sad og klagede ved jordans bred. saa greb han sin violin og sang sin sorg ud i toner, der vækkede alle kvarterets katte, og urtekræmmerdrengen henne paa hjørnet gav sig til at synge paa sit tagkammer:

„oh! havde jeg vinger.“

hvilket gjerne indbragte ham mindst én vinge fra den i samme værelse boende svend.

men som mozart beethoven jensens sorg var paa det højeste, skete der noget, som med dybe spadestik greb ind i hans tilværelse. der kom arbejdere i gaden, og de medførte save, økser, spader og skovle. det var plankeværket, der skulde fjærnes, og arbejderne tog fat fra den tidlige morgenstund. der blev gravet ved foden af stolperne, savet og hugget i brædderne.

den unge musiker tog sin violin frem og lod to-

nerne lyde saa dirrende sørgmodigt ud mod en skubkarre, der var stillet op ad plankeværket:

„hvad stander vel hist ved den fjældvæg saa brat . . .“

nynnede han til tonerne.

i det samme hører han en kvindestemme fra den modsatte side af plankeværket.

„den var høj,“ tænkte han, „en ren sopran fra fødslen af“, og han mente at have hørt disse klokketoner før, ogsaa her i gaden. men ikke saa klart som nu, da plankeværket fjærnedes. det var sorgens akkorder, der bævede bævrende over gaden og op mod den blaa himmel. — han kunde høre ordene:

„hvor tindrer nu min stjærne,
hvor dølger sig min skat.“

hvad var der dog ikke for en ømhed i denne stemme! som af en, der har siddet længe paa et sted og sørget.

han havde rejst sig og stod nu ret op, stift stirrende paa plankeværket, som arbejderne fjærnede, bræt for bræt og pæl for pæl, kun afbrudt engang imellem af en halv pæ'l. og nu . . . nu var de nede i højde med vinduet, bag hvilket den ukendte sangerske maatte sidde. endnu et bræt . . . og saa et til . . . . og!!!

et langt øjeblik rystedes mozart beethoven jensen af overmenneskelig henrykkelse, men saa for han ud paa gaden, satte i ét spring over to brolæggere, tre arbejdsmænd og resten af plankeværket.

over dette havde han set josefines skønne hoved. thi hende var det, den ømme sangerske.

10 minutter efter laa de om hinandens hals og græd glædestaarer.

han spurgte:

„hvor har du dog været i al den lange tid, elskede josefine?“

„her,“ svarede hun, „i denne stue . . . og du?“

„hist ovre — paa den anden side af plankeværket.“

med blanke taarer i blikket udbrød hun, pegende ud mod arbejderne:

„og saa skulde dette vidunderlige til, for at vi to kunde finde hinanden! tak, skæbne, dine veje ere uransagelige.“

„ja,“ svarede han, „det maatte bort, dette plankeværk, dette skrankeværk, der skilte os.“

* * *

hvor laa fremtiden dog ikke lys for disse to. hun abonnerede paa „dannebrog“, og han paa „dagens nyheder“, bægge havde de løst præmiegaaderne, og naar de nu fik sølvtøjet, vilde de gifte sig.

med glæde i sindet og haab i hjærtet saa' de fremtiden i møde, og jer, kære læser og læserinde, vil vi raade til at gøre det samme.

ende.

Tredobbelt Ansøgning fra Vallensved Præst.

Ifjor han fik sig et gratis Bad,
Den Badekur gjorde ham rigtig glad,
Den skjænked ham Kræfter som en Bjørn,
Saa at han iaar kan ta' nok en Tørn.
Derover til det vestlige Fjerne,
Til Chikago, han vilde saa frygtelig gjerne,
Hvis Staten vil »zahle« blot hvad det koster,
Thi ei det orker hans egen Moster.
Og hjemkommen vil han derom tale
Saa lifligt — hvis Staten blot vil betale. —!
Ja hvad kan dog ei et Bad gi' Kræfter?
Han blev saa stærk, at han skrev derefter
En Mængde theologiske Skrifter.
Betal og, o Stat, hans Forfatterbedrifter!

I gamle Dage hed „Finantshovedkassen“ som bekjendt „Zahlkammeret“.

Pastor Zahle skal have andraget om, at det tidligere Navn gjenoptages, dog med den Modification, at Navnet fremtidigt bliver „Zahles Kasse“.

Tandlægekrigen.

Tandlægerne er et polemisk Folkefærd. De skjære formeligt Tænder i Stridens Hede. Heldigvis tør man gaae ud fra, at de Herrer arbeide meest med forlorne Tænder. saa Sagen er vel ikke saa farlig endda.

Rød Plakat.

„Kisten“ havde forleden rød Plakat for et Par af sine Sangerinder, der ikke saae sig istand til optræde formedelst Hæshed. Undskyldningen synes os iøvrigt at passe til enhver ordinær Kisteaften.

Det gaaer rask med Udsigterne til et Monument for Christian IV. Man er allerede i Gang med at skjændes om Pladsen.

Saa kan vi muligvis naae frem til Afsløringen saadan ved det Lag midt i næste Aarhundrede?

Ikke til at misforstaae.

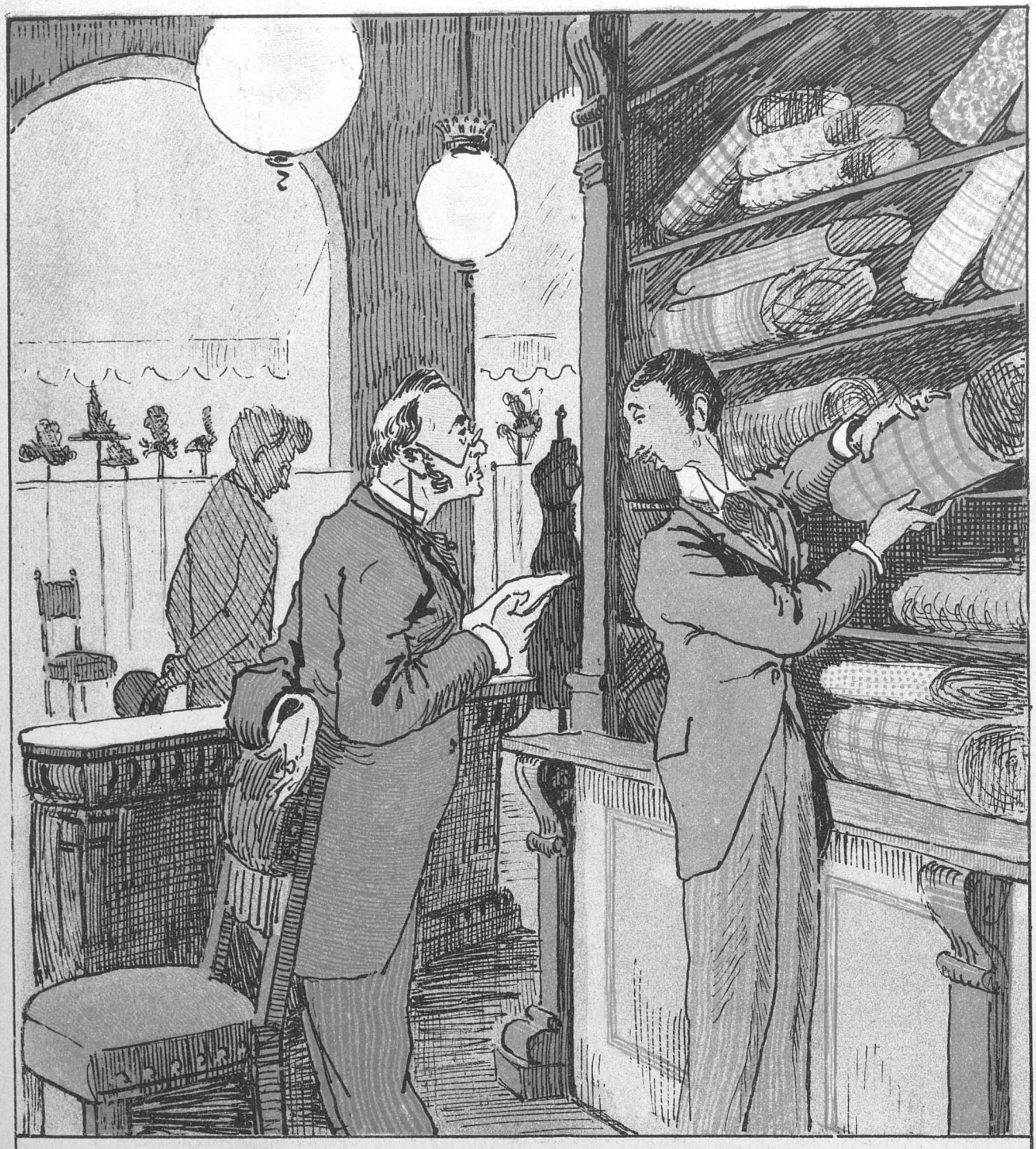

Principalen: Hvad er det, Holm? Fru Thomsen klager over, at hun kun har faaet een af alle de Pakker, der blev pakket til hende her igaar, —

Holm: Det kan ikke være muligt. Jeg skrev Fru Thomsen paa en af Pakkerne og »ditto« paa alle de andre. —

I Grønningen.

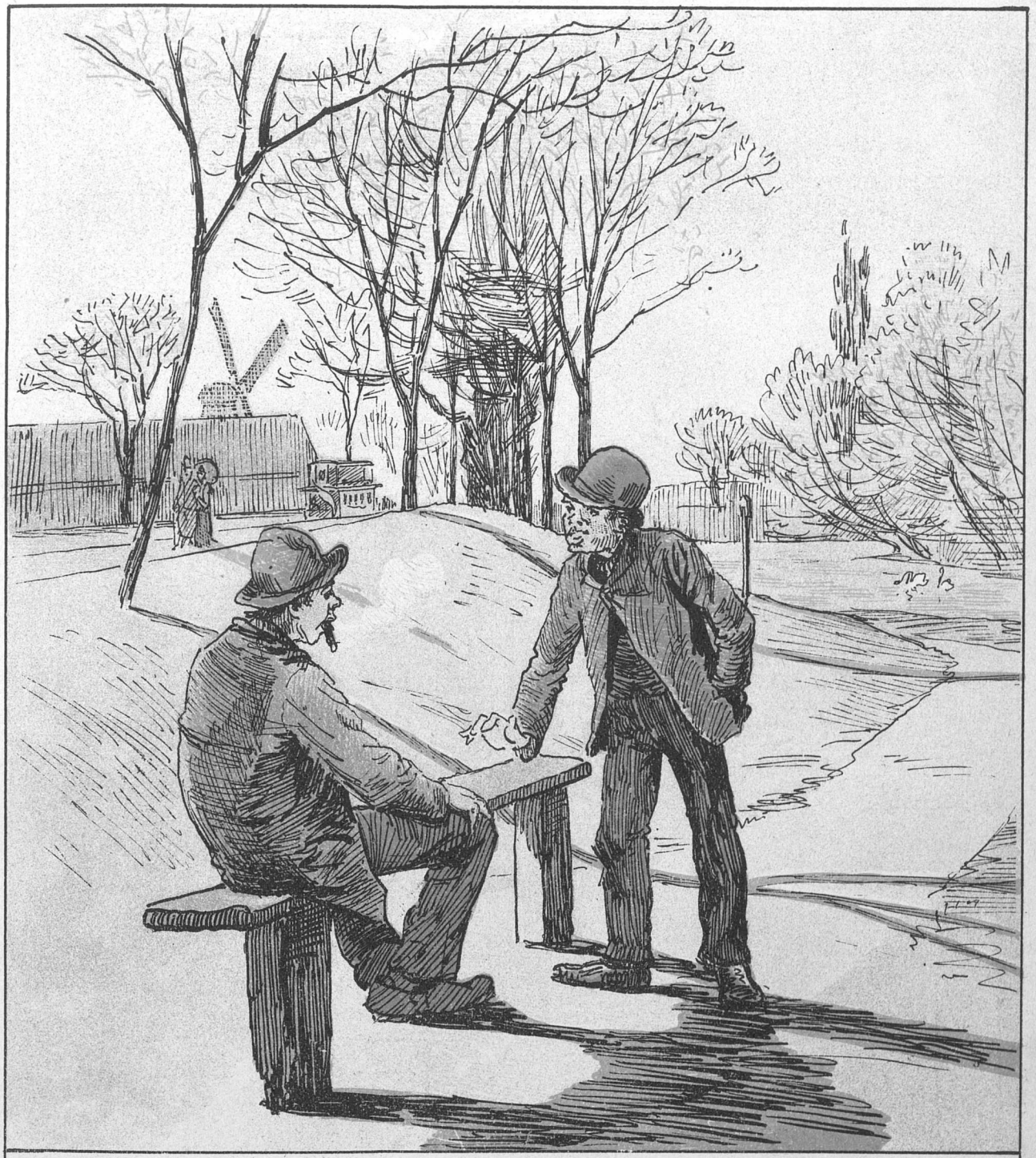

Søren: Ja, man kan sige hvad man vil, Ærlighed varer dog længst.
Peter: Hvordan det?
Søren: Jo, husker Du den Hund, jeg stjal?
Peter: Ja, hvad den?
Søren: Jo, jeg gik i mange Dage og prøvede paa at sælge ham, men der blev ikke budt mig meer end 1 Kr. Saa syntes jeg, det var bedst at være ærlig, og saa bragte jeg ham tilbage til den gamle Dame, der tilhørte den, og hun gav mig sgu 5 Kr.

Vademecum paa Charlottenborg.

Kortfattet forfattet
af
Professor Plukfisch.

Indledning.

Allerførst skal det slaaes fast, at den, der vil optræde som Kunstkjender og Kritiker, maa have et System, og den, der vil være en original Kunstkjender og Kritiker, maa *eo ipso* have et originalt System.

Er vi enige om det?

Ja, og det har jeg nu dannet mig, et originalt System, forstaaer De?

Her blot Hovedtrækkene.

Maleriet som saadant deler jeg i Figurmaleriet og Naturmaleriet.

Det Første er nu det Kunstigste.

Figurmaleriet deler jeg saa igjen i 1) det historiske, 2) det bibelhistoriske og 3) det natur historiske Figurmaleri.

1) Det historiske Figurmaleri behandler Fædrelandshistorien, Verdenshistorien og tillige Hverdagshistorien; i sidste Tilfælde kaldes det ogsaa Genremaleri. Under denne Gruppe høre Portraiter.

2) Til det bibelhistoriske Figurmaleri høre Altertavler, Susanner i Badedragt og Gudstjeneste paa Amager for 20 Aar siden (Nr. 478); dette Sidste kan paa Grund af de charakteristiske Dragter dog ogsaa henføres under det kulturhistoriske.

3) Det naturhistoriske Figurmaleri behandler Heste og Hornkvæg, Fjerkræ, Hunde og Katte og andre vilde Dyr.

Naturmaleriet deles i 1) Landmaleriet og 2) Vandmaleriet.

1) Landmaleriet indbefatter Landskabs og Blomstermalerier.

2) Til Vandmaleriet høre Mariner, Aqvareller og Vandmeloner, der dog ogsaa kunne henføres under *natura morte*, især naar de ere spiste. »De badende Drenge« (N.) kan ogsaa henregnes til Vandmaleriet.

Efterat jeg nu har sat Dem ind i mit System, der forhaabenlig baade er kort og klart, ville De maaskee gjøre mig den Fornøielse at følge mig paa nogle Streiftog rundt i Kunstens hellige Haller.

Jeg vil muligen senere være saa fri at invitere Dem ud i »den Fri'«.

*

Vi ville nu begynde med Figurmaleriet, idet vi forresten lade System være System.

Systemer og Principer have kun deres Berettigelse, naar de ikke altfor kjedsommeligt følges!

Det Første, man lægger Mærke til paa Udstillingen, er en syndig Mængde Portraiter baade af Store og Smaa, Gamle og Unge.

Dernæst bemærker man, at adskillige af de ældre Herrer bakke svært løs paa lange Piber, hvad der nu indstændigt burde fraraades Søren Grønbæks svagelige Herre (Nr. 151). Han seer saamæn daarlig nok ud i Forveien.

N. V. Dorph har malet et Portrait af en ubekjendt, ganske lille Skuespiller, Hr. Jacob Jacobsen kaldes han (Nr. 113).

En Certosaherre med lidt udlevede Træk og opsmøgede Benklæder. Holdningen tyder ogsaa paa, at han er „stænket"; det er derfor, han har smøget op.

Ved Hjælp af genial Conjecturalkritik ere vi komne til det Resultat, at det er den samme unge Mand, der er malet i Skjorteærmer af Carl Carlsen „Dagen derpaa" (Nr. 70).

Efterat Dorph har faaet Fyren hjem, er han gaaet iseng. Nu vækker Carlsen ham op til „*ryslig bundis*", som Svenskerne kalde „Tømmermænd". Han skal formodentlig ifærd med Resterne fra igaar plus en ramsaltet Sild for at blive til et Slags Menneske igjen.

Julius Paulsen har et ganske deiligt Portrait deroppe (Nr. 362).

Deiligt malet! Deilige Farver! Deilige Halsperler! deiligt Atlask og Pelsværk! Selve Damen er ikke absolut Deilighed!

Naa! som Heine siger:

„Nichts ist vollkommen hier auf dieser Welt!
Die Rose ist dem Stachel beigesellt;
Am Fusz verwundbar war der Sohn der Thetis,
Und Alexander Dumas war ein Métiz."

Maria Luplau udstiller tre ældre, festligt klædte Herrer, „Tre Brødre" (Nr. 307).

Naar man har saadan' Tre paa Rad,
Et saadant Broder-Kløverblad,
Saa kan man sagtens være glad —
Hvis man da ikke, skal jeg mene,
Er deres Søster, Notabene.

V. Jastrau: To Pennetegninger (Nr. 208). Virkeligt to pæne Tegninger, endskjøndt det ikke er rigtig pænt af den pæne unge Pige at røge Cigaretter i alle Folks Paasyn.

Joachim Petersen har malet det Gespenst, som i Folkemunde gaaer under Navn af „Døden fra Lübeck". Han kalder det „Selvportrait" (Nr. 386). Vi ville da for hans egen Skyld haabe, at det ikke ligner. —

Det gode, gamle Thema „Susanne i Badet" har fundet hele to Fremstillere: Valdemar Kornerup (Nr. 272) og Axel Hou (Nr. 193).

Den søde Susanne er forresten ikke videre sød at see til hos nogen af dem, men det forekommer mig dog, at det er den grimmeste, der er bleven præmieret. Maaske er det hendes søde, lille Missekat, der har bedaaret Bedømmelsescomitéen. Den er ikke blot malet ved hendes Fødder, men lige indenfor Døren seer man den lille søde Mis i det næste Værelse (Nr. 195), og længere henne træffes den lille søde Mis for tredie Gang (Nr. 196) — Hou! Hou!

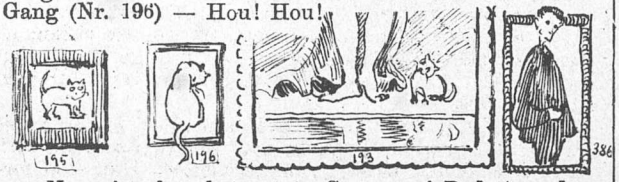

Naar jeg har betragtet „Susanne i Badet" under Synsvinklen: det historiske, rettere bibelhistoriske Figurmaleri, mener jeg at have havt Ret dertil. Da det imidlertid er en Badescene, kunde jeg maaskee ogsaa have henført det under Aqvarelmaleriet, men da Susanne endnu er paa det Tørre i fuld Figur, og da Missekatten desuden tilhører det naturhistoriske Figurmaleri, saa har jeg holdt mig til min første Intention.

Ligeoverfor Axel Helsteds Maleri „Fra det tydske Johanniterhospits i Jerusalem" (Nr. 172), der iøvrigt er meget smukt og stemningsfuldt, er mit System ogsaa en Smule i Forlegenhed. Den nydelige, unge Dame, der ganske sikkert er et Portrait, henviser det til Figurmaleriet — hun er ingen blot og bar Staffagefigur eller saakaldet „Forgrundslömmel". For- og Mellemgrunden er ellers Architekturmaleri af god Bonitet, og Baggrunden endelig er landskabelig. Her er det ikke let at kategorisere.

Funtus! Nu har jeg det!

I Katalogen staaer der: „Oliebjerget i Baggrunden". Det er naturligvis et Oliemaleri. (Fortsættes).

Mel.: Pjaltenborgs Brand.

»Hei, Vægter! hvor skal Slaget staae?«
Lyder det oppe fra Aabenraa
Til Trinitatis Kirkeplads —
»Hr. Frederik Hansen! Was ist das?«
Julia, Julia,
Julia, Julia Hopsasa!
Julia, Julia,
Julia, Hopsasa!

De tænder Ild paa Frederiksborg —
Hvor kunde De gjøre os den Sorg?
Og Sprøiterne kom i fuld Galop —
Hør, det var dog ret en slem Spilop!
Julia etc.

Selv Oberst Meyer mødte frem —
Nei, veed De hvad? — den er for slem!
Og Hillerød Bys Brandinspecteur
De viser just ikke stor Honneur.
Julia etc.

Han bliver grumme haardt bedømt,
Han sine Pligter har forsømt.
Den Slotsforvalter, syndefuld,
Faaer ogsaa slemt paa sin Hattepul.
Julia etc.

Der mangled' Sprøiter, mangled' Vand,
Ja, det var en gyselig Ildebrand;
Thi under den lystige Halloi,
Lod Victor det Hele gaae op i Røg.
Julia etc.

Den Victor er en slemme Knægt!
Fy, hvor han dog kan lyve frækt,
Thi hele den store Ildebrand,
Den blev tilsidst til det bare Vand.
Julia etc.

Det var forvist en slem Attrap!
Men ærligt talt! saa troe vi knap,
At ovenpaa den Historia
Hr. Victor skyder Victoria!
Julia! gru'li', ja!
Det var dog ganske gru'li, ja!
Julia, Julia,
Julia, Hopsasa!

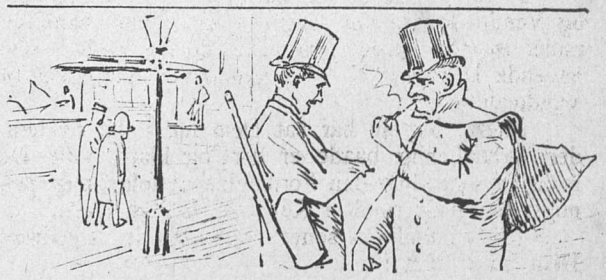

A. Hvorfor mon den gamle Fotograf J.'s Søn ikke var i Atelieret idag?

B. Det skal jeg sige Dig, han har imorges faaet en Datter.

A. Naa, det er da godt, at Familien tager til, nu har den „taget af" saa længe.

Brevkasse.

N. S. Kan ikke benyttes.

V. P. L. Tab ikke Modet, maaskee det gaaer næste Gang.

a + b. De har Deres frie Villie.

Generalen reiser.

Mel.: Fanemarchen.

Farvel, farvel, o General,
Vor »Zinns« og Tankes Ideal!
I denne By en slap Moral
Gjør Mand og Qvinde splittergal.

Du for at frelse dem var Ka'l!
Det lyder over Høi og Dal:
Han frelst os har: Hallejuja!
Vi synge høit: Hallejuja!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34. Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 27. April. Nr. 18.

PUNCH.

Naturhistorisk Terminologi.

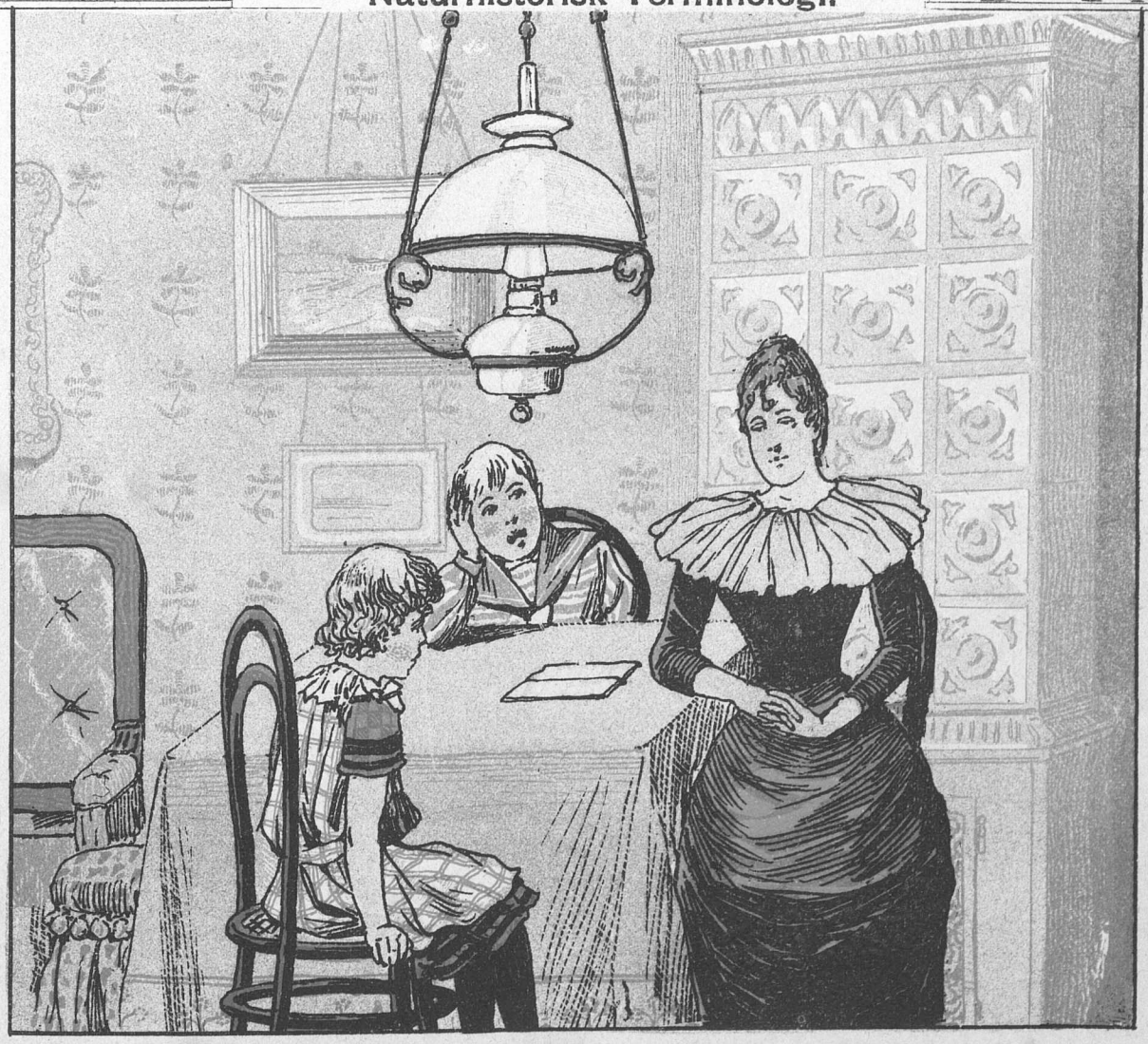

Lærerinden: Indeni Torsken er der en rød Masse, hvad hedder den?
Barnet: Buxer!
L.: Men Du kjender ogsaa et andet Navn derfor end Buxer.
B.: Benklæder!

Petroleums-Motorerne paa Søerne.

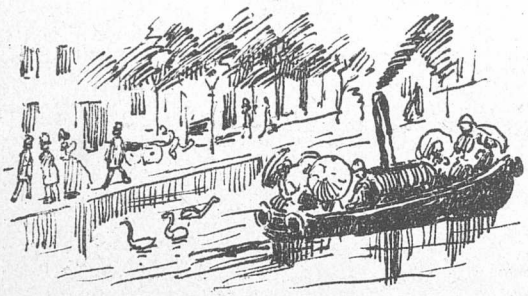

Gamle Kjøbenhavn, gjennem Dig, Du kjære Stad,
Har hidtil Mænds og Qvinders tætte Skare
Kunnet drosche eller spore eller gaae — om de gad,
Men nu skal vore Søer de befare
Med Gondoler saa snare.

Der forestaaer de kjære Børn en Glæde saa stor,
Naar paa Sortedams- og Peblingsøens Flade
De fremad kunne fare pr. Petroleums-Motor,
Imedens de saa jublende glade
Svanerne made.

De Søers Vover rulle vil med Liv og med Lyst,
Mens Buscks Fyrværkerier gjør Furore,
Ti Øre pro persona for en Tour fra Kyst til Kyst
— Værs'artig, gaa i Baaden, Smaa og Store,
— Vi skal petroleums-motore!

Sande maa vi Alle, at Ideen ei er gal,
Den vil slaae an hos Hovedstadens Gjæster,
Navnlig hvis vi faaer til Flotillens Admiral
En rigtig pæn og statelig Borgmester
— Hvergang der Fest er!

I Baadene drager der Gutter ombord,
Det bliver for vor Sømandsstand en Skole, men
Nu gad vi nok vide, om dens Ophavsmand bli'r stor,
Saa Motorens Impressario, Hr. Olesen,
Kalder sig Petrolesen.

Brev fra Mdlle. Fixe.

Sundbyøster April 1893.

Kjæreste Veninde!

Du husker nok den Aften, da jeg træt og forblæst kom op til Will og Dig, og Will trak den bedste Lænestol ud af Kakkelovnen. Dengang tøede jeg op.

Du og Din Mand er ikke som de Andre i Sundbyvester. I har den virkelige Længsel mod de store Byer og vil gjerne høre Nyt derfra. Jeg, Taabe, har lovet Dig et lille Pust fra Sundbyøster, og nu forstaaer jeg først, hvad det er, jeg har paataget mig.

Will kan jeg ikke tilfredsstille, thi jeg læser aldrig Taarnby Sogneraads Forhandlinger, men jeg skal sende Dig Opskriften paa en god Leverpostei. En Hustrues skjønneste Opgave overfor Manden kan samles i de Ord: „Foer ham godt, det Asen!"

Gid alle Kvinder maatte lære at sande dette!

Jeg var forleden til Middag hos en Urtekræmmer og havde en Pibeslangefabrikant tilbords. Han havde tilbragt en Sommer i Sundbyvester, men han syntes ikke om Damerne der paa Stedet. De var snakkesalige, men forstod ikke at sprede Skjønhed om sig, i deres Hjem eller Person.

Jeg siger det Samme. Disse evig runde Borde staae altid midt i Stuen med Stolene rundt om, i Stedet for at der bør staae en Stol i Midten, omgivet af nogle 6—8 og 12 kantede Borde. Lamperne skal staae i Vinduerne og Lampetterne hænge paa Dørene. Themaskinen skal staae paa en Etagère i Dagligstuen og Flygelet i Spisestuen. Og Møbelbetrækkene! Røde og blaa, medens der her bruges blaa og røde.

Moden for Damedragter deler sig her i den ældre og den nyere Buddingform, Empire og 1830.

Den første er omtrent saaledes:

Det brocherede Foer i Kraven skal helst være at en *vieux douce rose legère nuance*, og Kraven holdes ikke sammen med Hægter og Maller, men af en Naal med grønt Glashoved.

Formen fra 1830 seer mere saaledes ud:

Til denne bruges Drapklæde med Messingknapper og *Shang-Shang* Silke paa Indersiden. Forresten Snoreværk over det Hele.

Levende Blomster anvendes meget, og Intet klæder en Dame bedre end at have Violer i Halsen.

Jeg var forgangen Dag henne i vor største Varieté, hvor jeg saae en ung, fremragende skjøn Qvinde optræde som Wiener-Valts-Sang-Danserinde. Der var over denne unge Pige udbredt Noget saa tækkeligt og dog dristigt, og naar hun til Musikens Toner slog Benene høit i Veiret, da mere end ahnede man, at hun havde Undertøi paa.

Hendes Force er at synge Kneipesange, og hun gjør det himmelsk.

Jeg opridser her et Par Tegninger af hendes Dragt — som Du seer, Aversen og Reversen:

Selve Dragten er af ribbret Silke til 2 Kroner pr. Alen, Besætningen Amagerkniplinger, og Sømmene belægges med Pailletter.

Vil Du anlægge de „fashionable ladies'" og „maiden up to dates'" Frisure, da skal Du samle Alt, hvad Du har af Haar, nede paa et Bord, danne det i fire Bukler, stikke den ene i Veiret, den anden nedefter, og de to sidste ud til hver sin Side. Naar Du saa filtrer det Hele sammen paa den rigtige Maade og sætter en lille Kam med blinkende Stene paa den ene Side, da veed Du, at Du seer ud, som om Du kom lige fra Sundbyøster.

I mit næste Brev kan jeg maaskee fortælle Dig om Bazaren i Stjernekroen. Det er altid som de første fjerne Toner af Saisonens store Symfoni.

Din
Fixe.

Vademecum paa Charlottenborg.

Kortfattet forfattet
af
Professor Plukfisch.

Et andet meget morsomt Billede af Axel Helsted er det store Figurmaleri »En Deputation« (Nr. 170).

Man seer her en halv Snees ældre Spidser i Spidskjole med en Alvorsmand i Spidsen. Det er ham, der skal føre Ordet, og han er i Øieblikket, da han stille memorerer sin Tale, aabenbart stærkt grebet af Situationens Alvor.

Ve den Usling, der i Øieblikket vilde spørge ham, hvad Klokken er!

Mon det her dreier sig om et Jernbaneanlæg, der er af stor Vigtighed for den hjemlige Egn?

Eller skulde det være Ønsket om at faae en bestemt Mand til Præst eller Byfoged, der agtes forebragt Hs. Excellence Ministeren?

Nei, nei! Sagen er langt alvorligere.

Det er udenfor al Tvivl de ulykkelige Gjæstgivere og Vinhandlere, der stadigt blive mulkterede for uberettiget Næringsbrug, der atter ville slaae et Slag for Værtshusholderbevillingen.

De have jo nu været paafærde allevegne i de sidste Aaringer; hvorfor skulde de saa ikke ogsaa komme paa Udstillingen?

August Jerndorffs »Altertavle« (Nr. 240) med Fløjdøre og ægte Forgyldning og andre Zirater faaer os uvilkaarligt til at tænke paa »Gjenboerne« og Christen Madsens berømte Messingmaskine med Løvefødder og Gesveisning.

I N. Irmingers »Hvil i Atelieret« (Nr. 202) sidder Modellen afventende paa en Forhøining, medens Kunstneren er ifærd med at stemme sin Violin.

Om lidt skal den lille, qvikke Model formodenligt til at dandse »Sværddandsen« af Bonnesen. Hun er da i alt Fald i Costumet.

L. A. Rings »Teglværksarbeidere« (Nr. 396) seer ud, som om de havde Blegsot, og hele Coloriten minder stærkt om en Blegdam; men det ligger maaskee i, at det er et Slags Kalkmaleri i stærkt Sollys.

Carl Bøgh, der ogsaa er Professor, har malet en lille Dame paa en stor Hest. (Nr. 66).

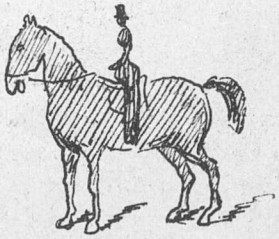

Katalogen giver den værdifulde Oplysning, at det er »En Dame tilhest«.

Oplysningen er ligesaa kjedelig som Opstillingen af de to Figurer.

Søren Christiansen og Anna Petersen have hver især udstillet en meget grim Bondekone med et diende Barn. (Nr. 95 og Nr. 376).

Sørens Mutter er dog den morsomste. Forkortningen af Drengens ene Been er ligesaa overraskende som Forlængelsen af Moderens Brystvorte, der formelig er kommen til at ligne Mundstykket paa en Trompet, uden at Ungen derfor ligner en Basunengel.

Beroligende.

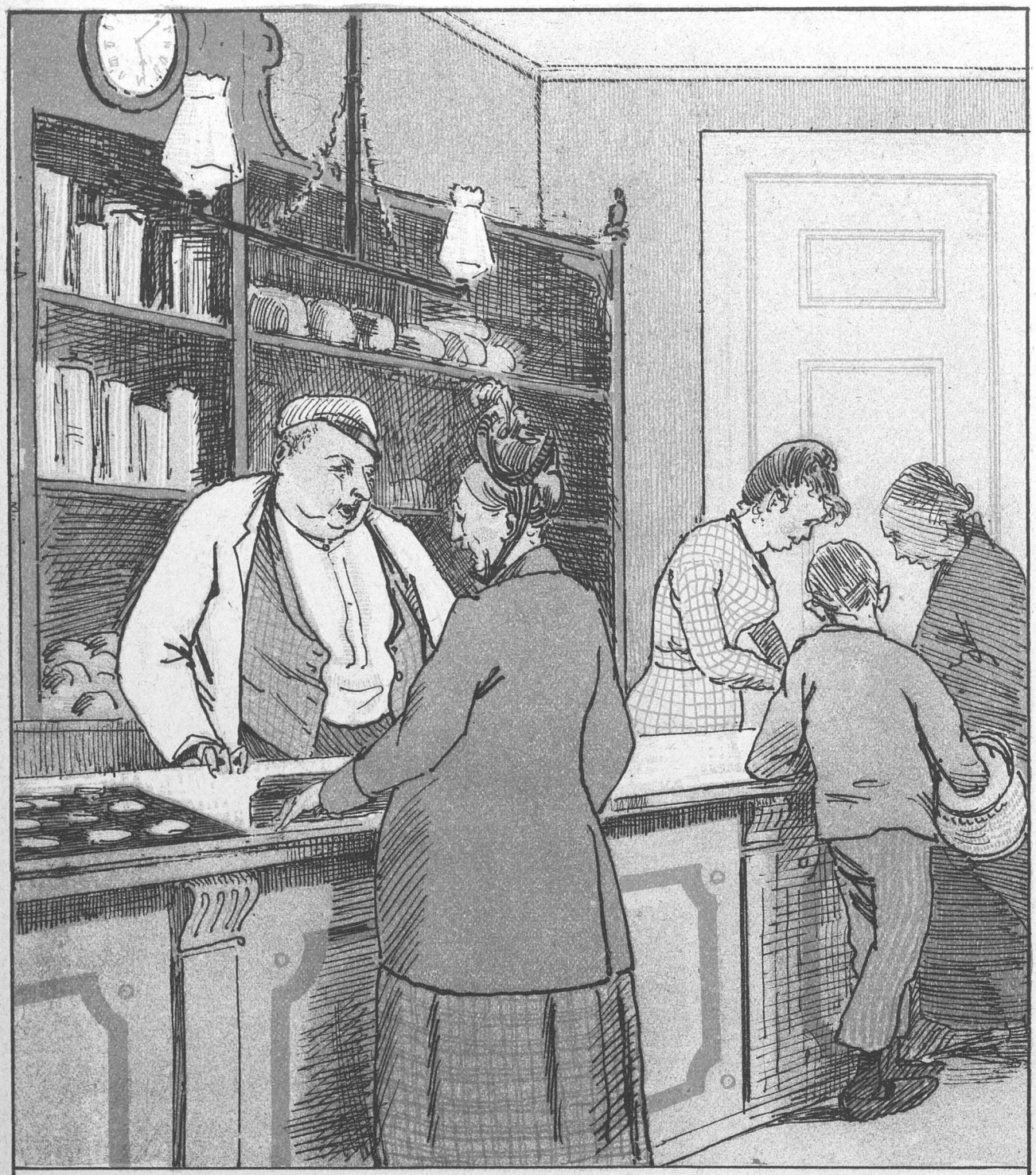

Kjøberen: Hør, veed De hvad! disse to Brød skal veie 8 Pund Stykket, men de veier saamænd ikke ligemeget.

Bageren: Jeg forsikkrer Dem, det ene veier akkurat lige saa meget som det andet — om ikke mere.

Begravelsesassurance.

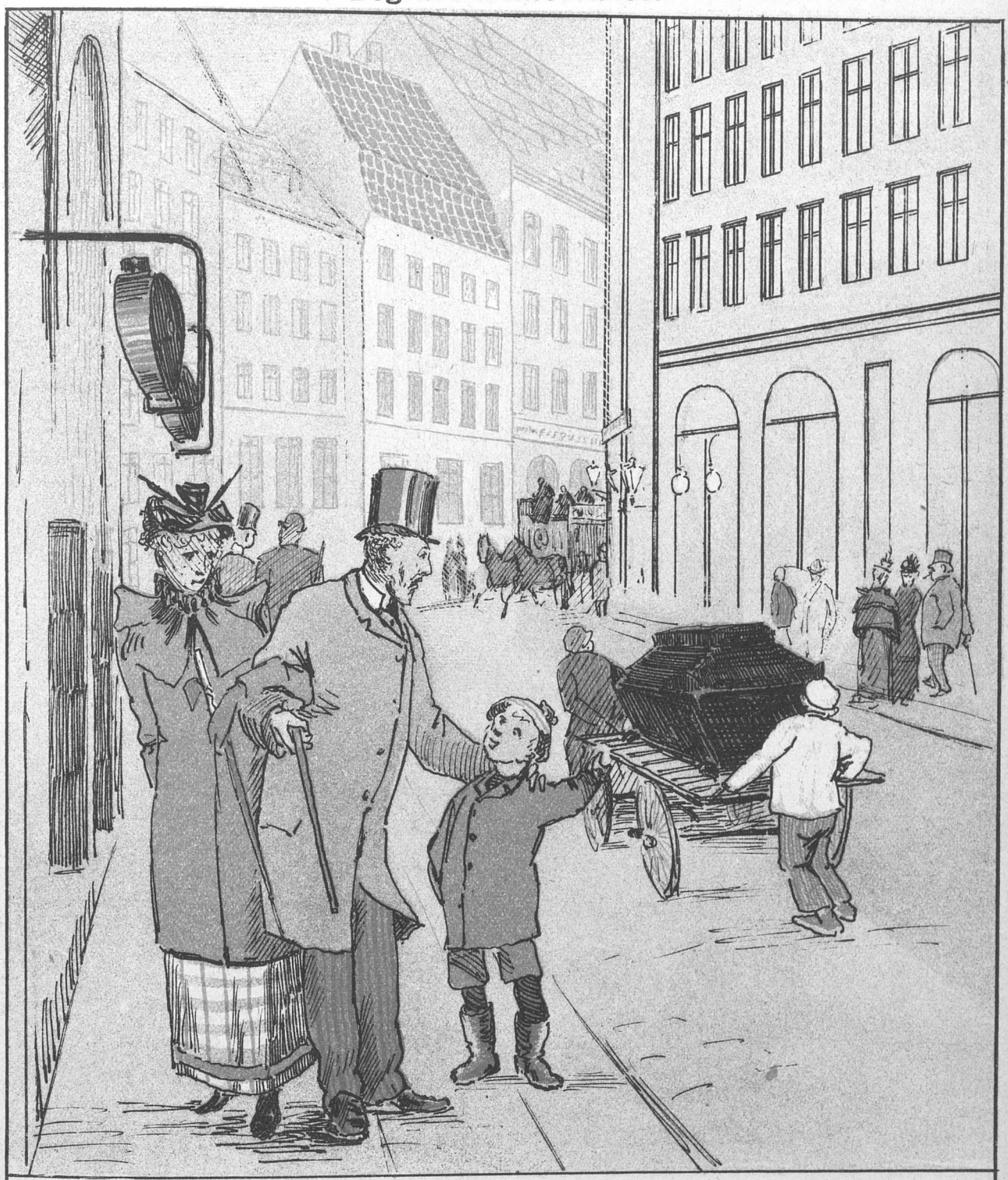

— Fa'er, er det saadan en Begravelseskasse, Onkel har sagt, at han vil ind i?

Mols's »Basse« (Nr. 327) seer ligesaa forpjusket ud som R. Bissens »Forblæst Have i Vestjylland« (Nr. 44); men begge Malerier ere dog ganske charakteristiske.

(Sluttes efter 2den Ophængning.)

Jagtbrev.

I denne Tid er der Intet at jage, naar man ikke har lidt Sneppetræk at holde sig til, og det er sløit med Snepperne hertillands.

Man gaaer og skyder Huller i Luften, og Hundene gebærder sig som nogle rene Daadyr. I Vinter har jeg forresten skudt tre Sælhunde. Det var i de Dage — da Isen skrued' sig — Flage til Flage — men ikke det kued' mig — I Jægersmandsdragten — gik jeg paa Jagten — i Maaneskinsdisen — en Aften paa Isen — og dengang var det, jeg Sælerne traf — jeg lod Bøssen knalde — og ramte dem alle — med et eneste Skud, et plif, plaf, plaf!

Damerne gaae nu meget med Empiredragter, korte Bluseliv med Pufærmer og stramme Nederdele. Det klæder de fleste, dog ikke Remonterne, naturligvis.

Det er underligt nok, men . . . naar man i Livets travle Il — kan unde sig et lille Hvil — og maaskee fange sig et Smil — fra Kvindeøine skjønne — helst ude i det Grønne — da bliver let, hvad før var tungt — og Blodet ruller stærkt og ungt — man tænker dithyrambisk — og taler næsten iambisk.

Kanadisk Ris kan paa denne Aarstid anvendes som Surrogat for Grønærter. Strandveisjernbanen er en absolut Nødvendighed, og jeg beundrer Kong Alexanders Statscoup. Indførelsen af Bimetallismen vilde blive til Gavn for det danske Landbrug, og Christian den 4des Statue bør anbringes foran det nye Raadhus.

Men: Revenons a nos moutons: Ifjor var Sneppetrækket ikke godt i Vestsjælland. Det var bedre ovre i Østjylland.

Boganis
(façon).

Till Overweyelse oc Speculation.

Att ded er Intention hosz en Kretz aff welacted oc welbyrdige Mænd, saa oc Quinder, att reyse mig ett Mindismercke udi mitt kiere Kiøbbenhaffn, ded kand kuns forwolle mig Plaisir, oc skall Jeg wiide dem min Tack oc Bewaagenhed, till dend Tiid, daa wi sees.

Maaste Jeg siige et lidet Ord ved dend Gelegenheed, daa er ded ickun Platzen anbetreffendis. Oc siunes Jeg, att ded wilde wære mig angenehmist, om Jeg maatte finde placement nachbaart ded skiønne Slott Rosenborgen, derstedes, huor mand till Sorrig for mig i min Graf haver reyst ded heszlige oc uanstændelige Logement for de kneckter, som nu Guardister beneffnes.

Ⓒ IV
Rex.
L. S.

En Finanstørn.

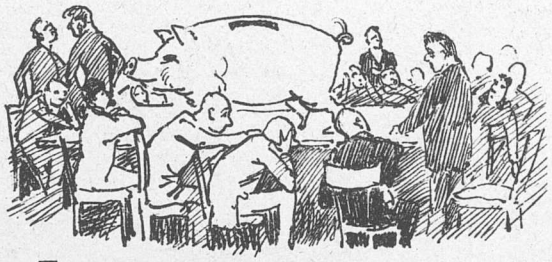

Efter det store, afgjørende Slag
Nu kommer de smaa Batailler
Mellem de borgerheldsigtende Mænd
Og de nye, røde Carailler.

Gustav Philipsen lagde for
— Han er jo vant at forlægge —
Alle de gamle, vise Mænd
Han prøvede at forskrække.

Bidstrup skulde ha'e Møbler ny
Og ha'e dem ved Extrabevilling.
Men saadan En, sagde Philipsen,
Laa udenfor hans Bestilling.

En Gang om Aaret bevilger vi
Finanslov, og dermed Basta.
Ved disse Ord ventede Philipsen
At see Fædrene stikke i Hast a'.

Men Fædrene sad, hvor man havde dem sat,
Ei første Salve dem fældte.
Hr. Borup pudsede Brillen i Harm
Og som Handskeoptager sig meldte.

Om Byens høiere Finansmagi
Belærte Hr. Borup Novicen:
Hver Gang Communen behøver Mønt,
Saa ryster den Pengegrisen.

Men Koch han sagde: Forliges nu, Børn!
Her maa I saa nødig skjændes.
Lov mig nu pænt, før I gaaer herfra,
At sligt ikke mere skal hændes.

Beskjæmmede sad de Kæmper to
Og skulede til hinanden.
Men alle de Bistrupske Møbler gik
Med Fred til Behandling anden.

Udkast til Lov

angaaende Bygning af Jernbaner paa Bornholm.

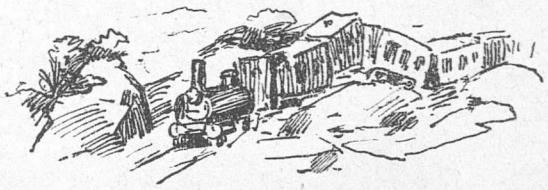

§ 1.

Mange Forslag har der været om Anlæg af de meest urimelige og overflødige Jernbaner. Herunder henhøre imidlertid ikke de Bornholmske Jernbaner, der ere overordenlig fornuftige og aldeles nødvendige. Det er egentlig ubegribeligt, at man har kunnet undvære dem saa længe.

§ 2.

Der anlægges følgende Jernbaner paa Bornholm:

a) En Bane fra Rønne over Aakirkeby til Nexø.
b) — - — til Svaneke med Sidebane til Gudhjem.
c) — - — over Hasle til Allinge og Sandvig.
d) — - Aakirkeby til Hasle.
e) — - — til det Punkt paa Rønne-Svanekebanen, hvorfra Sidebanen til Gudhjem udgaaer.
f) — - — til Svaneke.
g) — - Allinge til Gudhjem.
h) — - Gudhjem til Svaneke.
i) — - Svaneke til Nexø.

Der maa ikke anlægges mere end een Jernbane imellem hvert Par af de ovennævnte Baners Endepunkter, altsaa f. Ex. ikke mere end een Bane fra Svaneke til Nexø. Heller ikke maa der, naar der først er anlagt enBane fra Svaneke til Nexø, anlægges en fra Nexø til Svaneke.

§ 3.

Staten laaner Bornholm Pengene til de i § 2 nævnte Baner, da Bornholm selv ikke har saa mange Penge. De bornholmske Communer antages dog at kunne udrede ca. $^1/_{20}$ pro mille af Udgifterne til de gjennem Communerne løbende Baner.

Udgifterne til Anlæg af de i § 2 omhandlede Baner anslaaes til ca. 750,000 Kr. pr. Mil, er for $20^1/_3$ Mil Bane 15,375,000 Kr., hvoraf saaledes Communerne ville have at udrede ialt 76,875 Kr. Det kan man da ikke sige er ublu. —

§ 4.

Forsaavidt det senere maatte vise sig nødvendigt eller ønskeligt at anlægge Sidebaner fra de i § 2 omhandlede Baner til andre Punkter paa Øen til Ophjælp af Sildefangsten, Uhrfabrikationen, Leervarefabrikationen eller Driften af de righoldige Miner af ubrugelige Kul, da maa de gode Bornholmere selv sørge for det. Det kommer ikke Staten ved. Men naturligvis maa der søges om Concession, det forstaaer sig. —

§ 5.

Der meddeles Bornholms Amt Eneret paa Anlæg og Benyttelse af de i § 2 omhandlede Baner for et Tidsrum af 10,000 Aar, regnet fra 1. Januar 2001 til hvilket Tidspunkt det omhandlede Banenet antages at kunne være færdigt til Aabning for Driften, altsaa i hvert Fald ikke udover Aar 12,001.

§ 6.

Pengene, som Staten laaner Bornholm til meerbemeldte Jernbaner, tilbagebetales med 0,0001 pro mille, er 15 Kr. 37 Øre aarligt, i den Periode, for hvilken Eneretten er gjældende. Den $^1/_2$ Øre kan det være det Samme med. Men Staten maa naturligvis have Renter af den til enhver Tid indestaaende Capital, 0,00001 pCt. p. a. Der udstedes Obligation for Gjælden, og er Obligationen stempelfri, da Stemplet jo vilde blive altfor lynende dyrt.

§ 7.

At Arbeidsplan og Udgiftsoverslag skal forelægges Regjeringen, følger begribeligvis af sig selv Derimod følger det maaskee ikke af sig selv, at Regjeringen skal føre Control med Anlægget. Men det skal den sgu alligevel. Dog skal Controllen ikke blive videre effectiv, mine Herrer!

§ 8.

Regjeringen bestemmer, hvorledes Bestyrelsen af Banerne skal ordnes, og vælger Generaldirecteuren, der bør være en Mand, som har seet mindst een Jernbane, og veed, hvad en Jernbane er for en Slags Ting.

Generaldirecteuren maa derhos forstaae det bornholmske Sprog. Derimod behøver han ikke at kunne tale eller skrive det. —

Hvorledes Administrationen iøvrigt vil være at ordne, fastsættes af Regjeringen ved nærmere Organisationsplan. —

§ 9.

Skulde Nettoudbyttet af Driften mod Forventning i noget Aar overstige de i § 6 omhandlede 15 Kr. 37 Øre, ville Banerne have at indbetale det Overskydende i Statskassen, dog efter Fradrag af det Beløb, der aarligt vil være at henlægge til Reservefonden, og som i det mindste bør være 5 Kr.

Skulde der, imod Forventning, i noget Aar fremkomme Underskud, maa Banerne see til, hvorledes de kunne afgjøre den aarlige Indbetaling til Regjeringen, der begribeligvis maa have sine Penge. Ere disse ikke betalte senest hvert Aars 31te Marts, ville de blive inddragne ved Kongens Foged. Saa faaer det gaae med Reservefonden, som det bedst kan. —

Brevkasse.

B. L. Er tidligere benyttet.
h—s. Ved Leilighed.

☛ Bidrag af hvilkensomhelst Art ville som Regel ikke blive tilbagesendte, ligesom man ei heller kan paatage sig at svare hver enkelt Indsender. —

Red.

☛ Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.** ☚

Denne Vei med Sølvtøiet.

Den Præmiegaade trak en Masse Abonnenter,
Hvoraf vel Størstedelen ingen Præmie henter,
(Deri bestaaer jo Fiffet, som gjør Sagen mulig). —
Med lette Fjed, som Renen over Laplands Sletter,
Heniler nu i Skare hver en heldig Gjætter
Og faaer sin Løn, fordi han var saa dulig. —
Hvor pæne Mænd er det dog ikke, hver og En!
Den Halm, de har i Støvlerne, er sikkert reen.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34. Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 4. Mai. Nr. 19.

PUNCH.

Gyldig Undskyldning.

— A sku helsen fra Fru Petersen aa bei om den Parreply, Fru Hansen laant' i Agust Mohnet.
— Aa, ja det er sandt, nu skal De faae den. — Jeg skulde saamænd gjerne have leveret den tilbage før, men det har jo været saadant et forskrækkeligt Regnveir hele Tiden siden.

Ved William Blochs Afgang.

(Frit efter Ewald).

Hold, Taare, op at trille
Og Du, min Cither, stille!
Theatrets Støtte, Sceneinstructeuren,
Hr. William Bloch, gaaer sindigt ud af Døren.

Mens han iblandt os virked,
Man stadigt ved ham lirked';
Men næppe vil han os forlade, førend
Han synes uundværlig, Instructeuren.

Et tungt Farvel man qvæder;
Selv lille Herman græder
Og sukker dybt, saa Alle maa sig korse —
I »Graaveir« har han altid havt sin Force.

Og der er mange Flere,
Som høilydt lamentere,
Imens vi Andre spørge lidt forundrede:
Hvi støtted I ei før den, I beundrede?

Du Esmann, og Du, Drachmann!
I hørte dog den Snak, man
Har længe ført om Sceneinstructeurer
Og deres minutieuse Interieurer.

Hvi tav I da saa længe
Til disse Domme strenge?
Man skulde troe, at Sceneinstructeuren
I vilde gjerne først ha'e sat paa Døren.

Mon de for Alvor gjælder
De Taarer, som I fælder?
Som over søndret Legetøi smaa Børn,
I græder over Sceneinstructeuren.

Naar Manden først er vippet,
Saa kommer hele Knippet;
Med tørre Taarer de som Tøk da græder,
Og deres Baldur de et Drapa qvæder!

Satyr.

Vi vidste det.

Det mystiske Punkt i — sagen opklaret. Naturligvis vidste vi det. „Punch" veed Alt og lidt til. Vi med vort uovertrufne Reportersystem, der fuldstændig distancerer ethvert andet Hovedstadsblads Forsøg; vi, uden hvis mægtige Støtte Opdagelsespolitiet vilde staae saagodtsom hjælpeløst. Vi har sat os til Opgave at holde vore Læsere à jour med Begivenhederne, rigtignok først, efterat de ere skete, en Opgave, vi smigre os med at have løst til Dato paa den meest glimrende Maade. Men vi veed Alt før alle Andre. Ogsaa dette vidste vi, bedre endog end „København". Vi vidste, at Hovedpersonen i Sagen var straffet tidligere, vi vidste, hvad der maatte blive de uundgaaelige Conseqventser af Forholdene, og naar vi ikke har talt i Tide, er det, fordi vi derved kun vilde have risqueret at blive stemplede som Løgnere og Æreskjændere; men nu er det skeet, hvad vi forudsaae, og nu nyder vi vor Triumf. Nu seer hele Verden, at vi havde Ret. Og naar vi i Almindelighed foretrække at vente med vore opsigtvækkende Afsløringer, til de andre Blade allerede have bragt dem, da er det kun, fordi vi ville see, hvorlænge disse kunne være om at gjøre de Opdagelser, vi forlængst have gjort. Forskjellige Blade bringe idag hoverende en Meddelelse om, at hvad vi meddeelte igaar, har viist sig at være urigtigt. Naturligvis vidste vi, at det var urigtigt, og vi vrider os i Latterkrampe ved Tanken om, at de nævnte høitagtede Organer ikke have formaaet at gjennemskue vor List. Naturligvis vilde vi blot see, om de vilde gaae paa Limpinden. Det mystiske Punkt, som vi har fortiet, kunne vi nu, da allerede andre Blade have meddeelt det, aabenbare uden Fare for for tidlig Indiscretion; men vi spare os Uleiligheden, da det allerede maa antages for ad anden Vei at være tilstrækkeligt bekjendtgjort. Imidlertid veed vi naturligvis langt mere, der, om vi vilde offentliggjøre det, kunde drage uberegnelige Conseqventser efter sig, d. v. s. naturligvis ikke uberegnelige for os, der fuldtud seer alle mulige og

umulige Følger deraf, men derimod for Andre, der ikke ere saa klartseende. Og skulde det vise sig, at Sagen udvikler sig videre, skal vi som sædvanligt være de sidste til at bringe vore Læsere de fornødne Afsløringer. Naturligvis veed vi allerede, om Sagen vil udvikle sig videre; men, som sagt, det maa vente, til de andre Blade har talt.

Punch har atter i Aar foranstaltet en fri Udstilling. Af Kataloget hidsættes:

113. N. K. Skovgaard: Dekorativt Fad. To Sildehoveder i en Æggeskal. Tilhører Dekorationsforeningen.
23. E. Konstantin Hansen: Grib! Aquarel. Tilhører Kjøbenhavns Boldklub.
2. Niels Bjerre: Kysk Provinsby (Ikke Silkeborg).
75. Johan Rohde: En Gade i Ribe. Udsigt til Qvindeseminariet.

J. Poulsen:

38. Tossehoved.
39. Fæhoved.
40. Faarehoved.
41. Qvæghoved.

K. Zarthmann:

116. Eleonore Kristine Ulfeldt, seet forfra.
117. Samme, seet bagfra.
118. Samme, seet fra Siden.
119. Samme, seet fra oven.
120. Samme, seet fra neden.

Paul Gauguin:

148. Studie af en nøgen Qvinde, der syer. Tilhører Pastor Leunbach.
154. Dette skal være Gjæs.

Billeder, der skildre Neger-Livet paa Tahiti.

97. N. K. Skovgaard: Stenet Vei. Tilhører Hr. Bogtrykker Olsen.
760. En ny Victoriapresse. Tilhører „København".
761. Paa Tro og Love. — Pris 11000.
762. En Præmiegaade. Ikke forbudt. Kan ikke forbydes.
85. Georg Seligmann: En farende Sven. Tilhører ikke mere „Dannebrog"
763. Tre Penne i eet Blækhus. Interieur fra et Redaktionskontor. Tilhører Hr. Etatsraad F.
51. Viggo Pedersen: Faldende Blade. Tilherer Samme.
118. K. Zarthmann: Tre Augurer. Tegning i V. van Goughs Maneer. Tilhører „Dannebrogs" Redaktion.
4. Niels Bjerre: Pastor emeritus. Tegning i V. van Goughs Maneer. Tilhører nu „Politikken".
25. E. Konstantin Hansen: Mørkt Veir over Integade. Den døde Torsk.
26. E. Konst. Hansen: Andedammen i Agurketiden. Tilhører Journalistforeningen.
27. E Konst. Hansen: Ænderne i Dammen. Vandede.
89. Joachim Skovgaard: Pennina spotter Hafnia. Der var en Mand fra Ramathaim, han hed Olsena. Han havde to Kunder. Den ene hed Hafnia (det er udlagt: „København"), den anden Pennina (det er udlagt: Præmieblad), og Pennina havde en Sven; men Hafnia havde kun en Sven Sværte. Denne Mand drog op en Dag fra sit Stade i Linnésgade for at stille sig til Valg og offre sig for Herren den Albertige i Sølv. Den Dag, Olsena ofrede sig, trykkede han Pennina paa Tro og Love, men Hafnia jog han bort, skjøndt han havde lovet at trykke hende Qvartalet ud, thi den Herre Alberti havde lukket hendes Liv. Saa gik hun da til Integade. Men der hun forlod sin Herres Hus, ærgrede hun sig og gav ondt af sig. Da sagde den Mand Olsena til hende: „Hvorfor harmes Du og giver ondt af Dig? Hvorfor pønser Du paa Hævn i Dit Hjerte? Er jeg og Alberti Dig ikke bedre end ti Svenne?" Saa stod Hafnia op, og der Dagene gik, blev hun frugtsommelig og fødte sin Hævn, og hun kaldte dens Navn „Mathilde": „thi, sagde hun, jeg har sat Herren math, og det var ilde."

(Se første Kronikernes Bog, 1ste Cap.).

Variété du Casino.

Det maatte jo komme dertil med Casino. Naar selve Uhyret Columbus gaaer igjen, saa varsler det Skuespillets Død paa disse Brædder, der har maattet taale saa meget og nu er blevne uhyrligt vaklende. Gustav har søgt at afvende Calamiteten saalænge som muligt ved at importere østerrigske Damebeen til at optræde i Crinoline, men da ikke engang dette Syn var Publikum tilstrækkeligt opløftende, var der ikke Andet for Casino at gjøre end at lægge Roret bagbord og gaae over Stag. For at sikre sig en søkyndig og befaren Mand, der kunde forestaae denne Kovending uden at sætte Skuden tilbunds, valgte man en marine-

Drøm

Lille Ellen skal i Børnehave.

Virkelighed.

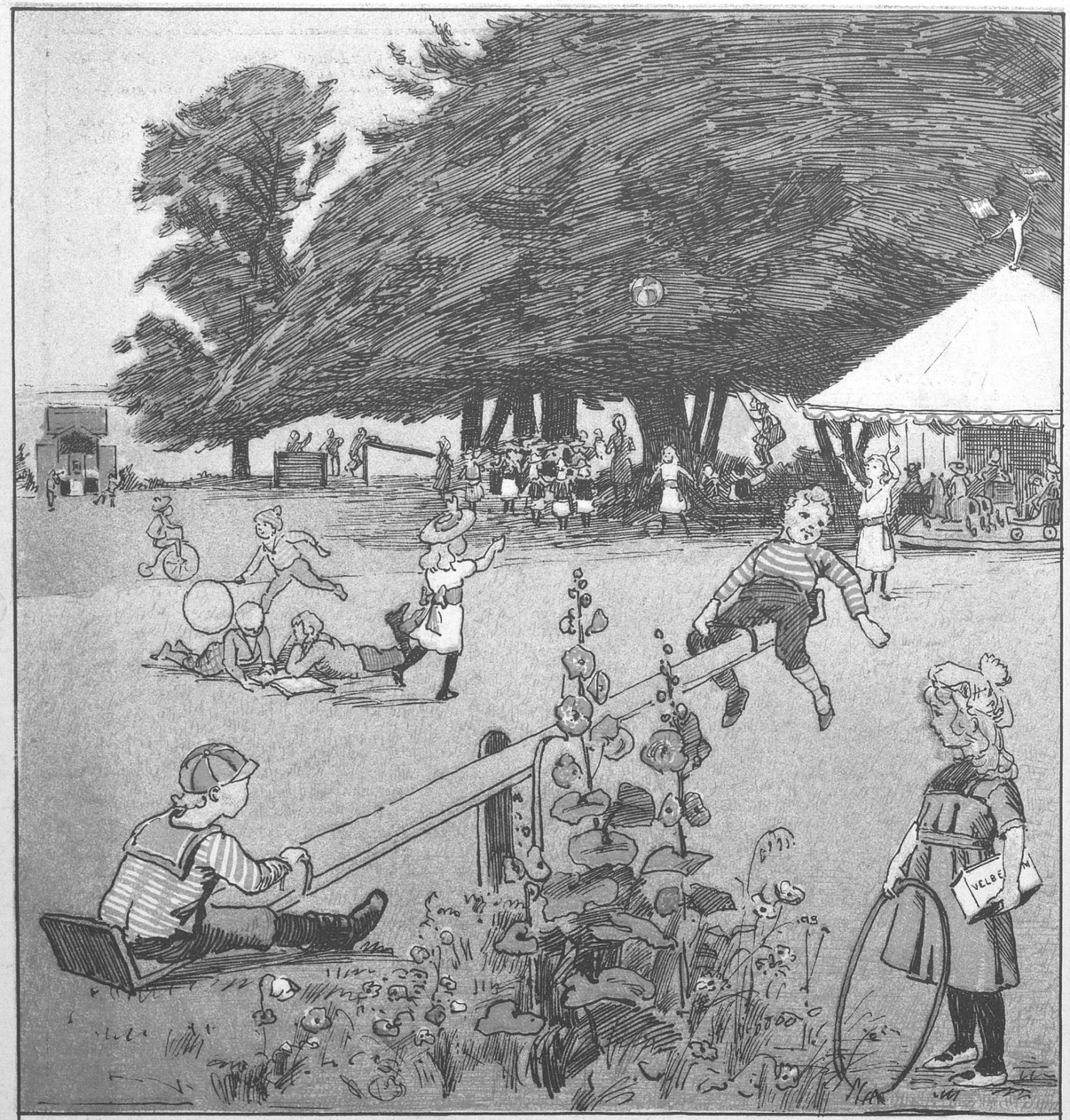

Hun tænker sig Haven herlig nok
Med Træer, hvor Fuglene synge,
Med Frugter og Kamerater i Flok
Og Leg med Vipper og Gynge.

Af Blomster og Frugt i sit Drømmens Palais
Og Træer i Paradiset
Hun fandt kun et vantrevent Kundskabens Træ
Og en vranten Frøken med Riset.

ret Digtermaler til artistisk Directeur i Betragtning af hans indgaaende Kjendskab til almindelig Vandgang. Den Marinerede har nu fattet en radikal Bestemmelse og fastsat følgende Program for Casinos fremtidige Virksomhed:

Theatret nedlægges som saadant og omdannes til en forholdsvis temmelig litterær Variété efter alle Kunstens og Nutidens allersomnyeste Fordringer i Retning af Stemmebaand og benologisk Udvikling hos de Agerende. I den store Sal skulle tidligere kongelige Operasangerinder optræde i Trikot efter de bedste Mønstre og med kontraktmæssig Forpligtelse til at slaae Triller paa en Arms Tykkelse. Den lille Sal derimod skal være Tumleplads for alle de Skuespillere og Skuespillerinder, der ikke kan forliges med deres Kolleger ved noget af de andre Theatre. Da disse Folk gjennemgaaende ere tragiske, vil deres Komik faae et tragikomisk Anstrøg, som dog menes at ville forlene Præstationerne med et velgjørende Skjær af Pikanteri. Noget af det Første, der vil blive fremstillet, er Parodier paa *Goethe* og *Schiller*. Til den Ende har man vidst at skaffe sig fremragende Fremstillere af f. Ex. Adelheid og Othello i omvendt Belysning; disse to Figurer skal slaae Kulbøtter og synge Trarata-bom-deay à la „the six sunbeams". Endvidere skal der i den lille Sal holdes Oplæsning samt gjøres Taskenspiller- og andre Kunster, alt efter de forskjellige Skuespilleres specielle Begavelse.

Ved dette Arrangement venter man omsider at faae Casino i Havn.

Rimbrev

til min Ven Jens paa Landet.

II.

Skjøn Valborgsdagen er nu forbi,
Og Foraarstiden er inde;
Men sikkert ville de Fleste finde,
At Regn og Kulde og barske Vinde
I mindre hyggeligt Compagni,
De varsle ei
Den skjønne Mai.
Dog er der jo baade hjemme og ude
Tegn, der Foraaret os bebude.
Publicum kasted' Vinterfrakkerne,
Lystigt man i Foraarsjakkerne
Bedende Blik med klaprende Tænder
Op imod Himlen om Solen sender.
Dagens Aviser
Jevnligt fortæller om Beneficer,
Og Sligt er her i den hjemlige Egn
Absolut jo et Foraarstegn.
Abrahams møder blandt Andet frem
Med hele fem —
Den bliver slem
For en Kritiker, der skal anmelde dem!
Men slig en Velstand, siger Fornuften,
Melder, at der er Grøde i Luften.
Billige Æg og levende Reier
Netop den samme Svada eier.
Naa! desuden de ret sædvanlige,
Næsten planlige
Kjævleri'r i Casino derude
Os Saisonens Slutning bebude. —
„National" vil nok nu sige Stop,
Saa saare „Tivoli" lukker op.
„Kistens" Damer derimod qvidre
Stadigt videre;
„Circus" møder med sine Beridere.
Paa „Alleenberg" og paa „Sommerlyst"
Soldaten stiller med Mod i Bryst
Og Arm i Arm
Med sin Pigelil med fyldig Barm —
Er Luften kold, saa er Fyren varm! —
I Skoven er der Syngen og Trallen
Og Liv i Hallen
„Over Stalden".
Tydeligt mærkes det, hvor man kommer,
Nu er det Foraar, snart er det Sommer.
Lystigt paa Søen Maagerne dukker,
Høit i Luften Lærkerne slaaer,
Svanerne sig i Dammen vugger,
Stæren fløiter: Nu er det Vaar!
Og snart vil Skovens den lille Kukker
Forkynde os de kommende Aar,
Naar under Løvet vi slaae vore Folder.
Men mangen en stakkels Gjæstgiver sukker:
Hvem der dog bare var Værtshusholder!
Slet ingen Profit i hans Lomme gaaer,
Skjøndt der er Publicum nok, der solder.
Her har Du nu, Jens, et lille Vue
Over, hvordan det staaer til i vor By.
Noget egentligt Nyt har jeg ikke fortalt —
Med Nyheder er det en Smule skralt.
Men Alt i Alt
Jeg haaber dog, i Din Smag det faldt.
Det er ei, hvad Du nok har Forstand paa,
Det Positive, det kommer an paa.
Det er Qvaliteten,
Der viser Poeten;
Og den er som oftesi vild paa Karethen,
Der imponeres af Qvantiteten.
Kjæreste Jens! det strøer vi Sand paa.

Satyr.

Aforismer.

Do, ut des.

„*København*," Salig Madsens, der nu trykkes hos „Politikken", maa i den Anledning gjøre Budtjeneste for sine strenge Herrer.

Forleden Dag var det i Byen for Dr. E. Brandes. Det gjaldt om at forkynde for den ganske Verden, at der i Nizza er udkommet en lille Piece. der blandt Andet ogsaa omtaler den store Mand.

Piecen har hele to Forfattere med „*de*" foran Navnet; Mindre kan ikke gjøre det. og saa er den dog kun 28 Sider stor; det er lige 14 Sider til hver.

De har aabenbart ikke meget at skulle have sagt om denne berømte „Filolog, Orientalist, Politiker, Rigsdagsmand, Journalist og dramatiske Forfatter".

Hele Anmeldelsen er næsten ligesaa stor som den lille Piece, hvis Størrelse er i god Harmoni med Æmnets Dimensioner.

Overstaaet Fare.(?)

Det har i flere Blade været omtalt, at Vilhelm Møller skulde være Overcensor ved Privattheatrene.

Ligeoverfor denne Forfatter kommer man til at mindes Poul Møllers Aforisme, der udtaler, at den, der Aar ud og Aar ind bliver haardnakket ved at skrive middelmaadigt, tilsidst faaer Reputation som en god Skribent.

Men Vilhelm Møller bliver dog neppe Censor denne Gang.

Vi have nu i en Aarrække maattet tage til Takke med Hr. Erik Bøgh, og — vestigia terrent!

Erotik.

Henrik Jæger har paa Ram-Norsk skrevet en Deliriums-Roman, der har den smukke Titel „Syk Kærlihet". „Socialdemokratens" Æsthetiker berømmer Bogen i høie Toner og finder, at det er den meest storartede Lovsang, der er skrevet til Kjærlighedens Pris, og som stiller Salomos Høisang fuldstændigt i Skygge. Sit Skjøn belægger han med et Uddrag, der er istand til at vende Kallunen paa den graadigste Gourmand, og som siges at ville paadrage Bladet retslig Tiltale. — Prosit die Mahlzeit, baade i Uddraget og i Retten!

Jernbanen og Fornuften.

Jernbaneraadet er ophævet. Dette bør noteres som en fornuftig Foranstaltning. Lidt Fornuft engang imellem gjør saa godt. Naar man i lang Tid har gaaet og trasket om i en Ørken med en tør Tunge, er det behageligt at komme til en Oase, om den end er nok saa lille. —

Morskab.

Directeuren for Frederiksberg Morskabstheater, der har det yderst passende Navn: Mohr, har hos Medarbeider ved „Aftenbladet" Faber Daugaard „bestilt" en Farce, betitlet „Forstadsluft". De indlagte Sange skrives af „Socialdemokratens" Litteraturanmelder, Hr. C. E. Jensen og samme Blads Medarbeider, Hr. A. C. Meyer. Tidligere skrev Forfatterne, naar de havde drukket af Hippokrenes Kilde. Nu „bestiller" man hos dem og faaer strax det Bestilte. „Han talte, og saa skete det; han bød, og saa stod det der." — Navnene borge for, at det Bestilte bliver solidt Arbeide (jfr. ovfr. om Socialdemokratens Litteraturanmelder). —

Umotiveret Taknemlighed.

Naar Dramatikeren, Edvard Brandes, i disse Dage er med til offentligt at takke Professor William Bloch for den Succès, som han qva Sceneinstructeur skal have skaffet de af ham forskaffede Stykker, saa vil Professoren ganske sikkert ligeoverfor denne Taksigelse fristes til at sige:

„Aa, jeg be'er! Ingen Aarsag, Høistærede!"

Avis aux lecteurs!

Professor Plukfisch beder sine ærede Tilhørere om at undskylde ham denne Gang.

Han er saa ophængt af sine Studier, at han seer sig nødsaget til at vente til efter 2den Ophængning med sin næste Forelæsning, Naar de nye Billeder først er hængt op, skal Professoren nok hænge i.

Trykfeil.

I Nr. 16 i Rimbrevet S. 126, 2den Spalte, Linie 20, i Enden af Linien er Ordet „væk" væk. Der skal staae:

Vilhelm Beck
Præker i Foreningen væk.

I Nr. 18 i Udkast til Lov om Bygningen af Jernbaner paa Bornholm, § 3, 2den Passus, staaer 76875 Kr. istedetfor 76,875 Kr. eller 76 Kr. 87½ Øre. Feilen har forhaabentlig været iøinespringende for enhver Sagkyndig og navnlig for Medlemmerne af de bornholmske Communer, der strax ville have indseet, at førstnævnte Sum vilde være altfor eventyrlig. — Gud fri os!

Brevkasse.

Hr —raad B. Meget smigrende, men vi holde ikke af at rippe op i disse gamle Skader.

Mosters Kjæledægge. Kan ikke benyttes. Naar Moster holder saa meget af Dem, burde De ogsaa holde lidt af hende.

Ad. Sch. Ja. —

☛ Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg. ☚

Afskedsbeneficecyclus.

For sidste Gang i Mai De seer nu mig —
Hvor disse Ord igrunden dog er triste! —
Og senere end Mai jeg spiller ei,
Det enge Baand imellem os vil briste.

Sig, hvem der kan, om De nu eller jeg
Er den, der herved vil det meste miste.
Som sagt! De sidste Gang seer mig i Mai —
Ja, muligt næste Mai for allersidste.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 11. Mai. Nr. 20.

PUNCH.

Sandhed fremfor Alt.

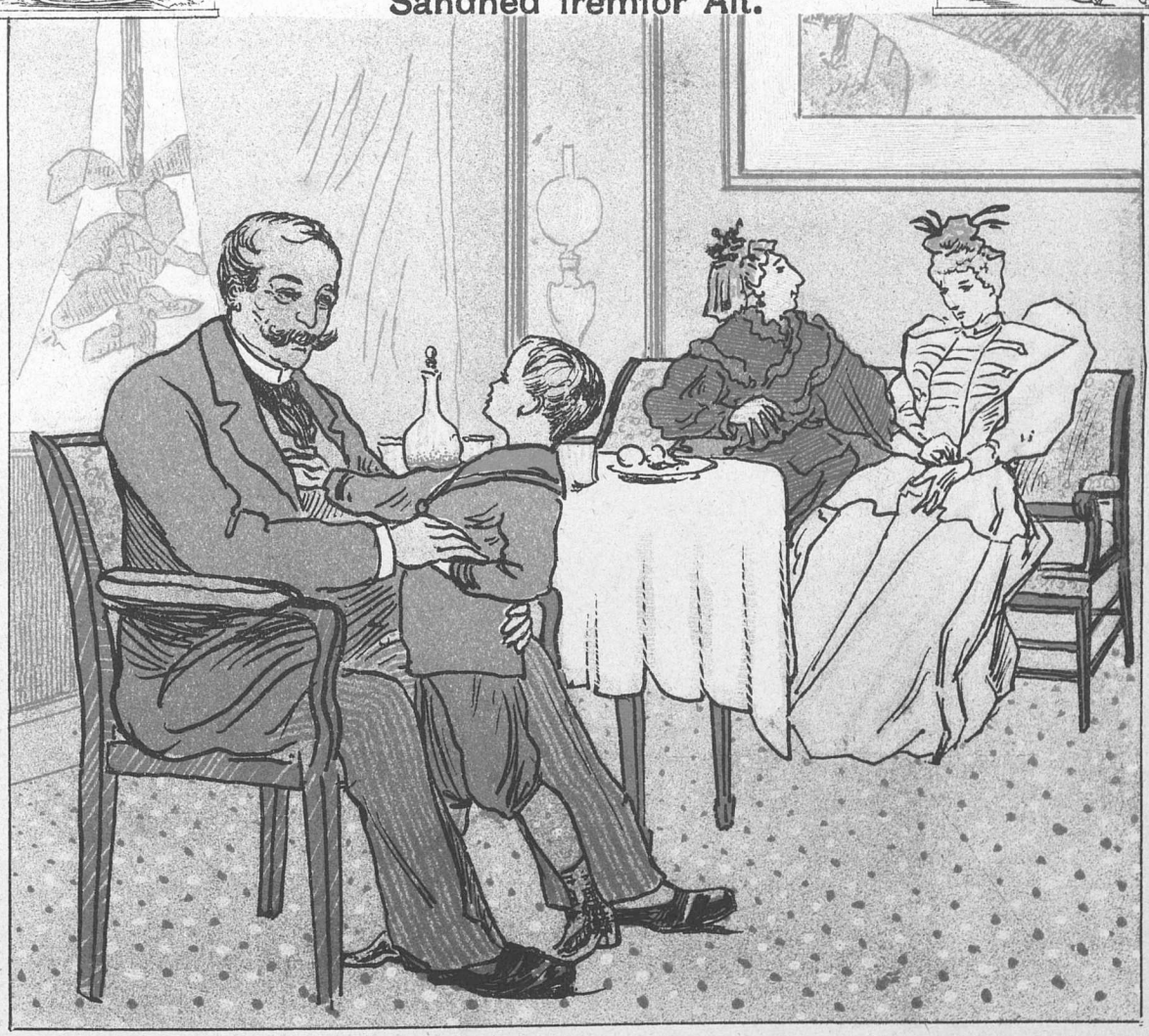

Lille Fritz: Aa Onkel! Fortæller Du mig saa en Historie?
Onkel: Ja, min Dreng, men hvad Slags vil Du helst have?
Fritz: Aa, det er ligemeget, bare det er sandt. Fortæl mig den om Ole Lukøie eller den lille Havfrue!

Skytsenglen „Tivoliana“

(holder en lille »speech« til sine Abonnenter i Anledning af Jubilæet:
Fra Harper i Luften intoneres Tivolivisen.)

»Hør nu, Du trofaste Skare
Af Peber- og andre Møer,
Og af Han-Abonnenter, som bare
Gaaer fra, naar engang at de døer.

Overfor Eders Forsamling
Jeg sætter Violer i Hat
Og hilser hver Yngling og Gamling
Fra Lumbye, Thrane og Watt.

Aldrig jeg følte en Lykke
Som nu, da jeg fylder halvtreds;
Alverden jeg blæser et Stykke,
Naar bare at I er tilfreds.

Af alle de Venner, der starte,
Naar Tivoliporten gaaer op,
Høist elsker jeg dog min Garde:
Abonnenternes trofaste Trop.

Og under den store Bataille
Jeg tænker at byde Jer paa
En lille — hm! — Jubelmedaille,
Som Michelsen ikke kan slaae.

Hvor I den helst ville bære,
Hvadenten for eller bag,
— hvad eller I heelt vil la'e være,
Det bli'er Eders egen Sag.

Lad Jer blot ikke genere,
Men saml Jer i Flok ved min Port,
Løs Kort bare flere og flere
. . . Det koster jo dog ikke stort!

Fra Hexernes Tiid.

(Der Spaaqvinnen Sissel hun blev forhøret.)

Lænsmanden forhørede hinder, och løde hansz Ord:

„Hafver Du, Sissel, beredet Kaffedrick udi itt Fad och rørt dend runnt med en Katterrumpe och derudeffter forkynnit Mennisker deres Skiebning?“

Suarte daa Sissel: „Ded hafver jeg.“

Lænsmanden: „Du Devils Qvinne! siig nu fram, hwy ded tillgick, att Du handled saa!“

Sissel: „Strenge Herre Lænsmand! De kom til migh langweysfra, ja de kom fra den østre Bro som och fra Nørre och Wester, och alle wilde de spørre Sanden om derisz Skiebning, heller om dend Kiereste, de kunde forwente, och huor manne Børen de med hannem skulde affle.“

Lænsmanden: „Och ded kunde Du formælde dem?“

Sissel: „Ja, Herre Lænsmand, ded macter jeg, och dend Glæde och Contentement, jeg derudaff haffver vunnit, dend will jeg for aller ded i Werden ikke miste.“

Lænsmanden: „Hvad haffver Du kreffvet for Din Møie, der Du spaaet Mennisker deresz Skiebning?“

Sissel: „Aller en Stywer, Herre Lænsmand; men gaff de en Skienck, daa suarte jeg tack, og derudaff haffver jeg lefvet och flyet hwer sitt.“

Spurte da Lænsmanden: „Veedst Du, Sissel, att ded er puure Argespill, Du haffver bedrefvet, och att Du deszformedelst kunde komme i Hecte och gelange udi Bast och Baand?“

Huortil Sissel mælede:

„Jeg haffver handled som jeg schulde och maatte, och med Usannt haffver jeg aller faret. Saa som jeg spaaer og forkynner, saa blifver ded oxaa, thii hwercken macter jeg at lægge till heller draghe fraa.“

Lænsmanden: „Du troer selfver, Sissel, paa ded, som Du snakker taavelige Fruenzimmer fore?“

Suarte Sissel:

„Herre Lænsmand, wisserlig, ded er dend skære Sanning, hwad jeg forkynner om Skiebningens Weye, naar som jeg læser udi Potten med dend der Kaffegrumsk. Ded er Sanning hwert Ord!“

Dømte han daa, Lænsmanden:

„Gak fort Sissel, Du est fri och frank, thii Du haffwer plat intet Ondt bedreffvet. Och will Du bringe Din Familie min Hilsning.“

Fandens Overmand.

Den norske Nordmand er en Gut,
Hvad tidt vi har erfaret;
Med Pen og Blæk, med Staal og Krudt
Han har det aabenbaret.
Vi har saavel i Stort som Smaat
Ret ofte maattet sande,
Hvad Nordmænd har, er dobbelt godt
Imod i andre Lande.

Paa første Plads han altid kom,
Først saa var han fornøiet;
Selv i den rene Daarligdom —
De mindes Væggetøiet?
Han traf det hos sin danske Bro'r,
Men turde hurtigt borge
For, at det stod i større Flor,
Det samme Tøi, i Norge.

Om Præsterne ei altid her
Vi heelt ærbødigt taler.
Man mindes baade her og der
Adskillige Skandaler,
Og Dydens Mønstre uden Pral
Var Allesammen ikke;
Men norske Normands Oftedal,
Ham kan de ikke stikke.

Vi havde her i Kana'ns Land
Et Børnehjem saa længe;
Det var nu engang bragt istand
Ved Hjælp af mange Penge.
For Alle blev det klart med Et,
At det var ei saa herligt;
Bestyrerinden tog det lidt,
Ja, ganske lidt, for kjærligt.

Nu har hun løbet Linen ud —
Hun var dog stiv i Skriften —
Men vidt om Lande gik der Bud
Desværre om Bedriften;
Til Norge naaede Rygtet frem,
Ærgjerrigheden vaagner;
Flux faae de sig et Børnehjem
Og saa en Frøken Fougner!

Den nye Censor.

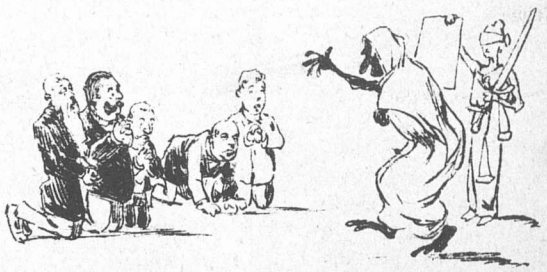

„*En Forskrækkelse*" kommer frem foran „Hotel Royal" og raaber:

„Riis! Severin! Gustav! Ferdinand! Vilhelm og Du derude fra Alléen! Træd an!"

Theaterdirecteurerne parere Ordre og stille sig op i Geled. Der er en med Tveskjæg, en med Fipskjæg, en med Mundskjæg og et Par Stykker med Bart.

Forskrækkelsen:

„Ret! Giv Agt! Jeg skal sige Jer noget. I skal have en Censor . . . ."

Der mukkes i Geledet, og en svag Stemme høres:

„Mig er en Prokurator beskikket."

Forskrækkelsen:

„Stille! Ingen Mukken! Disse Prokuratorer skal afskaffes. Hvad Pokker forstaaer de sig paa Dramatik . . . ?"

En Stemme fra Forstaden:

„Det er jo ogsaa bare Uartighederne . . . ."

En Stemme fra Alléen:

„Ja, og saa Personlighederne . . . ."

Forskrækkelsen:

„Silentium, siger jeg! I skal stilles under en Kjødkontrol! I skal have en fælles Censor, der kan passe paa Jer allesammen!"

Riis's Øine mødes i stille Undren med Ferdinands, og der gaaer en Gysen gjennem hans Krop.

„Saa til . . . Wuthhorn!" sukker han. Men Ferdinand nynner ganske sagte: „Frederik, er du oppe?" Severin spekulerer paa, om han skal give Censoren en Benefice, og Gustav siger til sig selv: „Det er godt, at „Magdalene" er gaaet."

Forskrækkelsen spadserer frem og tilbage med Falkmann under Armen og udbryder pludselig:

„Kunde I lide at høre, hvem der skal være Jeres Censor?"

De slaae Hælene sammen og lytte med spændt Opmærksomhed.

Forskrækkelsen:

„Saa hør da: I skal have Vilhelm Møller til Censor!"

Opfyldt Ønske.

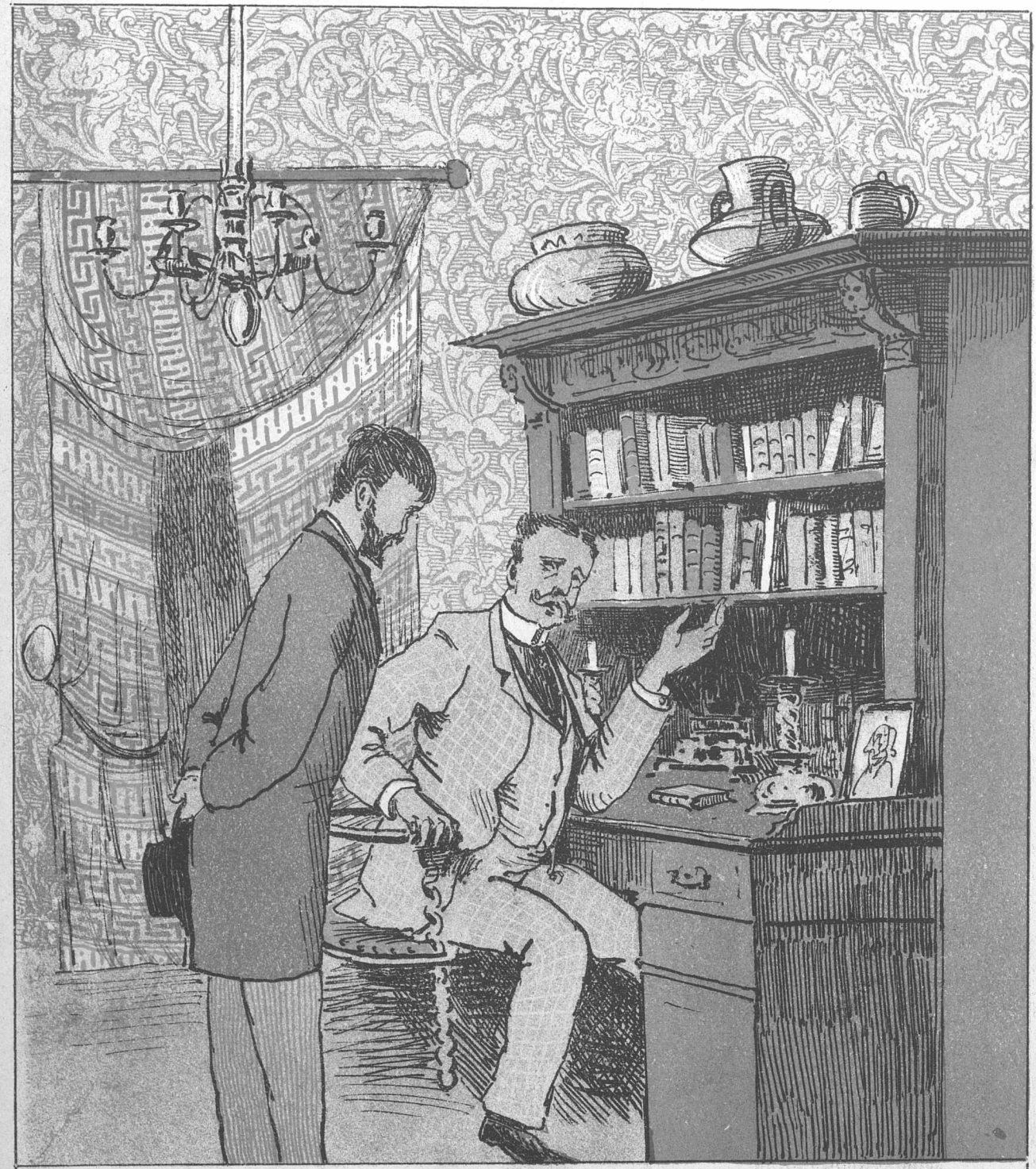

Ung Forfatter (udbeder sig Svar paa et indleveret Manuskript).
Forlæggeren: Jeg kan ikke give Dem Svar idag, Manuskriptet er blevet forlagt. —
Forfatteren: Tak, — det er Alt, hvad jeg ønsker.

Til Forebyggelse af Misforstaaelse.

Den unge Frue (til Conditorjomfruen): Jeg skulde have Selskab imorgen og vilde gjerne bestille 60 Posteier hos Dem, men nu troer jeg forresten, jeg tager en anden Dessert, saa vilde jeg blot sige, at jeg skal ingen Posteier have. —

Riis falder til Jorden med Udraabet:

„Aa, Du min Gud og Skaber! — Skal han nu ogsaa være Professor?“

Severin stikker den høire Haand ind paa Brystet og tilkaster Forskrækkelsen et Marquis-Blik.

Gustav leder efter et rigtigt ondskabsfuldt *bon-mot.*

Ferdinand og de andre Udenbyes tale om at slaae op i Veiviseren for at see, hvem den Vilhelm Møller egentlig er. De har aldrig hørt Navnet før.

Forskrækkelsen gaaer ned forbi Fronten og siger til Afsked:

„Nu anlægges der en æsthetisk Maalestok, og, som sagt, Maalestokken hedder Vilhelm Møller.

Alle Theaterdirecteurerne (kaste sig paa Knæ): Men, bedste, kjære Forskrækkelse, kan der da ikke gjøres Noget? Er der slet ingen Pardon?

Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 29. April (træder frem): Ikke Spor! T-r-r-r-æd af!“

Qvad om Hr. Henning.

(*Mel.*: »Jeg er redet ud imod saa væn en Mø«.)

Hvem er den gjæve Vikingsmand,
Der aldrig savner Kjending
Af theologisk Strandhugstland?
— Jo, Manden hedder Henning;
Henning Jensen hedder han, den gjæve Mand.

Hvem er den pennesnare Helt,
Der i en snever Vending
Gjør Sort til Hvidt paa samme Felt?
— Den Helt han kaldes Henning;
Henning Jensen kaldes han, den snare Helt.

Hvem væver Troens Kjortel ind
Med en elastisk Rending
Og Islet efter eget Sind?
— Jo, det gjør netop Henning;
Henning Jensen væver baade ud og ind.

Hvad siger Buhl om samme Mand?
At ei han gi'er en Penning
For Mandens Kundskab og Forstand —
Den Mand, der hedder Henning.
Henning Jensen hedder han, den samme Mand.

Men den, der frem i Kampen treen
Og stod i Stridens Brænding,
Han veed, at Buler giver Meen,
Og det veed ogsaa Henning.
— Henning Jensen fik af Buler meer end een!

Veileder paa Charlottenborg.

Kortfattet forfattet
af
Professor Plukfisch.

Vort Løfte til Læserne tro, gjennemvandrede vi atter forleden Charlottenborgs Sale med vore kritiske Briller paa Næsen, vort Censorblyant i Haanden og vort velvillige Smil i Øiet.

Hist og her sende vi vore gamle Bekjendte paa Væggen gjenkjendende Nik. „De tre Brødre“ syntes at see endnu mere gnavne ud end sidst; de vare muligen blevne stødte paa Manchetterne, fordi vi ikke havde anseet dem for at være ubetingede Acquisitioner for deres supponerede Søster.

Iøvrigt var vor Opmærksomhed naturligvis nærmest henvendt paa de nys ophængte Billeder, af hvilke en stor Deel kan henregnes under den Kategori, som vor systematiserende Natur har kaldet den bibelhistoriske: Altertavler, Susanner, der gaae i Vandet. og Kirkehøitideligheder.

Valdemar Kornerups „Susanne“ have vi alt omtalt; nu har Kunstneren faaet et nyt, om man vil, kirkehistorisk Billede hængt op, der tiltaler os ulige mere end hans skjævbenede Pigebarn. Det er „Bryllup i vor Frelsers Kirke paa Christianshavn“ (Nr. 651).

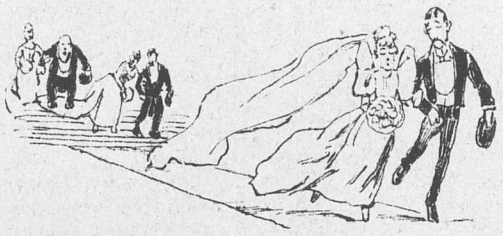

Vielsen er lige foregaaet; Præsten har forladt Alteret, hvor en ældre Herre er ifærd med at træde i en ung Dames lange Silkeslæb, hvad der bevirker en øieblikkelig Standsning i den høitidelige Handling, som der ellers er god Fart i. Brudeparret kiler ned ad Kirkegulvet til den ventende Kareth.

Glück auf!

Olsen Ventegodt har malet en bibelsk „Susanne“ (Nr. 698), der er ifærd med at gaae i Bad paa et Sted, der ellers er lumsk udsat for nyfigne Blikke. Høie Huse sees i ikke lang Afstand; blandt Andet kan man see Hovedbrandstationens Slangetaarn anbragt i Mellemgrunden tilvenstre, og derfra vil man uden Kikkert kunne see lige ind i Badekammeret.

Mærkeligt nok er der ikke, som ellers ved Susanner, anbragt et Par gamle, næsvise Jøder, der ville kigge,

og Hr. Olsen Ventegodts Susanne kunde godt vente en slig Nysgjerrighed, thi hun er ubetinget den kjønneste af de tre Susanner, der som Badegjæster ere anbragte Side om Side med og uden Missekatte.

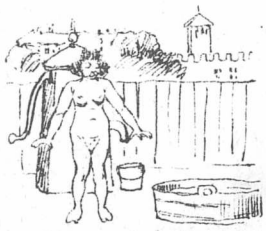

„O Susanne! Du er en deilig Tøs
Susanne, min Susanne, Du er ganske mageløs!"

„Den hellige Nadvere" er fremstillet af Michael Ancher (Nr. 602), der her har faaet sine velbekjendte Skagensfiskere anbragte i Nærheden af Jerusalem i christeligt Selskab.

Det har ellers været en lang Tour i en Halvdæksbaad!

Hr. Anchers Fiskere begynde forresten i en betænkelig Grad at minde om Tordenskjolds berømte Soldater i Fæstningen Marstrand. Det er stadigt de samme Søgutter, der marchere op paa alle mulige Steder. Her ere de nu blevne til Apostle i Palæstina.

Johannes Kragh møder med „Ruths Trofasthed" (Nr. 652).

Det er nogle høist mærkelige Costumer, Naomi og hendes to Svigerdøttre ere iførte.

Deres Dragter ligne nærmest et Slags forlængede islandske Nattrøier, der ere baldyrede med couleurt Uldgarn. Deres Frisure maa derimod siges at være høist „mahogni"; især er Ruths Paryk saa fast og bruntglindsende, at man godt kunde antage den for at være skaaret ud i Mahognitræ og derefter anbragt paa hendes Hoved.

Til det historiske Maleri kan man ogsaa godt henføre Hans Smidts „Fjenden ventes. Motivet fra den jydske Slavekrig 1849" (Nr. 688. Det er overmaade morsomt gjort, og den jydske Træskogarde, der her holder Øvelse udenfor den kullede Kirke, minder i høi Grad om det bekjendte Kjøge Landeværn fra 1807 og dets vidtberømte Slagsang:

„Vi stode som Fæ-, vi stode som Fæ-,
Vi stode som Fædrene stode!"

Historisk maa vel ogsaa „Henning Jensen" (Nr. 701) kunne kaldes, ja vel endogsaa kirkehistorisk i denne Tid, da han polemiserer med Kirkehistorikeren, Professor Bull. Paa Billedet seer man hverken, at han kan skrive eller tale. Det ligner ham ikke.

Brendekildes „En Landevei" (Nr. 615) hører nok paa en Maade ogsaa til bibelhistoriske Malerier. I al Fald kunne vi da ikke see andet end, at det er en Lægprædikant, der staaer og snakker foran en Skaal Mad og et Par Bønderfolk; desuden er det nok ogsaa Indremissionair Clausen eller en af hans Embedsbrødre, der længere nede ad Veien gaaer og uddeler Tractater. Et Par Præster i Mellemgrunden synes at have travlt med at komme bort fra det Hele. Vognen venter paa dem.

Enkelte Betragtere af den christuslignende Tømmermand med den udstrakte Haand have opstillet den Conjectur, at Fyren maaskee var „fyrig" og nu fægtede sig frem og i Øieblikket strakte Haanden ud efter en Skjærv. Man har støttet Conjecturen paa, at der jo var Skjærver tilstede i Massevis, da den gamle Mand er Skjærveslager, men den Forklaring synes dog at være noget haartrukken.

Hans Nicolai Hansen har udstillet et Par sagnhistoriske Malerier: „Odin, der rider med Kong Hading over Havet" (Nr. 632) og „Qvinden, der fører Hading gjennem Taagen til de grønne Enge" (Nr. 633), Motiverne efter Saxo Grammaticus.

Qvinden er ganske udmærket smuk. Professor Plukfisch sender hende hermed sin meest uskrømtede, dybtfølte Compliment — „il est tout enchanté, ravi, bêtement éperdu!" som en Franskmand vilde sige, — men den gamle Odin er rigtignok en løierlig Herre.

Vi have altid antaget, at Odins Regimente laa mange, mange Tusinde Aar tilbage i Tiden, men nu viser han sig her i en middelalderlig Ridderrustning. Som en anden Götz von Berlichingen sidder han stiv og strunk paa sin otteføddede Sleipner i Staal fra Top til Taa, medens hans Ravne, Hugin og Munin, der ere af Størrelse som et Par regulaire Lammegribbe, suse igjennem Luften. Gangeren minder med sin krumme Hals og de afrundede Forbeen ikke saa lidt om de vælige Gangere, som vi i vor grønne Ungdom til Clarinettens Toner bestege paa Carroussellen ude paa Dyrehavsbakken.

Den farer prustende over Havets Bølger, og det er voldsomt, som det støver under dens Hove.

Sluttelig skulle vi kun notere, at Julius Poulsen har været actuel nok til allerede at møde med en, rigtignok lidt skizzeret, Fremstilling af „Vallø Slots Brand den 19de Marts 1893" (Nr. 673).

Det er unægteligt godt gjort.

Et Par unge Damer, der flygtigt gik forbi, hørte vi kort og godt erklære: „Naa, det! Det er Frederiksborg Slots Brand."

Dermed vare de færdige, og det Samme ere vi — i al Fald for Pinakothekets Vedkommende. Næste Gang maaskee et Par Ord om Glyptotheket!

Brevkasse.

II. Kan ikke benyttes.

Tac. Vil efterhaanden blive benyttet. —

$+ k + n.$ Nei.

☛ Bidrag, der ikke benyttes, ville i Regelen ikke blive tilbagesendte, ligesom Red. ei heller kan paatage sig at svare hver enkelt Indsender.

☛ Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.** ☚

Under dundrende Salut!

Trods de Halvtreds, som Du har snart paa Bagen,
Du freidigt kan imødesee dog Dagen,
Da Du dit Jubilæum snart skal feire;
Med Stolthed mindes Du de mange Seire,
Som Du har vundet paa Din lange Bane,
Hvis Antal øges vil af Watt og Thrane;
Derfor en trofast Flok af gammel Vane
I dette Øieblik din Port beleire —
Blandt Andre »Punch« adræt
Med en Bouquet.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn **Kronprinsessegade 34** Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 18. Mai. Nr. 21.

PUNCH.

Selvagtelse.

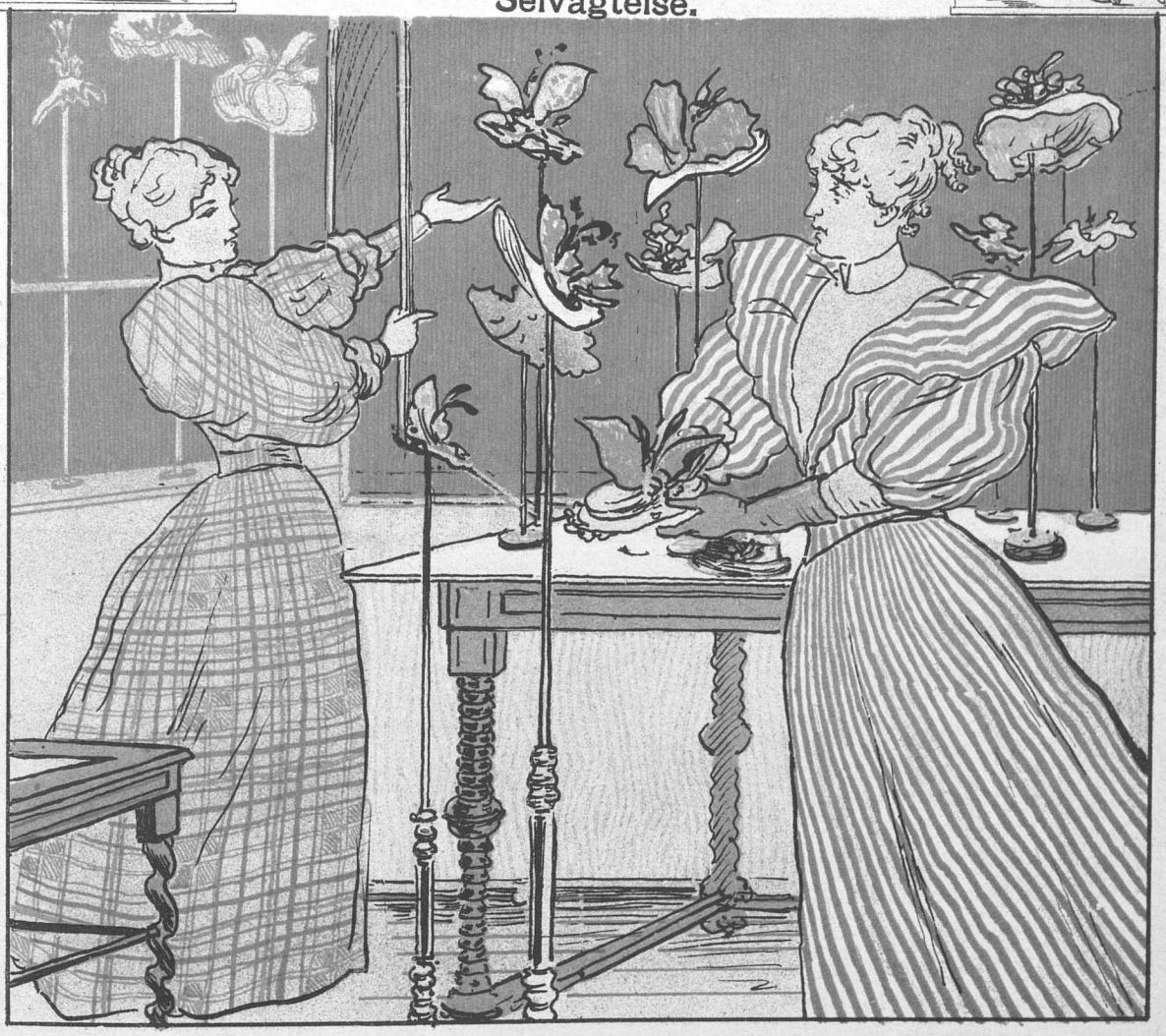

Modehandlerinden: Den Hat klæder Dem nydeligt, Frøken; det er akkurat Mage til en, Fru Petersen i Nr. 20 har bestilt.

Kunden (tager foragteligt Hatten af): Fru Petersen i Nr. 20! Tak, det er min Frue; det skulde jeg dog ikke have noget af, at blive taget for hende.

Helligaandshuset i Randers.

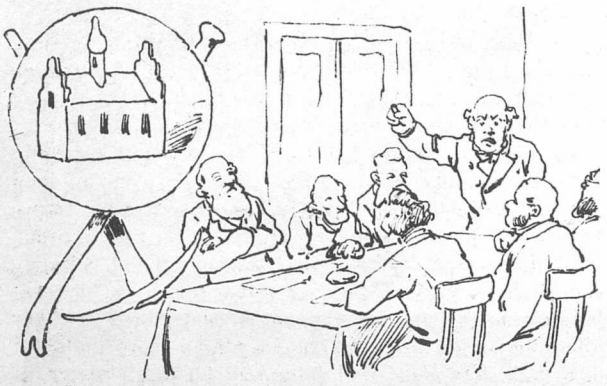

I Randers er der et Helligaandshus,
Vel reist af et gammelt Gilde.
Det var nu nærved at synke i Grus,
Og det var sandeligt ilde.
Skal det nu restaureres
Eller infamt kasseres?

Og hele Byraadet samlet blev,
Og man snakked' i Aar og Dage;
Og lærde Folk i Bladene skrev,
De skrev baade frem og tilbage.
Foreløbigt det endtes
Med, at flere Kunstnere skjændtes.

Og Stemningen var saa besynderlig deelt,
Og Pengene vare nok knappe.
Det ene Parti vilde sløife heelt,
Det andet — det vilde lappe.
Nogle virked' i Smug for
Et Kjødtorv, de havde Brug for.

Skjøndt Rigsdagen decretered' en Sum
Til de historiske Rester,
Nedbryderlysten var grumme grum,
Og grummest var den Borgmester.
Men Bernhard Olsen sig reiste
Som »Ritter vom heiligen Geiste.«

Og rundt i Landet blev reist en Storm,
Og Alles Opmærksomhed fæstes
Paa Randersstædigheden enorm,
Der truer »det Helliggjæstes.«
Hr. Goos var da ogsaa iblandt dem,
Der raabte »*Qvousqve tandem—?*«

To Skrivelser kom i Byraadets Sal,
Og senere fik man at læse,
At den Borgmester blev tindrende gal;
Den ministerielle Næse
Var jo ikke videre hyggelig;
Den var reent ud sagt eftertrykkelig.

Og Helligaandshuset faaer Lov at staae
Trods alle Nedbryderes Nægten.
Men det er nu klart for Store og Smaa:
For den hellige Aand er Respekten —
Vi siger det ei for en Branders
Skyld — nok kun liden i Randers!

Satyr.

Chicago-Brev.

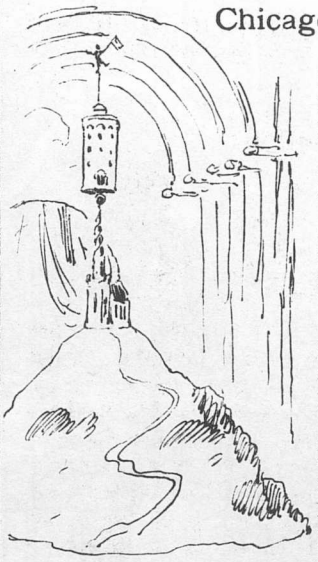

Som Du veed, kjære Punch, reiste jeg over Atlanterhavet med „Hekla", og nu, da jeg færdes her paa Udstillingspladsen, er det, som om jeg havde en Skrue løs.

Er dette mægtige, prægtige Trylle-Trolle-Fe-Panorama virkelig Sandhed heelt igjennem, eller er det mestendeels Løgn?

Her strækker sig marmorhvide og guldglindsende Bygninger ud i det uendelige Fjerne, og kun ved Hjælp af et Teleskop, der i Styrke overgaaer Lick-Observatoriets paa Mount Hamilton, kan man fra Terrænets Midte øine Pladsens Yderpunkter. Eders større Godser der hjemme, Grevskaberne Frijsenborg, Bregentved og Hardenberg, vilde ikke fylde meer paa Udstillingspladsen end tre Tiører i en Rodemesters Pengepung.

Chicago-Udstillingen er storartet, glimrende storartet! Her slaaer Yankeernes ophøiede Aand os i Møde, hvorhen man end vender sig! Kjære Punch, Du maa ikke lade Dig vildlede, naar Du i Referater her ovre fra læser noget om, at Indvielseskantaten var skrevet til tydske Toner, at alle Bygninger ere i græsk, italiensk, nederlandsk, gothisk, norsk-arabisk Stil, at Kunstværkerne ere franske, tydske, russiske, skandinaviske, japanesiske og siamesiske, og at kun Reklamen er amerikansk. Husk paa, at „Onkel Jonathan" er Manden med den mægtige Haand, der kan gribe og betale. Husk paa, at Yankeen forstaaer at udnytte en Vrimmel af Ideer, hentede fra Europas gamle Lande.

Hvad der navnlig fylder En med Beundring herovre, er det fra Michigan-Søen inddæmmede Vandareal. Det er ikke til at beskrive for bare Deilighed, og paa eengang minder det om de kjøbenhavnske Søer, Kanalerne og Nyhavn. Bethelskibet mangler vel, men savnes ikke, og ligesaa, men omvendt, Nødtørfterne. Det er ikke saadan at leve i det Fremmede, naar man er vant til at færdes i Kjøbenhavn.

Ahner Du, Punch, hvor stor den største af Chicago-Udstillingens Bygninger er? Nei, det gjør Du ikke, men jeg veed det fra „Pressebureauet“, hvor de giver mig alle mulige Oplysninger i det allerstørste Omfang, uden at rødme. Den er saa himmeldundrendehøi, at der under Taget kan staae Eders latterlige Himmelbjerg, ovenpaa det Frelserens Taarn, derover Rundetaarn, og saa bliver der endda Plads til en lille Dreng, der kan staae ovenpaa Flagknappen og synge Yankee-Joddle. Det Areal, der overdækkes af det umaadelige Glastag, udgjør 5,559,429$^3/_4$ Kilometres Plads, og i dette utænkelige Rum vilde der kunne foretages en Opstilling af alle europæiske Staters mobile Armeer, med Undtagelse af Lippe Detmolds, som dog maaskee lod sig anbringe i en Vindueskarm.

Jeg udtalte til Chefen for Pressebureauet, at der maatte være medgaaet meget Kit til dette vældige Tag.

„Ja,“ svarede han, „vi bruger meget Kit og Masser af Blaar.“

„Blaar?“ spurgte jeg.

„Oh yes, Sir,“ lød Svaret, til at pudse Maskineriet med.“ —

Mere ved Leilighed.

Bob.

P. S.

Vær saa venlig at sende mig en Hilsen. Det gjør ikke noget, om den blot er malet op bag paa en Postanvisning.

Ved Kaffen.

Aa, søde Fru Schrøder, hvor har jeg dog savnet Dem! Ja, jeg veed nok, at De har lagt syg, og jeg har saamænd tit nok tænkt paa Dem, for jeg har jo faaet 10 Pund af dette hersens Fox's Normaluldgarn af det til nedsat Pris efter Opfordring, og det maa da være Noget for Dem at strikke Strømper af saadan en deilig Vare, for De holder jo saa meget af Haandarbeide og har saa tit tilbudt at hjælpe mig, og om jeg ogsaa selv gaaer med engelske Strømper for Læggevidens Skyld, saa skal der jo meget til Manden og Børnene, og hvad jeg ellers kjøber af Trikotage, det gaaer til Missionsbasarerne, for man kan da ikke forsvare at lade de smaa Santhalere og Halenegre gaae og faae Solstik i Bagindien, men mens vi taler om Strikketøi, saa maa jeg rigtignok sige, at jeg er glad over, at min Mand ikke tabte en Maske ved det Borgerrepræsentantvalg, vi havde for nogen Tid siden, for selv om han havde havt Salomons Visdom, var han dog ikke kommen med blandt de syv Vise, eftersom han stod paa det Gamle og vilde stemme med Magistraten som et rigtig godt gammelt Stemmejern, og han var ligeved at afsige en god Kunde, som hører til Bohæmen, blot for at rense sig for al Maskepi med den Slags Mennesker, der kan være gode nok, naar det gjælder om at sælge pr. Kasse, men ikke er meget værd, naar man søger Vælgere en masse, hvad jeg ogsaa forklarede Petersen, og det var godt, at han assepterede min Mening, for havde han ladt sig opstille paa de Næringsdrivendes Liste, saa var han gaaet al Kjødets Gang — eller Brødets Gang, for dennegang var det jo ikke Slagter Juul, men Bagermester Lichtenberg, der gik *adundass*, og min Mand var da ogsaa saa taknemlig for det advarende Raad, jeg gav ham, at han har givet mig Lov til at lade mig male i Olie af en billig Maler, der ikke hører til disse „Dyremalere,“ som Fritz Grønbæk kalder dem, og saadan ganske for Spøg har min Mand foreslaaet, at jeg skal lade mig male som Gaagængs unge Pige, der ligger plat ud med Ryggen i Veiret paa Tahiti, men det vilde jo være upassende for en Qvinde i min Alder og i vort Klima, hvor der neppe er en Smule Varme i Tivolisæsonen, som vi glæder os til, for iaar bliver den storartet i Anledning af, at de nu har været derinde i 50 Aar allesammen, og der skal sandfærdigen være kjøbt for 3 Kroner Kraplak til Pantomime-Theatret, uden at Aktieselskabet ahner det, men vi abonnerer jo som sædvanlig og længes efter det mangefarvede Kort, der har staaet om i Aviserne, og venter Tivoli sig meget af os Abonnenter iaar, saa bliver det viseversa, for den gaaer ikke i Længden med en Høstfest som Sæsonens Klu, naar hele Stadsen er en udstoppet Stork i en Halmstak — ja, Fritz siger, at det er en Trane, der er udstoppet med Vat — men hvorom alting er, saa mødes vi nok derinde en Formiddag, for til en 20 Øres Billet faaer De jo nok Raad, men saa husker De jo det Strikketøi, lille Fru Schrøder, og nu skal De have Tak for Kaffen, som man idag sandt for Dyden neppe kunde smage Løvetanden igjennem.

Fest og Fakler.

(Et Jubilæumsreferat.)

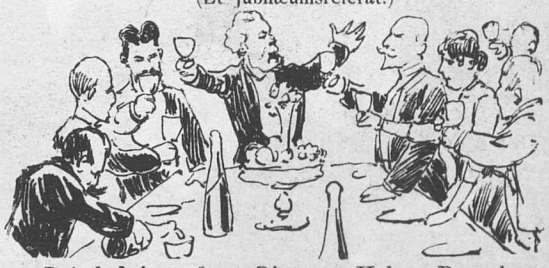

I Anledning af, at Digteren Holger Drachmann lykkelig og vel er sluppet for at faae Kolera, skjøndt han i Hamburg har slugt Baciller i Spandevis, blev der i Forgaars foranstaltet en lækker Fællesspisning med tilhørende Fakkeltog til Feiring af den fremmelige Lyriker.

Til Høitideligheden var Festlokalet pyntet op med Alt, hvad Værten formaaede. Enornt Bifald vakte en lang Frise med dekorative Fremstillinger af de forskellige Faser i Kolerajubilarens lyriske Fysiognomi. Allerførst saae man Drachmann som communistisk Blousemand med opsmøgede Ærmer og saa rød i Hætten som en indfødt Jacobiner. Derefter som Sømand, som reisende Haandværksbursch, som Tvivler paa Skilleveien, som Medarbeider ved Berlingske, som Ridder af Dannebrog, som Borchsenii Busenfreund, som Kolerabacillesluger og endelig atter som farende

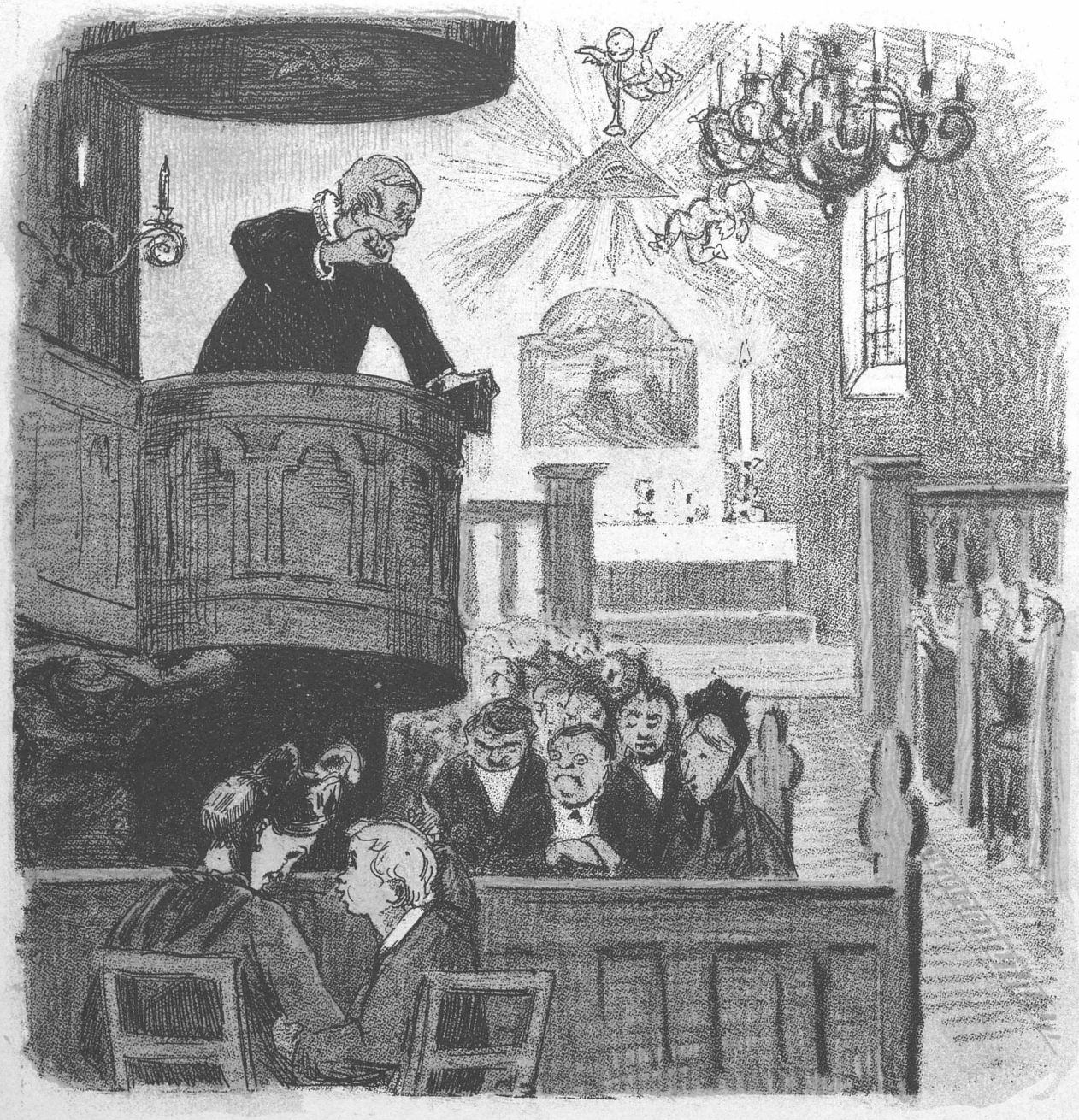

Ude og hjemme.

Præstens lille Søn: Naa da, Mo'er, saadan skulde Fa'er dundre, naar han var hjemme, saa fik han vist med Dig at bestille.

Hensynsløst?

Moderen (efterat have læst Aftenbønnen): »Amen«.
Datteren: Moder, hvorfor siger Du altid »Amen«; hvorfor siger Du ikke ogsaa sommetider »Kokkepigen«?

Svend med en Hanefjer i Hatten og under Gebrüder Brandes' Protektorat.

Midt paa Bordet tog Erik Skram Plads — imellem Georg Brandes og Amalie Skram — og holdt Festtalen, som fandt sin Conclusion i det glædelige Factum, at den farende Digter, der havde færdedes meget i Vandet og været paa aarlange Afveie, atter var faret tilbage til Lucifers Rige og havde opnaaet fast Ansættelse som Overtrompetermand ved Lucifers Hof.

Jubilaren takkede i vingede Ord og fremhævede sit høibaarne, springske Digternaturel, der var hans egen og Nationens Stolthed. Saa satte han sin Faldehat paa og bar den, som han vilde.

Derefter fremmødte en Hundredmandsforening, bestaaende af de Halvtreds, der duer i Norden, plus de Halvtreds, der bærer Danmark. Hvert Medlem overrakte en elegant oratorisk Buket til den feirede Digter, Lars Kruses Skjald, Koleraens Betvinger og den udødelige Ungdommeligheds bestandig evig forsorne Repræsentant.

Da reiste Digterkongen sig i Vælde og bød de Herrer og Damer i Aandernes Rige til Bords med Løfte om, at de alle skulde faae Leilighed til at svømme i Bourgogne ovenpaa Bordet. Hvorpaa han staaende afsang følgende af ham selv componerede

Spiseseddel:

(Mel.: Vi er et morsomt Folkefærd.)

Nu ovenpaa min Hamburgstur
Har jeg faa't ti Mands Styrke,
Jeg støder i min Ungdoms Lur
Med Storhavstoner mørke
Men ogsaa unge Viser faaes,
Serveret med Routine
:: Og med Ostende-Brügge-Sauce, ::
:: Og Saucen er det Fine. ::

Derpaa lidt Saltmad spises bør
Fra Havets kolde Kjøkken,
Lidt Tunge med Baciller, før
I gaaer paa Svineryggen.
Lidt Is for dem, der har det hedt,
Vil havkold Kjøling skaffe.
:: Jeg flyver vidt, jeg maler bredt — ::
Nu skal I strax faae Kaffe,
Nu skal I strax faae lyrisk Kaffe.
Ja, min forskregne Sangfugl fløiter:
En Snaps til Kaffen.

Moral.

(Declamation):

Naar man er stadig ung som jeg,
Man viser andre Unger Vei
Til Livets fede Spiser.
Mit Sprichwort er: Wein, Weib, Gesang,
For dem jeg gaaer min skjæve Gang
Og synger unge Viser.

Efter Bordet oplyses Palaiets Vinneverrer af et rødligt Flammeskjær. Det er Fiskerne og Studenterne, der kommer med Fakler for at hylde det, der duer i Norden, det, der bærer Danmark, og Halløiforsangeren for hele Historien, den skumomsprøitede unge Sanger, som aldrig bliver ældre, end han selv har Lyst til, og hvis Sange et langt Liv er beskaaret i Nordens Aqvarier og Nordtydsklands Vinkneiper.

Hele Selskabet træder ud og tager Opstilling paa Balkonen, rødmende og straalende i den bindegale Belysning. Men Digteren selv citerer nedladende en Strofe af en underlegen Aand, han længst har fordunklet:

„Jeg troer, der er skjønnest i Danmark" — „Heida, Manne, Burgunder!"

Veileder paa Charlottenborg.

Kortfattet forfattet
af
Professor Plukfisch.

Det er Billedhuggerkunsten, der allerførst gjør Honneur for den Besøgende, der kommer ind paa Udstillingen, men det første Indtryk er igrunden noget bedrøveligt — det er nemlig et Par franske Gravmonumenter over afdøde Kunstnere og en tydsk. saaret Achilles af kolossale Dimensioner, Ernst Hertel (Nr. 593.)

Achilles seer meget gnaven ud, hvad man nu ikke kan fortænke ham i, for det er unægteligt en meget harmelig Maade, han er saaret paa i Hælen. Hans Modstander maa aabenbart have sigtet paa ham oppe fra Luften for at kunne træffe ham paa den Vis i Hælen, ifald Achilles da, hvad der er sandsynligt, har staaet opreist i Kampen. Eller ogsaa er det et stærkt plongerende Skud, men saaledes skydes der jo ikke med Pile. Man kan derfor saa godt forstaae, at han er meget misfornøiet, thi

„Jeg er den vrede Achilles, vrede Achilles, vrede Achilles,
Ret en Heltesjæl, ja, ret en Heltesjæl!
Brav er jeg, men, naar jeg drilles, ja, naar jeg drilles, ja, naar jeg drilles,
Bli'er jeg ond og fæl, ja, bli'er jeg ond og fæl!"

Axel Hansen har en „Christus, der velsigner de smaa Børn" (Nr. 325), hvor Christus er iført en Slags Friseurkappe og forresten seer rædsomt kjedelig ud. Naar vi nu kommer op ad Trappen paa første Sal, imponeres vi af en kolossal Statue af den afdøde Enkedronning Crin... Caroline Amalie, der er udført af V. Bissen paa Bestilling af Asylforeningen (Nr. 506). Den er meget lignende, men den kolossale Nederdeel forekommer os ikke ret at tage sig ud i plastisk Behandling. Under alle Omstændigheder vil Statuens Anbringelse med Tiden sikkert give nok saa megen Anledning til Dissens og Diskussion som Forskjønnelsescommitteens Fontaine.

Statuen egner sig ikke for nogen offentlig Plads, og i Asyllokalerne er der neppe nogen Plads — hvor skal den da have Plads? — Ja, Pladsen tillader ikke, at vi indlader os videre paa Pladsen.

Sindings „To Mennesker" (Nr. 547) ere nu udførte i Marmor, men derfor tiltale disse to forslugne, sammenfiltrede Menneskekroppe i deres sugende Sammenklistring os ikke i høiere Grad end tidligere i Gips. Dette kalipyge Vue lige op i Øinene er slet ikke lifligt.

Nei, maa vi saa bede om den gratieuse „Sværddandserinde“ af Bonnesen (Nr. 509). Hvor straalende og seirssikker staaer hun ikke der med sin slanke, svaie Krop paa de prægtige Been, hvis elegante Former tydeligt tegne sig bag Gevandtet, der i den hvirvlende Dands strammes om hende!

Samme Billedhuggers „Kain“ (Nr. 508) staaer i Nærheden. Det er en ikke fuldt saa sympathetisk Figur, men den er ganske sikkert godt gjort. Man seer Kain som gammel Mand ude i Ørkenen sidde og gruble over sin Ungdoms Forbrydelse, der har berøvet ham Menneskers Selskab og nu gjort ham til Stamfader for Gorillaer, Chimpanzer og andre Bavianer, hvad der jo nok kan sætte en gammel Mand graa Haar i Hovedet og Rynker i den smalle Pande.

Stein har „en lille Pige, der kaster Korn til Duerne“ (Nr. 549). Hendes venlige Smil fanger Interessen — det er en sød, lille Pige.

Naar Professor Plukfisch nu til Slutning udtaler sin Forundring over, at et „Udkast til en Tikroneseddel“ (Nr. 556) af Eugen Jørgensen i Katalogen henregnes under Bygningskunst, saa har han ikke videre at bemærke, men har herved den Ære at takke for godt Følgeskab.

En i sin Indgang meget lystelig, men i sin Udgang bedrøvelig Vise om den forlorne Skildpadde,

der som Grevinde gik glat i flere jydske Herregaarde, ja i selve Hotel „Kongen af Danmark“.

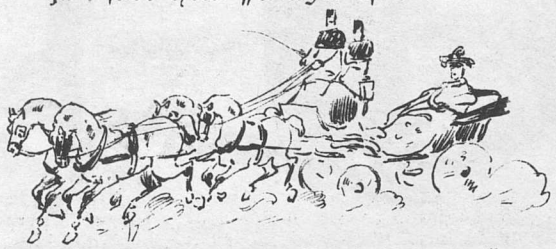

(Synges til den traurige Melodi, der passer til »Peder Skjøt i Barndomsalder«).

Har De hørt om denne Qvinde,
Der i Jylland reiste om,
Som sig kaldte for Grevinde
Og Comtesse, hvor hun kom?
Hun gik ud paa Praieri,
Stammed' fra et Meieri.

Nord for Limfjord høit deroppe
Fik hun brave Herremænd
Til at paa en Limpind hoppe —
De gik nok saa glad paa den,
Naar hun kaldte sig med Glands
For en Dyhring-Rosencrantz.

Gode Børn har mange Navne,
Derfor var hun ei forleg'n;
Naar det kunde hende gavne,
Og hun kom til anden Egn,
Kaldte sig den slemme Trold
Grevenkop von Castenschjold.

Saadan bjerged' hun nu Føden
Nogen Tid jo ganske godt;
Meiersken, hun skummed' Fløden,
Og hun leved' rigtig flot.
Men da hun blev altfor slem,
Mærked' de, hun malked' dem.

Da hun saa til Aalborg naaede,
Hvor hun gjorde det for stivt,
Var der No'en af dem, hun flaaede,
Som fik Nys om den Bedrift.
Man Grevinden kort og godt
Putted' ind i en Cachot.

Meiersken nu sylted' Valle
I en Celle, som man si'er,
Og hun maatte op med alle
Sine fæle Lumskerier.
Her i Kjøbenhavn hun har
Pæne Folk holdt med for Nar.

Ikke blot som hendes Tosse
Staaer de jydske Herremænd,
»Kongen af Danmark« har hun osse
Faaet grundigt med paa den —
Det vil sige, seer De vel,
Hun har boet paa det Hôtel.

Der har Ane Marie Johansen
Slaaet sine Folder svært;
Hun tilsidst gik bag ad Dandsen,
Hvad da ikke var saa sært.
Ovenpaa den Kløe sød
Kommer sure Vand og Brød!

Satyr.

Trykfeil.

Hr. Henrik Jæger i Christiania gjør os opmærksom paa, at ikke han, men Hans Jæger, er Forf. af den i „Punch“ Nr. 19 omtalte Roman „Syk Kærlikhet“. Det gjør os ondt, at vi uforvarende have paaduttet sagesløs Mand Forfatterskabet til disse svinske Hallucinationer.

Brevkasse.

Trekanten. Dette Forhold er nu for gammelt.

Carolus magnus. Var *Carolus parvus* ikke et mere passende Navn for Dem?

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Gratulerer!

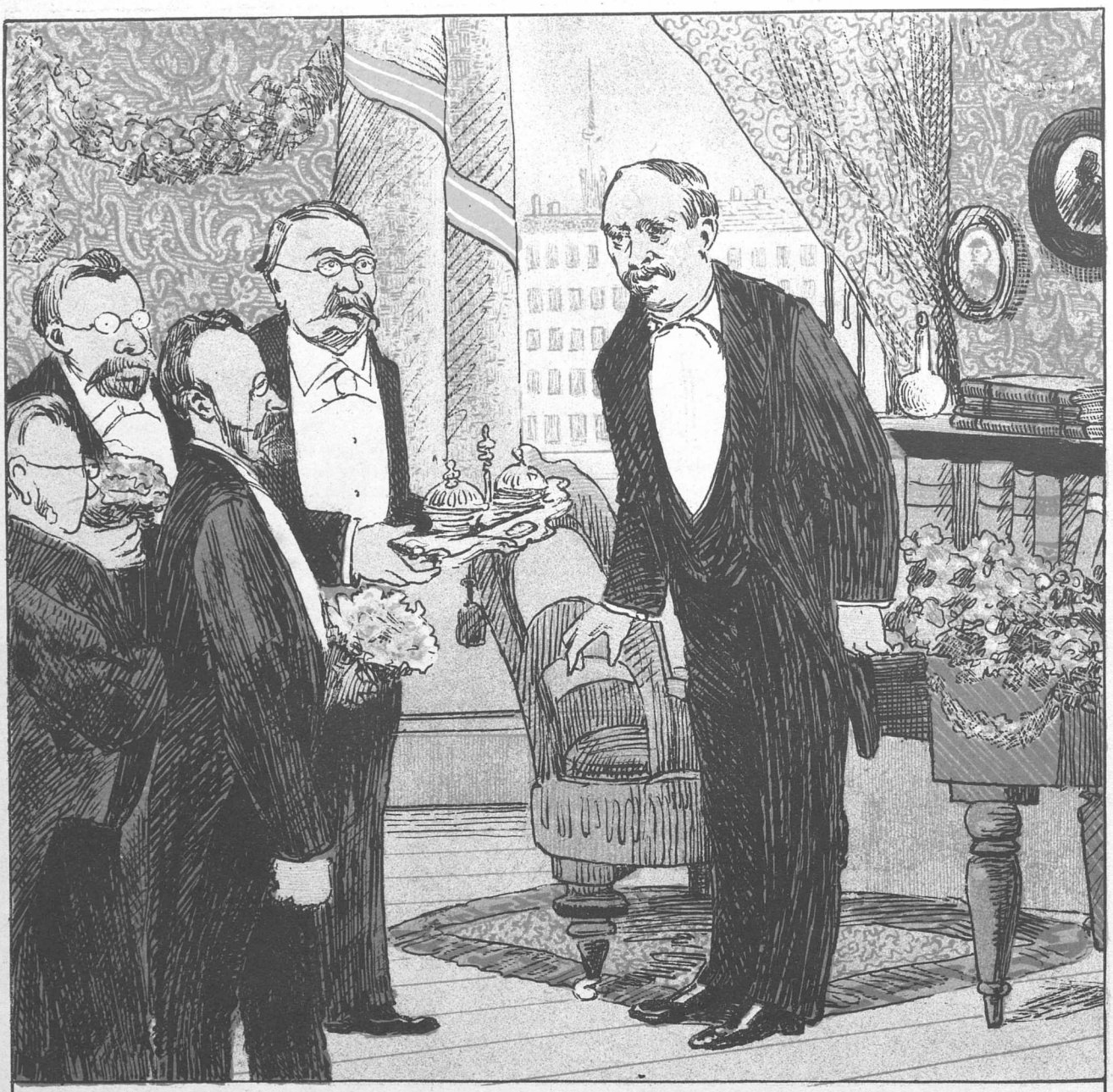

Hr. Manicus! Som Officiel
Vi ønske Lykke Dem og Held.
For hele Statens Ve og Vel
Berlin'eren De kjør' med Held.

De kjører uden Spræl og Smeld
Og skriver aldrig Folk ihjel.
Thi møde her vi frem fornøiet
Med Sølverskrivekjøretøiet.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** **Telefon 3231.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 25. Mai. Nr. 22.

PUNCH.

Selvfornægtelse.

Værten (til en ung Dame, der seer paa Leilighed): Ja, se 2den Sal kan De altsaa faae — men den bliver jo kun leiet ud til en Familie uden Børn.

Damen: Ja, men mine Forældre har heller ingen Børn.

To Dioskurer.

I Danmarks Folkething to gjæve Helte
Af Navnet Dinesen har hyldet Mars.
Den Ene længst alt spændte Sværd fra Bælte,
Men hakker endnu ofte Krigerfars.
Dog, Waldemar — han »skjalv ei, hvor det gjældte«,
Mens Krudtet aldrig lugtet blev af Lars.
Saa snart det gjaldt at tale frit fra Lev'ren,
Har Lars dog ingensinde sparet Knev'ren.

De deres Vælgere har Begge samlet,
Men mødte ei den fulde Sympathi.
I deres Lectie har de Begge famlet,
Og Begge blev vist enige deri
At tænke noget over det, som Hamlet
Engang har sagt: »To be or not to be!«
Thi Ingen af dem er nok rigtig klare
Paa, hvad de ere, eller hvad de vare.

Se, Lars — han vil saa gjerne sammensmelte
Og slaae lidt af paa strenge Krigerkrav;
I Fredes og i Rasmus Clausens Telte
Fredspiben har han røget nok saa brav.
Men Capitain Wagner mener, slige Helte
Er ikke »Høires« rette Støttestav;
Og saa kom han og Lars jo lidt i Totterne,
Og Høiremanden Lars er nu til Rotterne.

Se, Waldemar om Fæstningen bemærker,
Den er just ikke mange Penge værd;
Han anerkjender dog de Fæstningsværker,
Som blev »ved Tidens Ugunst« bygget her.
Men Grenaakredsens lystige Bersærker
Tog sig nu denne Ytring saare nær,
Og Lærer Fogtmanns Mening blev saa Alles,
At Venstremand kan Dinesen ei kaldes.

Og Castor-Dinesen, Lars-Pollux dito,
Dioskurerne paa Thingets Firmament,
Kan roligt sige til hinanden: Vi to
Har vore Jern igrunden ækelt brændt.
Vi Andre paa de to Heroers Litho-
grafier ville riste saa omtrent:
Ak! Ingen af de to blev Triumphator,
Thi — *ultra posse nemo obligatur!*

Satyr.

Det Uovertrufne!

(Fin du siècle.)

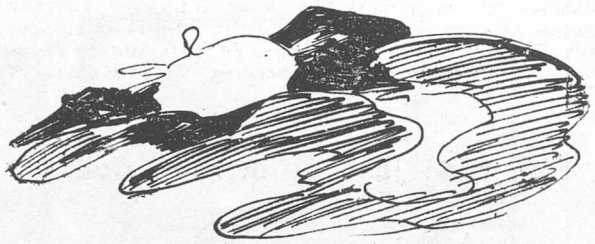

Ja, det nytter jo ikke, kjære „Punch", at jeg søger at skjule det længer for Dem. Deres Reporter har jo alt kigget mig i Kortene. Saa være De da den første til at bringe mit storartede Project frem for Offentligheden. Det dreier sig om intet mindre end at sætte

Willumsen mat og gjøre Moth og Gauguin Codille.

Naar maaskee allerede i Løbet af denne Sommer vor projecterede

Elektriske Høitryks-Damp-Kunstmaleri Fabrik

begynder sin Virksomhed, da ville disse nu saa berømte Navne, kort sagt hele Willumskeriet, snart være en Saga blot. — Ideen er, som De seer, tagen fra

Dampfarvesprøiten

paa Chicago-Udstillingen, der er i Stand til at udsprøite 24 Tønder Oliefarve i Døgnet. Ved Hjælp af en elektrisk Klaviatur, opfunden af os og patenteret i alle Lande, er det muligt at blande Farverne efter Behag og udsprøite alle mulige og umulige Couleurer af samme Slange. Maskinen betjenes kun af en Fyrbøder, Kunstneren selv og fire Mand til at fjerne Lærrederne efterhaanden, som de forvandles til Malerier. Dog paatænkes det at anskaffe en

Victoriavalse

med fortløbende Lærred, der da forvandles til Malerier ved at passere forbi Straalen og saa ved Maskinens egen Virksomhed afskjæres i passende Størrelser, hvorpaa denne selv, ligeledes ved en patenteret Mekanisme, forsyner Lærrederne med Ramme og stabler dem paa Vogne, der paa Skinner passere hen under Maskineriet i Lighed med Principet for Gravemaskinen i Frihavnen. Det paaregnes, at Maskinen paa en

8 Timers Arbeidsdag

vil kunne fremstille 400 Malerier, 50 i Timen. Med dette for Øie har Consortiet allerede sat sig i Bevæ-

gelse for at skaffe passende Udstillingslokaler. Man havde tænkt sig Ridehusene eller de store Gymnastiklokaler. men har nu bestemt sig til at leie Christiansborg Slots Ridebane. der da vil blive overdækket og indrettet til at kunne modtage 300,000 Numre. Ligeledes paatænkes det at foranstalte Udstillinger i alle Europas større Stæder samt maaskee endnu iaar i Chicago.

Hvad Katalog til disse storartede Kunstudstillinger angaaer, da vil Publicum blive fuldstændigt forskaanet for denne Udgift og Uleilighed, da Kataloget her vilde være lige saa unyttigt, som det er ved Moths og Gauguins Udstillinger. Det overlades nemlig til Enhver selv at bestemme, hvad Billederne skulle forestille. Saaledes vil det allerede fremstillede Prøvebillede efter Forgodtbefindende kunne være:

Maaneopgang over Ruslands Stepper. En Citron i et Spinatfad. Øen i Sydhavet. Efter et Kattebesøg i en grøn Sopha. Bébé. En Gaas paa en Eng, à la Gauguin. Illustration til Asbjørnsens Eventyr „Pandekagen". En Solsikke i van Goghs Maneer etc. med videre.

Ligeledes vil man uden Skade for den dybere Forstaaelse af Kunstværkerne efter Gauguins Mønster kunne tillægge dem hvilketsomhelst tahitisk eller maorisk Navn, man vil, f. Ex. *Iraro Te Oviri. Manoø Tupapaii. Te Raan Rahi. Tarata boom deay, Tschu Ballade etc.*

Den vilde Jagd og den lille Collin.

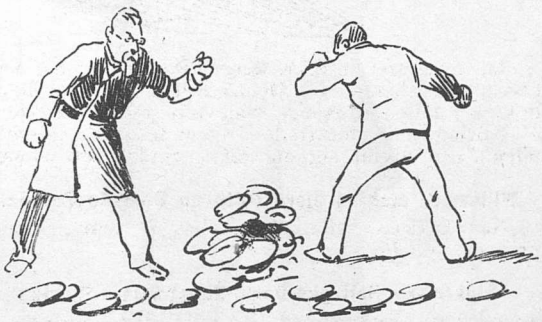

Jeg beundrer Dig, Du gamle, hvide, vilde Jagd! 72 Aar gammel er Du, og Du tør sige, at Du i 72 Aar har været i offentlig Virksomhed. Det er godt gjort, om end ikke godtgjort.

Men jeg beundrer Dig! Din Røst har Feltherrens Fylde og Amtsforvalterens Autoritet. Din Tale har det høieste rhetoriske Sving. Dine paa Papiret nedlagte Ord præges af den danske Stils ædleste Former.

Ogsaa Dig, Jonas Collin, beundrer jeg, i omvendt Forhold til Din korporlige Vægt.

Jeg besværger Eder, I gjæve Mænd, at stride Kampen til Ende, enten saa I ligger med Skallen opad eller paa Høikant.

Skab Strid! Skab Røre i de stille Vande „ved Stranden", og vi vil fryde os over Eder begge. Lad „Bøller" og „Ignoranter" suse gjennem Luften og afklæd hinanden til „den bare Rad" . . . Nationen vil juble!

Om vi dog kunde faae hugget Eder — hugget Eder i Marmor som to Bæltespændere og faae Eder opstillede i Charlottenborgs Forgaard!

Jagd og Jonas Collin! Hvad nu Himlen har meent med, at netop de to skulde discutere om Østers!

Gremio.

Opslag for „de Smaa" i Samfundet.

Efter Forlydende skulle de „samlede Fagforeninger" have i Sinde gjennem „deres Egne" i „Præsentationen" at indgive efterfølgende Forslag til en Contract mellem Kjøbenhavns Commune og bemeldte Foreninger.

§ 1.

Kjøbenhavns Commune forpligter sig til under Stridigheder mellem Arbeidere og Arbeidsgivere af yderste Evne at bidrage til, at de Arbeidsgivere, der ere Borgere under Communen, gaae ind paa Arbeidernes Fordringer uden Prutten.

§ 2.

Skulde Communens Bestræbelser i Henhold til § 1, imod Forventning, ikke føre til det forønskede Resultat, og som Følge heraf Streiker og Arbeidsløshed opstaae, forpligter Kjøbenhavns Commune sig til at udbetale hver ikke arbeidende „Arbeider" fra 20 indtil 50 Kr. om Ugen i Understøttelse, mod at Vedkommende fremlægger Bevis for at være Medlem af en socialdemokratisk Fagforening.

§ 3.

Fremdeles skal Kjøbenhavns Commune stille sit Politi til de Streikendes Disposition til, om fornødent, at hugge ind paa Arbeidsgivere, Skruebrækkere og lignende fæle Fyre. Politiet maa være forsynet med Hirschfængere og Revolvere.

§ 4.

Communen skal tvinge samtlige Pantelaanere, herunder indbefattet Assistentshuset, til gratis at udlevere alle af ikke arbeidende Arbeidere under Arbeidsløshed indsatte Panter, naarsomhelst Saadant maatte forlanges.

§ 5.

Hvis Communen kan overbevises om ikke at have holdt sig disse Paragrafer efterrettelig, har den at erlægge Bøder fra 200 indtil 2000 Kroner til de „samlede Fagforeninger", der efter Skjøn anvende dem til Præmier ved Maskerader, Understøttelser til Arbeidernes frie Theater, samt til at „sprede Oplysning" ud blandt „de Smaa" i Samfundet.

Diagnose.

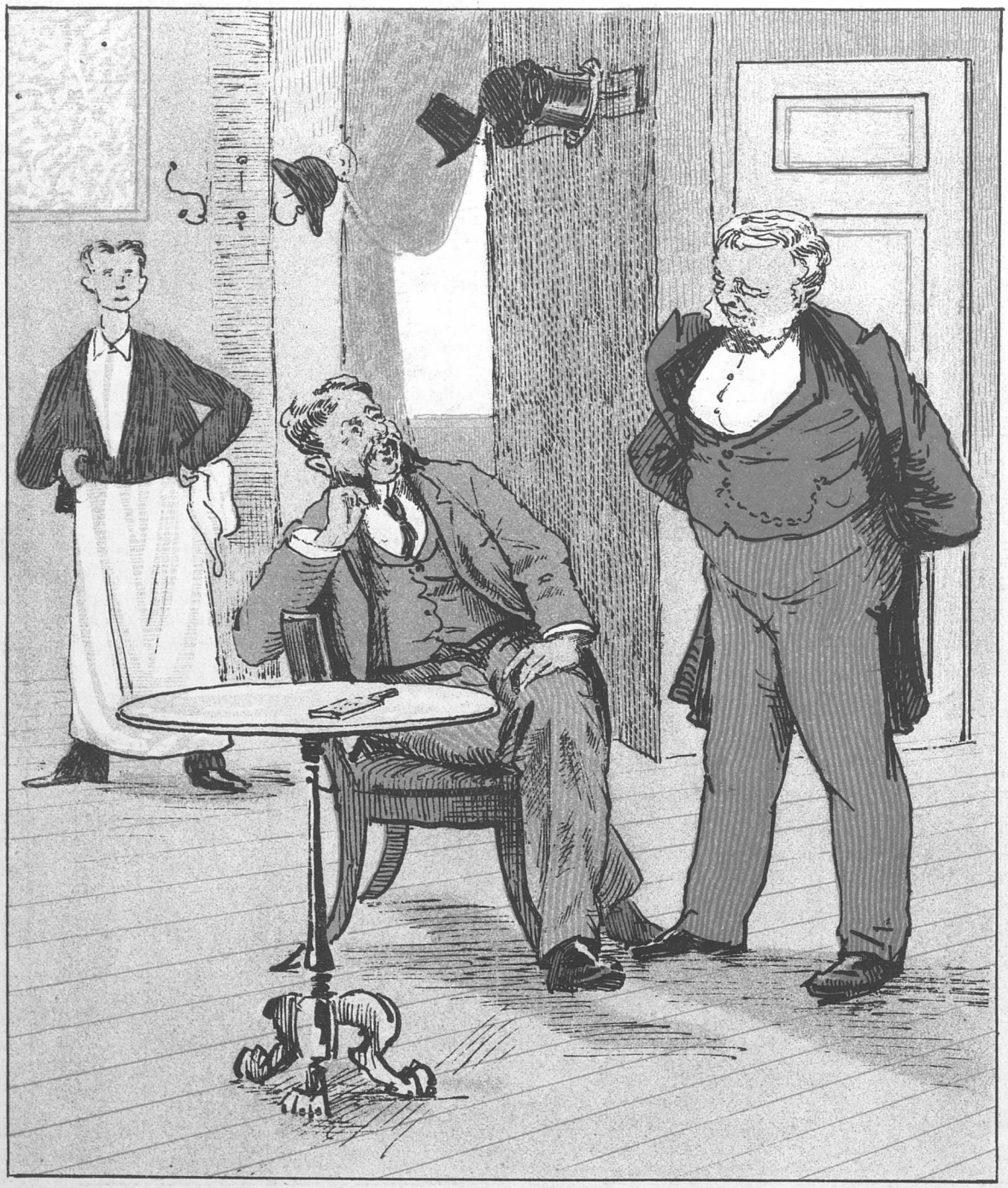

1ste Herre: Hør, Larsen, kan Du skjelne en ung saftig Høne fra en gammel seig en?

2den Herre: Det kan jeg. —

1ste Herre: Hvordan det?

2den Herre: Ved Tænderne.

1ste Herre: Ja, men Høns har jo ingen Tænder.

2den Herre: Nei, men det har jeg.

Madlavning ctr. Andagt.

Spækhøkermadamen: Nei, Mad'n Hansen, Gud forlade mig min Synd, men jeg har saamænd ikke det mindste Gavn af at gaae i Kirke, for, seer De, naar jeg nu staaer midt i Frokosten, naar jeg skal afsted, saa bliver jeg saa forjavet, og kommer jeg saa endelig i Kirke, saa sitter jeg hele Tiden med al den Mad i Ho'det, og saa ka' jeg ved Gud ikke tænke noget ved hvad Præsten siger.

§ 6.

Under Arbeidsløshed, der er foranlediget ved, at Arbeidsgiverne ikke have villet lade sig tvinge af Kjøbenhavns Commune til at gaae ind paa Arbeidernes Fordringer, skal Communen oprette Spisehuse, hvor enhver ikke arbeidende Arbeider, imod at forevise sit Kort som Medlem af en socialdemokratisk Fagforening, erholder gratis Bespisning. Menuen skal bestaae af 3 Retter god Storborgermad samt Dessert og 1/2 Flaske god Rødvin. Som f. Ex.:

Oxehalesuppe.
Kogt Lax med Sauce à la Hollandaise.
Beufsteg med brunede Kartofler.
Pandekage med Syltetøi.

Til Desserten gives derhos et Glas Sherry. I Asparges- og Jordbærtiden bør som Dessert serveres med Slikasparges og Jordbær med Fløde.

Kaffe ovenpaa begribeligvis.

§ 7.

Samtlige Fagforeninger forpligte sig til for deres Vedkommende at være tilfredse med det i ovenstaaende §§ 1—6 Omhandlede — ialfald indtil videre.

Efter Noder.

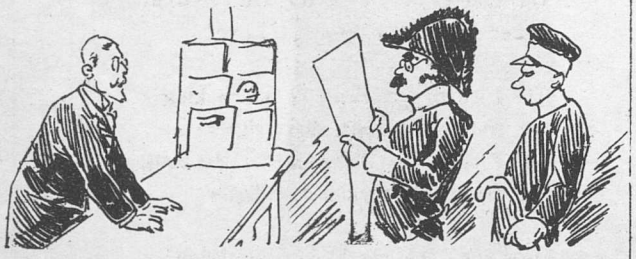

Hvis man vil vide, hvorledes man bedst skal sætte Ophævelse i en ellers bindende Contracts Bolledeig, saa henvender man sig bare til Hr. Enna, der har componeret Recepten og udsat den med Soloparti for Notarius publicus. Det nye Stykke er nærmest, hvad man kalder et Genistykke. Det blev strax indleveret til Componistens Forlægger, Hr. Hennings, som nær havde tabt Veiret af Forbauselse over den juridiske Grundaccord, som klang igjennem Compositionen. Men Hofmusikhandelen var hurtigt paa det Rene med, at der maatte være Hexeri med i Spillet; det kunde umuligt gaae naturligt til, at gode og bindende Contracter med Hr. Ennas egenhændige Underskrift kunde blive ugyldige, blot fordi Hr. Enna syntes, at de burde være det.

Hr. Hennings satte sig da ogsaa hen at componere, idet han ligeledes indlagde et Soloparti for *Notarius publicus*, der paa denne Maade kom til at synge en Duet med sig selv. Vort Publikum havde ikke før havt Leilighed til at beundre sidstnævnte Autoritet i Operettefaget, men det finder Præstationen storartet.

Da Komedien omfatter baade de Operaer, Hr. Enna har begaaet, dem, han begaaer, og dem, han i Fremtiden agter at begaae, vil *Punch* foreslaae, at hvert af disse fødte og ufødte Musikværker forsynes med et Forspil, i hvilket der forekommer en Notarius. Det vilde Ingenting ligne, hvis Ennas Operaer herefter opførtes, uden at de juridiske Strenge i hans Sjæl fik Lov til at klinge. Publikum vilde da med Rette spørge:

Hr. Enna, hvad er den a'.

I Anledning af Sittevationen.

La' mig nu hæve mine Toners
Triller til Pris for slige Mænd,
Som, naar det gjælder deres Koners
Kunstrenommé, lægger ud i Spænd,
Det kan jeg li'e, for naar at Konen
Hører til Mandens Kunstnerstand,
Saa maa sgu ogsaa Mandspersonen
Vise sig som sin Kones Mand.

Ska' der for Mygstik ta'es Revangsje,
Maa med Gevalt man ha' det gjort;
Sel' om man sla'er en Bommerangsje
Gjennem Adresavisens Port.
Man hugger til i Lidenskaven,
For at sla' Myggen reent ihjel,
Og rammer man saa ved Siden av 'en,
Har man dog sla'et alligevel.

Slaget blev ført i disse Dage
Og ganske knusende haardt det faldt,
Men Bommerangsjen kan gaae tilbage
Og ramme, hvor Sigtet ikke gjaldt.
Derfor jeg ei idag kan give
Til Candidat Behrens Ehrenspris
Og veed ei, om Knudsen han kan blive
»Det frie Theaters« — Tugtens Riis!

Søren Pipperup.

Aforismer.

Efterlyses. En ung neppe udvoxet Journalist, der befandt sig paa Reisen til Kina, er bortebleven. Hans Signalement er følgende: Lorgnet paa Næsen, Haar paa Overlæben og Snabelsko paa Fødderne. Særligt Kjendetegn: Han lægger Benene paa Bordet og ryger Cigar til, naar han er i godt Selskab. Det formodes, at han enten driver omkring paa Havet i Nærheden af de smaa Sundaøer eller optræder som Slangebesværger i Bagindien.

For Tilveiebringelsen udloves i Douceur en dobbelt pletteret Theskee.

* *

Foraarsstrøm (Litterær Anmeldelse). Hr. Johs. J. har nylig udgivet en lille yndefuld lyrisk Novelle paa „Politiken"s Forlag Vi mindes paa længe ikke at have læst Noget, der i enkel og zart Stemning kan sættes ved Siden heraf: det er snart sagt, som hørte man Grøden arbeide i den foraarssvulmende Jord, som saae man selve Foraaret blive til, som strømmede den fine Duft af Foraarsjordens Varme ind i Ens Næseborer. Kan hænde, at Johs. J. ingensinde tidligere har „hævet sig saa høit" hverken som Digter eller sprogforbedrende Oversætter som i denne Novelle, der dristig tør stille sig ved Siden af Chr. Winthers meest maleriske Digtninger. Vi betænke os ikke paa at karakterisere „Foraarsstrøm" som en lyrisk Præstation af 1ste Rang, næsten ligesaa blid, grøn og tungsindig som den Salat, *Rémy Gourmont* lader de nøgne Qvinder æde i Parken for Enden af den blide, grønne og tungsindige Sti mellem Tjørnehækkene, og egnende sig for-

træffeligt til at roses i Venstreblade og forblive ulæst af alle gale Høiremennesker. Vi hilse Johs. J. som Danmarks fremtidige *poeta laureatus*.

* *

Arbeiderrisiko (frit efter „Socialdemokaten") En Mursvend, der havde hævet sin Ugeløn, aflagde paa Veien til sit Hjem paa Lygteveien en Visit i en Beværtning, hvor han ved Indtagelsen af en overstadig Mængde vaade Varer blev saa drukken, at han tilsidst hverken sandsede Dag eller Dør. Hans Pengepung, der var svunden endeel ind ved Udredelsen af Omkostningerne ved Erhvervelsen af Rusen, blev plyndret for Resten af Ugelønnen af en god Ven og Drikkebroder. Da han i meer end omtaaget Tilstand kom hjem ud paa Morgenen, blev han modtaget af sin Ægtemage, en dygtig Amazone, med en saa rigelig Dragt Prygl, at hans Ryg blev gul og blaa, saa at han maatte holde „blaa Mandag" (maaskee Tirsdag og Onsdag med) i Sengen.

Kjøbenhavnsk Kirkemangel.

Om Kirkenøden for Tiden
Har Præsterne stadigt Møde;
Skarp mod Lægmænd er Striden,
Om Fraserne end er søde.
Der udfoldes megen Lærdom
Af al den snakkende Clerus,
Der minder om Ordet: *Interdum*
Dormitat bonus Homerus!

Et politisk Ægtepar.

Hr. Eedvard tourer paa Langeland
Og beriger den med sin Viden;
Han snakker og snakker alt, hvad han kan,
Og har sin Hustru ved Siden.

Hr. Eedvard og Frue farter omkring;
Det gjælder at agitere,
Naar man vil ha'e Plads i Folkets Thing,
Hvor Fruen maa renoncere.

Hr. Eedvard taler de stærke Ord,
Gjør ellers kun liden Nytte;
Men Bønderne paa hans Styrke troer,
Og at Fruen er ham en Støtte.

Thi Eedvard er, hvad man kalder »smart«,
Han bruger den rigtige »Seve«.
Og raaber de Hurra for Eedevard,
Faaer hans Frue osse et Leve!

Thi Eedvards Frue er saare klog
Og sætter Pris paa sin »Digter«
Og veed, hvad der staaer i Mosebog
Om Hustruens fornemste Pligter.

Hustruen, hun skal følge sin Mand!
Hun derfor ret aldrig slipper;
Hun hænger paa selv til Langeland,
Til Vælgernes Kroer og Kipper!

Satyr.

Brevkasse.

X. Ja, vel var det flaut for Hr. Rex, men det var vel en Feiltagelse, at han var indbudt til Thingvallaselskabets „Amerika"gilde. Noget større Numer synes denne Episode os ialfald ikke at egne sig til.

Alla Polacca. Honoraret kan hæves, naar det Indsendte er benyttet.

Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Elektrisk-impressionistisk Kunstmaler-Høitryks-Damp-Farve-Sprøite.

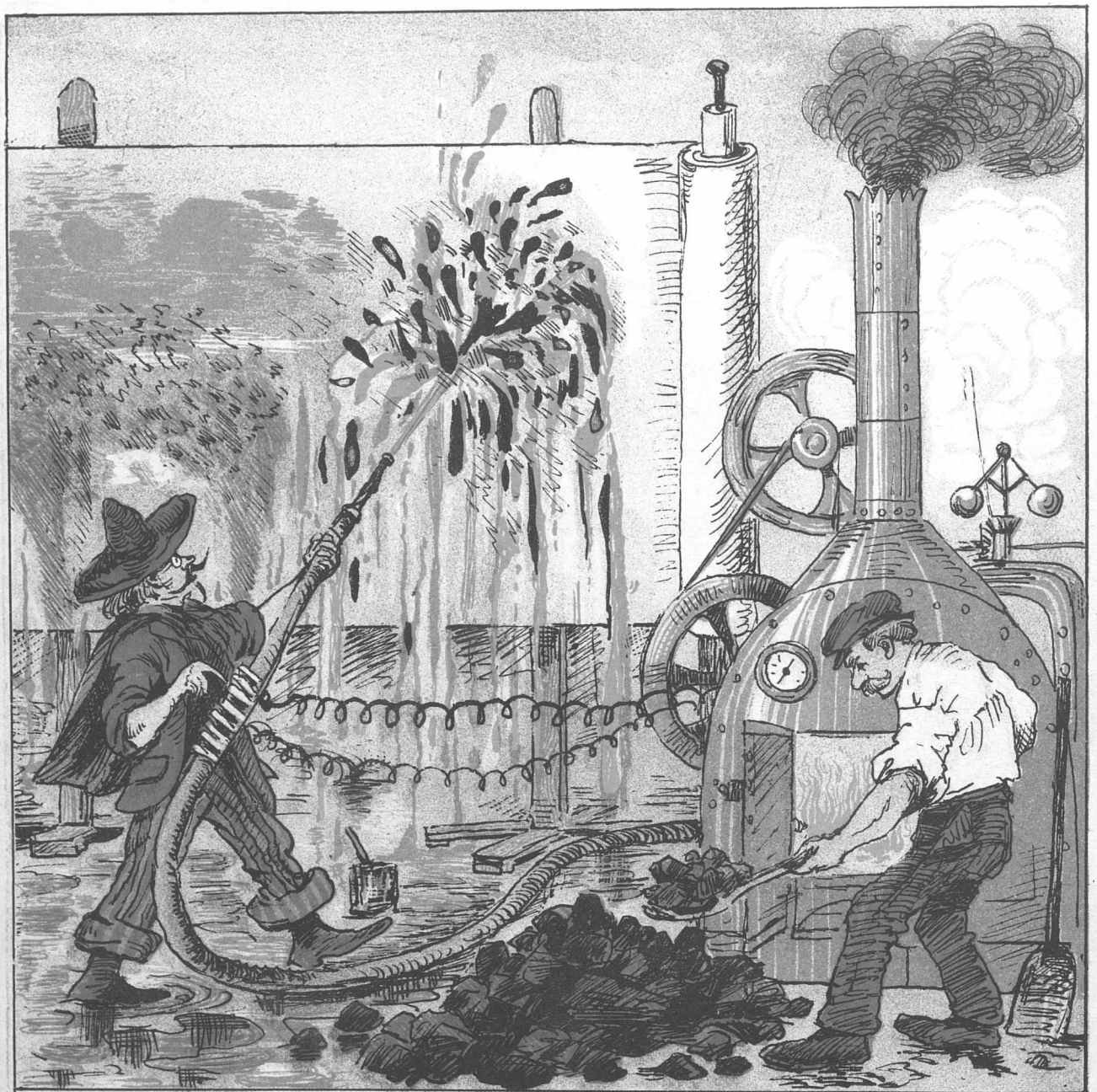

For en ægte nymodens Impressionist
Elektricitetens Methode
I Hurtigmaling vil ganske vist
Være det herligste Gode.

Maskinen, der her dreier Hjulet om,
Og Sprøiten er anbefalet;
Og den, der først til Møllen kom,
Faaer naturligvis allerførst — malet!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34. Telefon 3231.
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 1. Juni. Nr. 23.

PUNCH.

Kundskabsfylde.

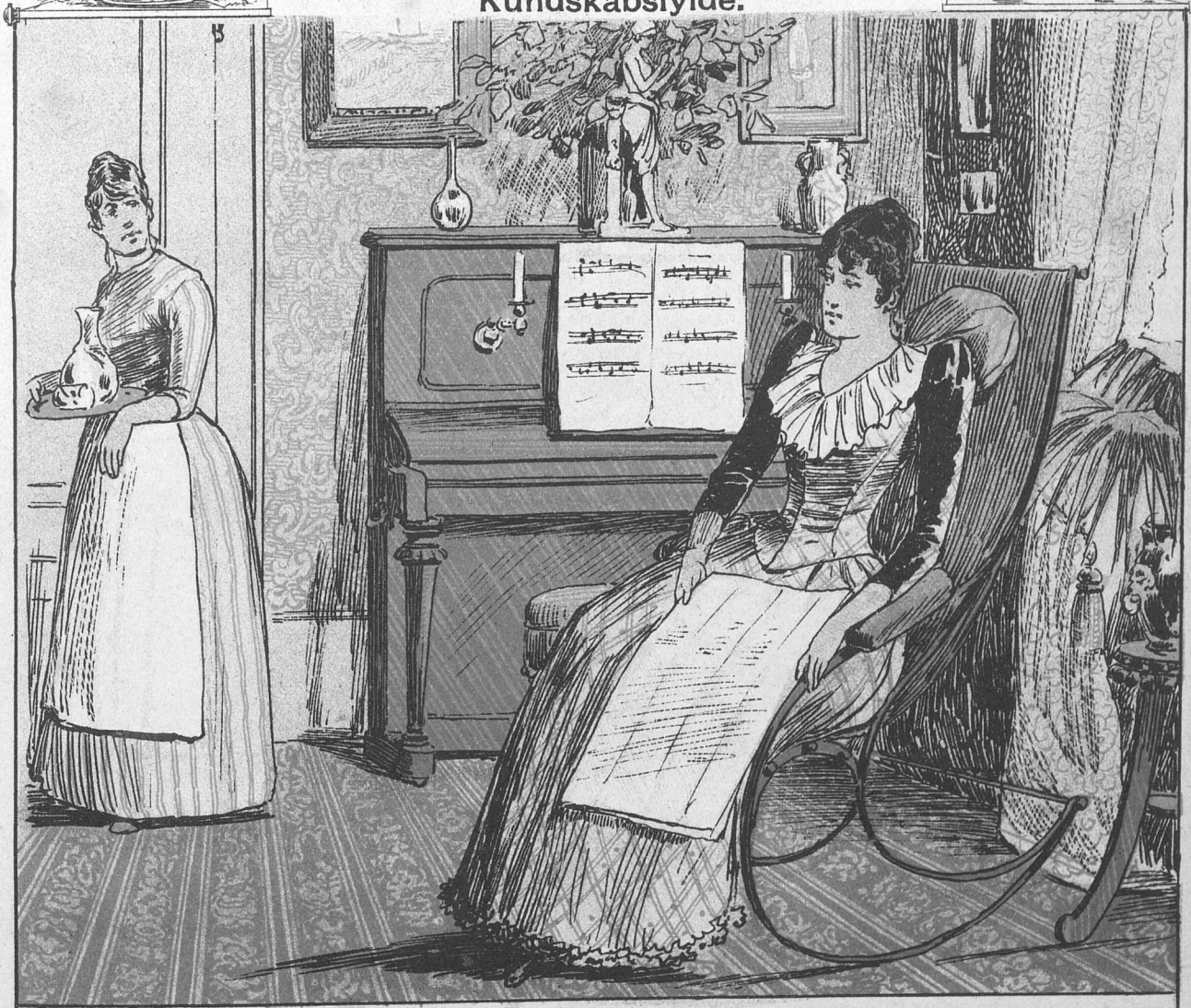

Fruen: Jeg kan ikke udstaae, Du holder Sladder med Naboens Folk, Line! Hvorfor skal de vide Besked om vore Sager?

Pigen: Guj! Frue! vi taler saamænd aldrig om Herskabet — men forresten veed de mejet meer om Herskabet end jeg!

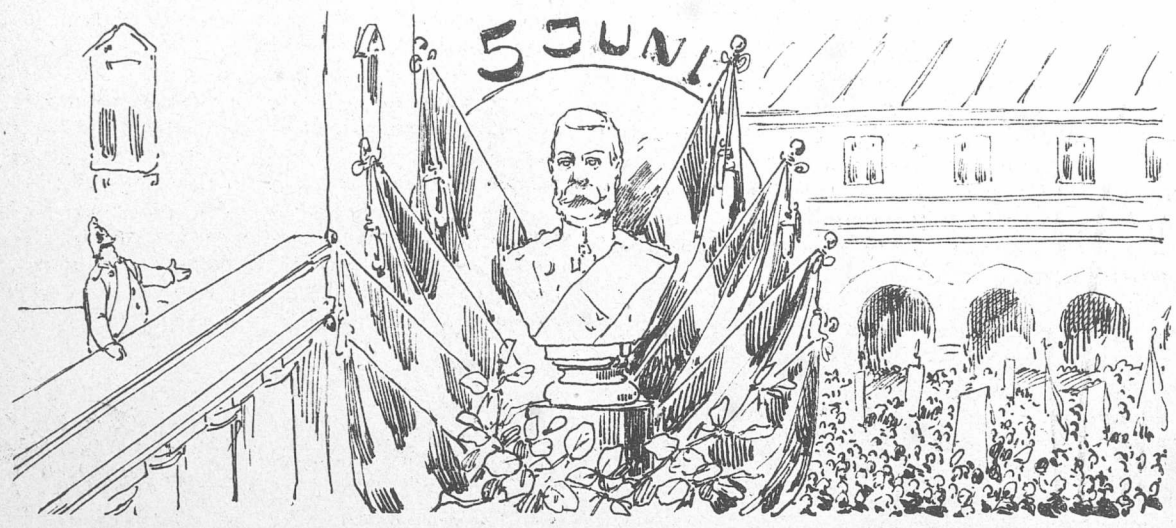

Mel. af »En Spurv i Tranedands«.

Hvor Junimaaned dog er rar! —
Den allerbedste næsten,
Thi først i denne Maaned har
Vi netop Grundlovsfesten.
Og er Kong Frederiks Grundlov kjær
Beskaaret noget hist og her,
Vi har dog altid Lidt igjen,
Som vi vil passe paa, min Ven!
(Vi vil passe paa som en Smed —)
Se, derpaa vil vi holde,
Og derfor vil vi solde.

I gamle Dage var det Skik
At gaae til Ridebanen
Og hilse paa Kong Frederik,
Som mødte paa Altanen.
Deroppe bred og kraftig stod
Den folkelige Konge god,
Der sagde han foruden Snak
Til sine Børn en velmeent Tak —
(„Tak! Tak, Børn! og saa vil jeg ønske Jer Allesammen en god Fornøielse.“)
Med Jubelraab og Toner
Man høilydt Kongen kroner.

Man derpaa gik i sluttet Rad,
Taknemmelig for Loven,
Og spiste da sin gode Mad
I Tivoli eller Skoven.
Og i den hele Menighed
Var ingen Slags Uenighed,
Vi fulgte Allesammen glad
Den tykke C. V. Rimestad —
(Til Skoven, naar Ginderup havde Restauration der, og i Tivoli, naar Ginderup var der.)
Arbeiderne paa Pladsen,
Var forrest da i Massen.

Den Enighed er nu forbi
Med Ufred i Menagen.
Vi samles ei i Tivoli
Og ei ved Eremitagen.
En Deel af Rimestads Cohort'
Er alt forlængst forduftet bort;
Den gaaer paa sine egne Been
Til Fælleden eller Slesvigs Steen.
(I de senere Aar er man dog nok bleven kjed af at samles ved „den røde Port“.)
Vi Andre trofast trave
Til gamle Kongens Have.

Men bedre var det dog, ifald
Vi, gjæve Grundlovshelte,
Vi kunde til det samme Bal
I Haven sammensmelte.
I Kongens Have er der Plads,
I Kongens Hjerte ligesaa.
Kong Christian lige veltilpas
Er blandt de Store og de Smaa.
(Derfor raabe vi Alle med samme Begeistring:
Leve Kongen! og Leve Grundloven!)
Vi raabe — og med Tiden
Vi haabe Slut paa Striden!

Den tungsindige Spinat.

(Prosadigt efter saa brogede Mønstre som Rémy de Gourmont og Johs. J.)

Det var en uhyre, bedrøvet Brakmark, en gudhengiven Pandekageslette. Jeg gik ad en grøn, sorgfuld Sti mellem to grusomt grædende Tjørnehække. Da jeg Uger igjennem havde vandret i de ynkelige Tjørnehækkes Fængsel, standsedes jeg af et Tremmeværk, der syntes reist mellem mig og Sirius.

Jeg stak mit Øie ind mellem de følelsesløse Tremmer og saae:

Midt i den bedrøvede Pandekagemark laa en blid, grøn og tungsindig Have, med tungsindig, grøn og blid Spinat. Kun Spinat. Intet uden tungsindig Spinat. Og grøn Spinat. Og blid. Spinatgrøn og blid og tungsindig. Og midt i denne skjøre Græsgang græssede et Kobbel nøgne Qvinder. Jeg havde aldrig før seet nøgne Qvinder, men det passede med Malernes Beskrivelser af Modellerne.

Dette Skue gjorde mig gal.

De lignede Pungrotter eller Kænguruer, men havde Manke og kun fire ufuldkomne Halehvirvler. De kløede sig tungsindigt med Forbenene, og deres Bryster sad mærkværdigvis paa Brystet, ikke, som hos de fleste Pattedyr, paa Ryggen.

De smukke Dyr hoppede rundt og aad af den blide, tungsindige Spinat. Men først snusede de til Spinathovedet som en Hund til en Kalvesteg; saa vrinskede de og saa aad de, mens de viftede yndefuldt med de fire Ufuldkomne.

Deres grønne Miner var tungsindigt fornøiede, og de gnaskede med Goplesjæles vage Lidenskab i den blide, saligt fortvivlede Spinat.

Jeg gad røre ved de smukke Dyr. Jeg raabte og piftede i den grønneste Tone. Men de var ikke tossede. De aad væk.

Saa blev jeg bister, rasende endogsaa. Jeg gav mig til at slaae med Steen, men ramte skidt, skjøndt jeg sigtede godt. Men derind vilde jeg. Over den sørgelige Tjørnehæk, som sørgede over sin Skjæbne, kunde jeg ikke komme uden at rive mine nye Buxer istykker, men over Gitteret kom jeg og faldt ned paa den anden Side, som en Klat vaad, blid, tungsindig Jord.

Ved denne blaa List kom jeg i Nærheden af en lille sortsmudset Een, der gik paa Spinat for sig selv. Jeg greb hende rosenrødt i Benene og slængte hende over mine Skuldre som en Ræv, der bisser med en Gaas. Jeg klattrede tilbage igjen under en indvendig Temperatur af 41,9. Og saa løb jeg som en gal, forrykt, tungsindig Idiot med min skjønne Byrde, som jamrede sagte, men hengav sig i Skjæbnen med en besynderlig, grøn Ligegyldighed.

Hvad der skete i det nødtørftige Hus, jeg havde bygget mig ved Stranden, kommer ikke den blide Historie ved. Det er nok, at jeg lagde mit Ran paa Gulvet, kyssede dets Manke og gloede det ind i dets spinatgrønne Øine, der vare grønne som den blide, tungsindige Spinat og dybe som en melankolsk Cisterne i den dødslystige Saharaørken, fyldte af grøn og gul, ubarmhjertig Barmhjertighed.

Saa blev jeg fuld og rimeligvis gal.

Og nu er det mig, som beherskes af Spinatdyret, der har reist sig paa Bagbenene og begyndt at kradse med Neglene. Og jeg er nu Dyret, som græsser i Salatfadet, æder den blide, den grønne, tungsindige Spinat.

Men Hundyret derinde i det nødtørftige Hus har sat min Svigermoder til at være Røgter. Og Svigermoder har flettet et Ris, et sørgeligt Ris af den bedrøvede Tjørnehæk. Min Ryg er grøn som Spinaten og øm som det smukke Dyrs første røde Suk.

Og ingen civiliseret Qvægdriver kommer med hvide Vinger og jager Svigermoder ud og prygler min Kone.

Ak, ingen grøn, blid og tungsindig Qvægdriver kommer og frelser mig uhjælpelige Idiot!

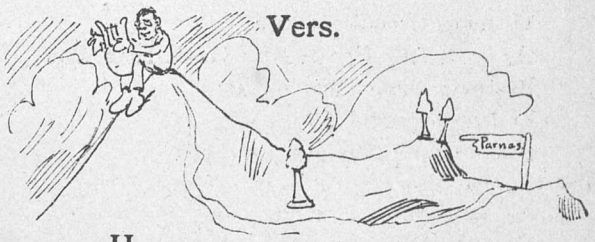

Vers.

Hvor var den delikat og sød,
Den blidt-smækfede Risengrød,
Hvorpaa Du os forleden bød,
Som selv Du havde lavet, Johs. J., —
Geniale Johs. J.!

Den kildrede mig i min Sjæl,
Ja fra min Isse til min Hæl,
Ved den Du knyttet har Dig selv
Til mig for hele Livet, Johs. J., —
Lyriske Johs. J!

Dit Foraar er vel knapt i Gry,
Dog slige Digte, splinterny
Og tanketunge som af Bly
Du allerede laver, Johs. J., —
Store Johs. J.!

Du aldrig hæved Dig saa høit!
At kravle paa Parnas er drøit,
Men Dig det kosted ei en Døit,
Eet Spring Dig førte strax til Toppen
Med hele Kroppen.

H. C. Ørsteds Statue med de tre Norner, fortolket.

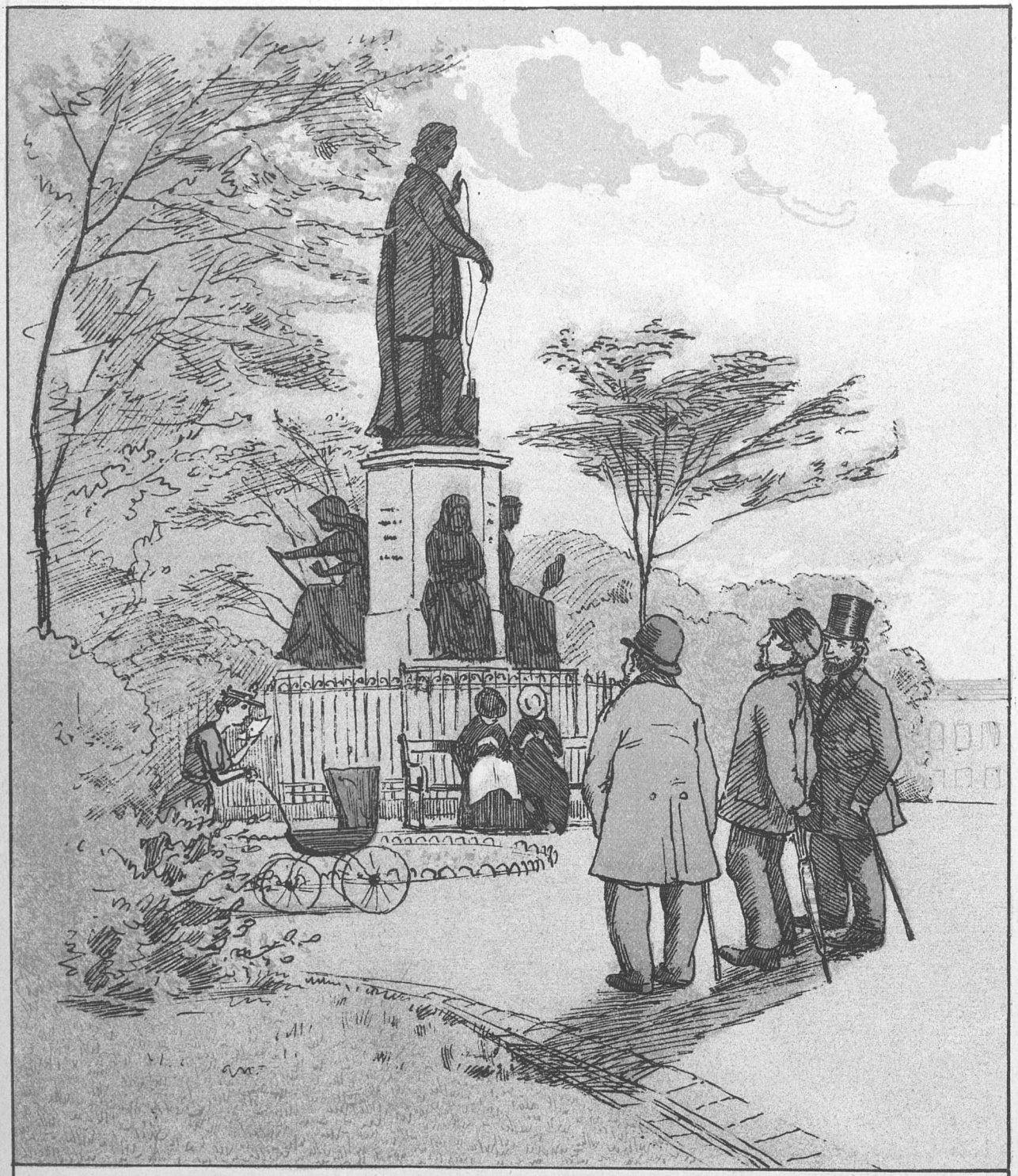

— Ja, se ded æ nu Ørsted — I ve' nok, ham, der har opfundet Telephonen. Ded var en urimeli dygtig Mand, var 'ed.

— Ded var sgu' osse en pæn Mand, kan man see, aa en pæn Familie.

— Ja, ded æ en vis Sag. Jæ trow'de sgu' elles itte, a han ha'de væt tre Gange gift. Ja, ded var Fa'en til Ka'l! —

En tidlig *Primula veris.*

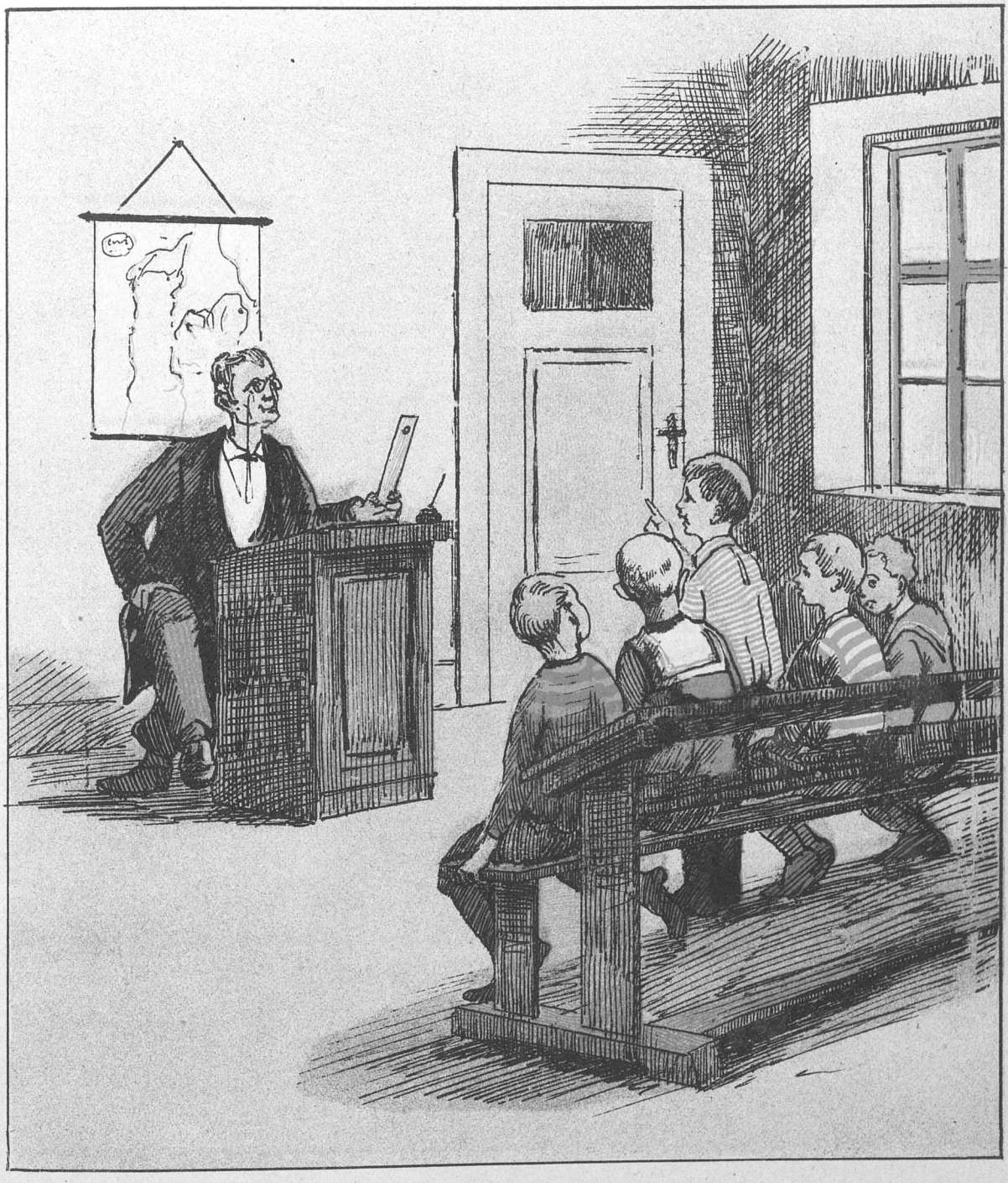

Læreren: Altsaa fra Frederikshavn drives der en livlig Handel og Udførsel af Torsk, Rødspætter og Østers. Har Nogen af Jer smagt Østers?
Primulaen: Det har jeg, Hr. Christoffersen! Vi fik no'ene, da Fa'er og Mo'er ha'de Bryllup.

Knibtangen.

(Eventyr efter det Kinesiske, localiseret).

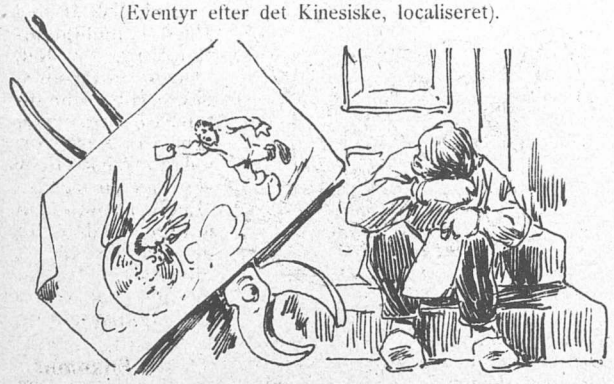

Paa Jernbanens Hovedstation.

En Dreng: „Jeg har her en Regning fra Mester paa en Knibtang . . . .“

Overhovedførsteassistenten: „Knibtang . . . hvor er den leveret?“

Drengen: Der henne ved det lille Hus, hvor de staaer og blæser i en Trompet . . . .“

Overhovedførsteassistenten: „Gaa over til Førsteklassesrangeermesteren — det maa være Noget, der vedkommer ham.

* * *

I. Kl: Rangeermesteren: „Hvad Pokker kommer den Knibtang mig ved! Det vedrører Linietjenesten.

Drengen: „Maa jeg saa spørge, hvor jeg skal gaae hen?“

Rangeermesteren: „Ja, jeg veed snart Fa'en ikke, men det er vist i Frederiksberg Allé, lige foran til Høire, 1ste Ingenieurdistrikt. — Færdig, Kjære!“

* * *

Drengen (til Ingenieurchefen): „Det er bare en Regning fra Mester paa en Knibtang.“

Chefen (med et prøvende Blik). „Hvor er den Knibtang leveret?“

Drengen: I et af de smaa Huse ved Gyldenløvesgade, hvor de blæser i Tudehorn.

Chefen: „Naa, saadan, min Dreng, ja saa maa Du henvende Dig i Helgolandsgade, i Kontoret for Jernbanens faste Eiendomme.“

* * *

Chefen i Fasteeiendoms-Kontoret: „Regning paa en Knibtang, leveret paa Stationspladsen . . . . kommer ikke mig ved, min Søn, gaa over til Trafikchefen paa Banegaarden; han betaler den.“

* * *

Trafikchefen: „Hvad var det nu for en Slags Tang, den, Du der har Regning paa?“

Drengen: „Det var saadan en, som jeg har seet dem knibe Bolte op med paa et Dampskib, nede i Maskinen.

Chefen, (smilende): „Aa, saa skal Du over i Helgolandsgade. Naar Du spørger Dig for, finder Du nok Jernbanernes Dampskibsafdeling.“

* * *

Dampskibs-Chefen: „Knibtang? — Knibtang? — Vedkommer ikke mig, det maa være Trafikchefen . . . .

Drengen: Ja, der har jeg været, men han viste mig herover.“

Chefen: „Saa maa Hovedstationen eller Ingenieurafdelingen, eller . . . lad mig see, maaskee Eiendomsbureauet, betale de 75 Øre for den Knibtang. Jeg kan ikke. Det ligger udenfor min Ressort. Dog, bi lidt, det er dog maaskee bedst, at Du forhører Dig i 1ste Afdeling; der kan Du maaskee faae Regningen paategnet.“

I 1ste Afdeling — blev han atter afvist med sin Regning og raadet til at prøve hos Overhovedførsteassistenten, hos Første-Klasses Rangeermesteren, Trafikchefen, Ingenieurkontoret . . . . . .

Den stakkels Dreng satte sig paa en Trappe og græd. — Hvad vilde Mester sige, naar han kom hjem uden de 75 Øre?

Rimbrev

til min Ven Jens paa Landet.

III.

Sommerens Møder tog sin Begyndelse.
Alt i Mai
Tog man paa Vei.
Paa Skolemøder, hvor Tankens Fortyndelse
Stundom var næsten en Aandens Forsyndelse,
Snakked' man væk
Dage itræk,
Medens den Guds Mand Vilhelm Beck
Slog Reveille
For „de Hellige“,
Der gik lystigt paa hans Galei,
Og forskjellige
Præster jumpede samme Vei.

Ud til Skoven freidigt man seiled',
Skodsborg man peiled';
Maalet blev dog en Deel forfeilet.
Frem imod „Bøllemose" det gik,
Men i det sidste Øieblik
Afbud de fik —
Skovens Forst—andere
Frygtede Ild fra de Beckske Brandere.
Skodsborg gik derfor Glip af Smausen,
Ulvedalene
Med Forbausen
Saae den talende
Missionair Clausen —
Han er varm, men Dalene svalende! —
Og en Navigationslærer Rask,
Der vilde slaae paa den Pandebrask.
Men da jeg inderlig nødigt vilde
Udsætte mig for Dask
Af Rask,
Saa vil jeg hellere tie stille.
Nei, saa kan man see med mere Humeur
Paa Præsterne Müller (H. C. D.) og Valeur;
De slutted' en aarelang Proces
Om Naadensaaret og Fedegjæs.
Sværdet i Skeden!
Begge Præsterne glemme Vreden,
Som de i Heden
Inden Freden
Glemte saa temmelig Menigheden,
Der ulykkelig-
vis udtrykkelig
Fandt den Pengeproces vederstyggelig. —
Dog, for at tale om noget Andet
End Præstehistorier her i Landet —
Tydske Skuespillere kom
Hid for at æske Publicums Dom;
Men det lader, som
Vore smaa Sorte er ene om
At prise Tydskerne — Salen er tom.
Til Guld og Laurbær i dette Land
De eier nok ingen „Talisman". —
Beriderne derimod skumme Fløden,
Mens Hunelephanten gaaer i Døden,
Og Zoologisk Have, den sukker;
Abrahams og Colleger lukker,
Mens Publicum over Hr. Fallesen mukker —
Den „Statue", som han nys begik,
Var ikke rigtig fin Mechanik. —
De politiske Møder i Landet derude,
Som Nogle holdt og Andre bebude,
Dem kjender Du jo vel bedre end jeg;
Om dem jeg derfor beretter ei,
Men gaaer min Vei
Og hilser Dig,
Idet jeg fortøier min Rimeskude, —
Thi nu er Poeten og Potten ude!

Aforismer.

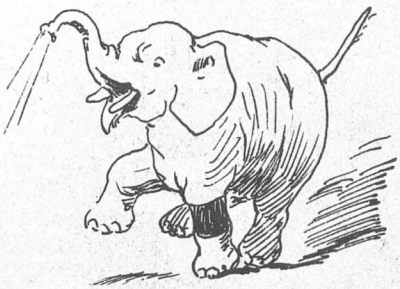

Zoologisk Haves Pryd, Hunelephanten Eng, er død. Dens efterladte Mage, Hanelephanten Schang, er fortabt i en Sorg, der vel nærmest yttrer sig paa en saadan Maade, at man maa antage, at den blot er gruelig gal i Hovedet, — og det er den vel ogsaa. Den skaber sig og tumler, saa Huset, hvor den boer, formelig ryster. Det stakkels Dyr kan jo ikke søge Trøst i **Ensomhed** og veed derfor ikke at holde Maade med Klagen. Der er dog ingen Tvivl om, at dens Sorg, skjøndt den kun er et Umælende, er baade oprigtig og i hvert Fald kolossal. —

* * *

Drachmann begynder i „Politikken" for den 21de Mai „Brevet fraMeissen". NB. Brevet, ikke „Brev" eller „et Brev". Nei, det er det berømmelige Brev fra Meissen, hvorom der har været Tale i saa lang Tid i hele den europæiske Presse og en stor Deel af den afrikanske med. — En af vore Malere har paa Charlottenborg iaar udstillet et Maleri, der forestiller „en forblæst Have". Kunde denne Maler ikke give os Interieuret af en forblæst Hjerne? —

* * *

Ved Mødet af de christelige Ynglinge- og Pigeforeninger pointerede Biskop Schousboe, at man ikke maatte lægge for stor Vægt paa de faldne Yttringer. Var denne Bemærkning egentlig nødvendig? Pleier vi overhovedet at lægge Vægt paa alt det Præk, der diskes op med paa offentlige Møder, Congresser o. s. v.?

* * *

Ved det kirkelige Møde i Kolding i Mai Maaned dirigerede en Bager. Ligger der en Tanke til Grund for dette Valg? Staaer Bagerprofessionen i noget særligt Forhold til det Kirkelige, eller har vedkommende Bager viist sig som Tilhænger af de 8 Kirker? — Det viste sig iøvrigt ved Møderne, at Deeltagerne spaltede sig i 2 Fractioner, bestaaende af dem, der blæser ad Folkekirken, og dem, der ikke blæser ad Folkekirken. —

* * *

Norge og Sverrig eller Sverrig og Norge? Over Indgangen til den svensk-norske (eller norsk-svenske) Udstilling i Chicago stod Norge først. Man skulde synes, dette var ligegyldigt, eller ialfald maatte kunne rettes ved simpel Correcturlæsning. „Nei, min Fa'er! Gamle Norje er F. hakke mig en selvstændig Stat," siger Normanden. — „Ja," siger Svensken, „men Sverige ä' ta mej tusan det förnämsta riket." Spørgsmaalet er foreløbigt uafgjort, men synes at kunne føre til politiske Rivninger.

Brevkasse.

Janus. Det Indsendte kan ikke benyttes.

Deres Adresse udbedes, for at Honoraret for den benyttede Artikel kan tilsendes Dem.

☛ Bidrag, der ikke benyttes, ville i Regelen ikke blive tilbagesendte, ligesom Red. ei heller kan paatage sig at svare hver enkelt Indsender.

Tournering.

Hennings var en Ven a'
Componisten Enna,
Men det tog en Ende
Med Forskrækkelse.

Nu de gi'er hinanden
Grueligt paa Panden,
Og med skarpe Penne
Ødelæggelse.

Redigeret af **L. Kragballe**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 8. Juni. Nr. 24

PUNCH.

Alsidighed.

Herren: Hvordan er egentlig hans Kone?
Damen: Jo, hun er saamænd rigtig rar. Engang imellem driller hun ham rigtignok lidt, men jeg troer ikke, det er med Villie.
Herren: Det er ikke saadan som min Kone, for hun driller mig baade med og mod sin Villie.

Feriegjæster langs Kysten.

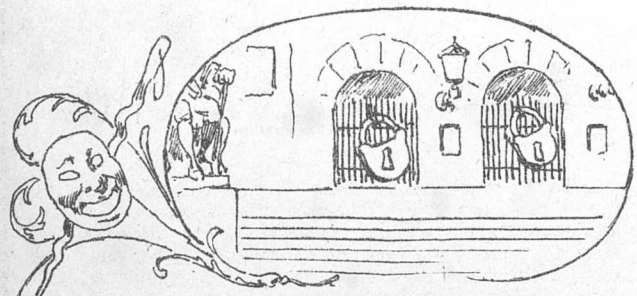

Theatrene har lukket i,
Hvorfor en Masse Frikort græder;
Vintersaisonen er forbi
Med samt dens Fester og dens Glæder.
Udstillingen saavel hos Kleiss
Som paa Charlottenborg er lukket,
Og er der Noget underveis,
Saa er det ikkun Længselssukket.

De store Kunstnere, vi saae,
Har taget Benene paa Nakken;
Nu maa vi nøies med de smaa,
Der øve deres Kunst »paa Bakken.«
De Større drog i samlet Trop
Og er nu lysteligt paafærde
I Helle-, Humlebæk og op
Ad Skotterup og Espergjærde.

De Herrer Nielsen, Poulsen alt,
Og Petersen, for længe siden
Har os i Bladene fortalt,
Hvor de vil qvæges efter Striden.
Landliggerne iaar igjen
Seer disse prægtige Krabater,
Der møde, hvor de komme hen,
Med deres „*simagrées du théâtre.*“

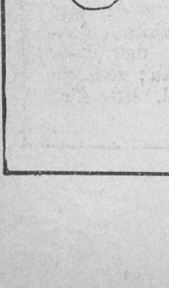

Man giver Fiskerens Parti
Som Snekkersteensk *Masaniello;*
Man maler Studier i det Fri'
Og spiller paa Cornet og Cello.
Til Fordel for Asyler paa
Veldædig Aftenunderholdning
Man byder baade Store, Smaa
Med efterfølgende »Forsoldning.«

Jo, der er blevet lækkert her
Ved Sommertid paa hele Kysten;
Selv Strandveisjøder noget nær
Har tabt *Villeggiatura*lysten.
»Acteurs« — nei, nei, ved Himlens Gud!
Om end paa Scenen nok saa flinke —
Ta'er sig i Reglen aldrig ud
Foruden Lampelys og Sminke.

Kjøbenhavn rundt uden Penge.

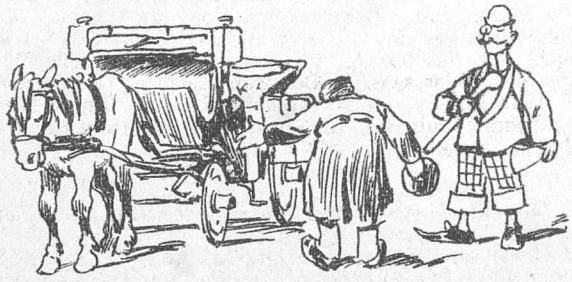

Forleden Dag kom et opvakt ungt Menneske ind paa *Punch's* Kontor og præsenterede sig som Hr. Sven Habenicht, nitten Aar gammel og ellers Ingenting. Adspurgt om sit Ærinde svarede det nette unge Menneske, at han vilde være Forfatter i *Punch.*

Vi spurgte videre, om han havde Penge, men det havde han ikke, og vi kunde derfor med det Samme sende ham paa en Opdagelsesreise Kjøbenhavn rundt.

Resultatet af denne Expedition foreligger nu i nedenstaaende

Beretning.

Kongens Nytorv.

Jeg har taget en Drosche her. Kudsken har faaet Befaling til at køre i Timevis. Han skal ikke have andet Vederlag for Touren end Bevidstheden om den Ære, han nyder ved at kjøre for en Medarbeider ved *Punch.* Det er han tilfreds med. Ellers maatte han jo ogsaa være gal.

Bredgade.

Droschen har nu i jevnt Luntetrav befordret mig igjennem Bredgade, ogsaa kaldet Norgesgade, fordi Borgmester Kielland har beskrevet den i en Roman. I den Gade ligger en Kirke, hvis Kuppel er tækket uden Penge, nemlig af Tietgen, som fik sendende de halve af Landets Kaffekjedler med Hals- og Hanksret over dem. Iøvrigt bemærkes, at Geheimeetatsraaden allerede i forrige Aarhundrede begyndte at bygge Kirken, som han venter at faae færdig inden Aaret 2050.

Toldbodveien.

Denne Gade bestaaer af Huse paa den ene Side og Træer paa den anden. Den har faaet Navn efter de Toldere, der af og til sees i Gaden.

Paa Toldbodveien blev Kudsken tørstig, og jeg lod mig i den Anledning traktere med noget Slukkende.

Østerbro.

Som Navnet antyder, er Østerbro Kjøbenhavns nordligste Forstad. Man kan mærke dette alene paa Temperaturen, som er kjølig nok til at drive en Indfødt hjem igjen. Paa mig havde den ogsaa den Virkning. Men forinden havde jeg dog opdaget, at Østerbroianerne betragter deres Bydeel som Nordens vigtigste Søstad. Man venter nemlig, at der paa den ene Side skal komme Vand i Frihavnen, og paa den anden Side kigger man efter Hr. Olesens Petroleumsbaade.

Centrum.

Efter at have vendt Kjøbenhavns arktiske Egne Ryggen, sidder jeg i Droschen og spekulerer over, hvor Hovedstadens Centrum vel egentlig kan være for Øieblikket. Det har nemlig holdt Flyttedag lige saa tit som en urolig Leier.

Først befandt det sig paa Slotsholmen, men senere hen kunde man træffe det paa Kongens Nytorv. En Gang dukkede det op i Tivoli — det var i 88 — og siden har det ført en temmelig vagabonderende Tilværelse. Sidst saae jeg Centrum luske om i Nærheden af Helmerhus, og det er netop i dettes Omgivelser, jeg befinder mig ved Enden af mine Centrumsbetragtninger.

Helmerhus.

Jeg kjørte meget længere, end jeg vilde, men det var det Centrum, der gjorde det.

Hvor nu Helmerhus ligger, laa tidligere en rigtig rar Plads. Men da Byens Bestyrelse ikke nær saa godt som jeg kunde gaae Byen rundt uden Penge, fandt de paa at sælge Pladsen.

Og jeg erklærer herved paa det Høitideligste, at jeg ikke vil falde ned af Stolen, hvis man en Dag kommer og fortæller mig, at nu skal Ørstedsparken, Østre Anlæg og Kongens Nytorv lægges ud til Byggepladser.

Strøget.

Et Sving op ad Strøget i Drosche maa ogsaa forsøges. Men da Forsøget er gjort, er Resultatet blevet, at Strøget aldeles ikke bør være Strøg. Naar der gaaer et veludviklet Menneske paa hvert af Fortovene, og der kjører en Drosche midt ad Gaden, saa er denne spærret. Men det er vel ikke Meningen med et Strøg.

Derimod har jeg et Forslag, som jeg selv anseer for uhyre praktisk, og som fortjener at falde i den bedste Jord hos Magistraten og de Sexogtredive:

Man skal bare fylde Søerne op og belægge dem med Asfalt, saa har man strax et Strøg, der har vasket sig.

Mod Planen kan alene indvendes, at saa fik førstnævnte Hr. Olesen ingen Brug for sin Concession paa Petroleumsbaadene. Men saa kunde man jo bare give Manden en Sporveisconcession i Stedet. Og saa behøvede vi Andre ikke at blive *coquelicot* i Ansigtet, naar Nogen sagde „Strøg".

Pause.

Mens jeg ved Hjælp af de mærkeligste og meest umulige Forestillinger og Forklaringer søger at gjøre en Restaurateur begribeligt, at det klogeste, han kan gjøre her i Livet, er at opvarte *Punch's* flyvende Correspondent med en bedre Frokost — sender jeg disse mine første Reisefrugter hjem til Redactionen.

Efter Frokost, som jeg har en lumsk Anelse om, at jeg nok faaer, gaaer jeg videre for at høste nye Opdagelser.

Sven Habenicht.

(Sluttes.)

Ved Kaffen.

Tak, Fru Schrøder, bare en lille halv Kop, for jeg har lige drukket Kaffe henne hos Grosserer Jørgensen, som De jo veed har faaet sin Datter forlovet med en Kunstmaler, og det er da meget bedre, end hvis det havde været med en Digter, for nu seer man saadan een som Johannes Jørgensen, der vil lægge sin Elskede splitternagende nøgen op paa Jotunheim eller Dovre eller Fileværket, hvad det hedder deroppe i Norge, og lade hende ligge paa Is i 30 Graders Frost, men der skal jo Nogen til det Værste, som Fritz Grønbæk sa'e, da han forleden fulgte mig ud i Dagmartheatret for at være min Tolk ved den tydske Komedie, som jeg finder storartet, navnlig hvad Herrerne angaaer, selv om der ikke er een af dem, der har det med saa megen Følelse som vores Zangenberg eller med den Selvfølelse som Martinius, men har Tydskerne deres Joseph og Kain, saa har vi rigtignok vores egen Abrahams, der ogsaa har spillet sin Rolle godt i den sidste Tid og blev slaaet til Ridder paa Skydebanen af selve Kammerherren, og hvad man ellers kan sige om Sæsonen, saa er det jo meget pænt, at den har gjort een Theaterdirecteur til Professor, saa hans Kone er bleven Professorinde, og en anden til Ridder, og nu kommer Touren nok til Directeuren for Kasino, eller „det frie Theater", som Fritz kalder det, fordi han kommer der saa tit paa Fribillet, og Esmann kan vel gjøre Regning paa at blive Kammerjunker til at begynde med, for han var jo med til at arrangere den mongdæne Bazar i Vinter til Skolebespisningen, saa — hoffæig, som Tydskerne siger, maa han da være, om ogsaa han ikke kan kaldes for en Mellemting, som han sa'e, Missionær Beck fra Santhalistan eller hvor det er, han er Præst, paa det Møde jeg forgangen var til med den kristelige Ynglingepige, som jeg havde taget i Huset efter Opfordring i Bladene, for vores Pige gik netop og skrantede i de Dage, og saa havde jeg saa smaat tænkt, at saadan en ung Pige fra Landet kunde have givet mig en Haandsrækning med Et og Andet, men hun var jo saa optaget af alle disse Møder, og sandt at sige valfartede jeg ogsaa selv en Deel med hende, for man bliver altid saa berørt af den landlige Uberørthed, og jeg kom saamænd baade i Bethesda og paa Rundetaarn og fik min Pakke Smørrebrød ude i Ulvedalen, men paa Thorvaldsens Musæum kunde jeg ikke faae Pigebarnet med, fordi hun havde læst Noget, som en Præst Løgnbak havde skrevet imod den nøgne Kunst, som hun kaldte det, og fra et moralsk Standpunkt kan det være rigtigt nok, men — ikke sandt, Fru Schrøder — hverken De eller jeg skal jo være Model, saa os kan det være ligemeget, og forresten kan jeg ikke see stor Forskjel paa at være Model og paa at lade sig male til Charlottenborg i Nedringet, men nu maa jeg hjem til vores gamle Maren og formane hende om ikke at lade sig lokke over til Chicago, selv om de lover hende Guld og grønne Skove for at løbe af Conditionen og tage Plads derovre, for jeg har idag læst et Stykke i Avisen af Formanden for Usædeligheden, og det viser rigtignok, at der er Grund til at passe paa; saa, nu siger jeg tusind Tak for Kaffe og Farvel, lille Fru Schrøder!

Det første — og sidste — Knaphul.

— Naa, er det Skræder Knap, Du nu er henne at grave Grav til?
Graverkarlen: Ja, det er første Gang, jeg laver et Knaphul.

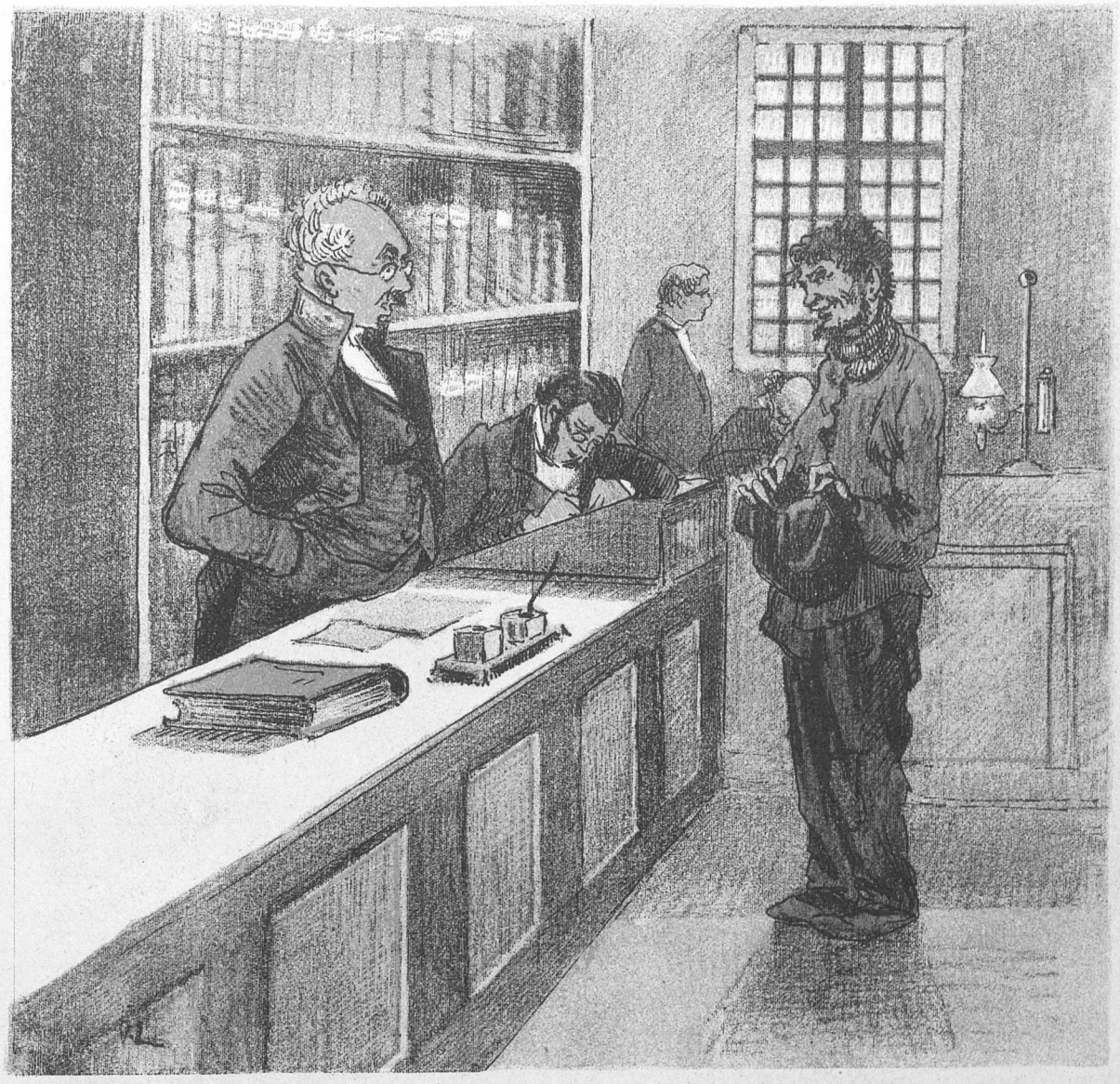

Collegialt.

Forhørsdommeren: Saa, har vi nu igjen begaaet Indbrud?
Tyven: Ja, Hr. Dommer, og nu skal vi igjen i Tugthuset.

Sang for „Kortet.“

Qvindens faste Stok
Lysteligt hinanden praier;
De har sikkert nok
Vundet sig en vigtig Seier.
Se blot »Hvad de vil!«
Skrevet af Johanne Meyer,
Eller lytter til
Lieutenant Frederikke Bajer!
Man har kæmpet haardt,
Men se, nu man ogsaa eier
Her sit eget Kort
Til Tivoli — Hurra!
Hurra! Hurra! Hurra!

Ak! i fordums Tid
Var de nødt til — ja, desværre!
Naar de vilde did,
Først at trygle hos en Herre.
Ind i Tivoli
Kunde ingen Abonnine
Vandre frank og fri —
Hvilken Skjændsel! Død og Pine!
Nu er det forbi,
Synger hver en gammel Gine;
Paa sin Rosensti
Hun raaber høit Hurra!
Hurra! Hurra! Hurra!

Qvindens faste Stok
Lysteligt hinanden praier;
De har som en Sok
Krydset alle Rævestreger.
Trods et fælt Complot,
Som var stillet dem iveien,
»Kortet« har de faa't,
Og nu gaaer de paa Galeien.
De gjør »Hvad de vil!«
»Kortet« klarer hele Greien,
Og de synger til:
Hurra! Hurra! Hurra!
Og nok engang Hurra! —
Tsju!

Sokkelund Badeanstalt.

Værelser 2 Kr. Pension 6 Kr. Koldt Bord med varm Ret 2 Kr. Varmt Bord med kold Ret 2 Kr. Cabaret 1 Kr. Snaps fra Brøndum. Varme Bade, kolde Bade, Strømbade og Styrtebade, Alt med første Klasses Vand til moderate Priser. Glimrende Udsigt til Skov og Sø uden Taxt forhøielse. Concerter, Soiréer, Baller, Forlovelser o. s. v.

Af de mange smigrende Udtalelser, vi har modtaget fra Gjæster, der have boet hos os, gives her et Uddrag:

„ . . . . her har vi fundet en deilig Skov!“

Schulze.
Berlin.

„ . . . . Jeg holder meget af gode Badeanstalter, gode Værelser og godt Kjøkken.

Smith, Turist,
London.

„ . . . . De er, ligesom jeg, en Verdensmand, Hr. Directeur, med et udmærket koldt Kjøkken og varmt Hjerte for Deres Gjæster.“

Knackwurst,
Hof-Restaurateur. — Meiningen.

„ . . . . Deres Anstalt har vundet et smukt Navn i „Danmark“ og ikke mindst Deres Kjøkken.“

André,
forh: St. Petersborg.

„ . . . . Jeg reiser, men siger ikke Farvel.“

Schwindelmayer,
Frankfurt a. M.

„ . . . . der findes prægtige Æsler paa Anstalten."

Overrodde,
Journalist.

„ . . . . Deres Beufkarbonade forleden var den skjønneste i mit Liv; og jeg kan smage den endnu."

Susanne Hoppsa, Dandserinde,
Wien.

„ . . . . aldrig har jeg smagt bedre Kjøkken og Betjening end Deres."

Bob Smith,
Bestyrer af det engelsk-indiske Keiserrige,
Bombay.

Ovenstaaende Anbefalinger kunne suppleres med mange flere, men det behøves ikke. Paa Sokkelund Badeanstalt er Alt af første Klasse, kun Priserne svare til 2den og 3die Klasses Forretninger.

Tra-ra-ta-bom-de-ay!

Directeuren.

Til Johannes Jørgensen

fra en

Dansk.

Du længes bort fra disse flade Enge,
Fra dette lave, golde, kolde Land,
Hvor Blade slapt paa spinkle Træer hænge,
Mens Lillien gyser langs det flade Vand.

Er Du da syg, saa syg paa Sind og Sands,
At Du i Hjemmets skjønne Sommerdage
Kan binde til en grim Skarntydekrands
Dit lille Jegs forlorne Vemodsklage?

Fra dette stygge Øde bort Du længes,
Hvor Du kun finder Fugtighed og Væde, —
Johannes — før af Sorg Dit Hjærte sprænges,
Saa — reis i Himlens Navn! Vi skal ei græde!

Aforismer.

Der føres for Tiden en levende Strid mellem „Lemvig Folkeblad" og „Avisen", begge udkommende i Kæmpestaden Lemvig. om, hvilket af dem der har det største Antal Abonnenter. Vi vide ikke, hvorfor „Folkebladet" viser den Resignation at skjule det ubestridelige Factum. at det ved sit store Antal udenlandske Abonnenter langt overgaaer „Avisen". Det er *Punch* bekjendt, at bl. A. Schahen af Persien lader et paa Persisk oversat Exemplar trykke i Teheran og lader hvert Nr. omhyggeligt forelæse for sig. I Persien og Afghanistan alene skal „Lemvig Folkeblad" have noget over 60,000 Abonnenter, saa kan man selv danne sig et Begreb om, hvor meget det hele Antal løber op til i Lemvig, Ringkjøbing Amt og den øvrige Deel af Jordkloden. —

* * *

„Avisen" mener. at den nye Censor let kan blive en „Prügelknabe" for Theatrene, (Ordet brugt om en Dreng, der prygler, og ikke som ellers, om en, der faaer Prygl). Det bliver han naturligvis nok, thi han har den fornødne fede Myndighed og myndige Fedme. Kunde man ikke ogsaa gjøre ham til Censor over Privattheatrenes Skuespilleres Sygeanmeldelser? Maaskee kunde han gjøre nogen Nytte paa dette Omraade, hvor der vistnok trænges til en Revision. —

* * *

Dagsnyheder.

Emil Poulsen siges at have bestilt sig en ny Vest af sort Fløiel med grønne Striber, der danne smaa Qvadrater, i hver af hvilke der sees en Lyre. Den skal være le eret, til han flytter ind i sit svenske Landsted. —

* * *

Olaf Poulsen saaes forleden sidde i Guldkurens Østergadevindue ved en Baier i al Gemytlighed, som om han kunde være et ganske almindeligt Menneske. —

* * *

Hr. C. Price agter at udhvile sig efter Saisonens Anstrengel er i Hornbæk. —

* * *

Lieutenant Hans Hansen er bleven forlovet med Frk. Jensine Jensen, Datter af Grosserer Søren Jensen. —

* * *

Manufacturhandler Tønnes Jochumsen og Hustru feire idag deres Sølvbryllup ved en flot Diner paa Skydebanen for Slægt og Venner. —

* * *

Plads for Journalister.

Til et nyt Aftenblad, der agtes udgivet, søges en ansvarhavende Redacteur. Vedkommende maa være mindst 68 Tommer høi og kraftig over Skuldre og Lænder. En proper Næve er absolut Betingelse. Billet mærket „Lynch — Amerika — Lunch" kan indlægges hvorsomhelst.

Brevkasse.

Bendt. Nei, ikke førend han ved nye Oversættelser paa sit selvlavede dansk-norske o. s. v. Sprog giver fornyet Anledning til Kritik.

*** De har fuldkommen Ret, og kan De behandle Sujettet morsomt, er et Bidrag i den antydede Retning velkomment.

T . . . . .
F. Chr.
K. i Odder
} Kan ikke benyttes.

☛ Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg. ☚

Opgjørelsen.

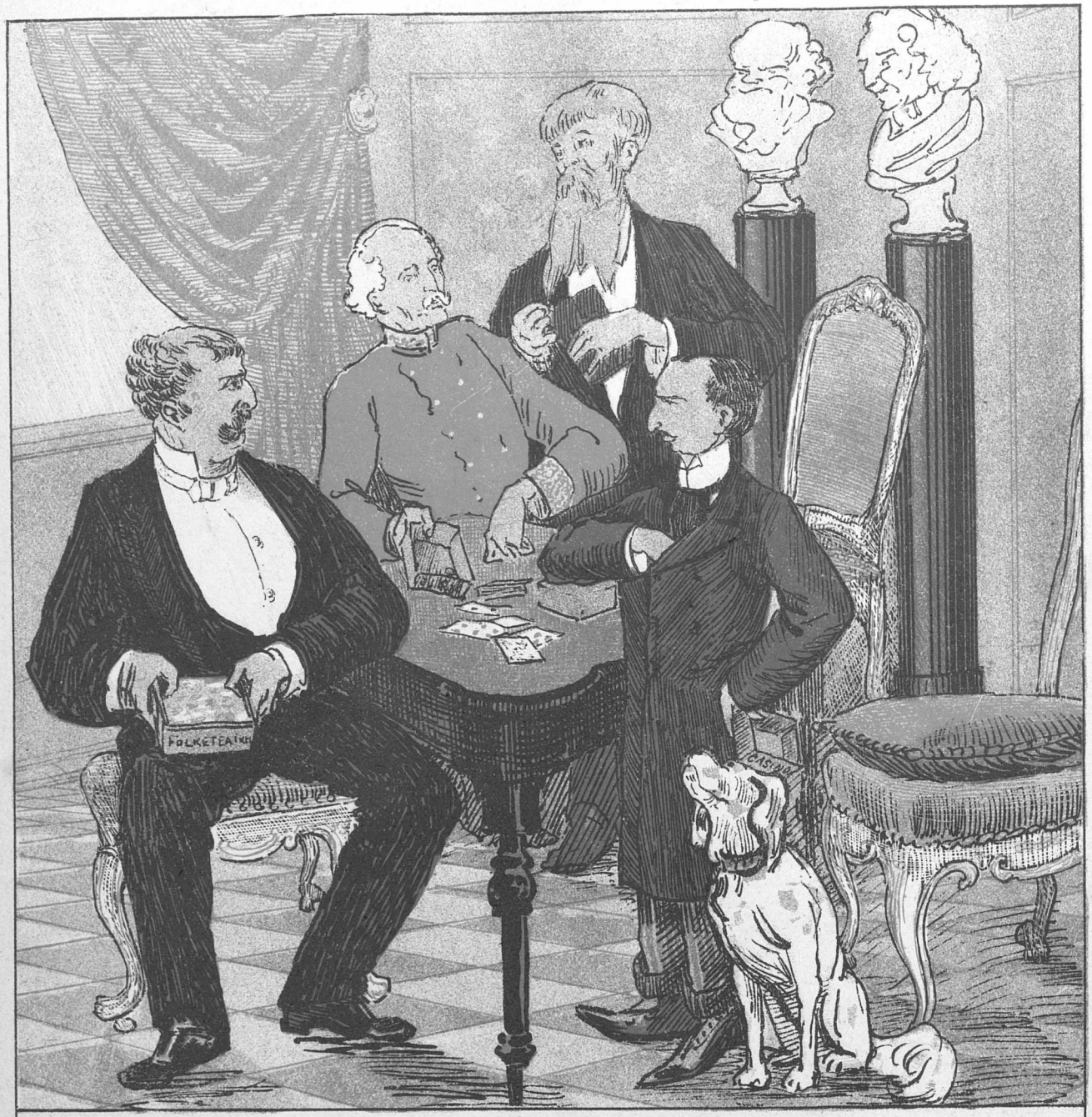

Spillet er endt i Fredelighed.
Ja, Kammerherren har Chance,
Thi enten det gaaer op eller ned,
Saa naaer han dog altid Balance.
For Abrahams vil Resultatet vise
Sig af en tredobbelt »Benefice«.
Riis-Knudsen har tabt, men betaler med Ære.
Kasino, det er den rene Misère —
De spillede nok paa Credit, min Kjære?

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34. Telefon 3231.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 15. Juni. Nr. 25.

PUNCH.

Heldigt Sammentræf.

Hun: Elskede Charles, der er en Ting, jeg ikke har betroet Dig før vort Bryllup. — Jeg kan ikke lave Mad.

Han: Aa, tag Dig ikke det nær, min Skat! — Husk, jeg er Digter, saa der bliver jo ikke saa meget at lave Mad af.

Tydske Rigsdagsvalg.

De stævne til Valg i det tydske Rige,
Og alle Vælgerne strømme til Urnen;
Keiseren, altid paa Kothurnen,
Har ladet Undersaatterne sige,
At det er Rigets Velfærd det gjælder,
At han faaer valgt sine Meningsfæller.

Det er en Hærlov, der er i Knibe,
Spørgsmaalet gjælder »Blut und Eisen!«
Partisanerne synge »Gaberbeisen«
Og dandse saa efter Keiserens Pibe.
Dog, klart af Situationen man gjætter,
At Alle nok ei er hans Marionetter.

I Øst og Vest er man misfornøiet;
I Polen saavel som Alsace-Lorraine
De hader den preussiske Pikkelhyæne,
Og Hærloven er dem en Torn i Øiet.
Men Intet varsler heller om Seiren
I Slesvig og Holsteen saalidt som i Bayern.

Nei, overalt er der tusinde Røster,
Der tordne mod dette Voldsregimente.
Mangfoldige tydske Hjerter brændte
Af Harme over de krigerske Lyster.
De Deputerede, som de sende,
Vil sikkert denne Sandhed bekjende.

De Danske søndenfor Kongeaaen,
De slutte sig sammen som før i Dandsen
Om deres trofaste Gustav Johannsen
I dyb og inderlig god Forstaaen.
Og ve Enhver, der vil søge at rokke
Tilliden ved at true og lokke!

Man siger, der er sendt Manifester
Fra Kjøbenhavn, hvori Landsmænd man frister
Til at stemme paa tydske Socialister;
Men Sligt skal mødes med stærke Protester.
Den, der en saadan Vise qvæder,
Mod Slesvigs Sag er en Landsforræder!

Lad disse Socialdemokrater
Kun gaae deres egne bugtede Veie;
Men Raad med dem skal I aldrig pleie,
Ei heller slutte med dem Tractater.
Den danske Slesviger giver Krandsen
Kun til den Værdigste: Gustav Johannsen!

Udkast til

Organisationsplan

for Overbestyrelsen af samtlige bornholmske Statsbaner.

(Blik ud i Fremtiden).

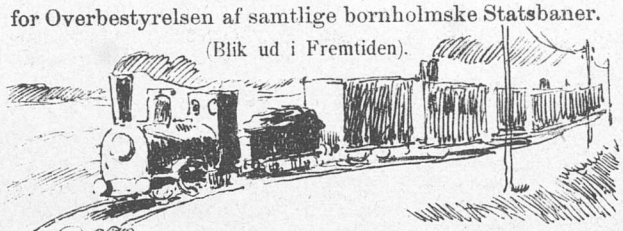

Efterat den hidtil stedfundne Deling af de siden Aaret 2001 i Drift traadte bornholmske Baner i de vestbornholmske Statsbaner og de østbornholmske Privatbaner har viist sig at være forbunden med adskillige Ulemper, og efterat Staten nu har kjøbt sidstnævnte, skulle samtlige bornholmske Baner fra d. 1. Octbr. Aar 2034 som Statsbaner samles under een fælles Bestyrelse, der organiseres som følger:

Over-Hoved-Centralforvaltningen.

Cap. I.

1. I Spidsen for Jernbanernes Administration staaer en

Generaldirecteur,

der har Sæde paa Christiansø.

I Ledelsen af Jernbanernes Bestyrelse bistaaes han af et Antal af Committerede, der foreløbigt bestemmes til 50, men hvis Antal, om fornødent, kan forøges (se iøvr. Cap. II.).

2. Generaldirecteuren sidder paa sin Borg, kaldet Central-Hlidskjalf, og skuer ud over Bornholm og samtlige bornholmske Jernbaner. Han sidder paa en gylden Thronstol, indhyllet i en utrolig Mængde Alen lyseblaat Fløiel, der overalt er indvirket med gyldne Vingehjul. Paa Hovedet har han en Hjelm af Form som en Locomotivskorsteen og for Ansigtet en Askerist af drevet Guld. Over hans Hoved hvælver sig en

Baldakin, paa hvis Kant i svære Guldbogstaver læses det Ord: **Statsbanedriften.**

3. Hver Dag, naar Middagstimen lyder, oplader han Askeristen og smiler huldsaligt, og samtidigt afgaae Jernbanetog fra Banernes Knudepunkt midt paa Øen til alle Endepunkter. Med disse Tog maa hverken befordres Passagerer, Gods, Kreaturer, Kjøretøjer eller Lig. —

4. Generaldirecteuren maa ikke fatte nogensomhelst Beslutning i nogensomhelst Sag, da dette kunde befrygtes at ville have en skadelig Indvirkning paa hans ophøiede Mission. Han skal kun skue ud over Banerne. — Han maa nok give Audients til dem, der maatte begjære at stedes for hans Aasyn, men naar han har hørt deres Andragende, har han med hul Røst at henvise dem til vedkommende Committerede.

5. De Audientssøgende føres af den tjenstgjørende Overslave gjennem alle foran Generaldirecteurens inderste Geheimekabinet værende 49 Forværelser, de saakaldte Trepidarier, der alle ere decorerede med Alabast-Mursteen og Stukkaturarbeide, Lofterne prydede med Sølv-Vingehjul, Gulvene indlagte med Mosambik o. fl. a. nette Ting, som jeg ikke gider opramse. Ordet „Statsbanedriften" pranger i Bueskrift over alle Døre og er indfældet paa kryds og tværs i alle Gulvene og Væggene, — med Vingehjul over, forstaaer sig.

Efter at have gjennemvandret alle Trepidarierne antages de Audientssøgende at være behørigt præparerede, saa at de kunne møde for Generaldirecteurens Aasyn i den rette af Ærefrygt gjennemtrængte Stemning.

Engang imellem, til passende Tider, har Generaldirecteuren at sparke lidt omkring med Armene under Fløielsindhylningen og med en dump Lyd udstøde Ordet: Abuh! — For at tilveiebringe en imponerende Virkning naturligvis. —

Cap. II.

De Committerede.

Samtlige Committerede bære Uniform, bestaaende af en lang Advokatkappe af fineste rødt Klæde, besat med forgyldte Vingehjul, spidspullet Hat á la Bajazzo, hvorpaa læses Ordet: „Statsbanedriften" i forgyldte Bogstaver, og Galakaarde ved Siden samt Kravestøvler. — Naar de gjøre sig det mageligt hjemme, kunne de trække Støvlerne af og tage et Par Slæber paa med smaa Sølvvingehjul i Taaspidserne, ombytte ovennævnte Hat med en Kaskjet med 2 brede, røde Tresser forneien, og Kappen med en hvid Klædes Kjole med spidst Skjød (omtrent som de gamle røde Borgermunderinger); paa denne Kjole skal være indsyet Vingehjul samt Ordet „Statsbanedriften", med Rødt, op og ned ad Ryg, Bryst og Skjøder.

Halvdelen af de Committerede kan gjerne være gamle affældige, stivbenede Karle, der ere meest tilbøielige til at vrisse ad Alting, men den øvrige Halvdeel maa være raske, rørige Mænd, der baade kan og vil gjøre Ret og Skjel i Menigheden. Skulde der da opstaae Uenighed mellem de Stivbenede og de Rørige, faaer det at komme an paa, hvem der kan banke de Andre. Man skulde jo troe, at det maatte blive de Rørige, der gik af med Seiren, men man kan ikke altid vide det, thi de Stivbenede kunne ofte tillige være stædige, og Stædighed er en fæl Ting.

De Committerede dele naturligvis Forretningerne imellem sig En af dem har saaledes Overopsyn med Maskinvæsenet. Han behøver ikke at forstaae sig videre derpaa, Forstaaelsen besørges af Overmaskinmesteren (der forøvrigt atter kan overdrage Forstaaelsen til Undermaskinmesteren o. s. fr.), men han skal bare dirigere det Hele. Iligemaade forholdes med Hensyn til Banelinien, Trafikvæsenet m. v.

(Fortsættes).

Udhængsplakaten.

Redactionssecretairen ved det lille Blad „Sprøiten" sidder og spekulerer paa Sammensætningen af Udhængsplakaten, der skal give en Forestilling om Dagsnumrets Indhold. Han læser halvhøit for sig selv:

„Omkommen i et Fad med brændende Linolie kunde en Mand igaar let være ude paa Østerbroes Oliemølle, dersom ikke en Kammerat i Tide havde grebet ham ved Armen, saa der ingen Ulykke skete. Enkelthederne . . . . . "

Meget godt! Og her . . . .

„En blodtørstig Morder tør man vel kalde en Dreng, der i Løverdags morede sig med at trække Lopper paa en Sytraad. Lopperne fik han deels . . . "

Ogsaa godt. Hvad har vi saa? . . . .

„Jack Bugsprætter paa Christianshavn eller Nattens rædselsfulde Søn" hedder den Forbryderroman, der i de nærmeste Dage paabegyndes her i Bladet . . . . "

Redaktionsmeddelelse, naa, meget livlig . . . . . hvad mere har jeg i Kurven . . . .?

„Et Attentat paa Dronning Victoria udførtes iforgaars af en Skoletøs, der fra en paa Kjøbmagergade boende Boghandlers tilfældigvis aabentstaaende Udhængsskab søgte at stjæle et Billede af Englands Dronning og Indiens Keiserinde . . . "

Ikke saa tosset, men *what next* . . . .?

„Det første Tilfælde af Kolera i Kjøbenhavn forefaldt idag for 40 Aar siden, nemlig den 12te Juni 1853. . . . " — — —

Der kommer Bud fra Trykkeriet efter Manuskript til Udhængsplakaten, og efter et Par Minutters Forløb kan Redactionssecretairen aflevere det.

Saaledes seer det ud:

2 Øre

2 Øre **SPRØITEN** **2 Øre.**

Numret for idag — d. 12te Juni 1893 — indeholder bl. A. følgende Artikler:

Omkommen i et Fad med brændende Linolie.

En blodtørstig Morder!

* * *

Jack Bugsprætter paa Christianshavn

eller

Nattens rædselsfulde Søn.

Et Attentat paa Dronning Victoria

udført af et Barn.

* * *

Det første Tilfælde af Kolera i Kjøbenhavn.

Koster kun **to Øre! To Øre!**

Redactionssecretairen smiler fornøiet og sender Bud efter en lille Forfriskning.

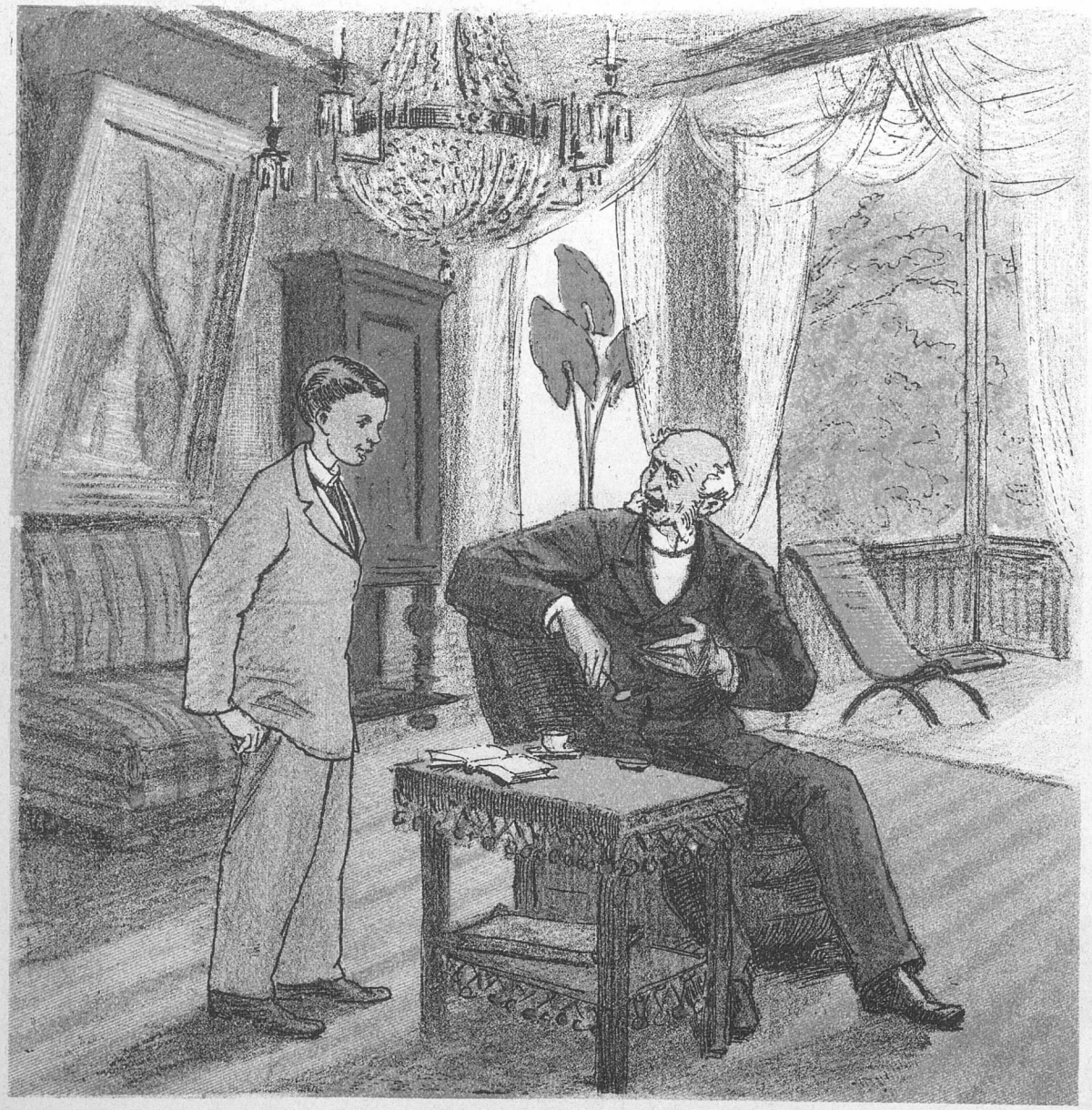

Godt klaret.

Faderen: Men for Pokker, Dreng, hvordan gaaer det til, at Du nu atter er faldet igjennem?
Sønnen: Jo, Fader, nu har der jo igjen været Examen.

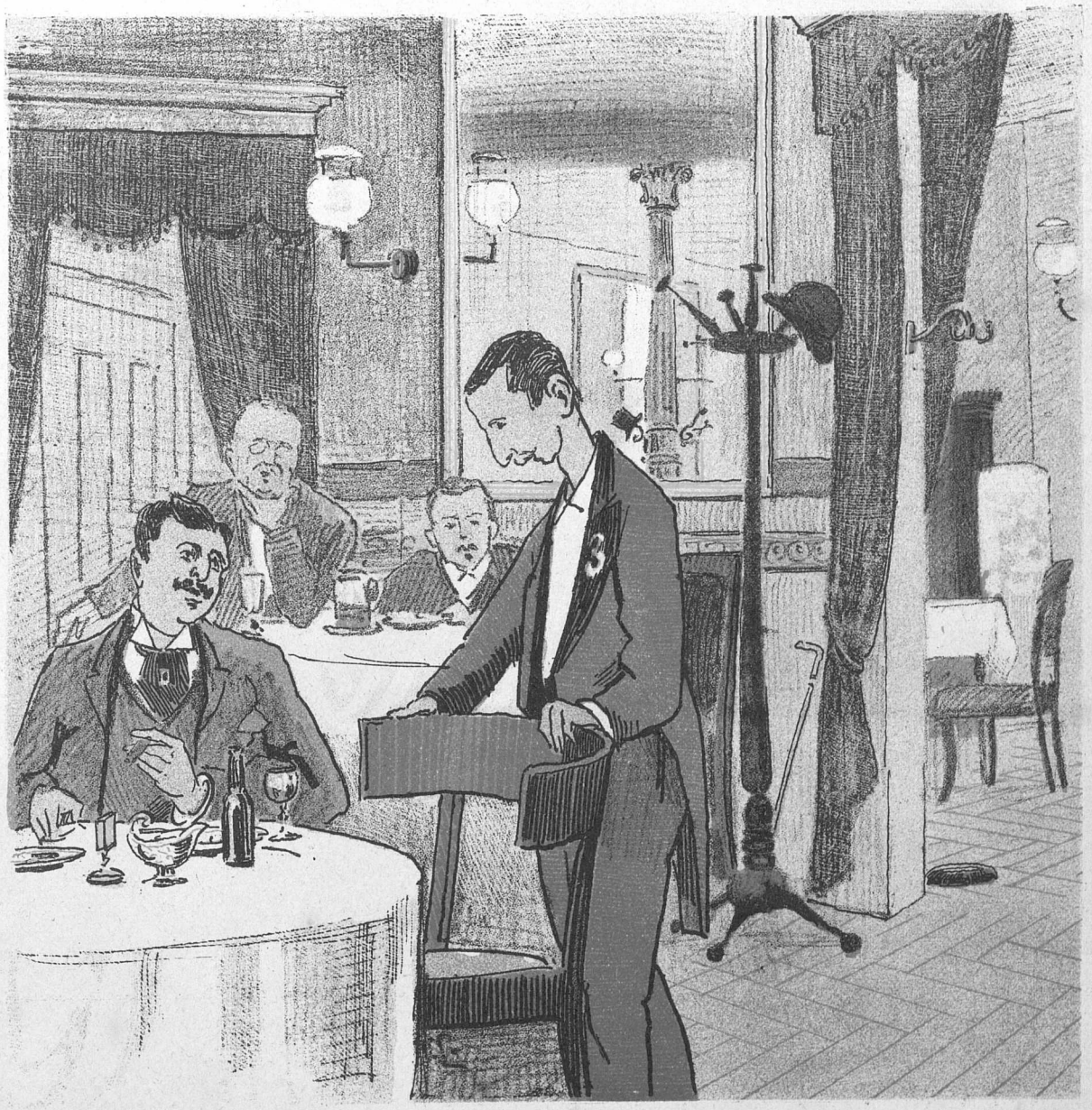

Efter Behag.

Opvarteren (tjenstivrig): Min Herre, ønsker De Kaffen strax, eller vil De vente, til den bliver færdig?

Interiør.

(Mellem mig og min Forlægger).

Jeg stod overfor Forlæggeren; jeg stod der med den Følelse af skjælvende Usikkerhed, som er fælles for alle unge Skribenter, naar de stilles Ansigt til Ansigt med Forsynet — o. Forlæggeren.

Han havde gjennemlæst min Novelle (i Løbet af 7 Uger og 3 Dage) og besvarede nu mit Spørgsmaal om det Indtryk, han havde faaet, med et bittert Smil:

„Fortællingen tiltaler mig, men der er en Mangel, Noget med Milieuet — de locale Omgivelser — Naturskildringer — hm — kort sagt, Handlingen bør forlægges til et andet Territorium."

„Hvorhen?" spurgte jeg, „Til en Ø i Sydhavet? Til Wuthhorn? Til Asiens Farvande, til Christmas's Amazonflod eller Kaarsbergs Kosakker og Kalmyker?"

„Intet af dette," svarede min Forlægger med et Smil, som Jupiter vilde have misundt ham; „nei, De skal blot søge til Norge — læg Fortællingen om paa Norsk — til en indenskjærs Plads — store Boder ved Bryggen — blanke Fjorden udover — ram Sildelugt — isch! — Er De med? Forstaaer De? Saa gaaer den. Bare Norsk, saa det piber i Toldene!"

Han bladede i mit Manuskript — det var 6 pæne Collegiehefter til 35 Øre Stykket — og saa læste han op paa maa og faa:

„Solen skinnede udover Markerne, hvor den sorte Muld i Pløiejorderne laa blank som Steenkul. Hist og her luede Solskinnet i en lille Flintesteensflise, saa den funklede med et Skjær, tusinde Gange stærkere end Diamantens. Om bag de høie Gjærdevolde søgte Solens Straaler, for at see, om der endnu skulde ligge lidt Snee i Skjul. Og hen over Ageren med den unge Vintersæd laa Sollyset; de smaa, dunlette Skyer, der trak over Himlen, af og til slørende Solen, gjenspeiledes paa den lysgrønne, bølgende Ager, i hvis Midte en lille, af Buske indhegnet Mergelgrav laa og legede Indsø. Over Tuerne Viben — høit oppe Lærken . . ."

Forlæggeren afbrød Læsningen og sendte mig et knusende Blik. Saa udbrød han:

„Ikke sandt, — fladt, forbandet fladt?"

Med Taarer i Øinene og noget Vaadt i Mundvigene svarede jeg:

„Jo — jo—o, det er fladt . . . noget saadan . . . en lille Smule . . meer eller mindre fladt . . ."

„Ikke sandt?" kjørte han paa, „fladt som en Pandekage. — Men for at tale om Dem selv, eller „*Revenons a nos moutons*", som Franskmanden siger, er De ikke paa en eller anden Maade af norsk Afstamning?"

Jeg maatte tænke mig om.

„Jo, saavidt jeg veed, blev min Bedstemoder født i Stavanger, mens min Oldefader laa der med en Fregat paa 60 Kanoner . . ."

„Det er nok!" afbrød Forlæggeren. „Gaa nu hjem, unge Mand, og skriv denne lille Novelle om i Deres Bedstemoders Sprog — hende, der blev født i Stavanger paa de 60 Kanoner. Naar den er omskreven, kan De lade mig høre fra Dem."

Ja . . . saa gik jeg . . . hvad Andet skulde jeg vel gjøre? Jeg gik med et dybt Suk ved Tanken om min Bedstemoder, som jeg kjendte saa lidt til, fordi hun var død, inden jeg blev født.

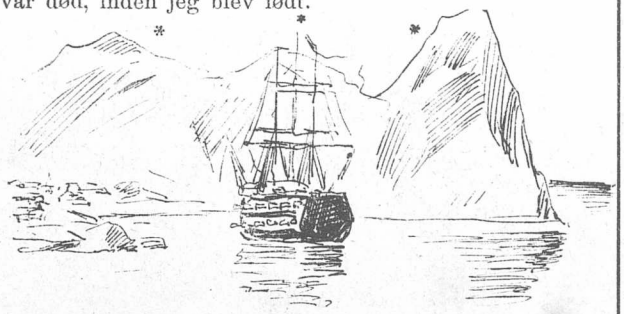

Fjorten Dage senere stillede jeg hos Forlæggeren med mit Manuskript. Ogsaa denne Gang pæne Collegiehefter til 35 Øre Stykket.

Han bad mig vente et Øieblik, medens han fik skrevet et Par Ord til Dronningen af Rumænien angaaende en dansk Oversættelse af hendes sidste Værk. Derefter lod han mig vide, at han for min Skyld vilde udsætte Besvarelsen af et Brev fra Lord Tennysons Familie, handlende om en Omplantning af den laurbærkronede Digters Arbeider.

Dernæst bemærkede han:

„Dette Brev fra Præsident Grover Cleveland vil jeg ogsaa for Deres Skyld lade ligge. Det dreier sig om en Piece angaaende Mais-Spisningen. Hm, det er nok — hm — Guldkuren paa en anden Maade. — Men, det var altsaa Deres Opus . . . lad os see paa det . . ."

Han slog op i Hefte Nr. 3 og læste:

„Fa'n saa steilende steilt Fjældet stod der, dystert og sint, men stout, som det hade reist sig, det Fjældet, fjorten Dager, før Herren han sa': „Bli til!"

„De var haarde, de Kanterne paa Fjældet, og det stod som Skræmsel ut af alle Bratvægge. Liten Dværgfyrren han stod i Sprækken og rysted af Skræk; hvert det skælvende Blad bad om Lov til at faa leve. Det var Barhed og Stygge . . . det var Skræmsel og Trusel, men smukt var det, og i Norge var det . . . ."

Forlæggeren sprang op fra Stolen og gik, himmalayahøit smilende, hen imod mig:

„Bravo!" udbrød han, „Bravo! Det kalder jeg Stil! Skal vi sige 40 Kroner pr. Ark for første Oplag?"

Bevæget trykkede jeg hans Haand.

„Hvormange Ark troer De, det kan blive?" spurgte han.

„Jeg har tænkt 15."

„Kjære, gjør det paa 25, men hold Tonen — hører De — hold paa det Norske!"

* * *

Forleden Dag saae jeg i Bladene den Notits:

„Paa N. N.s Forlag udkommer i den nærmeste Fremtid en Fortælling: „Fjældskræk", hvis Forfatter hører til den yngre norske Skole."

* * *

Ak, ja, saadan gaaer det til!

Hvad der har ført mig til „den yngre norske Skole", det er Tidens Krav, min Oldefader, min Bedstemoder og Fregatten paa de 60 Kanoner.

En fornøielig Vise

om Grosser'en, der blev smittet af Søvnigheden omkring Marmorkirken og paa Grundlovsnatten tog sig en Lur paa Fliserne.

Mel.: Peder Skjøt.

Inde hist i Kongenshave,
Hvor der nys var Grundlovsfest,
Og hvor mange pæne, brave
Borgere var mødt som Gjæst,
Gik det grumme lystigt til,
Som vi nu fortælle vil.

Der blev hvisket mange ømme
Ord i Træernes Bosket,
Øllet flød i stride Strømme,
Dandsen gik saa lind og let.
Medens flot Musikken klang,
Hunderup og Neumann sang.

Der var No'ed for alle Parter,
For enhver forskjellig Smag;
Lystighed af alle Arter
Stod til Publicums Behag.
Nogle sang, mens Andre drak,
Hvad de Fleste foretrak.

Blandt de Sidste en Grossere',
Som, da Klokken vel var Et,
Havde faa't adskilligt mere
End, hvad man kan kalde Lidt.
I forskjelligt Grundlovstelt
Var han bleven fuldt behældt.

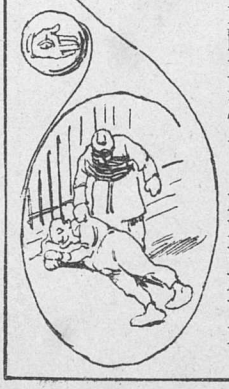

Det var da saa ganske rimeligt, at han nu vilde hjem;
I den sene Nattetime
Stavrede Grosser'en frem.
Tænk! saa traf den Mand saa fiin
Vor Geheimeraads Ruin.

Marmorkirkens Gitter antog
For en Jernseng han heelt bra',
Ugeneert saa denne Mand tog
Frakke, Vest og Buxer a';
Visselulle menende
La'e han sig paa Stenene.

Men Grosser'ens søde Slummer,
Dengang Dagens Lys blev tændt,
Blev forstyrret af et Nummer
Af en Politibetjent,
Der ham vækked' med de Ord:
»Siig mig, troer De, her De boer?«

Den Grosserer blev forlegen,
Men da han fik sundet sig,
Sa'e han, at ad Toldbodveien
Gik han vist den rette Vei.
Derpaa gik han med et Grin
Bort fra denne sin Ruin.

Moral.

Læser! lær af hans Exempel,
Naar at Du vil ha'e en Lur,
Læg Dig ei ved Herrens Tempel
Eller i den fri' Natur.
Lider Du ei Kuld og Sult,
Faaer Du Dig dog let en Mulct!

Aforismer.

„Socialdemokraten" mener, at Høire ikke talte megen „Intelligens" i sine Rækker i Grundlovstoget. Naar „Socialdemokraten" siger det, maa det være rigtigt, thi er der nogen Vare, der forhandles af prima Sort fra de socialdemokratiske Boutiker, saa er det først og fremmest Intelligens. Med Hensyn til Alt, hvad der vedrører „Intelligens", maa Socialdemokraterne og navnlig den intelligente Redaction af „Socialdemokraten" betragtes som Specialister. —

* * *

En fransk Dame er ifølge „Nationaltidende" nylig reist fra Senegal til Pest og derfra atter til Nigerens Bredder. Det siges ikke, hvilket Befordringsmiddel hun har benyttet til denne usædvanlige Reiseroute. Antagelig er hun reist paa Retourbillet. —

* * *

Tegneren til det engelske Vittighedsblad „Punch", Mr. Tenniel, er bleven udnævnt til Baronet, ifølge den engelske Regjerings Motiver ganske vist ikke just fordi, men ifølge dansk Tankegang uagtet han tegner til „Punch". —

Brevkasse.

A. W. Nogle af dem ere gamle, men de fleste ere brugelige og ville leilighedsvis blive benyttede.

S. L. Nei, det er Noget, vi ikke ønske at komme ind paa. —

Alfa 152,3. Kan ikke benyttes.

De ærede udenbyes Abonnenter paa »Punch« bedes itide at fornye Abonnement for Juli Qvartal ved Anmeldelse paa Posthusene, hos d'Hrr. Boghandlere eller ved Indsendelse af Contingentet (2 Kr.) til Hovedkontoret, Kronprindsessegade 34.

Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

„Stil Dig ei saa hellig an!
Vi kjende Dig, o Jonathan!"

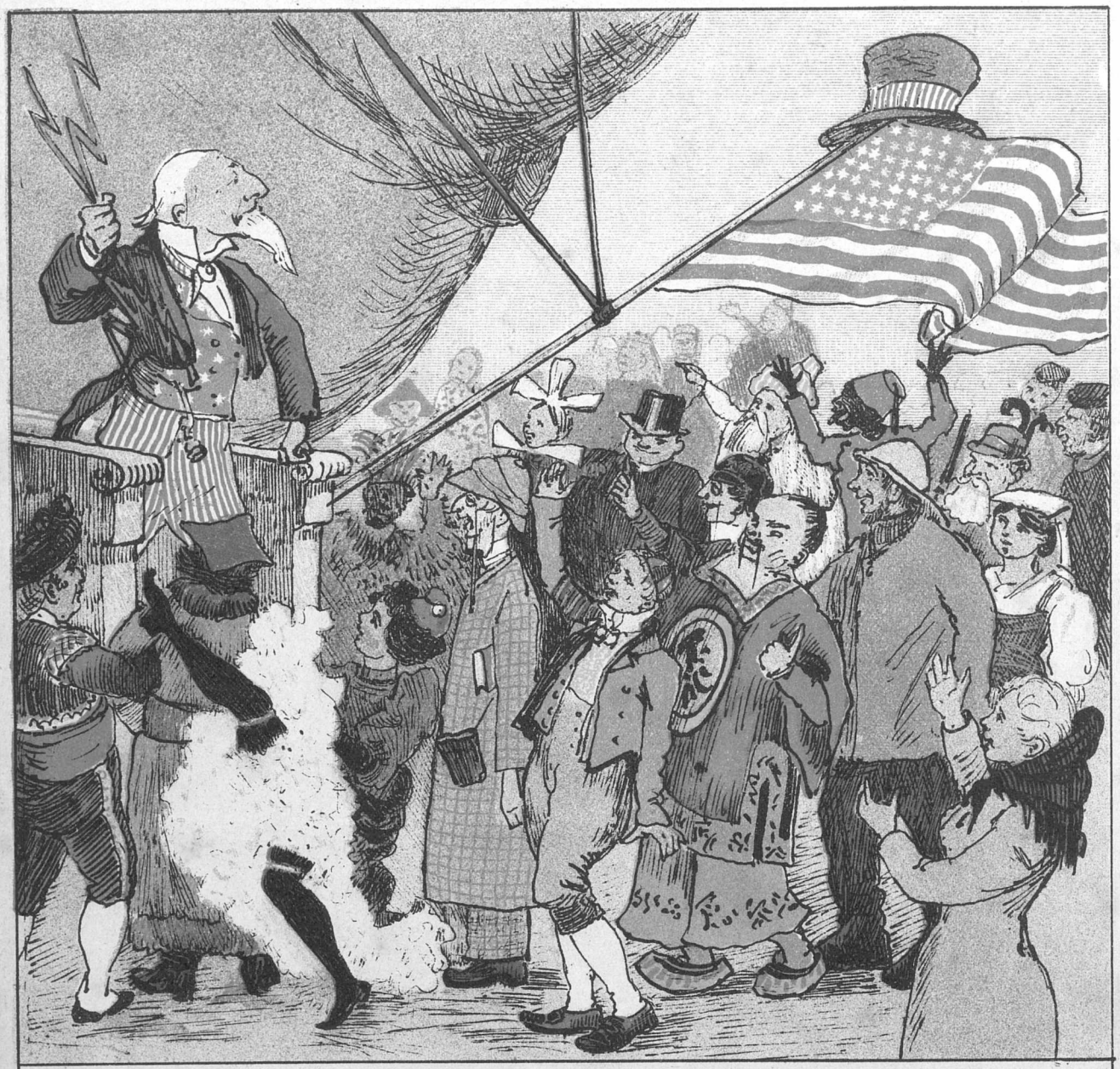

Du for Europa at besnære
Fik lavet en Medaillevei;
Det kunde gjerne Du lad't være,
Hun gaaer ei med paa den Galei.

Nei, nei, nei, nei, nei, nei!
Gamle Jon! Uleiligheden kunde Du ha'e sparet Dig.
Nei, nei, nei, nei, nei, nei!
Gamle Jonathan! vi gaaer dog ikke med paa den Galei!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** **Telefon 3231.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **L. Kragballe**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893 Torsdag den 22. Juni. Nr. 26

PUNCH.

Reelle Hensigter.

Moderen: Troer Du, Hr. Petersen snart frier til Dig, Laura?

Laura: Ja, jeg tænker, han gjør det med det allerførste. — Han spurgte mig igaar Aftes, om jeg kunde klæde mig for 350 Kr. om Aaret.

„Fra Trekroner til Kronborg!"

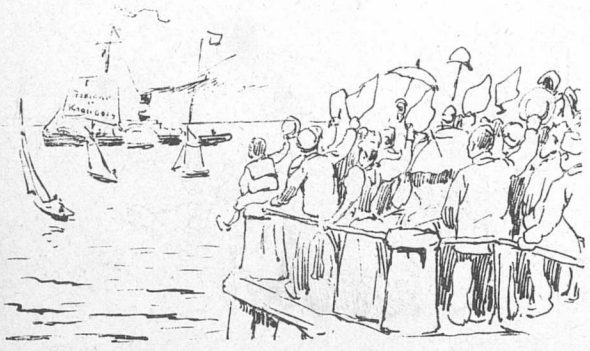

Alberti seiler til Kronborg Slot —
O hør, o hør, hvor det dundrede!
Hans Abonnenter, de har det saa godt,
De meer end elleve Hundrede
Eller Tusinde, hvormed han dundrede.

En Damper leier han fiffig og klog —
O se, hvor den der kommer brusende!
Den reclamerer med »Dannebrog«
Og alle dens Ellevetusinde.
Se bare, hvor den kommer brusende!

Saa seiler han op til Marienlyst
Med Raab om de Ellevetusinde,
Og ovre fra hele den svenske Kyst
De raaber: »Han är då förtjusande!«
Hurra for de Ellevetusinde!

Det er »fra Trekroner til Kronborg«, han
Med samt sine Ellevetusinde
Vil drage lidt flere Torsk iland,
Og derfor kommer han brusende
Med Raab om de Ellevetusinde.

Med »Dannebrog« han gaaer under Seil,
Alt Øresundsbølgerne krusende.
Novelleberegningen slaaer dog vist feil
Med at vinde endnu et Par Tusinde
Til Hjælp for de Ellevetusinde.

Det er »Fra Trekroner til Kronborg«, at
De drømmer en Drøm saa berusende
Om at vinde en ganske umaadelig Skat
Af Kroner paa mange Tusinde,
Men Skuffelsen bliver nok knusende.

Alberti ligger for Kronborg Slot,
Og mange Folk blev forundrede;
Reclamevæs'net forstaaer han saa godt,
Hvad Publicum længe beundrede —
O hør, o hør, hvor det dundrede!

Udkast til

Organisationsplan

for Overbestyrelsen af samtlige bornholmske Statsbaner.

Cap. II.

De Committerede.

(Fortsat.)

Men nu med Hensyn til Contoirerne, som jo er det Egentlige. Hvormange Committerede der vil udkræves her, veed jeg Fanden ikke, men det bliver naturligvis ikke Narrestreger. Der er jo gruelig meget at bestille. Lad os være saa sparsommelige som muligt, for Rigsdagen „barberer" os jo alligevel til Skindet.

Ved Contoirerne maa altsaa haves:

I) En Committeret for Anskaffelse af Papir. Han faaer vel sagtens meer end nok at bestille. Jeg veed ikke, om han kan overtage Anskaffelsen af Seilgarn med. Overbebyrdelse maa for enhver Pris undgaaes. —

II) En ditto for Anskaffelse af Inventarium vedkd. Skriveri, Arkivering etc. samt af alle andre Skrivematerialier end Papir og maaskee Seilgarn (jvfr. Nr. I), saasom Skriveborde — og stole, Skrivetøier, Linealer, Papirpressere, Penne, Blæk, Blyanter og Svovlstikker. Er det ikke for meget for een Mand? Naa, Herregud! Kan han ikke overkomme det, kan man jo andrage hos Ministeriet om een til.

III) En ditto for Inventarium vedkd. Opstilling og Opbevaring af Bøger og Papirer, altsaa Skabe, Reoler, Hylder, Fralægningsborde, Forhandlingsborde og -lænestole etc.

IV) En ditto for Alt henhørende til Reengjøring. Han dirigerer Alt vedkd. Rensning af Localerne, saavelsom Alt vedrørende Servanter med Tilbehør, Spyttebakker, Sæbe, Haandklæder.

Tillige overdrages det denne Committerede at drage Omsorg for Anskaffelse, Ophængning og Vedligeholdelse af Rulle- og Trækkegardiner, imod at der herfor bevilges ham et „Bestillings"tillæg af 2000 Kr. aarligt.

V) En ditto for Anskaffelsen af Protokoller. Han kan umuligt bestille mere.

VI) En ditto for Nedbrydning af Skillerum i Contoirerne og Anbringelse af nye Skillerum, naar der skal forandres i disse. Da saadanne Forandringer bør foregaae til enhver Tid, faaer han saamænd ogsaa Læs nok.

VII) En ditto for Flytning af Inventarium fra det ene Contoir til det andet, naar der til enhver Tid træffes forandret Disposition af det til enhver Tid bestaaende — eller altsaa egentlig ikke bestaaende — Forhold. —

Det overdrages tillige denne Committerede at føre Opsyn over den herved nødvendiggjorte Flytning af Plader paa Dørene, imod at han herfor erholder et „Bestillings"tillæg af 2000 Kr. aarligt.

Skulde det ved nærmere Erfaring vise sig, at andre Committerede ved Contoirerne behøves, forbeholdes nærmere Bestemmelse desanbelangende.

Hver Committeret oppebærer en aarlig Gage af 8000 Kr., der stiger med 1000 Kr. hvert 2det Aar indtil 14000 Kr. Mere kan vi ikke give foreløbigt.

Hver af de ovennævnte Commissarius'er har naturligvis sit særlige Contoir, der bestyres af en Contoirchef med Assistance af 3 à 4 Fuldmægtige, 17 Assistenter, af hvilke 19 lønnes som 1ste Klasses Assistenter, og Resten som det kan træffe sig, samt det fornødne Antal Elever, der lønnes med 15 à 20 Kr. maanedligt med Stigning af 1 à 2 Kr. mdlgt. efter 3 Aars Forløb. —

Det var nu det Vigtigste med Hensyn til Contoirerne. Saa maa man jo ogsaa have et Expeditionscontoir, et Kasserer- og et Bogholdercontoir o. s. v., af hvilke Expeditionscontoiret har at tage de indkommende Sager til Efterretning, Kassercrcontoiret, at modtage og udbetale Penge og Bogholdercontoiret at skrive dem op, men da dette følger saa nogenlunde af sig selv, skal jeg ikke gaae videre ind herpaa, men blot bemærke, at her ikke vil være at ansætte særlige Committerede, idet Expeditionschefen, Kassereren og Bogholderen committere sig selv. Naturligvis imod et „Bestillings"tillæg. Saa sparer man jo da Noget.

Ved de for circa nogle hundrede Aar siden i det daværende Danmark bestaaende Statsbaner skal der engang have været et „Contoir for Kjøb og Salg af faste Eiendomme," hvilket man, ubegribeligt af hvad Grund, atter ophævede nogle Aar efter, at Chefen for dette Contoir havde holdt Bryllup. Dette var en stor og skjæbnesvanger Feil, thi hvorledes i Alverden skulde man dog faae kjøbt og solgt alle de Masser af fornødne og ufornødne Eiendomme, der dagligt udkræves og kunne undværes ved en Jernbane, naar man ikke havde et særligt Contoir for disse Begivenheder? Et saadant Contoir maa vi derfor absolut have oprettet paa Bornholm, og skal der da under dette tillige henlægges Betaling af Regninger paa Knibtænger, Vridtboer, Skruezichere, Søm og de Tudehorn, som at de i gamle Dage stod og blæste i ved det lille Hus ved Gyldenløvesgade. —

Chefen for Contoiret for faste Eiendomme kan ligeledes være sin egen Committerede. —

Samtlige Committerede tituleres i Forretningsforhold som „Hoved-Over-Krigscommissarius"er. —

(Fortsættes.)

Kjøbenhavn rundt uden Penge.

(Fortsat fra Nr. 24.)

Frokosten.

Det gik med Restaurateuren accurat, som det skulde. Han var villig Da det virkelig stod ham klart, hvem han havde for sig, nemlig mig, Sven Habenicht, Medarbeider uden Penge ved Nordens største Vittighedsblad, saa var han der. Snart stod han paa Hovedet og snart paa Benene for at tækkes mig, og hans Hær af Opvartere var bleven sat i slagfærdig Stand for at kunne efterkomme ethvert af mine Vink.

Hans Datter kom og friede til mig, og jeg vaklede længe. Men da jeg hørte, at hun kunde medbringe 100,000 Kr. i Medgift, viste jeg hende koldt af. Penge — uha!

Dagmartheatret.

Jeg viste Riis-Knudsens Anstalt den Ære at standse udenfor den i 5 Minutter for at modtage Hyldning af de tydske Skuespillere. Overfor mig følte de sig som „Excellencens Børn."

Directeuren tilbød mig 1,000 Mk. pr. Aften for at optræde som Gjæst i alle mulige Roller.

Jeg smilte medlidende til ham og pidskede paa Kudsken.

Tilfods.

Det var Noget, jeg ikke skulde have gjort. Jeg skulde ikke have pidsket paa Kudsken.

For det første bare til, at han reiste sig paa Bukken, vendte sig om og smed mig paa Hovedet ud af Vognen, medens han raabte:

„Jeg skal lære Din forbandede Dogenigt at være næsvis mod ordentlige Folk!"

Saa jollede han af med Æsken. Og jeg samlede tankefuld mig selv op af Rendestenen, satte min Hat forkeert paa og fortsatte Expeditionen tilfods.

Dosseringen.

At jeg slap for Droschen, betragtede jeg som en Vinding. Nu kunde Folk dog see hele min Person, medens Æskens Sider hidtil havde skjult saavel mine prima Giegerlbuxer som mine himmelstræbende Laksko.

Opfyldt af berettiget Stolthed over mig selv spadserede jeg hen ad Dosseringen, ogsaa kaldet Grosseringen formedelst de Folk, der bebo Lysthusene.

Pludselig fik jeg i det Fjerne Øie paa Østerbro, og en Kuldegysen gjennemfoer mig. Jeg vendte om og kom snart igjen tilbage til det Sted, hvor Magistraten har skaaret Enden af Ladegaardsaaen.

(Fortsættes).

Til Sven Abbenix.

Onnertegnede Drosselkusk Nr. 1325 ve herve' la' dem vije, a jæ anligger Sag imod Dem i Følje Laavens Paregraffer for løsagtig omgang mæ medmænsker,

Præventivt Middel.

— Nei, Du faaer ikke Lov at gaae i Bad i Dag, Du har jo klaget over Mavepine.
— Men Fader, saa svømmer jeg paa Ryggen.

Moralske og umoralske Farver.

— De maa ikke stille Deres nøgne Terracottafigurer frem i Vinduet.
— Saa? Hvorfor ikke?
— Nei, de katholske Præster kan ikke lide det.
— Men Gibseren her ligeoverfor stiller jo sine Figurer i Vinduet.
— Ja, men de er ikke kjødfarvede.

for de æ nemli inte mai, der har kørt værken *Punch* eller „Abbenix“ gratis ront i Køvenhavn uden Penge, skønt Di har tegnet mai a te Skam og Skinsel for mine kørendes Publikummere. Jæ kørte nok ront mæ en Hære forlejen Aften, men a jæ sku' ha trakteret ham mæ Baier — næ Di ka tro nai, ka Di! Ve di kjørendes Hærer inte traktere mai med Baier, — jæ spanderer sgu'tte Baiere paa dem. Jæ holdt nok stille et Stæd, mæn de va for aa tale Hæren terette, han hade nemli lagt sine ben op paa Buggen te mai, mens han sæl hade lagt sai paa forlæret mæ sin høie „Skrue“ te Hodepuje, og de kunne jæ inte tole a se, for de æ et regederligt Kjøretøi som at jæ kører mæ, maa jæ la Dem vije. Og da Hæren saa senre paa Aftningen kom op aa sitte hos mai paa min Bug, slo han paa min Kameel mæ sin Støttekjæp, saa den nær hade faaet poppelsi a Skræk, aa de æ Sønd, inte alene for Dyreplaveriets Skyl, men aa sla' saadden en Skavletrækker, der i Forveien æ lige ve aa venne Ribbenene den forkerte Vai, saadden a ikke engang Hæsteslavteren ve køve Kydet te Veskelær, — naa da! — aa saa væltede jæ han ner i Æsken igjen aa læssed han a aa laa han i en Kjællerhals etter først aa hade taet en Tikronesejel i hanses Pong for min Uleilihed, saam bavetter va en Laanesejel paa 3 ulne Natrøier aa en Fløilsvæst, saa de æ klart, a de æ mai a Di griner a, for de a jæ har kørt Dem gratis ront, men ves di ve mai Noet, saa ka Di møde mai om Aftningen paa „Strøiet“, aa saa ka vi go eng i en Port aa gjøre de a. —

erbødi

Ole Snobberop,

Skralle- aa Drossekusk.

De æ sant, ves de va Dem, der rofte etter mai forlejen, a jæ hade Lobber i min Æske, saa ve jæ la Dem vije, a saa maa de være Dereses Lobber, for min Drosse æ bleen sinfeseret igor. —

Conditori med Udenomsbeqvemmeligheder.

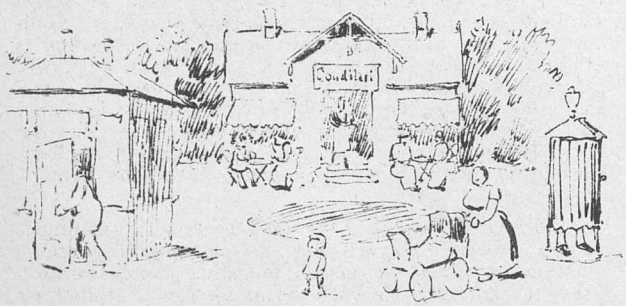

Mel.: »Lott' ist todt«.

Forleden Dag en ret confus
Forhandling tør vi prise;
Der taltes om et Nødtørftshus
Imellem Stadens Vise.
I Østre Anlæg var der Trang,
Det sa'e det hele Mandskab,
Og slig en Villa mangen Gang
Kan pynte i et Landskab.
Paa vores Sølvtorv seer man det jo bedst,
Der spiller »Huset« Rollen som en Kongens Nytorvsk »Hest«.
Den Adgang skulde være fri
Hvad eller honoreres,
Det var man ikke enig i,
Men derom discuteres.
Borgmester Øllgaard sagde frit,
Det kosted' Penge aarligt;
Forretningen var reentud sk . . .,
Betalte sig kun daarligt.
Han mente aabenbart, at sligt Produkt,
Et saadant Gjøderi, bør absolut dog bære Frugt.

For Hovedstadens Magistrat
Er nu en slig Forretning
Just ikke rigtig delicat,
Det er en sikker Sætning.
Saa talte man om Ørsteds Park —
Der er den mindre proper!
Hint Spørgsmaal er en aaben Mark
For vore Philantroper.
Thi Noget er der nu i den Idee,
At hver en fattig »Trængende« bør have fri Entreé.

Hr. Axel Meyer nok saa fro
I dette samme Møde
Kom med et lille Apropos
Om et Beværterskjøde.
Han meente vel, det laa saa nær
At tænke lidt paa Maden,
Naar man nu netop var ifærd
Med selve Retiraden,
Og det kan man forresten nok forstaae, —
Men det er dog forskrækkeligt, hvad Folk kan finde paa!

Musik i Støvlerne.

Da vi igaar erfarede, at der i Saxogade, udfor Huset Nr. 248, var et selv for denne Gade ualmindeligt Opløb, lod vi vor Medarbeider, Hr. Gustav, drosche derud for at skaffe Rede paa, hvad der gik for sig, og Resultatet af hans Expedition forelægge vi her vore Læsere, idet vi give Ordet til Hr. Gustav.

Huset i Saxogade.

Eiendommen Nr. 248 er høi og mørk, med Mærker af Tidens Tand og Veirligets Paavirkning. Der er Forhus, Sidehus, Mellembygning og Baghus, og denne Myretue beboes af 73 Familier og 127 Logerende. Det blev forsikkret mig, at Forældrene bandt Mærker om

Halsen paa deres Børn, for at skjelne dem fra andre Familiers Afkom. Med stort Besvær lykkedes det mig at faae Underretning om, hvor Begivenhedens Centrum var at finde. Det var i Sidebygningen, 3die Sal til Venstre, 2den Opgang, 4de Dør til Høire i Corridoren, hvor der boede en Grundgraver Jens Steffensen. Derop ilede jeg og traf

Jens Steffensens Hustru,

en lille, forladen Skikkelse med rødrandede Øine, blaalig Næse, under hvis Tip der funklede en diamantklar Draabe, hængende Underlæbe og Dobbelthage med Skjægstub, men ellers var hun ganske kjøn. Jeg overrakte hende mit Kort og spurgte, om det var her, der var noget Usædvanligt paa Færde, og paa en djærv, ligefrem Maade svarede hun: „Aa Skidt, det er alle de Unger i Gaden, der laver Ballade for det allerbitterste – men sit ned, Hr. Gustav, min Mand kommer strax."

Et Øieblik efter kom han ind i den lille Stue, og jeg stod nu overfor

Grundgraver Jens Steffensen,

der viste sig at være en Mand paa 68¾ Tommers Høide, bredskuldret, fuldskjægget, solbrændt, og med et lunt Smil over det med Leer og Kalk besmurte Ansigt. Ogsaa ham gav jeg mit Kort og bad ham meddele mig, hvad der havde foranlediget det store Opløb. Han erklærede sig villig til at underkaste sig et

Interview,

og fortalte mig, at Anledningen til det meget Opstyr i Gaden var

et Par nye Træskostøvler,

som han havde bragt hjem fra en Marschandiser i Knudsgade. — Men jeg vil lade Manden fortælle selv:

Jens Steffensen beretter:

„Ja, seer De, Hr. Gustav, et Par almindelige Træskostøvler kan nu inte saad'n vaagne Folk op her i Gaden, men der var jo det, at jeg hos Grosserer Lodvigsen paa Fredsberg havde renset en Kloak, som havde faaet Forstoppelse, og saa gav Manden mig en Krone, og Fruen forærede mig en gammel Spilledaase til den mindste af mine Unger. Naa, paa Hjemveien kjøber jeg disse her Træsko tøvler, og jeg putter den gamle Spilledaase ned i Skaftet paa den ene af dem og tænker ikke noget videre over det. Men ligesom jeg gaaer ned gjennem Saxogade, hører jeg Noget spille: „Dengang jeg drog afsted." Jeg vidste Pokker ikke, hvor det kom fra, og obselverede heller ikke over det, men Ungerne begyndte at traske bagefter og synge med. Men saa holder Musikken op, men ligesom jeg even er dernede ved Hjørnet af Istedgade, begynder den igjen paa den Melodi: „Jens var aldrig bange", og nu bliver Ungerne reent balstyrendes og raaber: „Længe leve Jens Steffensen!" men da der saa er en lille Hangrævling, som skriger: „Hurræ for Grundgraveren! Nu har han faaet Musik i Støvlerne!" — saa gaaer det op for mig, at det er denne hersens Spilledaase, der laver hele Skandalen. Dreie af for Bæstet kunde jeg ikke, for jeg havde ikke faaet nogen Nøgle til den, saa jeg maatte bare see at komme hjem med Orgelværket, men Bal i Haven var der jo lavet, og der kom sgu baade Politi og Sprøiter.

Herefter tildags skal ingen Djævel faae mig til at gaae med Spilledaase i en Træskostøvle."

* * *

Saaledes lød den jevne Mands Fremstilling.
Jeg takkede for Oplysningerne
„Selv Tak!" sa'e han.
Saa gik jeg. —

Gustav.

Aforismer.

Bellum gerimus, ut pacem habeamus. Efter et varmt politisk Møde i Aaes Skov, hvor d'Hrr. *Jens Busk* og *Bøtcher* kilede bravt paa hinanden, og den Sidste bl. A. ogsaa rev den Første den bekjendte grevelige Lænestol i Næsen, endtes Mødet i Endrægtighed. Fred og Forsonlighed, og til Slutning afsang man Hymnen: „Fred hviler over Land og By" og gik hjem med hinanden om Halsen.

* * *

Nationaløkonomi. Afholdsforeningerne have beregnet, at den Sum, der i Danmark medgaaer til Øl- og Brændevinsdrik, repræsenterer en Capital af 40 Mill. Kr. aarligt. Paa den anden Side anslaae Agrarpolitikere Værdien af den Qvælstofmængde, der aarligt med Nedbøren falder over Landet, til 72 Mill. Kr. — Tænk, om man paa en eller anden Maade kunde faae fat i denne Sum og stikke til Amerika med den! Naa da, hvor kunde man ikke give Greven i *Vanderbilts* og *James Goulds* Fædreland! —

* * *

Løsladte Fanger. En Fisker, der havde 50 lb Rødspætter i et Hyttefad ved Refshaleøens Badeanstalt, mistede alle Dyrene, der frigjordes ved, at nogle Badende satte sig op at gynge paa Hyttefadet. Rødspætterne var naturligvis, om de end var tabte bag af et Hyttefad, dog ikke tabte bag af en Vogn, men stak grinende til Søes alle som een. — Man sætter sig jo ved saadanne Katastrofer altid i Parternes Sted, og Tabet for Fiskeren stemmer ganske vist til Eftertanke. Men Alt vel overveiet er vor Sympathi dog væsentlig paa Rødspætternes Side, der atter gjengaves til Selskabslivet. —

* * *

For Sammensmeltere. Indre Missions-Tidende meddeler en rørende Historie om en ældre Herre og Dame, der paa en Rhintour paa Dampskibet begge læste i Bibelen og, uagtet de vare af forskjellige Nationer og ikke forstod hinandens Sprog, kom til Forstaaelse og Venskab ved gjensidigt at udpege Skrifsteder for hinanden. — Om vort Høire og Venstre forsøgte at komme til Forstaaelse efter denne Recept? Man kunde jo benytte Finantsloven og nogle af de delikateste provisoriske Love som Grundlag.

Brevkasse.

Bjørn Jernside. Vi troe, De bør forlade Poesiens Regioner og forsøge en pæn, skikkelig Prosa. —

Viggo. I og for sig er der Intet imod at optage Deres Hjertesuk til Emma, men De gjør dog rettest i at indsende det til „Tillæg til Punch", F. E. Bordings Trykkeri (V. Petersen) —

☞ Med dette Numer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.** ☜

Et Principspørgsmaal.

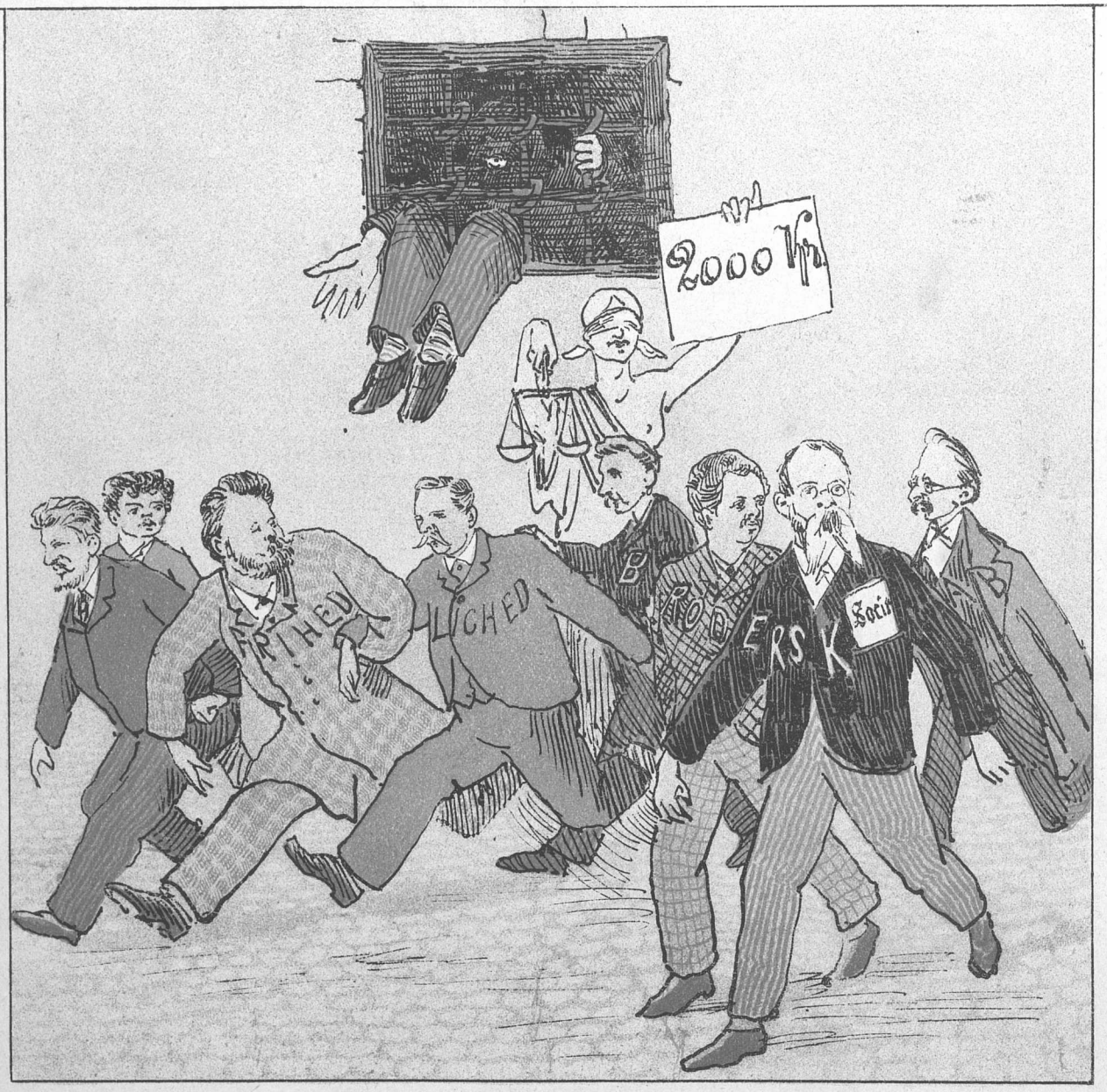

Af reent principielle Grunde
Cautionen vi ikke stille kunne.
Vort »Broderskab« ei trænger til Prøve,
Vort Ry som »Brødre« kan Ingen os røve,
At for »Syk Kjærlihet« Ipsen skal lide,
Det volder os megen Sorg og Qvide, —
Men to tusind Kroner! Død og Pine!
Ad slig en Sum kan man dog ei grine.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 29. Juni. Nr. 27.

PUNCH.

Begyndelsesgrundene.

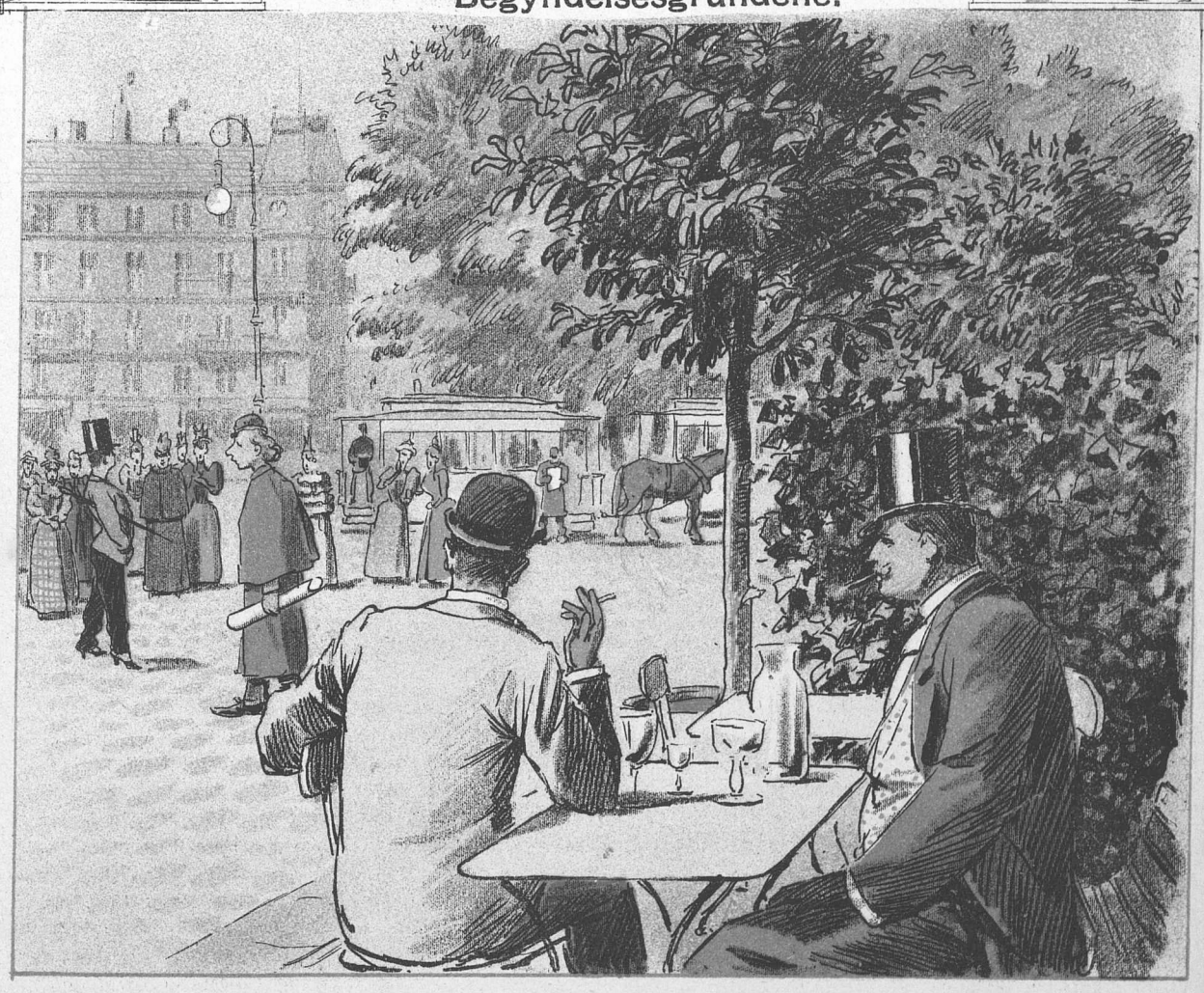

— Naa, hans Moder har i Sinde at lade ham uddanne til Pianist?
– Ja.
— Hvem skal saa være hans Lærer?
— Ja, det er der ikke Tale om endnu; for Øieblikket lader hun blot hans Haar gro. —

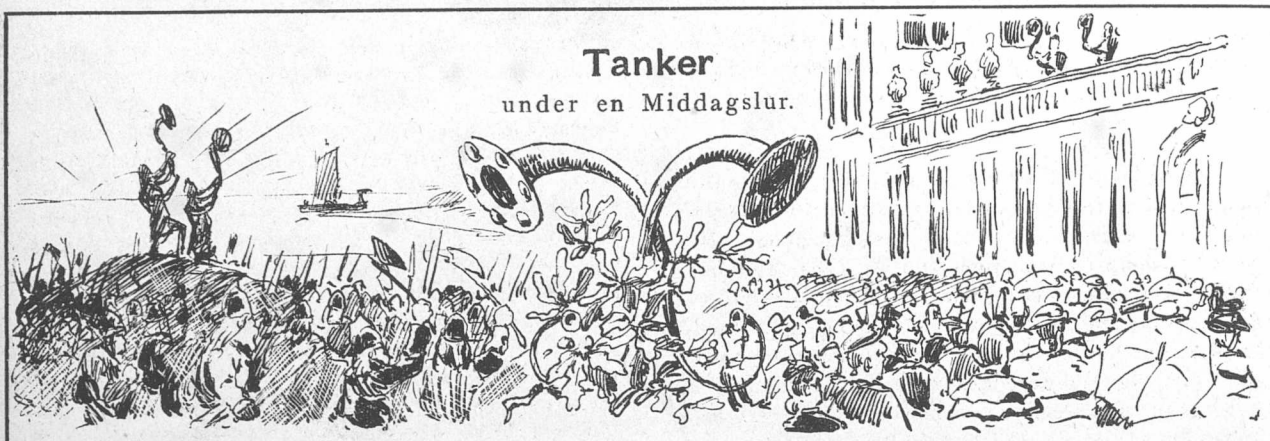

Tanker

under en Middagslur.

»Naar Luren klang i fordums Tid,
Den kaldte Kæmperne til Strid,« —
Det har vi hørt af vore Skjalde —;
Da fylked' de sig tykt og tæt
Og sprang i Kampen glad og let
For der at seire eller falde.

De stormed' frem »til Fjenders Meen,«
Og offred' baade Arm' og Been,
Saa saare der blev blæst i Luren.
For Kæmperne var Lurens Klang
Kun Forbud paa en Seierssang —
Det laa nu engang i Naturen!

Naar nu ved Frederiksholms Kanal
De Lurer uden Prunk og Pral
Udsende Toner over Dalen,
Saa er det ikke Kæmper meer,
Men nærmest Damerne, man seer,
Der møde mandstærkt op paa Valen.

Alt fra den aarle Morgenstund
De buse paa med Haand og Mund,
Og kry de alle Porte stormer
Ind til et prindseligt Palais —
De trodse baade Folk og Fæ
Og desforuden alle Former.

Ja, Luren har en sælsom Magt!
Den gjorde Kæmper uforsagt,
Saa baade Sværd og Skjolde buldrede.
Til Lurens Klang et Bjarkemaal
Blev qvædet under Glimt af Staal —
Men vore Damer gjør den kulrede!

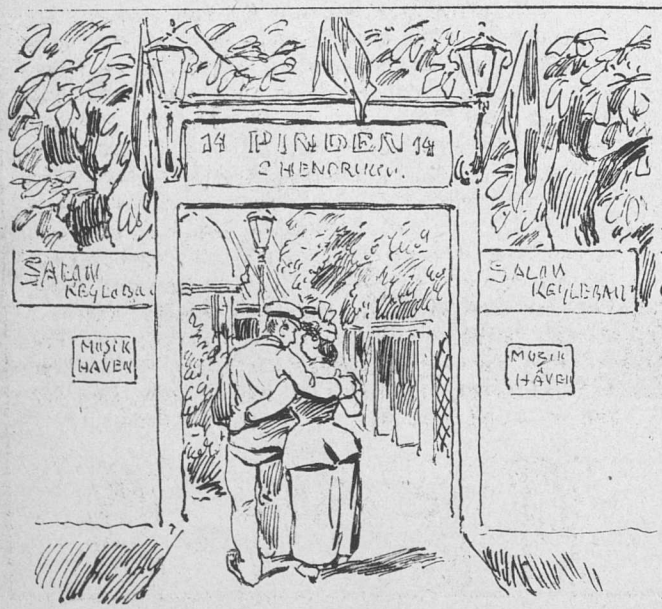

Kjøbenhavn rundt uden Penge.

Pinden.

Christian og Gine behøver ikke at tørste, naar de gaaer Kjærlighedsgang langs den duftende Aa. Derfor er der sørget. De kan komme paa en Pind. Skyggefulde Lysthuse vinke dem huldt imøde fra Restaurationen „Pinden", der tidligere hed „Bianca", men nu bærer sit omtalte poetiske Navn. Hvorfor, maa Guderne vide.

Jeg gjætter: Er det en Allusion til Havens tynde Træer? Er det, fordi elskende Par kan kurre derinde som Turtelduer paa en Pind? Serveres der gammelt Øl med Pind i? Er der agrarisk Udstilling af præmierede Pindsvin? Er det for at betegne, at Øllet er en Pind til Vinens Ligkiste? Søge Pindehuggere her? Skydes der en hvid Pind efter Gjæsterne? Er Pindar kommen til Verden her? Hedder Eierinden saadan? Eller hvad i Herrens Navn betyder „Pinden"?

Det blev mig for pindagtigt at lade min Hjærne

tumle længere med Problemet. Den brændte af Anstrengelse. Jeg slukkede da Branden med en isafkjølet vom Fass. Den blev ikke siddende paa en Pind.

En Collega.

Da jeg hopper af Pinden og fortsætter min Vandring langs Ladegaardsaaen, seer jeg til min Forbauselse min eneste existerende Collega komme gaaende. Han saae betydelig mellemfornøiet ud, og Lorgnetten hang med Næbet. De Laksko, han i „Dannebrog" skildrede os Alle saa henrivende, var forsvundne, og i Stedet for dem bar han et Par kaliforniske Guldgraverstøvler, som han dog omhyggeligt havde heldt Guldet ud af, inden han trak dem paa — han maatte jo ikke have andre Penge paa sig end et annulleret Creditiv.

Følgeskab.

„Naa, kjære Collega", sagde jeg, idet jeg gik hen og slog min hjemvendte Ven paa Skulderen, „hvorledes gaaer den?"

„Jo Tak, skidt, kjære Ven," svarede Manden i de Kaliforniske. „Det er en sløi Forretning at reise Jorden rundt uden Penge. I Begyndelsen er det meget deiligt altsammen, men det taber sig. Saalænge man kan ligge med Benene paa Consulernes Tallerkener og ryge ægte Cigarer paa Hertugens Regning, har man al Grund til at være tilfreds med sin omvendte Lomme. Men naar man først er skalpeiret af Indianerne, hængt af Kineserne og ædt af Tigrene, mindskes Appetitten særdeles betydeligt. Ialfald har sligt stedse efterladt et høist ubehageligt Indtryk paa mig. Jeg gjør det nødig om en Gang til."

„Forstaaer Dem, Kammerat. Men gjør mig nu den Fornøielse at deeltage i min mere beskedne Mission i Videnskabens Tjeneste. Er De med paa Kjøbenhavn rundt uden Penge?"

„Her er min Haand," svarede Jordomseileren. „De er min Ven."

„Det er lige hvad jeg er."

(Sluttes.)

Ved Kaffen.

». . . . men hør, lille Fru Schrøder, hvad gi'er De mig for denne Forretning, som en Vett, der er Broder eller Fætter til Vett og Wessel, vil etablere sammen med nogle Grever og Etatsraader paa Actier og med Bonus ligesom dem vi ikke fik, da vi ifjor abonnerede paa salig »Danmark«, og Forretningen skal nok hedde »Stores«, som jeg ikke rigtig kan forstaae, men Fritz Grønbæk siger, at da den skal have Lokale hos »Store Nordiske«, saa har de opkaldt Forretningen efter den, og noget minder det jo altid om Tietgen, saa jeg kan ikke give Fritz Ret i, at den hellere skulde hedde »Fælles-Vetteriet« eller »Vettolie-Forretningen«, men saa meget er vist, at jeg tager en Actie for mig selv, og det skulde De virkelig ogsaa gjøre, kjære Fru Schrøder, for de 4 Kr. 50 Ø. maa De da nok kunne pille sammen, og veed De hvad, kan man hos »Stores» kjøbe Oxekjød til 25 Øre Pundet, og Lamme- og Kalvekjød til 20 Øre og Kolonialvarer til under Indkjøbspris, saa kan de Penge snart vindes ind, og Actiefortjenesten kan maaskee paa et Aarstid blive til en Silkekjole i al Tarvelighed, men derfor kan jeg dog ikke *sangfrase* gaae ind paa min Mands Forslag om Nedsættelse i mine Husholdningspenge, for saa vilde det Hele være den rene Sjimære for mig, men De kan troe, Fru Schrøder, at Petersen nok vogter sig for at trække af i Husholdningen, for det har han prøvet engang før, men jeg holdt ham paa Margarine, som han ikke for Alt i Verden kan døie, saa længe, at han maatte give fortabt og endda lægge 5 Kroner om Maaneden paa mine Klæ'penge, men jeg vil da haabe, at »Stores« skal holde Kjøretøier ligesom Vettwessel, for naar jeg gaaer ind og kjøber en flamsk Sild eller en Flaske Petroleum, saa vil jeg sandt for Herren ikke slæbe det Byen rundt, men det gjør mig saa ondt for vores Urtekræmmer, som sidder med Kone og 6 Børn til en høi Husleie og nu gjerne kan gaae hen og hænge sig, for hans Tid er forbi, og da jeg igaar var nede hos ham og kjøbe The og drille ham med dette herre Storeseri, saa sad han, saasandt jeg sidder her, paa en Kasse Sukker og holdt Hænderne for Øinene og næsten græd og nippede af en Baier, men, som jeg ogsaa sagde til ham, kan det jo ikke nytte at tage Sagen paa den Maade, for naar man hører til Middelstanden og ikke til de Lag, der ligger ovenpaa, som nu vi, saa maa man med Glæde offre sig for det fælles Vel og ikke ræsonnere, men nu maa jeg nok hjem og see til Huset, og jeg er da glad ved, at min Mand ikke er Oldefar for Slagterlauget, for saa var han vist gnaven i denne Tid, men naar man spiser Kirsebær med de Store, saa faaer man jo Stenene i Øinene, nemlig de »Stores« . . . ja Farvel, søde Fru Schrøder, og undskyld, at jeg har levnet en lille Taar Kaffe, for der var lidt Tykt paa Bunden, men der kan jo saa let gaae Hul paa en gammel Pose.

Stor, brillant Gallaforestilling.

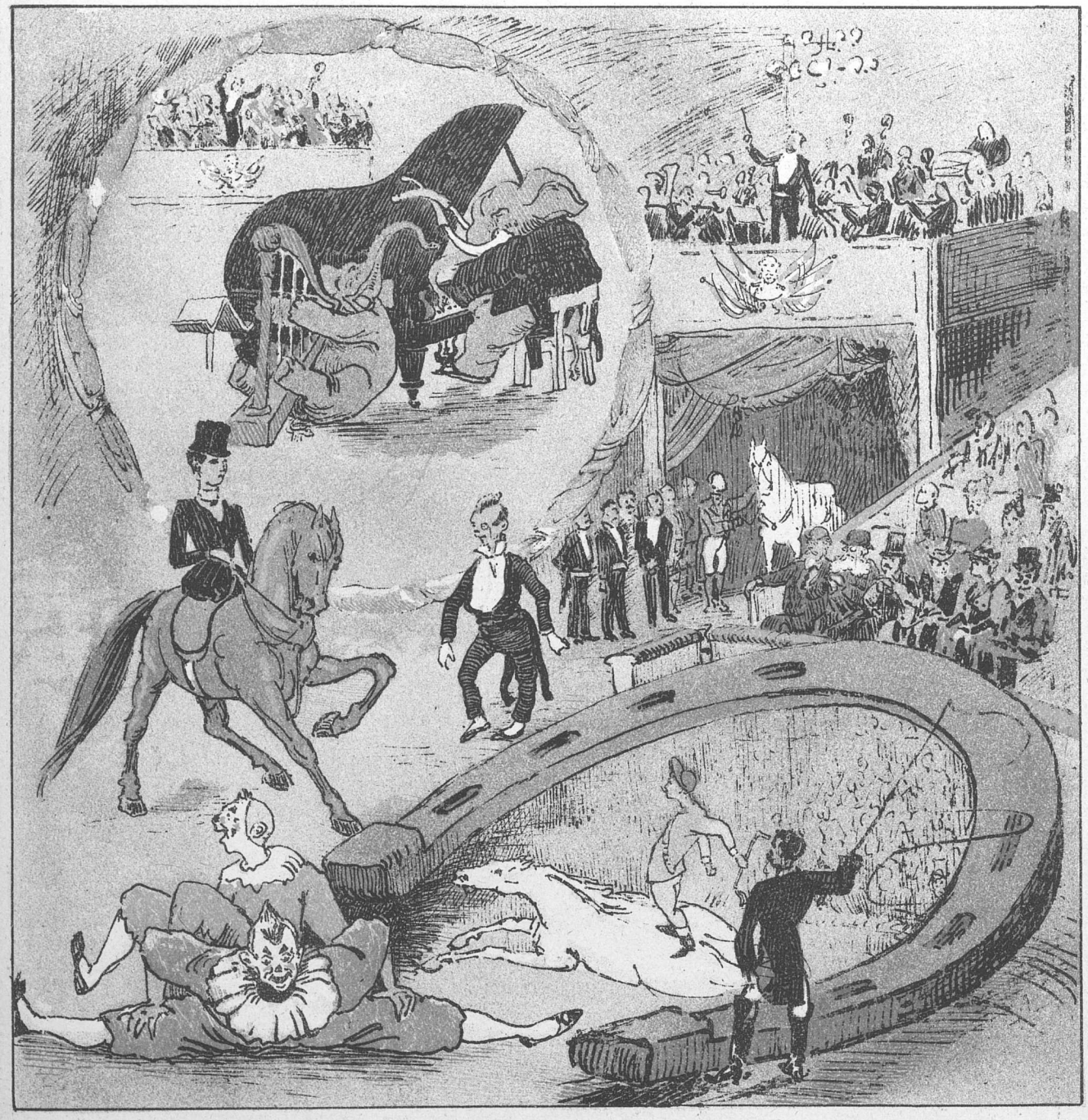

Smukke Heste og flotte Beridere,
Clowner og Rotter og Mus og saa videre,
Elephanter og Missekatter,

Damer, der stundom af Hesten dratte,
Det er Noget, som her Du seer —
Sag' mir, mein Liebchen! was willst Du noch mehr?

Stor, brillant Galeforestilling.

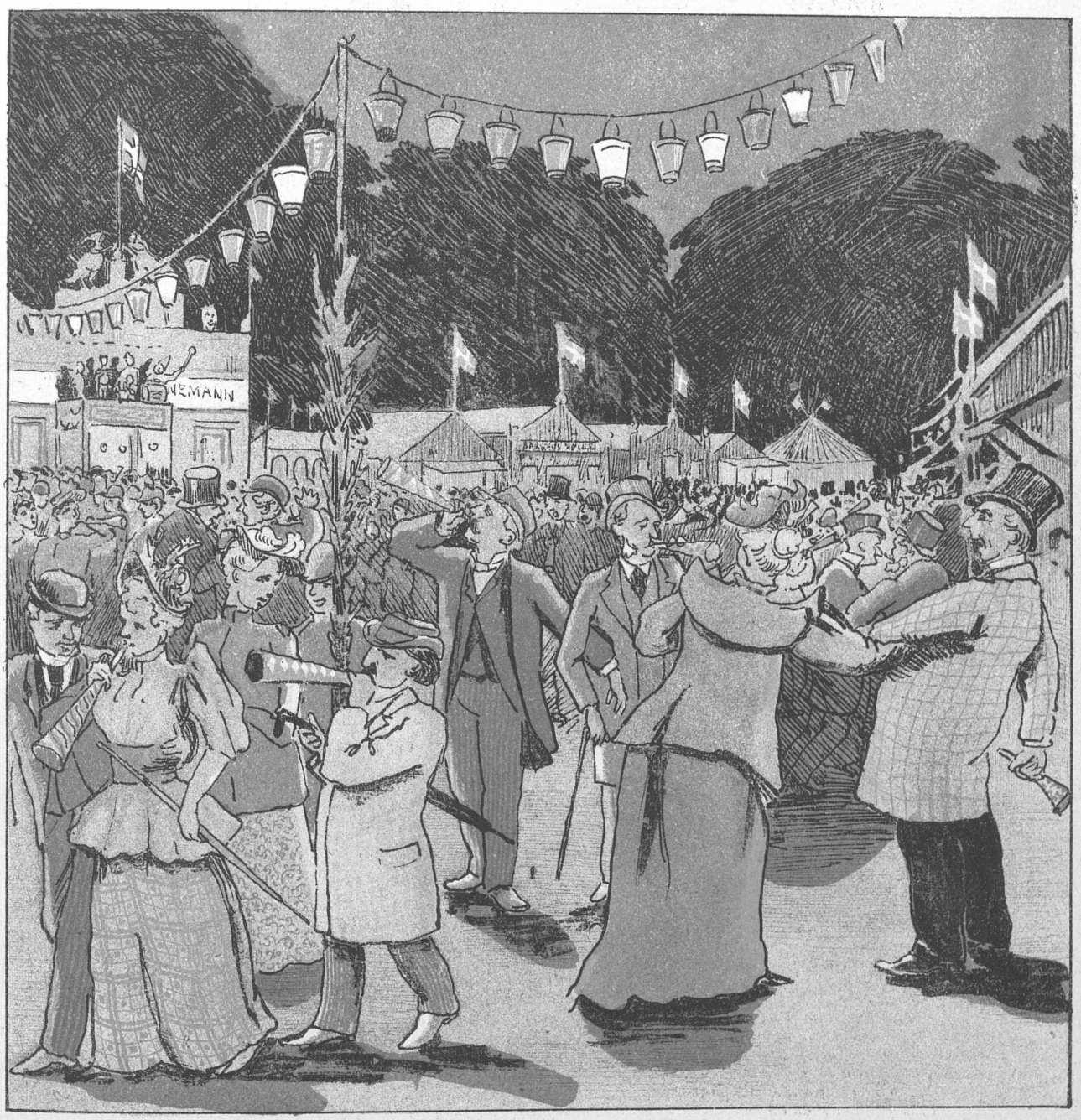

I Tudehorn tuder hele Flokken,
Det er det moderne Sanct Hansaftensspil!
Er man paa Bloksbjerg — scilicet Brocken?

Nei, naar man vil see nøiere til,
Saa er al denne Skraalen og Skrigen og Snakken
Nok ikke paa Brocken, men her — paa Bakken!

Rimbrev

til min Ven Jens paa Landet.

IV.

I længere Tid har Du ikke hørt,
Hvorlunde herinde Livet er ført.
Theatrene, veed Du, spiller ei meer,
Skuespillerne gaae paa Tournéer,
Forsaavidt som de ikke ved Snekkersteen
I Sportsdragt vise de pæne Been
Eller oppe ved Humlebæk
Muligvis rumle væk,
Eller hvor ellers de tumle væk,
Bumle væk.
Tivoli spiller nu første Tenor
I Glædernes Chor;
Beriderne føre det store Ord,
Men har med en mærkelig Nonchalance
Skabt sig selv en slem Concurrence.
Baade i Circus og Tivoli,
Blandt Andet paa Plainen i det Fri'
Til Publicums Gunst de dristigt beiler,
Men det er vist, hvad man kalder „en Feiler"';
Tivoli hele Profitten negler;
Thi Resultatet, det er, at saagu' man
Veed ikke rigtigt, hvilken Schumann
Man i Grunden bør foretrække,
Og Publicum derfor svigter dem begge;
Thi Circus skal ikke blive beskyldt
For at være synderlig overfyldt,
Skjøndt baade Udstyr, Artister og Heste
Ubetinget hør' til det Bedste,
Der Kjøbenhavnerne monne gjæste.
Rotter klattre, og Katte springe,
Elephanter Snablerne svinge,
Bjælderne klinge,
Tonerne ringe,
Men større Besøg de dog ikke bringe.
To qvindelige Væsner, der fægte,
Er ikke saadan synderligt ægte.
Færdigheden i Brug af Fleuret
Var ikke overdrevent adrætt,
Og Hugningen, det skal vi aldrig nægte,
Nærmed' sig stærkt til det, som vi kjende
Under Navn af »at hugge Brænde«. —
Forresten er denne »Husholdnings-Store«,
Der truer alle de Handlendes Kaar,
Og som skal startes endnu iaar,
Et Thema, der ivrigt drøftes af Alle.
Det er nok, efter hvad man forstaaer,
En ny Tittit-Tietgensk Basseralle,
Der sikkerligt dog i Hundene gaaer.
Skjældsord gjalde,
Grovheder knalde;
Urtekræmmerne skulle falde,
Slagterne vil man drive en Skalle,
Alle Isenkræmmerne ralle,
Dødskamp truer jo En og Alle,
Og derfor tør man nok roligt kalde
Den Store-Historie en vild Idee,
Der neppe sin Virkelighed vil see;
I al Fald seer vi den knapt i Virken,
Før Tietgen bli'er færdig med Marmorkirken;
Og, — det kan man vistnok sige, — imens
Har hverken Du eller jeg, min Jens,
Nogen synderlig Existens
Uden — kun hænd's
Paa Assistens. —

Udkast til

Organisationsplan

for Overbestyrelsen af samtlige bornholmske Statsbaner.

(Fortsat.)

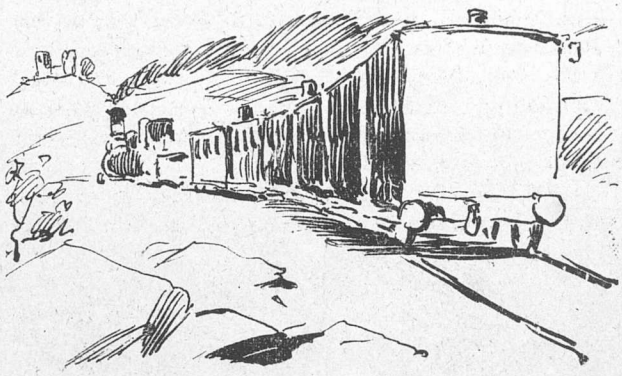

Cap. III.

Locomotiver og Vogne.

Locomotiverne paa samtlige bornholmske Statsbaner skulle være ensartede af Udseende og Construction. Er dette ikke Tilfældet ved Samlingen af de øst- og vestbornholmske Baner, forandres de østbornholmske, selv om deres Construction maatte være heldigere end de vestliges, da det er billigere og mere tilfredsstillende for den vestlige Selvfølelse at bringe hine ned paa disses Standpunkt end omvendt. Navnene paa de østlige Locomotiver maa tilintetgjøres; dette er saa paatrængende, at det maa være Bestyrelsens allerførste Opgave efter Sammenslutningen. —

Paa lignende Maade forholdes med Vognene. —

Vacuumsbremserne maa forbedres, da der kan møde Tilfælde, hvor deres Tilstand kan have farlige Conseqventser. Men det haster dog ikke saa meget som at faae Navnene paa Locomotiverne raderede ud. —

Underordnede Svedere af Maskinpersonalet maa ikke indfinde sig hos en Overordnet uden efter udtrykkelig Tilsigelse. Skulde det af en Feiltagelse skee, har Svederen øieblikkeligt at forføie sig bort. I Bortforføielsesøieblikket sveder Svederen væk i fuldstændig Taushed.

Cap. IV.

Tog og Sprog.

Togene over hele Bornholm maa forøges betydeligt i Antal. Der har været altfor faa i Øst-Bornholm. Det gjør ikke Noget, at der ikke reiser meer end 3 à 4 Passagerer med hvert af dem; det seer altid Fandens flot ud med en Masse Tog, og derfor lader man dem bare rulle Marie. De nummereres, og for Flothedens Skyld springer man af og til over et eller et Par hundrede Nummere, saa at man kan naae til Tog Nr. 10001 eller maaskee høiere op.

Togene paa de østlige Baner have latterligvis gaaet. For Fremtiden skulle de løbe. Iltogene skulle galopere.

Togsmedene afskaffes. Hvad er en Togsmed? Ingenting undtagen Vognsmører. Forandringen bør ikke iværksættes ved en blot Navneforandring, dette vilde være altfor simpelt. Nei, Togsmedene afskediges den sidste i en Maaned, og den 1ste i den følgende Maaned ansættes de paany som Vognsmørere. Naturligvis med nye Beskikkelser.

Et Tog, der under Farten standses af en eller anden Grund, das ist: ein „unterbrochener Zug," kunde

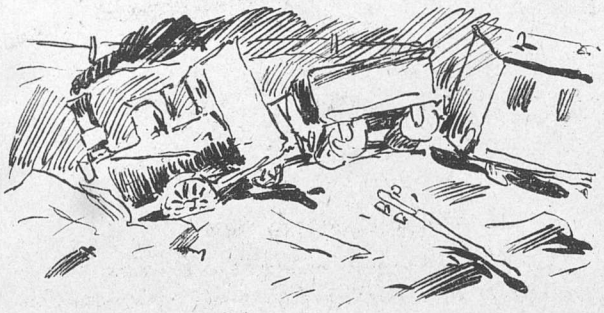

man jo kalde et nedbrudt Tog, ligesom man taler om et nedbrudt Helbred, Humør o. s. v. For at komme Tydskerne nærmere ville vi dog hellere sige et underbrækket Tog.

Siden vi nu er ved det Sproglige, kunne vi, skjøndt det ikke hører herhen, med det Samme bemærke, at det tydske Ord Drager er modbydeligt og vil være at forandre til Porteur (jvfr. Holbergs Portechaiser). Porteurerne deles i Over-, Mellem- og Underporteurer. Pakhus-Overporteur er f. Ex. jo et ganske pænt Ord.

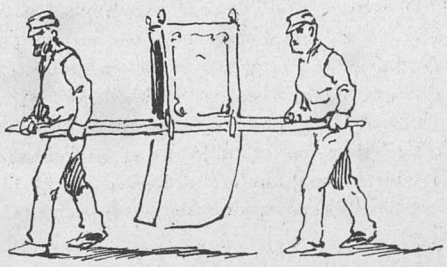

Endvidere indrettes Poster for Betjente, der ere beskjæftigede med Rangering af Vogne paa de større Banegaarde, og som benævnes Rangeerformænd, Rangeerbagmænd, Rangeer- mellem-, over- og undermænd. Den østbornholmske Benævnelse „Banemester" afskaffes, og Banemestrene gjøres til Overbanemestere, forsaavidt de ikke afskediges. Nye Beskikkelser maa de selvfølgeligt have.

Man har fremdeles tidligere inddeelt dem, der benyttede de østbornholmske Baner, i Reisende og Afsendere eller Modtagere af Gods. Disse Individer sammenfattes fremtidigt under Fællesbenævnelsen Trafikanter. Hvad der vindes i Tid herved er uberegneligt, og Tid er jo Penge. —

Cap. V.

Almindelige Principer for den bornholmske Statsbanedrift.

Først og fremmest Retfærdighed. Retfærdigvis bør der ved Overgangen gjøres det meest Mulige for Vestbornholmerne, og kan dette ikke opnaaes, uden at det gaaer ud over Østbornholmerne, — naa Herregud, saa lad gaae! De kunne afskediges paa Grund af Alderdom eller indsættes i andre Poster, der ikke passe for dem, naar blot de Vestlige komme til Fadet. De Afskedigede gjøres til Etats- og Cancellirødder o. s. v., saa bliver de jo frygtelig glade. —

Endelig maa der aldrig gro Andemad paa Driftens livlige Vande. Ligesom i Contoirerne, maa der stadigt væk flyttes paa Banerne, med Stationerne, Sporene, Personalet o. s. v. Ordrer til Stationerne o. A. udstedes dagligt i bravt Antal. Om fornødent tages de tilbage i næste Omgang. I modsat Fald indfinder der sig let en uhyggelig Dødkuller, der kan blive farlig for det Heles Vel.

(Sluttes i næste Nr. med Cap. VI—VII.)

Brevkasse.

Marigos i Fredericia
Svedske. } Kan ikke benyttes.

☛ Bidrag, der ikke benyttes, ville i Regelen ikke blive tilbagesendte, ligesom Red. ei heller kan paatage sig at svare hver enkelt Indsender.

☛ De ærede udenbyes Abonnenter paa »Punch« bedes itide at fornye Abonnement for Juli Qvartal ved Anmeldelse paa Posthusene, hos d'Hrr. Boghandlere eller ved Indsendelse af Contingentet (2 Kr.) til Hovedkontoret, Kronprindsessegade 34.

☛ Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg. ☚

Til Borgerheld sigtende?

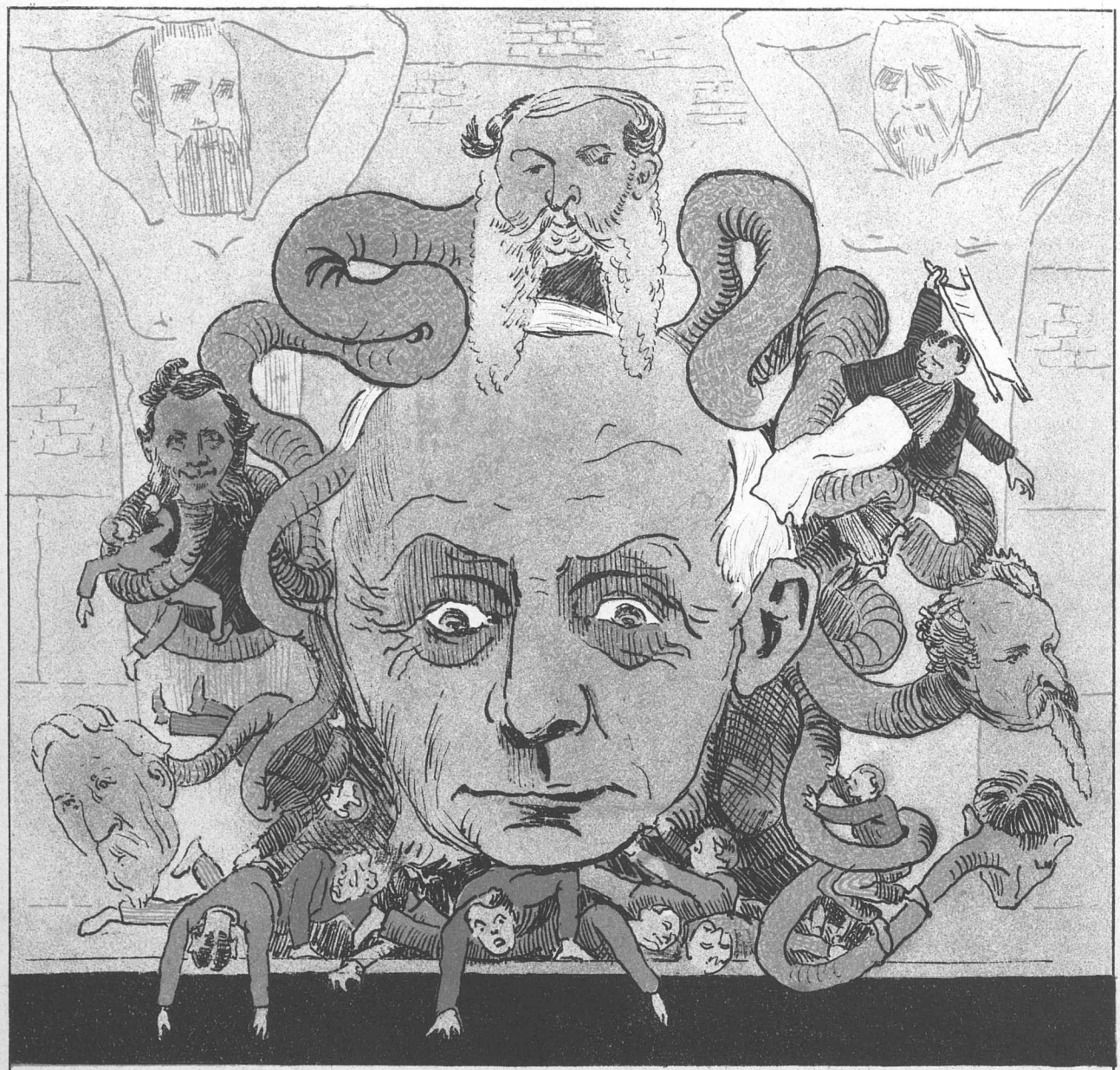

At en Poets guddommelige Musa
Skal Lyren slaae og synge om Medusa,
Det er en Fordring, der maa kaldes slem;
Vi hende vise kun for Folket frem.

Men Frygten for, at ved Medusa-»Stores«
Skal mange spises, medens selv hun fores,
Maaskee forhastet er. Giv bare Stunder,
Til »Stores« gaaer i egen Storhed under!

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af. L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 6. Juli. Nr. 28.

PUNCH.

Barnligt Ønske.

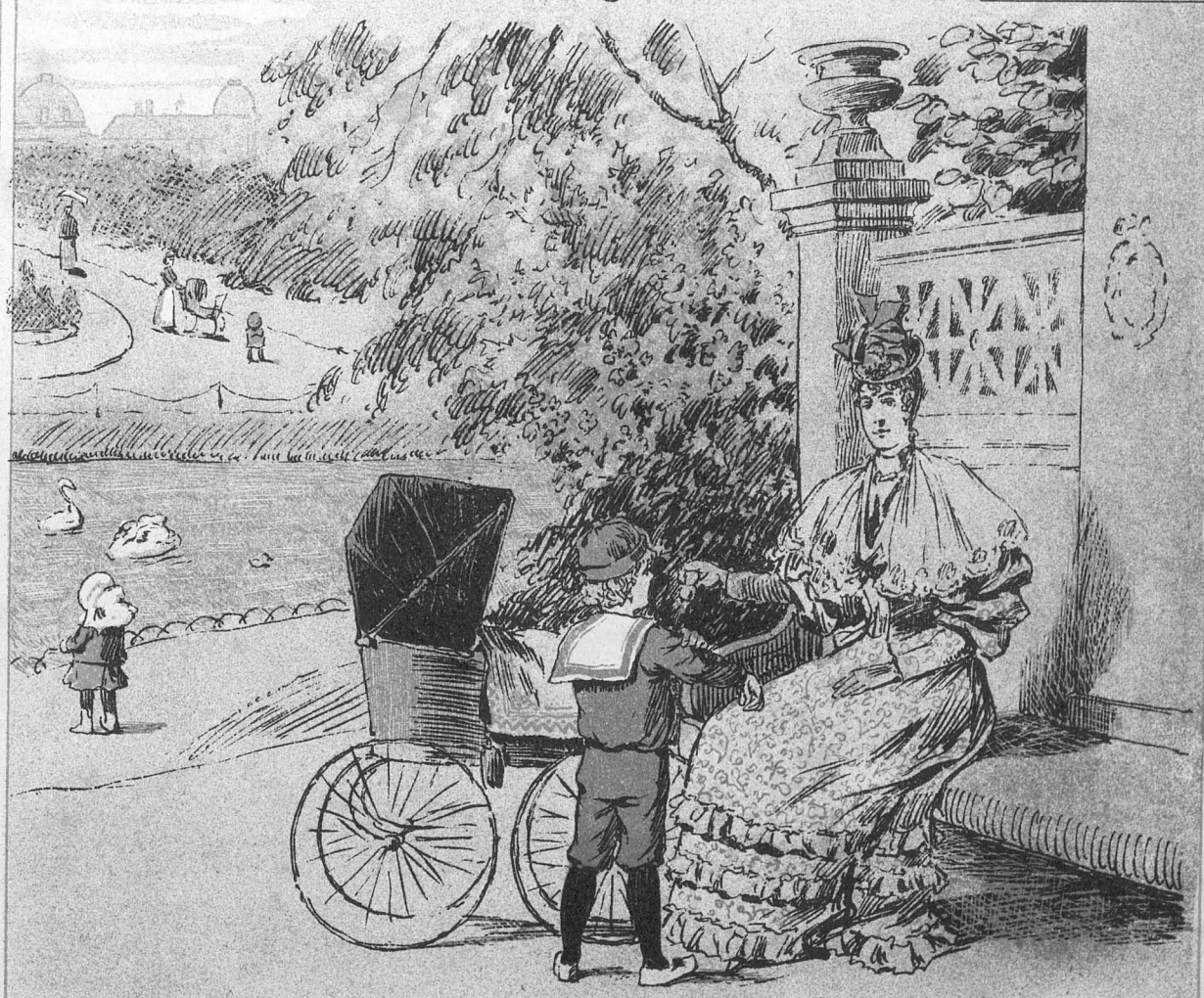

— Mo'er, maa jeg gaae med Dig i Kirke paa Søndag?
— Hvorfor, mit søde Barn?
— Jo, jeg vil bede ham om at lade os faae en lille Broder, jeg kan have at lege med, og en ny Hale til min Gyngehest. —

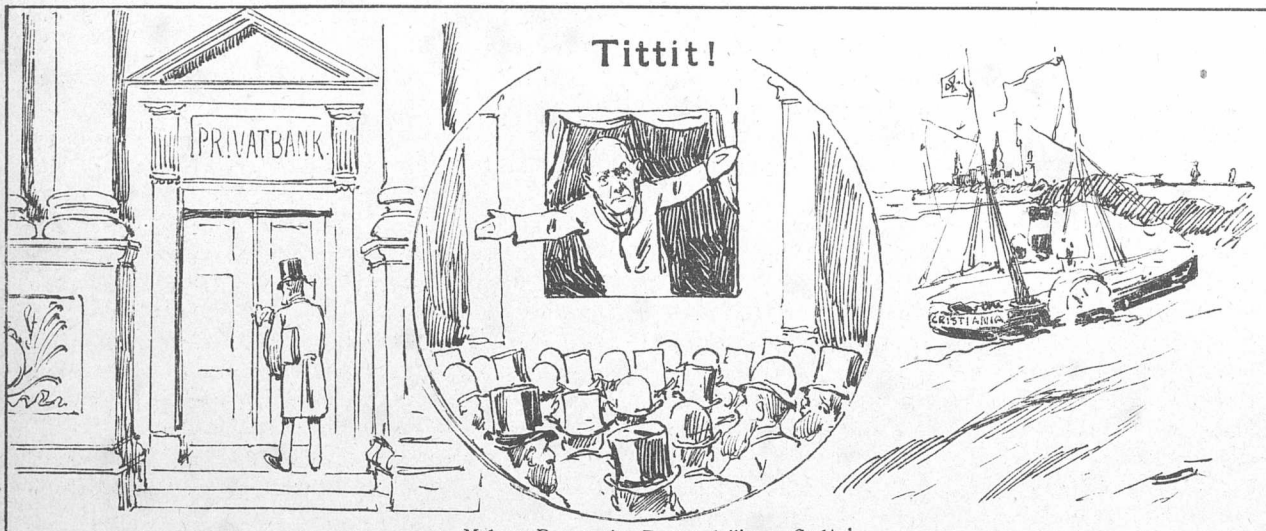

Mel.: »Du er rig, Du er deilig, o Syd!«

Du er rig paa Ideer, o Tittit!
Men naar man Dig i Kortene titted',
Var der noget beregnende »Vett'et«,
Der har tidt Dig nok ført lidt for vidt.
Du har ofte vist Kuglerne støbt,
Hvormed Andre Du fik til at skyde,
Hvad de senere sikkert fortryde,
Naar de saae, de var solgt — eller kjøbt.

Denne »Husholdnings Store«, som vi see
Alarmere en samlet Befolkning,
Blive Gjenstand for knusende Tolkning,
Var den ikke Din egen Idee?
Naa, den bli'er nu vist neppe en Smaus;
Selv Privatbanken lukker jo Døren,
Mens i Esbjerg man slaaer lidt til Søren
Eller tager til Norge Reissaus.

Det var ikke blot Dig, o Tittit!
Der kom ækelt deran, maa man lade;
Se blot alle de Ferslewske Blade,
Hvor de brød deres Smule Forstand!
Man Parti skulde ta'e paa en Frisk,
Og saa gjaldt det om ikke at feile —
Som et vist lille Dyr mellem Negle,
Blev det hverken til Fugl eller Fisk.

Til vor Lykke besidde vi Mænd,
Der tør sige, hvor Coursen skal rettes,
Og hvorhen at Bestikket skal sættes,
Der tør holde alvorligt igjen,
Og, naar Svikmøller sættes igang,
Kan en vaklende Mængde belære; —
Det er saadanne Mænd, til hvis Ære
Vi har skrevet vor prunkløse Sang!

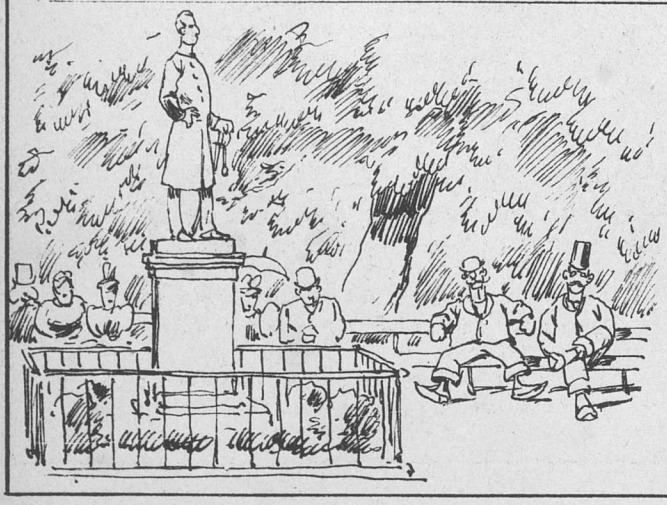

Kjøbenhavn rundt uden Penge.

Go on.

Jordomseilere tager nogle ubarmhjertig lange Skridt. Jeg pustede og kunde ikke vinde med.

„Stop en halv, Kammerat," sagde jeg. „De løber som et Pacifiktog.

„Det er Vanen, Kjære! Jeg har engang paa Væddemaal løbet omkap med et Telegram fra New York til San Francisko. Væddemaalet vandt jeg, men jeg tabte 25 Pund."

„Ja, det var slemt," bemærkede jeg. „Man skal aldrig indlade sig paa den problematiske Sterling. Saadant et Creditiv er kun for en Fidibus at regne.

Han sendte mig et alenlangt, dybt forstaaende Blik og fremviste sine hvide Bladnegertænder.

Fr. VI.

Under vor aandrige Samtale var vi uden at vide det faldne ind i en Restauration paa Frederiksberg. Da vi havde nydt vor engelske Porter og var blevne smidte ud formedelst Mangel paa Penges Havelse, gik vi ind i Frederiksberg Have og hilste paa Broncemanden.

„Hvem er det nu, han skal forestille?“ spurgte Amerikas Opdager. „Jeg synes, jeg skulde kjende ham. Er det ikke Tietgen?“

„Nei,“ sagde jeg, „det er Christian den Første.“

„Det er rigtigt! Ja, man glemmer jo de Dele, naar man har været saa længe udenlands. — Svalerne er forresten slemme ved ham. — Men har De hørt, at der under mit Ophold i St. Paul blev afsløret en Statue af mig paa Byens Torv. Jeg var afbildet med en Pen bag Øret og et Dannebrogsflag i Haanden. Bagefter var der Festmaaltid, hvor jeg spiste ved fem Couverter og røg to Kasser Cigarer. — Saae De Røgen?“

„Ja, i „Dagens Nyheder“.“

„Av!“

Tivoli.

„Naar vi nu havde havt et Par Skilling“, sagde jeg i Nærheden af Frihedsstøtten, „saa kunde vi have gaaet i Tivoli“.

„Det kan vi alligevel“, svarede den Verdensberømte. „Hvor høit er Plankeværket?“

Og inden jeg fik sundet mig, var han derinde. Exemplet smitter. Et Sekund senere var jeg der ogsaa.

Min celebre Ledsager sendte sit Fotografi op til Directionen med en nedladende Paaskrift om, at han samme Aften vilde løbe Væddeløb med sig selv paa Tivolis nye Bane. Efter Løbet vilde han, med sig selv som Anskuelsesbillede, holde et culturhistorisk Foredrag om de hamborgske Rendestene ved Dag og ved Nat. Endelig tilbød han mod en passende Entré at lade sit creditforspildte Creditiv offentlig fremvise under Montre i et dertil indrettet Telt.

Directionen var heelt vild af Henrykkelse. Den gjorde Naboben sin Opvartning i Kjole og Kravebryst og lod ham kjøre gratis paa Rutschbane. Derpaa overrakte den ham et broget Chocoladepapir med egenhændig Dedication og med Bemærkning, at den iaar havde tildeelt ikke blot ham, men alle sine Abonnenter Diplomet „Hæderlig Omtale“.

Efter at have spist og drukket rigeligt paa Directionens Pung, gik vi atter ud i Byen for at komme lidt til os selv.

Farvel.

Vi to Dioskurer slentrede paa Lykke og Fromme afsted med hinanden under Armen. Underveis drak vi Dus i et Glas Sodavand til 5 Øre, som vi satte hver en Buxeknap i Pant for.

„Hør Du,“ sagde jeg til de kaliforniske Transtøvler, „nu skulde Du vist snart ind i Tivoli og lave alt det, Du har lovet“.

„Anseer Du mig for en Idiot?“ spurgte Guldfornægteren.

„Gud bevare min Mund,“ sagde jeg. „Jeg anseer Dig for Verdens meest berømte Verdensberømthed. Men Du lovede jo Directionen — — —“

„Pyt! Jeg lovede ogsaa min Avis at blive ved at skrive Breve. Men troer Du, jeg gjorde det? Saa kjender Du kun daarligt den Mand der.“ Han rakte mig sit Fotografi. „Se nøie paa det,“ forsatte han. „Den Mand der med de Lorgnetter der, det er Blomsten af det nittende Aarhundredes Cultur. Du selv er kun et ringe Frø endnu, men bliver Du ved at træde i mit Fodspor, saa kan ogsaa Du drive det vidt.“

Hvorpaa Danmarks Hæder forlod mig. Han skulde ud at see paa umeublerede Værelser med Morgenkaffe uden Brød.

Sven Habenicht.

Et Hyldningsqvad,

viet

Fru Charlotte Wiehe.

Naar man kan mærke, Musen bæver,
Saa ska' man ta' det overtværs;
Derfor idag jeg Røsten hæver
I et Par glade Hyldningsvers.
Jeg har nu lige væt paa Landet,
Vaaren, hvor Noget var at see, —
Saa fik jeg seet blandt alt det Andet
Vores Charlotte paa Tourné.

Lissom en Tuborg Pilsner skummer,
Naar den bli'er skjænket frisk fra Fad,
Saadan var hver en Publikummer
Skummende perle-kisteglad.
Mens de nu hørte hendes Trille,
Der er saa skjær og klokkereen,
Saa sad de Alle ganske stille
Og kigged' etter hendes Been.

Hvad det saa gjælder, maa jeg si'e
Som vores Fædrelandses Folk:
Vi har kun een Charlotte Wiehe,
Og hinneses Ven er Danmarks Folk.
De ligger fladt for hin'ses Fødder
I Øst og Syd, i Vest og Nord,
Og for hendes Lykkestjernes Rødder
Ligger jeg selv som Troubado'r.

Søren Pipperup.

Vomitiv.

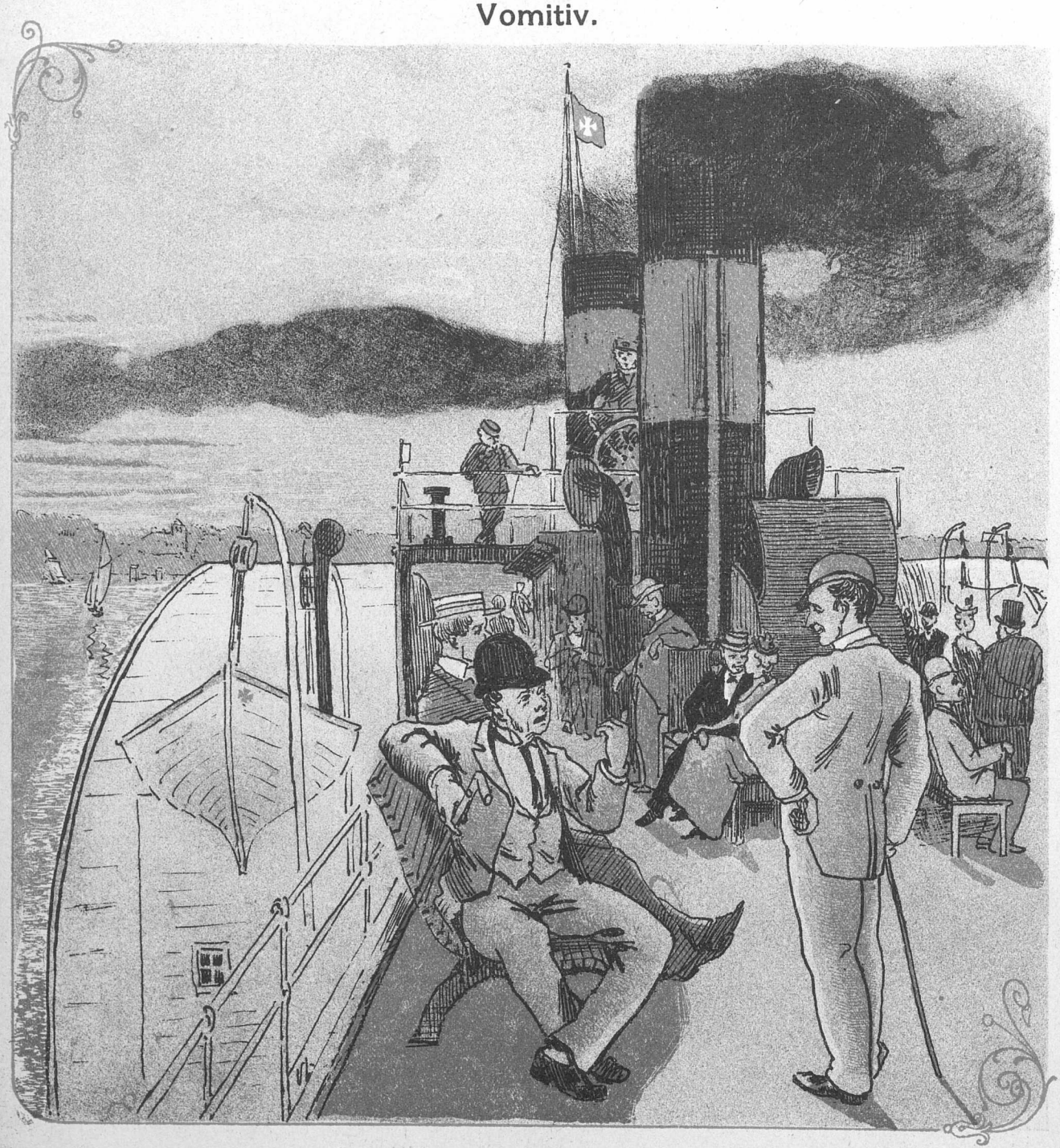

Hansen: Du bliver saa bleg, Petersen! Skal Du kaste op? Er Du søsyg?
Petersen: Søsyg! det er sgu ikke Søsyge, men jeg har havt de Kjærestefolk her lige overfor mig nu i en halv Time!

Ubedragelige Kjendetegn.

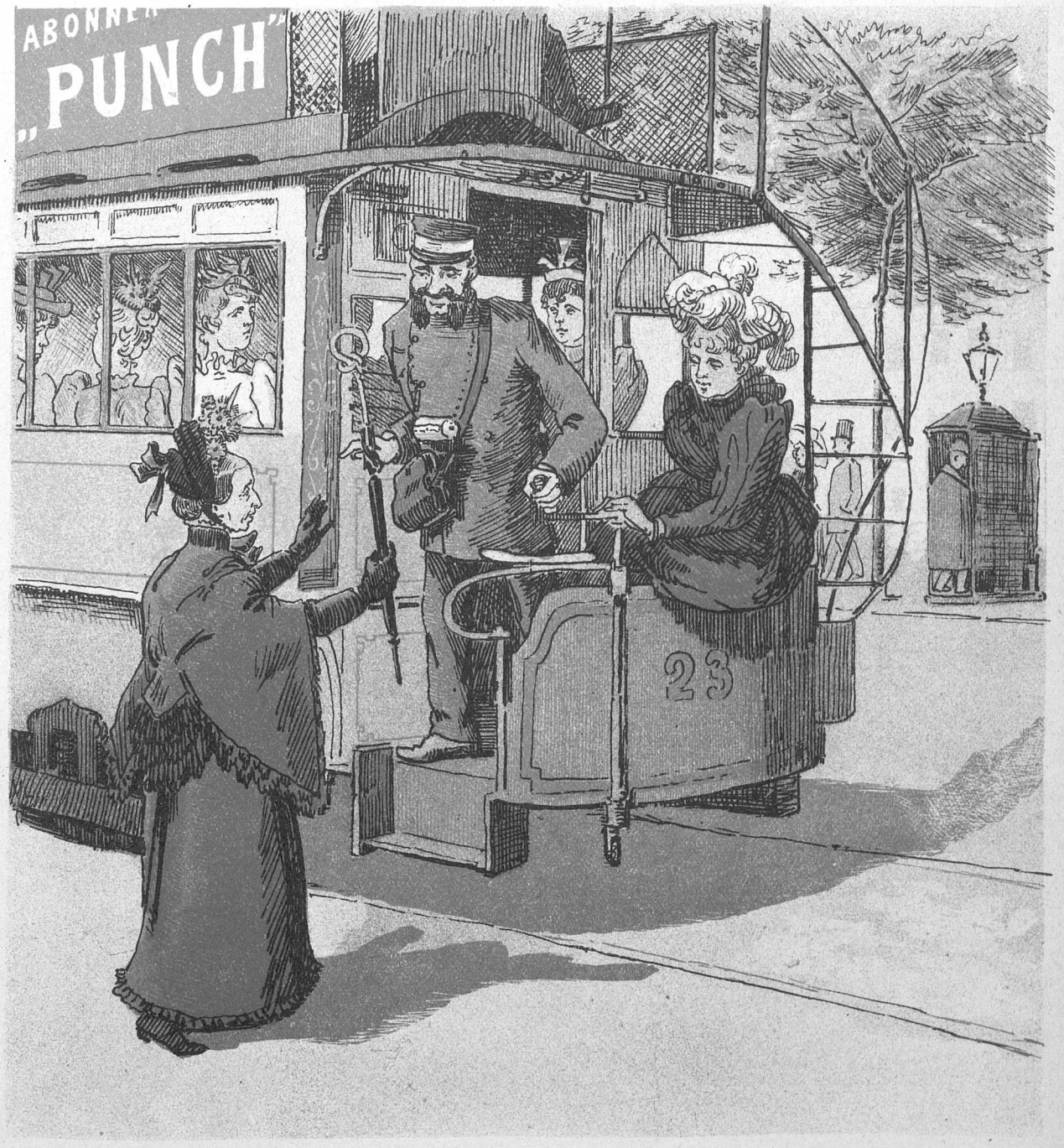

Conducteuren (til en Dame, der vinker med meget livlige Bevægelser): Vil De med, lille Frue?
Damen: Ja! hvis min Niece er i Vognen; det er en kjøn ung Pige med lyst Bluseliv.
Conducteuren: Værs'artig, lille Frue, saa har jeg et halvt Dusin Niecer i Vognen. —

Tidstavle for Juni Maaned.

1ste Juni. I „Kisten" debuterer den verdensberømte Miss Mary Ella. Stormende Begeistring.

2den Juni. Hr. kongelig Skuespiller Carl Price leier Sommerleilighed i Skotterup, hvor han agter at tilbringe Sommeren med at gaae paa Reiefangst.

— Hr. Skuespiller Martinius Nielsen bestiller sig et Sæt Sommertøi hos Hofskræder Therkelsen.

5te Juni. Grundlovsfesten feires i uforstyrret Fryd af Høire, de Liberale og Socialdemokraterne.

6te Juni. Stort Skjænderi over hele Linien i Anledning af Talopgivelserne paa de respective Deeltagere.

9de Juni. Talskjænderiet vedbliver.

— Sven Wirén vender tilbage fra sin Udenlandsreise i reduceret Tilstand. Secher vil ikke have med ham at gjøre, men Victor interviewer ham paa en Qvisti Vingaardsstræde.

11te Juni. Skuespiller Martinius Nielsen prøver sit nye Sommertøi og bestiller sig et Sæt til. Frøken Olga Meyer besøger en Tandlæge.

— En 7—800 Rødspætter sættes i Frihed fra et Hyttefad af nogle af Thor Jensens Badegjæster. Rødspætterne, der sandsynligvis ville hytte sig for Fadet for Fremtiden, paatænke en Takadresse.

12te Juni. Politibetjent Peter Nielsen, Nr. 809, der har grebet en stor Dreng, som stjal Flasker fra en Ølvogn, faaer en Pengebelønning af Politidirecteuren, der udtaler sin Anerkjendelse af hans udviste Conduite.

13de Juni. Operasanger Frederik Brun spadserer rundtomkring det kongelige Theater for sidste Gang, før han reiser paa Landet.

15de Juni. En beruset Politibetjent sees og attraperes i Pilestræde. Han slipper for Anerkjendelse og kommer ikke i den offentlige Politiret.

17de Juni. Tivolis Circus giver en stor, brillant Forestilling, der overværes af tre betalende Publicummere og to Fribilletter. Bifaldet stormende.

18de Juni. Journalist Heiberg sees paa Skodsborg for første Gang iaar med en næsten heel Cigar i Mundvigen.

20de Juni. Skuespiller Pio bearbeider efter sin Hjemkomst Frugten af sin statsunderstøttede Pariserreise.

— Det berettes som en Nationalbegivenhed af første Rang i alle Landets Blade, at Svend Hansen paa Ordrupbanen er kommen først ind med sin Trillebør.

22de Juni. For 10de Gang i Løbet af Maaneden maser en Cyclist et lille Barn og en frugtsommelig Qvinde paa Kjøbmagergade med en Oxford Racer i rasende Fart. Raceren mases og Maseren masseres af et rasende Publicum.

24de Juni. Forhenværende Theaterdirecteur Carl Nielsen reiser til Malmø for at spise Frokost hos Kramer.

27de Juni. Digteren Holger Drachmann kjøber en Hat i Meissen, som han agter at bære, som han vil.

30te Juni. Operasanger Frederik Brun savnes rundt om det kongelige Theater i Middagsstunden.

Udkast til

Organisationsplan

for Overbestyrelsen af samtlige bornholmske Statsbaner.

(Sluttet.)

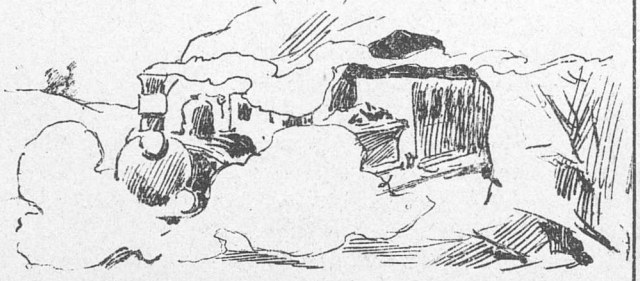

Cap. V.

Regnskabsvæsenet.

De østlige Regnskabsformer ophæves, og de vestlige gjøres gjældende for hele Banecomplexet.

Det kommer herved ikke i Betragtning, om de østlige Regnskabsformer muligvis maatte være simplere og klarere end de vestlige. Det, der er Hovedsagen, er at udbrede den vestlige Cultur. Der vil snarest muligt blive draget Omsorg for, at der kan blive oprettet Tariffer mellem en hvilkensomhelst øst- og vestbornholmsk Station, men da dette muligvis kan vare et hundrede Aar eller mere, maa der indtil videre etableres et Afregningscontoir til Berigtigelse af de østlige og vestlige Andele ved gjennemgaaende Reiser og Forsendelser. Da den Committerede, under hvem Regnskabsvæsenet henhører, maa have Contoirchefer under sig, der ere fuldkomment inde i Forretningerne, bliver der som Chef for Afregningscontoiret at ansætte en Mand, der ikke har Begreb om Afregningsvæsenet. —

Driftsregnskabet affattes med det Formaal, at ingen Publicummere skulle kunne stikke Næsen i det og blive oplyste om Detailler, der ikke vedkomme Hr. Sørensen.

Cap. VI.

Hovedstads-Banegaardsforhold.

Det store og ypperligt beliggende Terrain, hvorpaa Hovedstaden Rønnes Banegaard har ligget i 34 Aar, men som nu er blevet noget for knapt for Trafikken, opgives og sælges til Græsning for Communens Køer, og et heelt nyt Terrain erhverves, nemlig det, der begrændses mod Vest af en Linie fra „Kredsen" over Nørrekaas til Havnen og videre langs Stranden, mod Syd af Søndre Kirkegaard og Bymarkjorderne, mod Øst og Nord af Bymarkjorderne. At hele Byen ved dette Arrangement gaaer i Vadsken, gjør mindre til Sagen. *Fiat justitia!*

Vi ere saa tilbøielige til her i Landet altid at ville lappe paa det Gamle, som Grosserer Neiendam sagde for halvandethundrede Aar siden under Discussionen om Kbhvns. Banegaard. Det er galt. Vi maa have noget heelt Nyt, ganske som Socialisterne paa hiin Tid vilde have et heelt nyt Samfund, Digteren Drachmann en heelt ny Litteratur, og Gjennembrudsmand E. Skram et heelt nyt Sprog.

Endelig bliver der at anlægge mindre Banegaarde paa forskjellige Steder omkring det gamle Byterrain for at fordele den stærke Trafik fra det til den Tid til Hovedbanegaard exproprierede og NB. ikke længere existerende gamle Rønne. Fra disse Stationer føres der Sidespor til samtlige Baner paa Bornholm uden Hensyn til, om det er muligt eller ei.

Hvor det paa nogen Maade kan skee, lægges Banerne i Forsænkninger, helst tillige som Ringbaner, og et Par Tunneler opføres hist og her, om fornødent under Gader. Kunde man for halvandethundrede Aar siden i Kjøbenhavn, der er fladt som en Pandekage, fatte den geniale Idee at grave en Tunnel under Ahlefeldtsgade, saa kan sgu da Bornholm, et Klippeland, ikke være bekjendt at være uden Tunneler.

Tillæg.

Af Driftsindtægterne afholdes forlods hvert Aar et Beløb til Anskaffelse af 168 Par Briller med matslebne, mørkegrønne Glas. Disse sendes til Rigsdagen i Kjøbenhavn til Benyttelse ved Behandlingen af Jernbanesager.

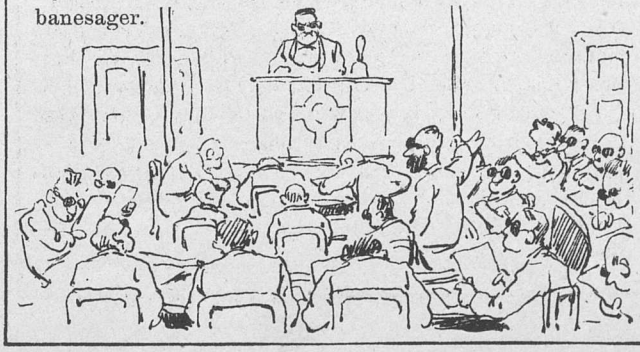

Frit efter „de herværende".

d. $\frac{26}{6}$.

I Anledning af en Meddelelse i Deres ærede Blad af G. D. bedes De venligst meddele, at vort Firma Intetsomhelst har med det omtalte Annonceforetagende at gjøre. Det i Forbindelse dermed nævnte Jubilæumsalbum udkom paa Chr. Andersens Forlag.

Bojes Ernstsen.

d. $\frac{27}{6}$.

Den høitærede Redaction bedes at give Plads for en Meddelelse om, at det i Bladet omtalte Annonceforetagende ikke stod i ringeste Forbindelse med det af mit Forlag udgivne Jubilæumsalbum, ligesom ogsaa vedkommende Annonceagent, P. Jensen, er mig ganske fremmed.

Chr. Andersen.

d. $\frac{28}{6}$.

Tør jeg bede den meget ærede Redaction oplyse, at jeg Intetsomhelst har havt at gjøre med det Annonceforetagende, der er omtalt i Bladet, og som hverken har været knyttet til Bojes Ernstsens eller Chr. Andersens Forretninger. Jeg var engageret ved et andet Jubilæumsværk.

P. Jensen.
Annoncebureau.

d. $\frac{29}{6}$.

Jeg beder Redactionen med sædvanlig Liberalitet berigtige, at det af mig ifjor udgivne Jubilæumsværk ikke er det, der ikke blev udgivet af Hr. Bojes Ernstsen, ligesom heller ikke det tilhørende Annoncetillæg, hvilket aldrig blev til Noget, ikke er det, der ikke havde Noget at gjøre med Hr. Chr. Andersens Jubilæumsværk, hvortil der ikke hørte noget Annoncetillæg, som jeg derfor ikke arbeidede for.

S. Jensen,
Store nordiske Annonceagentur,
Lille Regnegade 19, 4de Bagsal,
Opgang til Venstre.

Brevkasse.

„Enten — Eller". — Enten har De Ret, eller — De har ikke Ret.

Antisemit. For grovkornet.

Ramlerok. For gaadefuldt i den indsendte Form.

I Ferien.

Fra qvalmfulde Mure til Marken saa huld
Vi Kunstnere toure og samle os Guld.
Vi seile, vi bade, vi fiske især,
Og Danrigets Blade fortælle om al vores Færd.

Hvor end vi os gasse og tøre vort Tros,
En lyttende Masse vil høre om os;
Hvert Blad er paa Pletten, naar vi giver Cour,
Thi vi er Bouquetten af Alt, hvad i Norden der duer.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34. Telefon 3231.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **L. Kragballe**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 13. Juli. Nr. 29.

PUNCH.

See paa Varer.

— Nu er Moder gaaet og har glemt sin Potmonnaie. Skal jeg løbe efter hende?
— Aa, det behøves ikke, hun gaaer bare i Boutikkerne.

En Vikingefærd.

Mel.: »Vikingabalken« af Crusell.

Fra Christianiafjord drog en Snekke mod Vest,
Og nu maa De mig kalde en Skalk,
Om der ikke var gjort en umaadelig Blæst —
Vil De høre dens Vikingebalk?

Den blev »Vikingen« kaldt, og den var af Gestalt
Som en Snekke fra tidligste Old;
Og det var nu Chicago, at Coursen den gjaldt,
Da sin Skjæbne den gav sig ivold.

Skjæbnen var den nu god paa den dristige Færd,
I en Fart var den naaet til New York,
Hvor med Dragen i Stævn den forbaused' Enhver,
Da paa Vandet den flød ret som Kork.

Den med Jubel blev hilst og blev feiret med Bal,
Og de Vikinger havde det godt,
Men saa endte — o ve! — dette herlige Knald
Med, at de dandsed' ind i Cachot.

Man var nok bleven ør, og det gode Humør
En Policeman har fundet for høit,
Og til Brummen han kjør' alle Mand paa en Bør —
Det var dog, Fa'n hakke me, drøit!

At man Vikinger fri', af Normannernes Æt,
Om de ogsaa har gjort noget Vrøvl,
Uden videre sætter paa Brummediæt,
Det fortjener alvorlige Høvl!

Næste Dag vil de Nordmænd i blixtrende Fart
Ha'e gjort en Consulatsag dera';
Men den svensk-norske Consul var sligt ei saa klart —
»Det faaer bli' en Privatsag«, han sa'e.

Deres Harme var stor, men da Brooklyns Major
Sagde dem nogle smigrende Ord,
Gik de trøsted' ombord, til Chicago de foer,
Disse lystige Sønner fra Nord. —

Men i Norge vil den Consulatsag forvist
Blive tømt som den bittreste Kalk,
Og i Storthinget vist give Grund nok til Tvist
Om den lystige Vikingebalk.

„Punch" holder Protestmøde.

„Punch", som ønsker at følge med Tiden i Et og Alt, sammenkaldte forgangen sine Redaktionsmedlemmer til et Protestmøde mod „Stores".

Forsædet indtoges af det lyriske Medlem og Dirigentposten af Indersidetegneren. Det statsøkonomisk-statistiske Medlem holdt et Indledningsforedrag, hvori han paaviste, at Stores-Sagen kunde sees fra to Sider, og Spørgsmaalet maatte derfor være, hvilket af disse tvende Alternativer, der her var stærkest repræsenteret.

Der kunde nemlig være baade endeel Godt og endeel Skidt ved den. Statistiken viser, at ethvert Menneske aarligt sætter 13 ℔ Skidt til Livs, og regne vi, at menneskelige Individer gjennemsnitligt consumere 3 ℔ faste og flydende Næringsmidler pr. Dag,

da giver dette 1095 ℔ aarligt, hvoraf de 13 ℔ Skidt altsaa er en ret forsvindende Deel. Overføre vi dette Forhold paa „Stores“, bliver altsaa Qvæstionen den: Er der $\frac{13}{1095}$ Skidt eller $\frac{13}{1095}$ Godt ved den? I første Tilfælde maa man jo acceptere den, medens den i sidste Fald absolut maa forkastes. Han vilde derfor foreslaae, at der nedsættes et Udvalg, bestaaende af 2 Medlemmer af Natrenovationsselskabet, Entrepreneuren for Dagrenovationen, 2 Pladsformænd ved Kulerne samt vedkommende Borgmester, der havde at anstille nærmere Undersøgelser i denne Henseende og derefter at indgive deres Betænkning.

Det forsigtige Medlem: Kunde vi ikke heller stille os paa begge Sider, ligesom . . . .

Dirigenten: Fornærmelige Hentydninger maa ikke fremføres.

Det altfor vittige M.: Kan der ikke tilføies en Passus om, at Magistraten skal lade Salget af „Almindeligheden“ gaae tilbage, dersom det viser sig, at „Stores“ staaer bag ved Kjøbet?

Det velunderrettede M.: Et Forlydende vil vide, at alle Stores-Indbyderne ville forlange deres Navne slettede, hvorefter der vil fremkomme en ny Indbydelse med alle deres qvindelige Familiemedlemmers Underskrifter.

Det idiotiske M.: Maa jeg gjøre opmærksom paa, at det Idiotiske ikke er tilstrækkeligt repræsenteret i det gjørte Forslag. Der mangler en Vending om det capitalistisk-militaristisk-socialistisk-ukristelig-rabulistiske Princip.

Det gnavne M.: Jeg synes, vi skulde rette et Mistillidsvotum til en bestemt Mand, ligesom alle de Andre gjør.

Idioten: Maa jeg . . . .

Det juridiske M.: Saavidt mig bekjendt, ere alle Bladets Budkoner Medlemmer af den samme Sygekasse, og Formanden for denne – ja, mine Herrer, han er blandt Indbyderne til Stores! (Fy, Fy! Væk med ham!). Denne Mand bør nedlægge sit Mandat! (Hør! Bravo!).

Idioten: Maa jeg . . . .

Dirigenten: Saa erklærer jeg hermed det socialøkonomisk-statistiske Medlems Forslag om Nedsættelse af et Udvalg for vedtaget, og hvis ingen Flere begjærer Ordet — (Pause) — giver jeg Ordet til det idiotiske Medlem.

Idioten: Det forekommer mig, mine Herrer, at Stores falder saa udmærket sammen med det idiotiske Princip, at jeg vil foreslaae, vi slutter os til Storesmændene; det mener jeg, at jeg skylder min Stilling som Repræsentant for den rene, uforfalskede Idiotisme. — Men forresten kan jeg ogsaa meget godt sympathisere med Bevægelsen imod Stores, saa jeg veed sgu allievel inte rigtig . . . . Hvad troer De? (Stemmer: Vi troer, De er et Fjols!) — Ja, naturligvis er jeg det; det er jeg jo pidsket til efter min Stilling. Men faaer vi nu tidlig eller seent disse Stores, hvad skal der saa blive af Rullekoneindustrien, af Kakkelovnsrenserne, Kadrejerne, Pibeslangefabrikanterne o A.? Hvorhen jeg end vender mit idiotiske Blik, seer jeg . . . —

Ved at see sig om i Lokalet opdager Idioten, at alle de Andre er væk, og nu begynder Munden derfor først ret at løbe paa ham, og han snakker væk i halvanden Time, hvorefter han foreslaaer en Resolution om, at alle Mennesker, med Undtagelse af ham selv, er gale, idet han ikke er gal, men kun Idiot, altsaa relativt fornuftig.

Resolutionen vedtages enstemmigt ved Haandsoprækning. — Mødet hævet.

Stores.

O, Fædreland! hvad har Du tabt,
Da disse Stores sover?
De »Vette«-Planer, der var skabt,
Bortskylled Tidens Vover.
De Planer brast, man havde drømt
Til Held for hele Folket,
Som Nellemann beskytted ømt
Og nu tilsidst fortolked'.
Men skjøndt de nu blev skyllet hen,
Dog ingen Djævel lover
Os for, at de kan gaae igjen,
Naar Stormen driver over:
Hold derfor ud, mit Fædreland,
Og vogt Dig for Kabale!
Husk stadigt paa Hr. Nellemann
Og paa hans sidste Tale!
Naar disse Planer, der blev skabt,
Fik Lov at drive over,
Mit Fædreland! Du har ei tabt,
Naar blot Du ikke sover.

Under smaa Omstændigheder.

— Du er nok smaat kjørendes idag, Rasmus?
— Ja, det er et Læs Aflægsfolk, der er ude at vande ved Kilderne her i Dyrehaven.
— Men om Søndagen skær' den vel bedder?
— Ja, Du kan troe, i Søndags saa skar 'en. Vi læssede te 1½ Krone pr. Høved, da det begyndte at regne ved Charlottenlund.

Under velsignede Omstændigheder.

Lærerinden: Hvorfor var Du ikke i Skole igaar, lille Adolphine?
Adolphine: Je' sku' hilse og gi' Frøkenen denne Seddel fra Fa'er.
Lærerinden (læser): »Frøkenen bedes undskylde Adolphines Forsømmelse igaar; hun maatte hjælpe til herhjemme, da hendes Moder uventet fik en Lille, hvilket ikke skal skee oftere«.

Hippodromedariana.

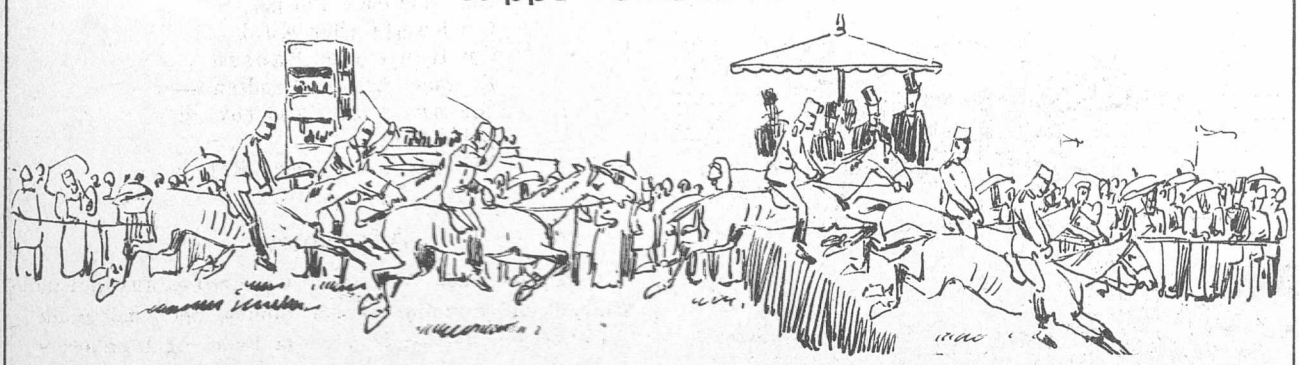

Naar Dragoner og Artillerister
Ved Eremitagen kæmpe,
Saa fare de ikke med Lempe;
Hver Lieutenant er grueligt bister.

Dragonerne bare dog Seiren
I Regelen hjem til Leiren;
De forsvare kjækt deres Skjoldborg
Ved Hjælp af Lieutenant Aalborg.

Knut Haugedølen og Mads Wollesen.

(Ombord paa Damperen mellem Kjøbenhavn og Göteborg).

Knut Haugedølen: Fan saa de ligger og triller paa Vannet, disse Skøjerskuterne Dere.

Mads Wollesen: A tøgges, te de' goer ett saa hiel taavvele endda. A er da ett baangh for, te a ska tremmel ud. Æ di norsk' Skyw da heisen beier end di dansk'?

K. H.: Spørj ikke saa innerli fantet! Jeg kan bli baade lei og sint, naar jeg hører noget saa Idiotiskt som den blotte Tanken om, at ikke Norje skulde faae være det Land, som gaaer framst i Alt.

M. W.: De' wil a da no ett sei, te de' gjør. Dær er no de hjer Stowres, den wa di Dansk' da di føhst te.

K. H.: Vil Dere nu ogsaa ha Æren for Storen? Nu spør jeg blot: Er ikke Tietgen i Norje? Og er ikke Storen der, hvor Tietgen er? Altsaa er Storen i Norje, den ogsaa, han Far, lel.

M. W.: I maa missel gjahn fo Low aa beholl' en. A ska ett kyev Nov'd i den Forrætning. Men den goer wal osse i Støkker, inden Tietgen kommer hjem fra æ Nordpoh.

K. H.: Tietgen paa Nordpolen? Tietgen har Fan fyke mei aldrig i sit Liv seet nogen Nordpol. Nei, Nansen, Far min, vores norske Fridthjof Nansen, han er Karl for at finne Nordpoler, han. Gik han ikke ogsaa hen og fandt Grønlandsisen like for Næsen af Danskerne! Og saa skal Grønland endda kaldes dansk!

M. W.: Hvisomensinnensti te a heisen ett æ feil o'et, saa war et nok ilywwal for dansk Pæhng, te han, de hjær Nansen, rænn' o Skøiter i Grønland. Han haad nok en Kaffepu'es om si Hals fræ jen, di kaaller ham Gammel.

K. H.: Hvem spør om noget saa lavt som Pengerne? Nei, Far min, det er Bedriften alene, Storverket, som gi'er Ry. Fan med Pengerne, Fan hakke mig! Om de skarnede Schillingerne er tyske eller tyrkiske eller kinesiske, det er mig saa fiintrende likegyldigt, bare Manden er norsk, han. Og den Mand, der gjør Stordaad, han er altid norsk. Det fins ikke Verdensberømtheder utenfor Norje, Farlil. Kom mei saa ikke her med de brændte Bønnerne Dere. Fy Fan!

M. W.: Ja, a ka no godt lih baad' æ Skjellinger aa en gue Kaffepons. Men a haar jo wal hor', te æ Nordmænd løwer a djer eien Stuehied aa en Sjat Wand te. Walbekommes, seier a.

K. H.: Hvis jeg ikke stod saa fjældhøit hævet over Dere, kunde jeg bli sint, maahænde. Men her er min Haand, en ægte urnorsk Haand, som det er en Ære at faae trykke. — Dere skulde ikke ha femti Kroner paa Lommen? Retour Postanvisning Christiania? Hva, Farlil?

M. W.: Nej, a seier Tak, de Slav pass' A ett om.

K. H.: Skal vi si' treti da? Aa, Fan!

M. W.: Nei, vi ska slett ett sei Nowed, an't end Fowal. No kommer æ Havn.

De gjæve Sportsmænd.

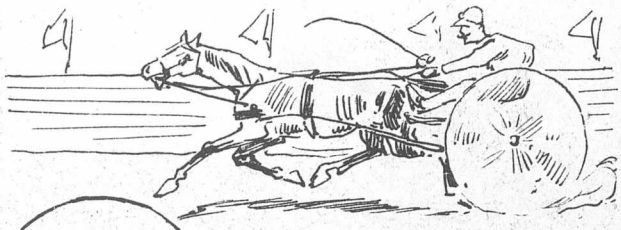

Mel.: »Til Skovs, I raske Svende!«

Da Tiden skal forkortes,
Der traves, og der sportes
:|: Med Cycler og med Baad; :|:
Man spiller Bold i Varme,
Saa Gud sig maa forbarme
:|: Ved al den Kjæmpedaad. :|:
Halli! Hallo!
Vi seile og vi roe: :|:

I stride Strømme Sveden
Foroven og forneden
:|: Ustandset triller frem; :|:
Man seer den næsten vælte
Ud af de gjæve Helte,
:|: Saasnart de vende hjem. :|:
Halli! Hallo!
De svede, kan De troe. :|:

Og alle Byens Aviser
I høie Toner priser
:|: Jer mandelige Id. :|:
Med Bifaldsraab det regner,
Og Eders Navne tegner
:|: Man op dog for en Tid. :|:
Halli! Hallo!
I gaae ad Ærens Bro. :|:

Medaillerne, de throner
Paa Eders Skabeloner,
:|: Ja, saa det er en Fryd; :|:
Og Mange staae og gabe
Paa flotte Udhængsskabe,
:|: Hvor I er hængt til Pryd. :|:
Halli! Hallo!
Den er forholdsvis ret go'! :|:

De unge Damer dægge
For Eders tykke Lægge
:|: I Sportscostumets Dragt; :|:
Skjøndt de er lovligt klodsede,
Blev Mange halvveis tossede
:|: Ved al den Muskelpragt. :|:
Halli! Hallo!
Jo, den er ganske go'! :|:
Og Bladene, de galer
Om vandrende Pokaler,
:|: Om Kamla eller Koch, :|:
Om Henie eller Hansen
Er gaaet bag ad Dandsen —
:|: Saa har vi meer end nok. :|:
Halli! Hallo!
Nei, tag den før med Ro! :|:

Aforismer.

Malproperhed. Ved en af Overrettens Justitiarius paabudt Afskrabning af det Smuds, der i halvandet Aarhundrede har samlet sig paa Raad- og Domhusets Indrevægge skal der være fremkommet adskillige Læs. En Analyse af denne interessante Gjenstand skal have givet følgende Resultat:

	pCt
Uddunstninger, Hark m. m. fra Procuratorer . . .	11,92.
do. do. fra Creditorer og Debitorer og deres Fuldmægtige	26,17.
do. do. — Parter i civile Sager	5,65.
do. do. — do. i criminelle Sager. .	12,71.
do. do. — Stævnede til Møde i Politiretten	23,58.
do. do. — Dommere o. a. Retsbetjente	7,16.
do. do. — Reengjøringskoner	8,20.
Andre Smudsaarsager	4,61.
Tilsammen	100,00.

Lurendreieri. Det hedder sig, at Lurerne have Udsigt til at komme paa Tournée i Provindserne. Men lur Dr. A. Hammerich, — han tournerer ikke med. —

Kostbar Brudegave. Arbeiderklubben i Bratford har som en af de over 600 Bryllupsgaver, der ere skjænkede Hertugen af York og Prindsesse May, sendt en Række Værker om Socialismen. Efter Forlydende skal denne Serie bl. A. indeholde et Udvalg af dHrr. Holms og Hørdums, Cand. Borgbjerg Jensens og A. Mundbergs m. Fl.s Taler paa forskjellige socialistiske Møder samt nogle af de bedste og meest knusende anticapitalistiske Hyl i „Socialdemokraten".

Han er uden Fare. Ved de seneste Optøier i Paris siges Herman Bang at være bleven „saaret." Vi see os istand til at meddele fra paalidelig Kilde, at Nationen ikke behøver at nære Bekymring for den store Digter. Saaret indskrænker sig til en lille Rift imellem Brysterne, foranlediget ved et Stykke Grus af denne Størrelse: □, idet den berømte Digter den paagjældende Dag bar et stærkt nedringet Costume. —

Brevkasse.

Addasius. Det indsendte Digt kan ikke benyttes.

Faks. Da Sagen nu er ude af Verden, kan det Indsendte ikke benyttes.

AGRAR-Politiken.

FR. DVORAK *pinxit.* PUNCH *delineavit.*

Visselulle mit lille Noer!
Lig der i Vuggen og vox Dig stor;
Nu la'er vi bare Rullen gaae,

Og Du, lille Pus, kan nok forstaae,
At Du maa være lidt stille,
Saalænge Du er saa lille.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34. Telefon 3231.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 20. Juli. Nr. 30.

PUNCH.

For stor Livlighed.

Dame (der seer paa Leilighed, til Værten): Men, bevares, Høistærede! Hele Værelset er jo fuldt af Væggetøi!

Værten: Ja, jeg spurgte Dem jo strax, om De ikke fandt, at Tapeterne var noget for levende.

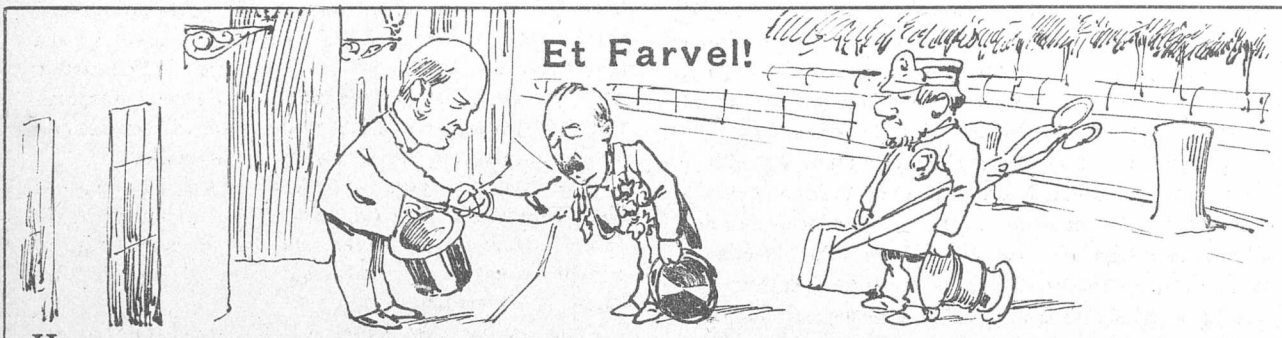

Hr. Ferslew skilles fra sin Hjort-Lorentzen,
Med hvem han gik i Spænd saa mange Aar.
Hr. Hjort-Lorentzen brat sin Afsked faaer
Og falder — mon det er for Aldersgrændsen?
Hr. Ferslew hylder, saasom det forlyder,
Det gamle Ord, der si'er: »Forandring fryder!»

At Hjort-Lorentzen derfor maa paa Vandring,
Det er jo nu saa overmaade klart.
For Publicum er det forresten rart;
Det har alt længe trængt til lidt Forandring.
En Smule ny Musik tilvisse passer
I Hr. Etatsraad Ferslews Lirekasser.

Vi troe nu ikke, Nogen just vil savne
Den faldne Størrelse, der drager bort,
Især da man erholde vil for Hjort-Lorentzen hele tre krabate Navne:
De Herrer Bauditz, Carstensen og Bjerring —
Er det Forbedring eller mon Forværring?

Et Savn der vil dog ganske sikkert blive;
Den nye Æra, som nu er begyndt,
Den mangler ganske Hjort-Lorentzens Pynt;
Han var jo stor i det Decorative.
Thi treen han frem udi sin sorte Kjole,
Man blændet blev af Stjerner, Kors og Sole.

Hans Bryst var prægtigt som en Ordenspude
I Juvelerer Michelsens Boutik.
For Ferslew er, da Hjort-Lorentzen gik,
Al Glands forbi og Eventyret ude.
Det kan forresten være ham det Samme —
Sæt Smukke-Carstensen i Glas og Ramme,
Og alle Abonninerne vil flamme!

De offentlige Bøster.

»Punch« gaaer ikke saa sjældent lidt ud omkring og seer paa Sagerne. Navnlig holder han meget af Natur, og man vil derfor af og til kunne see ham spadsere i Kjøbenhavns Parkanlæg i en lun Henrykkelsesextase.

Hvad han fremfor meget Andet er charmeret i, er de mange deilige Bøster, som ere anbragte imellem det Immergrønne. De harmonere saa rart med Naturen, og det er aldeles umaneerligt velgjørende at antræffe en bronceret Haleneger, hvor man venter at see et grønt Træ eller en Blomstergruppe.

Heldigvis er Kjøbenhavnerne et sædeligt Folkefærd,

som krymper sig ved at fremstille den bare, nøgne Mandfolkelighed. I Aborreparken optræde derfor Halenegrene med Jacobinernathuer paa, hvorved Velanstændigheden frelses, og man bør ikke tage Anstød af, at Figurerne i Ørstedsparken og Østre Anlæg endnu ikke ere forsynede med et saadant præserverende Figenblad; der er hos en større Næringsdrivende i Tricotagebranchen allerede bestilt baade Nathuer og Underbeenklæder til samtlige Figurer; Ordren er bare ikke effectueret endnu. Mlle. Jeanne d'Arc er der stillet baade en anstændig Kjole og en Knækparasol i Udsigt, og man har contractmæssigt forpligtet sig til at levere den pandekagetrillende Diskoskaster et Par Svømmebuxer, medens den døende Fægter skal have et Hefteplaster paa Saaret og indlægges paa Communehospitalet, hvad baade han og Publikum var bedst tjent med; ellers ligger Raden jo og forbløder. Hvorvidt nogen af Figurerne derimod skal paa Fødselsstiftelsen, staaer indtil videre hen i det Uvisse og kan ikke afgjøres, før der foreligger et strengt sagkyndigt Skjøn.

Af yderligere Oplysninger kan vi fremhæve, at de to Slagsbrødre i Ørstedsparken ere tilsagte til Møde i den offentlige Politiret, at Mercurius med Vingebenene, der havde faaet Ansættelse som Contoirist i »Nordisk Husholdnings-Stores«, efter denne Institutions Ophævelse har modtaget en Stilling som *Commis voyageur* for Agrarpolitikken,og at de talrige Bækkenmusikanter skulle medvirke ved Tivolis Jubilæumsfester. Løverne ved Jarmerstaarnet have faaet Tilladelse til at promenere paa Østergade mellem de Tobenede, og den Gedebuk, der staaer og ryger lang Pibe af en Vandkrukke, skal være kjøbt af Fru Augusta Lütken som Pendant til den Ged, hun i Forveien har.

Endnu bør tilføies, at Borgmester Hvid har ærgret sig sort over det høist tvetydige Selskab, han er kommen i. Der er dog engageret en Reengjøringskone, som skal forsøge at give ham Sindsligevægten og Hvidheden tilbage.

Reiselyst.

Hær Redavtør!

Jej æ fra Lannet a, aa æ kommen te Køvenhavn for a reise te Sikagoydstillingen, for der ska ju være saa stovadi, men jæ vee inte reiti, hvodden jæ bæst aa billist ska komme derovver, men di vil nok være saa behavveli aa jelpe mei lidt tilrettes.

Jæ saa i de store Blai „Polletisækken" eller va de hedder, a der va en Man der spurte, hvodden man bæst ku reise igjennem Dammark, aa det svarte di po i en Spjalte, aa endda en halv te ovenikøvet, hvodden han sku' bære sei ad aa reise bodde po krys aa tvers, tur aa retur aa frem aa tebaves aa jem igen, aa saa tænkte jæ, næ, tænkte jæ, jæ ve itte go te „Polletisækken", jæ ve go te „Puns" for de æ en reite durkdreven stifsfysekos, aa han ka' vest bedder gi' mei Relihed po di lange reiser, for jæ ska ju te Amerrika.

Jæ har nu hyert, a Folk di reiser paa Begsyle hiele Joren ront, men for de føste bir man natyrligvis lit øm i Bavsiden a Maven, aa for de annet ka jæ inte hjule, aa for de trædje ka' man jo inte la den Rulle go po vandet.

Saa har jeg osse hyert, a Folk æ reist som Laametyve, tror di a de æ den billiste Mode, for de man tjener ju Pænge te, for de æ næmli de jæ mankerer, men hvodden ska jæ bærre mei ad mæ den hantiering? Jæ har, ska jæ si vos, tæmli stoere Hænner, di æ tol Tommer po den ene Led aa fjorten po den annen.

Men saa har jæ osse hyert, a man ka reise Joren ront yden Penge, aa de maa jo være en ganske stovadi Mode aa bli vippet over te Ammerika po. Jæ har sæl en gang voren „Fedtøre" ombor i et Skiv, jæ tar de ikke saa noje mæ Kosten, jej ka leve a hva der faller a, mæn je ve rennok hælst ha Kymad.

Ka di itte, Hr. Puns, brue mei te a reise ront te Grin aa Reklamamus, jej æ lieglad, aa jej æ osse villi te a føle mei frem, naar bare a Laamerne po Folk va lit støre.

Jæ vil nu partu te Sikagaa, saa ves itte di har annet, ku di saa itte skaffe mei en Plas som Bangbud eller saaden noed, som a man ku tjene lidt apartig ve, naar a man blier sendt i byen mæ penge eller saadan, eller ves di ve ta mej te Knorresprudend, ska je skreve, saa di ska komme te aa vifte mæ Øreklapperne.

Mæ Avtelse

Jens Knapstrup, aa de æ inte sant, a di sier, a jæ ha væt po Vrisløsen, for jæ var rennok dømt te 1 Or ve onnerretten, men Assesseren ve øvverretten han frikjente mei blank aa qvit aa ga mæ ovenikjøvet tyve Kroner forde a jæ hade sat i varetægten.

Nellemann og Spillemand.

Spillemand spiller paa Strenge
Og glæder dermed Enhver;
Nellemann spillede længe,
Men skulde før ha' la't vær'.

Spillemand spiller — vi mores
Og sige Tak for hans Spil;
Sprællemand spiller for »Stores«,—
Det skal der jo Nogen til.

Nellemann Kongens Foged
Jager med Forbud afsted,
Men mener slet ikke Noget,
Ikke det Mindste, dermed.

Spillemand paa Pegasen
Er til vor Morskab parat,
Nellemann Stores-Suppedasen
Var en grueli glang Advokat.

Opklaret Tvivl.

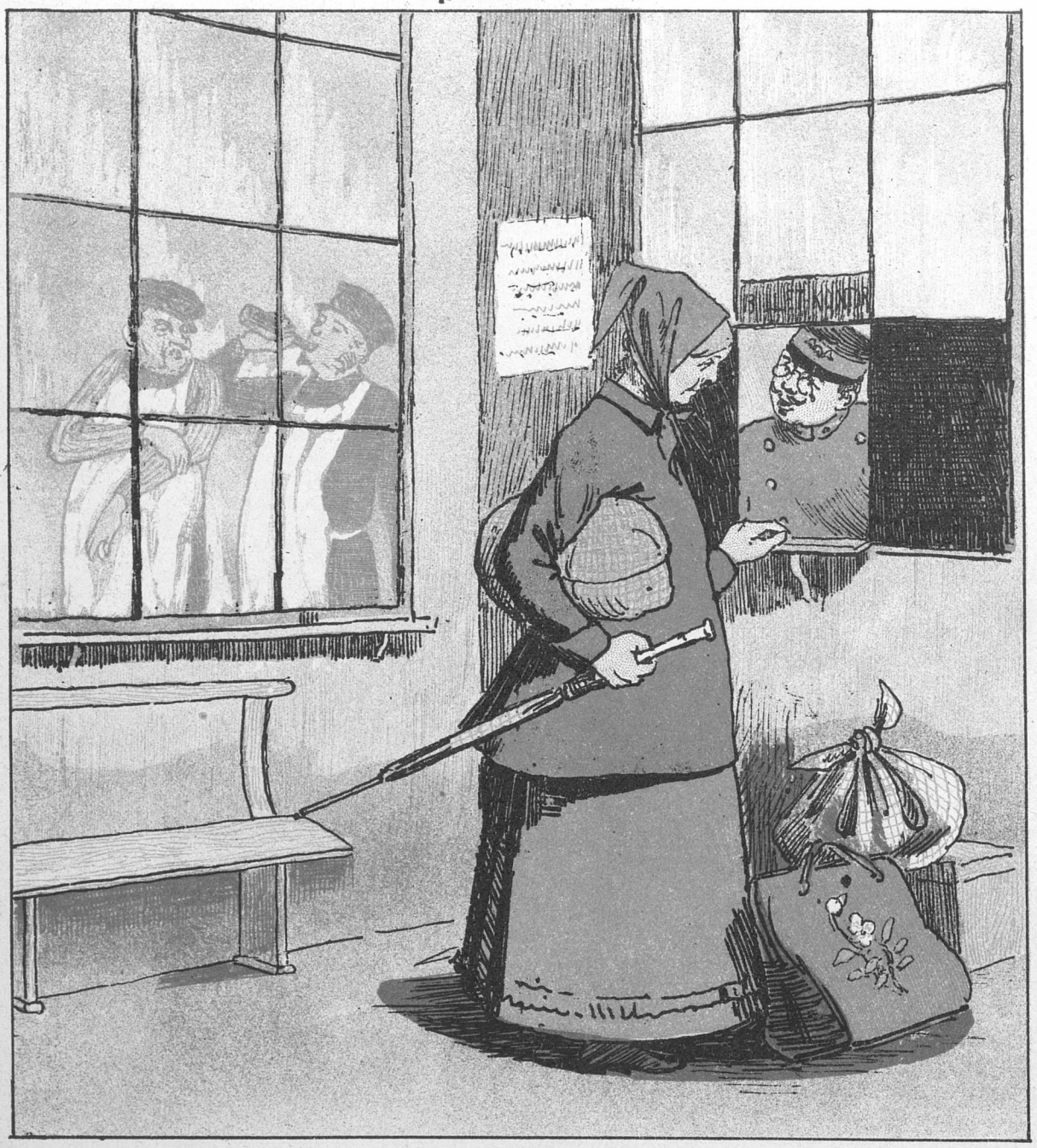

— Vær saa god at sige mig, naar gaaer Halvottetoget?
— Det gaaer Kl. halvotte.
— Tusend Tak, det var nok det, jeg tænkte.

Haabløst.

Præsten. Naa, min gode Kone, hvordan er det saa med Anders idag?
Maren. Aa, ded æ nu saa møjed sempel!
Præsten. Giver Doctoren ham noget Haab?
Maren. Nei, men ded æ nok osse de' ieneste, han itte gi'er ham.

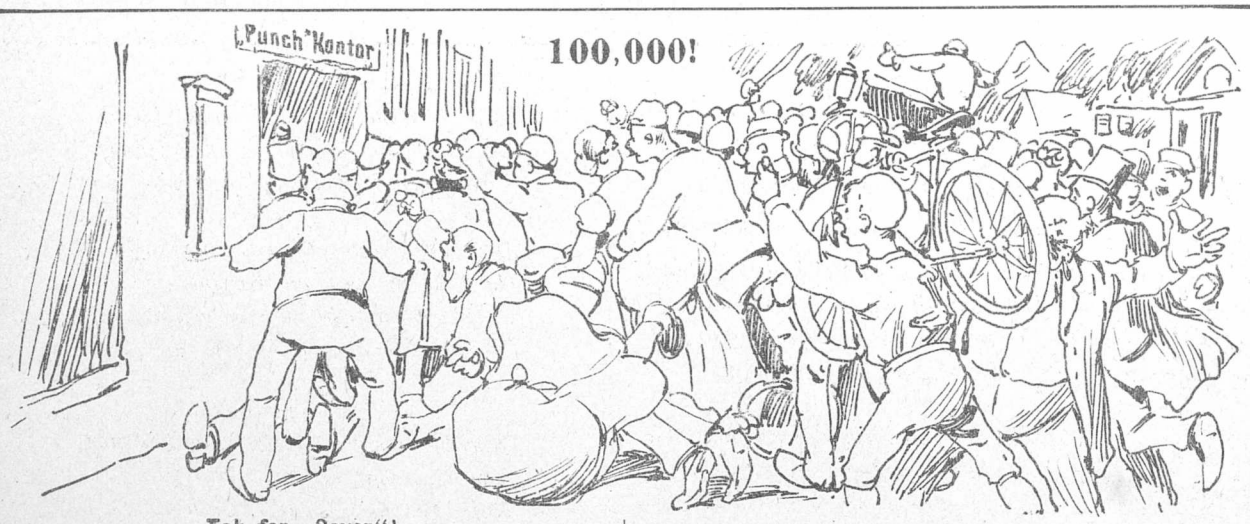

Tak for „Seven"!

Dagens staaende Emne bliver selvfølgeligt de 100,000. — Langt over de 100,000! Ikke noget at klatte med. Lad os lige saa godt sige en Million! Naar man først faaer „*Punch*" i Hovedet, kan man godt see Nullerne dobbelt og stikke ved Siden af Vestelommen og ned i Buxelommen efter de 18 Øre. Heller aldrig har man vel før seet noget Blad byde for den Pris saadan en Kameel at sluge. „*København*"s 10,000 er det bare Vand mod, hvad „*Punch*" formaaer at præstere i Retning af Skraal.

„*Punch*" har bragt alene paa Forsiden 6 store colorerede Illustrationer, og det i Løbet af kun sex Uger. Ikke at tale om, hvad det har præsteret paa Bag-, Mellem- og Indersider.

Skulde „*Punch*" paa et Festnummer spendere en Frise fra Kronprindsessegade — aah! — Isaafald vilde det ikke blive ved standsede Droscher og Cycler. Nei! Det vilde blive væltede Landauere og knuste Karether, — ikke qvæstede Børn og sammenpakket Mængde, men masede „Stores"borgere og berømte Personer i Lagvis.

Lad os puste lidt ovenpaa den Straale! — Puh! — Foreløbig er vi spændte paa Fremgangen i den første Tid efter Gala- og Gale-Nummeret. Men endnu en Gang! Tak for „Seven". Og Tak for de overvættes mange Bestillinger, som strømmer ind til os! Nu maa vi see til, at vi lidt snart faaer fat i den næste Million. Herregud! det dreier sig jo kun om et Ettal og sex Nuller. Saa gi'r vi en Skovtur for alle Abonnenterne og i Extrapræmie et usolgt Exemplar af „*København*"s Galanummer!

Vor nye Feuilleton:

Georg og Margerita.

Paa Integades Kirkegaard, tæt ved Nikolai, ligger gjemt et Trykkeri bag døde Torsk og svedne Protokoller. Men saa skjult det er, søger endnu den Dag i Dag Flokke af Negere derud for at lægge deres — nok sagt — i den sorte Sværtegryde.

Trykkeriet er Georgs og Margeritas — „*Politiken*"s og „*København*"s — de to allerede verdenshistoriske Sværtegryder, om hvem vor Roman kommer til at handle.

Øverst paa Døren var indridset disse Ord:

„Politiken:

Organ for den høieste Oplysning i Norden."

—

Den lille Tankestreg under Inscriptionen var megetsigende. Den angav, at dermed var Skraalet ikke forbi, at denne „Oplysning" ikke var sig selv nok, selv ikke ved Lyset fra brændte Protokoller, at den kaldte paa et andet Lys: „*København*"s. I Vinter hujus anni blev Resten indhugget.

Under Tankestregen stod der

„København.

Forhen trykt hos Olsen.
(„At jeg har kunnet leve
saa længe uden Dig —")

Den tappre „europæiske" Redaktør, hvis Ryg paa et halvt Dusin Steder bærer „røde Strimer" af Danmarks Fjenders Vaaben, den Mand, som med et Pennestrøg var i Stand til at forvandle den alvorligste Sag til Fjas og Grin, den lykkelige Politiker, som, uden at nogen ret begriber hvorledes, havde kunnet blive valgt i Kjøge, hvis han ikke var bleven slaaet af Alberti, han tager nu dennes forhenværende „*København*" under Armen. Saa stor en „syk Kærlihet" er der endnu i Integade.

Alt dette vil „*Punch*"s nye Feuilleton komme til at handle om.

Derfor, læs „*Punch*"s nye Feuilleton!!!

En bedrøvelig Vise

om Jord'mo'eren, der agtede sig til den ny' Verden, men ikke kom længere end til Nytorv.

Mel.: „Og dersom Du morer Dig dolig'."

En Jord'mo'er, der tjente kun dolig',
En Dag til sig selv nok hun sa'e:
Nu vil jeg forlade min Bolig
Og saa vil jeg sgu stikke a'.

Hun var nu en heel Deel forgjældet
Og vilde nok snige sig væk.
Skjøndt nødigt jeg her vil fortæll'et,
Ret pænt var dog ei dette Træk.

Med Redelighed og med Troskab
Det var kun saa temmelig sløit;
Hun solgte hele sit Boskab,
Til Gjælden der blev ei en Døit.

Saa var det, at hun tog Billetten
Og vilde saa reise herfra;
Men da hun kom ned til Paquetten,
Saa saae hun, der var vinket a'.

Paa Skibet hun mødte den Foged,
Og Regningen havde han med —
»Hvis ei De betaler mig Noget,
Saa kommer De inte afsted!«

Men Alt, hvad Madamen hun eied',
Det var en Tikroner ved Gud,
Og det, skjøndt hun dog havde feiet
Sit samtlige Habengut ud.

Og den vilde hun inte bytte,
Men vilde beholde den sel' —
Naa! hvad skulde det osse nytte?
Den klared' dog ei hendes Gjæld.

Paa Stedet den Foged eragted'
Arrest paa den Jord'mo'ers Person;
Og da han nu først havde sagt det,
Saa var der slet ingen Pardon.

Nu blev der sendt Bud efter Droscher,
Den Jord'mo'ertour var forbi;
Man kjørte, men Lykkens Galoscher,
Nei, de var nok inte deri.

Til Stadens civile Arresthus
Den Jord'mo'ermadame man kjør',
Og havde man kjørt til et Pesthus,
Hun knap kom i værre Humør.

Den Vagtmester fik sin Levering
Og satte sig paa sit Kontor
Og skrev en behørig Qvittering
Til Fogden for en Jordemo'er.

Moral.

Moralen — den er nu blandt Andet,
Som man bør erindre sig vel:
Ifald Du vil reise af Landet,
Bør først Du betale din Gjæld!

Aforismer.

Anonym Hædersgave. Ved Hr. Hjort-Lorentzens Fratrædelse som Redacteur af „Nationaltidende" skjænkedes der ham af Bladets Medarbeidere „en smuk Erindringsgave". — Hvorfor skal en saa historisk Gave ties ihjel? Maa vi ikke bede om at faae at vide, om det var en sølvbeslagen Merskumspibe, en Frugtopsats, et elegant Skrivebord, en Sølvpokal, fyldt med Guldstykker, eller Midler til Oprettelse af et Hjort-Lorentzensk Legat?

Fagkyndighed. Fh. Proprietær Heiberg til Bangsbo skal være ansat som Sceneinstructeur ved Dagmartheatret for næste Saison, en Stilling, hvor hans Erfarenhed i at tumle større Menneskemasser i Høstens Tid vil komme ham særligt tilgode.

Den nye Censor begynder. „Morskabstheatrets" Sommerrevue vil først komme til Opførelse d. 28de Juli, idet den nye Censor skal have flæsket betydeligt op i Texten. Hvis Hr. V. Møller er ligesaa smagfuld i at rette paa Andres Dansk som i at skrive Sproget selv, turde det være høist tvivlsomt, om „Dannebrog" har Ret i at mene, at „baade Revuen og vi Andre" har Grund til at glæde os over Forsinkelsen.

Storartet Velgjørenhed. Forfatteren og Digteren Gustav Wied forærede i Vinter en fattig Dreng 10 Øre og lovede ham desuden et Par gamle Buxer. Det synes dog ikke, at Drengen har faaet Buxerne. I „Politiken" for 16de ds. fortæller Forfatteren selv denne Bedrift paa noget over een Spalte. —

Brevkasse.

Espergjærde. Tak for Meddelelsen! Det Sete afhænger jo heldigvis af Øinene, der see. Mange see anderledes end De.

Tante Rikke. Vi troe, De maa hellere sy og strikke
End af Hippokrenes Kilde drikke.

Red.

☛ Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg. ☚

Ferslewski fremfører sine dresserede Elefanter.

Elefanten her saa høist aimabel
Seer man som en Virtuos capabel
Ufortrødent virke med sin Snabel,
Mens Ferslewski livligt holder Takt.

Er Musikken tidt end miserabel,
For den hele By en lystig Fabel,
Har den dog en heel Deel Grunker bragt,
Og Ferslewski baade Roes og Magt,
Som dog neppe viser sig durabel.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34. Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 27. Juli. Nr. 31.

PUNCH.

Moderen (til sin Datter, der har været ude at fiske med den unge Hr. Petersen). Naa, fangede Du saa Noget, min Pige?

Datteren. Ikke Andet end Hr. Petersen. —

Tantalusqvaler i Casino.

Mel. af Joseph Glæser.

Ingen Sjæl kan vide,
Hvad en Mand maa lide,
Naar han er Theateractionair.
Skal jeg være ærlig,
I Casino særlig
Er det ikke uden stort Besvær.
Skjøndt de stadigt slippe
For at skulle klippe
De Couponer, som dem Renter trak,
Har de dog Besvær nok,
Og jeg troer især nok
Med den Generalforsamlingssnak.

Da de stadigt trænge
Til at laane Penge,
Actionairerne de trommes op.
Det var Synd at sige,
At de komme lige-
strax just kilende i fuld Galop.
Her forleden mødte
Ikkun 7 saa støtte,
Men da man ei havde nok i dem,
Lovene de fordred',
Man paany beordred'
En Forsamling — og saa kom der 5!

Om en fæl Misère
Fik nu disse kjære
Actionairer altsaa reen Besked.
At det gjaldt Moneter
Og Prioriteter,
Derom snakkede man op og ned.
Directeuren Sander,
Skjøndt ei Alexander,
Har dog flere Gange viist, at han,
Naar det syntes ude,
Kan en gordisk Knude
Hugge over som en Biedermann.

Skjøndt han hugged' grov til,
Fik Hr. Sander Lov til
Nu at tage flere Penge op.
De, der her vil punge
Ud, maa være unge,
Meget unge, hvis de ei si'er Stop.
Vi si'er: »Velbekomme«!
Hvis der dog er Somme,
Som imødekomme den Bouquet,
For en ærlig Rente
Faaer de Lov at vente,
At de hente kan — en Fribillet.

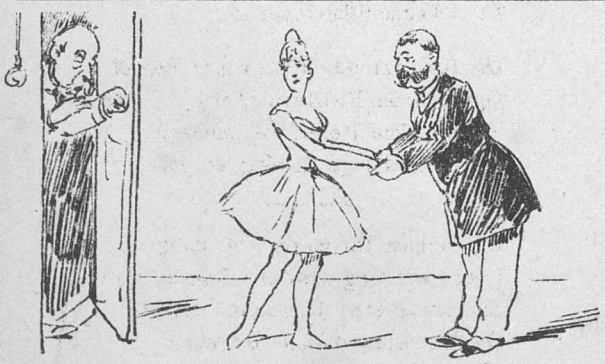

Hundedagsbetragtninger.

(Frit efter »Politiken«).

Det er tydeligvis Theatrene, jeg vil skrive om, og ganske særlig det Kongelige, som almindeligvis har et Underskud af 10,000 Kr. om Dagen, regnet i Tallets Afrundethed, og som desuden i sin Priviligeret-hed ødelægger Concurrenterne saa nær som Abrahams, der sidder paa Flæsket og lever høit paa Charlotte Wiehe, som Fallesen i sin Uforstand slap løs. Forstaaeligvis har Chefen intet Begreb om at slutte Engagementer; beklageligvis lader han So-

phus Neumann vedblive at være privat, skjøndt synligvis kun han kan spille Holberg, som Holberg hæderligvis bør spilles.

Hvis vi med det Samme skal snakke lidt om Usserød Klædefabrik og Kjerteminde Margarinefabrik, saa kan vi fornuftigvis ogsaa det. Men vi kan iligemaadevis ogsaa lade være og derimod snakke videre om den umulige Kammerherre, der for længe siden burde være afløst af undertegnede Eedevard, som er det eneste velinstruerede Menneske her i dette uhyrligvis forløiede Land.

I sin Kammerherlighed frembragte det kongelige Theater i sidste Saison to nye Stykker, af hvilke det ene var gammelt og det andet forældet, og desuden fire andre, hvis Enaktethed og Forvaasethed begribeligvis sætter dem langt ned under al Kritik. Erik Bøgh, denne ganske udannede og antibrandesianske Person, vil ubegribeligvis have en poetisk Opløsning paa Stykkerne, og af denne illitterære Grund forbød han Schandorphs unge Fritænker at lave Fest med den smukke Frue og snuppe hende væk for Næsen af den gamle Prædikebøtte.

»Bygmester Solness« var det eneste udenlandske Stykke, som Kammerherren opførte, og det var endda næsten at regne for indenlandsk. Hvis Fallesen, som det paatænkes, vil give Gjæsteforestillinger i Reykjavik, saa bør han følge *Théâtre-Français'* Exempel og tage syv og fyrretyve (eller maaske 1047) første Klasses Skuespil i Lommen, inden han gaaer paa Islandsfærd. Men han mangler fortvivleligvis den rette Forstaaelse af sin Stilling. Det blev saaledes aldrig til Noget med Dramatiseringen af »Smukke Ven,« skjøndt baade Betty og Emil længtes efter at komme til.

Nu kan man naturligvis ikke uden videre sammenstille det franske Theater og det danske. Det franske ligger i Hovedstaden Paris, det danske i Fiskerleiet Kjøbenhavn, hvis pietistiske Tanter tillader selv den kjedelige Genre. Desuagtet vilde modsætningsvis Sammenstillingen dog kunne tillades, naar Goos vilde afsætte Fallesen og gjøre mig til Theaterchef. Men et saa fornuftigt Skridt kan man desværre selvfølgeligvis ikke vente af en provisorisk Minister.

Antageligvis vil Ingen undres over, at jeg faaer Lov til at brede mig saa stærkt ved disse Betragtninger, som bedrøveligvis er af den mørkeste Type. Men begribeligvis har jeg ikke Andet at bestille i Agurketiden, og desuden kniber det forstaaeligvis med at faae Noget at fylde i Spalterne, naar vi ikke kan gjøre Politik, men alene er henviste til at gjøre Vrøvl.

E. B.

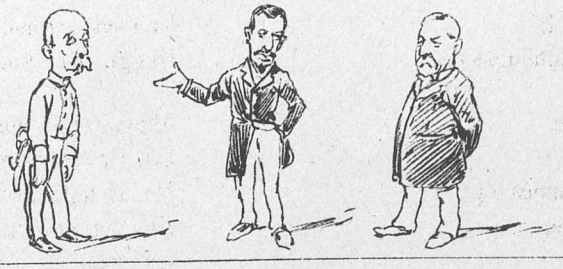

Den nye Tivolivise.

(Efter Hostrups »Gadevise« og den gamle Tivolivise.)

Hans Navn det var Peter Hansen,
Han elskede Tivoli høit,
Han traadte Jubelliums-Dansen,
Men traadte den temmelig sløit.

Han rundt med Ernst Bojesen valsed,
Og det var en herlig Spas,
Og alle Reporterne halsed,
Løb efter Clichéer og Stads.

Men da han til Secher mon komme,
Foer Synden i Roberts Krop,
Han trak en Pen af sin Lomme
Og lukkede Blækhuset op.

Og Robert gav Peter paa Ho'det
Og haanede Balduin Dahl.
Tab nu, lille Peter, ej Modet!
Kanskesens hans Mening er gal.

Og dersom Du morer Dig dolig
I Roberts og Oscars Roman,
Saa læs Peter Hansens »Tivoli«
Og Roberts *critique profane.*

Naturhistorisk.

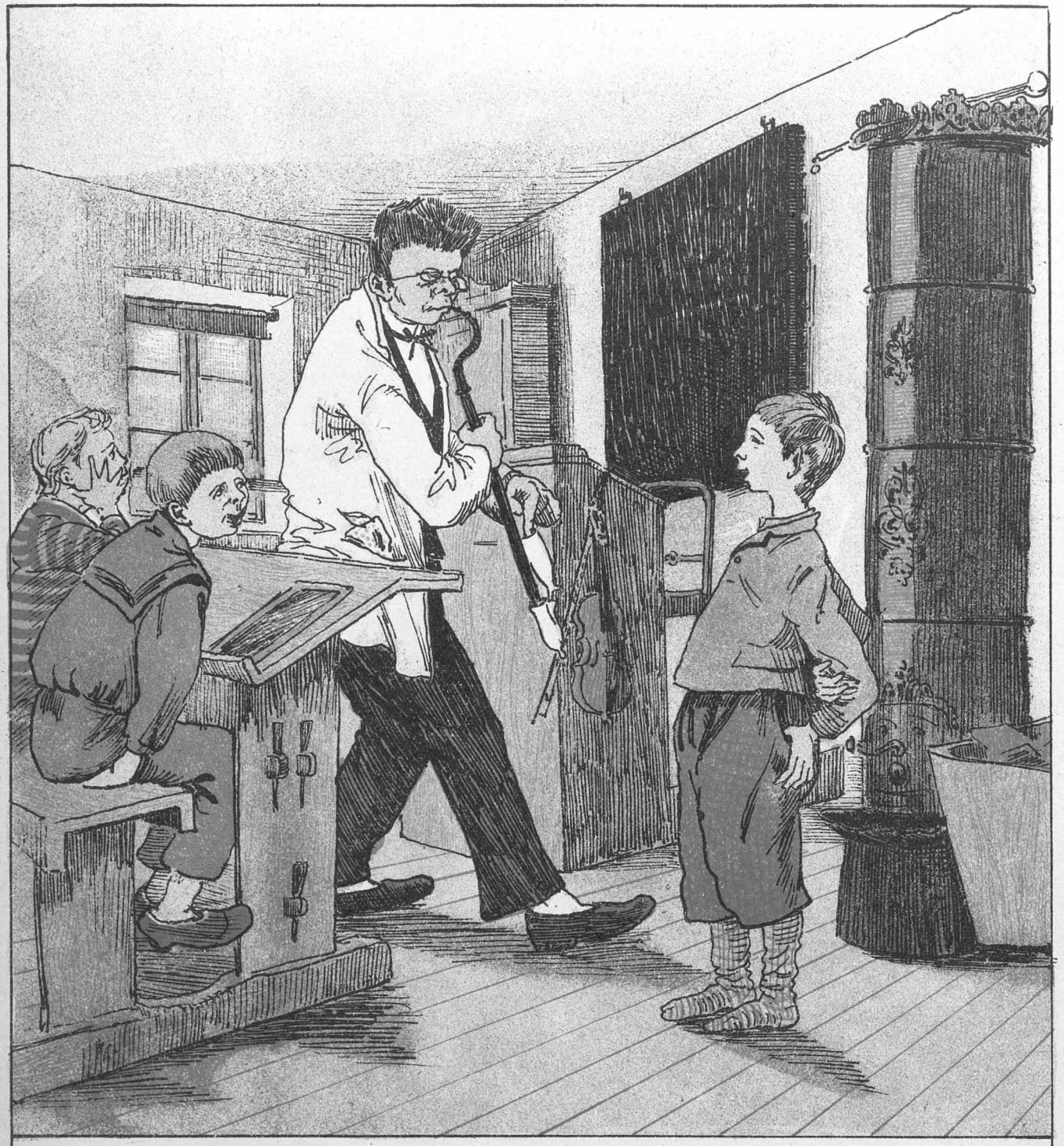

Læreren. Naa, Vilhelm, hvor faaer vi saa Ulden fra?
Vilhelm. Fra Ryggen paa Faarene, Hr. Lærer!
Læreren. Rigtigt! Hvad laver man af den? — Naa . . . Hvad er Dine Buxer lavede af?
Vilhelm. Af Fa'ers gamle!

„Det gaaer glædeligt“ — —

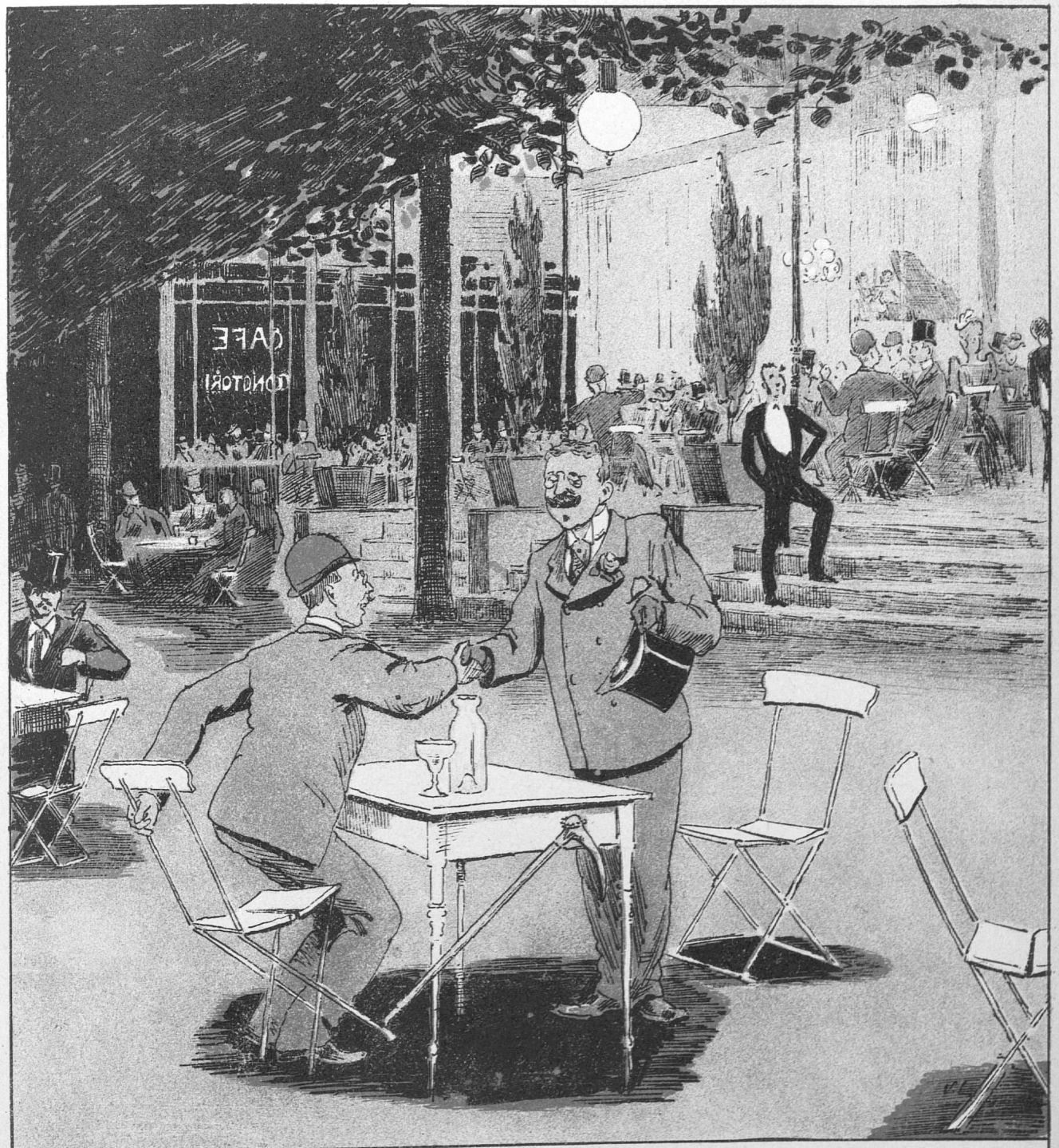

Ung Læge. Godaften, Frits! Gratuleer mig! Idag har jeg faaet min første Patient.
Ung Jurist. Gratulerer! — Har han gjort sit Testamente?

Ved Kaffen.

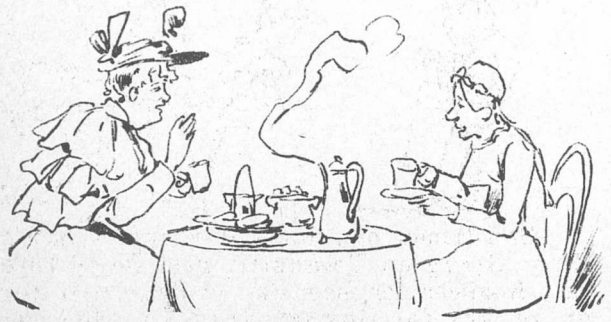

— Aa, Du søde Gud, hvor det gjør godt at sidde lidt ned, naar man har travet Byen rundt og er bleven lidt blød i Fedderne af at ligge paa Landet, for vi har jo lagt os ud paa den anden Side af Tuborg i „Villa Kathinkas—Trøst", hvor der er saa deilig landligt, og saa kjender vi dog alligevel alle de Mennesker, der boer i Nærheden, saa Fritz Grønbæk kalder vor Villasjiatyre for et „ukristeligt Vennemøde", men hvad jeg idag vil betroe Dem, lille Fru Schrøder, det er det, at jeg er saa inderlig glad over, at min Mand ikke har skrevet under paa denne *Stores*-indbydelse, for det havde jo været skrækkelig flaut at trække sig tilbage som en anden Peer Tot, naar man endelig var gaaet med til Noget sammen med Baron Reetz Thott og alle de Andre, og hvis min Mand nu havde lagt Navn til og forlangte det strøget, saa vilde alle Mennesker sige, at det var mig, der havde gjort min Overvægt gjældende paa min Mand, og saa for Resten bliver der vist ingen Ridder af Dannebrog ud af den Historie, for det hedder sig jo, at de Kongelige ikke vil kjøbe saa meget som en Spegesild hos saadan en Forretning som *Stores*, og det holder jeg med de Kongelige i, for man skal dog leben und leben Lassen som Tydskerne siger, og jeg giver med Glæde Afkald paa den Silkekjole, som jeg kunde have faaet, dersom det var blevet til Noget med det billige Kjøb hos *Stores*, men jeg vil naturligvis ikke see hele Middelstanden ødelagt for en Silkekjoles Skyld, og nu da vi ligger paa Landet, tænker vi ogsaa mere paa denne Agraber- eller Araberbevægelse, hvad det nu hedder, som gaaer ud paa, at Landmændene skal have det lidt bedre, end de har det, eller, som Fritz siger, see lidt mere Frugt af al deres Møie og Besvær, og i det Regnestykke holder jeg ogsaa med Landmændene og deres Araberbevægelse, ogsaa for Ens Børns Skyld, for de mindst begavede kunde jo gjerne komme til Landvæsenet, men indtil videre ligger det dog udenfor vor Svære, og det som jeg for Tiden animerer min Mand til, det er virkelig det, at han skal gjøre sin Officeerssjarsje gjældende, for han blev dog i sin Tid afskediget fra Borgervæbningen med Lieutenants-Charakteer, og dersom han nu vilde holde til med denne Forening af Officerer uden aktiv Fortjeneste, saa kunde han maaskee blive Capitain, og er der Nogen, der fortjener saadant et Avancement, saa er det saamænd Petersen, for Patriot, det er han lige til Fodsaalerne, og jeg har døiet meget med ham i den sidste Tid, for naar han om Morgenen ligger i Sengen og hører Klokkeringning nede fra Gaden, saa springer han op og raaber paa, at det er Moppeliseringen, og jeg maa sandt for Dyden ligge mig over til ham og forsikkre ham, at det bare er Mælkevognen, der ringer, men tak De Deres Gud og Skaber, kjære Fru Schrøder, at Deres Mand hverken har været Lieutenant eller Nogetsomhelst, for havde han været det, og var han den Dag idag i Live, saa skulde De ligesom jeg med blødende Hjerte opmuntre ham til at lægge sin Sabel i Fædrelandets Vægtskaal . . . . men Du Godeste, jeg sidder her og glemmer, at jeg skal hen til Emil Flensborg og spørge, naar Udsalget begynder . . . . saa Farvel, Fru Schrøder, og Tak for Kaffe . . . den var ikke saa daarlig idag . . . Jeg skal nok see op til Dem snart igjen . . . . Farvel!

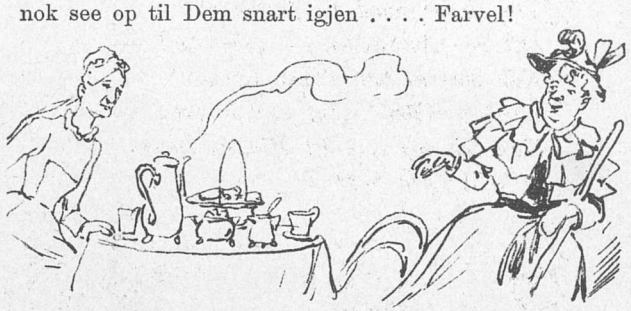

En grinagtig Vise om

Annonceagenten som Redacteur

i den offentlige Politiret.

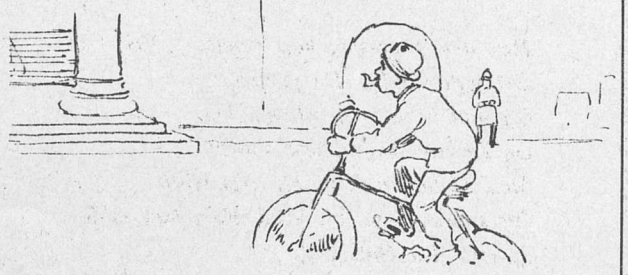

Mel.: »Det var en Aften i Tivoli.«

En Mand, der eied' sin egen Gaard
I Nørresøtorvsqvarteret,
Forleden Dag til sin Rædsel faaer
At vide, han var noteret
Af Politiet for Svineriet,
Hvorfor hans Gaard ikke var befriet
:|: *I snart et Aar.* :|:

Den pæne Mand var Annonceagent
Og reiste her og i Sverrig;
Den Titel er nu ei stort bevendt,
Og da han var lidt ærgjerrig,
Som Redacteur han sig præsentered'
Og var som saadan da med noteret
:|: *Af en Betjent.* :|:

Da den Assessor nu saae en fin
Cyclist, der traadte for Skranken —
„Er det mon ham, at der er et Svin?"
Det Spørgsmaal kom ham i Tanken.
Imidlertid læste han Rapporten
Med Spørgsmaal op for den Mand af Sporten:
:|: *Om han var hin?* :|:

Annonceagenten, han svared': „Jo!" —
„Ja, denne Synd De forsoner," —
Det sa'e Assessoren — „Værsego! —
Kun med en tolv blanke Kroner."
Agenten raabte: „Ih, Gud bevares!
Kan der dog ei i det Mindste spares
:|: *I al Fald to?"* :|:

Men den Assessor, han sagde: „Nei!
Det nytter ikke, De prutter,"
Og han betalte og gik sin Vei,
Og dermed Sagen, den slutter.
Men Redacteuren vi her fremstille
Og spørge ham da, hvad Fa'n han vilde
:|: *Paa den Galei?* :|:

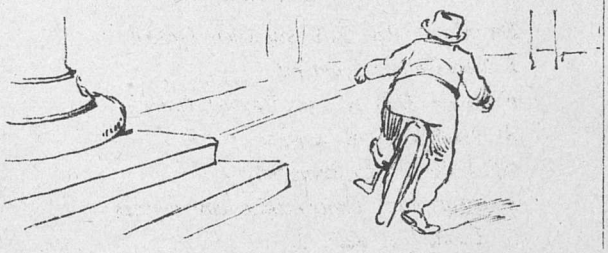

Regler

at iagttage ved Gaskogning paa Strandveien.

1.

Drei Hanen om, naar der skal komme Gas. Stryg en Tændstik, naar De vil have Ild. Kommer der ingen Gas, er det, fordi der er lukket for Hovedledningen. Brænder Gassen svagt, er det, fordi der er for lidt Tryk paa. Anmeldelse af dette paa »København«s Kontor inden Kl. 9 Morgen honoreres høit. Vil man indsende Klage til Gasværket, maa denne være affattet paa Engelsk.

2.

Lugt eller Os af Gas er et sikkert Tegn til, at der er Gas i Rørene. Aarsagen hertil maa strax undersøges. — Bunden af Karrene saavelsom Sider og Laag maa holdes rene. I det Hele anbefales Reenlighed. I Sommertiden bør man hver Dag gasse sig en Times Tid paa en Badeanstalt.

3.

Ved Madlavning: Slukkes Gassen midt under Madlavningen, maa man tænde Ild paa Comfuret, hvis man ikke foretrækker udelukkende at koge paa Comfuret ved Kul; herved faaer man nemlig langt mere velsmagende og fordøielig Mad og sparer paa Gassen.

4.

Bagning skeer bedst i en almindelig Comfurovn, men noget hurtigere, da Varmen er stærkere. Varmen reguleres ved at kaste Kul paa.

Naar man er færdig, bør Brødet tages ud af Ovnen.

Naar man bager paa Comfuret, kan Gassen i Nødsfald bruges til at koge ved.

5.

Sluttelig indskjærpes den gyldne Regel:

Stol ikke paa Gassen!

Brevkasse.

☛ Bidrag til Bladet betales med klækkeligt Honorar.

V. S. Vi komme rimeligvis ikke oftere tilbage til denne Sag.

Elisabetta. Gjerne! Nærmere imødesees.

☛ **Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.** ☚

To Augurer: „Mæ aa Madsen".

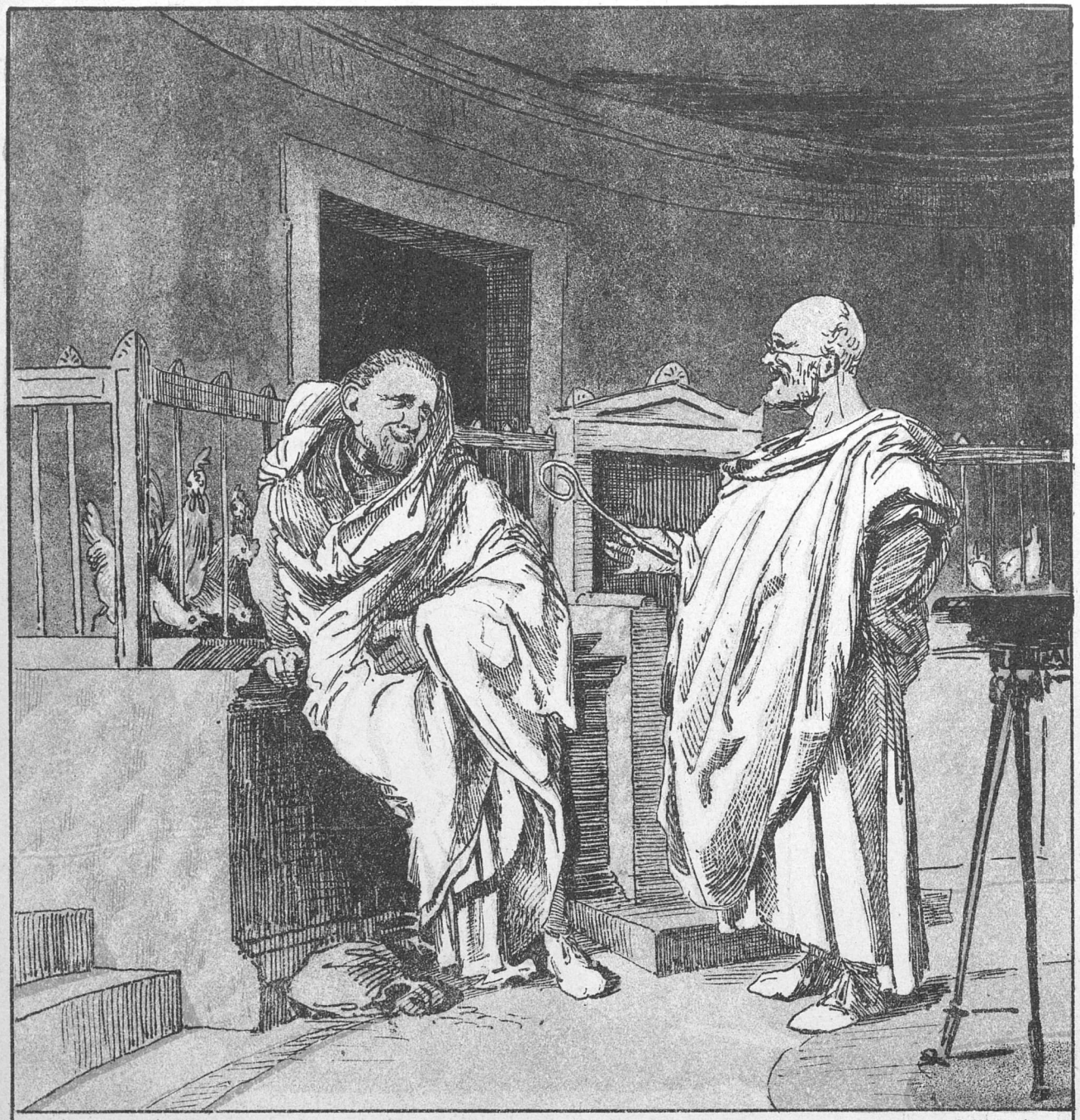

GÉRÔME *pinxit.* »PUNCH« *delineavit.*

Mæ aa Madsen. vi faastoer 'et
Beier end Nowen hjær o Pladsen;
Æ dæ Nowd, I ett faastoer,
Kom saa baar te mæ aa Madsen!

Vi ka' snakk', saa'n de' faasloer;
Hwa vi saah — I haa wal hoer 'et?
Mæ aa Madsen vi faastoer 'et,
Vi æ Kaa'el, i hudd'n de' goer. —

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** Telefon 3231.
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 3. August. Nr. 32.

PUNCH.

Er det dyrt?

— Sig mig engang, hvad har den Hat egentlig kostet Dig, Kjære?
— Den kostede saamænd to Besvimelser og een Krampegraad.

Et Sørgeqvad om Gjæstgiverne.

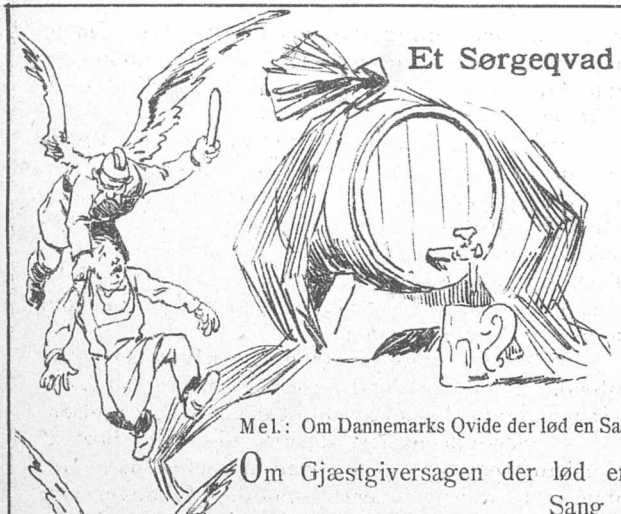

Mel.: Om Dannemarks Qvide der lød en Sang.

Om Gjæstgiversagen der lød en Sang
Heelt sørgelig;
Der var i Beværtningen ingen Gang,
Men Borgerkrig.
Ned paa de Værter slog Stadens Betjente,
Som paa de arme Smaaspurve en Glente,
Og Mulkterne regned' i Retten.

Den Gjæstgivers Glæder til Sorger blev
Og bitter Strid,
Naar ikke han havde et Borgerbrev
Fra gammel Tid.
Holde han skulde til Brug for sin Næste
Opredte Senge og Staldrum til Heste,
Hvis ei, fik han Mulkter i Retten.

De gik til Borgmester, de gik til Raad
I Aar og Dag;
De gik til Ministeren under Graad
Med deres Sag.
Her blev de trøstet, og hist man uddrev dem,
Stadigt gik Byens Betjente og skrev dem,
Og saa faldt der Mulkter i Retten.

»Udelukt« var de fra Næringsdrift
I deres Fag,
Men »indelukt« blev de — og det var stift —
Saa mangen Dag.
Skjæbnen de mon' til det Yderste friste,
»Sidde den af« vilde altid de Fleste
— Den Mulkt, som der vanked' i Retten.

Og Dagene rinde, og Tiden gaaer
Sin vante Gang,
Men endnu dog lyder fra Aar til Aar
Den samme Sang.
Retten i Danmark skal have sin Gænge;
Gjæstgiversagen kan end leve længe,
Mens Mulkterne regne i Retten.

Tidstavle for Juli Maaned.

1ste Juli. Sceneinstructeur Emil Poulsen og Secondcensor Vilhelm Møller begynde at fungere. Frygteligt Slid i den begyndende Virksomhed. Apropos Secondcensor! Det maa være ret smigrende for Ens Selvfølelse at være Nr. 2, hvor Erik Bøgh er Nr. 1.

2den Juli. Sangerdirecteur Rantzaus Biografi staaer i »Artisten«. Hans »Døgnfluer« berømmes, medens de lige saa daarlige »Vilde Skud« af Carlson haanes.

— Sangerdirecteur Carlson tænker paa at nedlægge Forbud imod, at Rantzau offentligt eller privat omtaler hans »Vilde Skud.«

4de Juli. Carlson faaer Afsked fra »Kisten« og er nærved at gaae i Graven derover. —

6te Juli. Fredericiaslagets Aarsdag feires ikke, hvorimod Martinius Nielsen feires i Skotterup, hvor han viser sig i et nyt Sommerdress.

7de Juli. Julle Westermann feirer paa Dyrehavsbakken sit 50aarige Jubilæum som Sangerinde. Hun skreg første Gang, da hun blev døbt i Svendborg Kirke.

9de Juli. Politibetjent Ole Nielsen, Nr. 906, holder 5aarigt Jubilæum og faaer en Belønning af Politidirecteuren, fordi han ikke er seet fuld i Tjenesten i al den Tid.

— Rasmus Sjællænder havde samme Dag netop tilbragt 25 Aar af sit Liv i Forbedringshuset. I Anledning af Jubilæet var der en lille Festlighed paa Vridsløselille, hvor han for Øieblikket er beskjæftiget med at pille Værk. Han modtog en smuk Erindringsgave »i Dagens Anledning.«

12te Juli. Redacteur Hjort-Lorentzen abdicerer og reiser i Lighed med en stor Forgjænger med Sølvtøiet til Norge.

14de Juli. Anti-Stores Mænd paa Frederiksberg affatte en Resolution, der er noget »ramm« i Smagen for visse Folk.

— Holger Drachmann leverer Redacteur Carl Aller 37 Tommer rimløse Vers á 1 Kr. pr. Tomme.

17de Juli. Forfatterne af Nørrebroes Sommerrevue aflevere høitideligt den 1ste Halvdeel af 2den Act. Flere af Bladene notere denne epokegjørende Stordaad, og vi følge Exemplet. Directeurerne give Festmiddag i Anledning af Leveringen.

20de Juli. Der holdes Læseprøve paa Nørrebroes Theater paa »Pretiosa eller: Desse Vei med Sølvtøiet,« dramatisk Delirium af Fotograf Fristrup.

— Sidste Halvdeel af 2den Act af Sommerrevuen afleveres. Forfatterne give Frokost.

22de Juli. Ferdinand Schmidt trakterer under Prøven de i Sommerrevuen Optrædende med Soda og Pommerants, een til hver. Han bestiller sig et Par nye Buxer hos Brødrene Andersen; de skulle første Gang benyttes i Sommerrevuen.

23de Juli. I alle Blade meddeles det under Bognyt, at Forudtegningen af Billetter til Sommerrevuen er begyndt.

— Secondcensoren sætter sine første Blyantsstreger. Han gaaer i den Anledning endnu mere selvbevidst flommefed ned ad Gaden, speculerende paa en Oversættelse fra Tydsk af Leo Tolstoj, som han nok selv faaer Lov at censurere i »Berlingske.«

25de Juli. Tittitgen beslutter at ville sætte fuld Kraft paa Marmorkirkens Fuldførelse. De to historiske Mursvende erholde i den Anledning en halt Arbeidsmand til Hjælp. Det bliver altid til »To og en halv.«

28de Juli. Aarets femte eller sjette Revue — Morskabstheatret, Vennelyst, Amager Variété m. fl. have alle været der — sættes i Vandet ude paa Nørrebro af »de gamle Revueforfattere«. Genren, der alt var stærkt ifærd med at blive vandet, faaer nu nok snart den endelige Dukkert af V. Møller, naar han stryger det Bedste og kun lader det Vandede staae.

29de Juli. Politiinspecteur Umulius faaer Permission til en Udenlandsreise, og Overbetjent Grobian varetager hans Forretninger under Fraværelsen.

— Secondcensoren skjærer yderligere bort af Morskabstheatrets Revue, hvad der efter hans Mening er til dens Fordeel; samtidigt forlanger han Noget sat til paa Damernes Bagdeel. Han bliver neppe po-po-pulær hos Damerne.

31te Juli. Skuespillerinden Fru Thora Carlsen, født Andersen, fødes, — Aaret er en dyb Hemmelighed.

Til Fru Elisabeth.

Nu ve' jeg lade Lyren tone,
Saa i min Sjæl det gi'er et Sprœt,
Og Sangen gjælder Frederiks Kone,
Christensens egen Elisabeth.
Hende har jeg nu kjendt fra Lille,
Da hun af Aar var kun en Snees,
Men saadan som nu hun sla'er sin Trille,
Siger jeg: „Den er høi, Andrees!"

Alle vi Andre kan jo mœrke
Lidt Gnaveri af Tidens Tand,
Men Lisbeth synger som en Lœrke
Over vort lille Fødeland.
Hun er nu immer glad og munter,
Sla'er til sit Skjørt med Ungdomslyst,
Og alle Bekymringer gaaer herunter
Ved Lyden af hend'ses klare Røst.

Der i Paris, paa Bulevarden,
Har de jo en Yvette Gilbert —
Lisbeth, Du hører med til Arten,
Og det saa lignende regulœrt. —
Hvis jeg var Digter, — aah Du kjœre! —
Saa sku' jeg vise, det var let
At søge en høiere Digterœre
I Sang til Yvette-Elisabeth.

Søren Pipperup.

Høg over Høg.

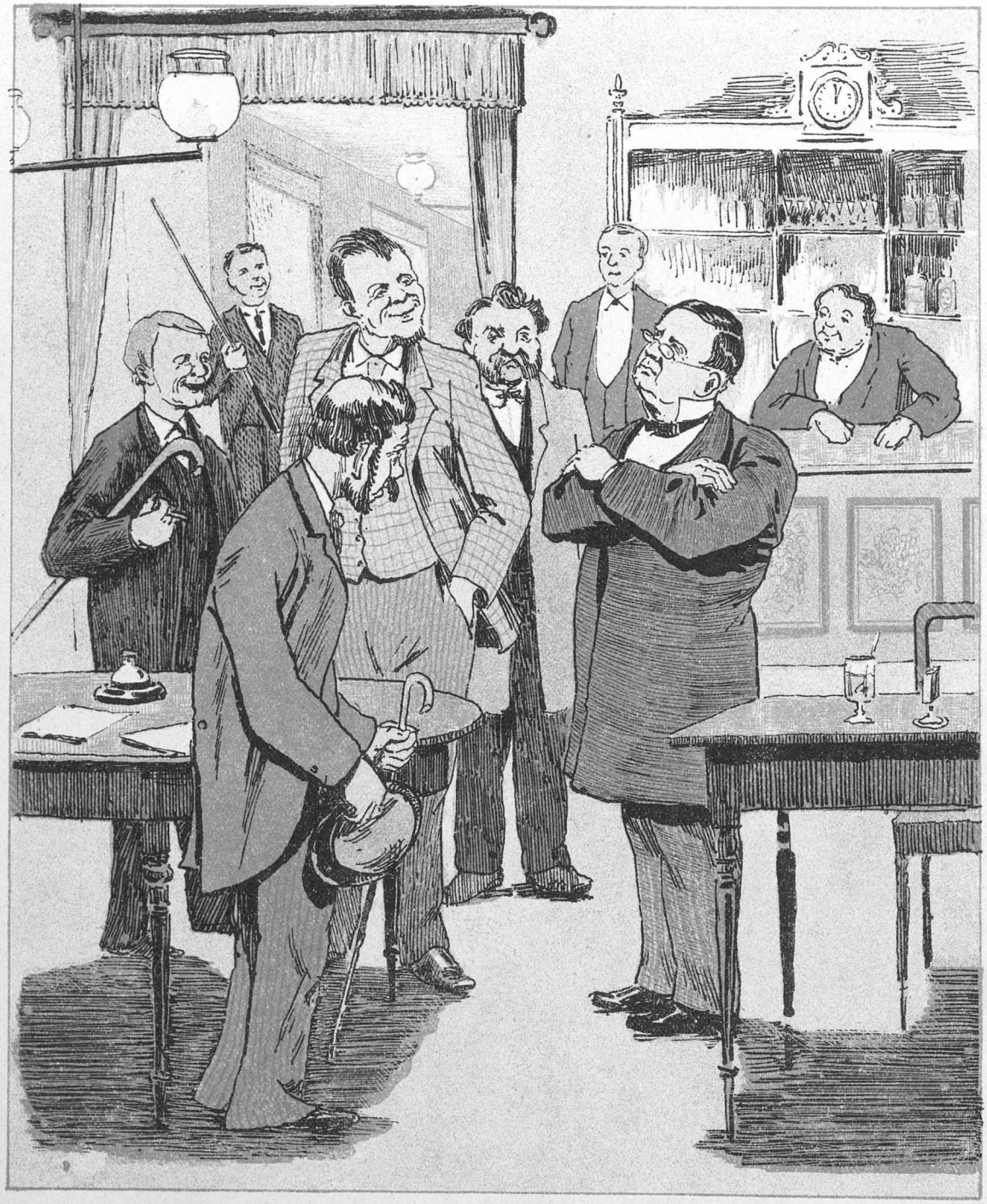

Skrædersvenden: Opvarter, fir' Bajere!
Byfogeden: Der maa ikke serveres, Kl. er over tolv.
Sk.: Opvarter, fir' Bajere!
B.: De veed nok ikke, hvem jeg er? Jeg er Byfoged i Hjørring.
Sk.: Byfoged i Hjørring! Er det no et? Jeg er Skrædersvend over hele Verden.

Ikke Røg!

— Conducteur! Har De ikke Røg?
— Jo, Værs'go! Her er »Ikke Røg«.
— Jeg forlangte ikke »Ikke Røg«, jeg vil have »Røg«.

Vers.

Pjat!

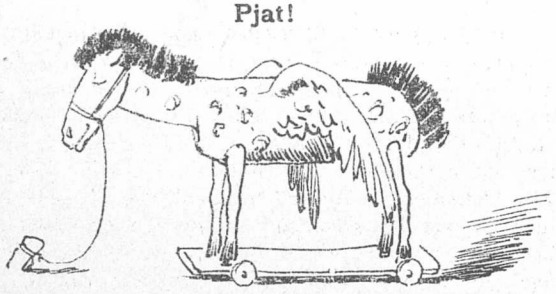

Pjat — Pjat — meningsløst Pjat!
Hver virkelig Pegasus sover.
For Tiden er reist om Parnasset en Mur,
Som Ingen kan klattre over.

Pjat — Pjat — meningsløst Pjat
I Digterhjernerne summer.
Rimene hylles i tanketomt Vaas,
Kun Ordflom Rythmerne rummer.

Pjat — Pjat — gyldengrønt Pjat
I stormrød Stilhed forstummed',
Bragende ruller den ildsorte Jord
Sin lydløse Vei gjennem Rummet.

Pjat — Pjat — Sqvalder og Sqvat!
De sprutter — de sprutter med Sværte.
Brølende Tavshed! — I skyhøie Dybder
Blafrer en stiprende Kjærte.

Helro Gede.

Selvmordet i Søndermarken.

(Frit efter »København«.)

Da Solen igaar luegyldenrød gik ned i Vest-Nordvest, en Streg til Vest, bag Søndermarkens mørkesorte Kroner, laa ved Foden af en gammel, 19aarig Eg en 600aarig Yngling, blødende, med blege Ansigtstræk, og død af Selvmord.

Hvem var han? —!

Hans Navn var Peter Jensen, og han tjente i en herværende større Restauration som Serviceindsamler.

Hvad var Grunden! —?

Som bekjendt skal Serviceindsamlerne erstatte de Gjenstande, de komme for Skade at slaae i Stykker, og samme Dags Morgen havde den Ulykkelige havt det Uheld at knase

5 Fajancetallerkener

i Gulvet. Dem skulde han nu erstatte med 50 Øre pr. Stk. Tre Dage forud havde han maattet betale 26 Øre for to Snapseglas. Det blev ham for meget. Han kunde ikke bære Byrden. Altsaa — — —

Hans Kammerater

har i Peter Jensen mistet en god Ven og en elskværdig Kammerat, der altid var i godt Humør lige til det Sidste.

Hvormange Offre vil endnu denne Erstatning for ituslaaet Service kræve?

Spinatus.

Ærede Læsere vil ved at læse Artiklen om Selvmordet i Søndermarken sikkert give os Medhold i, at vi er Byens hurtigste og bedst betjente Nyhedsblad.

Selvmordet foregik imorgen Aften, fem Timer efterat Trykningen af vort langt over 10,000 Exemplarers Oplag var sluttet, og allerede idag bringe vi en udførlig Beretning om dette og et i alle Enkeltheder lignende Billede af Selvmorderen. Hvilket andet Blad gjør os det efter??!!

Ogsaa i Fremtiden skulle vi betjene vore 50,000 Læsere paa ligesaa fortrinlig Maade. Hvad der er sandt, skal vi meddele hurtigst muligt, og hvad der er Løgn endnu tidligere.

Kristian Krogh paa Amager.

(Frit efter »Politiken«).

Mel.: »Marlborough s'en va-t-en guerre.«

Kristian Krogh i Leding drager —
Mironton, mironton, mirontaine! —
Han drager til Amager;
Det gjælder Erik Skram!
:|: *Han leder efter ham,* :|:
Da han i Leding drager
Med megen Brask og Bram.

Han drager fra »Bernina« —
Mironton —
Men Frøken Albertina
Dog ikke følger ham.
:|: *Nei, det er Erik Skram,* :|:
Han søger fra »Bernina«;
I Sporvogn gaaer det fram.

Og i den danske Sommer —
Mironton —
Til »Vennelyst« han kommer,
Men finder ikke Skram.
:|: *Det irriterer ham,* :|:
Og i den danske Sommer
Paa Norsk han si'er: Goddam!

Og videre han drager —
Mironton —
Og kommer til Amager'
s den anden »Variété«;
:|: *Men ikke faaer han see* :|:
Hin Erik, hvad der plager
Ham — ak! — med Vok og Ve.

En Landsmand dog han træffer, —
Mironton —
Der paa sit Ravnorsk bjæffer
Om Danmarks store Mænd,
:|: *Om Brandes og om Hen-* :|:
Om Henning Jensen bjæffer
Den norske Snedkersvend.

Paa denne Nordmands Færden —
Mironton —
Ei større Mænd i Verden
End disse To blev seet.
:|: *Thi Henning er Prophet,* :|:
Og Georgs hele Færden
Har viist ham som Athlet.

Han »Politiken« priser —
Mironton —
Som Heros blandt Aviser
I alle Verdenssprog,
Og Albertina Krogh,
Der er saa superklog,
Nu Hørup flux bespiser
Med Snedk'rens vise Sprog.

For hvad han observered' —
Mironton —
Notered' og skizzered',
Hr. Hørup siger Tak;
Han si'er mangfoldigst Tak
For denne Snedkersnak.
Men os der blev serveret
En artig Pris Tobak!

Samtale.

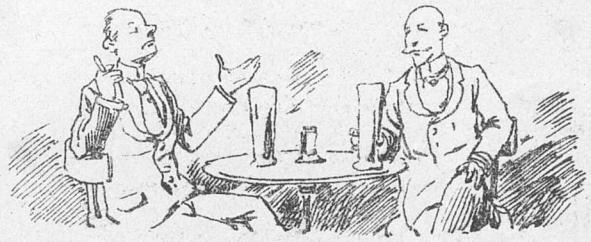

A.: „Har De seet de to nye Revuer?"
B.: „Jo Tak!"
A.: „Og hvad er Deres Mening?"
B.: „Den ene er saa beskaaren, at der ikke er blevet Noget tilbage, og i den anden har der ikke været Noget at skjære af."

Aforismer.

En epokegjørende Opfindelse, som store mekaniske Genier gjennem Tidsaldre forgjæves have søgt at løse, er for nylig gjort af en dansk Mand. Det er en „Kepi-Mekanik," hvorved man kan folde en Kepi sammen paa utallige Maader, medføre den i Reisekuffert, bære den under Armen (sikk' en Lykke!) m. m. Denne store Opfindelse i Forbindelse med den allerede tidligere opdagede „Fangsnor" og de nye Krandsekage-distinctioner maa ansees for et mægtigt Skridt henimod „det effective Forsvar." — Spørger man, hvad den Fyr hedder, der har opfundet Mekaniken, da er hans Navn Fyrwad.

Sædelighedsfølelse. „København," Kiste- og Varietébladet, er sædeligt forarget over Prostitutionen!! Man kommer til at tænke paa det gamle Ord: *„Saa præke de Ræve for Gjæs!"* — Humlen er dog maaskee, at Bladet ønsker at forøge de „10000" Abonnenter med et tusinde Abonnentinder fra Prostitutionens Qvarterer.

B'er. I nordiske Blade spilles med visse Pauser en permanent Symfoni i B-Dur: B. B., E. B., G. B. og H. B. Af disse have B. B. og G. B. i sin Tid udfægtet lange Kampe om, hvem af dem der var det rigtige store B., og de sluttede omsider Striden ved gjensidigt at eragte hinanden for store Bogstaver at være. E. B. indtager den Position at være Broder til G. B., og H. B. var allerede ude af Sagaen, da han forleden gik paa Næsen over Paris's Barrikader.

Brevkasse.

☛ Bidrag til Bladet betales med klækkeligt Honorar.

Alter ego. Om end Ligheden var større, end De troer, vilde det Indsendte dog ikke kunne benyttes.

Tante Rikke. Det bedrøver os dybt, at De er bleven vred, men vi kunne ikke forandre vor Dom.

Red.

☛ Red. kan ikke paatage sig Ansvar for Bidrag, der ikke benyttes, ligesom man ei heller kan svare enhver Indsender.

☛ **Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg.** ☚

Den nye Svend.

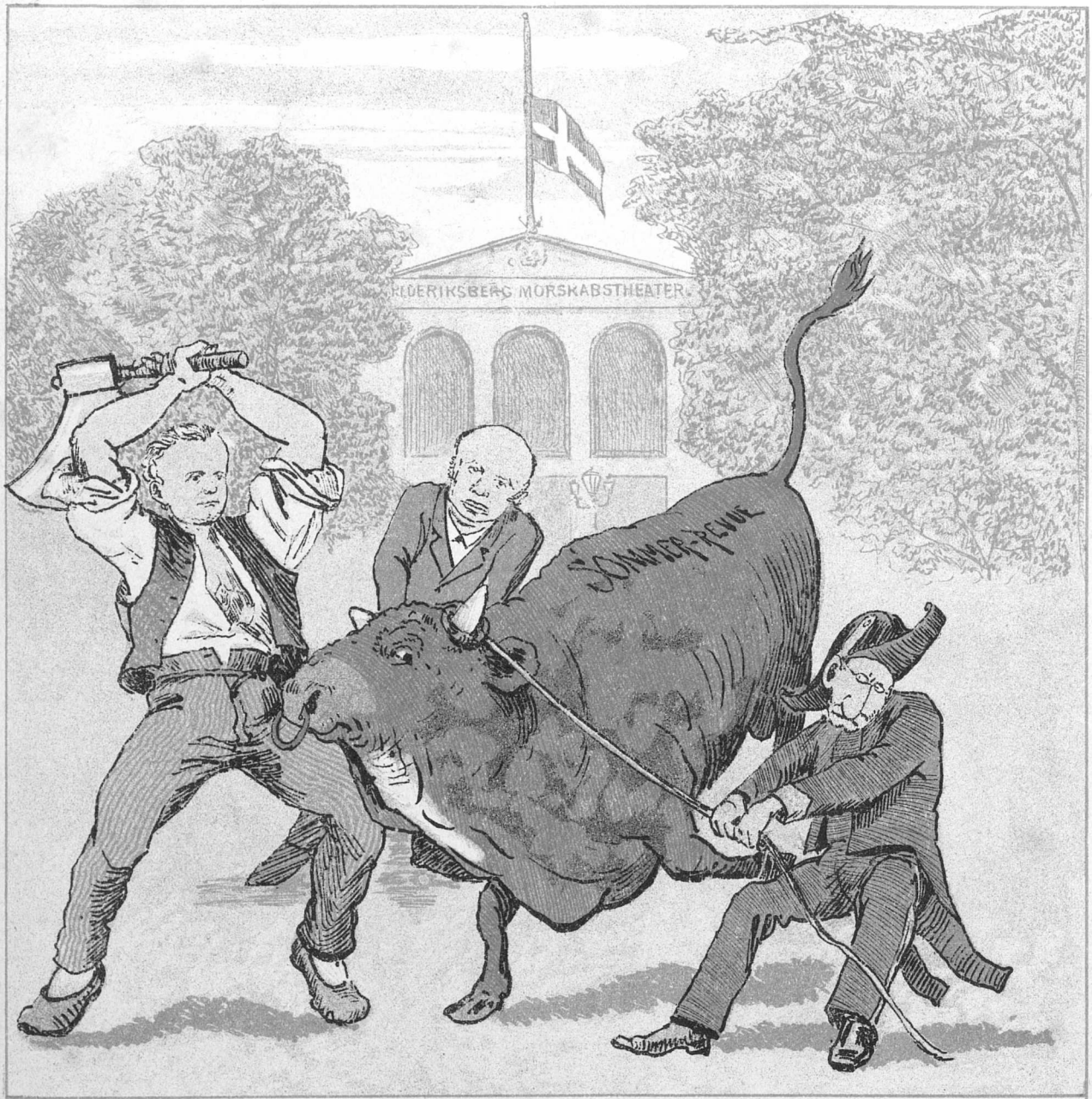

Den Slagter smøger op og tænker efter:
Nu gjælder det at vise sine Kræfter!
Man er beskikket Slagter (eller Censor),
Og Dyret mangler jo complet Defensor.
Nu slaaer jeg til, saa veed man, hvad der føl'er,
At Blodet flyde vil i hele Skyller,
For jeg er nemlig Slagter Vilhelm Møller.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34. Telefon 3231.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **L. Kragballe**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 10. August. Nr. 33.

PUNCH.

Undervisningens Frugter.

— Vor Gine har saamænd igaar forlovet sig med sin Musiklærer.
— Ja, har jeg ikke altid sagt, det kan aldrig skade, at man lader sine Børn lære Noget!

Vikingebalkens Fortsættelse.

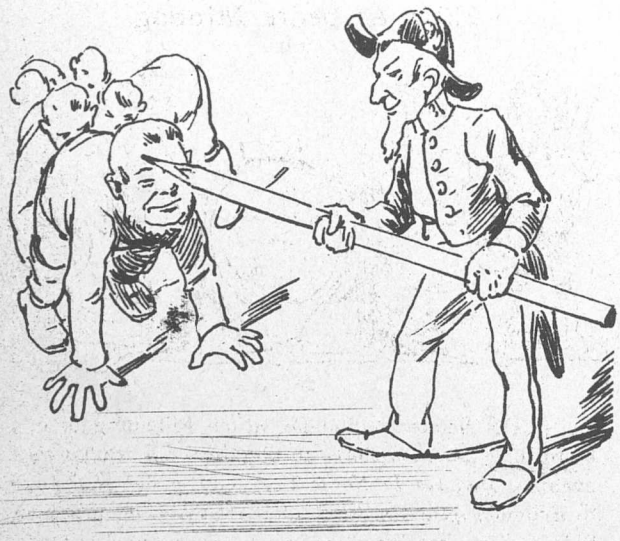

Mel.: »Hvor herligt er mit Fødeland!«

De drog fra Kæmpers Fødeland,
Det havomkrandste, gamle Rige,
Og da i Land de monne stige,
De øved' Kæmpeværk paastand.
Men Jonathan, den fule Broder,
Han gav dem Prygl flux efter Noder
:|: Og satte dem i en Cachot —
Det fik de lavet rigtig godt! :|:

Det har forlængst vi Alle hørt,
Om hvordan disse Mænd fra Norden
Den næste Middag for Mayoren
I Brooklyn derpaa bleve ført.
Da de var slaaet lidt i Smadder,
De fik en Sludder for en Sladder,
:|: Et Maaltid Mad for deres Sult
Og slap forresten for en Mulkt. :|:

Se, efter den Debut vi saae,
De nok saa stolt med Hov'det kneiste,
Hvorpaa de til Chicago reiste,
Og der er de nu ovenpaa.
Der har man taget godt imod dem;
Det lader til, at man forstod dem.
:|: Mayoren gav dem der *carte blanche*
Til en forrygende Revanche. :|:

Han med en Blyant mærked' dem
Der, hvor vi Andre har Forstanden,
Som gale Tyre midt i Panden;
Med dette Mærke gaae de frem
Til Luncheon og til Middagsgilder —
O, blot nu ingen Sjæl dem driller!
:|: De har jo Kraft som Mandals Lax
Og giver Juling ligestrax. :|:

Den norske Nordmand er en Gut,
Og naar paa Vikingfærd han drager,
Det baade knager og det brager
Og smager af det løse Krudt.
Det vilde grændse til Mirakler,
Hvis ikke der blev fleer Spektakler,
:|: Naar saadan en forvoven Fyr
Gaaer atter ud paa Eventyr. :|:

Man spricht Deutsch.

Fabrikant Bleichenstein: Na, mein lieber Herr Sørensen, Kopenhagen ist ja ein ganz famos, ganz nitelich Stadt. Und der Magistrat ist sehr bedenksam; der hat Bänke beim Pferde gestellen lassen.

Grosserer Sørensen: Næ, der Lassen sind niks in Magistraten, aber in Communalbesteuerungen. Und Lassen sagt, wir bist Schweine Alle zusammen in der Kloaker.

Bleichenstein: Ach so! Ich meinte nur, dass der Magistrat hier auf Königs Nitorf Bänke gestellt hat.

Sørensen: Na, ja nun ist jeg mit. Hier po diese Bank sasz für einige Tage seiten eine junge Dame mit ein Katzenkilling. Und da man seen til skullen sollten wollten, da hatte das junge Dame den Katzenhalen ganz und gar afgebissen und ædt Stumpfen.

Bleichenstein: He he, sehr gut, wahrhaftig. Ich kann auch eine grinachtige Geschichte erzählen. Ein gamler Mann war auf Abenteuer ausgegangen, er hatte einen janz juten Bär — Björn, verstehen Sie; er satze sich neben ein hübsches Mädchen am Dossering und gererte sich wie ein verliebter Hundestegel. Als Mahl-

schatz diente ihm eine Kantøffel, die er aus seine Tasche hervorgeholte und die Geliebte überreichen wollen sollen, als die Kantøffel im Peblingesee niederrollte, und der verlibte Jüngling auch im Wasser heruntersprang um seine Schatz zu wiederholen. An diesen Zeitpunkt herbeikam ein Schützmann um das verwirrte Mensch zum Detentionslocal bringen sollen werden lassen.

Sørensen: Jawohl, jeg kennt gut nok Lassen, und auch Madsen.

Bleichenstein: Und Jensen, und Frederiksen?

Sørensen: Ja, und vielleicht auch Christophersen. Jeg hat mange viele Bekanntere gehabt haben gewesen. Jeg kennt okso die Storesmænner und ihre fule Hinsichten mot den Mittelstand. Wir fik dem aber glücklich umgebragt og herumgekommen mit ein geknækket Hals vor den ganze Project. Nun aber sagt Secher, at das Ministerium Estrup ein Serie B auf eigenen Hand etablieren sollen wollen werden, und dann haben wir den grimmige Geschichte ganz von fordern aus.

Bleichenstein: Wer ist der Secher?

Sørensen: Er bist Redacteur af Alberti sin Avis und Adoptivfatter zu den kleine Oscar og den smaa Robert, welche mit Tonnenband und andere Leutes gute Name und Rückte in die Feuilletonspalten spielen.

Bleichenstein: Das ist ja ganz frevelhaft.

Sørensen: Gewiss! Gleichsom in Faaborg, der ein Toldkontrolleur eine Landwirthsfrau ganz zum nackte Leib abgekleidet hat um Contreband zu zucken. Das ist fælt und væmmeligt zu denke po.

Bleichenstein: Ach, es thut mir weh für das schöne Dänemark, dasz solche Dinge passiren können mögen wollen sollen. Ihre Ohresund ist grosartig wunderschön. Sage mir aber mal, was ist das für Maulwurfshaufen drauszen beim Walde?

Sørensen: Ah, das ist unsere Forten. Sprechen wir aber lieber von etwas anders.

Bleichenstein: Und warum das?

Sørensen: Weil der Bahnson sagt: Ich mag nicht leiden, dass Sie ved den Festung pillen wollen mögen. Deshalb ist das eine kildene Sache, sehn Sie. Far wohl lieber Hr. Bleichenstein! Ich muss schünden mich heim.

Efter en bedre Middag.

— Det hedder i Bladene, at en Billedhugger er i Færd med at modellere de Figurer, der skal staae ovenpaa *Magasin du Nords* Tagfront, og det skal være to hvilende Qvinder, der holder et Skjold, og paa hver Side af dem skal der staae en stor Dreng med et Overflødighedshorn. Kan Du finde det, om jeg saa maa sige, Symbolske i den Historie?

— Vel kan jeg det. De to qvindelige Figurer skal naturligvis være saadan en høiere Transfiguration af Wessel og Vett.

— Og saa Drengene?

— De skal repræsentere Kræmmerne i Kjøbenhavn og i Provindserne.

— Saa er der Overflødighedshornet.

— Ja, kan Du ikke begribe det? Det er jo netop Symbolikum paa al den Overflødighed, de andre Kræmmere har maattet afsee til Wessel & Vett.

— Lad det gjælde! Men hvad skal saa Skjoldet forestille?

— Det kommer an paa den Inscription, det skal have, og veed Du. hvad jeg har hørt, der skal staae paa det?

— Nei, hvad er det?

— Der skal staae: „Himlen bevare os naadig og vel for en Filialskat!“ — Se, nu har Du hele Forklaringen!

Kometen.

Er der Nogen, der har seet 'en? Jeg mener blandt de Sørensen'er, der boe her paa Planeten? Thi Astronomerne har jo seet den længe gjennem deres lange Pusterør. Den sidder nok p. t. underneden den store Bjørn, men skal selv have saa stor en Bjørn, at vi kan vente, den om føie Tid vil komme dinglende ned paa vor stakkels Jord. Saa er Spørgsmaalet: Hvad saa?

Den Mulighed, at vi kan faae en ordenlig en paa Kassen og blive smaddrede i et Secund som en Flue, der paa Grund af personlige Forhold ikke er hurtig nok i Vendingen til at gaae af Veien for en Støvlesaal, der er ude at spadsere, er ikke heelt udelukket. Det siger Flammarion. Herved maa dog bemærkes, at dersom bemeldte Komet skulde være, jeg vil sige f. Ex. af Smør, saa gjør det Ingenting andet, end at Jorden bliver kanskee sig lidt fedtet paa Frakken, men det kan jo tages af med Benziens danske Grammatik. Men *posito*, jeg sætter, at Kamelen er af Jern og render os lige paa Maven — ja saa kan vi sige: „God Nat, Ole, Pengene ligger i Vinduet!“ — Om nu saa var, hvad saa?

„I de dybe Dale".

Uh, hvor jeg sveder! Er der lige saa varmt oppe hos Dem, Frøken?

Finfølelse.

— Men Gud, Hr. Petersen, hvorfor river De dog saadan i min Vifte! Den har jo ikke gjort Dem noget.

— Oh, Frøken! jeg hader og afskyer alt, hvad der kan virke afkjølende imellem os.

Seet fra Universets Standpunkt er Sagen jo ikke saa farlig endda. Vor Jord, seet f. Ex. fra Solen, er jo ikke større end et Knappenaalshoved, og seet fra Sirius f. E., = 0. Saa der bliver ikke stor Staahei i de himmelske Regioner, om den skulde gaae al Kjødets Gang. Seet fra vort eget lille bitte Standpunkt, er Jorden jo ganske vist en farlig Størrelse. Men den Skjæbne, der vil times den, hvis Kamelen — Kometen, mener jeg — er af Jern, stemmer dog Sindet lidt alvorligt. Det er vist bedst, at vi, med den Skjæbne for Øie, slutter Fred over hele Linien. Frankrige bør tilgive Tydskland, Nellemann bør tilgive „Dannebrog," Carstensen vise Forsonlighed mod alle dem, der har opkaldt ham efter den store engelske Frihandelsmand, „Dannebrog" falde „Politiken" og Collin Jagd i Armene. Ingenieurerne blive frie uden Benaadnings Nødvendighed. Det socialistiske Spørgsmaal er løst. Om Bimetallismen, Stores-Institutionen og Agrarerne er der ikke Tale mere. Marmorkirken er færdig. Alt er ordnet, og her bliver saa fredeligt som fordum i Guldalderen, da Lammet legede med Ulven. — Det gjør os kun ondt for Maanen, den Stakkel, — hvad skal der blive af den, naar den ikke mere har Jorden at holde sig til? Naa, den kan maaskee hænge sig i Halen paa Kometen og paa den Maade faae sig en Udgangsbillet til en større Lystreise til ukjendte Solsystemer. Det kan jo blive Sjov for den gamle Fyr og oplive hans grædefærdige Fjæs lidt!

Farvernes Digter.

Han digter ikke om Livet, ikke om Glæden og Smerten, ikke om det, som kan forstaaes. Hans Digte er mørkegraagrøn Kaviar for den graa Hob. Han digter Farvernes uendelige, meningsløse Poemer. Deres Glæde og Smerte. Den høirødt jublende Glæde hos det sort- gulblaa Røde, den gul-grønstille, sortgraa Melankoli hos det tusmørkeblegt bløde Violette.

Det er Farvernes Vibrationers fantasifremtryllede, følelsesfulde Billeders naturstemningsfulde, skingert, varmt, sukkersødtbittert gulgrønne, fuldmaanelandskabsforførerisk gribende Toners længselsfuldt skjælvende, sittrende, hvide, slangebugtede, snigende Slyngningers evige Rythmers tryllende Harmoniers ubevægeligt krampefortrukne, kalkhvide, grøn-skyggede, forbavsende, høirøstet taushedsfulde, gribende Poemer.

Med andre Ord: Han gaaer høit!

Han digter over det Dystre, sortgulgrønt Blaarøde hos den mørkt violethvidtdybe Skov.

Hans Digte ere som Harper i Luften.

Selv over Farvernes Toner og Tonernes Duft og Duftenes Farver og Farvernes Duft og Duftenes Toner og Tonernes Farver digter han.

Farvestemningen i et Fad kold, bleg Tykmælk skildrer han f. Ex. paa følgende Maade:

Visnende Kalablomster lyser
Som Kat i Maaneskin.
Over blegen Kalkvand rinder
Gylden Flødes milde Strømme.
Over hvide Marmorørkener
Flygter lydløst
Skeens sølvgraa Svane.

En Tallerken rødblaagrøn Persillesuppe med sortblaa ultravioletrøde Kjødboller skildrer han i følgende farverige Billeder:

Purpurne Øer i slumrende Fedmes
Sølverne Stænk over maanegrønne Eng.
Gyldne Skeers Flugt mod Tænders Stjernerader.
Fra skjælvende Læber
Spildes Luers Dugg.

Hans sidste Arbeide hedder: **Ultra-Violet.** Den ultraviolette Farve er, som idetmindste Alle veed, slet ingen Farve. Saaledes er Ultra-Violet en Samling Prosadigte, der hverken er Digt eller Prosa. Det mærkeligste af disse Digte er Prosastykket: **Sort,** der alene ved Læsningen bringer det til at sortne for almindelige, dødelige Øine.

Sort.

To Herrer i Sort. Hattene sorte, Frakkerne sorte, Buxerne, Vesten sorte, Støvler og Handsker ligeledes sorte. Solen blændende hvid langs hvide Huse i røde og blaa Krusninger. Det Sorte nedbøiet, stumt, stift som dybe Rynker i en Pande. Og Lyset og Farverne hvirvles saarede op og stikker i det Sorte. Og det Sorte kryber sammen som i Krampe, ubevægeligt, forbausende det klare, rene, gulgrønne Hvide. Og det Hvide er et stort, barnligt Hvidt med sorte Øine, og det Sorte er et stort, stort Sort med hvide, hule Øine. Og det Sorte er fromt, og det Hvide er sort, og det Sorte er hvidt, og det Røde er grønt, og det Gule er rødt, og det Grønne er blaat, og det Blaa er sort. Og hvorfor er det Sorte nu saa hvidt og det Hvide saa rødt og gult og grønt? Det er fordi det Røde er grønt og det Grønne er hvidt, og fordi det Hvide er sort og det Sorte er hvidt.

Og Lyset kredser eftertænksomt om al denne Far-

vernes Forvirring, og det begriber ikke sig selv, men antager, at det enten maa være qvalificeret til Bidstrup eller ialfald maa have en betydelig Bjørn, og beslutter at henvende sig til Oldermanden for Farverne for af ham at faae Rede paa Tingen.

Ingenieurernes „Cartons".

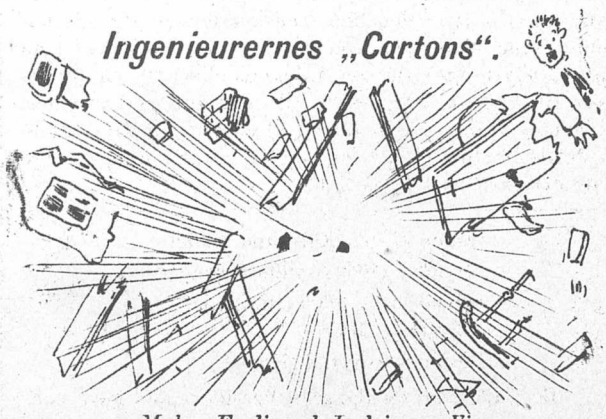

Mel.: Ferdinand Ludvigsens Vise.

Kjendetegn paa en ægte Helt
Viser sig ikke blot i Felt;
Netop en rigtig rask Soldat
Altid i Fred er til Krig parat.
Derfor har vi jo Fæstninger lavet,
Vi har baade grundet og gravet.
Naar vi var færdig med een, min Ven,
Sa'e vi: Paa 'en! paa 'en igjen!

Da disse Fæstninger nu kom frem,
Skulde der helst kunne skydes med dem;
Derfor, endskjøndt det var lidt haardt,
Maatte en Deel af Skoven bort.
Vel var det Modsatte blevet lovet,
Men der bliver dog lystigt skovet.
Væk! væk! væk med den Skov!
Der bli'er inte spurgt om Forlov.

Men den sidste Idee, vi saae,
Den er nu værd at høre paa:
Af en General Brialmont
Ingenieurerne fik Cartons.
Huse og Bygninger, der genere,
Ugeneert vil man dynamitere;
Eiermændene faae kun Bud
Dagen før om at flytte ud.

Folk, der i mange Snese Aar
Eied' maaskee deres gamle Gaard,
Faae nu at vide lige med Et:
Nu skal Gaarden sgu' ha'e sit Fedt.
Bønder saavel som Standspersoner
Trues af Dynamitpatroner.
Er de først paa Carton'et, skal
Op i Luften de med et Knald.

Det er en høierlig Eiendomsret,
Som man nu ikke forstaaer saa let.
Findes det først beleiligt, maa
Hele Stadsen i Luften gaae.
Den er unegteligt ganske munter
Saadan at skulle gaae herunter,
Ikke ved Fjenden gaae caput,
Men ved sit eget løse Krudt.

Derfor spørger nu En og Hver:
Maae vi, Høistærede, være her?
Eller skal hele den danske Stat
Være en eneste Kassemat?
Skal vi af bare Krigsforskrækkelse
Vie os selv til reen Ødelæggelse?
Saa kan vi sige, Store og Smaa:
Sikken Mancer at forsvare sig paa!

Aforismer.

Varslende Dyr. Videnskabsmænd føre en saglig og grundig Discussion i „Politiken" om, hvorvidt det er muligt, at en tudende Hund varsler om Lig. En æret Deeltager i Discussionen mener om dette Spørgsmaal, at Kattens voldsomme Mjaven om Natten hidtil feilagtigt er antaget at have erotisk Betydning, medens denne Mjaven utvivlsomt varsler om Ulykker paa Søen. C. Mortensen af Baarup derimod er en fribaaren Aand, der ikke troer paa Noget af det Hele. Det er ikke Andet end Vrøvl, siger han. Indlæget fra den næste Videnskabsmand imødesees i Videnskabens Verden med megen Spænding. Efter Forlydende agter Universitetet at knytte en Prisopgave til dette Spørgsmaal.

Jorden er rund. En gal Mand, der var paa en Sindssygeanstalt og naturligvis selv mente, at han var klogere end de Fleste, tog, for at overbevise sine Omgivelser herom, en Keglekugle i Baglommen og sprang derpaa omkring i Anstaltens Have paa en burlesk Maade, udbrydende hver Gang Kuglen slog mod hans Posteriora: „Jorden er rund". — Baron Løvenskjold har indbudt Publicum til at sende ham Spørgsmaal til Besvarelse, for at han herved kan faae Leilighed til at godtgjøre, at han er fuldstændig klog. Paa et Spørgsmaal om, hvad Agrarspørgsmaalet er for Noget, svarer han forresten ikke saa heelt tosset endda. Maaskee er han klog nok til at kunne gaae frit omkring og gjøre forskjellige Ting.

Brevkasse

Hr. Skolelærer S. W. Deres Ønske skal snarest muligt blive imødekommet.

Op. 1. Bidraget passer bedst for et Dagblad og kan afhentes paa Contoiret.

Arthur. Nei.

Uf. Uf!

☛ Med dette Numer følger et illustreret Annonce-Tillæg. ☚

Farvel, Høistærede! Hav det godt!

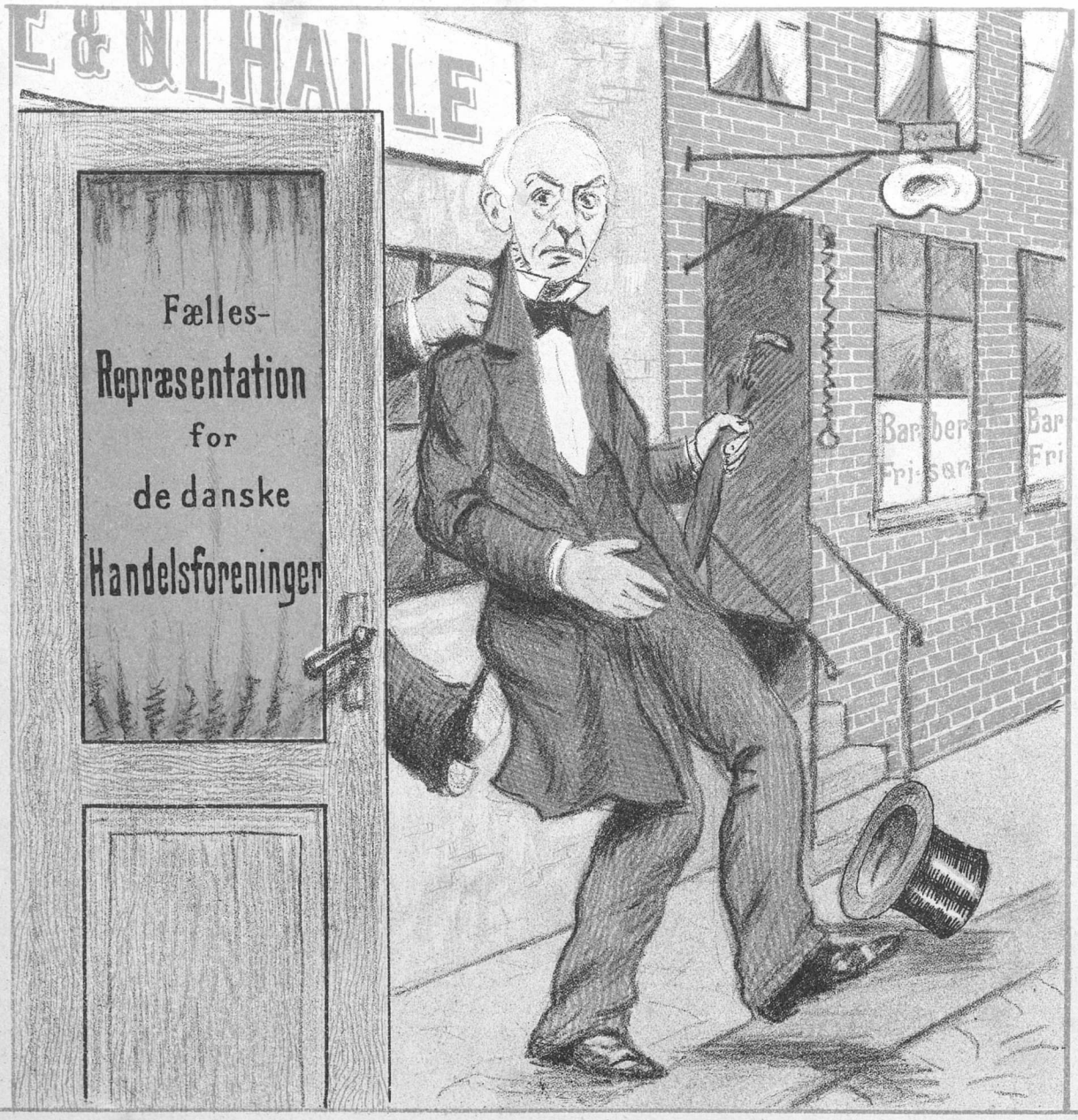

Han manglede selv, det gamle Liv,
Det høist fornødne Initiativ,
Da Stores-Ideen var givet.

Skjøndt Fører, famled' han i sin Flok,
Men Flokken — det er nu tydeligt nok! —
Ei savner Initiativet.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor. Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 17. August. Nr. 34.

PUNCH.

Arbeidets Deling.

— Jeg skulde hilse fra Mo'er og sige, om Doctoren ikke vilde komme hen til os, for Fa'er er syg.

— Saa? hvad feiler da Din Fader, min lille Ven?

— (Fortroligt hviskende): Jeg veed det ikke rigtig, men jeg troer nok, at vi skal ha' en lille Dreng, for hver Gang Mo'er er syg, faaer vi en lille Pige.

JUBILARENS PRIS.

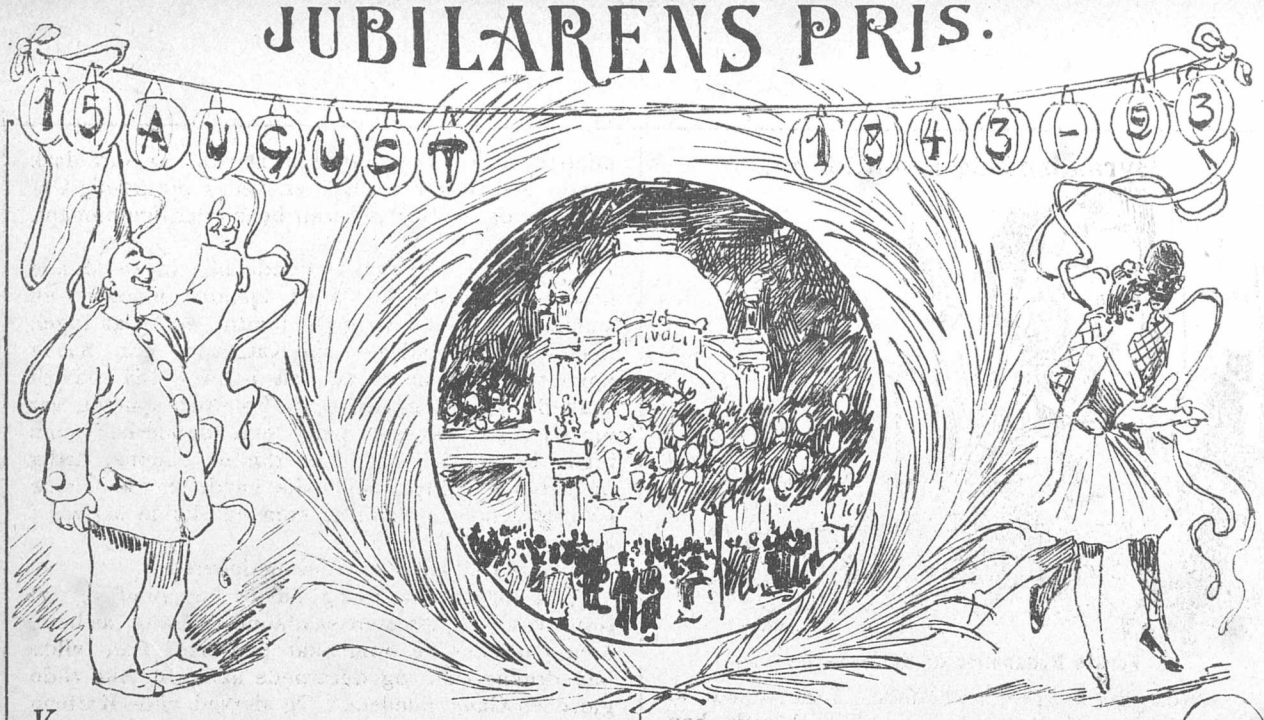

Kjær est Du, Tivoli! Sødt er Dit Navn;
Til Dig staae altid vore Børns Forlængsler;
Huldt Watt og Thrane tager dem i Favn;
Skjønt knirke Dine ny Portalers Hængsler.
Kun der Naturen straaler i sin Pragt,
Og der det friske Ølskum lækkrest smiler;
Kun der man lufte bør sin nye Dragt,
Mens maabende man rundt i Haven iler.

Halvtresindstyve Somres lange Rad,
Det er den Tidens Perlesnor, der vinder
Sig om Dit Løv. Mens ved en Øl fra Fad
Man drøfter Carstensen- og Lumbye-Minder
I Dine italienske Nætters Glands,
Vi føler os i Paradisets Have.
Du Lokkemidler har for hver en Sands,
Og Nimb med Flere sørger for vor Mave.

Som Pjerrot Ingen gjøre kan Mimik,
Hans skjønne Mund til begge Øren rækker,
Og Columbines hulde Jomfrublik
Forelsket Ynglings Hjertelængsler vækker.
C. C. og Georg svinger hver sin Stok —
I sin Tid fik de den vistnok foræret —
Og af Musikkens Døtre her en Skok
Vel findes, som ei før paa Prent har været.

O, Tivoli! O, alle Danskes Lyst!
Du herligt hævded Dine Traditioner;
Du trykker Alle kjærligt til Dit Bryst,
I Kassen rasler Du med Millioner.
Den Mand er lykkelig, der Actier har
Af Robert Watts og ikke af Hr. Sanders,
Thi hine omkring *pari* stedse var,
Mens disse alle Dage var — was anders.

Vi ønske Dig til Lykke, Tivoli,
Med hvad Du var, med hvad Du er og bliver:
Den Plet, som Ingen gjerne gaaer forbi,
Naar han alligevel gaaer om og driver.
Nu fester Du, saa det har Art og Skik,
Mens Folket samler sig i ydmyg Beden:
O, lad os faae, som altid før vi fik,
Et sjællandsk Bondehus med Stork i Reden!

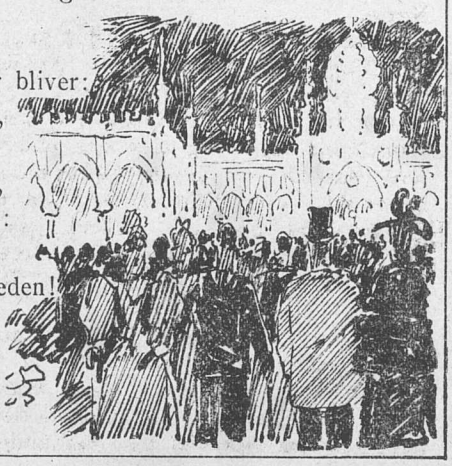

Byraadsmøde i —kjøbing.

Første Behandling af Katteskatten.

Borgmesteren indledede Mødet med at byde de nye Medlemmer velkomne, skjøndt han dybt maatte beklage Tabet af de afgaaede. Det stod dog til at haabe, vilde han sige, at det communale Raad ogsaa i de nye Medlemmer vilde finde værdige Medlemmer uden nivellerende Tendenser. I dette Haab vilde han gaae over til den store og alvorlige Sag, der stod paa Dagsordenen. Det dreiede sig, vilde han sige, om intet Mindre end at ophjælpe Byens sørgelige Finanser. Taleren havde i Forbindelse med det ærede Regnskabsudvalg udarbeidet et omhyggeligt Forslag om at beskatte et heelt nyt Objekt, nemlig Katte. Det var, vilde han sige, en Kjendsgjerning, og med Skatten for Øie vilde han sige en lykkelig Kjendsgjerning, skjøndt det ellers i sin store Almindelighed var en beklagelig Kjendsgjerning, at der i Byen fandtes saa mange Katte, at den ene ikke kunde komme til at fange Mus for den anden, vilde han sige. Ved en Katteskat vilde Katteholdet blive indskrænket og Communen faae Penge i Kassen. Derfor vilde han paa det Varmeste anbefale at beskatte Katte.

Garver Rasmussen: Jeg sanctionerer.

Vognmand Haagensen kunde i det Hele taget yde Forslaget sin Støtte. Hjemme i hans Gaard var der flere Katte, end der var Brosteen i det Hele taget, og den var endda ikke asfalteret, saadan som Vimmelskaftet inde i Kjøbenhavn heller ikke var. Kattene kom saa meget i hans Fourage, at Bæsterne hellere vilde æde hans Krybber end hans Hø. I det Hele taget var en Kat et væmmeligt og modbydeligt Dyr i det Hele taget.

Maler Jacobinus var af sine Kammerater bleven valgt ind i Raadet for at varetage Retfærdighedens Interesser, mine Brødre, og man skulde ikke berøve noget Individ dets sociale Frihed, selv om Individet ikke var andet end en Kat, mine Brødre! Som Følge af Darwin og Karl Marx havde Mennesker og Dyr en fælles oprindelig Oprindelse, og de maatte derfor behandles lige humant, mine Brødre!

Particulier Fryndse kunde paa ingen Maade acceptere Forslaget. Han kjendte mangen en stakkels gammel beklagelig Jomfru, som paa ingen Maade kunde undvære sin Kat, som hun havde knyttet sig til med alle sit i Livet saa haardt skuffede Hjertes opstemmede Følelser, som nu var for Dyr, som tit var bedre end Mennesker, som ingen Renovation havde overfor en gammel dydig og ærbar ung Pige, som ikke havde anden Glæde i Verden end som den Kat, som nu skulde skrives i Skat.

Garver Rasmussen sanctionerede.

Gasmester Rørberg havde en Hund og en Kat, som forligtes som saadanne en Gang imellem. Men naar der nu kom Skat paa hans Kat, vilde han drukne den, og det troede han nok, Alle vilde gjøre en Gang imellem. Og derved vilde Kattene blive udryddede, medens Communen vilde faae en saa væsentlig Indtægt af Skatten paa Katten, at der maaskee kunde blive Raad til at sætte et Spir paa Raadhusets Taarn en Gang imellem.

Kjøbmand Rosinius vilde med det Samme spørge, om Katteskatten ogsaa skulde ramme Abekattene med det Samme.

Borgmesteren havde ikke udtrykkeligt stipuleret Abekatte, men han vilde af Hr. Rosinius's vel gjennemtænkte Forespørgsel tage Initiativet til at udvide Forslaget til ogsaa at omfatte de Katte, der holdtes i Bur eller i Lænke, herunder Abekatte, vilde han sige.

Garver Rasmussen vilde tillade sig at bemærke, at han sanctionerede.

Doktor Fip var i Sandhed bange for, at Rotter og Mus vilde tage Commandoen i Byen, hvis Forslaget blev vedtaget. Han vilde i Sandhed nødig have Tæer og Øren gnavet af sine Patienter.

Borgmesteren vilde sige, at Discussionen burde standses ved dette kildne Punkt og senere. fortsættes ved 2den Behandling.

Dette vedtoges under Garver Rasmussens Sanction, og Mødet hævedes.

Befaren.

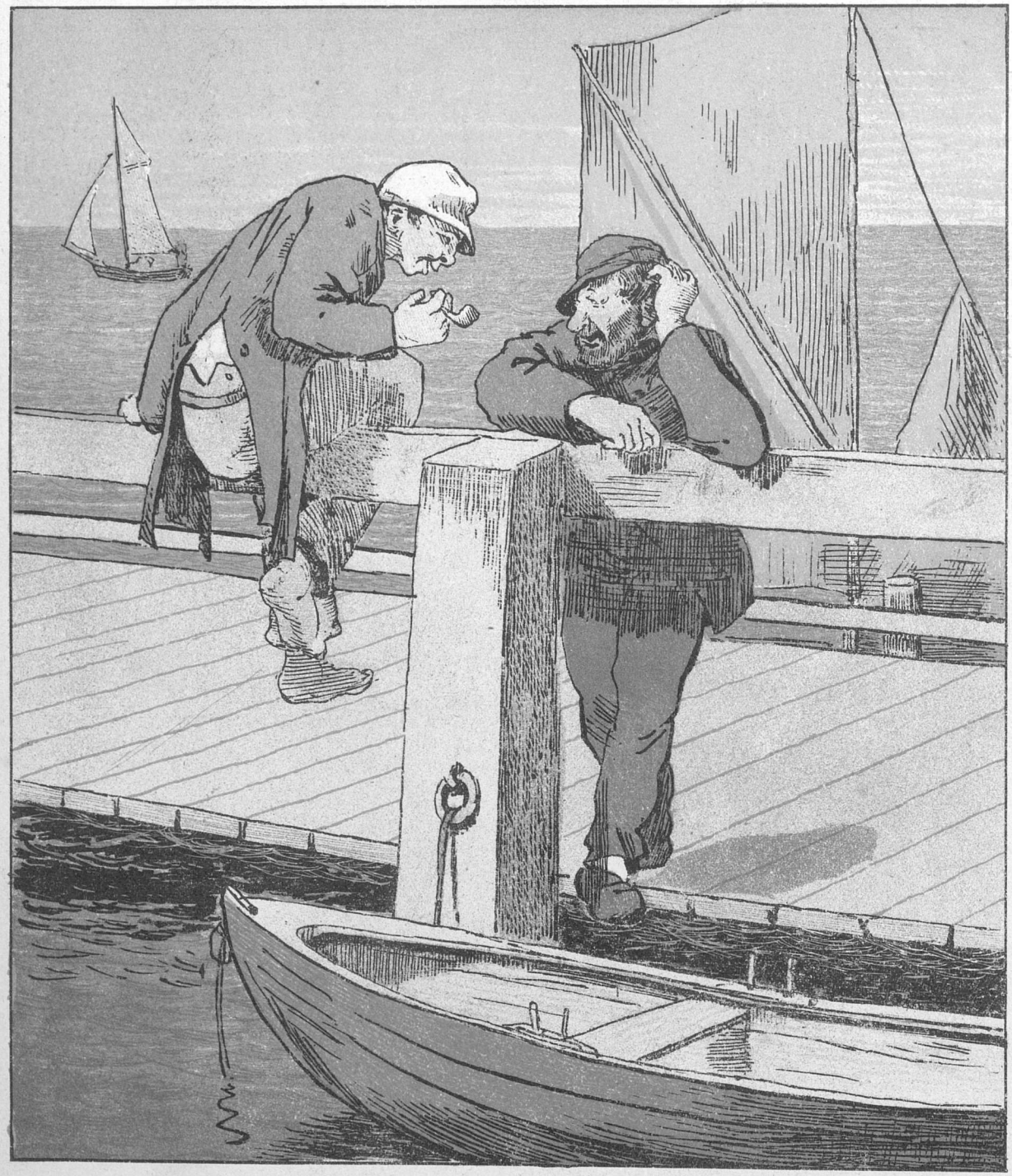

— — — Naa, saa Du har voren til Søs.
— — — Ja, je' har væt paa Muddermaskinen.
— — — Naa, ja saa kjender Du jo Søen tilbunds.

Zonetarif.

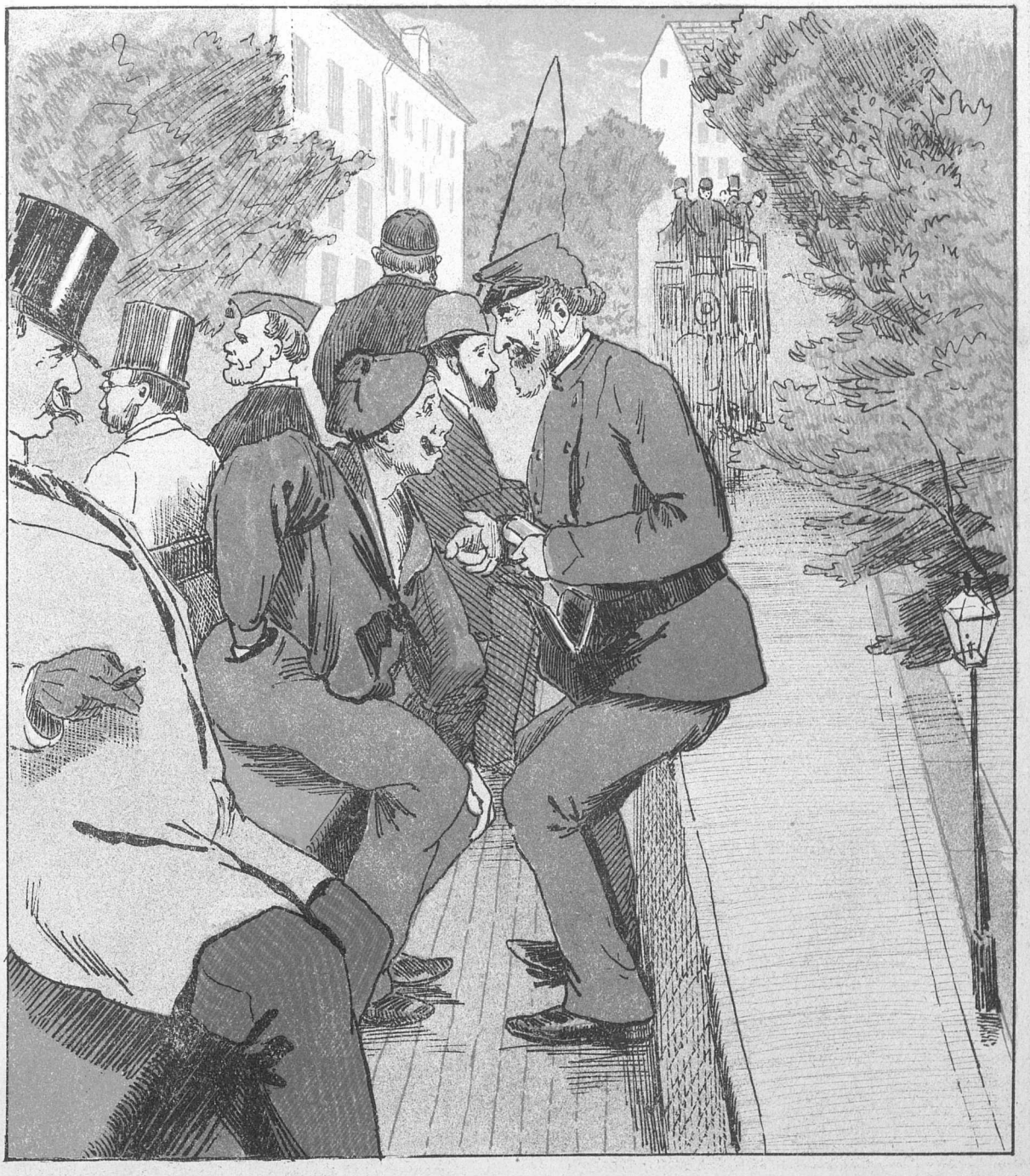

Matrosen: Hva' koster dettehersens?
Conducteuren: Hvor langt skal De?
M.: Aa, heelt Fanden ivold!
C.: Ja, saa er det tyve Øre.

En ny Beværtning.

(Tilegnes Næringslovcommissionen.)

Her i de gode, gamle Dage,
Som Du og jeg og Alle veed,
Man hver en Sorg og hver en Klage
Forstod at skylle lystigt ned.
Man ugeneert af Politi
Drak sig et Glas Krambamboli,
Krambimbambamboli!
Krambamboli!

En faderlig Regjering mener,
At Sligt med Dyd og Christendom
Sig ingenlunde vel forener,
Og til et Resultat den kom.
Det skal nu være heelt forbi
Med alle Slags Krambamboli,
Krambimbambamboli!
Krambamboli!

Og faae en Værtshusholderstilling
Kan kun en distingveert Person
I Kraft af kongelig Bevilling
Og en Ministers Protection.
Regjeringen kan ikke li'e
Det Snapseri, Krambamboli,
Krambimbambamboli!
Krambamboli!

Og derfor med det Allerførste
Til Bedste for den gode Sag
Skal hver en Landets Borger tørste
Det Meste af hver Helligdag.
Vil Kirken han ei vandre i,
Han faaer dog ei Krambamboli,
Krambimbambamboli!
Krambamboli!

Det skal os ikke overraske,
Om Øvrigheden finder paa
At sørge for en Patteflaske
Saavel til Store som til Smaa.
Naar den saa blot vil komme i
En lille Snaps Krambamboli,
Krambimbambamboli!
Krambamboli!

Congres af Skoledrenge.

August 1903.

Dirigenten mindede om, hvorfor man var kommen sammen her.

Det gjaldt om at hæve Skoledrengestanden, der i mange Henseender blev sjoflet, især fra Lærernes Side. Lærernes Uddannelse var mangelfuld. De spurgte om Alt og vidste Ingenting selv. Ogsaa deres Dannelse lod meget tilbage at ønske.

Men det var nu ikke længer Tiden at tale. Man havde indsendt Andragende paa Andragende uden Resultat. Der maatte handles.

Søren Petersen maatte gjøre Dirigenten opmærksom paa, at al Handel mellem Eleverne paa Skolen var forbudt.

Dirigenten: Ja, det var ikke det, han mente; men ogsaa denne Indskrænkning i Standens personlige Frihed burde paatales; men det vilde nok komme, naar man blev bedre organiseret. Der burde dannes Fagforeninger, og man burde streike. Saaledes kunde man nægte (Bravo! Hør!) at holde Sommerferie (Stærk Hyssen og Piben) paa den Tid, Lærerne ønskede (Bravo! Bifald. Dirigenten leve!)

Axel Poulsen gjorde opmærksom paa den Interesse, der fra »Socialdemokraten«s Side var vist dette Møde. Han anbefalede at bruge den til Madpapir.

Søren Petersen mente, at man hellere burde støtte »København«. Det var Ungdommens Blad; redigeredes saa at sige af Kammerater; behandlede ogsaa Emner, der særligt interesserede Standen, som Variétényheder, Mord, Tyverier etc., og oplyste Drengene om Ting, som Lærere og Forældre vilde holde En i Uvidenhed om.

Lauritz Kjær: Hvad det først og fremmest kom an paa for at hæve Standen var, at den økonomisk blev bedre stillet. Man forlangte ikke at stilles lige med Bydrenge og Soldater; men den nuværende Lønningsmaade med Karakteerpenge og Lommepenge var jammerlig og barnagtig og gjorde Standen afhængig. Der burde fordres Statstilskud.

Fritz Sørup: Maaden, hvorpaa Lærerne bleve kaldede, var meningsløs og vilkaarlig. Lærerne ved en Skole burde vælges af Eleverne, da det dog kom an paa, at der var et godt Forhold mellem Elever og Lærere. De fleste Lærere duede ikke meget og vare Pedanter og Tørvetrillere. Der var jo gjort et stort Skridt ved, at det var lykkedes at verfe en Lærer, som Eleverne ikke syntes om. Han anbefalede samlet Optræden og at fyre med Papirskugler.

Realskoleelev Peter Blok talte for Indførsel af Borgerskoleexamen i Stedet for Præliminærexamen, der stillede for store Krav til Elevernes Flid og ikke levnede dem Tid til Sport og Sløid. Det stod sløit til med Sløiden. Han vilde anbefale Afskaffelsen af Religionsundervisningen, i hvert Fald af Psalmevers og Skriftsteder. Ligeledes anbefalede han Indførsel af Stenografi, der vilde gjøre det fuldstændigt af med Alt, hvad der hed Retskrivning og Skjønskrivning, og saaledes vilde være en stor Lettelse, idet den vilde gjøre det umuligt for Lærerne at controllere Ens Stile, da de ikke vilde kunne læse dem.

Hans Fristrup fremhævede, at det var saa fordømt kjedeligt at gaae i Skole og desuden absolut skadeligt for Udviklingen af al egentlig Sjov og Commers. (Bragende Bifald og Hyl). Men herved var der maaskee ikke noget at gjøre ligeoverfor vore Gamle og Opinionen i det Hele. Han gad seet »sin Gamle«, hvis man foreslog ham saadant Noget. Uh, han vilde skabe sig som en balstyrig Vagabond, der skal paa Politistationen.

Dirigenten yttrede, at man, ialfald foreløbigt,

neppe turde stille saa yderlige Krav, og gjorde opmærksom paa, at Ophævelsen af Skolevæsenet jo desuden vilde medføre Tilintetgjørelsen af Skoledrengene, hvilket neppe vilde være gavnligt for Samfundsudviklingen.

Mødet sluttedes med enstemmig Vedtagelse af en Resolution, der gik ud paa, at der maatte arbeides paa at gjøre Skoledrengene saa uafhængige som muligt og knøvle Lærerne.

En tragisk Vise

om den unge Dame, der spillede Comedie med Hôtelværter og endte paa Gammeltorvs „TIVOLI."

Mel.: Peder Skjøtt.

Har de hørt om denne fæle
Qvinde, der en Tid med Held
Reiste rundt og fanged Sjæle
Mellem Værter paa Hotel.
Ugeneert hun flytted ind,
Men fordufted' som en Vind.

Hun var Skuespillerinde,
Sagde hun nu vidt og bredt,
Og forresten vil man finde,
At hun løi kun ganske lidt.
Hun var nemlig ikke fri
For Comediespilleri.

Hun fortæred Mangt og Meget,
Og hun satte aldrig Pant.
Men naar Regningen var steget,
Frøken Hansen lumsk forsvandt.
Rykkeri, det hed sig, at
Nemlig hende var forhadt.

Iblandt Andet dette Nummer
Havde hun paa sit Program:
Hun gik freidig til en Skommer-
Mester; frækt hun blokked ham
For et splinternyt Par Sko,
Som hun paa Credit jo tog.

Skommer og Hôtellers Værter
Kunde dog ei dette li'e;
De fortalte deres Smerter
Til aarvaagent Politi.
Følgen var jo, at der blev
Skrevet flux et Stikkebrev.

Hun imidlertid var stukket
Af til Kongens Kjøbenhavn.
Men se, der blev hun jo hugget
Just i Stikkebrevets Navn.
Stikke a' er ikke let;
Stikkebrevet er adræt!

Ja, se nu er Frøken Hansen
Puttet ind i „Tivoli."
Hun er gaaet bag ad Dandsen,
Og Comedien er forbi!
Nu hun — saa forlyder det —
Sidder og fortryder det.

Aforismer.

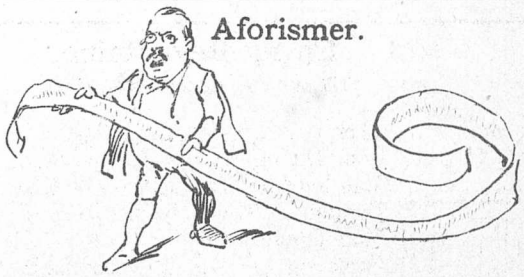

Tivoli paatænker at overrække enhver Gratulant Fortjenstmedaillen i Bronce med Tilladelse til at betale samme.

Andet Oplag af Tivolis Himmelbrev til Abonnenterne vil ikke, som det første, blive trykt paa Chokoladepapir, men paa Cardus, som man bequemt kan pakke første Udgave ind i, naar man smider dem begge ud af Vinduet.

„**Dannebrog**", der i længere Tid har lidt af Mavepine paa Grund af, at de lækkre og sensationsvækkende Nyheder, som dette det bedste Blad i Norden dagligt bespiser sine graadige Læsere med, benyttes uden Kildeangivelse af journalistiske Undermaalere, har længe med christelig Taalmodighed baaret bemeldte Mavepine, men nu er det forbi med Taalmodigheden. Bladet anlægger nu Sag mod enhver næsvis Sax, der klipper ud af det uden Navns Nævnelse. Til en Begyndelse gaaer det løs mod Sydsjællands Avis med 28 Sager. Man tænke sig, 28 herlige Lækkerbidskener om optrædende Artister, forlovede Grossererdøttre, aandrige Interviews, notable Sølvbryllupper, ankomne ditto Reisende etc. etc. tyvstjaalne i Dølgsmaal! Det var paa høie Tid at stemme op for slig forbrydersk Virksomhed!

Agiteer!

»Punch«s Abonnentantal er nu naaet op til det ganske vist i og for sig ret respektable Tal af 47321. Men da vi gjerne vilde op paa de 50000 saa snart som muligt, deels fordi det er saadant et kjønt rundt Tal, og deels fordi vi ønske at udvide Bladet $^1/_6$ Tomme i Høiden og $^1/_8$ do. i Bredden, tillade vi os herved at opfordre vore ærede Abonnenter til at **agitere** for dette Formaal, hver i sin nærmeste Kreds. Det gaaer ikke saa strygende med Tilgangen som ønskeligt, naar Maalet skal naaes paa kort Tid; der kommer kun 20 nye Abonnenter til dagligt, og vi vilde helst op paa de 50000 til Octbr. Qvartal. Det gjælder derfor, kjære Venner, at skaffe os en daglig Tilgang af 60. —

Agiteer af alle Kræfter herfor! Saa bliver Bladet strax udvidet. —

Brevkasse.

L—f. Maaskee næste Gang.

☛ Med dette Nummer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.** ☚

Hier sehen Sie, meine Herrschaften!

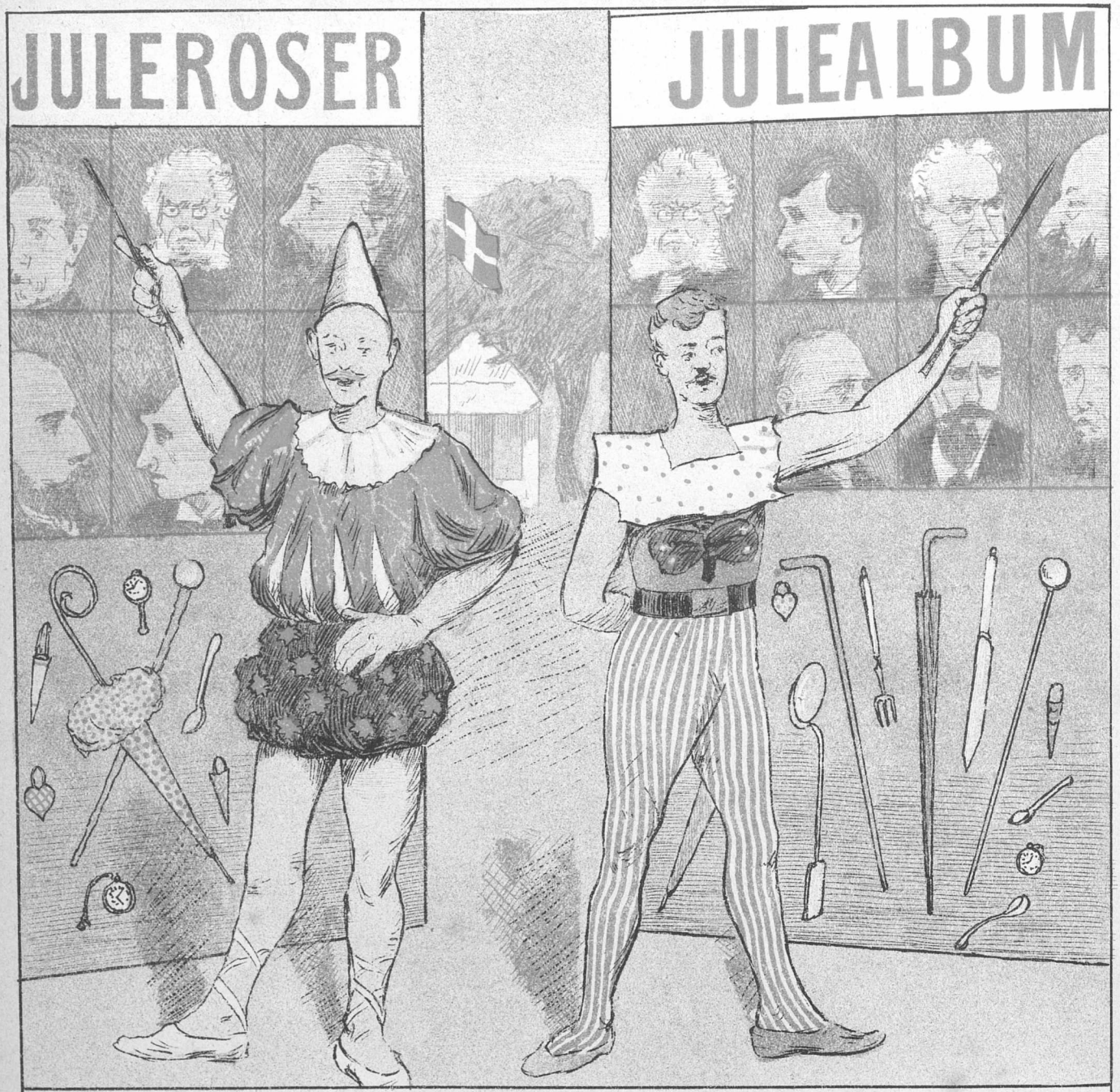

Allons! allons! allons! Courage! Courage! Courage!
Skjønne Rariteter, Løier og Spas!
»Julealbum« og »Juleroser«,
Al Slags Gevinster i fyldte Poser,
Godter for Folk som for Matroser.
Her vi en Deel af Indholdet røbe
I Spræng og Flæng —
»Kommer at kjøbe! kommer at kjøbe!
Jeg er en god, lille Jødedreng.«

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **L. Kragballe**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 24. August. Nr. 35.

PUNCH.

Sprogtalent.

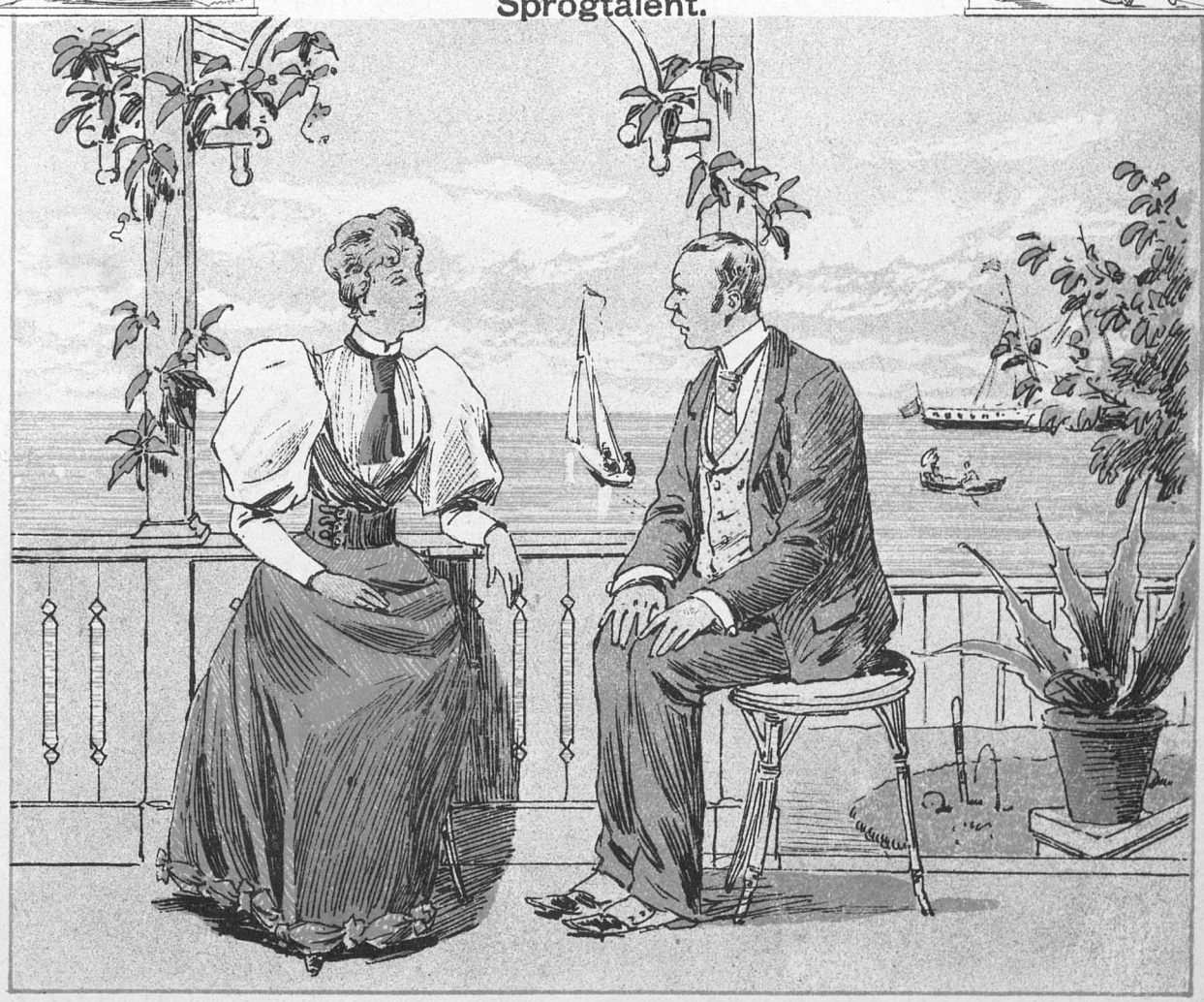

Damen: Jeg har hørt, at De taler flere fremmede Sprog.
Herren: Aa ja, en sex, syv Stykker.
Damen: Hvor det maa være deiligt at kunne udtrykke sig i saa mange forskjellige Sprog.
Herren: Ja — — — naar man bare kunde finde paa noget at sige.

„Apothekeren og Doctoren".

En Apotheker og en Doctor
I denne Tid har flittigt stræbt
At skaffe billige Decocter,
Mixtur og Pulver paa Recept.
Der er kun denne Difference
Imellem dem, at, som bekjendt,
Den Første ønsker en Avance
Paa nogle hundrede Procent.

Den Anden spiller den Humane
Og taler Fattigmandens Sag,
Endskjøndt Adskilligt lader ane,
At det just ei er Mandens Fag.
Han »gjør« nok i Forbindingsstoffer,
Og deri har han længe »gjort«.
Skal han nu bringe der et Offer,
Saa bliver det vist ikke stort.

Nei, det er tvende Concurrenter,
Der ei kan blive enig' om
De gjennemsnitlige Procenter;
Derfor i Totterne de kom.
At Apothekersjælen fløiter,
Det kan man godt forstaae, for Sit,
Og Doctoren som Probenreuter
Vil ogsaa gjerne ha' Profit.

Den Ene, det er Principalen,
Den Anden, det er en Agent;
Den Ene eier Capitalen,
Den Anden efter den er rendt.
Det Sømmet vist paa Ho'det rammer
Og tør nok siges uden Svig,
At fra Misundelse den stammer,
Den hele, skjønne Broderkrig. —

Det er et gammelt Syngestykke,
Hvorfra vi Digtets Titel fik.
Det har i fordums Tid gjort Lykke,
Dengang det over Scenen gik.
Personerne kan stadigt more
Endnu — det veed den gode Gud! —
Vi seer, at baade Smaa og Store,
De grine begge Parter ud.

Tivoliana.

Som Enhver kan tænke, vilde »Punch« ikke staae tilbage for sine andre Colleger i Pressen i Retning af Besøg i Tivoli paa Jubilæumsdagen. Vi var selvfølgelig med til Festmiddagen, men vi vilde naturligvis ogsaa hilse paa alle dem, der har været med i de mange Aar, hvorfor vort første

gjaldt Tivoligardisterne uden for Porten. De vare begge glade ved at være i Trøien og fortalte os, at de vare fødte i Borgergade, hvor Faderen solgte Kul og Brænde; da han var en stræbsom Mand, havde han drevet det til at sælge Øl og Kartofler, og havde nu faaet sine Sønner ind til Malitsen. Vi trykkede de brave Soldater i Haanden med et Smil og gav dem som Erindring hver en Bismarksklump.

Vort næste Besøg gjaldt Konen ved Kilden, hvor vi nød et Glas Vand. Imidlertid fortalte Konen os sit Levnetsløb, og hvorledes hun var kommen til at sidde ved Kilden; smilende betroede hun os, at det var ikke muligt at holde paa Vandet her. Vi ønskede hende al mulig Lykke og Held paa hendes Vandring gjennem Livet, og en Tivolimedaille i Granit.

Derefter drev vi over til

for at hilse paa Manden, der lader Teppet gaae op og ned — Maskinmesteren naturligvis. — Han havde Taarer i Øinene, da han betroede os, at han i snart 20 Aar havde ladet Halen gaae op og ned, og han var fuldstændigt Et med sin Hale — de vare som sammenvoxede. I Dagens Anledning gik han og tyggede Laurbærblade i Stedet for Skraa. Vi trakterede ham med en Baier og gik over til

hvis Drivkraft vi underholdt os med i nogen Tid. Det var fire kjernesunde, raske Mænd i deres bedste Alder, mellem 20 og 60. I Dagens Anledning vare de i hvide Skjorteærmer og blanktskinnende, franske Træsko.

Fremdeles talte vi med adskillige Blomsterpiger, Lygtetændere, Flaskeskyllere, Kagekoner og andre Autoriteter; de vare Alle rørte og faldt os om Halsen, saa vi endnu har heelt ondt i Mundvigerne og Halshvirvlerne.

Vort næste Interview var i Tivolis »Knapopdikun«, hvis Indehaver viste en oprigtig Glæde ved at mindes de mange trængende Medborgere, han havde hjulpet.

Trætte af vort anstrengende Arbeide gik vi over i »National«, hvor vi nød en lille Gjenstand for at stramme os op til at underkaste selve den uegennyttige Direction et Interview, hvad vi ansaae for vor absolute journalistiske Pligt.

Vi henvendte os derfor paa Directionscontoiret, men bleve her uheldigvis smidte ud, da vedkommende Dørvogter ikke kjendte os.

Har man hørt Mage? Ikke kjende »Punch«!

Da det imidlertid oplystes at være skeet ved en Feiltagelse, kom vi igjen, og saa gik Sludderen:

Punch: Hvor gammel er egentlig Directionen? Saadan i det Hele taget?

Directionens Ordfører: 315 Aar in Alles, — naar man regner os Alle sammen.

P.: Er De fornøiet med Deres Stilling i Livet?

Ordf.: Brillant!

P.: Gaaer Ballonen godt?

Ordf.: Mener De Luftskipper Johansen?

P.: Nei, blot saadan i Almindelighed taget.

Ordf.: Aa ja saamænd!

Paa dette Punkt afbrød »Punch« Samtalen, takkede for den os viste elskværdige Imødekommen og de interessante Oplysninger, og bød Farvel.

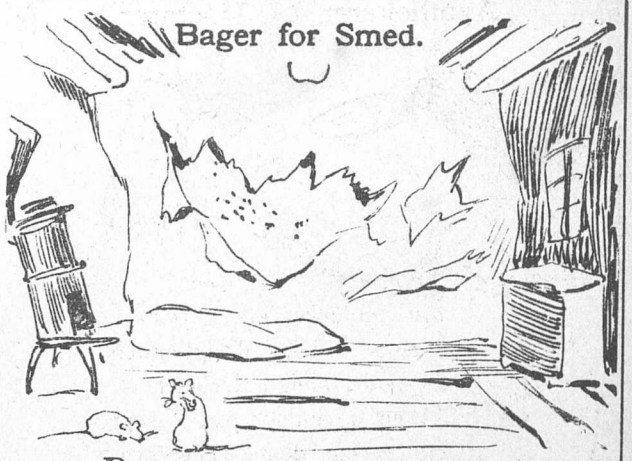

Det gamle Hus, o lad det staae,
Det maae I ikke røre,
Thi hvis I prøver blot derpaa,
Vil Hinrichsen Jer smøre.
Hvis bare »Køben havn« gjør Grin,
Faaer ogsaa »Politiken« Klin,
I »Dannebrog« den Gjørtler fin
Vil Helved hedt dem gjøre.

Hr. V. B. Hørup og Hr. Bing,
Witzansky og E. Brandes,
Endskjøndt de gjorde Ingenting,
Misliebige befandtes.
Johannes Hansens Spaltefyld
Om Borgergades værste Byld
Har ogsaa dem paadraget Skyld —
Og sæt nu, Sagen vandtes!

Saa vilde det herefter gaae
Vor Presse meget ilde;
De Chancer, som et Blad kan faae,
Et andet kan forspilde:
Hvis en Avis fornærmer Een,
Hans Procurator er ei seen,
Den hele Presses magre Been
Han gjerne gnave vilde.

Det bliver altsaa Skik igjen
For Smed at rette Bager,
Et Blad kan saare let gaae hen
Og faae de andres Sager.
Ei Berlingske sig sikker veed,
Naar Aftenbladet rakker ned,
Hvis blot en saadan Re'lighed
En Gjørtlermand behager.

Uhelbredelig.

— Hvordan gaaer det med Nattesøvnen?
— Det gaaer slet ikke, Hr. Doctor!
— Det er da kjedeligt! Det maa vi see at hjælpe paa!
— Der er ingen Ting, der kan hjælpe.
— Hvorfor ikke?
— Nei, for jeg er Vægter.

Forskjellige Synspunkter.

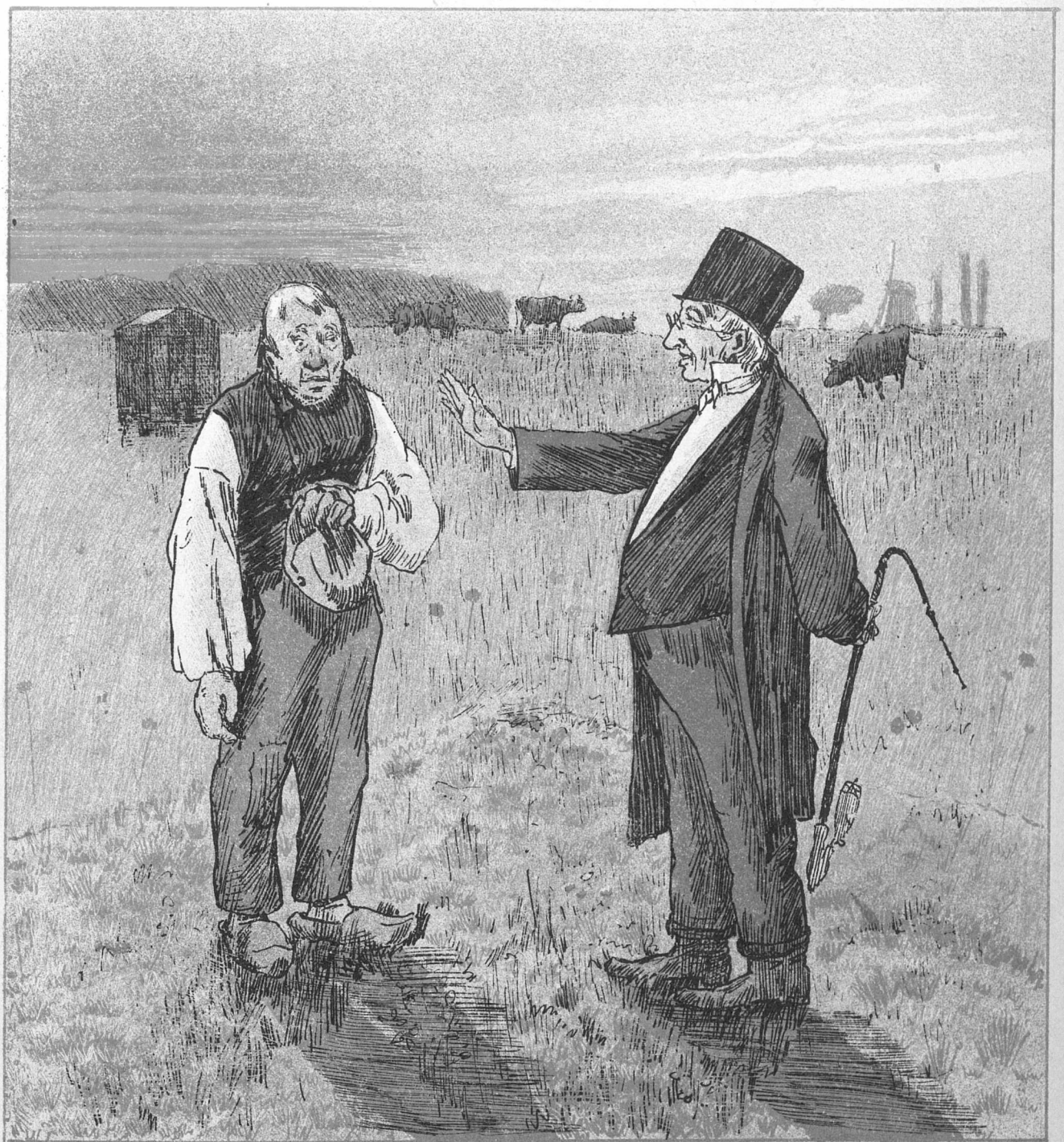

— Har Du nu igjen villet lyve for mig, Jens? Jeg vilde ønske, Jens vilde vænne sig til at fare lidt mere med Sandhed paa sine gamle Dage.

— Ak Gu', Hr. Pastor! Vi ska' da itte fraadse med Guds Gaver. Der er s'men ikke saa megen Sandhed her i Verden; vi er nødt til at spare lidt paa den Smule, der er.

Gyldne Løfter

fra Kammerherren.

Kjøbenhavn, d. $^{24}/_{2}$ 1894.

I August Maaned 1893 modtog vi fra det kgl. Theater en Meddelelse om de Arbeider, der agtes opførte i den første Halvdeel af Saisonen 1893—94, og nu, da vi kunne see tilbage paa dette Tidsrum, skulle vi bringe Listen i Erindring og vedføie et Par smaa Noter.

Oehlenschlägers »Væringerne i Miklagaard« kom ikke til Opførelse paa Grund af Fru N. N.s Sygemelding paa ubestemt Tid. Henrik Hertz's »Den eneste Feil« viste sig at have den eneste Feil, at Rollerne ikke kunde besættes, og gik derfor ud af Repertoiret. Holbergs »Don Ranudo« kunde ikke spilles, fordi en af Hovedrollernes Indehavere endnu var lidende af Sommertourné-Træthed. Shakespeares »Et Vintereventyr« og »Macbeth« opgaves, da det ved nærmere Overveielse viste sig for dristigt at fremføre to Shakespeareske Arbeider i een Saison; saa syntes man, det var bedst at lade dem begge gaae i Spaanerne. De tre originale Skuespil »Kunstnere«, »Tro som Guld« og »Illusioner« henlagdes, da man savnede Kunstnere, der tro som Guld vilde støtte Theatrets Illusioner om at kunne skabe Succes for originale Skuespil. »Kjærlighedens Komedie« af Henrik Ibsen kom derimod til Udførelse og samlede tomt Hus fire Aftener. De fire nye Operaer: »Jolanthe«, »Falstaff«, »Cleopatra« og »Oluf« ere sammen med de fire paany indstuderede: »Postillonen i Lonjumeau«, »Hans Heiling«, »Jødinden« og »Mestersangerne« fremdeles under Indstudering, og ventes at kunne komme frem inden Aarhundredets Udgang.

Derimod har »Elverhøi« været opført 27 Gange. Endelig gik de lovede Balletter »Valdemar« og »Et Folkesagn« gjentagne Gange over Brædderne med den meer eller mindre ældgamle Besætning.

Promissis, qvæ tibi non placent, stare non debes, siger Cicero. Frit oversat: »Skidt med Løfter!«

Rimbrev

til min Ven Jens paa Landet.

V.

Det har været en meget bevæget Tid
I Sommerferiens Hede.
Du veed jo vel paa Landet derude,

At Skolelærerne, lede og kjede
Af Slæb og Slid,
De droge hid
At søge Lønnen for deres Flid
I Tivoli, som de flittigt beleired',
Og hvor de „bayrèd'„
Fra Morgen tidligt til Aften silde, —
Et perpetuerende pædagogisk,
Ikke altid aldeles logisk,
Baade Tale- og Spisegilde.
De sluttede af i Kongens Have
Med Aftensmad for en sulten Mave,
Og da man ikke har hørt dem gnave
Efter Sexaen reent forskrækkeligt,
Har de vel alle faaet Tilstrækkeligt,
Saa at man ikke som sidste Gang
Skal høre deres Klagesang. —
Af andre notable Ting, der fortjener
At blive noteret,
Er særligt den ene,
At Tivoli dygtigt har jubileret
Og indkasseret
Desaarsag en vældig Masse Moneter,
Og „Institutionen" er bleven feteret
Og gratuleret
Af flere forskjellige Autoriteter,
Af Politiet
Saavel som af Pressen,
Af Bourgeoisiet
Og af Noblessen.
Alle viste de Interessen,
Og ved en „Zweckessen"
Var alle Parter enige i'et,
At Magen til Tivoli her paa Jord,
Det var der hverken i Syd eller Nord;
Saaledes lød de bevingede Ord,
Som Rex og Carstensen sang i Chor. —
Naa! Saa har vi havt Invalidefest,
Hvor Kongehuset mødte som Gjæst,
Og, hvad der forresten var allerbedst,
Med et klækkeligt Overskud til Rest,
Noget, der virkeligt bør noteres
Og skrives ret omhyggeligt ned,
Da det er sjeldent, saavidt jeg veed,
At noget Lignende der præsteres,
Naar i et veldædigt Øiemed
Det ærede Publicum inviteres. —
At Missionairerne Møde holde
Og dygtigt i Taler og Thevand solde,
Vil jeg Dig heller ikke forholde,
Skjøndt deres Ord,
Saavidt jeg troer,
Hos Dig nok ikke spiller en Rolle,
Der kan betegnes som synderligt stor. —
Og nu er jeg læns,
Min bolde Jens,
Og slutter med en dyb Reverens.

Elevationsvise.

Mel: »Manden og Konen satte sig ned«.

Ude ved vestre Gasværk de fik
En Elevator anlagt.
Kroner i Tusindvis som en Slik
Blev i det Arbeid' anbragt.
Den skulde løfte i et Qvarteer
Tusind Tons Kul — om ikke noget meer.
— Huhei! For mig og Dig, tænkte jeg,
Bli'er det et Syn at skue.

Der, hvor med hundred Mand før det holdt
Haardt at faae Skibet losset,
Kunde nu ti Mand klare det stolt;
Det var jo ei saa tosset.
Halvhundred Tusind kunde der spares
Aarligt — det sa'e Borgmestren — Bevares!
Huhei for mig og Dig, siger jeg,
— Pokker til Elevator!

Prøve der skulde holdes en Dag,
Ingenting var iveien,
Heist var paa Elevatoren Flag,
Øllgaard han stod paa Kaien.
Spænding i Alles Aasyn man læste,
Remmene snurred', Dampmaskinen hvæste,
Huhei for en Staahei, siger jeg,
Var der med den Maskine!

Ligesom nu de ti Tønders Last
Hæves et hundred Alen,
Saa var der netop Noget, der brast,
Og nu man fik Skandalen.
Plat ned paa Kaien styrtede Kullet,
Tørnede med et Brag imod Gull'et
»Huhei«, sa'e Øllgaard, »jeg gaaer min Vei
Væk fra den Elevator«.

Nede paa Gasværks-Kaien idag
Sidder nok en Taxator,
Opgjør, hvad det kan koste paa Lag
At lappe en Elevator,
Saa at den virke kan til vort Held,
Uden at alt for Mange slaaes ihjel —
Huhei for mig og Dig, siger jeg,
Det var en herlig Prøve.

Aforismer.

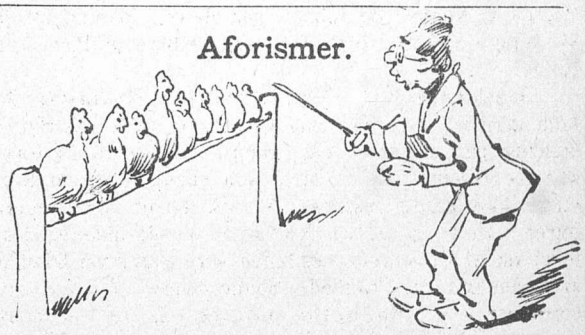

I Kjøge afholder Fjerkræforeningen i denne Tid en Udstilling af Kyllinger. Det mekaniske Geni, Opfinderen og Hønseredacteuren Hr. Niels Nielsen fra „Angkerborg" skal være udseet til Udstillingens Ærespræsident og til ved Hjælp af sin mekaniske Opfindsomhed at uddanne alle de fremmede Kyllinger til Kjøge Høns, Noget, der dog ikke i Realiteten nytter stort. Thi at ogsaa Kjøge-Høns kan gjøre i Nælder, har man før oplevet, og har man det ikke, kan man faae paalidelig Besked paa et bekjendt Redactionscontoir i Hovedstaden.

Redacteur Rex, der formedelst sit „Aftenblad" skal have sig en Omgang Vand og Brød, deeltog forleden ved Tivolis Jubilæum i en bedre Middag. Saa har han da lidt at staae imod med, inden han skal paa Smalhans. Ved Bordet spiste han sammen med sine Colleger, men myrede Ingen af dem, ikke en Gang Carstensen. Det var dog maaskee kun, fordi Carstensen ikke udæskede ham.

Overflødigt Politi. Ved Jubilæumsmiddagen i Tivoli var Politiinspecteur Carsten Petersen aabenhjertig nok til at fortælle, at Politiet i Grunden Ingenting havde at bestille i Tivoli. Lommetyvene synes ogsaa at have Frispas derinde. Efter Forlydende arbeider deres Fagforening paa en Takadresse til Politiet.

Brevkasse.

J. V. N. „Splitten" maa udsættes til næste Gang.

Filbunka. „Gräddan" var for tynd.

☛ Bidrag, der benyttes, betales med klækkeligt Honorar.

En Ordensudnævnelse.

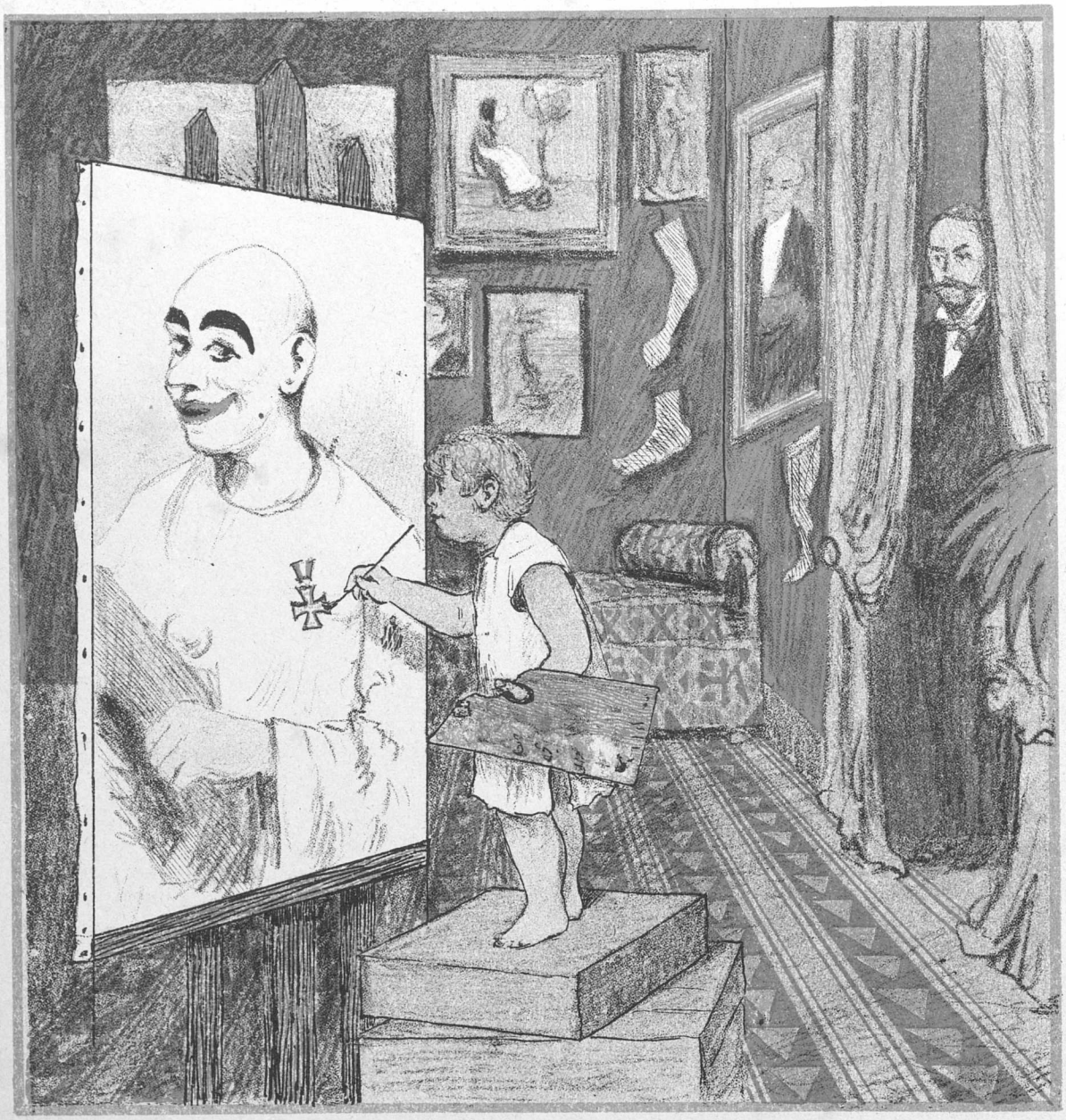

Det kom nu i den Lilles Tanker,
Decoration der næppe vanker
Til Volkersen, hans kjære Ven,

Skjøndt i sin Genre fuldt saa stor som
Den tykke Olaf, fuldt saa morsom —
Og derfor selv han gi'er ham den.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **L. Kragballe**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 31. August. Nr. 36.

PUNCH.

Det forandrer Sagen.

— Hør, Marie, det er dog for galt; nu har Du været en Time borte, blot for at kjøbe ½ Pund Bønner hos Urtekræmmeren.

— Nei, det maa Fruen virkelig undskylde, for jeg kjøbte et helt Pund.

Missionsmødet.

Mel.: »Lad den skrantende Magister«.

Mange talende Pastorer
Og saa mangen lærd Person
Sig for ganske nyligt morer
Med at tale om Mission.
Forrige Uge i Bethesda
Var man kommet godt i Stød;
Hele Ugen var en Festdag,
Hvori Thee og Taler flød.

Disse brave Missionairer
Har ei Rigdom paa Ideer,
Men til Overmaal de tværer
Ord og Fraser ud des meer.
Om en Enkelt kan man sige —
For Exempel: Vilhelm Beck —
Han er ikke saadan lige,
Hvad man kalder, ganske væk!

Paa, hvordan at man skal døbe,
Har han nok det rette Sving:
Man skal blive ved at kjøbe
Hedningbørn for Ingenting.
Han kan faae dem ganske gratis —
Da i al Fald for en Slik;
Saa skal de i »Trinitatis«
I det samme Øieblik.

Andre meente, det kom an paa,
At man blot for hver en Pris
Ud marchered' og kom Vand paa
Hedninger i Tusindvis.
At til Reenlighed de trænge,
Ingen sikkert nægte vil;
Men selv Vandet koster Penge, —
Da der dog skal Sæbe til.

Og der spurgtes, hvem man fordre
Kan til at marchere ud?
Og der svartes, Marchens Ordre
Kommer til os, sendt fra Gud.
Hedder det, Du skal marchere,
Samler Du Dit Siebensach;
Ordren skal Du flux parere
Uden allermindste Snak!

Det var dog en herlig Stund, fuld
Ret af Aand og Fantasi,
Med saa mangen liflig Mundfuld
Geistligt Vadmeelsvæveri.
Ganske som det var at vente,
Ude i den fri' Natur
Dette Vennemøde endte
Med en kraftig Dobbeltlur.

Theaternyt.

Af de os tilstillede Meddelelser om det kgl. Theaters Repertoire skulle vi anføre Følgende;

„Den adelsgale Borger" af Molière agtes opført med Edvard Brandes i Titelrollen. Han vil forsøge at spille „fornem".

I Ibsens „Bygmester Solness" overtager Tittitgen Hovedrollen. Carl Lund har malet en virkningsfuld Decoration af Marmorkirken, der skal benyttes i Slutningsscenen, hvor Bygmesteren styrter ned.

„Jeppe paa Bjerget" vil blive spillet een eneste Gang med Berggreen som Jeppe til Benefice for Directeur Abrahams.

Hostrups „Mester og Lærling" vil komme til at gaae med „Politiken" og „København" i Titelrollerne.

I „Kjøge Huskors", hvor Hørup tidligere er optraadt i Titelrollen, har Alberti nu overtaget Partiet.

Redacteur Rex vil sandsynligvis komme til at debutere som Jacob von Thyboe" og faae sin anden Debut i „Tiggerstudenten". I det sidste Parti mener man, at det vil knibe for ham at spille Studenten, hvorimod den anden Side af Charakteren sikkert vil lykkes ham fortræffeligt.

Over Stregen.

Naar der i gamle Tivoli,
Som ofte samler Masser,
Bedrives Lommetyveri,
Saa er det, hvad der passer;
Thi intet Sted er ret berømt,
Hvor ikke Lommen bliver tømt
Af En, paa Mønt forlegen;
. . . . *Men, naar de stjæler fra Casinos Kassedirecteur* . . . .
Saa gaaer det over Stregen.

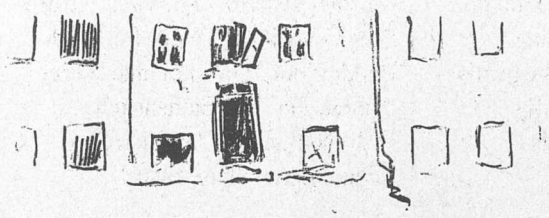

Naar Byens mindste Skillingsblad
I dybe Toner stønner
Om al den Nød, der boer paa Rad
I Borgergades Rønner,
Da skeer det jo, forstaaer man vel,
Til hele Stadens sande Held,
Og muntert drives Legen;
. . . . *Men naar samme Blad lyver Kjøbenhavn Kolera paa* . . . .
Saa gaaer det over Stregen.

Vi har en Mand i Kjøbenhavn,
Der er sin Faders Levning,
Saasnart man nævner blot hans Navn,
Da har man strax en Stævning.
Han sender Bud, og det expres:
»Værs'artig, her er en Proces,
Og flere er paa Veien . . . .«
. . . . *Dog kan man drive det saa vidt, at Borgerskabet siger* . . . .
»Nu gaaer det over Stregen!«

Et Skuespil kan bringes frem
Bag Anonymens Maske,
Faae en Kritik, god eller slem,
Som det sig bedst kan flaske,
Men fra Berlin til Kjøbenhavn
At skifte et Forfatternavn
Og der servere Stegen,
. . . . *Som lige er lavet til efter Tydskernes Smag, — det kan man sige* . . . .
Er at gaae over Stregen.

. Heibergs Vaudeville „Recensenten og Dyret" vil komme til at gaae over Scenen med Erik Bøgh og Vilhelm Møller i de to Titelfigurer. Det er endnu ikke bestemt, hvem der skal spille hvad. Chancerne ere i enhver Henseende eens.

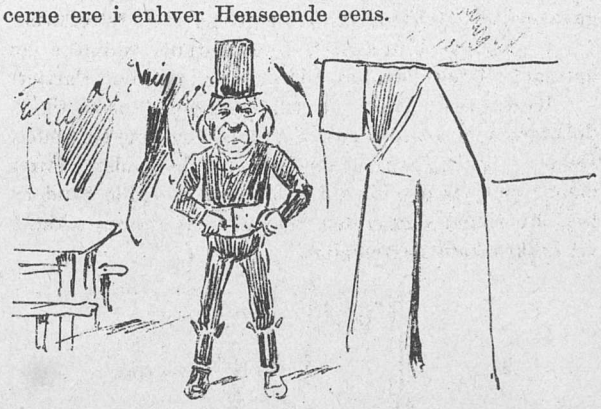

I „Apothekeren og Doctoren" ville Alfred Benzon og Doctor Ehlers optræde i Titelrollerne.

I „Røverborgen" optræder Hofgjørtler Henrichsen, Procurator Alberti og „København".

Saisonen tyder saaledes paa at kunne blive ganske interessant. Thi behage man at tegne Abonnement, som modtages paa „Punchs" Contoir.

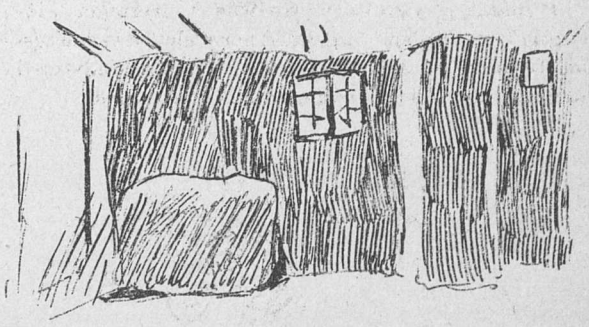

Fristende Tilbud.

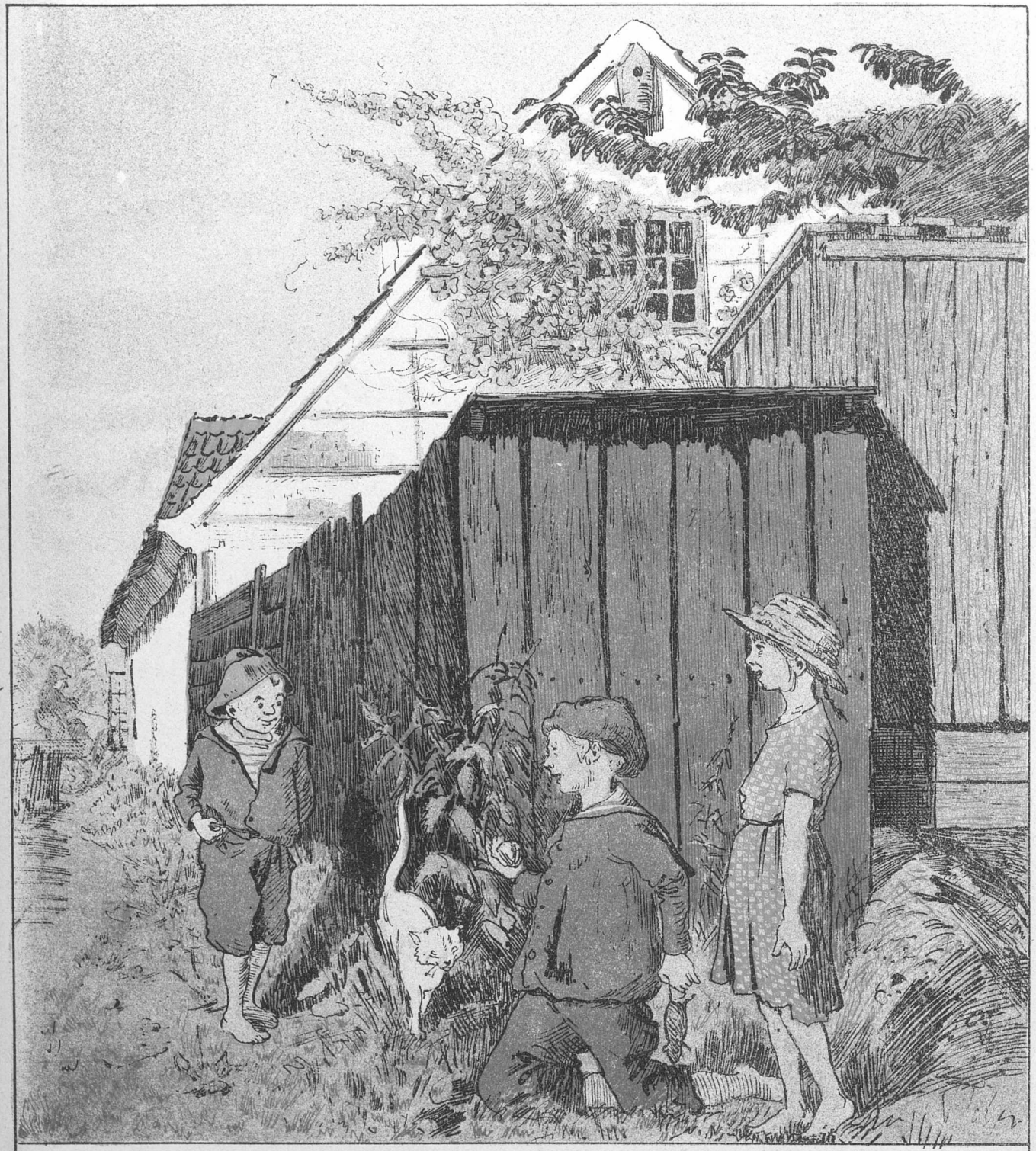

— Peter! Kom herhen! Du maa gjerne lege med, vi har fundet en død Rotteunge og en stor, tør Hestepære!

Afholdenhed.

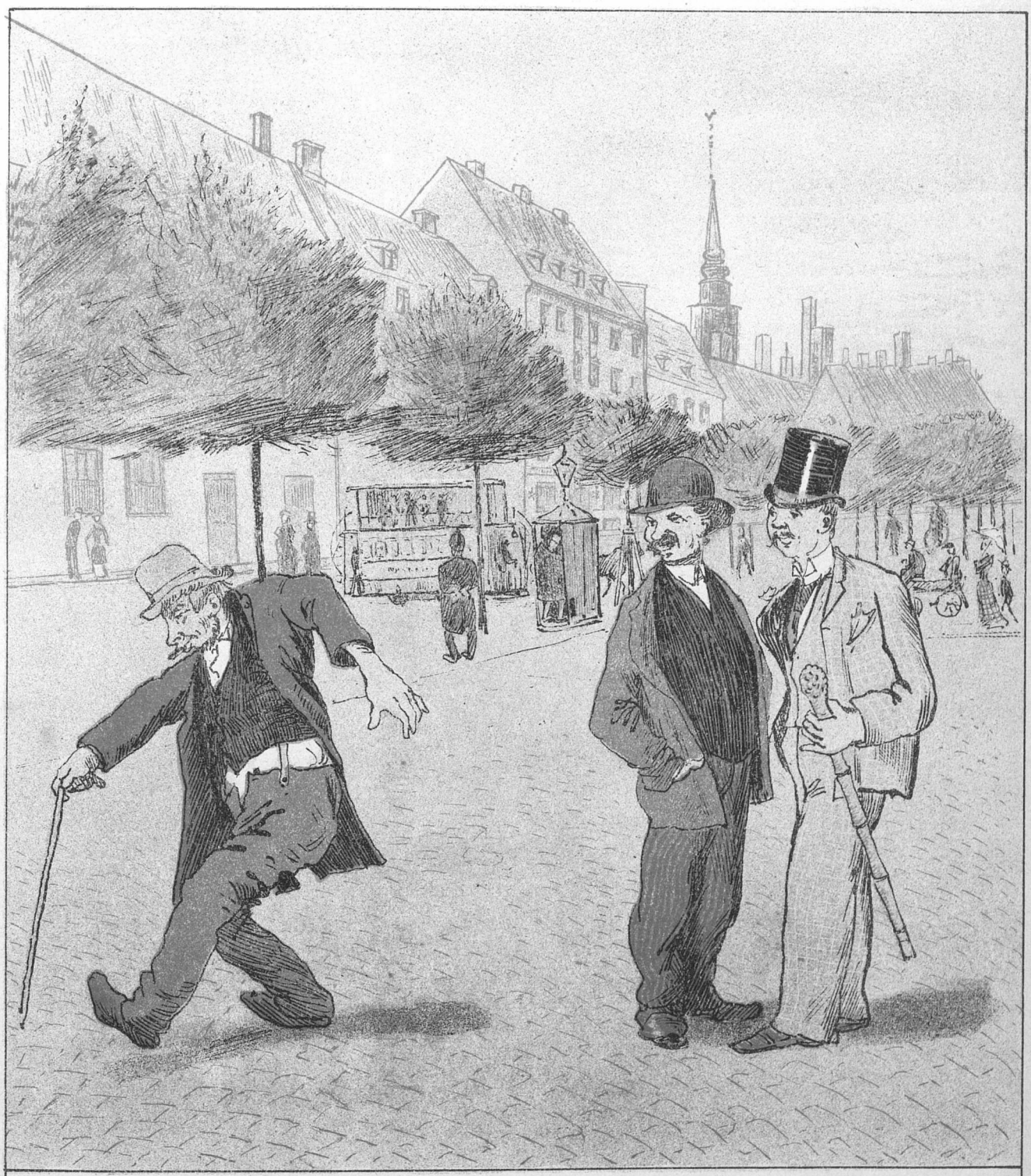

— Hør Du, jeg troede, at Madsen var Afholdsmand; det seer det saamænd ellers ikke ud til.
— Jo, seer Du, han hører til de Afholdsmænd, der holder af at tage sig en lille Taar.

Et Qvad om den Misbehandlede.

Gid jeg maa føle Aanden suse
Over min høie sorte Hat,
Saa jeg kan mærke, at min Muse
Inte endnu er bleven mat.
Nu vil jeg synge høit, saadan a'
Det kan sla' til som Hæderspris
Og ei forkleine den Fru Anna,
Der spiller Komedje hos Poul Friis.

Forhen hun dyrked Fredens Syssel,
Sæl om hun ogsaa var Kanon-
Pi'e; men nu i en Skjærmydsel
Har hun faaet fyndig Krigslexion.

Da hun en Aftning fra Fredsberre
Kom til sit Hjem og var saa glad,
Fik hun nok Noget, der var værre
End en Kop Thee og Aftensmad.

Tidt har jeg siddet og fornøiet
Mig over Fruens glade Spil;
Der er jo immer No'et for Øiet
Og ingen smalle Steder til.
Hun altid godt i Rollen fylder
Og Klap hun ta'er paa et Refræng
Uden Pocæng, thi Folket hylder
Hend'ses eget Ambongpocæng.

Sæl om det ogsaa gier Reklame,
Jeg finder Slaghistorjen styg;
Det simpelt er at sla' en Dame,
Især naar Damen er saa tyk.
Dog maa til Fruens Roes jeg sige,
At om der ogsaa faldt en Strøm
Vafler og Smæk og meer deslige,
Er hun for Manden immer øm.

Søren Pipperup.

Scenisk-geografisk Forvirring.

Vore Provinds-Skuespillerselskaber ere nu alle i Færd med at aabne deres Saisoner. Aalborg Theaters Personale begynder i Ringsted og fortsætter i Kjøge. Odense Theaters Skuespillerselskab lægger ud i Ringkjøbing. Aarhus faste Theaterselskab indvier Saisonen i Præstø. Horsens-Scenens Personale har for Saisonens første Deel leiet Helsingør Theater. Præstø Theaters Skuespillere begynde i næste Uge en Række Forestillinger i Veile. Randers Theaterpersonale kommer d. 8de September til Storeheddinge, og samtidigt indtræffer Kallundborgs store Theaterselskab til Viborg, medens Langelands Skuepillerselskab starter Saisonen paa Fanø. Inden mange Dage ville altsaa vore ambulante Selskaber alle være paa deres Plads.

Knut Haugedølen og Mads Wollesen.

(Ombord paa Damperen mellem Gøteborg og Kjøbenhavn.)

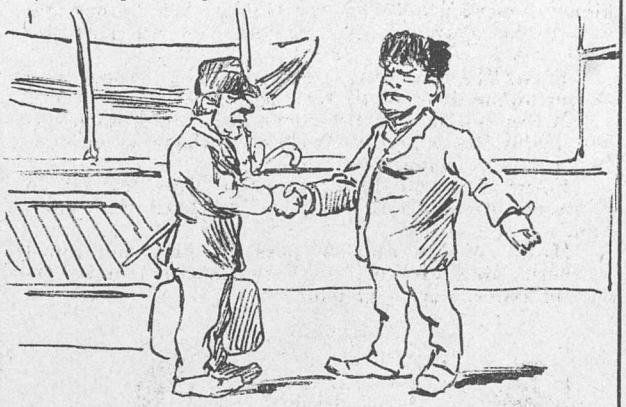

Knut Haugedølen: Ih, saa Fa'n, er det ikke min gamle Reisefælle Mads Wollesen?

Mads Wollesen: Jow, de' æ da møi vis. A haa væt aap aa si di hjæ norsk' Fjæll', ska a sei wos.

Knut Haugedølen: Og De styrtede ikke ned i Dalen?

Mads Wollesen: Nei, for a ska' sei wos, te a gik slet et op o æ Fjæll' Heisen haad a wal sait dumpet.

Knut Haugedølen: Ja, det danske Hareblotet fornægter sei ikke. Men har Dere ikke læst de danske Tidender og seet, hvad for Karle det er, som fører frem Missionen iblandt Hedningerne da? Han Vilhelm Beck vilde jo gi' hele den norske Missionen Fa'n. Ikke en Gang bete for Nordmændene vilde han, Fanten.

Mads Wollesen: Saa er han missel ow ringer', end han haa Lov o sæ te, for han skrywer jo sjel en Blaj djer aap i Norre.

Knut Haugedølen: Ja, ær han ikke galen, han? Og di Pengerne, som det gemene Folket slænger i Hatten hans, dem tar han ikke imot, naar ikke der følger et Himmelbrev med, Fa'n hakke mei!

Mads Wollesen: De' æ da saa møi gall. A tøgges no, te aall' Pængh æ ligh gue. A vied da, te hvisomensinnensti te a sku' te' aa rein atter, hwofiæ mi' Pængh wa' kommen, saa vill' a komm' gall a Stei. Den jenn Kruen æ mæ lissaa gue som den aahn Kruen.

Knut Haugedølen: Det er, Fan fyke, talt som pent ut af det norske Hjertet mit. Men hvad mener han, Farlil, om han Fallesen og den nye Missionen hans: at lade tydske Skuespil opføre som pæredanske Originaler? Slikt skulde de vove paa i Norje, Far min; neida, om vi ikke skulde rundhjule dem i Hob! Jei kan bli fykende sint ved den blotte Tanken. Brrrrr...

Mads Wollesen: Ja, a faastoer mæ jo ett o saan nowd, men det maa vis vær en slemme Kommeddi.

Knut Haugedølen: Næsten criminel, paa det Viset. Det skulde være mig slig Slag, om Fallesen under den Mission faldt paa Missionsmarken.

Mads Wollesen: No snakkæ Di om æ Mark; de' faastoer a. A ka' ett vehd, hudden mi eien Marker sjer ud, nærensti a no kommæ hjem. A tinkæ da, te Ann Mari haa faat æ Høst i Hus. De' teinet heisen skit, ilav a reist' hjemm fraa, men to der æ jo da kommen nowd Wand.

Knut Haugedølen: Det er sannt, det. Men den galante Himlen holdt dog op med at øse, da denne Robert Watt tog Høsten sin hjem. Da reinede det bare med disse Medaillerne, forstaas. Men da det nu reinede med Guld paa han Georg, hvoraf kommer det da, at han Carl bare fik Sølv, han? Kan det være denne amerikanske Sølvkrisen?

Mads Wollesen: De' vied a missel ett, for a kinner hwærken Sølvgris' hæ Guldgris', a kinner kun te mi eien Pattgris'. Aa di haa ves ett faatt Medalli.

Knut Haugedølen: Men hør De, skulde inte De nu kunne afsee femti Kroner? Hva?

Mads Wollesen: Hwa seiæ Do? Næi, a ka hwerken laahn Dæ 5 hæ 10 Kruener. A haar aaller flier, end a sjel ka behøww.

Knut Haugedølen: Aa, Fan, Dere har let de Fanteschillingerne i Lommen. — Eller bare ti Kroner, Fan.

Mads Wollesen: A pass ett om saan nowd Værkeri. Men die haa' vi Kjøwenhawn. Aa ve' Do haa en Baier, saa'l a gi jen.

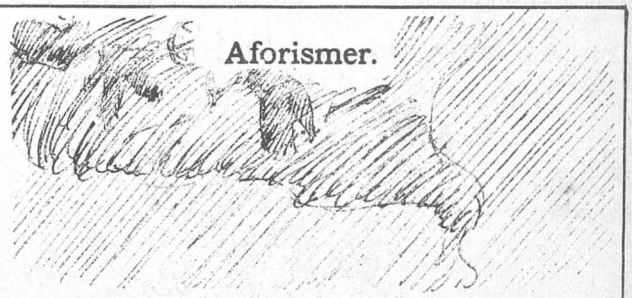

Nyt Bladconsortium. Bladindustrien nerhjemme bliver mere og mere indviklet. Det Ferslewske Firkløver har alt længe floreret; „Politiken" og „København" har ogsaa sluttet sig en Deel til hinanden — *qui se ressemblent, s'assemblent* — og nu lader det til, at ogsaa „Social-Demokraten" og „Adresseavisen" har fundet hinanden.

En længere Kritik om Morskabstheatrets Forestilling ved Fru Anna Christensens Gjenoptræden som Madame Kydbjerg i Revuen var enslydende i begge Blade forrige Onsdag. De maa altsaa have slaaet sig sammen om samme Theateranmelder.

En Skypumpe af uhyrlig svære Dimensioner observeredes for nogle Dage siden af „Politikens" Reporter. For hans ubevæbnede Øie saae Vandhosen ud til at være fyldt indtil en Fjerdingveis Høide med saare mærkelige Ting, saasom: Vandposte, Amagerbønder, Barkskibe, Negere, Huse, Teglsteen, Skove, Kjøretøier, Fugle, Hvaler og Smaaøer. Men da Skypumpen omsider naaede Integade og opløste sig i de lange Spalter, viste det sig, at den foruden Vandet kun indeholdt en Flok Ænder (af Arten: *Anas avisia.*)

Invalid Concert. Ved Concerten i Exerceerhuset forleden til Fordeel for Invaliderne udeblev Halvdelen af de Assisterende, der vare opførte paa Programmet.

Men var det nu ogsaa nødvendigt at illustrere det smukke Formaal i den Grad stærkt, at man gjorde selve Concerten invalid?

„Politikens" Cohn'er har lagt sig efter at spaae i Hænderne.

Det skulde de have begyndt paa for halvandet Aar siden, saa havde Bladets ledende Trekløver ikke behøvet at falde igjennem ved Folkethingsvalgene den 20. April i Fjor.

Brevkasse.

Hotel de Ville. De spørger, hvorfor Taarnet paa det nye Raadhus skal være saa umaneerlig høit.

Vi have bragt i Erfaring, at det kun bliver nøiagtigt saa høit, som de vise Fædre tilsammen stikke dybt. —

Tante Rikke. Er De nu der igjen?

Albert i Hjertensfrydgade. Det skulde være os en Hjertensfryd at „glæde Dem meget". De kan jo prøve. —

Med dette Nummer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Fra Sct. Peders Stol.

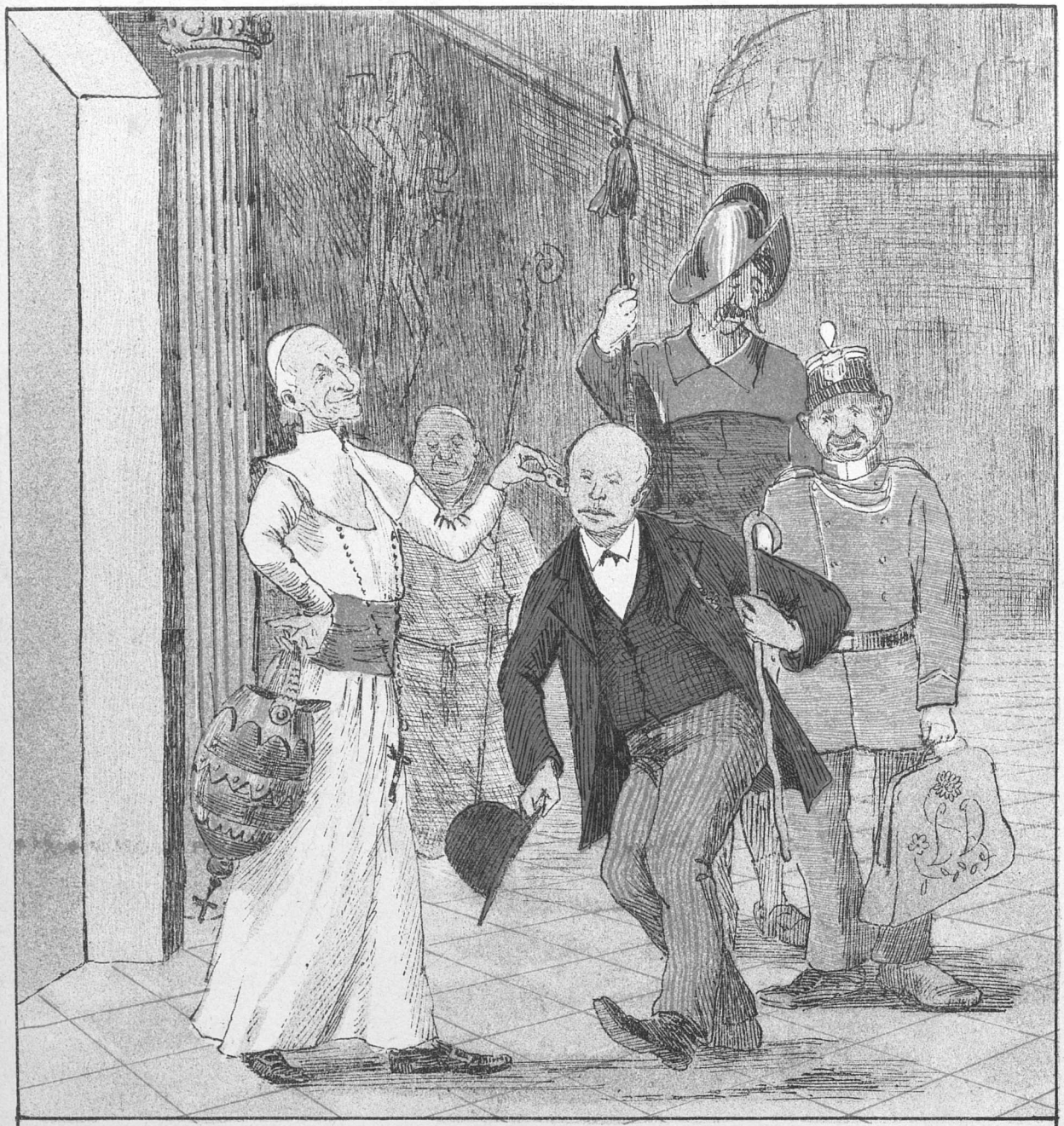

En Encyklika fra Pave Leo
Har for nyligt just fortalt de Franske:
Politik bør drives »*sine deo*«,
Og den samme Regel gjælder *eo*
ipso ogsaa ganske for de Danske.
Men Lars Dinesen fik ondt i Maven,
Og han venter nu, en heel Deel gnaven,
Nok en lignende Besked fra Paven.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** **Telefon 3231.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **L. Kragballe**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 7. September. Nr. 37.

PUNCH.

Aandsnærværende Fortolkning.

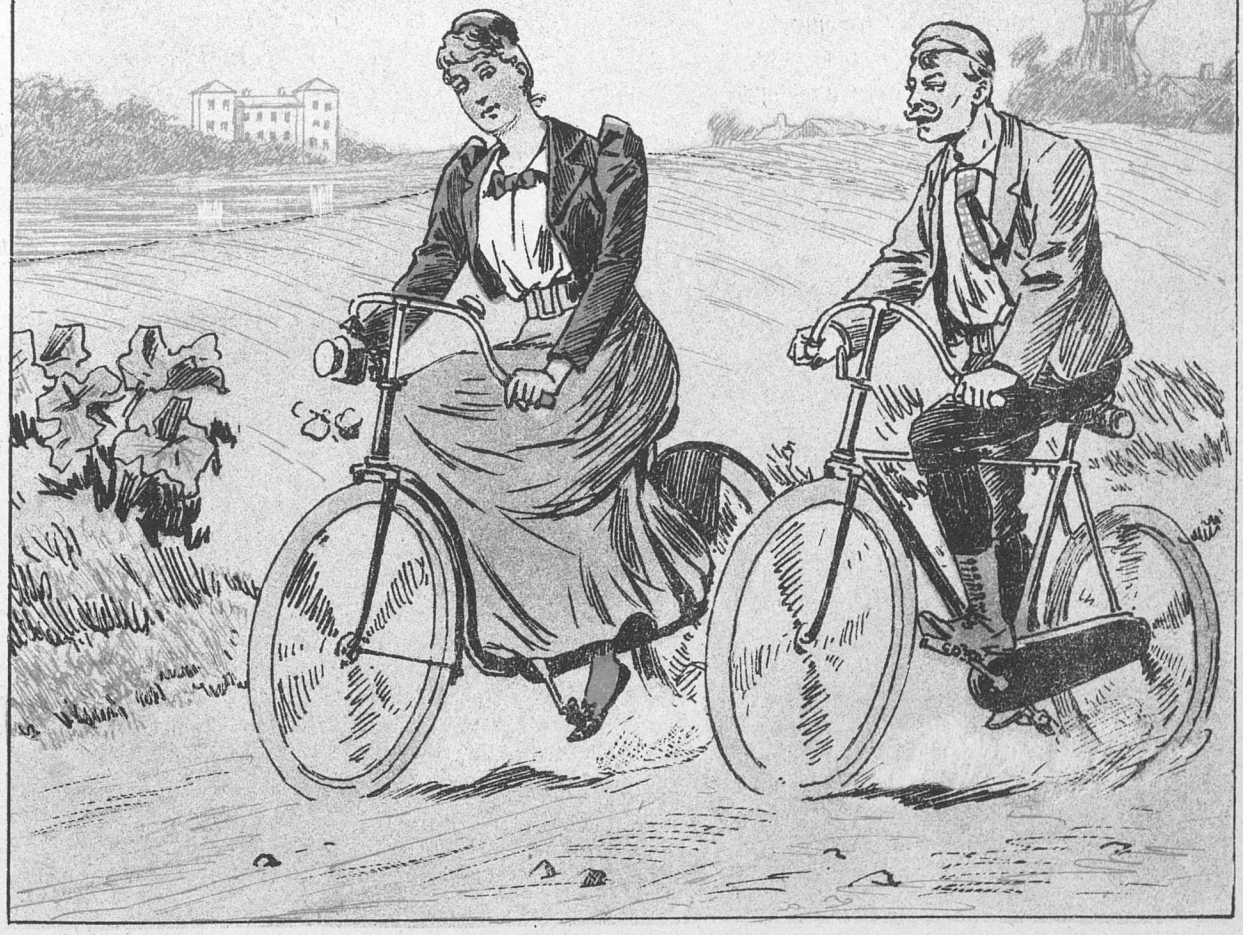

Hun: Nei, Hr. Petersen, De vilde dog virkelig være den Sidste, jeg kunde elske.
Han: Saa meget des bedre! Jeg forlanger slet ikke, at De skal elske Nogen efter mig.

Over Vinglasset.

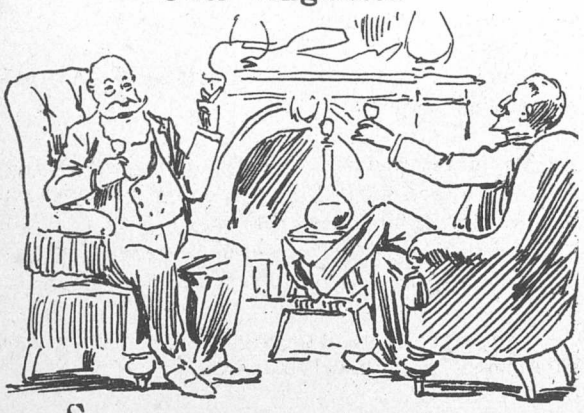

»Skaal, Proprietær! Lad os drikke paa,
At Landbrugets Interesser fremmes!
Som hidtil det ikke længer bør gaae,
For andre Klasser vi ganske glemmes.«
Saa hæves Glasset og Vinen blinker,
Og begge de Herrer høitideligt klinker.

Mens Glassene hurtigt fyldes igjen,
Tager den Anden Ordet og siger:
»Jeg sidder og tænker paa, kjære Ven, —
Det er skammeligt, saa Forbruget stiger
Af *Brændevin* i de lavere Klasser;
Den svælges i altfor enorme Masser.

Den maa beskattes, og det saa høit,
At det kan rigtigt for Alvor mærkes;
To Kroner Potten er ikke for drøit,
Og derved vil Folkets Moral forstærkes.
Desuden kan det vist aldrig glippe:
Ad den Vei vi Hartkornskatten kan slippe.« —

»Bravo, min Ven, en prægtig Idee!
Skaal for en Skat paa de ækle Snapse!
Faaer vi først den, skal De bare see,
Hvor deiligt vi Drikkeriet skal klapse —.
Drik, Proprietær! Det er ægte Vin,
Smagen er fyldig, Bouquetten fin.«

»Udmærket! Hør, — men den simple Portion
Vil kun saa nødig sig lade beskatte . . . .
Lad os da kalde det — *Compensation!*
Det er et Ord, som ei Smaafolk kan fatte.
Smerten er eens, men Forbittrelsen mindre,
Og al Slags Bitterhed bør vi forhindre.«

Blussende hede de skiltes ad,
Da der var Ende paa Conversationen,
Og da i Vognen den Fremmede sad,
Raabte han: »Nu skal jeg hilse Baronen,
Han er strax med paa de nye Skatter —
Inde paa Rigsdagen mødes vi atter!«

Tidstavle for August Maaned.

1ste August. En gammel Mand, der gik med Krykkestok, var saa uheldig paa Kjøbmagergade i fuld Fart at løbe paa en Cyclist, der kom dreiende om ad Skindergadehjørnet. Begge faldt, men da den gamle Mand gjorde Cyclisten en Undskyldning, syntes denne, det var Synd at gjøre videre ved Sagen.

4de. Revuefiasco paa Nørrebro. Betydelig Flovned i den gamle Sæbekjælder, hvor de gamle Sæbekjælderfolk, Axel og Melbye, trøste hinanden med, at „Keiserens Kjøbenhavn" dog var værre.

8de. En Cyclist paakjører to Smaapiger paa Kultorvet, saa at de falde. Da han selv er lige ved at vælte, overfuser han de to Smaapiger for deres Uforsigtighed, inden han joller videre.

11te. „Madame Angots Datter" viser sig slemt mishandlet ude paa Nørrebro. Den unaturlige Fader, der har mishandlet Datteren, hedder nok Richard Schrøder og vil muligvis blive sat under Tiltale.

14de. En Snedkerdreng faaer det ene Been ind i en forbikjørende Cycle, der vælter, medens Benet splintredes. Heldigvis var det et Stolebeen.

19de. En Herre, der kom iveien for en Cyclist, saa at denne faldt og Maskinen blev beskadiget, slap med at gjøre en Undskyldning og Tilbud om at betale Reparationsomkostningerne. Herren fik sit Tøi ødelagt.

Keisernyt fra Fredensborg.

Paa en Spadseretour i Parken behagede det Keiseren at svinge sin Stok $2^1/_2$ Omgang i Luften. Gjennem favnelange Kikkerter beundrede hele Nordsjællands Befolkning denne Keiserens folkelige Nedladenhed.

*

Prindsesse Ingeborg har idag trillet med Tøndebaand. Byen var flagsmykket.

*

De høie Herskaber staae i Regelen tidligt op. Efter første Frokost indtages anden Frokost. Efter Dineren spises der til Aften.

*

Prinds Harald red i Gaar paa Prindsesse Maries Æsel. Gardens Musikcorps musicerede.

*

Prinds Georg af Grækenland har kjøbt sig en Bicycle. Han rider selv paa den.

*

Den kongelige Kok har efter flere Aars ihærdige Studier componeret en ny Sauce til Kyllingesteg. Premieren foregik i Aftes ved Dineren, og det glæder os høiligt at kunne meddele, at den blev en afgjort Succes.

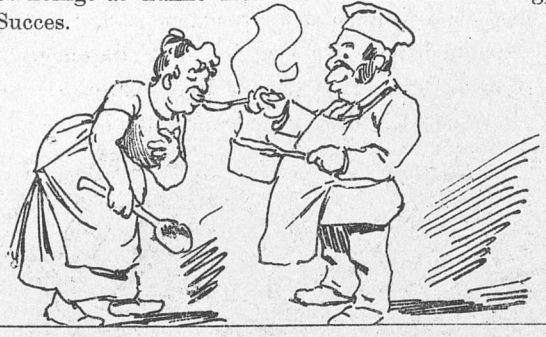

En af de mindste Høiheder kom igaar under Legen til at rive en Flænge i sine Permissioner. Der blev strax bestilt et Par nye.

*

Prinds Valdemar har i Formiddags Klokken 10,35 pudset sine Lorgnetter.

*

En meget morsom Episode tildrog sig imorges. Kronprindsen mødte i Parken en tydsk Tourist, som spurgte, om Kronprindsen ikke var i Parken. „Jo, han er", svarede Kronprindsen smilende. Hvorpaa Tydskeren gik videre for at søge efter Hans kongelige Høihed.

*

Den herværende Stationsforstander modtog igaar Eftermiddags et Nik af Prinds Christian.

*

I Formiddags regnede det i fem Minutter. Frøken Oxholms Yndlingshund blev vaad paa Spidsen af Halen.

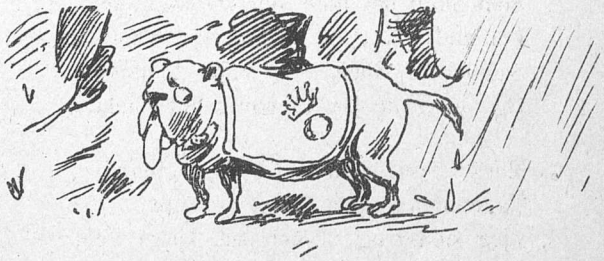

Et vissent Blad fra et Lindetræ faldt i Eftermiddag Klokken 3,27 saa uheldigt, at det ramte Keiserens Hat.

(Da vi i det Fjerne skimte Hr. Alberti med en Stævning, skynde vi os at tilføie, at Ovenstaaende er taget efter **„Dannebrog"**.)

21de. Sangeren Frederik Brun kredser atter omkring Theatret. Jubel i Parquettet omkring „Hesten".

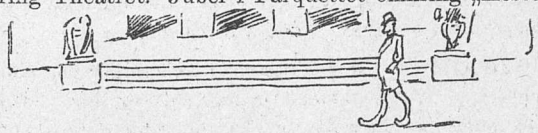

24de. En Cyclist kom igaaraftes ved at springe af sin Cycle til at støde til en Betjent, der stod paa Fortovet udenfor en aaben Værtshusdør. Cyclisten maatte følge med paa Stationen, hvor der blev optaget Rapport. Han vil nok blive tiltalt for Vold mod Politiet.

25—27de. Keiseren ventes. Toldboden er fra Morgen tidlig til Aften silde beleiret af ledige Damer og andre Lediggængere, der flittigt tilsees af Theodor Petersen og hans Garde.

28de. Dr. Østrup ventes. Keiserpublicumet har for en Deel forlagt Residensen til Slotskroen og Roskilde Landevei.

29de. Frk. Hodgini holder Bryllup i Petri Kirke. Keiserpublicumet er for en Gangs Skyld ogsaa i Kirke. Den qvindelige Deel, Fruentimmer og halvvoxne Skoletøse, slaaes i Stolene om Pladserne paa Stoleryggene

30te. Grosserer Thornam har af Directeur Abrahams faaet Tilladelse til at lade en Anbefaling for sit Margarinefedt trykke bag paa Billetterne.

Hvorfor vil Directeur Abrahams gjøre sin Geschæft saa fedtet?

31te. „Nationaltidende" udnævner Dr. Østrup, der med Statsunderstøttelse har reist et Par Aar i Syrien og der kjøbt sig en Hest, paa hvilken han i sindige Dagsreiser er vendt hjem, til Friherre, Storkors af Dannebroge og Ærespræsident for Videnskabernes Selskab.

Fra Øst

Her er Fest, thi Czaren kommer
Under Gjald af Horn og Trommer,
Og Begeistringen, der tænder,
Frister Lommetyves Hænder
Til at gaae i Folkets Lommer.
Politiet høit paa Pladsen
Vagtsomt vaager over Massen.

og Vest.

Her er Fest. En Doctor kommer
Hid fra Orientens Sommer.
O, Du herligste blandt Manda'er,
Da vi saae den stolte Antar
Jublet til af kyndig Dommer,
Medens der var Liv og Røre
Blandt Cyclisters Trillebøre.

Kleopatra.

Mel.: Tappenstregen.

Da vi havde lært vores Abc
Og fik om Historien lidt Idee,
De gode, gamle Ægyptere
Vi lige paa Timen fik at see,
Hvordan at de leved' og lavede,
Og hvordan de ei blev begravede;
Saasnart at de vel var creperede,
Saa blev de jo balsamerede.

Og der i Ægypten i Afrika
Der levede Dronning Kleopatra.
Hun var som den deiligste Ædelsteen,
Men var nok forresten en gruelig En.
I Hjertet hun saared' og daared' Enhver,
Som kom denne deilige Slange for nær.
Alligevel gik det kun til en Tid,
Saa døde hun selv af et Slangebid.

Fra da og saa til den Da' ida'
Der leved' saa mangen Kleopatra,
Som drev sit syndige Liv og Erhverv
Til de stakkels Mandfolks Kiv og Fordærv.
I Circus var der fornylig En
Med pæne Arme og kjønne Been;
Men dem, — hvad vi kan være glade ved, —
Hun gjorde ei videre Skade med.

Nei, saa er der Ennas »Kleopatra« —
Det er nu forresten en Opera —
Hun har allerede for længere Tid
Blandt gamle Venner sat Splid og Strid.
Hr. Directeur Hennings med syndig Lyst
Har trykket hende — om ei til sit Bryst —
Han trykked' dog hende, — han var saa fri, —
Og det kan Hr. Enna nu slet ikke li'e.

De gode, gamle Ægyptere,
De bleve ikke begravede,
Men naar de vare creperede,
Saa blev de pænt balsamerede.
Thi er ei Kleopatra rigtig død,
Hun færdes stadigt saa lumsk og sød;
Og Enna ved hende med Smil paa Kind
Vil vist balsamere Sir Hennings ind.

Ved Kaffen.

Naa, De har da vel været med til Tivolijubilæet, lille Fru Schrøder, det har vi naturligvis ogsaa flere Gange, for man hører da med til »tut Koppenhagen« og der er jo ogsaa deiligt derinde ved saadanne Leiligheder, fraregnet Trængslen og den megen Trykken, som De, Fru Schrøder, med Deres ringe Førlighed ikke er meget udsat for, men jeg har jo en temmelig udviklet Figur, og jeg har sandelig flere Gange været ved at finde det for galt, men Fritz Grønbæk har faaet mig i Humør igjen ved at erindre mig om, at Tivolijubilæet var en verdenshistorisk Begivenhed, og derfor maatte man døie lidt, naar man vilde være med, — naa, det kan der jo maaskee være Noget i, og dog maa jeg sige, at jeg har havt langt større Glæde af Missionsmødet i Bethesda, som jeg var med til den første Dag, fordi der blev talt saa varmt til det menneskelige Hjerte, der især banker i Qvindernes Bryster, og navnlig kunde jeg sjutere Vilhelm Beck i Alt, hvad han sagde angaaende Børnene derovre i Asien og China, for naar de kan kjøbes i Indien for Noget som en gammel Rigsort og faaes ganske gratis i China, saa synes jeg, at alle vi, der har Tanke for den Sag, maa see at faae saa mange Børn som muligt — af dem derovre — saa de kan blive til ordentlige Mennesker og holde op med at spise hverandre og Fleerkoneri, men i og for sig selv er det nogle sørgelige Tanker at dvæle ved, og man kunde gjerne kalde hele Jorden for en Jammerdal,

naar man betænker, hvor galt det staaer til med baade den laveste og høieste Oplysning, som nu, naar en Mand skal efterlyse sin Kone efter en Plakat af 1812, for om ogsaa vedkommende Dame i mange Aar ikke har været saa ganske ung, saa kan hun da ikke have staaet paa Plakaten allerede i 1812, da Christian d. 4de eller Frederik d. 5te regjerede, men siden jeg taler om de Kongelige, saa vil jeg da fortælle Dem, at jeg har leiet Værelse til mig og Pigebørnene i Fredensborg Store Kro, for naar alle de Keiserlige og Kongelige er der med deres Familie, saa føler man sig saa rart hjemme derude paa Fredensborg, og jeg troer virkelig, at Keiseren snart kan kjende mig, saavidt jeg kan see det paa hans Øine . . . . var det 5, den slog, lille Fru Schrøder? . . . . ja, saa maa jeg nok skynde mig hjem, for min Mand holder saa bestemt paa, at Middagen skal være klar Klokken halvfem, saa siger jeg Tak for Kaffe og Kager, og se ud til os en Dag, naar vi har faaet Huset i Orden . . . . der er Sporvognen . . . Adjøs!

De forenede Cokesknuseres og Kulharperes faglige Sangforening »**Harpen**« afholdt igaar Generalforsamling deels i Anledning af »Social-Demokratens« Bebudelse om Sammenhold mellem alle Landes Proletarer og deels i Anledning af de franske Valg.

Forknuser Hansen valgtes til Dirigent og gav Ordet til

Underknuser Jokumsen, der skulde fatte sig i Korthed. Han vilde sige, at han nok kunde forstaae, at vi skulde snakke om Sammenhold mellem alle Verdens Proletarer, men hvad Fa'en kom egentlig de franske Valg os ved? Dernæst vilde han bemærke, at han havde vaaren Soldat og lagt under General Anker, og General Anker havde en Dag nægtet hele Compagniet Nattegn, og Militærgalskabens Hyæne galer allerede i de høiere Samfundssnirkler; det var derfor ikke proletarisk at kalde en saadan Forsamling som dennehersens for en Generalforsamling, for vi er kuns simple Arbeidere, men Fredstanken vaagnede os Allesammen. Han vilde foreslaae at kalde den en Hovedknuserforsamling.

Smuldharper Olesen syntes, det var smaaligt at gjøre saa meget Vrøvl, men det lignede Knuserne. Forøvrigt var Harperne ligesaa gode, ja tilhørte endogsaa et høiere Samfundslag, idet den norske Digter Bjørnstjerneson havde skrevet en Sang, der hed: »Harperne i Luften«. Og vi behøvede ikke at gaae længere tilbage end til Kong Saul for at see, at vi var et ældgammelt Laug, for der stod selv skrevet, at hvergang Saul var smaakulret, blev han harpet. Saa Knuserne behøvede ikke at være saa store paa det. Han vilde derfor foreslaae, at man kaldte Forsamlingen for en Hovedharperforsamling. Og han var forresten af den Mening, at de franske Valg vedkom os temmelig meget endogsaa, for vi var jo Allesammen Sjoselister, og det var altsaa begriveligvis af Interesse for os, at de franske Valg ogsaa blev sjoselistiske.

Jokumsen meente, at Olesen godt kunde faae et Par paa Snuden, hvis han vilde gaae med udenfor.

Dirigenten mindede om, at de franske Valg stod paa Dagsordenen, og anmodede de Tilstedeværende om at opsætte deres personlige Mellemværende til efter Mødets Slutning.

Jokumsen var ligeglad, for Olesen havde længe trængt til en Omgang. Forresten var dissehersens Valg ham saa cokesknusende ligegyldige, men han skulde nok faae fat i Olesen siden.

Olesen var ikke bange, han havde længe ventet paa at tage Livtag med Jokumsen, og han kunde godt gaae udenfor med det Samme.

Underknuser Severinsen henstillede til Forsamlingen det knusende Beklagelige i, at to saa agtede og skattede Medborgere kom i Haarene paa hinanden. Han vilde imidlertid bede de to Kæmper om ikke at sætte deres Lys under en Kulskjæppe, men tage fat igjen og lade os faae lidt meer af samme Tønde, men godt Maal. Det var dog alletider morsommere at see to gode Venner slaaes, end læse om, at Franskmændene sloges. Efterat flere Talere havde havt Ordet for og imod Severinsens Forslag, deelte Forsamlingen sig i to Partier, Knusere og Harpere, og etablerede et livligt Slagsmaal efter alle Kunstens Regler, hvorefter Politiet ryddede Bulen.

Den i »Social-Demokraten« bebudede Resolution om Sammenhold mellem alle Landes Proletarer blev saaledes ikke vedtaget.

Brevkasse.

Coureer. De løber for stærkt; vi kunne ikke følge Dem.

Helle dusse dasse. Deres Forslag skal blive taget under Overveielse.

☞ Bidrag, der benyttes, betales med klækkeligt Honorar.

☞ Red. kan ikke paatage sig at opbevare Bidrag, der ikke benyttes, eller at svare enhver Indsender.

☞ Med dette Nummer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.** ☜

Lad Kænguruhen være!

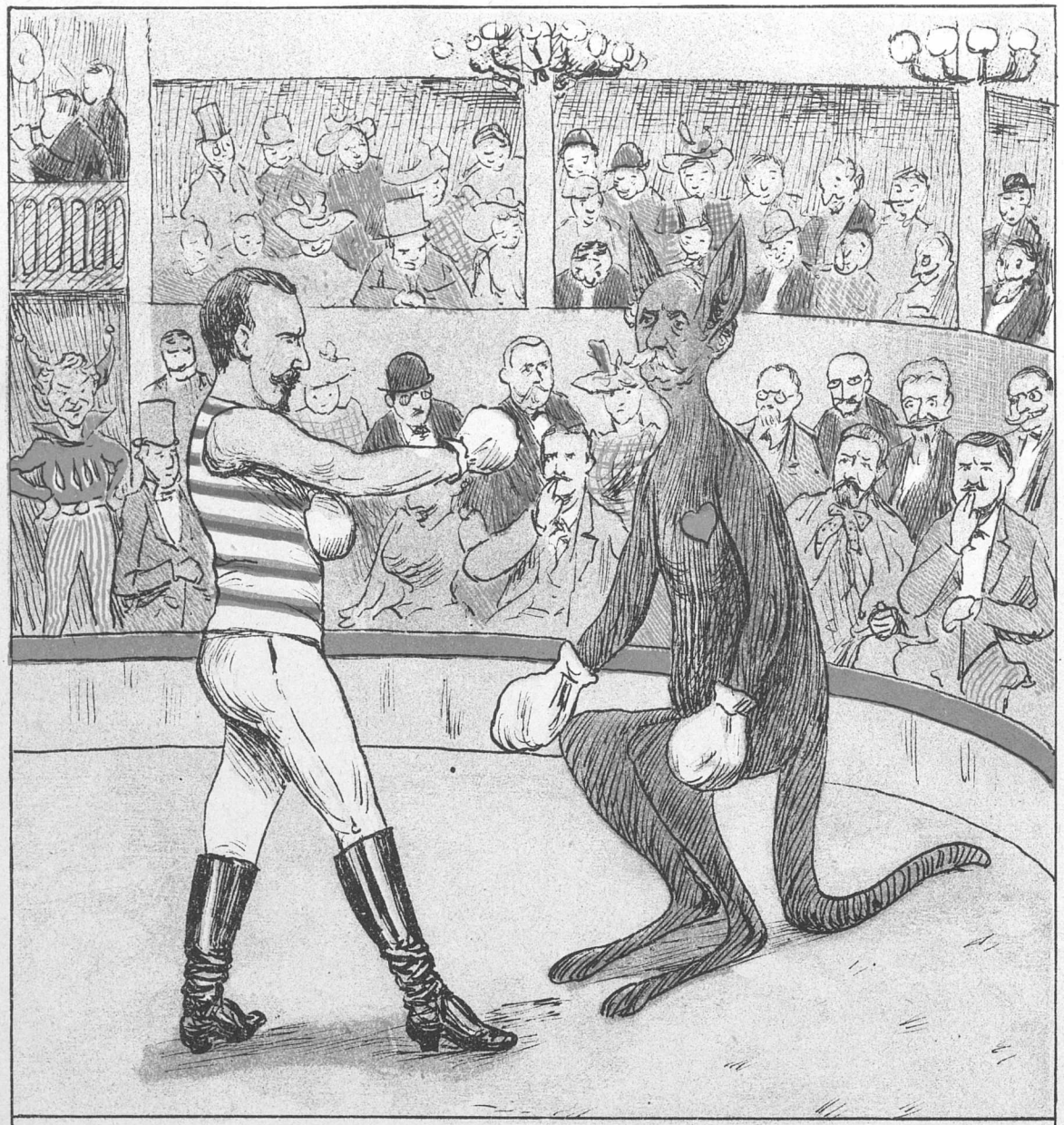

Kritikens og Scenens to fashionableste
Størrelser mødes paa Manegens Grus,
Den ene er Byens alleraffableste
Herre i sit Kammer og i Holbergs Hus,

Den anden er ikke af de durableste,
Undtagen naar som Boxer han gi'er Andre Snus.
Men fordi det ei var ganske net med »Hjertets Ret«.
Dog han ei behøved vel at mule slet saa tæt.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34. Telefon 3231.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **L. Kragballe**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 14. September. Nr. 38.

PUNCH.

Paa Farten.

— Mo'er! Maa jeg komme med til Saras Begravelse imorgen? Hele Klassen følger.
— Nei, min lille Ven! Du var til Feriefest iforgaars og til Børneselskab igaar. Det er saamænd Fornøielser nok i een Uge.

Orakelsprog fra Vesterhæsinge.

I Vesterhæsinge for nylig talte
Vort Folkethings den gamle Storaugur;
Situationen han for Øiet malte,
Han skimted' dunkelt det, der stod for Tour,
Idet hin Alvorsmand en Taare qvalte
For »Høires« umedgjørlige Natur,
Der gjorde det saa svært at virke sammen
For Venstremænd med dem i Fryd og Gammen.

Han nogle gaadefulde Runer risted'
Om forrige Samlings allersidste Tid,
Og Talen flød om det Forlig, der bristed',
Og om dets sidste Timers Strid og Splid,
Om Claus, der listed', og om Lars, der fristed',
Om Rasmus Clausens og om Bojsens Vid,
Hvordan de lokkede, men ei det nyttede,
De Intet rokkede og Intet flyttede.

Hvad selv han har paa Sinde havt, fortæller
Hin Storaugur end ikke med et Ord.
Han raaded' ikkun sine Vaabenfæller
At kjøre sammen i det gamle Spor;
Men aldrig siger han dem, hvad det gjælder,
Hvad selv han haaber, eller hvad han troer.
I al Beskedenhed han kun forlanger,
At »Høire« viser Ruelse og Anger.

Det Hele var en grumme dunkel Tale,
Der fast som fra en pythisk Trefod lød;
At »Europæerne« den anbefale,
Det kan man derfor nok forstaae til Nød;
Den havde hverken Hoved eller Hale.
Men vi fik ud af al den Øllebrød,
At Talen blev os Mennesker kun givet
For ret at skjule, hvad vi har i Livet.

Fri & bunden Næring.

(Interview.)

Reporter: Goddag, Hr. *Punch!* Maa jeg være saa venlig at interviewe Dem lidt?

Punch: Ja, værsgo', hæng bare i!

R.: Seer De, jeg søger Dem i Deres Egenskab af Formand for Spritfabrikantlauget . . .

P.: Men saa er De gaaet forkeert i Byen, Kjære! Det vil De indsee, naar De staver mig rigtigt i Enden af mit Navn. Jeg er af gammel italiensk Kunstnerfamilie og gjør aldeles ikke i Sprit, men gjerne i Esprit.

R.: Om Forladelse! Men desuagtet vil De maaskee nok sige mig Deres Mening om Næringslovcommissionen?

P.: Naa, Næringsloven! Ja, se, hvad Næring angaaer, saa har jeg altid kunnet glæde mig ved en fortrinlig Næringsstand. Af den Grund vedkommer Næringslovgivningscommissionsbetænkningen mig slet ikke. Dette participialske Lovsprog er mig absolut vederstyggeligt, og jeg kjender ikke Spor til det, De taler om, men desuagtet skal det være mig en Fornøielse at udtale mig.

R.: Glæder mig, Hr. *Punch!* Behag da at sige mig, hvad De mener om de foreslaaede Bestemmelsers Indflydelse paa de kjøbenhavnske Variétéer?

P.: De vil føre til den frie Nærings Indskrænkning. Politiet kan ikke nære sig for at gaae Directeurerne i Næringen, og det nærer en afgjort Uvillie imod Alt, hvad der gaaer Peteranstændighedsstregen for nær. Saaledes var det meget uanstændigt at lade Løvinden Tony leve under Tag med to Herrer, og forleden trak Politiet de røde Strømper af en Cirkusdame, som lyste for stærkt op i Landskabet, naar hun cyclede paa Gaden.

R.: Og nu med Hensyn til den eventuelle Lovs Indvirkning paa Astronomien?

P.: Alle Solformørkelser vil blive forbudte; Maanen maa ikke gribe ind i Solens private Ernæringsforhold, men har at holde sig paa Maatten og trække Hornene til sig. Det Samme vil Solen gjøre, naar Venus gaaer forbi, hvad hun stadigvæk faaer Lov til.

R.: Men nu Haandværkerne?

P.: Ja, de vil miste Tilladelsen til at slaae Hovedet ned i Maven paa Læredrengene. En Skomager maa

under Trusel om Næringsbevisets Fortabelse ikke længer sy sine egne Støvler, men har at støtte sine Colleger. Den Skræder, der lapper sine Buxer selv, vil være at udvise af dette Land. Og hvis en Rebslager slider hjemmegjorte Tampe paa sine uartige Ungers Bag, vil han være at ophænge, dog i et Reb fra en anden Forretning. Det er den Slags Ting, man forstaaer ved bunden Næring.

R.: Og den frie Næring da?

P.: Vil det overalt gaae som i Variétéerne. Det frie Theater vil blive pakket i en Pose og hængt paa Ryggen af Carl Behrens, som derpaa sættes i Bevægelse i Retning af Bloksbjerg. Den frie Udstilling

vil faae Ordre til at vende sine Billeder om, saa Bagklædningen alene kan betragtes, hvilket dog ikke bliver til Skade for Kunstsandsen i dette Land. Frisvømmere, Friskytter, Frimenigheder, Frihandelsforeninger, Frimurere, Frilandsutopier, Friabonnenter, Frigjængere og Frikadeller vil ophøre at existere.

R.: Det bliver hyggeligt.

P.: Javel, men ad denne Vei mener man at skabe Ret og Redelighed i dette Land og at faae Bugt med det haardnakkede Ordsprog, at enhver Tyv er en Mand i sin Næring. Bliver Næringsrabaldercommissionens Forslag til Lov, saa kan Olaf Poulsen gjerne tilbyde Czaren sit Skomagerværktøi som Rarietet, og Fru Lütken vil faae Tilhold om at sælge sin Ged, fordi den gaaer de privilegerede Husmandsgeder i Bedene.

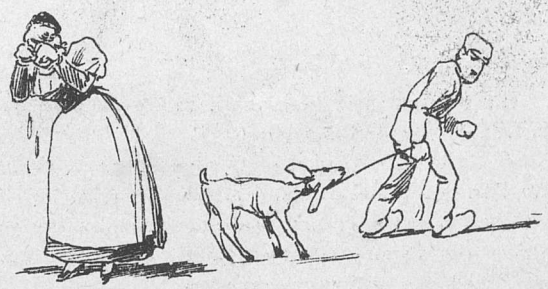

R.: Tak for god Underretning!

P.: Ja, ikke sandt, den var god? Blot Modet nu ikke svigter Dem, naar Interviewet skal trykkes!

Uheldig Cours.

Forlægger Grøn for nylig, som bekjendt,
Har sat en Præmie ud paa tusind Kroner;
Med den belønnes skal nu den Skribent,
Der høiest paa hans Julemarked throner.
Til fire Litterater sendtes Bud,
Af disse Mænd skal Præmien deles ud.
Men ak! hvor var det inte Skade,
At Grøn han inte — gik i Integade!

Han tog Borchsenius og Erik Skram
Og Henrik Jæger og saa Peter Hansen,
Da ingen Genius han saae i ham,
Der kalder sig for „Julie"s Peter Nansen.
Og baade Henning Jensen og Hr. Rex
Af hint Areopag — de blev sat ex.
Og derfor er de inte glade —
Hvi vil han inte gaae i Integade?

I „Politiken" troe de nu forvist,
At deres Folk faaer ikke Spor af Smausen.
Johannes Jørgensen er ganske trist,
Og der er vinket af for Sophus Clausen,
Da hverken Edvard, Henning eller G.
I denne Committé de fik at see.
O ve! ja, sikken en Ballade,
At Manden inte gik i Integade!

„*København*" er dydigt forarget over, at der ved enhver Leilighed, hvor der gøgles, viser sig Mandfolk i Skjørter. Artiklen skal efter Nogles Mening være forfattet af den „Værtinde", der drog Omsorg for, at hendes Damer gik ordentlig i Kirke, efter Andre af en bekjendt Kistesangerinde.

*

En udenlandsk Rigmand, der har opfundet en Snaps, gjæster for Tiden „vor By". Han er Commerceraad og skal — deels for Commers og deels for paa nært Hold at studere den danske Snaps — med Familie og Tjenerskab være taget ind paa Hotel „Holger Danske", hvor han beboer fem Værelser i Bel-Etagen.

*

De bekjendte Cyclister Peter Jensen og Jens Petersen ere Dags Morgen startede her fra Byen for at jolle Pokker i Vold ud i Verdens vidtløftige Rige. De agte at kile 600 Kilometre om Dagen og vente at retournere ved Kyndelmissetider.

I. Kl. Hotel?

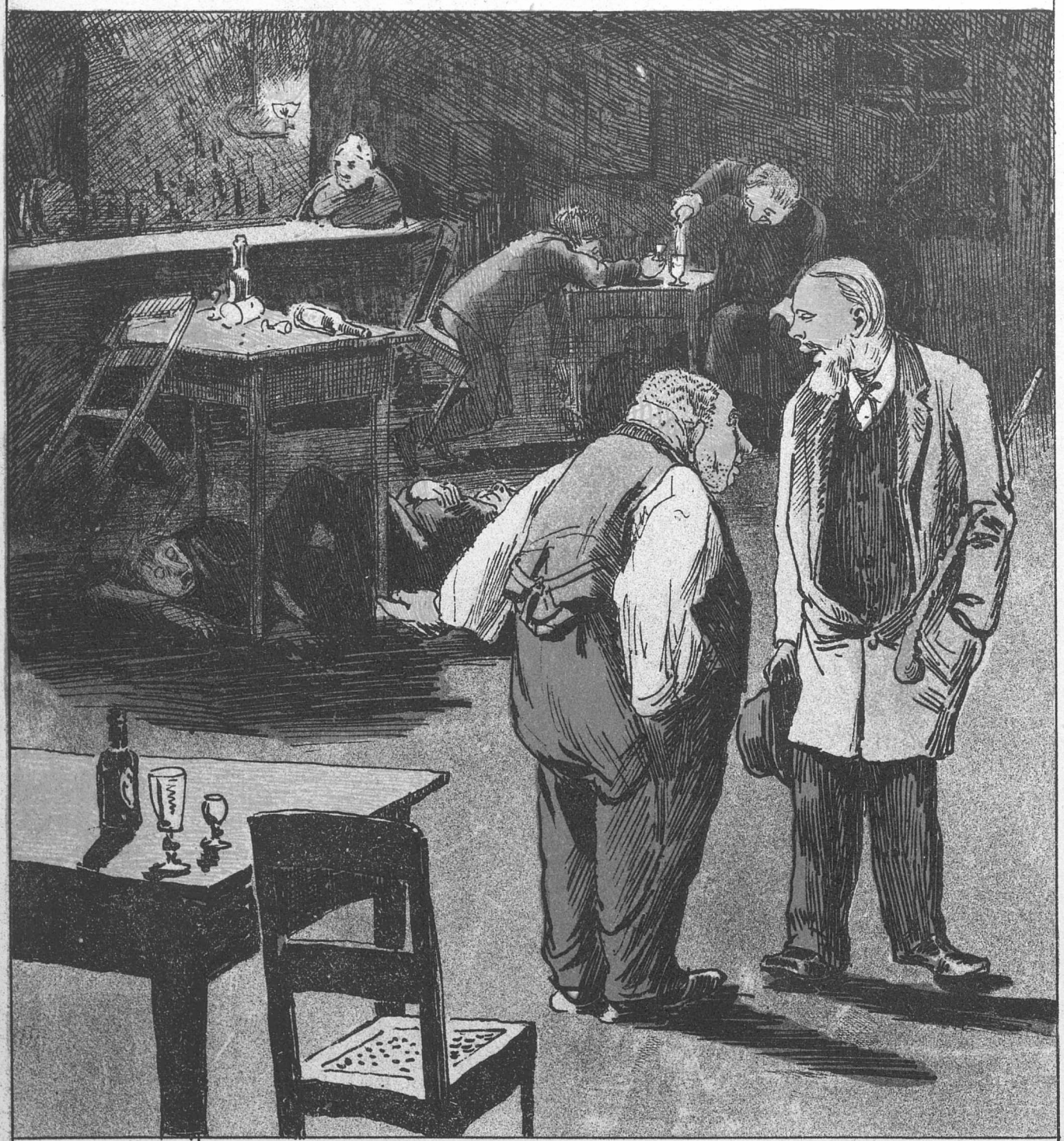

— Maa jeg spørge, er det et Hotel eller et Værtshus? Jeg mener, har De liggende Gjæster?
— Liggende Gjæster? Ja, det har vi immervæk, værsenartig!

Anonym.

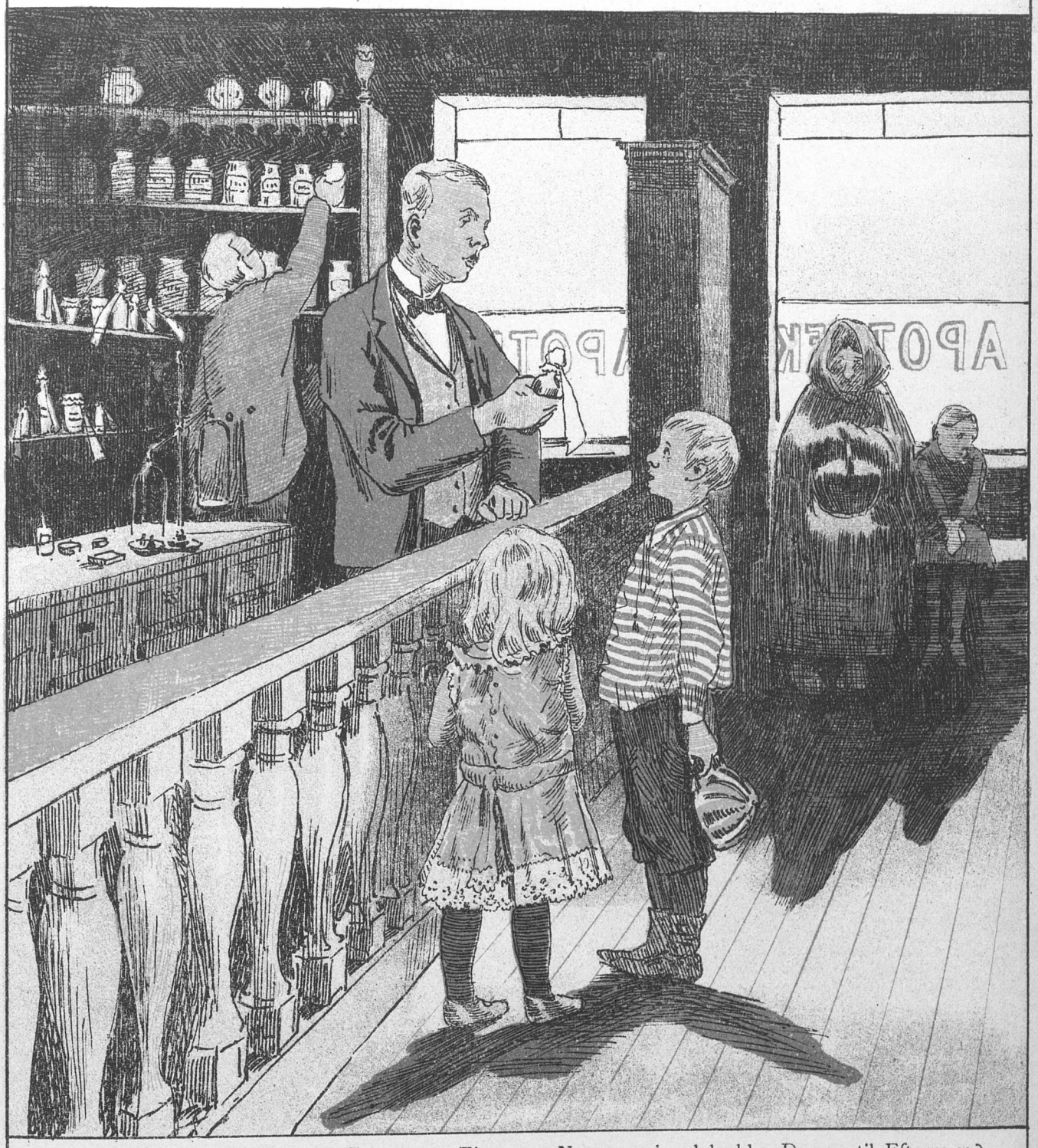

— Hvad hedder Du, min Dreng? — Einar. — Naa, men hvad hedder Du saa til Efternavn? — Einar! Jeg hedder Axel Einar. — Naa, men hvad hedder Din Fa'er? — Kresjan! — Men hvad staaer der da paa Jeres Dørplade hjemme? — Der staaer »Jordmo'er«.

„SPLITTEN"s

Mange Tusinde, ikke **Sindsforvirrede** Læsere, men trofaste

Abonnenter

vil blive glade, naar de erfare, at vi har afsluttet en brillant, livsvarig Contract med det bekjendte Forfatterfirma

Stift & Co,

hvis verdensberømte Skrifter ere i alle Munde, som for Ex.:

Studentens flade Underliv,
Fra Tre Hjorter til Nørrevold o. m. fl.

Den sidste især har i Sommer moret, opvækket, opfrisket Humøret paa vore elskede Holdere, saa vi ere forsikkrede om, at det vil blive modtaget med et Glædeshyl, naar vi fortæller dem, at vi har sikkret os en ny feuilletonistisk, eqvilibristisk Fortælling, der vil vare i flere Aar. Feuilletonen er af den Beskaffenhed, at enhver Læser efter at have læst »**Splitten**« bogstaveligt talt vil spise Bladet, for rigtigt at bevare Ordene og det enestaaende gode Indhold i Nærheden af Hjertet, og mere kan et beskedent Blad med Billighed ikke forlange.

Altsaa

med det første vil vi begynde en ganske ny, **gru-** og **grinopvækkende,** actuel Fortælling **fra** »**vore egne Vinneverrer**«, som hedder

„Fra Provinds-Redacteur til Salatfads-Passageer",

der vil give vore interesserede Læsere et storartet Indblik i Alt og Alle, saasom, hvorledes man gaaer op med Ballonen . . . . ., hvorledes man skal fare ud som en **glubende Løve** og sjaske hjem som en vaad Hund . . . . ., hvorledes man behandler Mund- og Klovsyge, saaledes at, hvis nogle af Abonnenterne skulde have ømme Gummer eller ondt i Klovene, kan de strax blive hjulpne . . . . ., fremdeles gode Raad. F. Ex.:

Har De flade Been?
Har De tyndt Haar?
Lider De af Fregner eller kolde Øren?
Har De spidse Knæer eller skelende Øine?
Plages De af Regnorm?
Er De blød paa Tangenterne?

Saa forlang altid „Splitten"!

— **Kort sagt** — Intet vil blive glemt, end ikke

Anvisninger

som f. Ex. til at skjære Ligtorne eller anrette et Fad Hummer, ja endog sy en Knap i et Par Buxer. Det Hele vil blive knusende og spændende, og som *clou* vil vi sammen med vore kjære Abonnenter

Gaae i Vandet,

saa Kjøbenhavn aldrig har seet Mage til Vandgang.

Fremdeles en

Præmiegaade

nemlig: Hvad faaer man, naar man kommer Theeblade paa kogende Vand og lader det staae og trække lidt?

De, der indsende rigtigt Svar inden den 15de October, faae deiligt Sølvtøi, men de maa have tegnet sig som Abonnenter paa **Splitten** inden 1ste October.

Derfor abonneer paa „Splitten"!!!

som udgaaer een Gang om Dagen, 7 Gange om Ugen, 30 à 31 Gange om Maaneden o. s. v., spændt paa alle Ender og Kanter, for næsten **ingen Pris.**

De udkomne Qvartaler faaes **gratis,** saa længe Oplaget strækker til.

Et Bevis paa Tilslutningen er, at alle til Dato udkomne Exemplarer af **„Splitten"** ere fuldstændig udsolgte.

Vi har nu gjort alt for at skaffe vore Abonnenter en sorgfri og behagelig Alderdom, og vente nu kun paa kraftig Tilslutning, idet vi med Sokrates udbryde:

Op med Kalkunen!
Abonneer . . . . . paa . . . . . „Splitten",
hvis Indhold er af reneste Vand.

Ærbødigst
Redactionen.

At ovennævnte Dag-, Uge- og Maanedsblad »Splitten« udgaaer i mange tusinde Exemplarer, saalænge jeg faaer min Betaling, bevidnes herved paa Tro, Haab og Kjærlighed.

Ulrik Swartenkopf,
Bogtrykker.

Idræt.

Pas paa! Nu kommer Bolden!

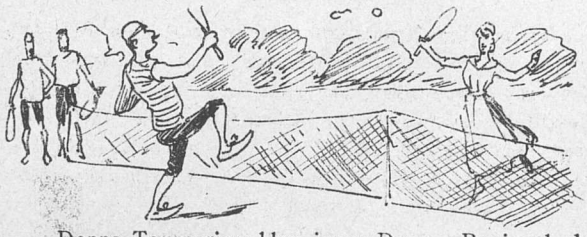

Denne Tournering blev igaar Dagens Begivenhed. Der spilledes fire *single* Spil med Forudgivning. Det var et prægtigt Syn at see Kampen imellem Peter Jørgensen og Jens Hansen. Jørgensen var *scratch* og fik en haard Dyst at bestaae med Hansen, der viste sig at være smukt i Spil og udmærket *condition.* Hansen havde optaget Søren Iversens Maade at *serve* paa ligesom dennes energiske, aandsoverlegne Retournering af Bolden. P. Jørgensen vandt med 7. 1. 9. $^{17}/_{28}$, Hansen fik 7. 0. 0. $^{13}/_{19}$.

I næste Sæt var det Harald Petersen med Holm som Modstander. Sidstnævntes Spil var altfor nonchalant

og Boldene for bløde med en Harald Petersen som Modstander. Derfor blev Udfaldet ogsaa 6. 6. 2. $^{3}/_{5}$ for Petersen mod 4. 1. 3. $^{39}/_{111}$.

Tredie Spil stod imellem Frederik Smidt og Jacob Jensen, og skjøndt F. S. kun bavde *drænet* i fri Luft og paa Bane to Dage og en Nat, førte han sig godt, men J. J. som i Førstningen anlagde en noget drømmende Spillemaade, tog sig med de senestærke Arme og Been lige op i Slutningen sammen til en *Spurt*, der aldeles demoraliserede Modstanderens Spil.

Jacob Jensen har en frygtelig Spurt, men Smidts Boldføring er saa elegant, at den lover den pur unge Mand en glimrende Fremtid.

Tilsidst stod Kampen mellem Schou og Ravn. De høre begge til vore *Lawn-Tennis-Champignons*, og deres Spil fremkalder altid den høieste Beundring. Ravn er maaskee lidt blødere i Bolden end Schou, men til Gjengjæld har denne, naar han gaaer til Gjærdet, noget saa Ædelt i sin Holdning, at det virker elektriserende paa Tilskuerne. Han gjør det med en Anstand, der bør tages til Mønster af alle Spillere. Schou fik pointet 6. 5. 9. $^{6}/_{19}$, Ravn 6. 4. 3. $^{3}/_{151}$. — En glimrende Kamp mellem to Heroer!

Blandt de i Tourneringen deltagende Spillere maa Hr. Peter Jørgensen finde sig i denne vor kritiske Bemærkning, at hans Lægmuskulatur er *pauvre*. Det maa rettes ved Træning.

Denne *Lawn-Tennis-Tournering* havde kun samlet faa Tilskuere, men de 27, der inclusive Undertegnede havde givet Møde, tør man nok kalde Eliten af den danske Nation.

Efter Forlydende afgaae *„the Champignons“* om faa Dage til Chicago, hvor Amerikanerne sikkert ville tabe baade Næse og Mund af Forbauselse over deres eminente Færdighed og lære at værdsætte den Nation, der tæller saadanne Karle i sin Midte.

Bob Catcher.

Sagkyndige Hippologer have synet Hesten „Molwa“ for at skjønne over, om den kan optræde igjen som Traver, efterat den, „som det vil erindres“, i forrige Meeting prostituerede sig ved at styrte paa Charlottenlund Traverbane. Der vil dog ikke blive givet Erklæring om dette for Nationens Velbefindende saa skjæbnesvangre Spørgsmaal før om 6 Uger.

Det er uhyggeligt, at man skal gaae saa længe i en saadan Spænding. Kunde Politiet, der jo er en saa omhyggelig Fader for os, ikke bevirke en Fremskyndelse af de Sagkyndiges Erklæring?

*

„Politiken“ (alias E. B.?) giver forleden Ondt af sig over, at Theatercommissionen nu er traadt sammen. Kammerherre Fallesen faaer bl. A. et Æselsspark. E. Brandes var, som bekjendt, Medlem af den forrige Theater-Commisssion, men er denne Gang forbigaaet.

„De er sure“ o. s. v.

Vise

om de mange Kjødbidder, der af forvorpne Mennesker bortpractiseres fra de offentlige Slagtehuse.

Mel.: „En Sømand han maa døie“

I Stadens Slagtehuse
Nær Gasværkshavnens Kai
Og vort Torv for Qvæg,
Hvor Svende gaae i Bluse
Og Mest're i Kavai
Blandt det meget Qvæg,
Der høres Tale
Om den Skandale,
Den splittergale,
Der for sig gaaer:
Naar Dag oprinder
De Slagt're finder,
At Kjød forsvinder
Af Køer og Faar.

Naar Nattens Mørke hviler
Udover Land og Stad,
Og hver Svend er væk,
Til Slagtehuset iler
En dristig Tyverad
Med en Kniv og Sæk.
Filét han skjærer,
Og Lyst han nærer
Til Talg i Blærer
Og Lammebov;
Saa nærmer tryg sig
Han til en Tyksteg
Og — hvilken styg Streg! —
Den bli'er hans Rov!

Faae afsat Kjød paa den Vis
Betaler sig kun sløit,
Er det vel saa sært?
Og sælge det til den Pris
Maa Slagt'ren finde drøit,
Naar det alt er »skjært«,
Og derfor agter
Nu hver en Slagter,
Saavidt han magter,
At lede op
Den Nat-Bandit, der
Gaaer om og snitter
I hvad han hitter
— Den lede Krop!

Brevkasse.

Lp. Det gaaer bedre for Dem nu, men det er dog ikke endnu saa glat som ønskeligt.

S, T_2. For almindeligt til at interessere.

Smaus. En Samtale ønskes.

☛ Med dette Nummer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.** ☚

„Det gaaer tilbage, Hakon".

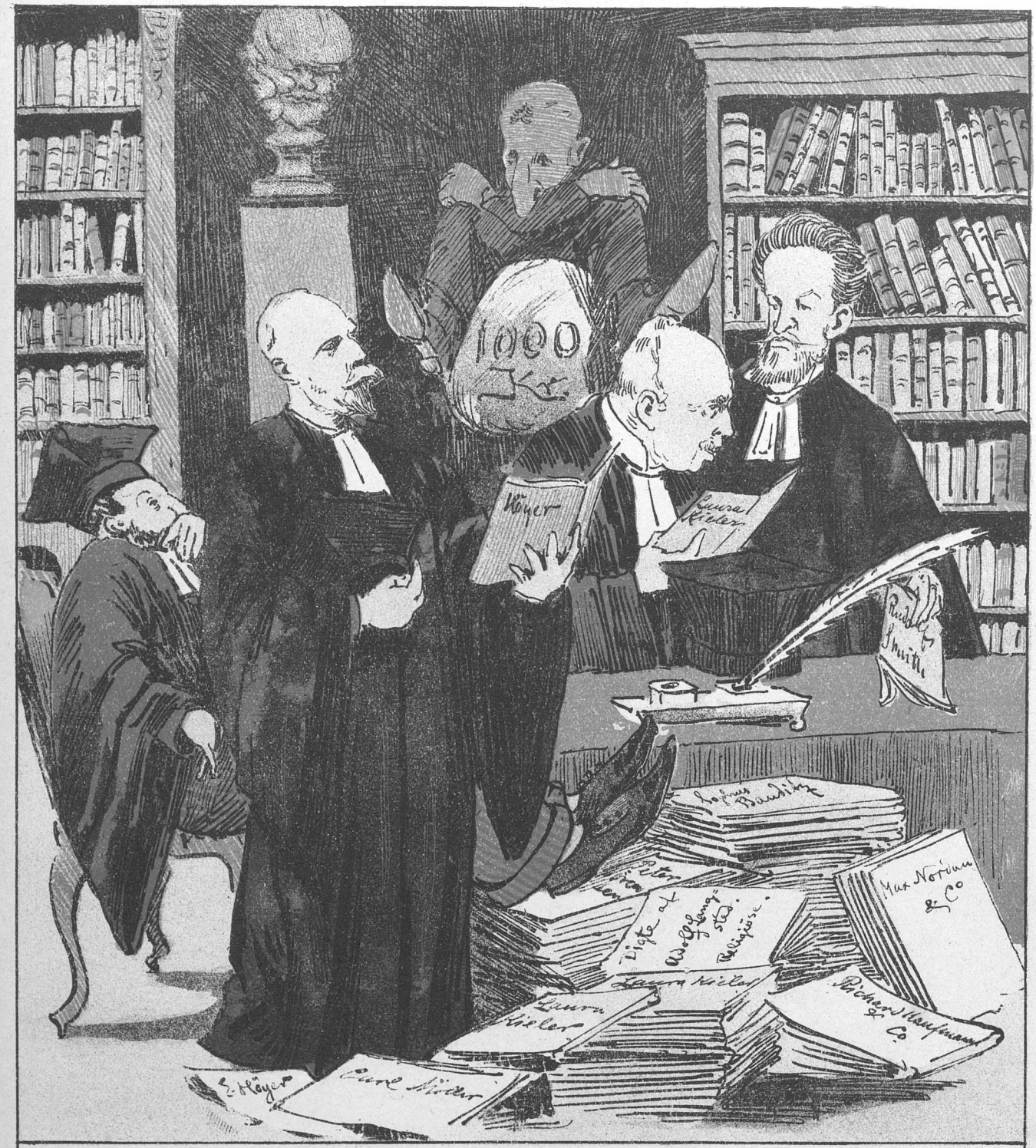

Vel gik det svært tilbage, det kan Enhver jo see,
De store Navne har vi kun som Minde;
Dog synes os lidt lavstemt den Grønske Committee
Som Jury for den Tid, der nu er inde.

Cabiro — ja, lad gaae! Og Jæger liger vis,
Den Sidste skal vel sætte paa sine Landsmænd Pris; —
Men Erik Skram! Og allermeest Borchsenius!
Hvad mener vel om disse Danmarks Genius?

Redigeret af **L. Kragballe**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 21. September. Nr. 39.

PUNCH.

Hjertets Ret.

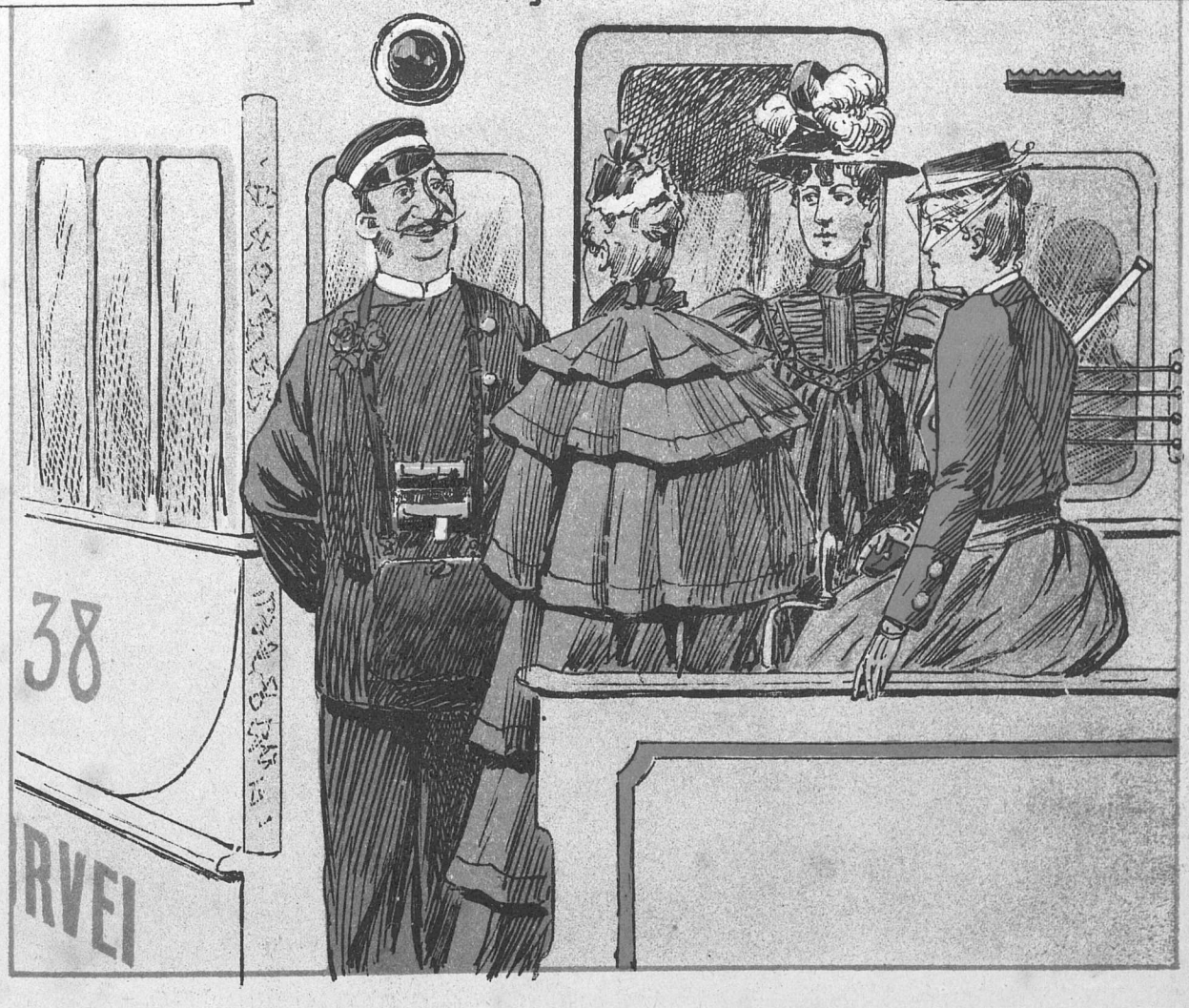

— Nei, hvor De er pyntet idag, Conducteur. Sikk'en deilig Bouquet Roser!
— Ja, Frøken, Noget maa der jo til, naar vi immer har saa mange Damer paa Bagpladserne.

Afskedshilsen til Jubilaren.

Mel.: Tivolivisen.

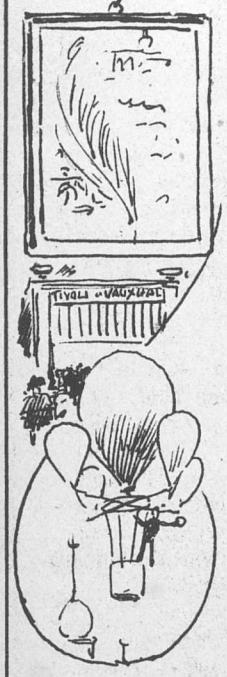

Farvel, Du gamle Tivoli,
Nu har Du fyldt de Halvtreds,
Nu kan Du jo ganske roli'
For denne Gang være tilfreds.

Hvor har Du dog jubileret!
Men det, Du gav os at see,
Har nærmest repræsenteret
Sparsommelighedens Idee.

Du vented' ved Jubelfesten
At skabe fornyet Liv,
Men Virkningen, den blev næsten
En Smule for negativ.

De »Gamle Minder« trak Mængden
Igjennem Din røde Port,
Men, leve paa Minder, i Længden
Det duer nok ikke stort.

Du holdt Jubilæums-»Essen«,
Og det til den mørke Nat,
Hvor Watt han talte for Pressen,
Og Carstensen talte for Watt.

»Hurra for Institutionen!«
Raabtes der høit og tit,
Paa Jublen satte det Kronen,
At Tractementet var frit!

Tivoli, Du har jubileret
Baade paa Hellig og Søgn,
Med Hyldest blev Du feteret
Ved Gilder Døgn efter Døgn.

Farvel da, Du gamle Tivoli,
Nu lukker Du Portenes Fløi.
Sæsonen var slet ikke »doli«,
Med Glands Din Rigsort Du strøg.

Ligbrænding.

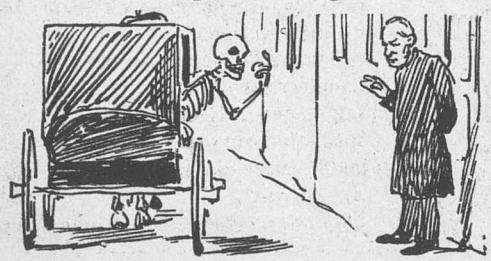

Den Frederiksbergske Retfærdighed har givet Tilladelse til, at man kan lade sig brænde her paa Jorden uden derfor at skulle være pisket til at brænde paa et vist andet Sted i et længere Tidsrum. I Henhold til Frederiksbergjustitsen kan man godt brænde af i Folkekirken, og en Mand, der er død, behøver ikke at erklære sig for Hedning, fordi han ønsker at freqventere et Crematorium. Et Lig har nu ikke længere nødigt at gaae omkring og ringe paa hos de stærkt optagne Præster uden at opnaae Andet end at blive sparket ned ad Trapperne, naar det siger, at det vil brændes. Nu kan en Afdød bare lægge sit Kort hos Pastor Carstensen, saa er han der strax med en Tændstik og et dertil indrettet Ritual, som prompte besørger Andrageren gjennem Fasanveiens Skjærsild og videre fort, hvad enten det nu er op eller ned.

Hr. Carstensen vil herefter blive en søgt Mand. De afgangne Medlemmer af Ligbrændingsforeningen vil troppe op udenfor hans Kirke paa Kong Georgs Vei for at blive expederede. Selv om de optræder i Folkekirkens Klædebon, saa gjør det ikke Noget; Carstensen er Mand for at tumle dem endda. Han deler ikke de andre Præsters Rædsel for at overvære en nem lille Ildebrand, og hvad det angaaer at give sine brændende Klienter et passende Pasord med paa Reisen, saa skal heller ikke dette manquere.

Noget anderledes stiller Sagen sig, hvis Pastor Carstensens Navnefætter blandt de kjøbenhavnske Redacteurer en skjønne Dag kommer anstigende med et lille Bladlig under Armen. Præsten vil da ræsonnere paa een af to Maader: Enten vil han sige, at der ikke er saa lang Tid tilbage, at det er værdt at offre en Tændstik paa Skroget; eller ogsaa vil han gysende lukke sin Dør i for Næsen af det hedenfarne Blad med den Bemærkning, at han ikke giver sig af med at

brænde Gjengangere, og at han i længere Tid har kjendt Bladet som et levende Lig, saa Ingen skal bilde ham ind, at det først nu er død — hvorfor han maa betakke sig for den tiltænkte Ære.

Men i almindelige Tilfælde vil man ikke møde nogen Vrangvillie hos Pastor Carstensen. Skulde De en Dag komme for Skade at vende Næsen i Veiret, saa kan De bare tage en Drosche og trille ud til Kong Georgs Vei. De vil blive mødt med Imødekommen.

Rimbrev

til min Ven Jens paa Landet.

VI.

Nu er Saisonen atter begyndt,
En Smule tyndt.
Schumanns Beridere
Drage videre.
Tivoli lukker;
»Ligkistens« Dukker
Stadigt dog qviddre,
Medens Carlson i Bladene sukker.
Rantzau atter sig etablerede
Paa den bekjendte, fint polerede
»Reserverede«,
Hvor han saa ofte før residerede
Og dirigerede,
Consumerede
Masser af Toddyer, som leverede
Blev af Slagtere, som tracterede
Musernes Søn, den vel barberede
Wilhelm Rantzau, den feterede,
Animerede,
Vel situerede,
Af Apollo beneficerede,
Inspirerede
Døgnfluedigter og — ikke sandt? —
Muntre Ligkistefabrikant. —
Theatrene have nu aabnet alle,
Abrahams tilmed for det Hal'e.
»Gjøngehøvdingen« drager frem
Seirrigt i sit gamle Hjem.
Den unge Hr. Birch, iforfjor Rus,
En Søn af *Notarius publicus*,
Har Hovedrollen i Stykket iaar —
Underligt her i Verden det gaaer! —
Nu er det Sønnen, der spiller Rollen,
Hovedrollen, og synger Sangene;
Sidst havde Fa'eren med Protocollen
Hovedrollen
Paa Bruns Forlangende.

Publicum bider nu stadigt til Bollen,
Og røde Lygter, tappert prangende,
Taler om Sul i Kasserollen. —
Schandorphs Hjemkomst ude fra Landet
Bladene har fortalt blandt Andet.
For Theatret hans »Hjemkomst« lod
Ei til at være synderligt god.
Huset var tomt og Publicum taus —
Den Velkomst til Hjemkomst var reentud snaus!
Stykket i lange Tirader breder sig,
Fraser feder sig,
Handlingen — *venia sit!* — heelt spreder sig,
Medens Publicum gyseligt kjeder sig.
Til Gjengjæld morer man sig — ja, ja!
Ved Hennings og Ennas »Kleopatra«,
For det er en lystig Opera,
Der muligvis ender
For gamle Venner
I Retten som *Opera seria*.—
Riis-Knudsen, som altid, er høiparnassisk,
Gjellerup-klassisk,
Men gjør dog tillige en lille nem
Afstikker til sit »Ungkarlehjem«. —
Casino lever under et Pres, man
Neppe slipper ved Hjælp af Esmann.
Fru Petterson-Norrie,
Som i forrige
Aar var oppe paa Nørregade,
Høster nu der sine Laurbærblade.
Men, skjøndt en qviddrende Nattergal,
Hun fylder dog ikke den store Sal. —
Her har Du nu faaet en Smule Idee,
Et kort Resumé
Af det, som netop nu er at see.
Længere hen
Jeg kommer igjen
Med mit Brevpapir;
Indtil videre da jeg si'er:
Au plaisir
De vous revoir, — min gamle Ven!

To Madam'er.

Ellen: Har Du Mathematik i Skolen, Anna?
Anna (enfoldigt): Nei, vi har Madam Poulsen.

Høiere Mathematik.

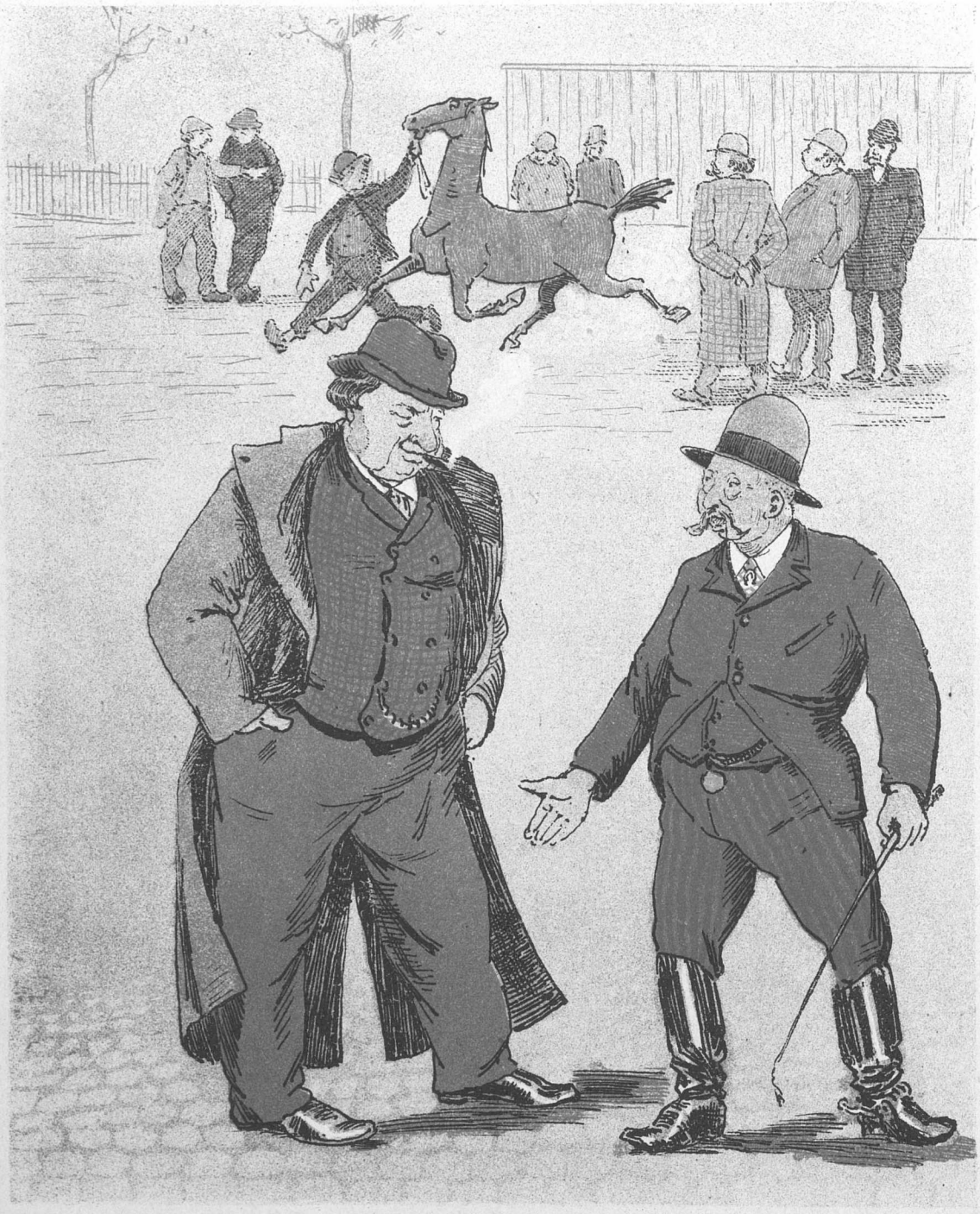

Første Hestepranger: Sig mig en Gang, Jensen, hvorfor har Du ikke mere end een Spore?
Anden H.: Hvad skulde jeg med to? Naar jeg sporer Hesten i den ene Side, saa løber jo den anden med af sig selv.

„Efter Behag".

— Jeg skulde spørge fra Mo'er, hvormeget hun skal betale for min Bro'er, der skal døbes imorgen?

— Det er, som Din Moder har Evne og Villie til, lille Ven!

— Saa skulde jeg sige fra Mo'er, at her er en Krone og bede om saa meget som muligt tilbage paa den.

En Proteus.

Mel.: »I Dalens Skjød en Hytte laa«.

I Læderstræde fordum laa
En Bod med gamle Klæder.
Ærværdig Jøde der man saae
Bag Disken staae med Hæder.
Han virked' med Forstand og Held
Og hed forresten Israel.

Hans Sønner ud i Verden gaaer
Og deres Lykke søger.
Ved Kjøb og Salg de Lykken naaer
Med brugte Skolebøger.
Ad Navnet Israel blev der grint, —
Nei, saa var Wulff dog mere fint.

Man passede sin jevne Dont
Saa glad og vel fornøiet;
Men snart en større Horizont
Stod vinkende for Øiet.
Saa skaffed' Wulff sig Albuerum
Ved »Dansk Forlagsconsortium«.

Nu gik det paa en ny Façon,
Thi man var ingen Prakker.
Man flotted' sig med »Crébillon«
Og »Wisbechs Almanakker«,
Med »Hjemmets« Dito og med »Flinck«
Og gotted' sig i Lykkens Blink.

Og videre drog Wulff mod Nord,
Forvisset om sin Seier;
En Volte slog han, der var stor —
Nu hed han Cammermeyer.
Men Nordmænd, kjede af hans Held,
De sa'e: »Farvel, Hr. Israel!«

Han vendte hjem med Pungen fuld,
Og Alle vare glade,
Han virked', rig paa Gods og Guld,
En Tid paa Nørregade.
»Det nordiske Forlagsbureau«
Sin Eier gjorde glad og fro.

Vort første Forlagsfirma gaaer
(Sic transit gloriæ mundus!),
Den gamle Reitzels, forrige Aar
I Bund og Grund rabundus.
Men Følgen blev, at Israels Søn
Nu throner paa en Green saa — grøn.

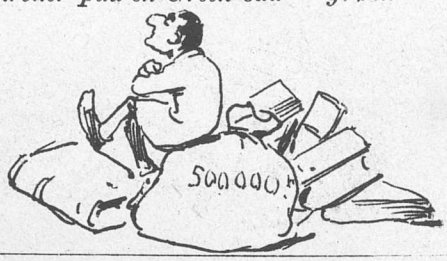

Litteratur.

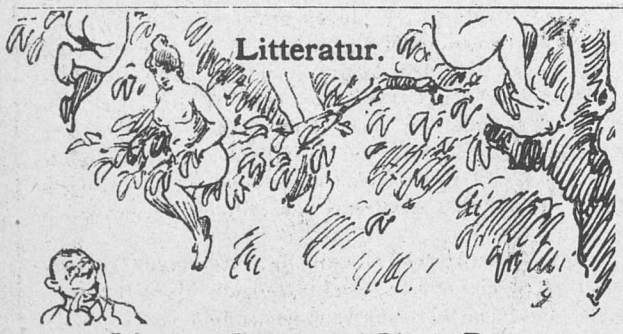

Johannes Jørgensen i Livets Træ.

Dette er Historien om Pæretræet. Og Pæretræet er Qvinden. Og Qvinden er Forfatteren som Sennep udi Næsen. Og Forfatteren er lige saa bange for Sennep som en Kat. Og han lægger Øxen ved Roden af Pæretræet. Seer han sit Snit til det, saa hugger han det om.

Forfatterens Helt er en ung Forfatter, der kommer herind til Pæretræernes By som et Guds Ord fra Landet, med Æblekinder og vandkæmmet Hørhaar. Men Æblerødmen forsvinder, da han faaer begyndt at spise af Pærerne. Disse synes ham ækle og overmodne, men han spiser dem alligevel. Han er heelt gal efter Pærer. Faderen troer, at Sønnen studerer, men Sønnen er ikke af den Slags. Han sover om Dagen og plukker Pærer om Natten, thi Natten er Livets egentlige Dag, siger Apostelen Johannes. Kun om Natten lever man, og Livet bestaaer i at drikke sig fuld og plukke Pærer. Hr. Jørgensens Helt tager tiltakke med alle forhaandenværende Pærer, lige fra Keiserindepærer til Hestepærer. Og de smager ham alle eens.

Men der findes i Bogen en Pære, som hænger saa høit, at han ikke kan naae den. Den Pære er hans Vens Kone. Og hun vil ikke lade sig plukke, før hun er moden. Hun modnes først, da hendes Mand, der selvfølgeligt er Digter over en lav Sko, stikker af og lader hende hænge, medens han selv gaaer ud i den blaa Verden for at søge nye Pæretræer.

Ellers er Livets Træ det Samme som Dødens Træ. Den, der bliver ved at æde Pærer, er en Dødens Candidat.

Dette er da Bogens dybe Symbolik, at Liv er det Samme som Død, at Dag er Nat, at sort er hvidt og grønt er gult. Men derfor bør alle Pæretræer hugges om og alle symbolistiske Digterhelte hænges, for at der kan opvoxe en ny Slægt af Æbletræer og Ynglinge med Stivelse i Knæerne.

Historien om Livets Pæretræ er et digterisk Storværk af høi Rang. Dets Plads er midt imellem Michael Gjørups og Christian Johansen Hornums historiske Romaner og Rosenkildes Vrøvleroman. Forfatterens Hoved er den møreste symbolistiske Pære, der voxer i Danmarks Urtegaard.

Foraarsgrønt.

Køvvenhaun, d. 20des Siptæmber 1893.

Kære Ven!

Nu ve jæ grive Pinden aa laje dig hvide hvordang a det gaar hernere paa Danmargs flade Sledter siden Sommerfjeren. I Skollen æ je bleen siddendes i samme Klase, faade a Lererne æ umulie som Pætagoker, men jaj er lie glaj i bække Enner for de er dov i Livet a man ska leve naaed og igge i Sgolen, aa je ska nog sæl sørre for min Ujdanelse ve a lese di Blaje, som je snopper fra min Gamles Baglaamme uje i Kaaridoren, som han næmli igge har maaralsk Moed til aa ta ing i Stuverne faa Katingas aa Amaljes Skyl aa saa sæller je dem baetter, naar je sæl ha lest dem.

Mend nu ha je danet en ny Skolle, det ve sie forstaar du en Dekterskolle som ska være naaed i Rædtnin af ham *Boddelære* aa *Paul Veling* aa ska heje »Pasijænterne« faade vi sitter paa vorses Porgram at de æ skit mæ de Hele aa adt Samfunnet æ mørdt og stødt paa Skalden saa de æ gandske ingkurapel aag Livvet er igge vært at slæve paa faa Mænsker a maadærne Rædtnin. Je æ Mæster for Skollen aa har allereje 6 Tehængere aa vi skrivver allesamen Værs te *Polleteggen*. Mend sæl ha je skrevven en hel Bonke Stæmninger som je nog hober adt *Jakkop Mangssa* ve værre Forligger te, naar ad je faar *Johandesjørresen* te aa skrivve et Faarort te Boven.

Lame nu hvide om du ve sludte daj te min Skolle og værke faa den aabbe i Norreje, mæn du ska kons ta gandske Onge mæ, faa di Gammele æ naaen rene Ingdioter.

Ve du ligge Mærge te ves du begønner paa a dekte, a vaares Dækterskolle slets inte bryjer sej om Rædtskrivninen aa vi ha sadt paa vorses Porgram, a ald Rædtskrivnin bare æ te faar at forsinge Talænddernes Ujvegling.

Mæ Helsning din
Ejnar Jørrensæn,
Dikter.

Omgang med Mennesker.

Assessoren: Hvad er det, — har De nu igjen banket Deres Kone?

— Jæ goere jo inte Andet, end hvad Assessoren sæl sa'e, jæ skulde.

A.: Hvad for noget, har jeg sagt, De skulde banke Deres Kone?

— Ja, Assessoren sa'e jo, hun skulde ha'e en ordenlig Omgang.

Olaf Poulsen er bleven malet af Slot Møller, og der skal være „en Mulighed" for, at Billedet, der skal være meget ligt, kan komme i det kgl. Theaters Eie. — Tænk, hvilken Ulykke, om denne Mulighed skulde glippe; det vilde dog være en ævig Skam og Skjændsel for Nationen. Vi ville derfor indbyde til en Nationalsubscription til Erhvervelse af Billedet for det Kongelige. Subscription modtages paa „Punch"s Contoir.

*

Kiel & Langstedt skulle have erhvervet Forlagsretten til Kröyers „badende Drenge". Hvilket Svineheld! Det maa være omtrent det Samme som at vinde den store Gevinst i Lotteriet. Vi forstaae forresten ikke, hvorfor d'Hrr. ikke med det Samme have sikkret sig samme Kunstners elskværdige „Hattemagerdrenge". „Dieser Glieder Götterpracht" burde virkelig have almeen folkelig Udbredelse.

Brevkasse.

Snaftafut. Det mesopotamiske Sprog er et underligt Sprog.

En gammel Herre. Vi nære vel Respect for Alderdommen, men ikke i den Grad, De forudsætter.

A. W. } Nei.
F. K. }

Mesalliance.

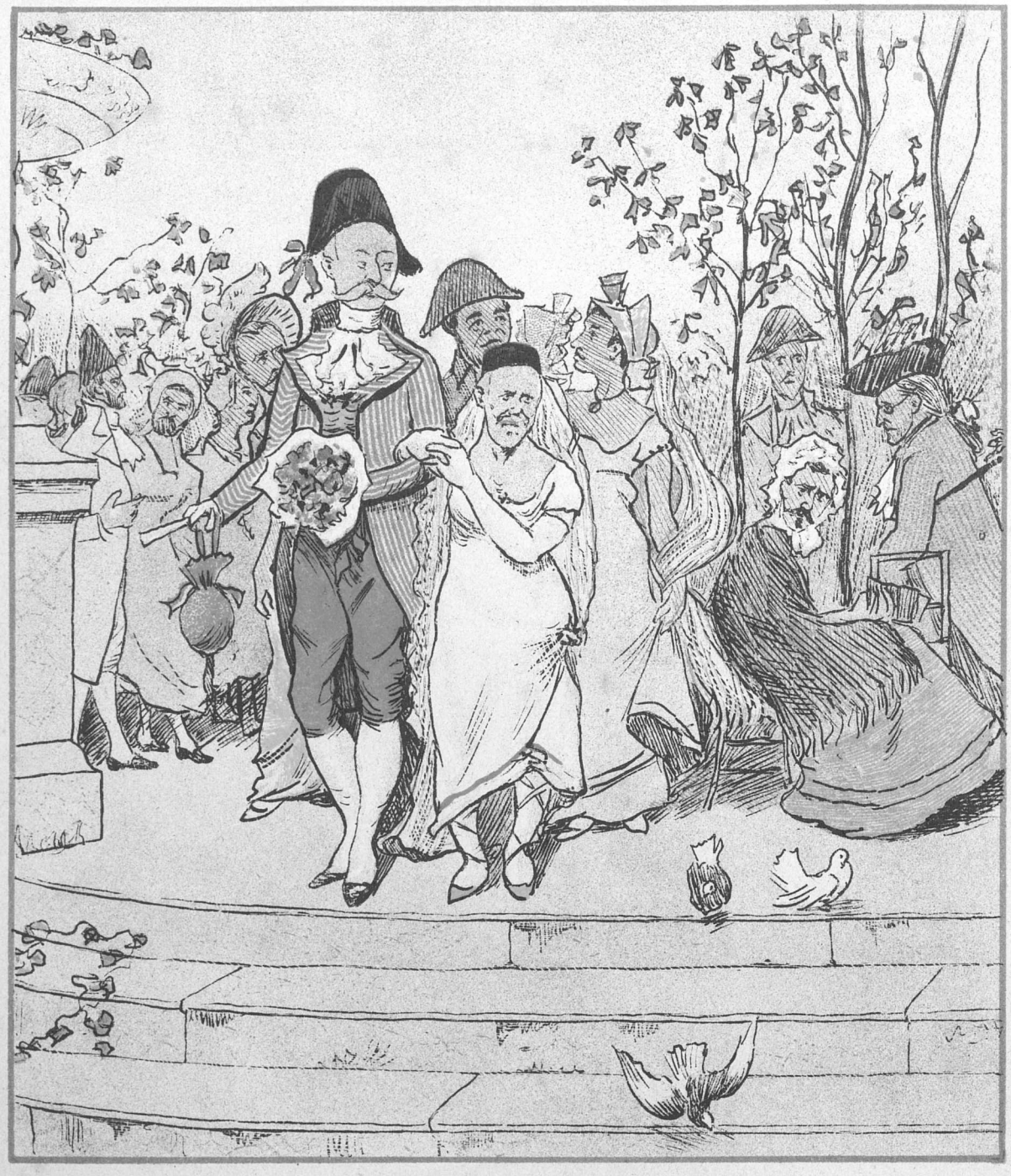

Her laves nok til Bryllup. Scavenius har Æren,
Foreløbigt var han nys med Hogsbro hos Mairen.
Bliver det til Noget, saa siger vi emphatisk:
Det Ægteskab er da ialfald morganatisk.

PUNCH

Fra October d. A. indtræder den tidligere Pris 1 Kr. 50 Øre pr. Kvartal, 15 Øre pr. enkelt Nr. Bladet vil som hidtil blive trykt paa Velin med Text og Tegninger af dygtige literære og kunstneriske Kræfter. Abonnement modtages i alle Landets Boglader, alle Postkontorer og paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** Telefon 3231.

Redigeret af **L. Kragballe**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 28. September. Nr. 40.

PUNCH.

Efteraarsblomst.

— Nei, har Du seet saadan, som Frøken Møller har maiet sig ud, det gamle Dyr!
— Ja, det er jo netop om Efteraaret, at Skoven klæder sig i de meest spraglede Farver.

Hilsen til Rigsdagen.

Paa Mandag som den første i October
Vi samles atter med de vise Mænd.
Det bliver vist en overmaade proper
Session, mod hvilken her vi stile hen.
Man vil nok først og fremmest være sober,
Paa Drikkeri der holdes skal igjen.
Naar Øllet her iforfjor fik sin Klapsen,
Saa er det denne Gang, det gjælder Snapsen.

At Enigheden grumme let kan vælte
Paa dette Spørgsmaal, det er saare klart.
Vi veed, at der er mange gamle Helte,
Der, hvor det gjaldt om Snapsen, kom i Fart.
Og ikke let de vilde sammensmelte
I Spørgsmaal af saa delicat en Art.
»Vi vil ha'e en maneerlig Snaps til Farsen!«
Det siger iblandt Andre N. J. Larsen.

Og der er andre Spørgsmaal, som er fremme
Og sikkert komme under strid Debat.
Man vil ei Politiskandaler glemme,
Og der vil det vist neppe gaae saa glat.
At Ulvedalens Skandser ere slemme
Og let kan hindre al Forsoning brat,
Det kan man let nok forudsige, om man
End ikke just er Storaugur og Spaamand.

At Høgsbro ledes af sin egen Genius
Til et forborgent Sammensmelteri
Med Gruppen: Jacob Brønnum von Scavenius,
Det kan der muligt være Noget i.
Men selv om baade Secher og Borchsenius
Vil støtte dette gode Compagni,
Saa bliver det dog neppe vist til Alvor —
Nu et Velkommen for det næste Halvaar!

Kleopatra.

Motto:
Gud veed, hvor nær man er med Enna
Og Enden med Kleopatra!

Punch sendte for et Par Dage siden en deltagende Medarbeider ud til Hr. Enna, der har søgt Ly for Stormen i »Stormly« paa Frederiksberg. Vor Udsending beretter:

Vi traf Hr. Enna siddende med den venstre Haand paa Klaveret og den høire paa Skrivebordet, i Færd med at lægge den sidste Haand paa den syttende Omarbeidelse af »Kleopatra«.

Efter Opfordring satte vi os behageligt til Sæde paa en Stabel Maculatur, bestaaende af de 127 foreløbige Udkast til den verdensberømte Opera.

»Her sidde vi Alle vel, sagde Katten, han sad paa Flæsket,« sa'e jeg.

»Saamænd«, svarede Componisten med et tungsindigt Smil. »Selv sidder jeg foreløbig mellem to eller flere Stole. Man kan ikke mere stole paa Noget her i Verden, ikke engang paa sine egne Aftaler«.

»Det gjør os meget ondt«, bemærkede vi. »Navnlig dette med Einar Christiansen. Det var en forbandet Historie«.

»Ja, ikke sandt? Men han maa vel ikke være tilfreds med sin Text — naa, det var jeg forresten heller ikke. Nu har jeg henvendt mig til Helge Rode om at skrive en ny«.

»Han er Manden«, indskød vi. »Husker De hans enestaaende »Vers« i »Politiken?«

Af Græmmelse over, at gamle Schumann er reist, har *Punch* dannet et større udsøgt Beriderselskab, til hvis Forestillinger enhver Voxen gratis har Lov til at kjøbe Billet til et Barn. Aabningsforestillingen finder Sted iaften.

Program.

1. **Krybeentré** til høiere Steder, udføres af Clownen Emil.
2. **Johs. J.**, arabisk-mesopotamisk Klaphingst, dresseret som Equilibrist i den høiere Symbolisme, fremføres af Hr. E. B.

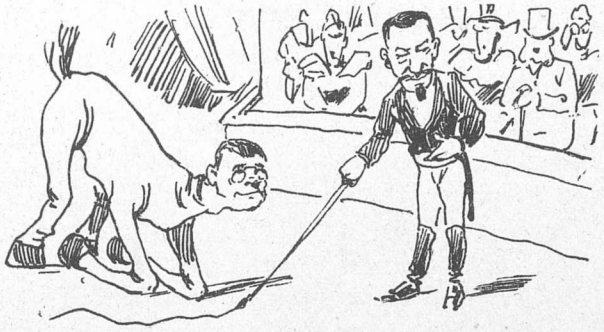

3. **Qvæghovederne**, komisk Entré, udføres af samtlige »københavnske« Clowner.
4. **Nihil**, litterært Kosteskaft, rides i den høiere Skole af Hr. E. B.
5. Optræden af de musikalsk-gymnastiske Clowner August og Henrik.
6. **Dobbel-Jockey**, udføres af »Politiken« og »København«.
7. **Stav- og Nævekarnøfling,** udføres af 2 Natpolitibetjente, der i Forening med en Overbetjent tumler Sønnerne af 14 Departementschefer.

Kleopatra.

Stort klassisk-componistisk Venskabsbevis med Udskjældninger, Beskyldninger og Sagsanlæg, i en Masse Tableauer. Arrangeret af Hr. Enna.

---

8. Mr. **E. Brandes** i sine storartede Jongleurpræstationer med »Hjertets Ret«.

9. **Povl Friis,** sort Araber, dresseret i Frihed, rides i den høiere Morskab af Hr. Povl Friis-trup.

Til Slutning:

Nær og Fjern, udføres med sirlige akademiske Vendinger af den berømte Pietro academico.

»Om jeg gjør! Jeg kan dem alle udenad og vil see at faae dem indlemmede i »Kleopatra«. Poesiens fuldkomne Vanvid gjør altid en forbløffende Virkning paa Publicum«.

»Getroffen, sa'e Manden, han bed Hunden i Træbenet. — Men hvad agter De nu at foretage i Sagen?«

»Spørg min Hofmeister i Leipzig.«

(Her gav Hr. Enna sig til at nynne Melodien til: »In Leipzig war ein Mann«).

»Ja, men han har jo ogsaa nedlagt Forbud«.

»Vel, har han det. Det kommer jo ikke an paa en Slagter meer eller mindre i Pølsetiden. De vil forstaae, at det ikke er mig muligt at huske alle de Forbudsforretninger. Jeg bliver heelt tummelumsk, naar jeg tænker paa det. — Hennings og mig selv og Einar Christiansen og Breitkopf og Härtel og Hofmeister og Fallesen . . .«

»Fallesen, siger De?«

»Ja, han bliver jo nødt til at følge de Andres Exempel. Det ender med, at jeg hverken kan faae Operaen solgt eller forlagt eller spillet eller recenseret, førend jeg har omarbeidet den en Snees Gange til saa grundigt, at Ingen kjender den længere, ikke engang jeg selv, skjøndt jeg dog ellers er ret godt med paa Noderne.«

»Maa vi give Dem et Venneraad«, sagde vi, idet vi med Besvær klattrede ned ad de 216 Omarbeidelser.

»Gjerne — og det er?«

»De skulde bringe alt det Vrøvl ud af Verden, skrive det Hele om og forandre Titelen. Kald den f. Ex. »Augustus«! De veed, han hørte ogsaa til hendes Elskere.« —

»Ja, saagu, — naar jeg blot ikke selv hed August.« —

»Hvad gjør det? De hører jo ogsaa til hendes Tilbedere. Ialfald tilbeder De vel Deres egen Opera? —«

Det gaaer op.

Manden (til den døende Kone): Saa, Mo'er! Nu har jæ væt hos Præsten og bestilt ham til at komme og gi' Dig Alterens Sakkerment.

Konen: Hva' ga' Du ham for ded, lille Fa'er?

Manden: Jæ ga' han 4 Kroner, lille Mo'er.

Konen: Ku' Du itte ha' nøi's mæ de 2, lille Fa'er?

Manden: Aa skidt, lille Mo'er, jæ ka' jo knivve han lidt 'a ve Begravelsen.

Tankeudvexling.

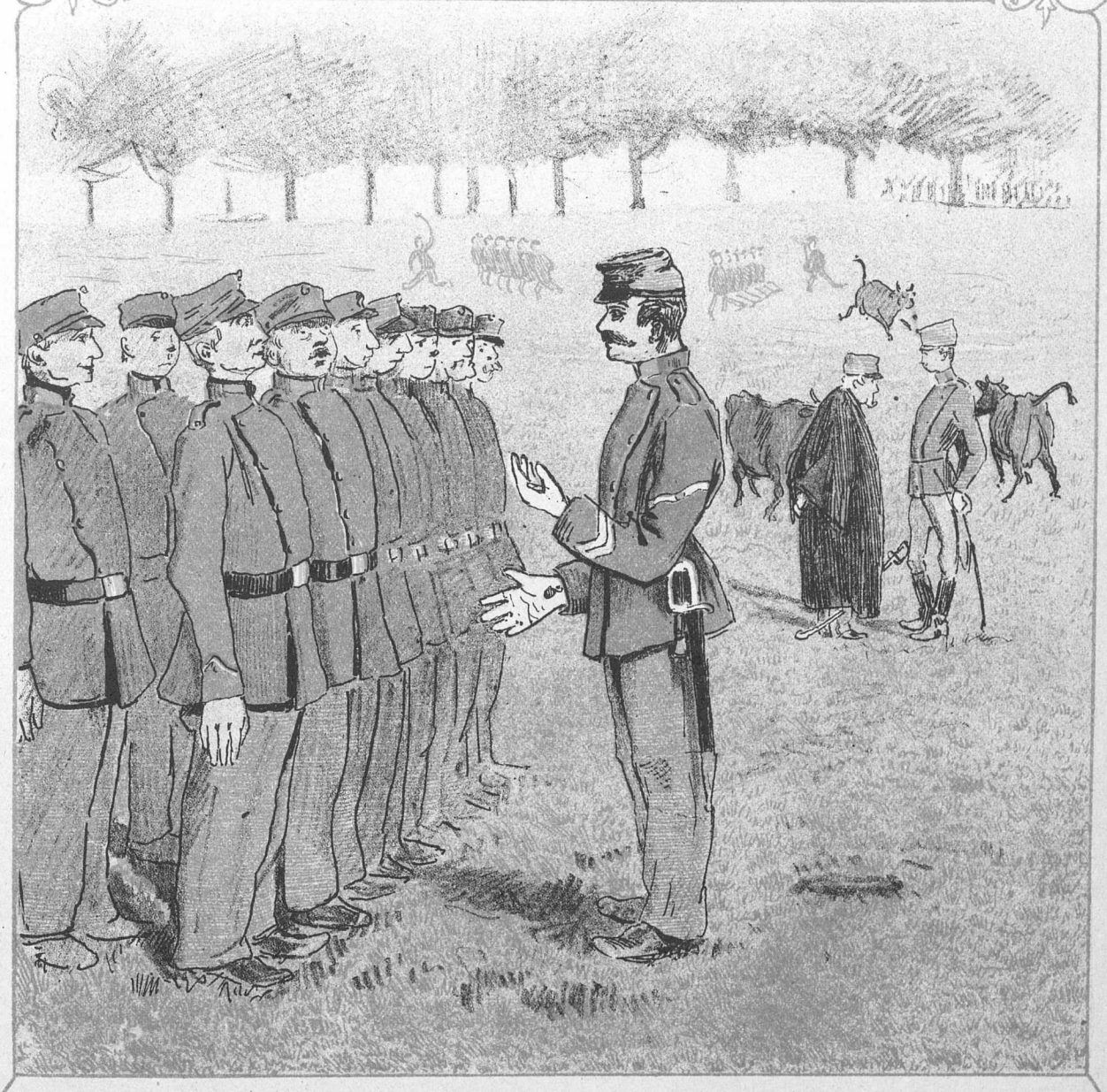

Sergeanten: Hvordan er 'ed, De staaer og gaber, Nr. 22! Luk Snakketøiet i!

Nr. 22 (gjør Mine til at svare.)

Sergeanten: Hold Mund! Ingen Ræsonneren! Naar jeg siger til Dem, at De saadan som f. Ex. er en fordømt Idiot, saa siger De barestens: »Javel«. Forstaaer De? — det er nu den Maade vi to sludrer sammen paa.

En ny og mærkværdig Vise

om to Herrer i Aandernes Rige, der af et Par »Kæmper« bleve lavede til Bankeaander.

Mel.: Peder Skjøt.

Her fornylig to Studenter
Paa en Politistation
Sig af Lussinger nok henter
En antagelig Portion.
Men et saadant Tractement
Passer ei for en Student.

Hundset blev de der og haanet,
Chicaneret kort og godt;
Heller ei de blev forskaanet
For at sidde i Cachot.
Begge Skuder sad paa Grund
Til den lyse Morgenstund.

Faderen Justitsminister'
s høire Haand er saa omtrent.
Han blev overmaade bister,
Saa en Klage blev der sendt
Politiets Directeur
Over hele den Malør.

Selve Ordensinspecteuren,
Ret en drabelig Person,
Brød sig Pokker om Maløren,
Nei, den kjære Exdragon
Satt' sig paa den høie Hest,
Hvad der ikke klæ'er ham bedst.

Men det er jo let at fatte,
At det kom han daarligt fra;
Ned af Hesten han mon dratte,
Som han før er drattet a'.
Hans Betjente — sikken Svir! —
Afsked fik paa graat Papir.

De fjeldhøie . . . .

Jeg har taget Plads ved et Bord i Restauranten og kigger længselsfuldt hen til en Herre, der sidder og driver over den Avis jeg netop har Lyst til at læse. For ikke at risquere en Proces med Hr. Alberti, vil jeg strax tilføie, at Bladet ikke var „*Dannebrog*".

Da Herren lod Bladet falde og et Par Minutter lod Blikket svæve rundt om Hjørnet af det nittende og tyvende Aarhundrede, gik jeg hen til ham og sagde:

„Tillader De, at jeg ta'er „*Politiken*"?

„Ja da!" sagde han, „ta Dere kuns fra. Det er ikje „*Verdensskank*", og alle andre Blader er det rene Skidtet det."

Saa siger jeg paa mit bedste Svensk:

„Jag tackar mjukast, och här har jag „*Snällposten*", om Ni, min okända Bror, tycker . . ."

Manden sprang op og sparkede tre Borde, en Stol og to Hatte over Ende. Saa dundrede han paa:

„Naa — saa! Jo, det var greit, det! Nu vil ogsaa Dansken tale Svensk til Norsken. Men det faar bli Løgn, lel! Det stouteste Folk paa den hele Jord, det er Fan han rundhjule mig vi Nordmænd, og hvad siger han, Bror min, om Fjeldene vore . . ?"

Jeg svarede spagfærdigt:

„Ja, I Nordmænd har nogle bratte Næser og bratte Fjelde."

„Ikke sandt, det? Er det ikke d' ikke det? Men hernete i Danmark er Alt saa fladt. I er allesammen saa herrensuhjælpelig nissesmaa. Norsken, min Bror, han har Fjeldenes Granit i Næsen. Ut af Unionen, ut med Storsvensken, ut med de fule Farverne, de, der er malet paa Flaget vort! Paa egne Bener blir gamle Norge til en Stormagt, og ikke det med Storarmeer, men i Længden og Høiden."

„Det er rigtigt," sagde jeg, „tag den bare i Længden og i Høiden, saa gaaer det nok."

„Ja, er det ikke saa, Broer? Men I Danske veet hverken ut eller ind. Med det Flæsket og Smørret, som Dere sender Verden rundt, tror Dere at fjeldhøine Nationen. — For Fedteri det! — Nei, reent Flag, Stortanker, Ørneflugt, stoute Drømme paa de nøgne Fjeldene, Tankeflugt, der bærer bort over Vidderne . . . Det er stort, det, men det er norsk! I Danske maa bort ifra alt Jeres Smaatteri . . . bort mod Høiden, den gamle Norge, Verdens ældste Rige styrer imot med Bjørnstjerne som Styrismand."

Nordmanden stak af, draperende sig i sin folderige Havelaage; jeg tog mig et Glas Portvin med Angostura.

Paa hvilken Maade bliver vel bedst
Et Apothek visiteret?
Derom er der skrevet i Øst og Vest,
Og haardt nok blev kritiseret
Den Ordning, hvorefter nu en Stats-
embedsmand gaaer paa Visitats,
Læser paa Etiketter
Og — smager paa gode Retter.

Den Apotheker, saa glad i Hu,
Bag »Berlingske« sidder forborgen,
Da faaer han det Budskab i samme Nu:
»Stiftsfysicus kommer imorgen!«
Han løber til Laboratoriet? — Nei,
Til Fruens Værelser gaaer hans Vei;
Besked maa den Frue vide
Om Visitatsen i Tide.

Og Fruen til Kokkepigen gaaer,
Med hende at dele Sorgen,
»Hør Maren, lidt Travlhed nu Du faaer,
Stiftsfysicus kommer imorgen.«
Saa sendes der Bud efter Kjød og Fisk
Og hvad der skal til, naar Dug og Disk
Skal præsentere Diner'en
Efter Pharmacopeen.

I Apotheket med største Hast
Man Gammelt til Nyt forvandler,
Mens Laboranten gi'er sig i Hast
Til at fremstille brændte Mandler.
Noget skal Fysicus smage paa,
Og Cyancalium la'er han staae,
Chinabarken han vrager,
Men brændte Mandler — de smager!

Der bliver Middag og Gjæsterats
I Apothekerens Stuer,
Fysicus følges paa Visitats
Af Læger med deres Fruer.
Der spises Middag paa syv Retter Mad
Med Glas i Kolonner og Flasker paa Rad,
Og Fysicus er fornøiet
Med hvad man ham sætter for Øiet.

Mod den Visitats er der reist en Storm,
Der blæser den lige i Næsen;
Nu staae vi overfor en Reform
Af dette gammeldags Væsen.
Fra Pharmaceuternes unge Hold
Lyder det: »Nu skal al Control
Øves ved Mænd af Faget.«
— Saa revner nok Middagslaget!

„Avisen“. Vi ere opfordrede til at sige vor Mening om „Avisen“. Den er følgende:

„Avisen“ er det bedste Blad, især det meest uafhængige Afhængighedsblad, i Kjøbenhavn. I Intelligens, Smag, Kundskaber, Dannelse, overlegen og upartisk Behandling af politiske og sociale Spørgsmaal har det ikke sin Mage i Danmark. „Avisen“ har de kundskabsrigeste Medarbeidere, overhovedet de vittigste og bedste Artikler, der overhovedet finde Vei til noget nordisk eller overhovedet europæisk Blad. De tarveligste Vittigheder, der fra noget andet, f. Ex. humoristisk Blad, plukkes af „Avisen“, adles ved at optrykkes i dens Spalter. Ogsaa som Nyhedsblad er Avisen enestaaende. Hvor hurtigt bragte det ikke den berømte Efterretning om Frederiksborg Slots Brand! Skjøndt det nu er næsten et halvt Aar siden, har selve Begivenheden ikke indhentet Efterretningen. Det kan man kalde at overskride det Muliges Grændser og naae langt ind i det Umulige.

Stop nu lidt, Smit! De Blade i Kbhvn., hvor Historien om den Næringsdrivendes Buxer, af hvis Lommer der blev stjaalet Penge, endnu ikke har staaet 10 Gange, bedes venligst om nu at puste lidt. Det er jo ganske vist en Historie af fremragende social Interesse, men den halve Snees behøver jo ikke absolut at naaes i indeværende Qvartal.

*

Zünftigkeit. De tydske Socialister have opfundet en ny Slags Spillekaart, hvor Herrebladene, istedetfor af Konger, Damer og Knegte, repræsenteres af Arbeidere som de egentlige Herrer til alle Værdier. Man har imidlertid hurtigt atter opgivet disse „gesinningstüchtige“ Kaart, idet man har opdaget, at der ikke er Slag i en Sjavs undtagen med de gamle, som man derfor igjen har faaet Lov at spille med uden at blive nappet som Skruebrækker.

Brevkasse.

Idol.
A. W. K.
V. R. L.
} Kan ikke benyttes.

Ohoi — hiv, Manne!

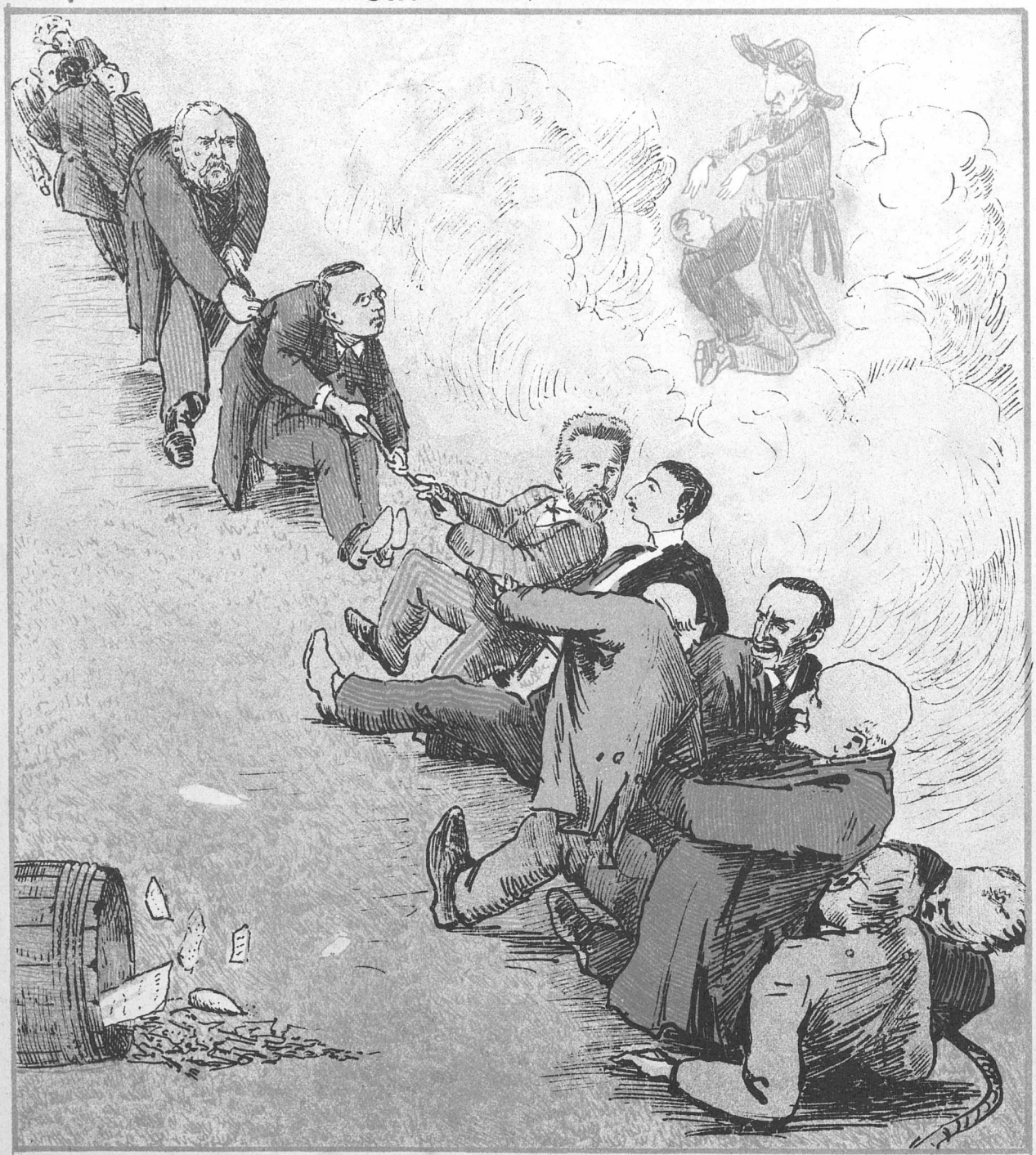

»De Fjollede« og »de Fjottede« hale
I Tovet, saa det er en reen Skandale.
Men det er nu klart for Enhvers Erkjenden:
Til en Begyndelse falder de Begge paa Enden.

PUNCH

Fra October d. A. indtræder den tidligere Pris 1 Kr. 50 Øre pr. Kvartal, 15 Øre pr. enkelt Nr. Bladet vil som hidtil blive trykt paa Velin med Text og Tegninger af dygtige literære og kunstneriske Kræfter. Abonnement modtages i alle Landets Boglader, alle Postkontorer og paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** Telefon 3231.

Redigeret af **L. Kragballe**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893 Torsdag den 5. Oktober. Nr. 41.

PUNCH.

Ulykkestilfælde i Sundet.

— Mo'er, se! Der er vist druknet et Ladegaardslem!

Gloria mundi!

Mel.: »Rien n'est sacré pour un sapeur!«

Ak, Livet er igrunden yndigt,
Og derfor bør man være glad.
Men, ærligt talt, saa er det syndigt,
Saadan som Mange bær' sig ad —
:|: Ja, man maa sige: Tak for Mad! :|:
En er en Tyv, en Anden Taabe,
En »gjør« discret i Snyderi —
Ja!
:|: Tidt kan man fristes til at raabe:
Sikken en Verden, man dog lever i! :|:

Naar en Berider Bryllup holder
Og man begraver en Artist,
Slaaes Damerne med Parasoller
I Kirkens Stole — det er vist,
:|: Men ellers overmaade trist. :|:
Der bruges baade Mund og Negle,
Men, naar Bataillen er forbi,
Saa
:|: Siger man — det kan ei feile — :
Sikken et Rappenskraldecompagni!:

Naar Synet af en Eqvipage
Og saa en kongelig Lakai
Kan lave en complet Ravage
I hele Byen og Staahei
Paa Gader og paa Alfarvei,
Saa siger jeg nu: Tak for mig!
Publicum samler sig i Klynger,
Sjofles af Ordenspoliti;
Men
:|: Saa er det tydeligt, man synger:
Sikken et Snobberi, man lever i! :|:

Og naar Theatrene nu taaler,
At Stykkerne, de bringer frem,
Skal for en Aandens Undermaaler
Nu vises frem og vises hjem,
Saa siger jeg, at den er slem,
Ja, den er overmaade slem!
Hvor er hin Censors Competence?
Hvor har han viist os sit Geni?
Nei!
:|: Lad os kun synge den Romance:
Sikken en Verden man dog lever i! :|:

Dog, seer man saa paa vor Regjering,
Hvordan den vogter vor Moral,
Vor Kirkegang og vor Servering
Af Øl og Snaps og af Chloral,
Carbol og Sligt, der volder Qval,
Saa si'er jeg: den er ideal!
Det er nu Noget, som jeg skatter,
Al denne faderlige Færd.
Ja!
Atter jeg siger saa og atter:
Det er en deilig Verden, denne her!
Atter jeg siger saa og atter:
Det er, ja, det er en deilig Verden, denne her!

Landbodelegeretmøde.

De samvrøvlende Gaardmandsforeninger afholdt igaar deres aarlige Delegeretmøde i Vestersmørumnedre.

Efterat Per Larsen fra Snydstrup havde aabnet Mødet, taget en frisk Skraa og udseet sig selv til Ordforstyrrer, holdt Mikkel Sognefoged af Snøvlerød det indledende Foredrag om Faarenes rationelle Malkning. Faaremælken var et Produkt, som Landbruget hidtil i sørgelig Grad havde undervurderet, men i den haarde Concurrence, som skyldtes Udstillingen i Chicago og alt det andet amerikanske Djævelskab, vilde man blive tvungen til at lade Faaremælken rykke Komælken til Undsætning. For at undgaae forøgede Udgifter til Folkehold kunde man lade sine Børn malke Faarene, ligesom de kunde die disse istedenfor deres Mødre; det var altid en Besparelse af Sulet. Taleren havde en fireaars Dreng, der hed Peter, og han kunde

malke et Faar lige saa hurtigt, som Taleren kunde spise et Fad Boghvedegrød, og det vilde ikke sige saa lidt.

Hans Berg Skummerup, fandt, at det var noget væmmeligt Svineri at skulle have sin Mælk fra Faareyvere, som de grisede Unger havde ligget og pattet paa.

Søren Split fra Folevænge havde Erfaring for, at Faarene ikke sparkede bag ud, naar man lagde dem paa Ryggen under Malkningen.

Lars Kahyt, Studenstrup, brød sig Fanden om Faaremælk; det Skidt kunde Lammene gjerne beholde for ham. Derimod satte han Pris paa en god dansk Snaps.

Jens Jensen, Smækkerød, tvivlede om, at Smørret vilde holde sin Pris, naar der kom Faaresmør paa Markedet, som iforveien omtrent havde faaet sit Knæk ved Margarinen.

Ole Villadsen, Dummestrup, udtalte, at man lige saa godt kunde malke sine Høns som sine Faar.

Indlederen maatte med Foragt tilbagevise en saadan skammelig Insinuation.

Knud Jensen, Svallerup, udtalte sig fra et udpræget faarevenligt Standpunkt og foreslog Uddannelse af statsunderstøttede Faaremeiersker.

Søren Split vilde søge at faae Faarene satte ind paa Agrarprogrammet. Han skulde sende Andersen-Rosendal en Faareost for at stemme ham gunstigt for Sagen.

Indlederen sluttede derpaa Discussionen med Forslag til, at Mødet vedtog en Resolution om, at Faaremalkningen vilde betrygge Danmarks Fremtid, ja maaskee skaffe os Slesvig tilbage.

Resolutionen vedtoges med alle Stemmer mod ingen, og de Delegerede bænkede sig derefter om en Bolle Faaremælkepunsch.

Dansk Grammatik.

Læreren: Ja, lille Peter, Du maa lære at gjøre Forskjel paa „ligge“ og „lægge“. Siger Du nu f. Ex.: „Jeg ligger Kartofler“ eller „Jeg lægger Kartofler“?

Peter: A seier: A *sætter Kantøfler.*

Til Magistraten og Borgerrepræsentationen.

Jeg er kun en jævn Mand, der ikke sidder i Byens Raad, men det kan vel være mig tilladt at fremstille et Forslag anbelangende Navnene paa vores Pladser og Gader, baade naar de aabnes og omdøbes.

Der maa dog være lidt Orden i Tingene.

Lad os betænke de gamle, afdøde Konger med Opkaldelser; det synes jeg, der kan være Mening i. Nu har de lavet en Forlængelse af Skjoldsgade; den kunde man kalde »*Regnar Lodbrogs Tvergade*«, og nye Gader i samme Qvarteer kan faae Navne som: »*Frode Fredegodes Gade*«, »*Uffe hin Spages Promenade*«, og »*Sigurd Orm i Øies Passage.*« Vi maa ogsaa opkalde en Gade efter det Firma, der havde Forretningen før Gorm den Gamle, men da Videnskaben nok ikke er asjur med, om der har været een eller to Konger, som lød Navnet *Gnupa*, kunde Gaden maaskee hedde »*Kong Gnupa den 1ste og 2dens Gade.*«

Fra Middelalderen kan der ogsaa hentes gode Navne; jeg foreslaaer per Exempel, at »Ny Carlsbergvei« omdøbes til »*Christoffer af Baierens Vei.*«

Hvorfor har den høitærede Magistrat ikke tænkt paa, at vore unge Forfattere, som jeg forresten kun kjender fra deres indbyrdes Berømmelse, kan blive opkaldte i Gadenavne? Kunde det ikke være passende at kalde Fortovet udenfor P. G. Philipsens Boghandel: *Johannes Jørgensens Trottoir*«?

Ligger det ikke, om jeg saa maa sige, ligefor Næsen at omdøbe Integade til »*Gjennembrudsgade*«? Sqvaldergade kunde faae et pænere Navn, naar man kaldte den »*Helge Rodes Gade*«.

Det var nu Skribenterne

Saa kunde man ogsaa forevige Byens egen Communalbestyrelse. Raadmændene ere allerede betænkte med »Raadmandsmarken«, Terrainet omkring Raadhuset kunde kaldes »*Magistratsbredningen*«, Gaden ned mod Langebro kan kaldes »*Borupsgade*«, det andet Stykke op til Nørrevold »*Conferentsraad Borgmester H. N. Hansens Gade*«, det lille Stykke Gade bag om Jermerstaarnet: »*Conferentsraads-Forlængelsen*« og »Aborreparken« kan faae et smukt Navn, naar den benævnes: »*Helms's Bollevar*«. Bryghusgade foreslaaes omdøbt til »*Øllgaardsstræde*«, Rømersgades østlige Deel til »*Maler Jensens Gade*«. For Nørre Allée foreslaaer jeg »*Jacobi-Prospectet*« og for Vestre Boulevard »*Hr. Sørensens Bolværk.*«

Ovenstaaende Forslag henstiller jeg værs'artig til Magistratens og Borgerrepræsentationens Overveielse. Koster ikke Noget.

Ærbødigst

H. P. Petersen.

forhv. Lysestøber.

Høi Alder.

Herren: Det er dog nogle forfærdelig haarde Kager, De leverer.
Conditoren: Det er Kager, Enhver kan spise, min unge Herre! Jeg har bagt Kager, før De blev født.
Herren: Naa, saa er det maaskee en af dem, De har givet mig?

Hævngjerrighed.

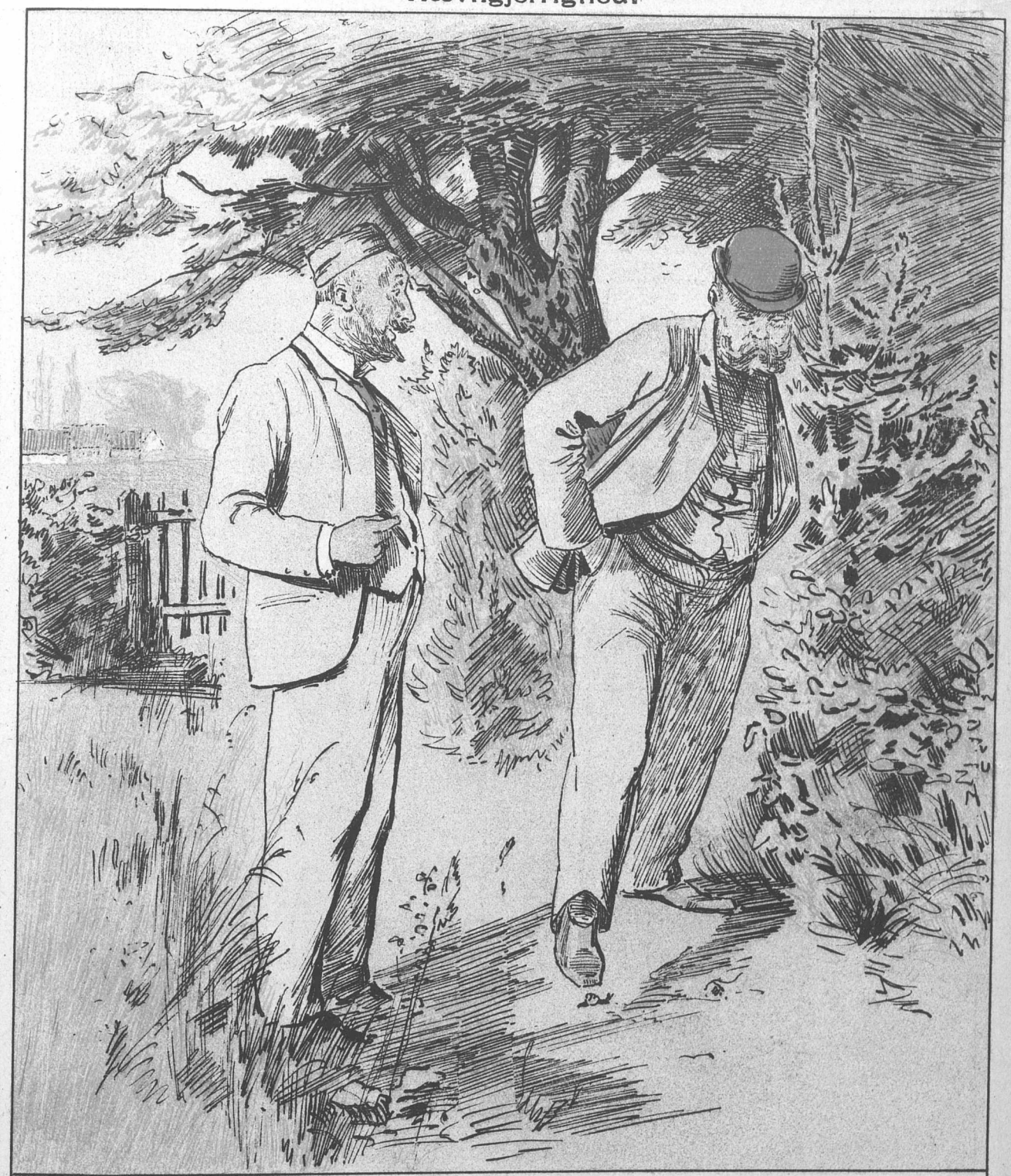

A.: Hvor kan Du dog nænne at træde paa den stakkels Snegl?
B.: Aa! Siden min Vært har begyndt at lægge paa Husleien, hader jeg Huseiere.

Afsked med Sommeren.

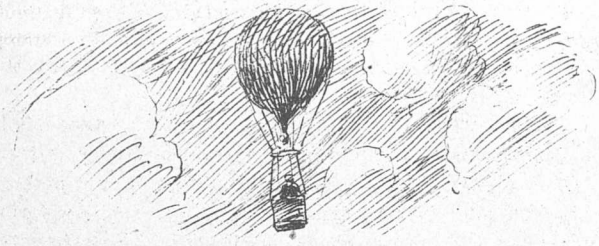

Mel. af „En Spurv i Tranedands“

Den forrige Søndag et Farvel
Vi sagde denne Sommer,
Idet vi ønsker os lidt Held
Til Vinteren, der kommer.
Der var i den Anledning Fart
I Sport af allehaande Art
Saavel tillands som og tilsøes,
Tilvogns, paa Cycle — ja, og — Jøss'!
Vi maa da endelig ikke glemme „Politiken“, som
I Luften excellered'
Og Langfart expedered'.

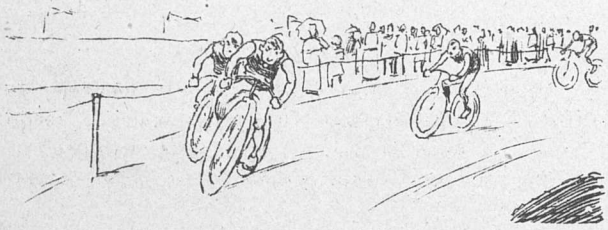

Paa Cyclerne det gik lidt sløit;
Den vældige Svend Hansen,
Der her ved Foraarstid stod høit,
Er gaaet bag af Dandsen.
I England han ei Laurbær vandt,
Men mange Overmænd han fandt,
Og ude ved Charlottenlund
Et Numer 2 han naaede kun —
Saa det er nok ikke værd at være altfor „essig“ for
Fremtiden.

Det gaaer nok inte, Leute,
At spille første Sprøite!

Distancekjørselen var flov,
For Auctionaren særligt;
Han havde atter faaet Lov
At kjøre med gefærligt;
Og saa paa Veien — Skræk og Gru! —
Hans Kjøretøi det gik itu.
Hr. Nielsen, ak! paa sine Been
Nu maatte gaae til Snekkersteen —
Og trække Hesten efter sig istedenfor at trække „Odds“
til sig.

Fortjenesten gik fløiten,
For der var Sk . . . i Sprøiten.

Og nede hist ved Knippelsbro
Fornøielsen var blandet;
Der vilde nogle Sportsmænd roe,
Men det blev under Vandet.
Ja, den Fornøielse var sur,
For det blev til en Svømmetour.
Ja, vi skal nemlig sige Dem,
At de gik nedenom og hjem,
Og dyngvaade maatte de tages op af en Damper, hvor-
for det ikke
Kan vække Overrasken,
Det Hele gik i Vadsken.

Tidstavle for September.

Den 1ste. Politidirecteur Eugen Petersen er til The i Bethesda sammen med flere af sine christelige Politibetjente. Et Par Stykker ere detacherede ud i „Frelsens Hær“, medens Inspecteur Theodor Petersen er paa Marcheøvelse med sin Hestgarde, der senere paa Aftenen faaer et Par Timer i Theori, hvor de lære at „stave“.

Den 7de. Martinius Nielsen viser sig i nyt Efteraarsdress paa Østergade som „Asfaltens Perle“.

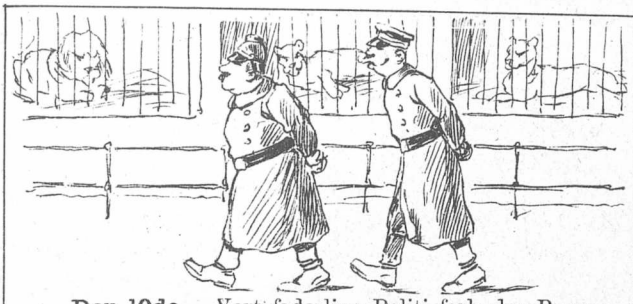

Den 10de. Vort faderlige Politi forbyder Baron Firck at optræde med sin Løve i „National“. Formodentlig er Politiet bange for, at Løven skal gjøre sig udtilbeens, bryde ud og gjøre Publicum Fortræd, og det anseer Politiet maaskee for uberettiget Næringsbrug. Frederiksbergs Politi følger sin kjøbenhavnske Collega i Hælene ude i Zoologisk Have.

Den 18de. Brandmændene gjøre Kunster for de høie Herskaber paa Hovedstationen, ved hvilken Leilighed en Brandmand slaaer sig halvt fordærvet i Redningssækken — høist lovende for Apparatets Fremtid!

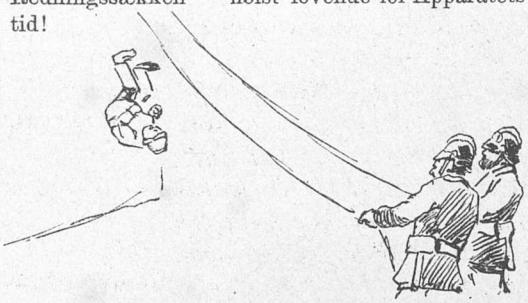

Den 19de. Borgerrepræsentanterne aflægge Besøg paa Bidstrup, hvor de spise og drikke bravt. Bespisningen af c. 50 Mennesker kostede Byen 2500 Kroner, o: 50 Kroner pr. Hoved.

Man kan saa godt forstaae, at Borgerrepræsentationen ikke kan være med til at støtte Afholdssagen med 200 Kroner aarligt.

Den 21de. Efter Politiskandalen paa Nørregade faaer Inspecteuren en venlig Reprimande, Assistenten en Røffel og Overbetjenten og et Par Betjente deres Afsked. Inspecteuren skal dog senere være indstillet til at blive benaadet med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Den 24de. Tivoli lukker. Thor Jensen gjør Regnskabet op paa „Øen“, hvor han og Rantzau have solgt Billetter til fire Gange saa mange Mennesker, som de kunde skaffe Plads til.

Luftskipperen gaaer op paa Langfart paa „Politikens“ Regning. Omkostningerne beløbe sig til 11 Kroner og nogle Øre, hvad der bringer den dømte, men senere benaadede fhv. Corporal Rex til at revne af Misundelse.

Den 25de. Hos den bestaltede Forbyder Alberti nedlægges Forbud af Kammerherre Fallesen imod alle theatralske Næsvisheder, hvad enten de stamme fra Robert Henriques, Secher eller et andet Minimum.

Den 27de. Stor Hyleconcert af alle Blade hele Landet over i Anledning af Qvartalsskiftet. Ethvert Blad anbefaler sig som det meest udbredte enten i Landet eller i vedkommende Egn, og egner sig derfor fremfor alle andre Blade særligt til Avertissementer for Handlende.

Herrer i Aandernes Rige.

Og er man ogsaa nok saa snild og kjæk,
Gaaer dog Studenten med Profiten væk;
Stor er hans Magt,
Han staaer i Pagt
Med høiere Autoriteter.

Rygter.

Efter usikkert Forlydende kunne vi meddele, at Smed og Forretningsfører Hurop paatænker at vende tilbage fra Amerika for ved kommende Leilighed at opstille sig som Folkethingscandidat mod Krigsministeren.

Han agter at optræde i sine egne og „Socialdemokratens“ fedtede Klæder.

Socialdemokraterne har flere lige saa fine . . . — Candidater.

* * *

En for sin Opfindsomhed bekjendt Reporter meddeler os, at der i den nærmeste Tid vil blive meddeelt Hofbager Olsen Prædicat af „Hof- og Split-Flager.“

* * *

Fra Næstved telegraferes, at Bladet „Sydsjælland“ ikke har modtaget nogen Stævning fra Hr. Alberti i de sidste 45 Minutter. Denne Efterretning meddeles med alt fornødent Forbehold.

* * *

Et *on dit*, for hvis Rigtighed vi dog ikke tør garantere, gaaer ud paa, at Opsynskonerne i Statsbanernes Toilethuse ville blive udnævnte til Kammer-Raadinder med Rang i 7dè Klasse, Nr. 3.

Scapin.

Brevkasse.

☛ Bidrag til „Punch“, der benyttes, betales med klækkeligt Honorar.

Ikke benyttede Bidrag kunne ikke ventes tilbagesendte, ligesom Red. ei heller kan paatage sig at svare enhver Indsender.

„*Avisen*“. Tak! Næste Gang.

☛ Med dette Nummer følger et illustreret Annonce-Tillæg. ☚

Jedermann seine Lust.

Der staaer: Kom Sabbathens Dag ihu,
Paa det at Du holder den hellig!
Fortolkningen, seer man til sin Gru,
Er ofte saa saare forskjellig.

Her gaaer det nu, som vi see for os:
Den Ene be'er, mens den Anden slaaes.
Man kan ikke Andet end smile
Ved saadan en Sabbathshvile.

Redigeret af **L. Kragballe**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 12. Oktober. Nr. 42

PUNCH.

Topografisk.

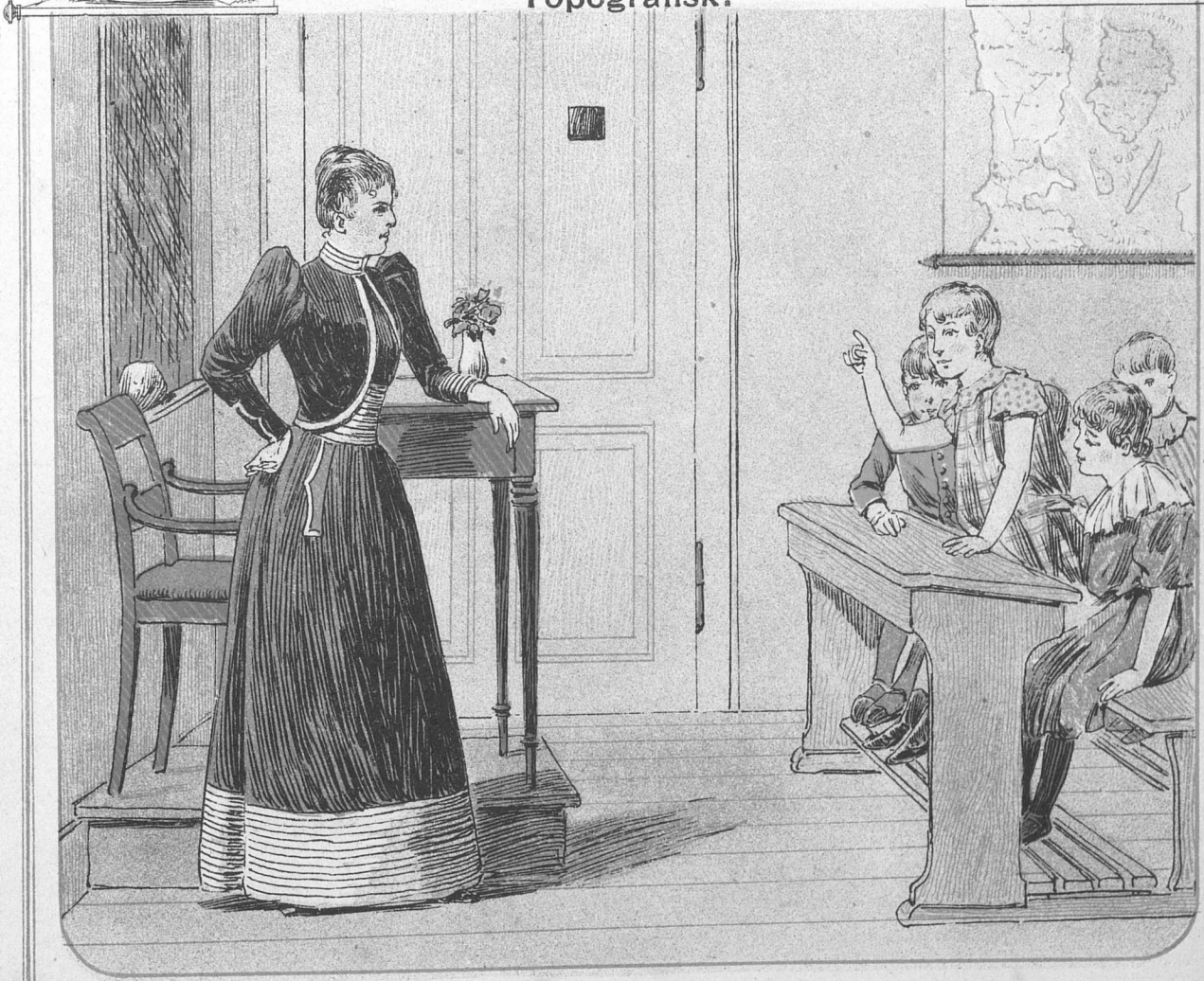

Lærerinden: Naa, Børn! Kan En af Jer saa fortælle mig Noget om Langelinie? (Augusta rækker Fingeren i Veiret). Kan Du, lille Augusta?

Augusta: Ja! Der blev Søster Thora forlovet! —

Løvfaldstid.

Mel.: Der er et Land, forbandet høit mod Norden.

Det er forbi med Somrens korte Glæder,
Og Løvet hvirvles bort i en Orkan,
Det er forbi med Strøgets lyse Klæder
Og — heldigvis — med »*Dannebrogs*« Roman.
Det muntre Badeliv er nu tilende,
Endogsaa paa det gamle Ryssensteen;
Hvorhen skal ældre Herrer nu sig vende,
Naar de skal soignere deres Been?

Det er forbi med Ferien paa Thinge,
Nu slaaes man atter bravt — om Ingenting,
I Luften fløiter mangen vældig Klinge,
Men Resultatet bli'er kun Klingeling.
I otte Aar man stredes om det Samme
Og var hvert Foraar netop lige vidt,
Man Sømmet vil paa Hovedet ei ramme, —
Men den Komedie er snart forslidt.

Trist falder Løvet nu i Bidstrup Skove,
Den muntre Skovudvisning er forbi,
Og Fædrene gik atter hjem at sove
Hver Mandag Aften mellem sex og ni.
Forbi er Tietgens Kamp mod Magistraten,
Med tomme Vogne meer han kjører ei,
Og skjøndt han er en mægtig Mand i Staten,
Han fik dog hos Ministeren et Nei.

Nu lider det mod Vintrens mørke Stunder,
Vi raaber haabløst paa elektrisk Lys;
Gaslygter er i Verden snart et Under,
Ak, dette Under er vor kjære Byes!
Og mens i Mørket ind vi glider stille,
Naar Lys og Varme viser rød Plakat,
Vi lader blidt en Vemodstaare trille,
Velsignende vor vise Magistrat.

Udstillingen i Qværkeby.

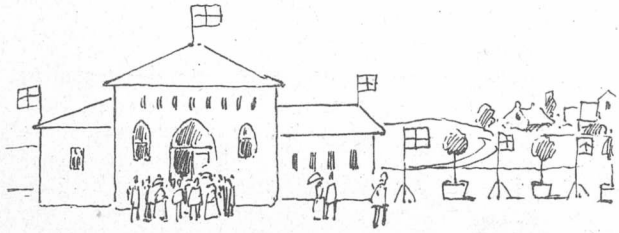

Flag ved Flag, allesammen »Dannebrogs«-Flag, paa Tro og Love langt over 11,000, vaie over Qværkeby.

At Qværkeby er en By i Opkomst, kan allerede sees af den ene Kjendsgjerning, at der i de sidste 3—4 Aar er bygget mere i Qværkeby end i de nærmeste ti Aar tilsammen, hvilket har saa meget mere at sige, som der i disse ti Aar slet ikke er bygget Noget.

Der rører sig nu et mægtigt Liv i Qværkeby, og midt i dette Liv staaer Udstillingen som en Mærkepæl.

Udstillingen omfatter alt det, der ellers maa søges i Byens Boutikker, og det er ganske forbausende, at man i Qværkeby kan kjøbe næsten enhver Nødvendighedsartikel og dertil megen Luxus, f. Ex. Flipper, Manchetter, Lommetørklæder, Tandbørster, Sæbe, etc.

Udstillingens Mænd.

Lad os for vore Læsere præsentere de Mænd, der have ført dette Storværk igjennem til Lykke, Hæder og Ære for deres Fædreland, deres By og dem selv. Gid Danmark havde mange saadanne Sønner! Amen!

Madsen.

Byskriver Madsen har, om vi saa maa sige, animeret Massen til dette epokegjørende Foretagende og har derved indlagt sig uvisnelig Hæder som Talsmand for sin Byes Vel.

Hanemand.

Udstillingscommittéens Formand er Barbeer Hanemand, der har indsæbet Idéen og friseret dens Realisation.

Jensen.

Det var givet, at Haandværkerne ved et saa storartet Foretagende maatte være med, og her er det navnlig Tarmskraberieier Jensen, der har nedlagt et saa omfattende Arbeide i Foretagendet, at man i Qværkeby aldrig glemmer Navnet Jensen.

Petersen.

Alle veed det, og Ingen veed det bedre end vi, at der bag et stort Foretagende maa staae en Pengemand. Ham fandt de Qværkeby-Mænd i Pantelaaner Petersen, der lagde Pengeforskudet ud med de joviale Ord: »Der er jo Pant for Kalvekjødet!«

Nielsen.

Det festlige Arrangement forestaaes af Skræddermester Nielsen, der er et sandt Pressejern til at faae Alt i de rette Folder.

Hansen.

Udstillingens geniale Bygmester er Tømmer-Mestersvend Peter Hansen, der har gjort sig bekjendt ved Opførelsen af Postmesterens Hønsehus. Udstillingsbygningen er hans Stolthed, og det med Rette.

Mortensen.

Samarbeidet mellem Land og By giver sig Udslag i Landbrugernes Deeltagelse, og blandt de vigtigste Udstillere skal vi nævne Indsidder L. Mortensen, der staaer for Hønseriet, og

Christensen.

Jordemodermand og Husforpagter Søren Christensen, der, saavidt hans Kones Tid har tilladt det, har ledet Ordningen af Kartoffel- og Gulerod-Udstillingen.

Selvfølgeligt agte vi efterhaanden, i Forbindelse med Omtalen af denne Udstilling, at bringe Portrætter af alle vore Vælgere i Qværkebykredsen.

Billeder i frankeret Convolut modtages gjerne efter den bekjendte Adresse.

Her gives endnu et Billede af den smukke Opstilling i Udstillingsbygningens Baggrund:

Udstillingssalens Baggrund.

Ledig Tjeneste. Da jeg foreløbigt er bunden til mit Hjem dagligt 1—3 Efterm. formedelst Sangundervisning, søges en Mand, der kan være min Stedfortræder som Omkredser af det kgl. Theater i Middagstimerne, idet jeg ikke ønsker, at mine Byesbørn skulle savne denne dannende og forædlende Hovedstadsforlystelse. Høi Vækst og nobel Holdning ere ufravigelige Betingelser. Honorar efter Overenskomst. Ansøgninger, bilagte med fornødne Attester for Salonfähigkeit, indleveres til Parquettet omkring Hesten paa Kongens Nytorv eller hos d'Hrr. Restaurateurer Brønnum, Hansen, Fugmann og å Porta inden Aften.

F. B.

kgl. Operasanger.

Livsglad bevæget Hilsen

til

Fru Giers.

Nu vil paa Ryggen jeg mig slænge
Af min bevingede Pegas,
Og, mens jeg sla'r paa Lyrens Strenge,
Trave til Toppen af Parnas.
Oppe fra Høiden vil jeg skue
Ned over Kongens Køvenhavn
Og hylde i Sang den kjære Frue,
Der kalder sig Giers til Efternavn.

Først i Casino jeg bedaaret
Blev af den megen Øienslyst,
Siden har jeg Begeistring baaret
For hende bag mit Kravebryst.
Og i mit Indre si'er en Stemme:
„Søren, om Du bli'er niogfirs,
Kan Du dog aldrig, aldrig glemme
Din Fæb'l lesjære for Fru Giers!"

Hendes Smaafødder de er værdig'
Til et Par Primadonnasko,
Og det stod netop fix og færdig
Ude hos Schmidt paa Nørrebro.
Derfor hun fra Amaliegade
Til Nørrebro lod Kursen staae
For at vinde de Laurbærblade,
Hun holder af at hvile paa.

Det maa jeg sige, i den „glade
Ungdom" er hun nu allerbedst;
Jeg gik igaar fra Ravnsborggade
Munter, som kom jeg fra en Fest.
Det var, som havde jeg seet Blink fra
Min glade Ungdom — (den var slem!) —
Og Fruen hun gi'er nu en Cathinka
Der kalder glade Minder frem.

Søren Pipperup.

Paa Caféen.

Damen: Hvad mon de Herrer dog leer saadan ad i Et væk?

Herren: Aa, det er ikke Andet end Flauser! Det er Skuespillere, der giver den Forestilling for de øvrige Gjæster, at de er umaadelig aandrige.

Paa Kongens Nytorv

I »Svend Dyrings Hus« har Hertz sit Snille
Aabenbaret og har anslaaet Strenge,
Der har kraftigt lydt og løde længe;
Nu de dog har Klang af et »For silde«.

i Jernbanegade.

»Trold kan tæmmes« — skummende Saft,
Skjænket af Shakespeare, Avons Svane,
Mægtig Brusen, der lader os ane
Renaissancens svulmende Kraft.

Ved Kaffen.

, . . . Nei, det siger jeg, Fru Schrøder, vær De glad ved at De har siddet Enke næsten lige siden Crone gik af, for De kan troe, en gift Kone gaaer i megen Angst og Bæven, naar hendes Mand er ude efter Klokken ni om Aftenen, som Petersen er engang imellem, og maaskee kommer til at bruljere med Betjentene, der gjør saa meget Spektakel for at holde Orden i Gaderne, og kan blive slæbt paa Stationen, mindre levende end halvt slaaet ihjel, det bringer mig til at tænke paa Henriques . . . ikke Finis Henriques! . . . men Robert, der fik Stokkeprygl af ham Lieutenanten i Garden, som jeg ikke kan fortænke ham i, nemlig Lieutenanten, for selv om en Bladskriver har en udpræget Næse af de noksom bekjendte, behøver han ikke at stikke den ind allevegne, og hvorfor skal der være frit Slag for enhver Sjamæng, naar Talen er om Frøken Dons, vel? ikke sandt?.. nei, jeg troer nu rigtignok, at baade Holberg oppe ved, det Kongelige og Tordenskjold nede ved Holmens har smilet meget bifaldende, dengang de saae Slaget paa Hjørnet af Holbergs- og Tordenskjoldsgade, og Dons har nu vundet de Laurbærblade, som Garden nok kan trænge til, og mit Moderhjerte sympathiserer da ogsaa med hans Optræden som en Kunstnerindes Beskytter, for, seer De, min lille Julie har bestemt sig for Theaterveien og har faaet Plads i Riis-Knudsens Elevskole, saa hun nok med det Første kommer ind i det store Repertoire, for alle Riis-Knudsens Damer er jo endnu Elever, undtagen Frøken Lerche, men hun kan da min Sandten ikke spille Ingsjeny, og Fru Gjørling sluttede jo af med den »arrige Qvinde« i forrige Sæson, saa den bedste Kraft paa Spindesiden velsagtens skulde være Professorinden, men hun har jo ikke alene Skinnet men ogsaa Behrens i Adresseavisen imod sig, det viser da, at Miskjendelse er der nok af i denne Verden, som Doctor Østrup fik at føle, da han kom ridende hjem fra Jerusalem til Sessionen og blev taget til Infanterist, fordi han velsagtens ikke har været hjulbenet nok til at blive Husar, siger Fritz Grønbæk, og Fritz er forresten selv meget ulykkelig i denne Tid, da han skal møde til Mønstring, men ikke har det svageste Blink af Idee om hvad Regiment han hører til, eftersom han ikke mindes Andet fra hans Militærtjeneste, end at Obersten var en gammel graahaaret Herre, der mindede saa meget om en Hvalros . . . . er det ikke Hvalros, det hedder? . . . . men Du Godeste! . . . her sidder jeg og snakker og glemmer ganske, at jeg skal hjem og gjemme det Nummer af »Politiken« for min Mand, hvori Peter Nansen omtaler Hans Jægers Syke Kærlihet, som Petrine har laant mig og som Petersen ikke paa nogen mulig Maade maa see, fordi det er saa umoralsk og det taaler en Mand ikke at indvies i, men naar jeg kommer næste Gang skal jeg tage Bladet med til Dem, lille Fru Schrøder . . . Farvel, Farvel! . . . De skulde kjøbe Wienerbrød hos en anden Bager, der ikke flotter sig saa meget med Margarine af Nummer 4 med lidt Bedærvelse i . . . Farvel! —

Det lettede.

Vi ere i det heldige Tilfælde at kunne meddele vore Læsere, at der forestaaer en meget betydelig Revision af Helligdagsloven, som i sin Tid blev lavet af Hensyn til de alderstegne *Pastores emeriti* paa Frederiksberg, paa det at de kunde drikke deres Søndagsrødvin i fuldkommen Fred.

Nu er Justitsministeren kommen paa den Tanke, at Loven muligt kan være til Gene for alle de Mennesker, der ikke har været Præster i 75 Aar, og han foreslaaer derfor bl. A. følgende Forandringer:

Den første Søndag i Fasten maa Boutikerne holdes aabne til et halvt Minut over 9, for saa vidt Dagen ikke falder paa en Mandag.

Tre og tyvende Søndag efter Trinitatis skulle Cigarhandlerne have Tilladelse til at holde aabent fra Klokken 4 Eftm. til Kl. 4 og 5 Min. Eftm., forudsat, at det ikke er Regnveir.

Paa Store Bededag maa en Familiefader med mindst fem Børn drikke en Baier hjemme hos sig selv, kun at han indestaaer for, at den er kjøbt Dagen i Forveien.

Det tillades ædruelige og arbeidsomme Personer at passere en Kirke under Gudstjenesten; dog ere de pligtige at have Filtsko paa Fødderne og at entholde sig fra enhver støiende Lyd, saasom Nysen, Hosten, Harken, Næsepudsning og deslige.

For Kjøbenhavns Politibetjente bortfalder Forpligtelsen til at gaae i „Bethesda“ i Kjølvandet paa Politidirecteuren.

Det tillades at forrette lettere Hjemmearbeider om Søndagen, saasom: Læsning (dog helst af Prækenbøger), Skrivning (dog ikke Regninger), Negleskrabning (undtagen paa Tæerne), Loppefangst (naar Jagten ikke bliver for støiende eller Knaldet for høit), Brodering (af Alterduge) samt Syngen (af Psalmer) etc.

Hvis dette humane og tidssvarende Forslag bliver til Lov, vil man atter kunne trække Veiret om Søndagen i dette Land. Men Forslaget har en erklæret Fjende i „Foreningen til Søndagens rette Brug“, som allerede samler Underskrifter paa en Adresse til Regjering og Rigsdag om endelig ikke at forstyrre Søndagsfreden ved at indføre en tøileløs Frihed, der giver alle verdslige Lidenskaber frit Spillerum.

„Inden Døre"
og
„uden Døre".

Mel.: Du er rig, Du er deilig, o Syd!.

Naar man har spillet paa Violin
I Kapellet — som constitueret —
Faaer i Sladdren man Stof nok leveret
Til Coulissevrøvl og noget Grin.
Inden Døre man sidder saa rart,
Uden Frygt kan man Uvenner smøre
:|: *Og besavle hver Ven »inden Døre«,*
Den Trafik er fin—fin, det er klart. :|:

Hvis paa »Chefen« man vil sætte Klik
Og berede Kapelmestren Blame,
Skal man rette sin Pil mod en Dame,
Det er nymodens Journalistik.
Hun er værgeløs — ikke en Arm
Vil sig løfte mod Presse-Landsknægten,
:|: *Og for Alvor skal hun føle Vægten*
Af den krænkede Spillemands Harm. :|:

Men Henriques han regned' dog galt,
Dengang Frøkenen han attaquered',
Hele Garden sig nemlig formered'
Til Bataille — ak ja, hvor fatalt!
»En, to, tre, paa et Stykke Papir
Skal De Afbigt og Undskyldning gjøre,
:|: *Ellers mødes vi vel »uden Døre«,*
Og saa vanker der Noget, som svi'er.« :|:

Hr. Henriques faldt sammen af Skræk,
Da han stod foran Frøkenens Broder;
Han var slet ikke med paa de Noder,
Og hans gamle Courage var væk.
Gjøre Undskyldning, det var jo trist,
Det for ham var den rene Skandale,
:|: *Staae til Ansvar — de Folk er jo gale! —*
Som om han var sig Ansvar bevidst! :|:

Der forgangen blev svunget en Stok,
Og den ramte Henriques i Hatten;
Gardelieutnanten endte Debatten
Med de Rap, han fandt passende nok.
Det var galt, dersom det blev en Skik,
At Revanche ved Stokken skal øves,
:|: *Men vi fatte, at Midlet det prøves*
Mod den nymodens Journalistik. :|:

Ved Helsingør Jernbanestation.

1ste Herre: Kan Du sige mig, hvad Forskjel der er paa den Bygning og et Nødtørftshus?

2den Herre: — Nei, det kan jeg sgu ikke.

1ste Herre: Jo, Cabinettet er for Mennesker, og Banegaarden er for dyr.

2den Herre: Ka'skeesgu! — Men kan Du saa sige mig, hvad Lighed der er?

1ste Herre: Lighed? — Nei, jeg siger Pas.

2den Herre: Jo, de er begge to Endestationer.

Brevkasse.

E. C. Ved Leilighed.

Missekat. Themaet er behandlet tidligere under en anden Form.

»*Avisen*«. Nærmere betænkt: Nei! — Reclameer De bare væk for Deres Jøder; en Sammenligning af disse med Andre, Jøder ell. Christne, vilde være meningsløs. —

Red.

☛ Med dette Nummer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.** ☚

„Inden Døre".

Han sirligt sig og sikkert slynger
I Slangedandsen »inden Døre«;
Den Fogeds Forbud ei ham tynger;
Vel laaner han det villigt Øre,
Men siger saa til R. Henriques,
At Næsen strax paany maa stikkes
Ad Døren ind. Den Foged atter
Med Forbud til Henriques dratter.
Saa kommer Touren til Hr. Maaløe; —
Mon han, som hiin, nu og vil — faae Klø?

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 1 Kr 50 Øre Kvart. (Enkel. Nr. 15 Øre) Abonnement modtages i alle Landets Boglader; Kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn. Kronprinsessegade 34. (Telefon 3231)

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 19. Oktober. Nr. 43

PUNCH.

Smagen er forskjellig.

Carl: Mo'er! Søster Mie vil ikke kysse mig!
Moderen: Ja, men lille Carl, Du er jo ogsaa for stor til at blive kysset.
Carl: Næ, hendes Spillelærer er jo meget større?

Det nationale Vadmelsvæveri.

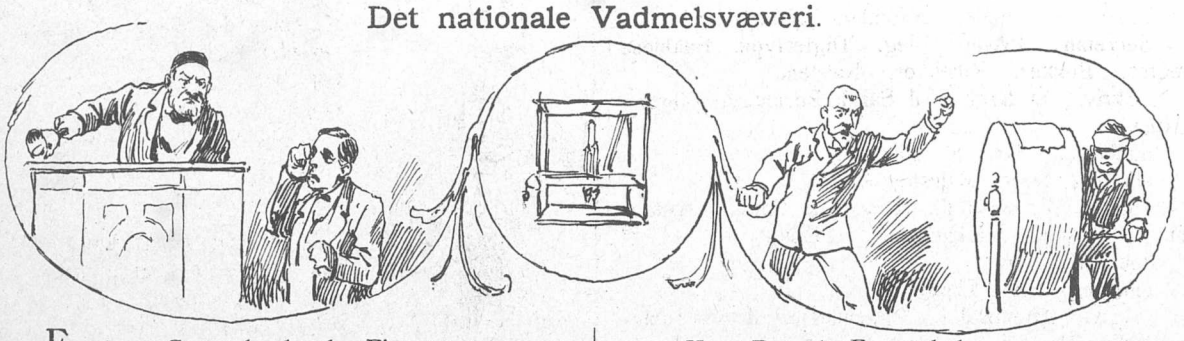

For hver Gang de danske Finantser
Skal lægges paa Rigsdagens Bord,
Iklæder sig Lemmerne Pantser
Til Værn mod de giftige Ord.
Finantserne lader man ligge,
Man skjælder blot læsterlig ud,
Det er blandt de Rigsdagens Skikke,
Hvorpaa ingen Thingmand gjør Brud.

Og Tonen fra Kroernes Møder
Gaaer høit gjennem Rigsdagens Sal,
I Kammen hver Folkemand gløder;
Dog er han ei fuld eller gal,
Men bare saa·rasende bister
I Kampstundens hede Minut —
En Stadil og saa en Minister
Forliges som Lunte og Krudt.

Hr. Falkenstjerne fra Veile
Det finder en kostelig Smaus
I Stadilses Kjølvand at seile
Og overbebæ Ridder Klaus.
Til Høgsbro den Ridder sig klager,
Fordi han Be-Ridder blev kaldt,
Og Høgsbro til Stormklokken tager;
Han finder det ogsaa for galt.

Hver Dag de Forsamlede aser,
Men gjør ikke bitterste Gavn,
Og Hørdum mod Prindserne raser
I Socialisternes Navn.
Til Gammen i Rømersgade
Han bruger sin Keie saa vel,
Og Tilslutning fik hans Bravade
Fra Je. K. Lauridsen sel'.

W. Dinesen mod Lotteriet
Heelt gram i sin Hu farer op,
Han kan for sin Død ikke li'et,
Saae helst, at Hr. Estrup sa'e Stop.
Leth-Espensen hævder sin Stilling
Som eneste Over-Agrar:
Landbruget skal have hver Skilling
Af dem, som — vi ikke har.

Saaledes gaaer Livet paa Thinge
Med uafbrudt „*Words*“ og Vaas;
De flammende Ordstrømme klinge
Mod Maal, som slet ikke naaes.
Af Pletten komme vi ikke
Trods Repræsentanternes Flid.
De store Reformer kan ligge
Og vente paa bedre Tid.

Grev Herman.

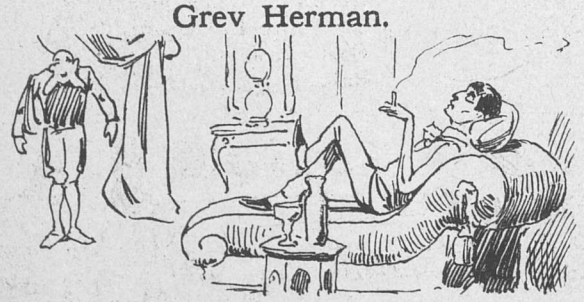

Herresalon. »Hotel Herman«, Paris. Greven paa en Fanteuil. Absinth. Cigaretter. Af de tyrkiske.

Greven ringer. Lakai. Gule Buxer. Whiskers. Bukker.

»Hr. Greven befaler?«

»Aviserne. De danske. Har de allesammen min Udnævnelse? Se efter. Gider ikke selv.«

Gule Buxer. Læser. Længe.

»Allesammen, Deres Høigefærlighed.«

Greven. Absinth.

»*Bien!*«

Absinth. Cigaret. Benene lige op i Luften.

»Pierre! Lad min Godsinspecteur kalde.«

Pierre. Bukker. Gaaer. Griner.

Godsinspecteur. Kommer. Gjennem Døren. Bukker.

»Hr. Greve?«

»Godt. Godset i Ungarn. Kjøbt?«

»Ja, Deres Durchlauchtighed. Kostede . . .«

»Ligemeget. Ligegyldigt. Knusende. Besvær mig ikke. Med Bagateller. Det nye Firspand?«

»Kjøbt, Deres Forfærdelighed.«

»Godt. Gaa.«

Greven. Alene. Absinth. Cigaret. Af de senegambiske. Fløiter. Ringer. Lingeling.

Gule Buxer. Indtræder. Bukkende.

»Privatsecretair.«

Buxer. Forsvinder. Udenfor. Skrupgriner.

Secretair. Privat. Bleg. Digtertype. Haabløse Slægter. Bukker. Knækker. Næsten.

»Skriv. Et Brev. Til Sarah Bernhard. Souper. I Aften.

Haabløse. Skriver. Nervøst.

»Færdig, Deres Majestæt.«

»Skriv. Et Brev til. Præsident Carnot. Venter ham. I Morgen. Klokken sex. Diner.«

Pen. Kradser.

»Færdig, Deres Uhyrlighed.«

»Skriv. Aftenbladet. Copenhague. Rex. Honorar. Sidste Maaned. 15 Øre for lidt.«

Digtertypen. Pennen. Sprutter.

»Færdig, Deres Almægtighed.«

»*Bien!* Gaa.

Absinth. Cigaretter. Af de grønlandske. Reiser sig. Gaber. Skræver. Vinduet. Fingrene. Trommelommelom.

Pierre. Ind.

»Skrædder, Deres Høitidelighed.«

»Ikke hjemme. Forsvind. Lømmel.«

Absinth. To Glas. Tre Glas. Vinduet. Trommelommelom.

En Sporveis Fødselsveer.

Mel.: Halli! Halloi!

Man har saa langt at trave,
Naar Folk man skal begrave
:|: Paa Vestre Kirkegaard. :|:
Til Sporvei derfor trænge
De Mange nu saa længe;
:|: Men se, om de den faaer! :|:
:|: Halli! Hallo! :|:
Man tog den svært med Ro. :|:

I Aarvis blev den lovet,
Dog Tietgen ei den hoved',
:|: Han meente nu som saa, :|:
Den vilde trække Gjæster
Fra Routen ud ad Vester
:|: Til Slotskro'n, ei saa faa. :|:
:|: Halli! Hallo! :|:
Sligt lod ham ei i Ro. :|:

En Sporvei, vi dog lærer,
Ei blot for Actionairer
:|: Skal være til Plaseer. :|:
Til Trods for Tietgens Ordre
Kan Publicum dog fordre,
:|: Man ikke ad det leer. :|:
:|: Halli! Hallo! :|:
Det skulde man da troe. :|:

Og da nu Mange trænge,
Saa blev der langt om længe
:|: Omsider lagt et Spor. :|:
Og Alle vare glade,
Ei blot i Istedgade,
:|: Og sang saa høit i Chor: :|:
:|: Halli! Hallo! :|:
Nu kjøre vi mintro. :|:

Dog før man kunde kjøre,
Saa var der nok at gjøre
:|: Med Taxterne især. :|:
De sexogtred've Vise
Paa Bidstrup skulde spise —
:|: Det kaldes »vise Træer.« :|:
:|: Halli! Hallo! :|:
Den Bidstrupstour var go'! :|:

Og dernæst discuteres
Der skulde over Fleres
:|: Ideer til en probat :|:
Og rimelig Betaling,
Og efter lang Forhaling
:|: Man fik et Resultat. :|:
:|: Halli! Hallo! :|:
Nu kjør' vi da i Ro. :|:

Jovel! der skulde kjøres,
Men pludseligt det høres,
:|: At Tietgen siger Stop! :|:
Til Indenrigsministeren er han gram og bister
:|: Nok løbet i Galop. :|:
:|: Halli! Hallo! :|:
Ja, Tietgen, han er go'! :|:

Man der fortalte strax den
Geheimeraad, at Taxten
:|: Var afgjort for iaar. :|:
Han maatte Munden holde;
Nu kan vi lystigt jolle
:|: Til Vestre Kirkegaard. :|:
:|: Halli! Hallo! :|:
Rask ud ad Vesterbro. :|:

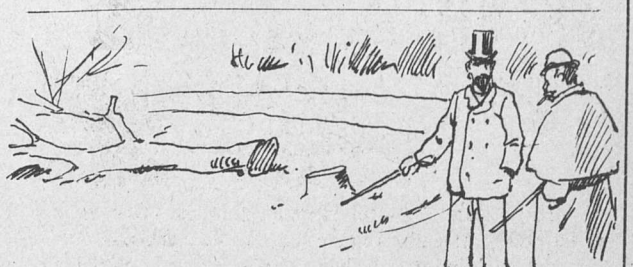

— Hvorfor mon Gartneren har ladet det prægtige Træ fælde? Det er jo aldeles friskt paa Roden.

— Aa, Manden er maaskee ikke ganske frisk i Toppen.

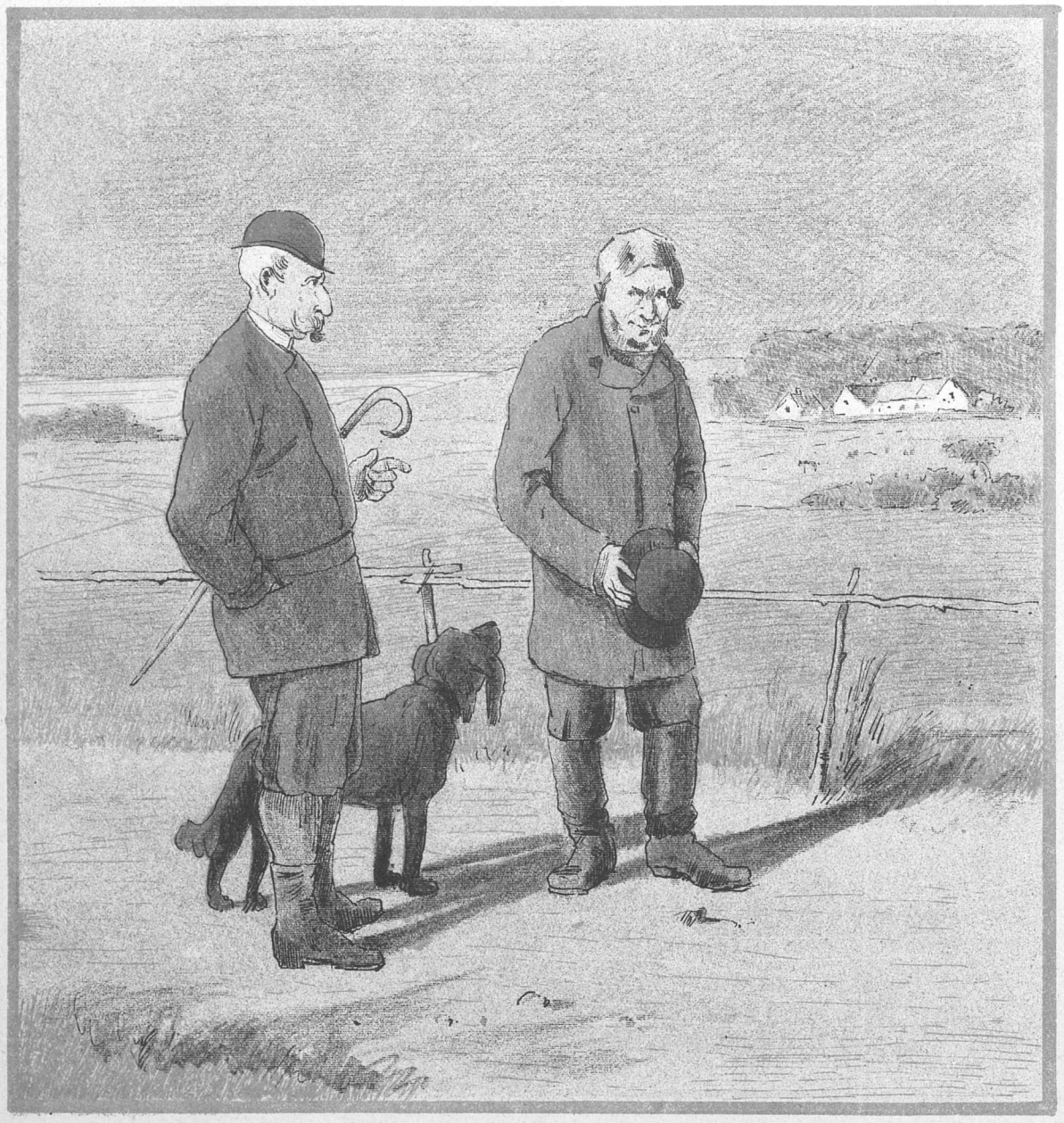

Pligtfølelse.

Godseieren: Er De ikke født paa et af mine Godser?
Forpagteren: Bevares! Det var jo ikke meer end min Skyldighed.

Paalideligt Surrogat.

Degnen (i sin Fritid Amateurfotograf, kommer ind paa en Gaard og træffer Konen): Godaw, Mo'er! Er der ikke Nowen her, der kunn' ha' Lyst at blive potograferet? — Konen: Jow, Jøsses! A vill' da saa møi gjaen haa wo Faa'r pottegraferet. — Ja, men saa maa han komm' herud, hvor Solen skinner; inde i Stuen kan A ikke ta' ham. — Ja, tu de' ka' han ett, for han ligger Lig . . . men A haar hans Pas, aa dier stoer saa møi akkeraat, hudden han so' ued.

Rimbrev

til min Ven Jens paa Landet.

VII.

Nu har vi da Rigsdagen inde igjen,
Vi hilste paa alle de vise Mænd
Og glæde os til et Forlig, min Ven.
Det synes, som om man vil være medgjørlig,
Kun Stadil Christensen er ubønhørlig.
Som Fører for den radicale Gruppe
Flot han serverer den vante Suppe,
Hvor Bollerne sættes paa af Jens Busk —
Det er en deilig Ruskomsnusk,
Der bliver leveret
Og administreret
Fra Integade-Spiseqvarteret,
Hvor Hørup, der slemt blev sveget af Lykken,
Med Bing nu rumsterer i Kjælder og Kjøkken.
Agrarerne er da ogsaa paafærde;
Over Tiderne sig besvære
Baade de smaa og de store Bønder.
Mærkeligt nok! at jo flere Tønder
Hartkorn de eier i Et og Alt,
Desto mere de raabe Gevalt.
Forresten siger nu min Erfaren,
At Publicum bryder sig feil om Agraren.
Nei! det, der beskjæftiger hele Skaren,
Det er Czaren, Czaren og — Czaren!
Hoffets Gjæster
Og Hoffets Fester
Baade for Lægmænd og for Præster
Er overalt og for Alle Mester.
Man blæser ad Hørup og Jens Busk,
Saa saare man seer en kongelig Kudsk;
Og faaer man en keiserlig ovenikjøbet,
Ja, saa gaaer sgu hele Thinget i Løbet.
Al Interessen
Ist ganz vergessen —
Hofnyt, det dominerer Pressen.
Men da jeg nu ikke selv er „hoffähig“
Og ærligt talt kun i Ny og Næ i
Selskab med nogen Kammerherre,
Kan jeg desværre
Ikke love
At bringe Dig noget Nyt fra Hove. —
Theatrene vil Du vist hellere høre
En Smule om?
Men der skal man vogte sig vel for at røre
Ved Tingene, særligt da „inden Døre“
I deres fredlyste Helligdom.
Lokkende er de, men farlige Gruber,
Vogted' tildeels af Gardens Cheruber;
Kongens Foged staaer ogsaa paa Vagt.
Tag Dig som sagt
Altid iagt
For at berøre Sangernes Struber!
Tager Du Munden lidt for fuld,
Vanker der let paa Din Hattepul.
I Øieblikket jeg ikke vover
At sige mere, imens jeg lover,
Naar Stormen engang er drevet over,
Muligt at give bedre Besked
Om hele denne Gemytlighed,
Hvor Kongens Foged alternerede
Med den meget velfriserede,
Indignerede
Broder,
Der bankede løs paa Cellisten
Robert Henriques, Componisten,
Efter Noder.
Foreløbigt Du være tilfreds
Med dette let skizzerede Rids
Af denne moderne trojanske Krig,
Der jo var ganske fornøielig. —
Ja, nu er jeg færdig for denne Gang
Og slutter, min Ven, med min Compliment.

Brevduepostforeningen.

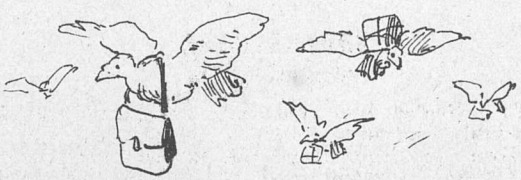

Brevduepostforeningen »Kjøbenhavn« holdt i forrige Uge sin aarlige Oberstlieutenantforsamling.

Formanden, General Holdbøtte, gav Meddelelse om Virksomheden.

Naar undtages en Flyvning fra Rostock, som gik fløiten, havde Flyvningerne i det Hele været bra.

En Gaardeier paa Lolland havde i Aarets Løb skudt og spist en Brevdue. Han meldte sig selv til Øvrigheden, der resolverede, at det var slemt nok, at han havde skudt Dyret, men at det var ligefrem væmmeligt, at han havde spist det. Da Duen i hvert Fald nu var undergaaet en saadan Metamorfose, at ethvert Spor af Duelighed maatte være forsvundet i hvad der var tilbage af den, tog man Sagen til Efterretning, idet man iøvrigt haabede, at Bestyrelsen vilde træffe Foranstaltning til, at der ikke for Fremtiden fløi stegte Duer i Halsen paa Gaardmændene.

Paa Bestyrelsens Vegne stillede Formanden derefter diverse Forslag, men disse vare saa høitflyvende, at vi ikke kunde faae dem i Kikkerten, og derfor maa forbigaae dem.

Et Forslag fra »Dannebrog« om Benyttelsen af

Brevduer til Anmeldelse af Kongens Fogeds Ankomst, for at man betimeligt kunde have Protesterne i Orden, forkastedes.

En Actionair forespurgte, om det ikke var et Indgreb i Postvæsenets Monopol at benytte Brevduer til Post.

Bestyrelsen meente, at, naar man indskrænkede sig til Breve og mulig til Pakker af ikke over 100 Pds. Vægt, kunde Postvæsenet ikke gjøre os Noget.

En anden Actionair henstillede til Bestyrelsen at søge at erhverve de to Duer, der ved Czarens Indkjørsel i Hovedstaden d. 13. ds. svævede ned over den keiserlige Vogn. Disse Dyr maatte jo være Fandens kloge og kunde blive baade til Nytte og Ære for Foreningen.

Bestyrelsen meente, at de nævnte to Duer vare *due primadonne*, og at deres Engagement derfor vilde blive altfor dyrt for Foreningens smaa Midler. Udgifterne havde i det afsluttede Regnskabsaar udgjort 9 Kr. 14 Øre og Indtægterne kun 2 Kr. 34 Øre. saa at Kassebeholdningen kun androg ÷ 6 Kr. 80 Øre. Actionairen tog under disse Omstændigheder sit Forslag tilbage.

Efterat Bestyrelsen derpaa var gjenvalgt, hævedes Mødet.

Ex-General X.

Efteraarets Fænomener:

Journalisten
(den moderne).

Er i Reglen kun stud., men vil gjerne gaae for cand. phil. — Mindst.

Giver sin Ærgjerrighed Udtryk ved flot Optræden paa Caféen. Fortrolig med Opvarteren. „Dikkedik, lille Jomfru", til den Skjønne bag Buffet'en.

Høi Flip, lav Hat, Laksko, Cigaret, uden Ravrør. Violer i Knaphullet. Stok som et Pusterør. En godtkjøbs „Gigerl".

Læser ikke, spiller ikke Billard. Daser bare ved den guldgrønt funklende Absinth. Bider nu og da Negle. Bagdelen paa een Stol, Fødderne, i Laksko, med Snørebaand, paa en anden. „Pst, Frederiksen! En Absinth!"

Viser sig allevegne paatrængende uden at være fri, og næsvis uden at være fortrolig. Om han gjør Standen Ære? — Standen gjør ialfald ikke Ære af ham.

Faaer 5 Øre pr. Linie, 10, naar det er Noget med Sensation, mod Tilbagebetaling, hvis det Hele er Løgn.

Slikker sig om Munden efter Skuespillerbekjendtskaber. Og Skuespillerinder. Er om sig efter Frikort til Varietéerne. Sees ofte hos Blanch om Natten. I Kirken om Dagen ved Lig til 2 Kroner. Eller mere.

Skriver altid paa en Bog, der skal ud „næste Aar". Impressionistisk — realistisk, a la Zola. Har allerede Papir til den. Blokpapir, holet paa Redactionscontoiret. Gaaer bare paa Jagt efter Stof. Hos Blanch, i Kisten, i „Fuglen". Det kommer nok.

Mishandler sit Modersmaal. Slipper dog for Ris. Paa Raadhuset.

Kunde blive et nyttigt Medlem af Samfundet. Dersom han blev Brolægger. Eller Barbeersvend.

Ender som oftest, hvor han begyndte: 5 Øre Linien; en halv Linie regnes for en heel.

Knaphulsvioler, høi Flip, lav Hat, Laksko . . . henad Asfalten . . . sagte nynnende det sidste Refrain . . . hilsende nonchalant . . .

Bliver fanget af et qvindeligt Selskab, som han slutter sig til, for at uddybe sin Menneskeondskab.

Capitain Dinesens
danske Monaco.

Mel.: Naar jeg forlade ska min Jomfrustand.

O Dinesen, maa „Punch" i pæne Ord . . . Faldera
Udsynge til Din Lov og Pris i Chor . . . Faldera
Et lille Qvad, thi stor er Din Idee, . . . Faldera
Det maa hver Rigsdagsmand dog kunne see
. . . Faldera.

Hvad skal vi med det Klasselotteri,
Naar Ingenting man vinde kan deri?
Og reise til Monaco . . . hva' beha'r!
Saa heller ud til Skodsborg man dog ta'er.

Der er saa yndigt i den grønne Skov,
Og faae vi til at spille bare Lov,
Saa gaaer Rouletten, rouge et noir,
Folk strømme vil derud, den Sag er klar.

Og Dinesen skal være Croupier;
Han kan parlere sit: „Qu' est ce, que c'est„
Og ud til Rungsted skal en Bane gaae,
Som han som Abonnent kan kjøre paa.

Tre, fire Mand som Regel skal hver Nat
Opsamle rundt i Skodsborg Skov og Krat
De Tosser, der har søgt en hurtig Død,
Naar Spillet havde taget hver en „Rød".

„Boganis" vil med Jagt og Fiskeri
Fornøie dem, der bare hænge i
Og sætte dygtigt ind paa Rødt og Sort,
Saa faaer W. D. sin Løn, naar han gaaer bort.

Da skal paa Skodsborgs søomvundne Skrænt
. . . Faldera
For Dinesen et prægtigt Monument . . . Faldera
Opreises, og som Indskrift skal der staae . . .
Faldera
„Paa sine Landsmænds Vel han altid saae . . .
Faldera."

Brevkasse.

Agathos. Hvis ei De vil, saa kan De sgu la' vær' . . . Faldera!

Tietgensk Nationalvelstand.

To hundred tred've Pund er Gjennemsnittet
Pr. Kjæft af Danmarks Nationalværdier,
Men — ak, desværre! — Pundene er splittet,
Saa til de Fleste ei der meget bli'er.
Den Statistik maa vi oprigtigt prise;
Gid blot den kunde skaff' os Nok at — spise!

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 1 Kr 50 Øre Kvart. (Enkel. Nr. 15 Øre) Abonnement modtages i alle Landets Boglader; Kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn. **Kronprinsessegade 34.** (Telefon 3231)

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **L. Kragballe**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 26. Oktober. Nr. 44

PUNCH.

Det Vigtigste.

Herren: Aa, jeg tænker saa meget paa Dem, bedste Frøken! Forleden Nat drømte jeg saamænd endogsaa om Dem.

Damen (livlig): Nei! Er det muligt? — Hvad Kjole havde jeg paa?

Flyttedagsbetragtninger.

Mel.: »Vi Sømænd gjør ei mange Ord.«

Det nysselige Flytteri
Med Hø og Halm paa Gaden,
Med Lopper og med Bøtter i
Udover hele Staden,
Ja, det er heldigvis forbi,
Men ikke desto mindre
Alt Griseri og Flytteri
Kan ingen Sjæl forhindre.

Den gamle Høgsbro flytter om
Tillige med sin Ringning;
Det synes i det Mindste, som
Han foretog en Svingning.
Men i vort Landsthing derimod,
Der præsiderer Ad'len;
Den sidder støt og selvisk god
Og fast i Høiresad'len.

Om Frede Boisen flytte sig
En Smule vil til Høire,
Dertil vi tør ei sige Nei,
Før vi har seet lidt nøiere.
Lars Dinesen, der flytted før
Fra Venstre, sidder mæsket
Og tyk og fed, med godt Humeur
Heelt glad paa Høireflæsket.

Fra Fred'riksberg der er Povl Fris
Nu flyttet ud paa Landet;
Fornøielsen naturligvis
Iaar var noget blandet.
Det er ei altid, at det gaaer
At blive ved med Sommer-
Revuer og deslige, naar
Den triste Vinter kommer.

Derfor vil ogsaa Ferdinand
Og Vilhelm nok paa Vandring;
Og intet Under, om de fandt,
Man trænger til Forandring.
Det var en sløi Saison iaar,
Den lokked' ikke Mængden.
Nei, Axels Digterværker gaaer
Nok ikke godt i Længden.

Ad Kongens Foged maa man lee;
Han kom jo op at kjøre,
Da han for nylig vilde see
At komme »Inden Døre«.
Han protestered her og hist
Og atter, ja og atter,
Men vakte, hvad der var lidt trist,
Kun en homerisk Latter.

Det Flyttesjov er vel forbi,
Som forulemped Gaden,
Men nok af Flyttegriseri
Der er endda i Staden,
Og som en gul og grumset Elv
Det overalt grasserer
Og breder sig heelt lystigt, selv
Om Fogden protesterer.

Punch's Visitkortskaal.

(Efter nyeste fransk-russisk Mønster).

Jeg har trykt mit Grevekort paa Russisk.
Herman Bang.

At digte er Galskab, og derfor er jeg Digter.
Viggo Stuckenberg.

Min kærlihet er et sykt svin.
Hans Jæger.

Kjærlighed med Burgunder
Er Verdens eneste Under.
Holger Drachmann.

Ingen Konge ved Siden af mig.
Bj. Bjørnson.

O, du Blomst i Vaar,
O, du sorte Faar!
Johannes Jørgensen.

Hvad vi vil? Ha'e en Mand.
Johanne Meyer.

Skabt som en Langelænder i min Broders Billede.
E. Brandes.

Mor, gi' mig Solen!
Henrik Ibsen.

Aand over Aander.
Karl Gjellerup.

Jei er fan hakke mei blet amager, jei.
E. Skram.

Nu sidde vi alle godt, sa' Katten.
Kielland,
Borgmester.

Min Muse er voldtaget af min Kunst.
Amalie Skram.

Min Pen dræber eller gjør udødelig.
G. Brandes.

Tingelingelater, Tin-Pirater.
Ove Rode.

Det mener jeg og Julie med.
P. Nansen.

Ros af mig er værre end Dadel.
Oscar Madsen.

Maaneblomst.
Helge Rode.

En traurig Vise

om Jordemødrenes smaa Kaar og store Besvær samt Haabet om en lykkelig Forløsning fra samme.
Sammenskrevet af Christen Barbeer.

Mel.: »I denne Vinter har vi ha't.«

En Jordemoder har sin Nød
I Kongens Kjøbenhavn;
Hun tjene maa sit Fedtebrød
Med mangehaande Savn.
Naar Klokken ringer op, Faldera!
Saa maa hun i Galop
Ud af sin egen, lille Visselulle.

Hvad enten Luften den er varm,
Hvad eller det er Frost,
Hun med Klysteren i sin Arm
Maa stille paa sin Post.
Naar Kulden er utaal- . . . Faldera!
-elig, hun ta'er en Skaal
Af disse brune, liflige Gaméller.

Og mangt et ganske lille Noer,
Saavel ved Dag som Nat,
Der siden blev berømt og stor,
Hun har i Verden sat.
Saa er det dog for galt, Faldera!
Naar ei hun bli'er betalt,
Saa hun kan ha'e en Smule Sul til Brødet.

Derfor den Jordemoderstand
Forleden, som man saae,
Forsamlede sig alle Mand
Og pønsede derpaa
At gaae til Magistrat, Faldera!
Og faae en accurat,
Maneerlig Taxt for hele sin Forretning.

Saa vil man gjerne see, man kan
Faae lidt Pension for sig
Og for sin Jordemodermand —
Den staaer jo ei paa Steg,
Naar Jordemoderen falder fra
Sin egen Hjertens Ven —
Hvad skal han ellers ha', naar hun
er borte?

Sæt, Læser, Dig i hendes Sted,
Ifald Du ellers kan,
Og bed for hende, ja, og med
For hendes Jor'moermand
Saaledes, at der snart falder a'
En ganske lille Part
Af Jordens Goder til et stræbsomt
Ægtepar!

Foraarsgrønt.

Køvvenhaun d. 25des' Optoper 1893.

Kære Hven!

Da de æ saa længe sijen, adt du ha hørdt fra mei a, ve jæ hærme mejdedle dej at de gaar got mæ vorses Degterskolle aa vi ha ujnævndt Johandes Jørresen te Æres mejlæm aa hængd ham aap i voreses Faasamlindssal som æ po mit Kvidstværrelse te Gaaren hvaar han hænger aa pynder mejet got. Jæ hadde aasse tængt paa et Billeje a Geaark Brannes, som jæ hadde aavver Sevandten, mæn Degterskollens yngere Mejlæmmer sa a han hadde hænkt for længe.

Ellers ve jæ mædele dej adt vi ha gjot et nydt Skrit fræmaj mo Indialet, paa den Maaje forstaar du a vi har æklæred de faa skit mæ den ensiddije Ujvegling a Sjeniet der bare æ naaed faa di gammele Døbijere som igge æ *fængdesjækkle*. Vi ha besludted at dæm der hørre te vorses Skolle ska være Degtere de ene Aar aa Kongstmalere de annet saatten at de ve Loitrægning avgøres hvæm a vos der ska degte aa hvem a vos der skal malle. Ingti viddere ve vi ujstelle i den fri Ujstelling som du husger nog fra Du var her? Den mæ Potten uddenpaa aa Stog rosser. Aa vi ve aasse holle Ujstelling hos Klejst po Vesterbrod faa Rammernes Skyl men senere ve vi ha et mejed større Laakalle aa ha tængt paa Lørupses Rijehus dessom vi ka faa den Onge der æ Maller ing i voreses Degteraa Kongstnerskolle.

Vist Du kunne ha Løst til aa forsøje dej med vores Rædtnin a Mallerkongst saa ska jæ sænne dej minne ejne Skisser fra dendgang a jæ va fire Aar faa der a ka du lere den Kongst som vaarres Skolle kaller den umijjelbare, aa Farvelaje har du vel nog sæl. Ellers ka du maaske nog faa saatten et paa Karljohang men de kaaster mingst $^1/_2$tres Ørrer. Naa du ujsteller naaed saa ska Du rætte dei ætter hvormejet Kræteggen skæller dej uj faa de æ nædtop de fine ve vorses Skolle baaje i Lidteratur aa Mallerkongst a den igge kan forstaas a Moppen.

Vi ska værre Aavvermennedsker allesammens, æ du mæ paa den. Helsendes dei

din hengivendes
Ejnar Jørrensæn
Degter aa Maller.

Senior eller Junior?

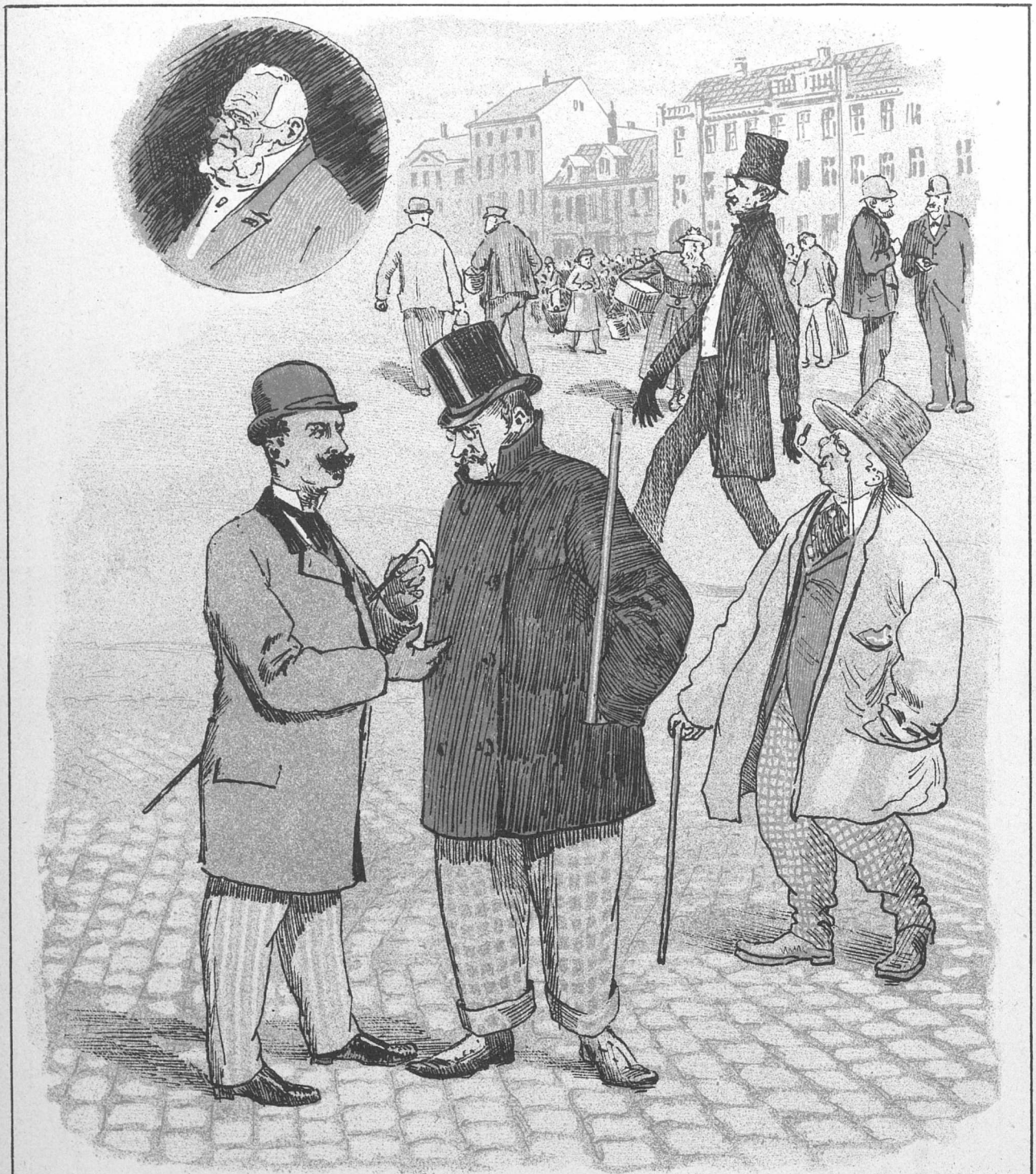

— God Dag, Madsen! Hvordan har Du det?
— Jo Tak! Ellers har jeg det meget godt; men idag har jeg det sgu' skidt.
— Ja, jeg synes jo nok, Du er ikke den gamle Madsen.
— Nei! Det er min Fader.

Med Sorgen og Klagen hold Maade.

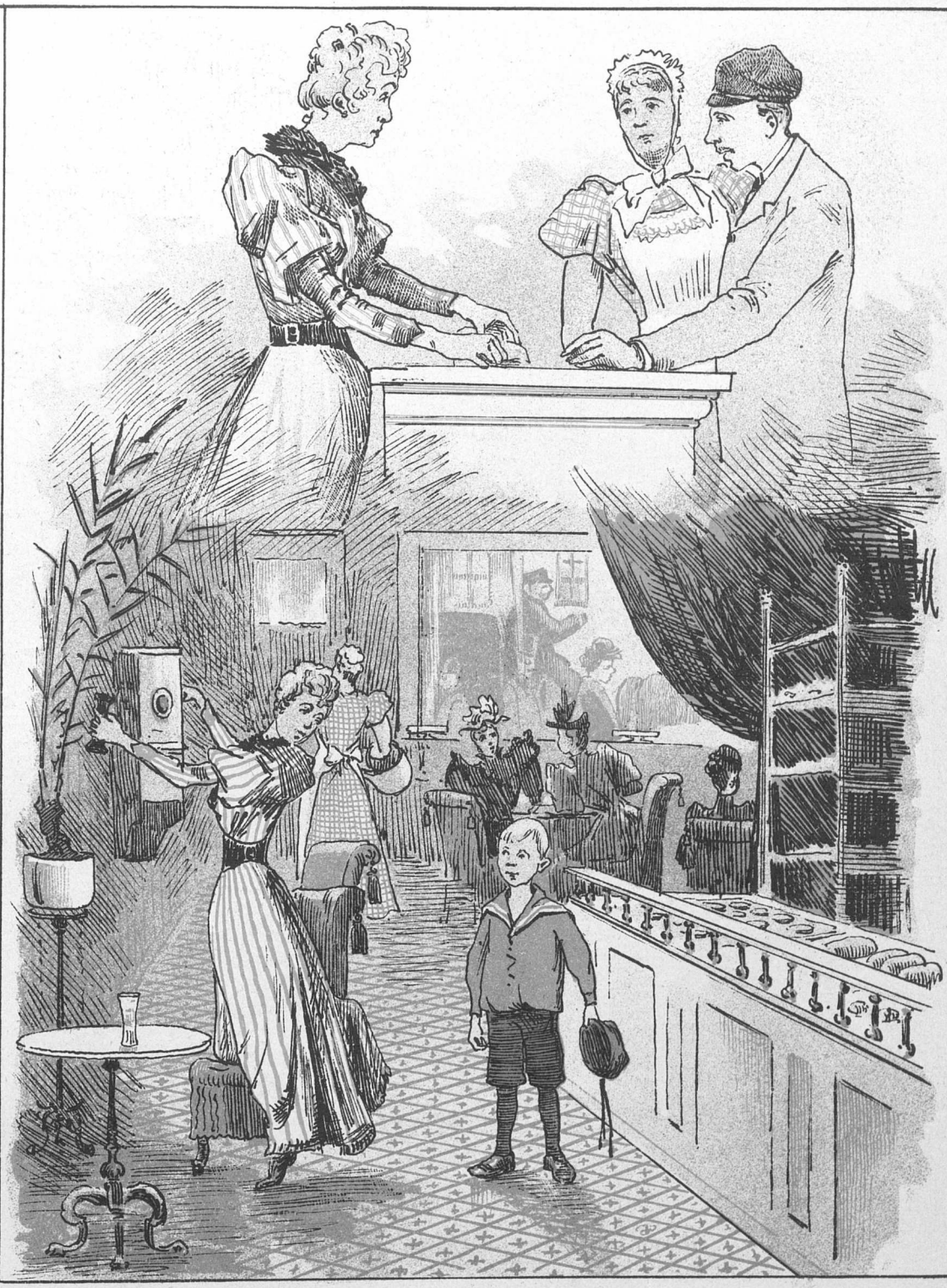

Pigen (til Bagerjomfruen): Jeg skulde hilse fra Fru Meyer, at vi ikke skulde ha' det lange Franskbrød meer, som De pleier at bage til Frokost til den Logerende; han er død imorges.

Jomfruen (gjennem Telefonen til Bageriet): Det lange Franskbrød ska' inte bages længer, for den Herre, der har spist det, han æ' dø'! (Til en Dreng, der staaer udenfor Disken.) Hvad skulde Du ha', min lille Ven?

Fyr-Taarnet.

En Redegjørelse.

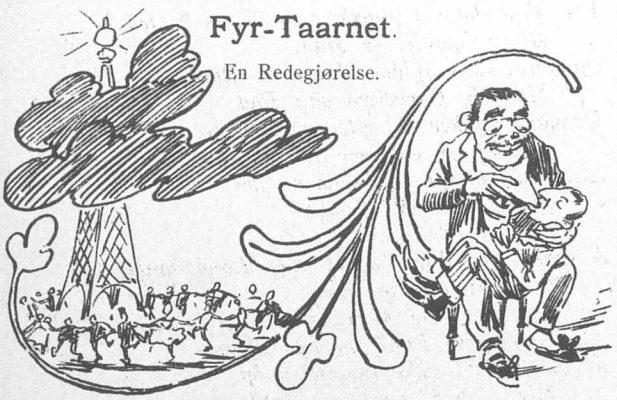

Vi unge Fyre, der er den ny Litteratur, vi har bygget os et Fyr-Eiffel-Babelstaarn, der skal sprede sit magiske Lys ud over dette Land og jage alle Romantikens og Realismens stumprumpede Rotter i deres Huller og Fanden i Vold.

Symbolister er vi. Ved De, hvad Symbol er? — Naa, ikke? — Vi heller ikke. Men dette er det dybe i vor Kunst, det symbolistisk-idiotisk-skrupgeniale, der er Fremtidens Livsnerve.

Har De sét vort varme Omslag? Det halve af en sort Sol i Brunt, Livets evige Symbol: Halvlys, Sort og Brunt. Hvad er Livet vel andet end en smertevibrerende, elskovsduftende, revolverladet, elegiskklynkende, baiersprudlende, champagneskumsprøitet, tungsindigtglad Natkafé? Og se! Under den halve Sols sorte Straaler voxer Fantasiens vildsomme Sanct Hans Urt. Hvad denne egentlig er for en Plante, kan ingen Djævel begribe heller ikke vi, som har plantet dens gøglende Løg i Livets sorte Sump. Den ligner — ja, hvad Fanden ligner den nu? — lad os sige kløverbladbærende Kosteskaftspirer. Lad den sælsomme Urt være vort Symbol! Ogsaa vi er Koste, der vil feje rent omkring den uddøde Litteraturs Tranlampelygtepæle, feje rundt og rundt i langsom Kraft med Ladegaardslemmets seje Udholdenhed.

De spørger, hvor langt vort Fyr-Taarn vel naar, Og vi svarer, at, hvor høit det rager, rager ikke Dem. og netop derfor skal De vide det, blot for Symbolets Skyld. Det strækker sin himmelstræbende Snude helt op i Oververdenens lydtomme, uldne Taager, dets Ligtjørne stikker dybt i Underverdenens af halvkvalt Mørke hvæsende Nat. Omkring dets Midje raver uforstaaende den fordummede Hob, der kalder sig Mennesker. Vi er ikke Mennesker. Vi er Symboler. Ingen begriber os, end ikke vi selv. Fanden skal tage os, om vi gør. Nei Gu gør vi sgu ei. Fa'en symbolisere os, om vi gør. Vi er Verdensaltets ufærdige Idéer, og skulde vel en Idé kunne fatte sig selv? Det store Intets hvidhvalte Moderbryst har vi sukkende diet, med lallende Tunge sang vi i Svøbet Helge Rodes fagre Sange, der er dunkle, som Mælkevejen er dunkel, liflige, som Mælk og Tvebakker ere liflige, og graa, som vor Oldemoders graa Kat er graa.

Dette er vor Barndom, og vor Manddom er som den. Som Symboler er vi hævede over Udviklingens idiotisk dumme Love. Forstaar De, hvad vi her siger? Nej, og heller ikke vi forstaar det. Det vilde være Vanvid at forstaa det. Det vilde være Vanvid at forstaa det glade Vanvid, ikke dette dysterttunge Vanvid, som er vort.

De kalder Henrik Ibsen Symbolist og spørger, om ikke ogsaa han er kravlet op i Taarnet. Hvad skulde han vel der? Han har sit eget Solness-Spir at kukkelure i. Som Symbol er han bare et Barn imod os. Vi er Verdens Patent-Symboler.

Idioterne vil æde os, og det maa de godt. Men det koster 3 Kroner Kvartalet.

Den Ribepræst og hans Pension.

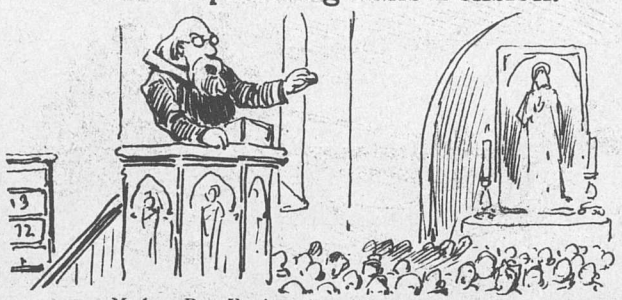

Mel.: Paa Kneiper just ikke jeg sværmer.

En Sognepræst har de i Ribe,
Og Birkedal hedder den Præst,
For Tiden er han lidt i Knibe
Paa Grund af en Goos'isk Protest.
Om Afsked han bad, men se Tonen
Den havde et underligt Fald:
«Befri mig nu strax for mit Kald,
Men — gi' mig Pensionen!»

Til Nestved saa saare han længtes,
Og derfra kom Bud efter Bud,
At haardt der til Birkedal trængtes,
Hvis «Sydsjælland» skulde gaae ud.
Med Løfter man flot ham forgyldte,
Og han — ja han loved saa glad
At fylde det Nestveder-Blad
Med — Pressesylte!

Det er ei den dummeste Vending
At slaae sig paa Journalistik
Med Præstepension, som nu Henning,
Der ogsaa fra Sognekald gik.
Hos Staten man ei just vil snylte,
Dog ta'r man hvad der er at faae
For siden omkring sig at slaae
Med — Præstesylte!

Men Cultusminist'ren lod skrive
Til Hr. Uffe Birkedal barsk:
Han havde i Ribe at blive,
Hvad om han var syg eller karsk,
— Saaledes seer Situationen
Nu for Uffe Birkedal ud,
— Helst følger han Kaldelsens Bud;
Men — ak for Pensionen!

Danmarks Redningskrands.

(*Frit efter Hostrup.*)

Heelt tungt vi efter os Foden drog
Tillands og tilvands,
Vort Land kun gjaldt for et gammelt Skrog
Overalt udenlands,
Vor Sands var dummet, vor Kraft som død,
Vor Fortid reent gaaet i Glem,
Da pludselig det over Verden lød:
„Frem, Korkpropper, frem!"

De spanske Vine er sjældne vel her,
For vi drikker Sprut,
Reedtz Thott dog raabte: „Med Told la' vær',
Ellers er vi caput.
Tag Tolden af Tollen, siig snarest Stop
Med det Prop-Optrækkeri,
Vor Nød er endt, naar den spanske Prop
Vi hurtigt gi'er fri.

Vor Vesterhavs-Klipfisk, som vel ei er fed,
Bli'er Spaniernes Mad,
Og Jacobsen fylder Valencias Rhed
Med Ny Carlsberg paa Fad,
Donnaen slikker sig efter vort Smør,
Og hun er en slem lille Trold,
Alene af Hensyn til hende vi bør
Strax hæve den Told."

Saalunde Reedtz Thott taler Landsthinget til
Og Estrup med ham,
Og Knudtzon og Matzen og Stilling vil
Befri vort Land for den Skam,
At vi skulde trække Spanjolen op
Med Tab af vor egen Profit:
Hvis ei vi beskytter den vigtige Prop,
Gaaer Staten fallit.

Saa leve da Proppen, og vi leve med,
En Skaal for vor Prop!
Den Skurk, som tør gjøre en Prop Fortræd,
Skal flux klynges op.
Vi stopper og propper med Propper vort Land,
Til det bli'er et Korkmagasin — — —
Desværre! Den Mulighed tænkes jo kan,
At vi bli'er — til Grin.

Aforismer.

Atter er det store Spørgsmaal om de couleurte Herrekjoler med Tilbehør blevet brændende. Congresser afholdes i Wien, Paris og Løgstør. Grev Herman venter med Længsel den endelige Resolution for at kunne optræde i rød Livkjole (helst uden Ærmer, for at hans skjønne Arme kunne komme til deres Ret) Klaphat med rødt Foer og Knæbeenklæder.

*

Det indgribende Lovforslag om Nedsættelse af Tolden paa Korkpropper er forelagt i Rigsdagen For Fædrelandets Frelses Skyld maa man haabe, at det gaaer igjennem. Det skal være paatænkt at omdanne de indførte Korkpropper til Brug som Redningsbælter, hvorved man vil kunne redde Størstedelen af de Millioner, der ere medgaaede til Befæstningen.

*

Peter Nansens „Julles Dagbog" er udkommen som Bog. Skjøndt den ikke er egentlig „litterær" og langtfra tilfredsstiller den ene saliggjørende Symbolistik, har den dog opnaaet det ældre litterære Broderskabs gjensidige Assuranceselskabs Formands Attest som „et lille Kunstværk", „samvittighedsfuld Kunst", og kan saaledes trygt anbefales „Politikkens" Læsere.

Brevkasse.

Elisabetta. Deres Bidrag glædede os meget, men vilde have glædet os endnu mere, hvis vi havde kunnet benytte det.

☛ Med dette Nummer følger et illustreret Annonce-Tillæg. ☚

Go Di Vei! Do fo'er ett Now'd!

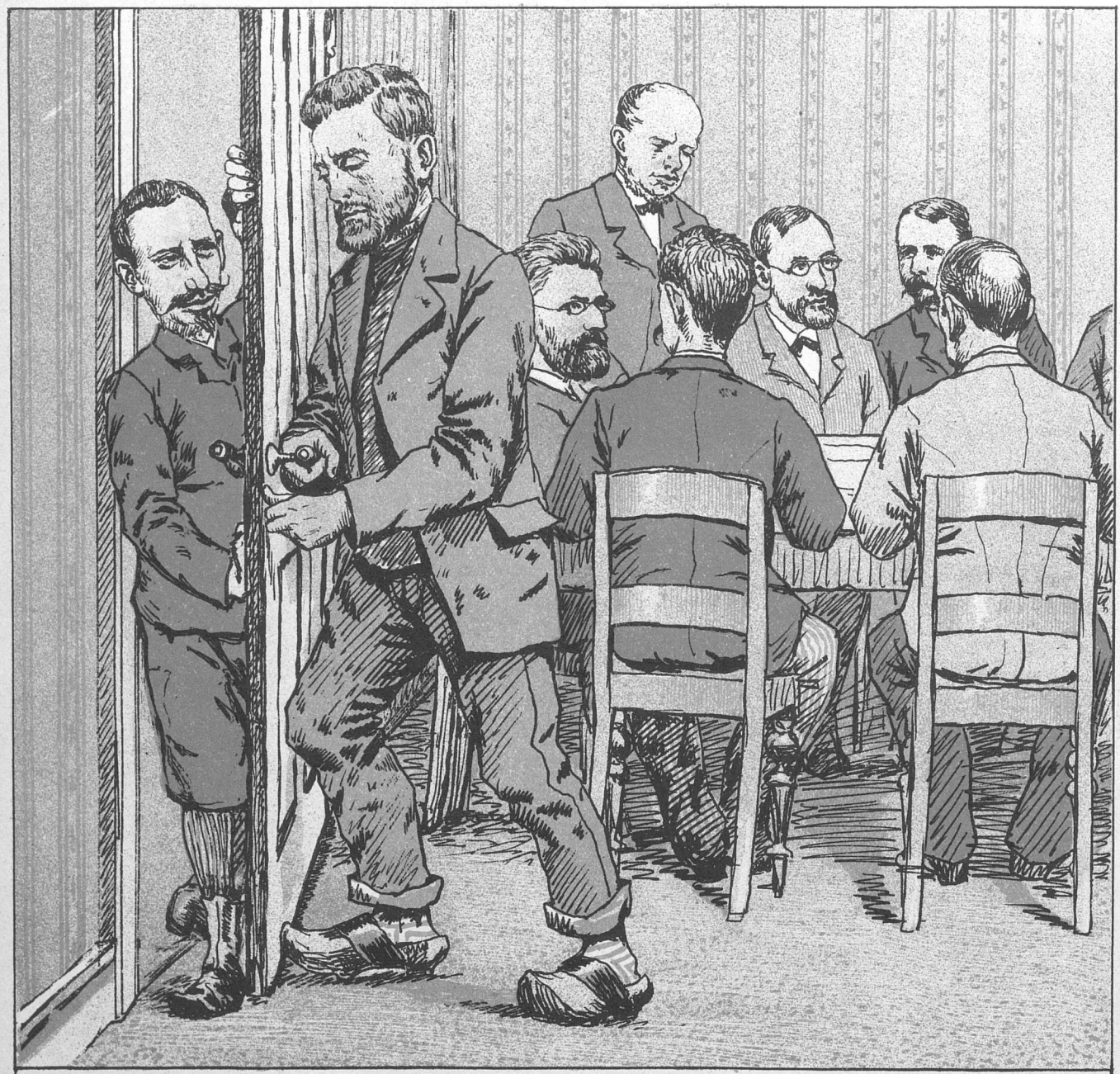

»Hvad har stakkels Edvard gjort?
Er han ond, for han er sort?« —
Ja, han hør' til de smaa Sorte,
Og en Plads han ikke faaer
I Finantsudvalg iaar,
Skjøndt han intet Ondt dog gjorde.
Veiet blev Hr. Edvard Brandes,
Lidt for let han dog befandtes.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 1 Kr 50 Øre Kvart. (Enkel. Nr. 15 Øre) Abonnement modtages i alle Landets Boglader; Kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn. **Kronprinsessegade 34.** (Telefon 3231)

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **L. Kragballe**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

1893. Torsdag den 2. November. Nr. 45

PUNCH.

„Glæde og Sorrig de vandre tilhobe".

Damen: Jeg ønsker Dem til Lykke med Deres Datters Bryllup; nu har De da alle Deres Pigebørn fra Haanden.

Herren: Aa, ja saamænd, men det værste er, at jeg maa holde alle deres Mænd paa Benene.

„Punch“ har Ordet.

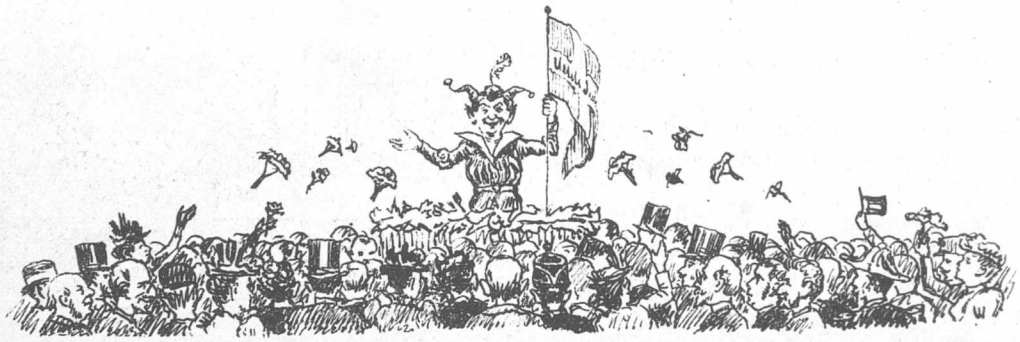

I tyve Aar har »Punch« nu havt den Ære
At more Publicum hver Ugedag;
I tyve Aar han freidigt tog Affaire
I hver en nogenlunde vigtig Sag;
I tyve Aar han Fanen monne bære —
Utile dulci! stod der paa hans Flag —
Og medens han iagttog alt Decorum,
Han var en ganske lystig Mentor morum.

Vi føler da en Trang til her at tolke
Vor Tak til dem, der have fulgt vor Færd.
En Tak til Alle dem, der tæt befolke
Abonnementets Protokol især,
En Venneskare og en trofast Hær,
Som vil beskytte os mod Snigmords Dolke,
Som tykt og tæt sig fylker om Standarten
Og giver baade Liv og Lyst til Farten.

Og dernæst Tak til »Staben« af de brave
Forfattere og Kunstnere — F. F.!
Der i de mange Aar med Glæde gave
Vor Idræt her det rette Relief!
Misundere kan mukke, pukke, gnave
Og galpe ad os med et arrigt Bjæf, —
Naar vore Venner ikke tabe Lysten,
Saa skal vi ikke give tabt i Dysten.

Til Slut oprigtig Tak til alle Eder,
Der gav os Bidrag blot ved Eders Færd,
Hvis Ord og Tale hyppigt os bereder
En liden Skjemt foruden stort Besvær!
Hver ung Bajads og hver en gammel Sveder,
Der troligt hjalp os, takkes En og Hver.
Vi haaber, at I ei os svigte ville
Som Gjæster ved et fortsat »Punch«egilde.

Tidstavle for Octobermaaned.

Den 2den. Rigsdagen træder sammen. I Frue Kirke prædikes der om en Text af Ludvig Holberg: „Gak hen og forliges, I Skabhalse!“ Senere har man i Løbet af Maaneden været ivrigt beskjæftiget med at skjændes om Grundlaget for et Forlig.

Den 4de. Georg Brandes har travlt med i „Politiken“ at meddele Publicum, at han i „Revue des deux mondes“ er bleven grundigt klædt af.

Den 5te. Lieutenant von Dons af Gardens Reservebataillon duellerer paa Kongens Nytorv med Musicus Robert Henriques, der er afskediget af Capellets Reserve. Man benyttede ikke Secundanter, og de assisterende Læger bestode af to Hattemagersvende, der toge de saarede Hovedbedækninger under Behandling.

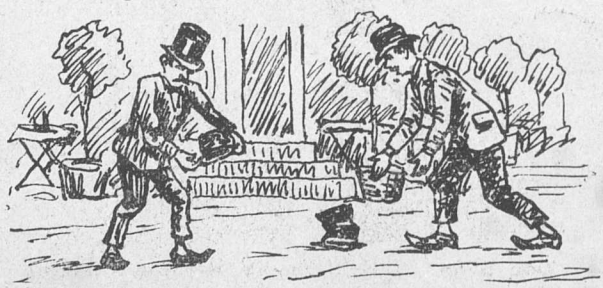

Den 8de. Sporveiskjørselen ud til Vestre Kirkegaard begynder. Tietgen er lige ved at

revne af Forbittrelse. Det vil gaae ud over Marmorkirken, som nu næppe aabnes før ind i næste Aarhundrede. Et Plankeværk blev dog revet ned forleden Dag, hvis det da ikke faldt om af sig selv af Alderdomssvaghed?

Den 12te. Martinius Nielsen spiller i „Dagmartheatret" „Gert Westphaler eller den talende Barbeer — i Sevilla".

Den 14de. Brevdueforeningen holder Møde. Det fastslaaes, at de danske Duer duer til denne Duesport og er særligt duelige. Duehandler Duelund faaer Duelighedsbevis som Dueopdrætter.

Den 15de. Edvard Brandes udelukkes af Finantsudvalget. Hans eneste Trøst i denne hans Besøgelsestid er, at „Et Besøg" er bleven spillet ovre i Nibe af det Stolbergske Selskab. „Politiken" har en lang telegrafisk Meddelelse om denne Begivenhed.

Den 17de. Flyttedag. Politiet flytter 23 Vognmandslæs Politirapporter op paa Loftet hos Brandmændene.

Den 20de. Forhenværende Directeur Nielsen, Thora Schwartz's Mand, meddeler Bladene, at han er kommen i Besøg hertil Byen. Sensation paa Børsen, Qvægtorvet o. fl. St..

Den 22de. Martinius Nielsen kjøber sig en ny Silkehat og et Par broderede Seler, der med det Første skulle debutere paa „Dagmar".

Den 27de. D'Hrr. Frede Bojsen, Rasmus Claussen, Jens Busk og Christensen-Stadil ere til Møde i Forligelsescommissionen. Forlig opnaaedes ikke, og Sagen skal nu for paa Thinge.

Frem, Bondemand, frem!

Mel.: Hans Peter Sørensen er mit Navn.

Mit Navn er gamle Hans Jørren, ded
Ve' jæ kends ved;
Aa jæ æ Goermand, som manne veed,
Her i Skjendsved.
Jæ grivver Pennen aa bru'er ei
Dikkedarier,
Men si'er bare: gjør Plads for mei
Aa vos Agrarier!

Vi Bønder, store som aa de smoe,
Ha' nu længe
Væt dem, som alle sku' ride poe
Aa behænge.
Som Rideøi vi os næret har
Uden Klage,
Men nu vi Enden i Veiret sla'er
Lissom Plage.

Fra Hartkornsskatten ska' vi befries
Ve' Alberti;
Aa snart med Tienden ligervis
Æ vi færdi'.
Prijaaritetsrenten overta'r
— Ded kan passe —
Heretter, saadden rient saalidar,
Statens Kasse.

Vor Møntfued, den maae vi lave om
Hielt fra Grunden,
For Skade, ded har den fra den kom,
Gjort for Bunden.
Nu kan — som Sølvprisen er i Svind,
Uj'n aa lyvve
Tikruenesedler godt lyeses ind
Mindst med tyvve.

Paa den Manier ka' ded daues lidt,
Naar der virkes;
Det batter itte, der klaues tidt
Og blot pirkes.
Nei, spør' Hans Jørren, hvad nu han vil,
— Han ska' svar' Jer:
»Gi' Plads, Godtfolk, la' vos komme til,
Vos Agrarier!«

„Punch"s Jubi- -læums-Gjæstebud.

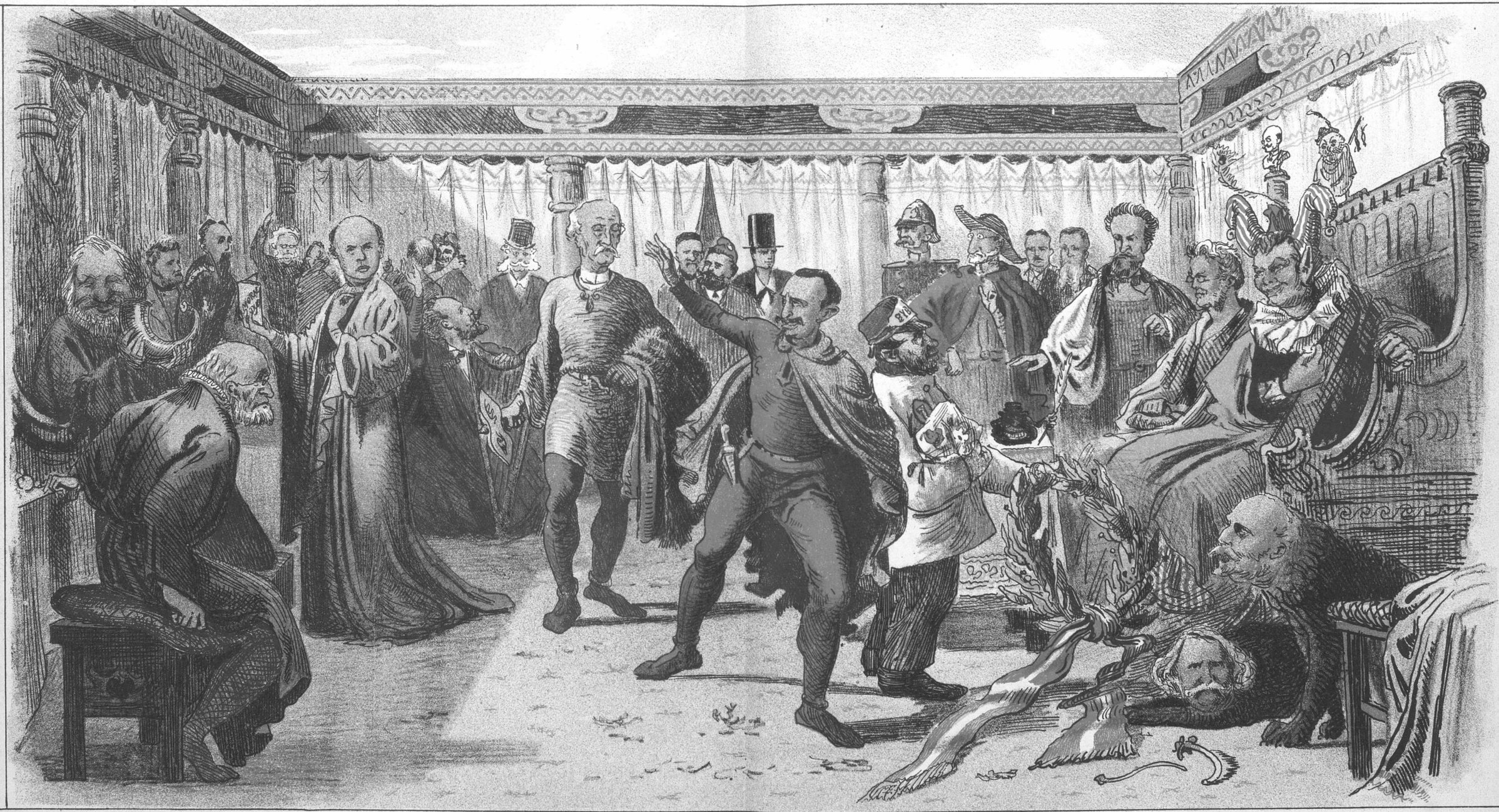

Constantin Hansen *pinxit.*

»Punch« giver Gjæstebud i festlig Halle
Og tyveaarig Høitid feirer stolt;
Vor varme Tak vi bringe hver og Alle,
Som i hin lange Tid sig til os holdt.
At denne Sympathi os og vil følge
Fremdeles, er et Haab, vi ikke dølge.

Vort Publikum, der jo saa lydhør fatter
Alt, hvad i Slægtskab er med munter Spøg,
Vi troe, med Sympathi har mødt vor Latter,
Om end maaskee den stundom var lidt drøi;

Punch *delineavit.*

Ikke tale om Strikken i — — —

(Frit efter »Politiken«.)

Redacteur Hørup: Det glæder mig hjerteligt at see Dem Alle samlede her iaften.

Fhv. Statsrevisor Hørup: Hvor Hr. Redacteuren er, er ogsaa vi.

Fhv. Folkethingsmand Hørup: Det er lige, hvad I er.

Redacteur Hørup: Men jeg synes, jeg savner Nogen.

Fhv. Rigsretsadvokat Hørup: Det skulde vel aldrig være mig?

Redacteur Hørup: Naa, er De der, Kjære? Men der er endnu . . ,

Fhv. Finantsudvalgsmedlem Hørup: Jeg melder mig!

Redacteur Hørup: Ak, det var rart, De kom. Jeg føler mig som det centrale Punkt i denne Kreds af Landets meest udmærkede Mænd og tillige som den sidste paa Skandsen, idet desværre alle de Herrer kun er for Skygger at regne, medens jeg er den eneste Virkelige.

De andre Herrer Hørup: Aa, veed De hvad . . .

Redacteur Hørup: Jeg anerkjender enhver af de Herrers fortrinlige Snakketøi, men jeg er dog den Eneste, der har beholdt Skrivetøiet, og Deres Ord overbeviser mig derfor ikke.

Fhv. Folkethingsmand Hørup: Da sagde jeg dog i sin Tid mangt et Ord, der blev afgjørende for Landets Skjæbne, f. Ex. det berømte . . .

Redacteur Hørup: Hvad kan det nytte — at mane den svundne Fortid frem? Hvad der er skeet, er skeet. Den døde Torsk, der een Gang er pilket, fanger ikke Liv.

Fhv. Statsrevisor Hørup: Det skal ogsaa kjendes i Historien, at jeg har revideret Staten. Jeg indstillede altid Estrup til Forkastelse.

Redacteur Hørup: Men han blev altid vedtaget alligevel.

Fhv. Rigsretsadvokat Hørup: Ja, det var ikke min Skyld, at Rigsretten ikke knækkede Ministeriets Hals i 77. Jeg gjorde, hvad jeg kunde.

Fhv. Finantsudvalgsmedlem Hørup: Det gjorde jeg ogsaa, mens jeg var noget, og dog har mit kolossale Arbeide ikke været istand til at forhindre, at Overløberne og Høire nu til Vinter smelter sammen paa Finantsloven. Det er en skidt og forbandet Verden, denne her.

Redacteur Hørup: Ja, mine Herrer, og dette Land er et elendigt Land; den Eneste af os, vi nu har at være stolte af og sætte vor Lid til, det er mig.

De andre Herrer Hørup: Kunde vi ikke blive Medarbeidere ved »Politiken«?

Redacteur Hørup: Nei, Vorherre bevare mig! Medmindre I vil skrive symbolistiske Vers; saa maa I melde Jer til E. B. —

De andre Herrer Hørup: Ih, nei, Vorherre bevar' os!

Selvmordernes Fagforening

afholdt iaftes sin aarlige Generalforsamling i Kapellet paa Assistents Kirkegaard. En Rebslager, en Bøssemager, en Karbolsyrefabrikant og to Graverkarle vare indbudte som Æresgjæster. Samtlige Medlemmer bar paa Brystet Foreningens Emblem: En Strikke, der i sirlige Bugtninger slynger sig om en Revolver.

Efterat Formanden havde budt Forsamlingen velkommen, gik man over til det første Punkt paa Dagsordenen:

„Øvrighedens Forpligtelser mod Foreningen".

Det fremhævedes fra flere Sider stærkt, at Selvmordernes retslige Stilling langtfra var tilstrækkeligt betrygget, idet de kunde risikere at blive skaarne ned, pumpede ud, fiskede op eller faae anlagt Forbinding. Man vedtog en Adresse til Rigsdagen om at faae ansat statslønnede Embedsmænd til Varetagelse af Selvmordernes Tarv samt om Ansættelse af en Selvmordsborgmester med egen Afdeling i Magistratens Kontorer og endelig om Straf for saadanne Personer, som hindrede Selvmord.

Dagsordenens andet Punkt var saalydende:

„Rapporten til de Efterlevende".

Forhandlingen herom endte med følgende Resolution: „Enhver habil Selvmorder er pligtig til at gaae med Døbeseddel, Koppeattest, Vielsesattest, Gasqvittering, Husleiecontract, Tivolikort, Medlemsnummer og Reisepas hos sig, saa at Identiteten strax kan blive constateret paa Johannesstiftelsen, og saa at Bladene ikke behøve at spørge: Hvem var han? Anonyme Selvmord straffes med Bøder fra 10—200 Kr.

Det tredie og vigtigste Forhandlingsæmne lød:

„Hvilken Dødsmaade er den billigste og bedste"?

Formanden gav en videnskabelig Fremstilling af Selvmordenes historiske Udvikling. Samson brugte at vælte et Hus over sig, Kleopatra pleiede at lade sig

stikke ihjel af Slanger, Mucius Scævola gjorde et, desværre mislykket, Forsøg paa at brænde sig op, og alle andre gamle Romere aad og drak sig ihjel, hvilket dog var baade langsomt og bekosteligt. I Middelalderen fremstillede man sig som en Kjætter for sin Skriftefader, som saa strax besørgede det videre Fornødne. Den svenske Constabel, som skjød sig med en Kanon, fortjener at hædres for sin Originalitet og sin høie Flugt, baade med Tanken og med Bagdelen; men han staaer for isoleret til at kunne danne Skole. I vore Dage benyttes Strikke, Revolver, Karbolsyre og ulykkelig Kjærlighed, hvilke alle ere kraftige og hensigtssvarende Midler. Druknemethoden kunde Taleren ikke anbefale, da den kunde medføre Snue og Hæshed, eftersom ikke Alle havde Raad til at drukne sig i Reisepels og Vandstøvler. (Sluttes.)

Rysensteens Epopée.

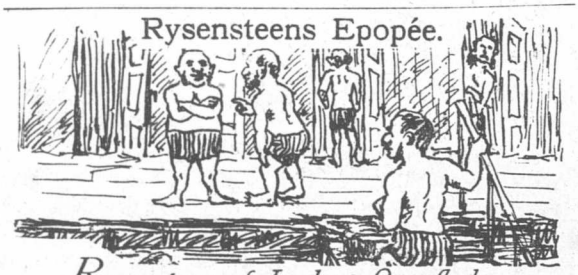

Rysensteen af Jordens Overflade —
Eller Vandets dito, om man vil —
Snart skal slettes af vor evigtglade
Magistrat, der altid er paa Spil.
Gammelt Skarn og Smuds i Holmensgade
Lades fromt i Ro — jo, den er reen! —
Medens Strømmens sunde, friske Bade,
De skal bort. — Farvel, o Rysensteen!

Aldrig mere paa Din Svømmeflaade
Skal jeg see en flommefed Grosser';
Aldrig see de prustende og vaade
Mosaiters Hop paa Hælen meer!
Naar de Kl. 3 fra Børsen ilte
Og paa Strømmens Hausse og Baisse de laae,
Snakkende om Cours, Undinen smilte,
Og vi Andre gjorde ligesaa.

Dine Doucher, Dine Styrtebade
Og et varmt Bassin ved Vintertid
Om en stakket Stund vi skal forlade;
Skjæbnen er Dig ikke længer blid.
Man har troet paa Fred og ingen Fare,
Da paa engang lød det knapt og rapt:
Holmensgade vil man os bevare,
Rysensteen er derimod fortabt!

Men de vrede Guder blev fortørnet,
Og i Holmensgade, gram i Hu,
De forleden toge fat i Hjørnet
Af de gamle Rønner i et Nu.
Og i Flammer blev de flux begravet —
Hævnen var saa sød, som den var seen! —
Holmensgades Rønner bli'er ved Havet
Overlevet dog af Rysensteen!

Ved Kaffen.

. . . Aa du Godeste, Fru Schrøder, hvor gjør det dog godt at hvile lidt, naar man er saa foraset, at det formelig synger i Ens Nerver, for jeg skal sige Dem, jeg kommer lige fra Maleriauction, og det er den syttende, jeg har været paa i de sidste tre Uger, foruden Høstudstillingen, Octoberudstillingen og den pergamente Udstilling, for seer De vel, jeg har faaet Lov af Petersen til at kjøbe et Maleri, og det siger ikke noget om det er et Landskabs- eller et Marinemaleri eller et Interiør, naar det bare er et Sofabillede, men desværre er vore Malere komne ind i en reent forkeert Retning, som gjør at de enten møder med lange smalle Billeder eller ogsaa med no'ne ganske smaa firkantede, saa det er vanskeligt at finde et passende Format, og saa tillige vil jeg paa ingen Maade gaae høiere end til halvtreds Kroner, for ellers vil jeg meget hellere bruge Pengene til Hjælp til en ny Silkekjole, der vistnok vil kunne faaes til rimelig Pris, naar Schielderups holder Udsalg inden de flytter til Vimmelskaftet, som Fritz Grønbæk siger skal omdøbes til »Silkeskaftet«, naar Schielderups kommer derhen med Forretningen, og vi faaer maaskee Brug for meget mere Kjoletøi end det, dersom Petrine, som De nok veed altid har sværmet for at komme i en selvstændig Stilling, gjør Alvor af at uddanne sig til Slangedame eller Terpentin-Dandserinde, som de kalder det, hvad jeg slet ikke skulde have noget imod, for Miss Føj i National er noget af det nydeligste, jeg i mine livskaftige Dage har seet, og var jeg ikke selv lidt blomstrende af Figur, saa kunde det more mig at forsøge mig som Slangedame for en snevrere Familiekreds, hvad De muligvis ikke kan fatte, Fru Schrøder, men det er jo som Franskmændene siger: *sjakøng song Ragout,* og lad mig nu blot ikke for den Sags Skyld glemme at fortælle Dem, at jeg har indsendt Andragende til Folkeconcerterne af 86 om Tiøresbilletter,. for man maa jo sikkre sig, inden Kreti og Pleti kommer En i Forkjøbet, og dersom vi nu faaer et rigeligt Antal Billetter kan jeg nok overlade Dem en, men nu maa De ikke blive vred, lille Fru Schrøder, naar jeg først nu fortæller Dem, at vi idag har Jubilæumsfest hjemme hos os i Anledning af at vi har boet tyve Aar i samme Hus, og jeg vilde meget gjerne see Dem hos os, især hvis De kunde komme om en Times Tid og hjælpe mig lidt, for det gi'er saa meget at bestille med alle de Gjæster . . . ikke sandt, De kommer nok . . . Tak for Kaffe . . . arevoar!

Brevkasse

☛ Bidrag til „Punch", der benyttes, betales med klækkeligt Honorar.

Ikke benyttede Bidrag kunne ikke ventes tilbagesendte, ligesom Red. ei heller kan paatage sig at svare enhver Indsender.

☛ Med dette Nummer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.** ☚

Flaggermus fra „Taarnet".

Digtere er hele Klatten,
Allesammen bo i Huler,
Parvis vandre de i Natten,
Pyntede med Digterhatten,
Ud til Byens glade Buler.

PUNCH

udgaaer hver Torsdag. Pris 1 Kr 50 Øre Kvart. (Enkel. Nr. 15 Øre) Abonnement modtages i alle Landets Boglader; Kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn. **Kronprinsessegade 34.** (Telefon 3231)

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **L. Kragballe**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

21. Aargang. Torsdag den 9. November 1893. Nr. 46.

PUNCH.

Storvadsk.

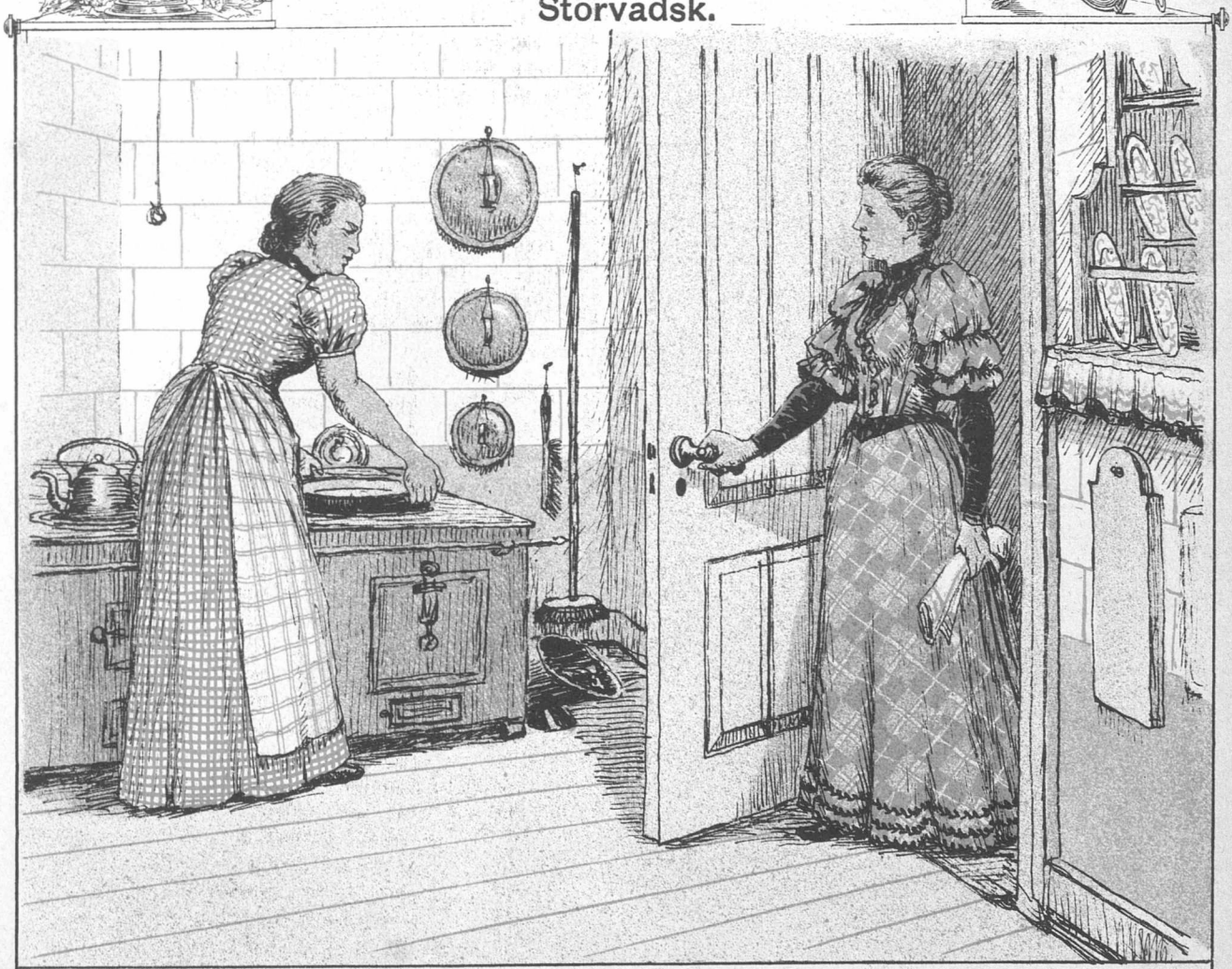

Fruen: Hvor er Vadskerkonen henne?
Pigen: Hun ligger i Blød nede i Vadskekjælderen.

Kjøbenhavns Budget.

At Kjøbenhavns Budget har Interesse
For Publicum, det er jo ei saa sært.
Saasnart det kommer frem, en samlet Presse
Har da sit Hverv, taknemmeligt og kjært;
Den skal Kritikens skarpe Penne hvæsse
Og snildeligt, omend det er lidt svært,
Fra Magistratens Hvede skille Avnerne,
At den fordøies kan af Kjøbenhavnerne.

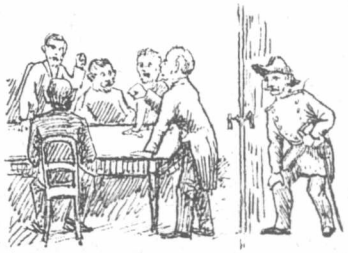

»De vise Mænd« har jo det samme Hverv,
Og de besørged' det den forrige Mandag.
Der var en Deel, der bragte deres Skjærv;
Men det kan ikke nægtes, at vi fandt, a'
Man kunde gjerne paa en mere djærv
Og dristig Maade lavet Propaganda
For en Reform af Politiets Væsen —
Man lirked' bare ved Ricard-Fadaisen!

Man stikled' paa de latterlige Ryttere,
Der føres an af »Danmarks Tevedor«,
Men glemte reent at sige djærve Ord
Om Politiet som »vor Byes Beskyttere«,
Der ofte brøle frem i samlet Chor —
Man kunde gjerne sige som Fribyttere —,
Der vildt med Stavene i Luften fægte,
Ei ulig halvt berusede Landsknægte.

Se, det var det, vi savnede blandt Andet
Forleden paa hin Mandagaftenstund.
Forresten hørtes der et saare blandet,
Forvirret Chor af Ønsker, hvori kun
Det Positive dukked frem af Vandet,
Som sagdes af den vise Salomon,
Dengang han foreslog »en Indkjøbskyndig«,
At ei man skulde snydes altfor syndig.

Vi paa den videre Forhandling haabe,
Og at de nye Mænd vil ta'e Affaire
Og ikke bare nøies med at raabe,
Men sige os, hvorledes det skal være,
Og ikke kaste Kjærlighedens Kaabe
Henover al den Politimisère;
Og endelig vi haabe, Directeuren
For Politiet kigger ind ad Døren!

En Papyrusrulle.

(Ved et af disse lykkelige Tilfælde, som kun forekomme faa Gange i Livet, er »*Punch*« kommen i Besiddelse af en ældgammel Papyrusrulle, paa hvilken der er refereret en Dom, som er afsagt for 3000 Aar siden af Mesopotamiens Høiesteret. Vi gjengive det enestaaende Aktstykke i en Oversættelse, som vi selv har autoriseret.)

Under nærværende Sag var Flodskipper paa Euphrat Nilus Chrilus Vilus tiltalt for uforsvarlig Omgang med en af ham, idet han seilede paa Floden og atter vilde gaae iland paa Bredden for at begive sig til sin Hytte, funden Buxeknap, som han, idet han, idet han strax saae den, skrævede over den, egenhændig optog, hvorpaa han, efterat, som under Sagen vidnefast godtgjort, han havde stukket den til sig, skyndsomst ilede hjem, in casu i Hytten, hvor han, de, som det, ifølge Sagens Akter, maa antages, ham bekjendte Lovens Forskrifter fundne Buxeknapper anbelangende ganske og aldeles tilsidesættende, ved Hjælp af en, med isat Traad forsynet, Naal fastsyede meerbemeldte Buxeknap i de ham,

paa Benene værende, som af ham erkjendt, tilhørende egne Buxer, og da det, som, hvad under Sagen, der senere, som Følge af Underøvrighedens Resolution, dateret den fem og tyvende i den femte Maaned i det tre hundrede og syv og halvtredsindstyvende Aar efter den gruelige Komets, af alle rettroende Afgudsdyrkere, som paa den Tid levede, frygtede, og Ulykker, saasom Krig, Pest og fødendes umenneskelige Misfostre, under hvilke Børn med tre Hoveder, varslende, Tilsynekomst paa Himmelen, blev anlagt imod Tiltalte, tilstrækkelig godtgjordes, var in confesso, at, hvilket constateredes samme Dag, som Knappen af Nilus Chrilus Vilus blev fundet, optaget og ulovligen annecteret, Overpramhøvidsmanden, idet han, efterat han var staaet op, vilde knappe, som han hver Morgen pleiede, sine Buxer, opdagede, at der, paa høire Side bagi, manglede en Knap, blev, i Medfør af Loven om Andenmands Buxeknapper og Om-

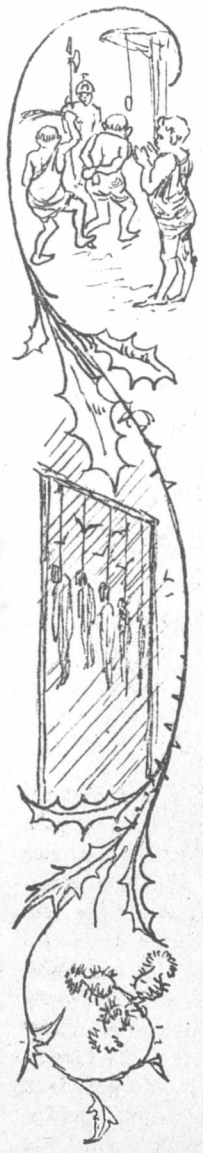

gængelsen med samme, § 7998, en og halvfemsindstyvende Stykke, syv og tyvende Punctum, Nilus belagt med Arrest og ifølge samstemmende Vidneudsagn og egen Tilstaaelse idømt en, Kongen tilfaldende, Bøde, som, som Følge af Forbrydelsens Art, bestemtes til en, af tyve mesopotamiske Mandehoveder bestaaende, Sum, medens, idet det maatte være at ansee for en formildende Omstændighed, at Buxeknappen, idet den fandtes, bar et Hak i den ene Side, Overretten, paa Grund af det Anførte, nedsatte Straffen til 2 Skilling lybske, Højesteret derimod, findende, at, saasom et veritabelt Tyveri fandtes at maatte siges uimodsigeligt at foreligge, idet den ulovlige Tilegnelse af Overpramhøvidsmandens høire Buxeknap ingen anden Betegnelse retteligen ind under kunde falde, et afskrækkende Exempel een Gang for alle maatte statueres, dømte Nilus Chrilus Vilus til skadesløst at levere oftbemeldte Buxeknap tilbage i rette Eiermands Hænder, have sit Baadprivilegium, saa og sin Hals, forbrudt, item lægges paa Hjul og Steile, radbrækkes, halshugges, hakkes til Plukfisk, steges og brændes samt have sin Ære forlist i et Tidsrum af 99 Aar, medens, formedelst deres feilagtige og al mesopotamisk Retsbevidsthed krænkende, fra den høieste Retfærdigheds Standpunkt plat ud umulige Domsafsigelse samtlige Medlemmer af Underret og Overret vilde samdrægteligen være at ophænge i Landets høieste Galge ved deres evig forbandede lange Øren.

Borgerrepræsentanterne paa Nattecommers

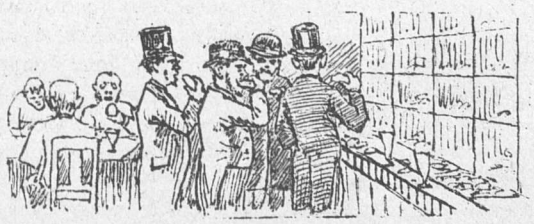

Mel.: Har De læst den „Berlingske Avis"?

Har De læst den „Berlingske Avis",
Eller har De hørt de',
At de „vise Mænd" har paa en Vis
Som den gode Hyrde
Vaaget over Byens Vel og Vee,
Samlet paa Exempler
Paa det Leben paa hver Natcafé,
Som vort Samfund stempler?
Tænk engang, at vore Vise
Gik til Rydberg, Blanch og Riise
Ingenlunde for at spise
Der i Lastens Templer.

Byen nys var gaaet i sin Seng,
Tænkte ei paa Noget;
Magistraten, alvorsfuld og streng,
Over Dyden vaaged.
Nyssens Klokken den var slaaet 12,
Da kom netop Talen
Paa det meget, fæle Nattesold,
Og fra Raadhussalen
Ud i Mørket lumsk de sjokker,
Listende paa Hosesokker;
Men de raabte: „Fy for Pokker!"
Da de saae Skandalen.

I en Qvalm af Toddyer og Røg
En formummet Skare
Traadte ind i Kneipens vilde Støi,
Hilset af Fanfare,
Jublet til af glade Pigebørn,
Der for Øl dem kræved',
Og af en og anden lille Bjørn,
Der sin Stemme hæved'.
Under Hvisken, Fnisen, Fritten
Lød det: „Takker for Visitten,
Gamle Svende!" — Hele Suiten
Til hverandre skjæved!

Det var altsaa denne Industri,
Som her observeres,
Der af Stadens pæne Politi
Særlig protegeres.
Paa saa mangen Skaldepande vist
Ved, hvad der erfares,
Haarene sig reiste her og hist:
Hvordan skal det klares?
Lønligt Raad man derom holder,
Mens man ganske sindigt solder
I Hr. Marstrands varme Boller,
Som nok ikke spares.

Soirée dansante. I Anledning af Vartovinspecteurens Sølvbryllup arrangerede denne forleden en Soirée med paafølgende Dands for Stiftelsens Lemmer. Entréen erlagdes i Form af Bidrag til en Sølvbryllupsgave til Inspecteuren. De fattige gamle Lemmer udførte en i Dagens Anledning componeret Trippevals med indlagte Tableau'er, der gjorde stormende Lykke. Det hedder, at Jubilarerne opførte Ballet henholdsvis med det ældste qvindelige og mandlige Vartovslem.

Utvivlsomt.

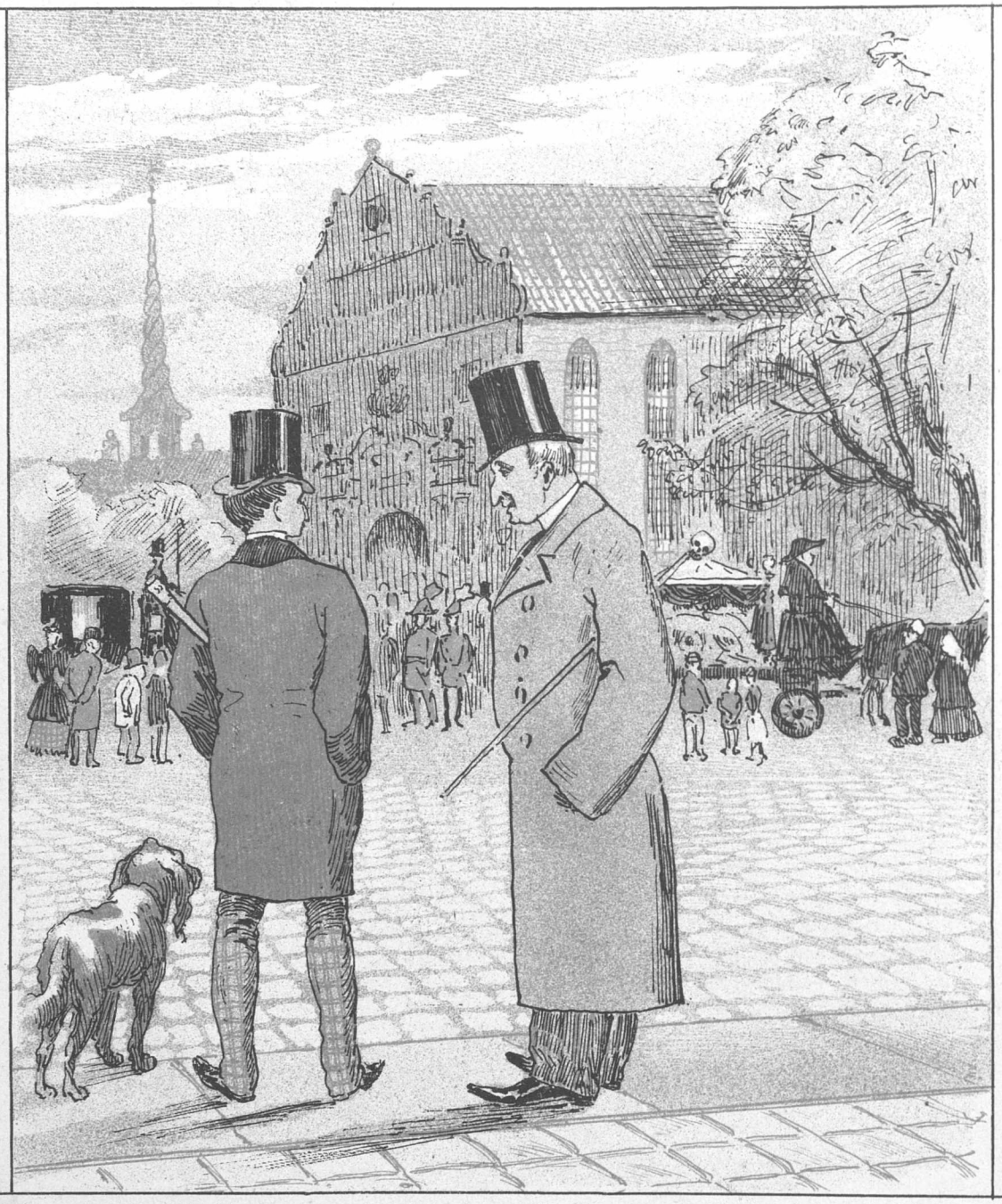

— Kan De ikke sige mig, hvem det er, der her bliver begravet?
— Jeg veed sgu ikke, — men det er vistnok ham, der ligger i Kisten.

Gnavere.

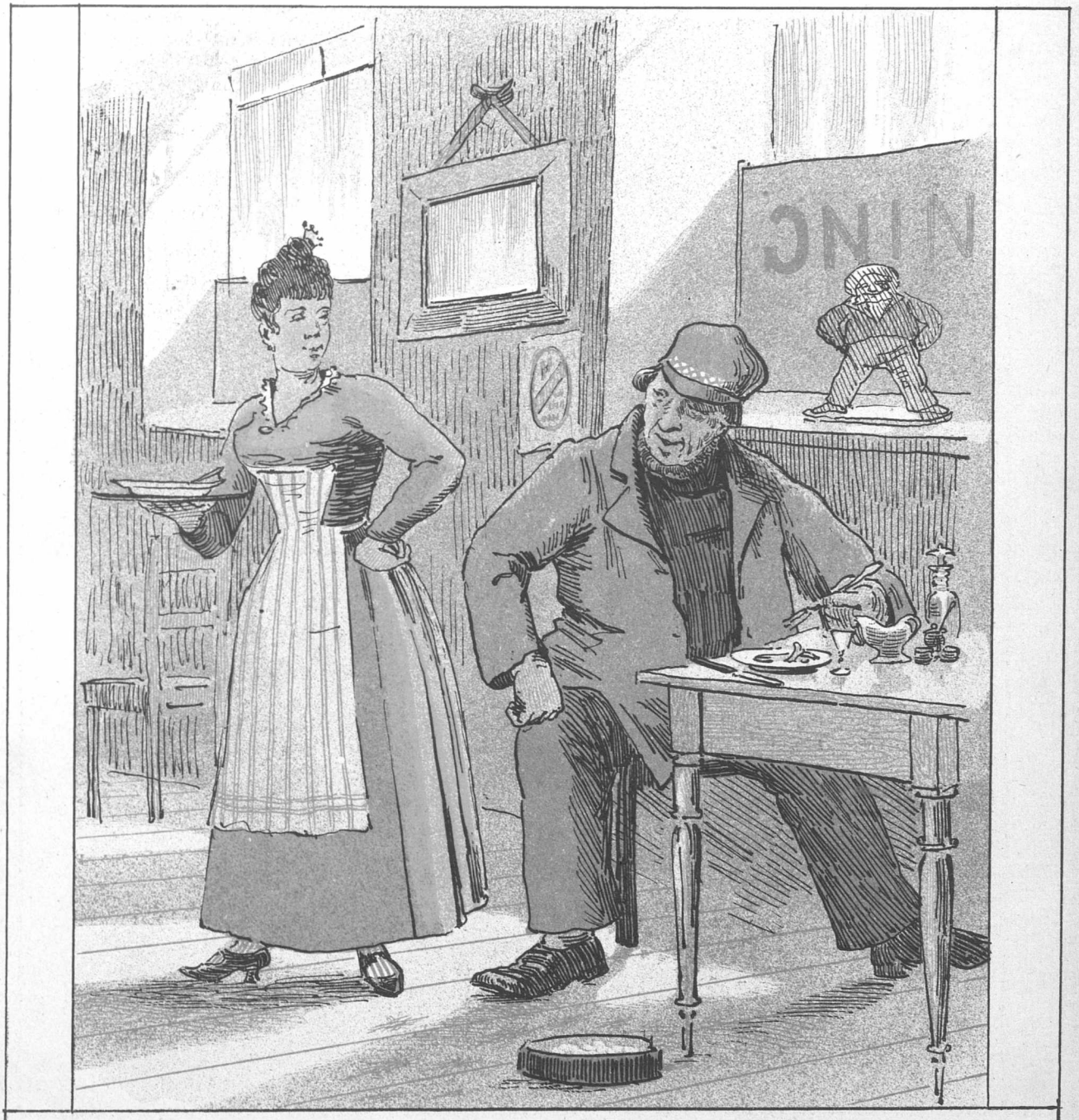

Matrosen: Med Forlov, lille Jomfru, er det nu ogsaa virkelig en Hare, dette herre?
Jomfruen: Ja, det ve' Guj, det er!
Matrosen: Det fornøier mig, den Unde klodsrebe mig, for ellers vilde jeg barestens sige, at af en gammel Rotte at være smager den Kaninunge ikke saa skeløiet endda.

Politibetjentens Klage.

Mel.: Altid sidde og sye og sye.

En Betjent her i denne By
Tør intet Øieblik spilde:
Skrive Rapporter fra Morgengry
Og til om Aftenen silde!
Og hvis han saa var færdig blot,
Saa kunde Alting jo være godt,
... Men ved Nattetid ... aa, det er haardt,
Ja, det er haardt!

Vil en Baier han liste ned
Eller en Kaffe med „Fløde“,
Skal han gjøre gesvindt Besked
For „paa Punktet“ at møde.
Og hvis han til en lille Spids
Blot kunde faae sig en Sexogtreds!
... Men den gaaer ei ... og det er drøit,
Ja, grumme drøit!

Er om Natten han næsten fuld
Af megen Træthed og gnaven,
Kommer Kneipernes glade Kuld
Og laver Baller i Haven.
Drille Betjenten, det er Sport,
Man tør slet ikke liste sig bort,
Derfor maa han ... og det er haardt,
Skrive Rapport!

Rapporterer han ikke nok,
Bli'er han af Chefen karnøflet,
Og rapporterer han Alt en bloc,
Bli'er han i Bladene røflet.
Det er fatalt, ja splittergalt;
Fik han saa Arbeidet godt betalt!
... Men for Sulteløn er det saa drøit,
Ja, rigtigt sløit!

Selvmordernes Fagforening.

(Sluttet.)

Under Discussionen var Stemningen deelt. En Taler vilde hænge sig, en anden skyde sig, en tredie forlove sig og en fjerde gaae op med „Københavns“ Flyvemaskine. Men Ingen vilde stikkes af Slanger, vælte Huse eller spise Flintesteen, og kun en tilstedeværende Skarpretterforbundter vilde halshugge sig.

Paa dette Tidspunkt brød de indbudte Graverkarle ind med en truende Forespørgsel, om man vilde holde dem for Nar, eller om de snart fik Noget at bestille. En Livsforsikkringsagent, som stak Hovedet ind ad Døren, blev strax parteret, hvorefter hele Forsamlingen gik tilbords under Musiken til „Så lunka vi så småningom.“

Menue.	Vine.
Tuberculeus Lunge i Sauce de rød Fluesvamp.	Chateau de Chloral.
Reendyrkede Kommabaciller.	Esprit de Cyancalium.
Ragout de Hugorm.	Decoct de Bulmeurt.
Gratin de Ligtjørne.	
Filet de gamle Strømper.	Estrait de Scarntude.
Tinteflæsk.	Carbol de Mumm.
Dynamitfrikadeller.	
Barbeerknive med Eg.	Blaasyre.
Dessert.	
Syltede Arsenikpiller i Karbolsyresauce.	Liqueur de Skedevand.

Ved Kaffen og Cigarerne (ægte Stincadores infamos) tilbragte man endnu et Par Timer i gemytlig Samtale.

St. Petri Gemeinde's Krage.

Høit i et Sogn en Krage —
Sim seladim bomba seladu seladim —
Høit i et Sogn en Krage
sad.

Da kom et fælt Collegi —
Sim seladim . . .
Da kom et fælt Collegi —
um.

Det gav den stakkels Krage —
Sim seladim . . .
Det gav den stakkels Krage
»Kiel«.

Er nu den stakkels Krage —
Sim seladim . . .
Er nu den stakkels Krage
død?

Derom St. Petri spørger —
Sim seladim bomba seladu seladim —
Derom St. Petri spørger
Goos.

En lille Statistik.

Ved flere Leiligheder har det været paa Tale, hvorvidt den tredie, anden eller ene Kunstner fortrinsvis havde Publicum og trak Hus. Særlig har man saare gjentagende, ogsaa i den nyeste Tid, nævnt de tre Sangerinder i »Damhuskroens Sommer-Varieté« Frøken Bolette Jensen, Fru Clara Snoldeløv og Frøken Franzisca Lodvigsen. Skjøndt der gjør sig forskjellige Indvirkninger gjældende, bliver det Bestemmende med Hensyn til, hvorledes en Sangerinde slaaer et Publicum op, dog det, hvordan hun giver i Kassen, thi Kasseindtægten bør i al Kunst være det, der gjør Udslaget. Og her viser en statistisk Beregning for Saisonen 1893, at paa hver Omgang med Tallerkenen tager Frøken B. Jensen gjennemsnitligt 79 Øre ind, Fru Clara Snoldeløv 76 Øre og Frøken Franzisca Lodvigsen 47 Øre. Men der er, som berørt, nogle medvirkende Motiver af saare stor Betydning, og disse maa ikke oversees. Frk. B. Jensen, der tager sig bedst ud ved Lampelys, faaer altid Lov til at gaae med Tallerkenen senere paa Aftenen, naar Publicum er samlet og der er mange Slagtere. Fru Cl. Snoldeløv, hvis Skjønhed er ubestridelig, maa derimod gaae ud tidligt paa Aftenen, inden Lysene ere tændte, og inden der er videre med Folk, thi naar ikke hun gik, kom der slet ingen Penge ind, og Frk. Fr. Lodvigsen faaer altid Tallerkengangen, naar der er mange Soldater tilstede, men de giver kun Toører eller Trøieknapper.

Der kan saaledes slet ikke bygges Noget paa denne Statistik, og derfor meddele vi den.

Plaster paa Saaret. Umiddelbart efter, at den preussiske Censur med fast Haand har strøget Henrik Ibsens „Kompakte Majoritet" af hans „Folkefjende", er Gubben hjemme i Norje bleven udnævnt til Storkors af Fjelddromedaren. Saaledes staaer han midt i et af sine egne gamle Citater: „stærkt, skjøndt ene" og kan med fjeldfast Tryghed give Majoriteten Fa'n.

*

At observere. „Social-Demokraten" meddelte forgangen Dag, at den havde Hr. Morescо til Observation. Hr. Wiinblad observerede imidlertid kun Fogden, som resolverede, at Redacteuren fremtidigt maatte observere at renoncere paa at observere og studere Hr. Morescos Privatliv, eller risikere, at Fogden kom igjen for at recognoscere, speculere, expedere, exequere med Mere.

*

Litterær Nyhed. En værdifuld Berigelse af vor paa Memoirer hidtil saa fattige Litteratur kan ventes at ville udkomme endnu iaar, idet Digteren W. Rantzau agter at udgive sine Oplevelser som administrerende Varietédirecteur. Bogen, hvis Titel efter Forlydende vil blive „Fregat- og Kistepræk fra en 25aarig Praxis", vil udkomme paa Tivolis Forlag og vil sikkert finde et interesseret Publicum hos Alt, hvad der duer af Natkafeernes Gjæstekreds.

*

Sommerromanen dramatiseret. „Gale Thea", der opføres paa Nørrebroes Theater, faaer i „Dannebrog" bl. A. det Skudsmaal, at det er en broget Bunke usammenhængende Vrøvl med Viser og Brandere, deelvis tyvstjaalet fra Swift & Co.s Sommerroman i „Dannebrog". Nu kan altsaa vel Ferd. Schmidt vente Hr. Alberti paa Visit en af Dagene med Protest mod bemeldte Vrøvl.

„Da det er mig umuligt at takke hver Enkelt" o. s. v.

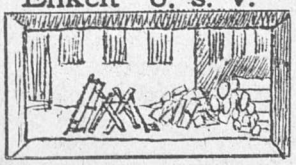

Saugskjærer Jens Madsen holdt forleden 1/4 Aars Jubilæum, idet det paa denne Dag, mærkeligt nok, var accurat 1/4 Aar efter, at han var indtraadt i den hæderlige Saugskjærerforening. I Dagens Anledning indfandt en Deputation af hans Embedsbrødre sig i Jubilarens Bolig i Adelgade Nr. 307, 5te Sal i Mellembygningen, hvor Foreningens Formand, Jeppe Jeppesen, holdt en gribende Tale til den Feirede, hvem der derefter overraktes et Olietryksmaleri, forestillende en Gaard i St. Kongensgade, hvori 1 Favn Brænde, af hvilken de 3/5 allerede ere skaarne smaat, medens 2/5 henligger i ukløvede og usaugede Stykker. Saugskjærerne ere væk, idet de for 17de Gang i Løbet af 5 Timer ere forsvundne ind paa en Beværtning for at styrke sig ved 1 og 1/2 eller maaskee flere.

Fremdeles overraktes der Jubilaren et Bæger af Sølv, fyldt med Guldstykker, som Giverne bad Jubilaren benytte til en Recreationsreise i Udlandet.

Om Aftenen samledes Hr. J. Madsen med sine Embedsbrødre til et Festmaaltid i „den forgyldte Høvl"s Festsal, hvor Taler og Skaaler afløste hinanden i ustandselig Række. Efter Bordet samledes man ved 1 å 7 Boller, efter hvis Indtagelse man fulgte Jubilaren hjem, tumlende og støiende. Politiet var anderswo engagiert og opdagede Intet.

Brevkasse.

D. L. Bare ikke saa meget Latin.

☛ Med dette Nummer følger et illustreret Annonce-Tillæg. ☚

Seilet agterud?

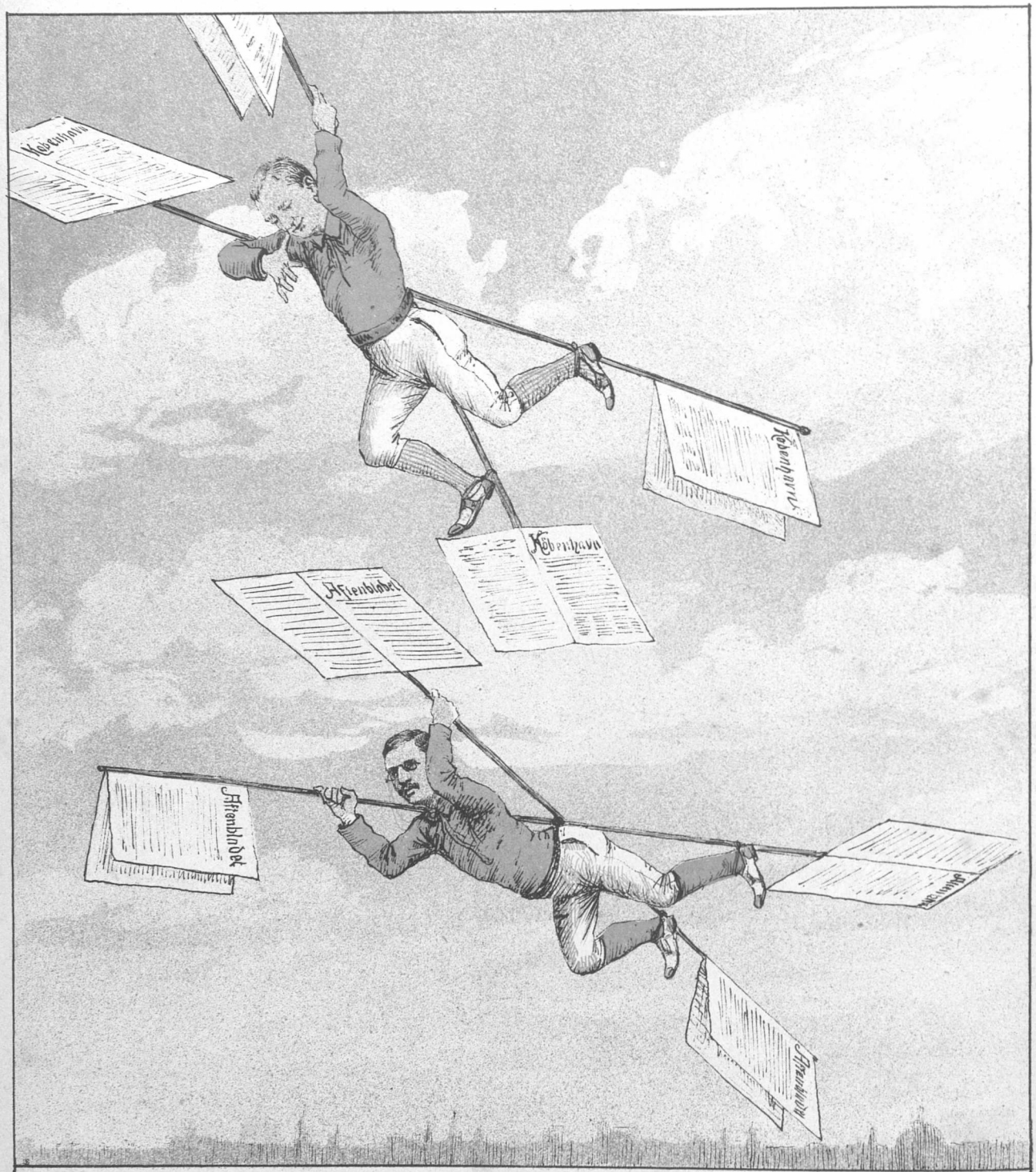

De begge holdt Skandalens Fane høit,
Men nu er »Aftenbladet« seilet agter,
Den nye Mekanik Hr. Rex ei magter;
Imod Hr. Hansens vilde Flyvefagter
Og umaneerligt store Andejagter,
Bli'er Rex's Lærkesjov det bare Sprøit.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

21 Aargang. Torsdag den 16. November 1893. Nr. 47.

PUNCH.

Spørgsmaal i Meierifaget.

— Mo'er, hvad er der i de Flasker der?
— Det er Børnemælk, min Dreng,
— Malker man den af Ammer?

Qvindernes Valgret.

De Qvinder har fortalt os, »Hvad vi vil!«
Det har vi hørt af Fru Johanne Meyer,
Og vi har ogsaa hørt det af og til
I Thinget hist af Frederikke Bajer.
Nu i den sidste Tid det lader til,
At Damerne, idet de bryde Freden,
Veed selv nok ikke rigtigt, hvad de vil;
Der er i al Fald Splid i Menigheden.

Forleden tog Fru Erna Hansen fat,
Og man maa lade, hun kan bruge Knevren.
Hun gav os Mænd et Lag, og det var glat,
Endskjøndt hun ellers talte grovt fra Lev'ren.
Hun vil ha'e Valgret, ei blot communal,
Og Valgbarhed, og det endda politisk.
Men det bør siges: Fruens Ideal
Er mere snakkesaligt end just kritisk.

Hun talte vidt og bredt om Ret og Pligt
Og slog heelt lystigt paa de kjendte Strenge,
At Manden var Soldat i Krig, og Sligt,
Mens Qvinden laa i Fred i Barselsenge.
Paa Grund af denne Parallel istand
Hun var til frit og aabent os at varsle,
At en Madam' skal være Rigsdagsmand,
Saa saare hun er færdig med at barsle.

Saa brugte hun et andet Argument,
At her i Verden var der flere Qvinder,
End der er Mænd, og det er vel bekjendt,
Men netop derved Qvindens Chancer svinder.
Thi faaer hun Valgret først, saa er det klart,
Hun vilde flye Alverdens Glands og Glimmer
Og kaste sig paa Politik, og snart
Blev alle Rigsdagsmænd til Fruentimmer.

Det blev forvist en lystelig Debat,
En rigtig herlig Qvindesynagoge,
En Rigsdag à la Polen, hvor man glat
Paa Alt tog fat og Alle lige kloge.
Nei, lad os sige Stop for hver en Pris —
Et Ægteskab paa Polsk — det faaer saa være —
Men holde Rigsdag paa den samme Vis,
Det blev dog let for mislig en Affaire.

Vore Natcafeer.

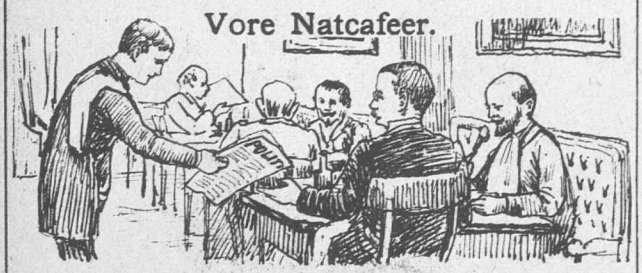

Ved Dag

fremtræde disse Restaurationer ikke som Natcafeer, men ere nette, vel indrettede og meget indbydende. »Kolde Petersens« varme Beuf er ligesaa bekjendt som Østershallens Gaasefedt med salt Kjød og Udsigten fra Riises, naar man gaaer op i Nicolai Taarn.

Tjenerne ere høflige og bringe øieblikkeligt »Politiken«, naar man beder om »Avisen« og »Aftenbladet«, naar man ønsker »Berlingske».

En Fremmed, der om Dagen gaaer en Runde paa disse Steder, maa troe, at det er Filialer af Missionshotellet, og ikke, at de

ved Nattetid

afgive Skueplads for de gyseligste Optrin, en Vereschagins Pensel værdige.

Qvælende Tobaksrøg, dræbende Patchouliduft og Øl drivende i Strømme ned fra Loft og Vægge. Fulde Mandfolk og udydige Qvinder vrimle i Lokalet, talende et Sprog, der kunde faae en heelbefaren Matros til at rødme.

Her faaer en Mand pludselig Delirium syvmens; hist tømmer et Pigebarn en heel Karaffel Aquavit, uden Øl til; i Krogen derhenne bliver en ung, velklædt Herre slaaet ihjel af rasende Furier, fordi han ikke vil give en Flaske Banko. Anløbne Studenter bande høit og dyrt paa, at de ere Sønner af fjorten Departementschefer. Møbler knuses, Gardiner antændes, tunge Ølkrus slynges mod Glaslofterne, det knager og brager af Ledemod, der knækkes under den vilde Kamp, og gjennem de Døendes Rallen og de Saaredes Jamren lyder den danske Carmagnole:

»Nede i Lille Kongensgade boede Fatter Nagel!«

Klokken er 2;

en Skare Opvartere og dertil engagerede Havnear-

beidere marschere op og kaste Gjæsterne ud gjennem Vinduerne, ud paa den haarde Steenbro, hvor Blodet flyder i Strømme til den nærmeste Kloak.

Sandelig, sandelig, en Skandale for vor Hovedstad! Amen!

Lad os blive fri for dette Helvede paa Jorden, denne Skjændsel for det 19de Aarhundrede og det lutherske Samfund. Lad mig foreslaae

følgende Ordning.

Alle vore 2200 Cafeer gjøres til Natcafeer, og det tillades dem at holde aabent hele Døgnet. Til at føre Tilsyn med Cafeelivet om Natten ansættes 2200 nye Politibetjente, hvoraf en Trediedeel kan være bereden og stilles under Theodors Befaling.

Endvidere paabydes det, at ingen Beværtning efter Midnat maa indlade andre end berusede Mennesker og ikke lade nogen beruset Person forlade Lokalet.

Paa den Maade undgaae vi Synet af disse fulde Nattevandrere, der nu gjør den danske Hovedstad til en Skamplet paa vor Klode.

Al denne Raaddenskab maa udryddes!

Victorinus,
Penny a liner.

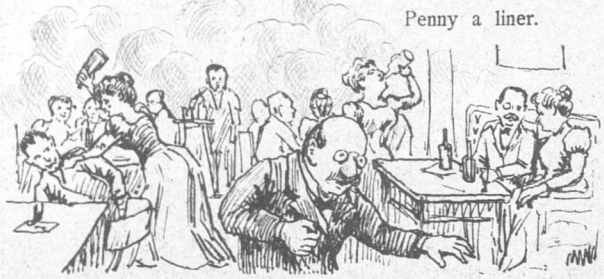

Rimbrev

til min Ven Jens paa Landet.

VIII.

Du ønsker, at jeg skal fortælle Dig Nyt
Fra vore Theatre her — jo, pyt!
Det Nye er meget sparsomt her,
Man traver om i de gamle Klæ'er.
Kasino og Folketheatret bespiser
Meest sit Publicum med Repriser.
„Gjøngehøvdingen", „Magdalene"
Sammen med al Slags Pech og „Pak"
Gaaer til halverede Priser, ak!
Over den høist bedrøvede Scene.
„Det Kongelige" har Høitidsfest
For nylig for Kammersangeren havt;
I tyve og fem Aar han paa Kraft
Har sunget for os og faaet Attest
For, at han var os en velkommen Gjæst.
En Skuespiller, tro mig, min Ven!
Er Lykkens Pamphilius nu for Tiden;
Om faa Aar Sligt gjøres om igjen,
Saa er det jo nemlig tredive Aar siden,
At han gik i Striden;
Saa kommer de Fyre og saa de Halvtreds;
Ja, han kan sagtens være tilfreds.
Alle Vennerne strømme hen
Med Blomster og Gaver fra Den og Den.
Riis-Knudsen tog derfor Anledning til
At faae sit „Sølvbryllup" frem med Spil
Af en Debutantinde, som Cortes sendte,
Men som hellere burde havt Lov til at vente.
Af Gunnar Heiberg et løierligt Stykke
Er kommet frem, men har ei gjort Lykke.
Det kaldes „Kunstnere" — Navnet er klingende,
Men det Kunstneriske i Tingene
Er just ikke iøinespringende.
Den første Act er dog ret grinagtig,
Men der er just ikke kunstnerisk Tact i.
Figurerne, de er temmelig raa
Og en Deel af Replikerne ligesaa.
Hvis de norske Nordmænd er saadanne Ka'le.
Ja, saa er vi Danske sgu' ikke saa gale.
Men det er nu Noget, vi ikke fatter,
At saa sine Landsmænd en norsk Forfatter
Vil gjøre for os til Spot og Latter.
Der er dog ellers et gammelt Ord,
Som gjælder baade i Syd og Nord,
Men det har nok ei
Hr. Heiberg mindet;
Vi derfor lægge ham det paa Sindet,
Hvis oftere han vil samme Vei:
I Fremmedes Paasyn vadsker man ei —
Ialfald nødigt — sit smudsige Linned!
Forresten i tredie og fjerde Act
Der snakkes Sort om Kjærligheds Magt
Og om Poesi,
Et heelt Litani
Med ikke den ringeste Mening i.
Naar Stykket ender,
Sige baade Fjender og Venner,
At hvad der saaes,
Det var, foruden tildeels det Raaes
Apotheose, det bare Vaas!
Ja, nu har Du faaet et kort Resumé,
En Smule Idé
Om, hvad der netop nu er at see.
Forresten flette vi vore Krandse
For Tiden til Damer med Slangedandse.
Det prøver jeg ikke her at beskrive,
Skjøndt det er aldeles excellent;
Men med en Hilsen jeg vil forblive
Fremdeles Din trofaste Correspondent.

Kunsten i Tøndemaal.

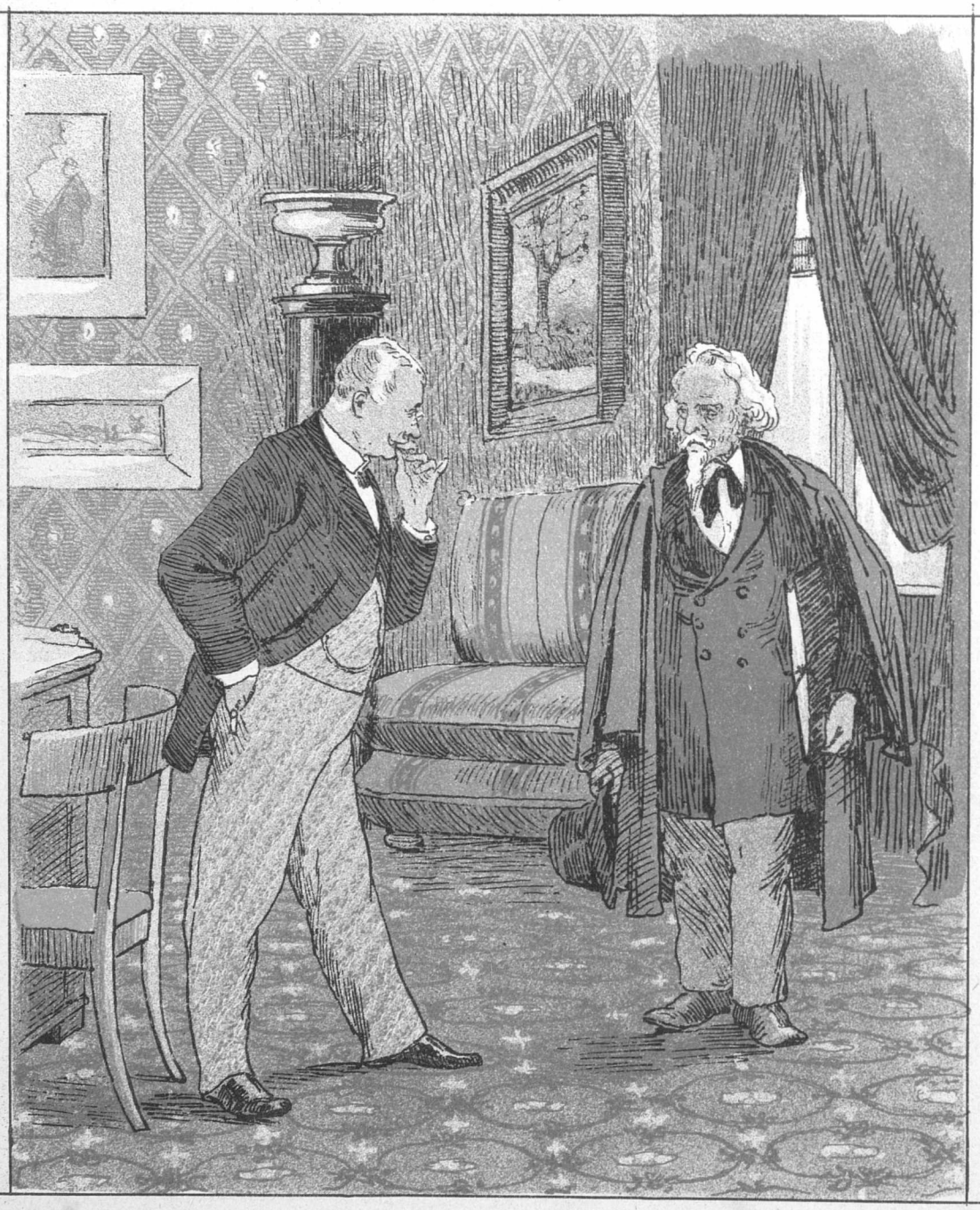

Kunstneren: Kunde De ikke have Brug for en Kultegning?
Grossereren: Jo, er Kullene gode, kan De gjerne tegne mig for 20 Tønder.

Man maa spare.

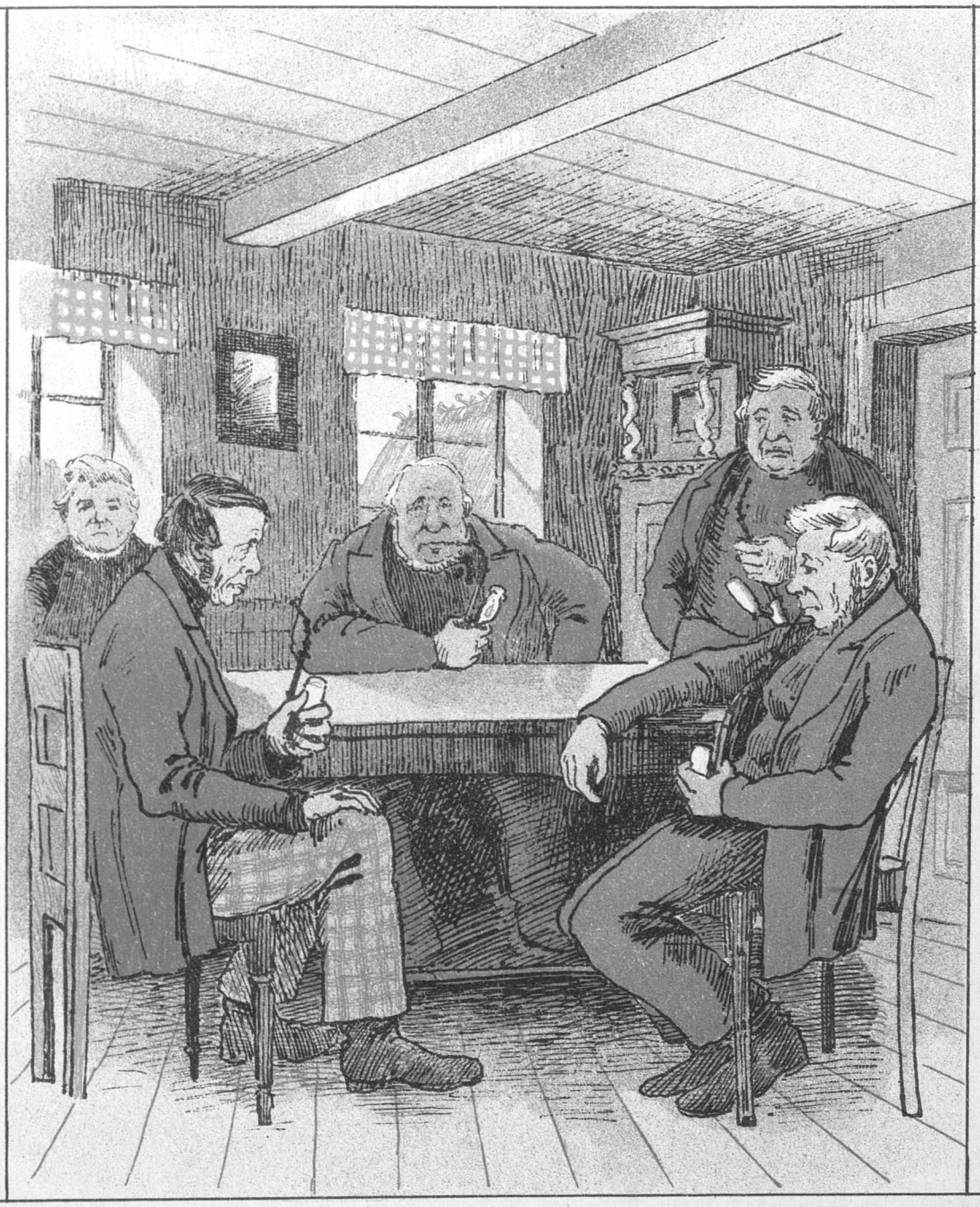

Formanden: Der er først til Forhandling et Forslag om at faae en Secretair i Sogneraadet.
Et Medlem: Jæ foresloer, a' vi sku' nøi's mæ en Komode; en Sekketeer bli'er altfor dyr.

Inden Døre.

(Scene paa et Redactionscontoir).

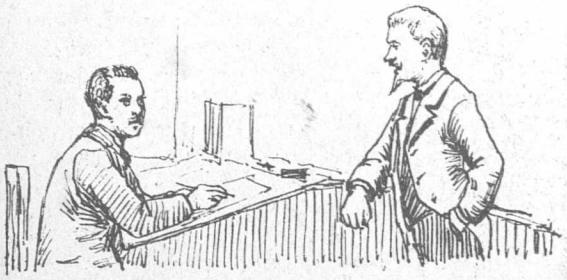

Redacteuren: Naa, er der ikke Noget til os i Kløverbladene for idag?

Redactionssecretairen: Ikke et Qvæk.

Red.: Hvor mange Dage er det nu, siden vi klædte dem saa rædsomt af?

Secr.: Tre Dage, Deres Naade!

Red.: De forbandede Niggere! De værdiger os ikke engang et Svar.

Secr.: Ja, det er ærgerligt. Bare vi ikke har gjort os til Grin!

Red.: Sligt tænker man, men man siger det ikke.

Secr.: Om Forladelse, Deres Naade!

Red.: Naa, godt. Men saa find da paa Noget, for Fanden!

Secr.: Kunde man ikke . . .

Red.: Stille! Nu har jeg det . . . nei gu' har jeg ei. Hvad vilde De sige?

Secr.: Kunde man ikke sige, at deres Tal er gale?

Red.: De er ligegodt et fint Hoved. Det er lige det, vi kan sige. Hvor mange var det, de skrev?

Secr.: 44,000.

Red.: Og vi trykker kun 11,000. Det er Fjerdeparten. Lad os dividere de 44 med 2 og siden med 10, saa faaer vi et passende Tal ud. Men hvad saa mere?

Secr.: Saa reiser vi dem en Skampæl og binder dem der.

Red.: Rigtigt, Mand. Jeg skal indstille Dem til Gageforhøielse. Saa binder vi altsaa Triliingerne til en Skampæl. Men skal vi lade dem blive staaende der?

Secr.: Kun mens vi hegler dem igjennem. Naar de har faaet deres Stryg, raaber vi: „Løb saa da!"

Red.: Men hør, dette bliver ogsaa et Udgiverspørgsmaal. For naturligvis anlægger Kløverbladene Erstatningssag, naar vi skriver i den Grad flabmundet. Spring ind til Hr. Udgiveren og spørg, om vi maa.

Secr. (løber ud og kommer strax efter tilbage): Jo, Hurra, vi maa nok!

Red.: Det er bra. Ja, lad os saa i Guds Navn skrive de Karle Hæder og Ære fra. Men hvad skal vi kalde Artiklen?

Secr. (grunder længe; siger derpaa): Paa Skampælen!

En lille Vise om Kydpriserne.

Mel.: »Al mulig Ære«.
(Af Erik Bøghs: Nytaarsnat 1868.)

Jeg er nu Slagter,
Og jeg foragter
Pressens Negere! — Saa spyds
Nys
Har de betydet,
At vi paa Kydet
Holder Prisen altfor høi, —
Føi!
Vi skal, nix forleien,
Sælge Braden, Steien,
Reb og det forneien,
Kort sagt hele Greien,
Til en Pris, ødelæggende,
Slagternæringen svækkende,
Ikke Udlæget dækkende
Og kun Kjøberne spækkende.

Maa jeg nu spørre:
Kan jeg til fyrre
Sæll'e Stei og regulært
Skært,
Naar jeg paa Torr'et
Sel' maa gi' for 'et
Sexogtyve mindst pr. Krop?
— Stop!
Nei, min kjære Neier,
Saadan ei vi leier,
Og om Narrestreier
Det sig inte dreier;
Vi vil sæll'e hver Snitte Kjød
Med Avangs af en bitte Rød,
Men fortjene vil vi Kridtedød
Til det daglige Fidtebrød!

Jeg si'er: den Bladmand,
Saadan en Rad, han
Kan jo melde sig hos mig —
Jeg
Skal nu saa villig
Tidlig og sillig
Gjøre Alt ham aabenbart
Klart.
Han ska' see, hvormeiet
Jeg maa gi' for Qveiet,
Og, naar Alt er veiet,
Hvad der bli'r mit eiet
I Avangsje til Dagens Pris —
— Gaaer han inte paa denne Gris,
Saa skal jeg, Ferdinand Mathis,
Gi' ham Troen paa en anden Vis!

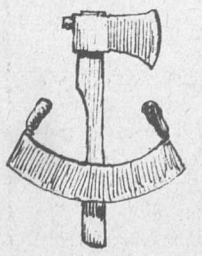

Ferd. Mathis Jensen,
Slagtermester.

Zahrtmanns Farvedigtere.

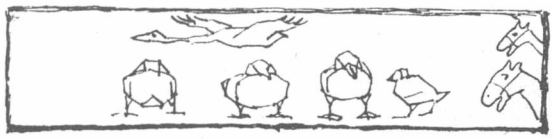

Fremtidens Kunst har skudt sin store Pragtblomst i Veiret. Til Drivhus for den sjældne Plante er udkaaret den frie Bræddehytte paa Halmtorvet. Blomsten er grøn som den grønne Spinat i Johannes Jørgensens Omplantninger fra Fransken, rød som Skrædder Holm, blaa som Helge Rodes Poesier, gul som »Dannebrogs« Misundelse overfor alle andre Blade, hvid som Henrik Ibsens »hæster« og sort som de Nattens Huler, af hvilke Carbol- — om Forladelse — Symbol-Digterne parvis vandre ud, naar Pegasen skal dresseres i Natbeværtningerne.

Paa fire store Bræddevægge brede sig Blomstens vidunderlige Blade. Pennen føler sig mat som en solstegt Reie, naar den skal beskrive, hvad Øiet her seer. Men Forsøget bør gjøres.

Hvor skulle vi begynde? Ligegyldigt, thi Alt er af samme Vidunderlighed. Saa tage vi da paa Kornet Johannes Larsens »Svømmefugle«. (Katalog Nr. 77). De svømme ikke, formedelst de ikke ere indrettede for Vandet. Ingen veed, om det er Høns eller Strudse, man har for sig. Kun det veed man, at to Æsler staaer og gloer derpaa, hvis det da ellers er Æsler; det kan ogsaa være Krokodiller. Mon ikke Johannes Larsen er født Jørgensen?

Nr. 110. Kongstad Rasmussen: »Folkevisestemning«. En Hvirvelvind med en flagrende Lægprædikant i Midten. Ved hans Side en fordomsfri Sypige. Grundstemning: Dikkedikkedik!

Nr. 112. Karl Schou: »Interiør«. Meer Sypige. Gul som en Aakande. Denne her venter paa Lægprædikanten.

Nr. 90. Henry Lørup: »Landskab«. Et idealt Ligbrændingscrematorium. Man seer en graa Mur. Resten tænker man sig til.

Nr. 26. Poul S. Christiansen: »Skovvei. Fugtig Sommerdag«. Naar

alene undtages, at Skovveien og Fugtigheden mangler, er dette Kunstværk fuldkomment.

Nr. 34—38. Svend Hammershøi: »Tegninger«. Man vælger sig en af disse Tegninger, men det varer lidt, inden man forstaaer, hvad den forestiller. Det kan nemlig enten være et Kort over Nildeltaet, en Folkefest i Søllerød, en Nat i Roskilde eller en Samling af Ildklemmer, og det er først efter moden Overveielse, man indseer, at det, man har for sig, er Ringbjerge paa Maanen — hvis det da ikke er Biskop Absalon.

Nr. 139 og 141. Her præsenterer Torvald Erichsen den norske Kraftkunst for os. En mørkviolet Sommernat hvælver sig over en norsknorsk Fjord med gul Andemad. Genialt, Fa'n hakke mei.

Resten kan ikke beskrives, kun sees. Alle Malerne lider af den farlige Sygdom, som hedder »Talent«, som Johs. J. saa træffende siger. Derimod maa vi tage bestemt Afstand fra den udmærkede Forfatter, naar han skriver, at Udstillingen »savner sin Willumsen«. Det er Synd mod alle de symbolske Genier at sige saadan Noget. De er Willumsener Alle tilhobe.

De blaa Been.

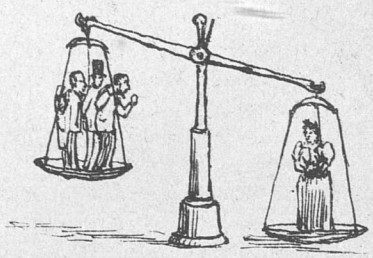

Ved Qvindemødet mødte
Fru Nørlund, som hun pleier —
men hvor i al Verden
var Fru Johanne Meyer? —
Hun, som blandt *Hvad-vi-villerne*
dog allertungest veier —;
Er det ved taus Foragt,
hun vil strømpe frem til Seier?

Brevkasse.

x². Nei, vi agte Intet at gjøre i den Retning.
Apis. Vil blive benyttet.

Pyrrhusseir.

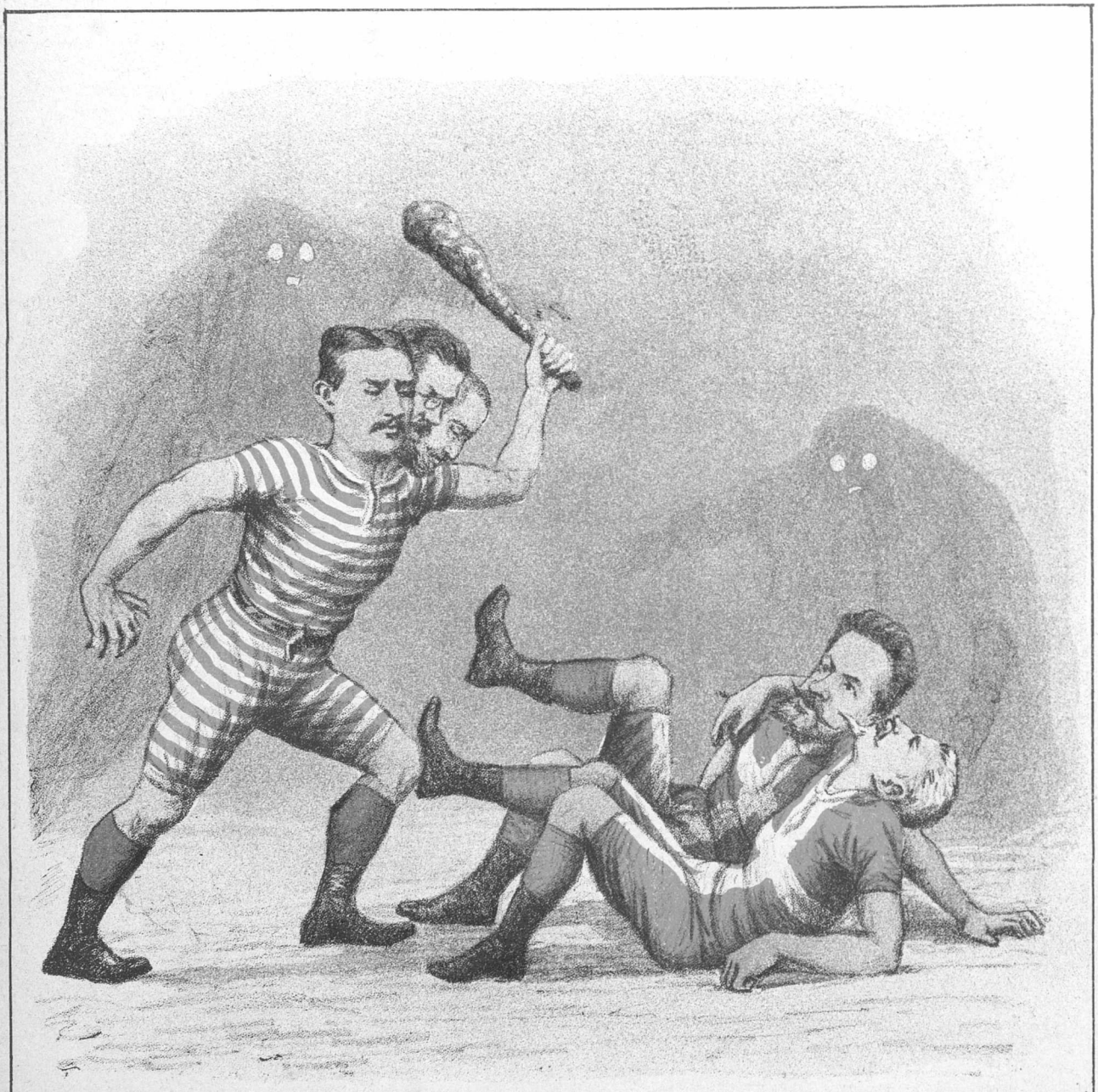

»Det nægter vi ikke, at, naar det skal være Kamp, saa tjatter vi ikke, saa foretrækker vi at slaae haardt.«

(*„Dannebrog“* for 8de ds.)

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 1 Kr 50 Øre Kvart. (Enkel. Nr. 15 Øre) Abonnement modtages i alle Landets Boglader; Kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn. **Kronprinsessegade 34.** (Telefon 3231)

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **L. Kragballe**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

21. Aargang. Torsdag den 23. November 1893. Nr. 48.

PUNCH.

En Lumskepeter.

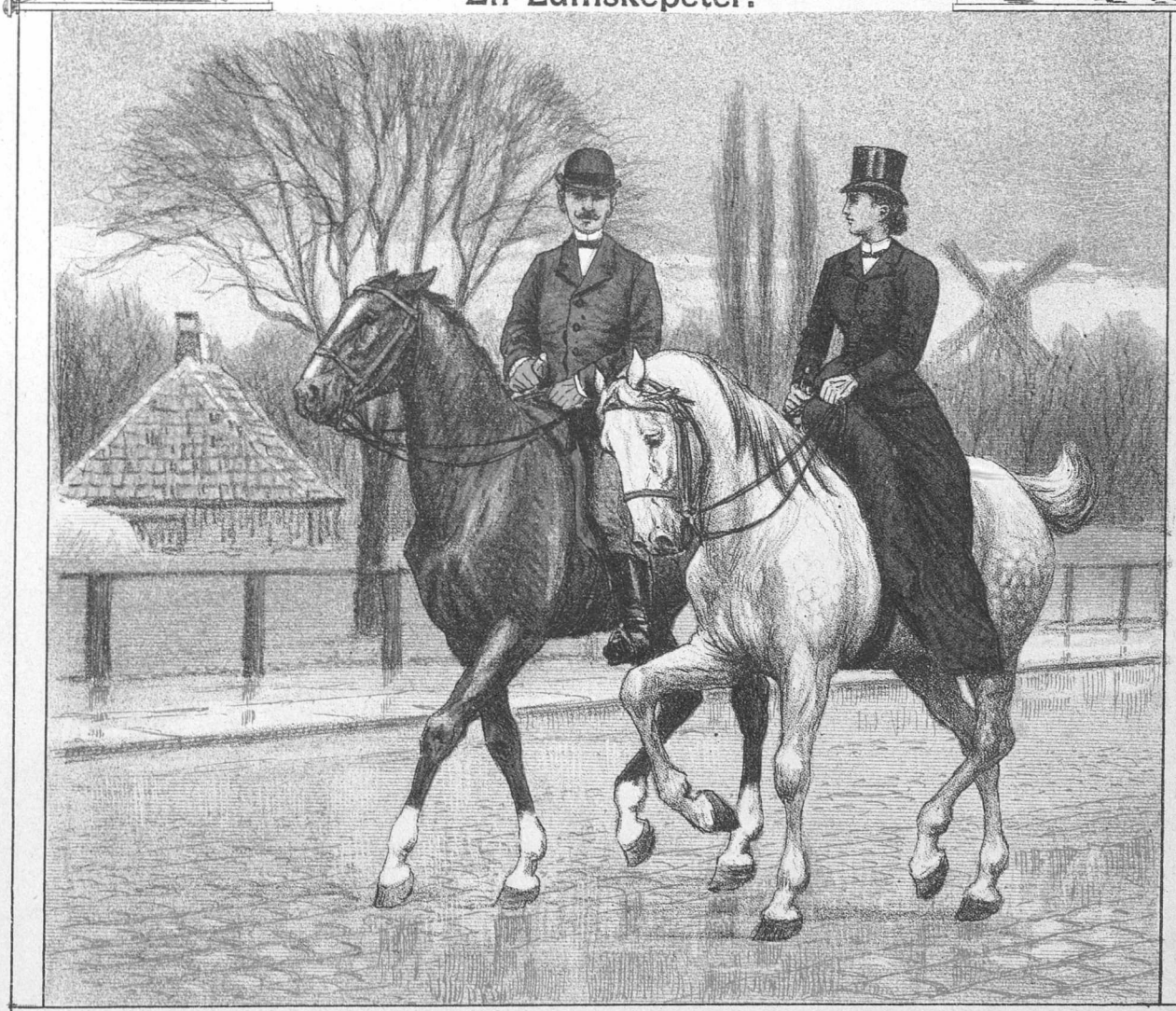

— Hvis jeg skulde gifte mig, maatte det være med en Mand, der baade havde Mod og Forstand. — Mod har jeg da viist. Husker De i Sommer, da Baaden kæntrede og jeg reddede Dem? — Naa ja, men Forstand? — Jo, — jeg væltede den med Forsæt.

Albertis Skattefrihed.

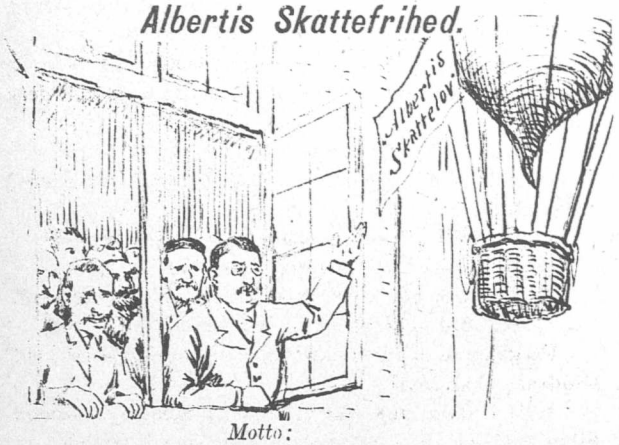

Motto:
:,: For Frihed :,: vi kæmpe uforsagt :,:
Frihed, det raabe vi atter og atter,
Frihed for Skatter, det er'et, der batter.
:,: Alberti :,: har Ordet i sin Magt.

November er saa mørk og trist.
Den er nu engang kaaret,
Det synes da saa ganske vist,
Til Syndebuk for Aaret.
Theatrenes Besøg er smaat
Og Luften fuld af Skyer,
Paa Gaden er der raat og vaadt
Og fuldt af Paraplyer.

I Thingene det er nu Skik,
At man de Herrer plager,
Naar ind man i November gik.
Med Jernbanesager,
Og det er nu et Tidens Tegn,
At disse morer ikke
Undtagen Folk fra samme Egn,
Hvor Banerne skal ligge.

Med Hr. Albertis Lovudkast
Hr. Lauridsen gjør Løier;
Som en Bajads med Løst og Fast
Han Thinget flot fornøier.
Hr. Edvard B. var ogsaa god,
Sin Smule Vid han øver,
Idet Projectet han forstod
Kun som et Slags Manøver.

Og naar det Statens Kasse gjaldt,
Han vilde Intet ændse;
Hr. Doctoren var med til Alt,
Naar den man vilde lændse.
Men med et sligt Princip, vi troer
Nu dog, en Rigsdagsmand er
Umulig, hvis hans kaade Ord
Ei tages skal som Brander.

Leth Espensen paa sin Façon
Tog Sagen som Agrarer;
Han kaldte den „Prøveballon",
Dermed han Sagen klarer.
Ballonen til vort Landsthing vil
Med Ballast altsaa stævne —
Vi troer nu nok, vi, som see til,
At den Ballon vil revne!

Kirkestaden.

Det er Nat. „Punch" drømmer. Han skuer ud over sit kjære Kjøbenhavn. Men hvad seer han? Alle Byens lange Skorstene ere blevne til endnu længere Kirkespiir, og alle Sporvognene ringe med Kirkeklokker, som om de kjørte Passagererne lige lukt ud i Gravene paa Vestre. De to ærværdige Jøder holde ikke længere Vagt ved Vor Frue; paa deres Sokler kneise Borgmester Hansen og Pastor Schepelern. Tietgen svæver over Marmorkaffekjedlen, iført hvide Englevinger og Mercurbeen. Oppe i Raadhussalen staaer Vilhelm Beck og messer for de sexogtredive Lægprædikanter, af hvilke dog de sex ere røde i Kammen. Paa Strøget ere Løverne blevne erstattede af sorte Kjoler og Pibekraver, og „Kistens" Sangerinder synge Psalmer. Biskop Absalon staaer barhovedet i sin Forhal, fordi Eugen Petersen har laant hans Kaskjet. I Politibetjentenes Baglommer har Psalmebogen indtaget Stavenes Plads, og Assistenterne raabe Halleluja, hvergang en Anholdt føres ind. Biskop Fog har antaget Titel af protestantisk Pave, og der er ansat to tusinde nye Præster med hver 50,000 Kr. i Gage. „Bethesda" er flyttet ind i en Bygning, som fylder Nørrefælled, og Sct. Hans Hospital har kjøbt Gl. Roskilde Amt til Bebyggelse. Men høit oppe over Rundetaarn svæver Luftskipper Johansen i lange, hvide Klæder og lader det regne over Onde og Gode med gudelige Smaaskrifter.

Saa vaagner „Punch" og gnikker sine Øine. Det varer lidt, inden han er klar over, at han har seet 25 Aar frem i Tiden. —

Julleroser.

(I Redactionen.)

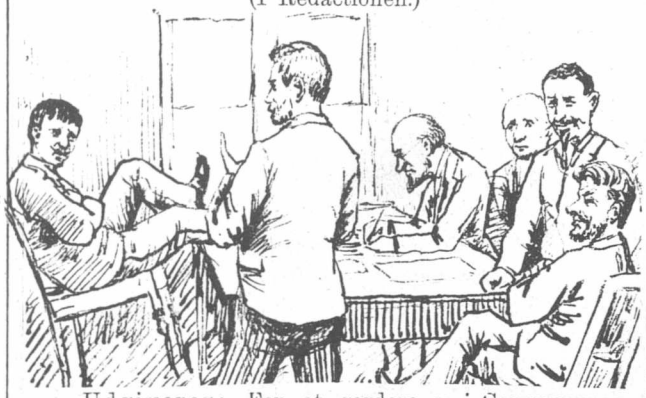

Udgiveren: For at gardere os i Concurrencen maa vi have noget let Stof i Spalterne, saadan lidt Letfærdighed . . .

E. B.: Ja, Noget med Duft af . .

G. B.: Af det Europæiske.

Chefredacteuren: Lad rulle, men jeg gider ikke skrive det.

Theologen: Jeg sgu heller ikke; jeg har Mas nok med Præsteskabet. Engang maa jeg dog have gjort Ende paa det.

P. N.: Det bliver vist mig, der maa skrive dette — Letfærdige.

Udgiveren: Rigtigt! De er Manden! Hvordan har De tænkt Dem det?

P. N.: (Lægger det ene Been paa Bordet, det andet i Vindueskarmen). Det skal være uhyrlig fint og *à tout prix* fornemt.

De Andre: Bevares, ja, fornemt!

P. N.: Og saa med Odeur . . .

De Andre: Javel, Odeur!

P. N.: Et lille Stænk i hvert Nummer, saa det kan kildre Organerne og holde Interessen vedlige fra Dag til Dag.

Udgiveren; Bravo, getroffen, min Kjære, et lille Sprøit hver Dag . . .

P. N.: (fornemt-fornærmet). Jeg sagde ikke Sprøit, men Stænk.

Udgiveren: Om Forladelse, Stænk!

G. B.: (med 27 Rynker i Panden og Overmenneskets Ild i Blikket). Det bliver da endelig litterært, for ellers kan jeg og min Broder . . .

E. B.: Ja. litterært maa det være, hvis min Broder og jeg . . .

P. N.: (lægger det andet Been paa Bordet og det ene i Vindueskarmen). Det med det Litterære bliver de Herrers egen Sag.

G. B. og E. B.: Hvorledes?

P. N.: Det, jeg skriver, lader jeg senere udkomme i Bogform. og saa er det litterær Litteratur.

Theologen.: Da vil De vel da vel ikke skrive om Kapellaner?

E. B.: Jeg skal rose Deres Arbeider over mindst tre Spalter og sige, at De er en modig og en fornem Forfatter . . .

P. N.: Tak, iligemaade!

G. B.: Og jeg skal aabne Europa for Deres Production.

P. N.: Vil De ogsaa skaffe mig en Forlægger?

G. B.: Ved Lucifer, ogsaa det skal jeg gjøre.

P. N.: En, der lader mig komme ud i Pragtbind.

G. B.: De skal komme i Pragtbind.

Udgiveren: De skal komme i Svinelæder med Guldsnit, skal De.

P. N.: Tak, men jeg vil helst i Silke, lys, fornem Silke med en Silhouet af en fornem, mørk Qvinde.

Udgiveren: Ligemeget, hæng bare i med Pigebarnet!

Chefredacteuren: Ja, kjør paa, lille Peter!

G. B.: } Og jeg og min Broder . . .
E. B.: } Og min Broder og jeg . . .

Begge. . . . skal rose Dem, saa det piber i Toldene.

P. N.: (lægger begge Been i Vindueskarmen). Ja, saa skal jeg holde den gaaende med Studenter i Rusaaret og med ærbare Juller og hvad jeg ellers kan finde paa. Men fornemt skal det være, og det skal ud i Pragtbind.

De Andre: Naturligvis! Skriv bare væk, Peter!

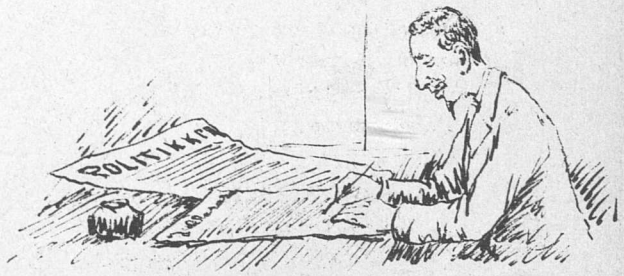

Hos Barberen.

Barberen. Maa jeg spørge, ønsker De at blive maskinklippet over det Hele.

Gjæsten. Nei, kun paa Bagdelen.

Sandhed med Modification.

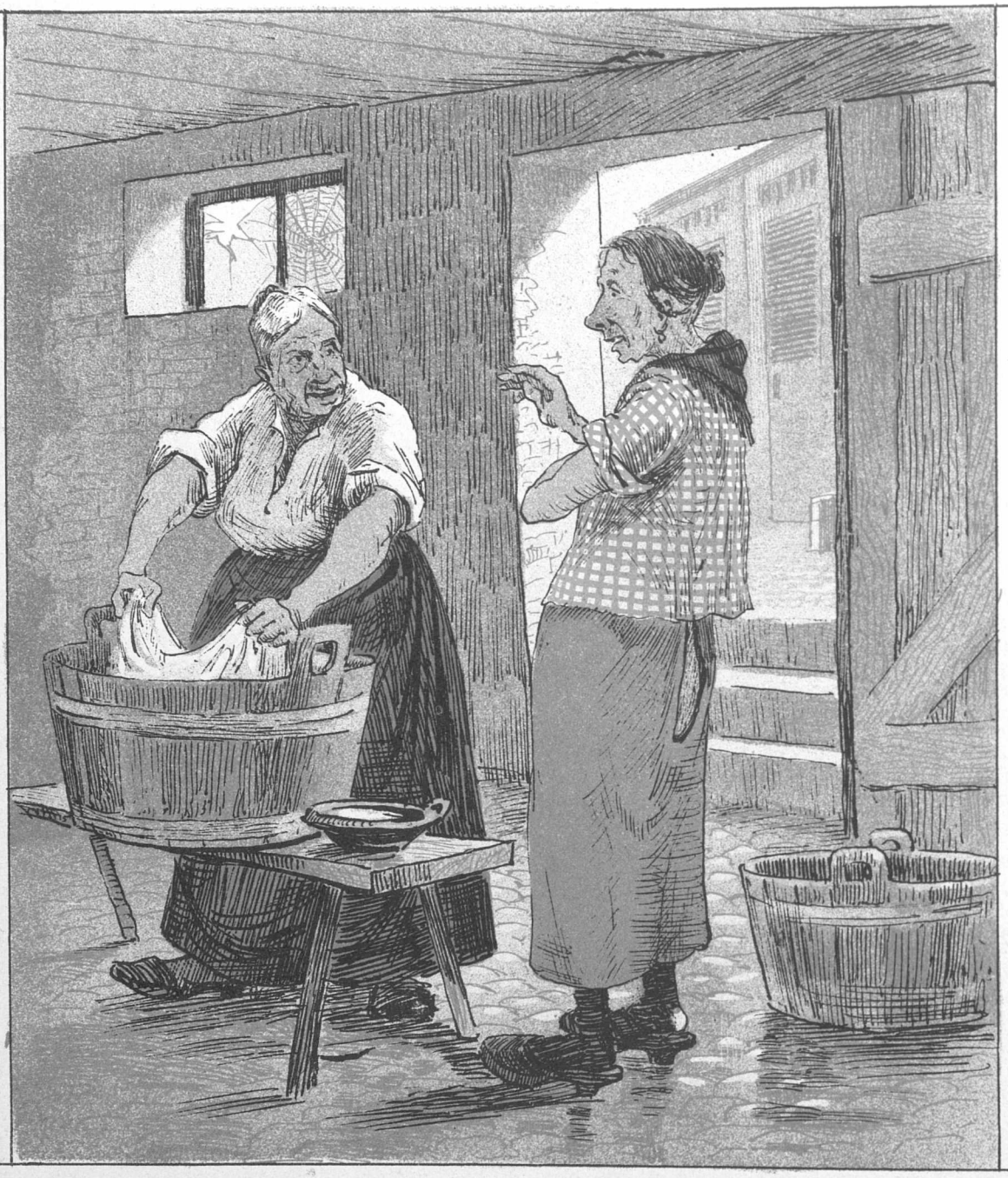

— Ja, ork, ja, Md. Petersen! Folk siger jo nok, at det er ikke sandt, hvad der staaer i Romanerne, men det er Løgn, for det er akkurat som Livet er.

Verte.

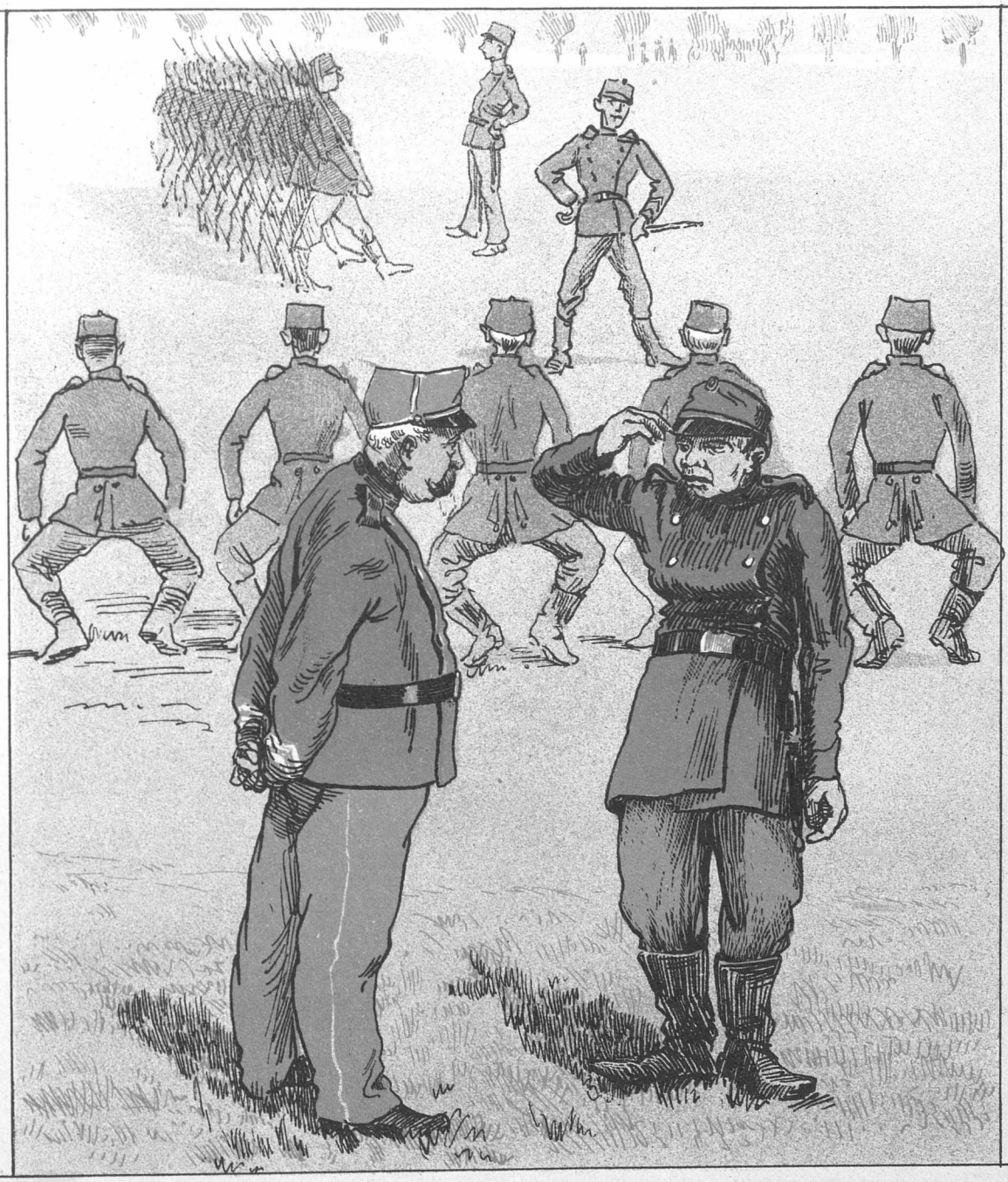

— Jeg siger, at han kunde blive Compagniets Stolthed, 69.
— A vied ett, Hr. Skesant.
— Jeg siger endnu en Gang, at han kunde blive Compagniets Stolthed, — dersom han kunde faae dreiet den Ryg om paa Brystet.

Talens Magt.

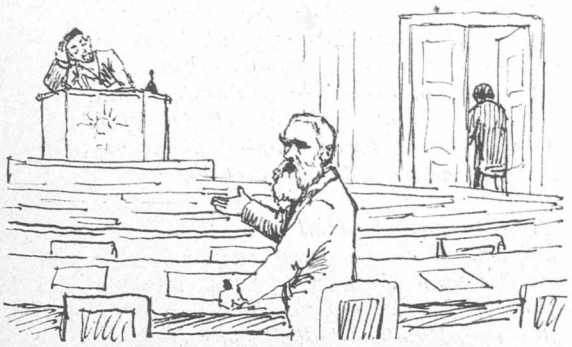

Mel.: Der har vi den igjen,
Den søde Vagtparade.

Der har vi ham igjen,
Den gamle, kjendte Taler;
Han er blandt Rigsdagsmænd
En reen Demosthenes.
Som denne samled Steen ved Strand
Og raabte høit mod Bølgens Kast,
Saaledes maa man troe, at han
Har øvet sig, til Stemmen brast;
Hans Ord de sidde fast,
Med hverandre slaaes de hæs-
-ligt. — »Men hvad,
Siig mig, hvad
Er hans Navn?« — (*piano*) »Ja, hvis jeg *gad*,
Hvis jeg gad, hvis jeg gad, hvis jeg **gad,** gad, gad,
gad, gad. . . . . !« .

Han gjør opmærksom paa,
At to og to er fire,
Det i sin Visdom saae
Den høit fortjente Mand.
At tre og to er ogsaa fem,
Det skued han ved Aandens Lyn,
Naar ret man sammentæller dem
Og ikke gaaer forkeert i Byen;
Paa Sligt han ret har Syn
Og klart det gjøre kan.
»Ja, men hvad,
Siig mig, hvad
Er hans Navn?« (*mezza voce*) »Ja, hvis jeg *gad*,
Hvis jeg **gad**, hvis jeg gad, hvis jeg gad, gad, gad, gad,
gad. . . . . .«

Og naar hans Tale lød
I Thingets høie Haller,
Naar Talens Honning sød.
Fra Læberne ham randt,
Da kom de Rigsdagsmænd paa Been
Og tøfled af i Hui og Hast,
De løb afsted, ja hver og een,
Foruden mindste Ro og Rast,
De ud af Salen fast
Som Dug for Solen svandt. —
»Ja, men hvad,
Siig mig, hvad
Er hans Navn?« — (*piano*) »Ja, hvis jeg *gad*,
Hvis jeg gad, hvis jeg **gad**, hvis jeg
gad, gad, **GAD,** gad, gad. . . . . .«

Jernbane-Personalia.

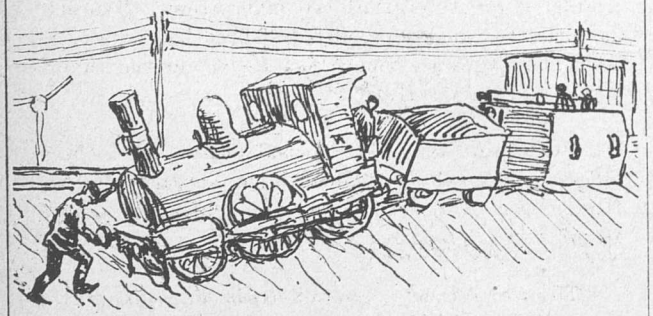

Porteur H. P. Jensen ved Skovballe Holdeplads har efter eget Ønske opnaaet Tilladelse til at bytte med Porteur P. A. Petersen i Skrumstrup, ligeledes efter eget Ønske.

Drager J. V. Andersen er bleven forsat fra Nordbanegaarden til Klampenborgstationen.

Reserveconducteur P. Hansen har modtaget Generaldirectoratets Sanction paa, at han forlægger sin Bopæl fra Studiestræde 97, 1ste Bagsal, til 2den Bagsal sammesteds.

Stationsforstander Fresser i Smollerød har under 21de ds. erholdt Generaldirectoratets Approbation paa et af Trafikinspecteuren anbefalet Andragende, gaaende ud paa, at hans Kone faaer privilegeret Adkomst til at kjøre paa Banen med Familiens fælles Barnevogn, der *in casu* er udvidet til at indehave Tvillinger.

Ledvogter M. Jokumsen af Knallerup er efter derom indgiven Ansøgning afskediget af Statsbanernes Ledtjeneste paa Grund af overfalds Skade i det nærmer Bagbeen, idet der vil være at tillægge ham anordningsmæssig Pension.

Pakmester R. B. Sørensen af Troense har paa Grund af den af ham udviste Conduite ved nedbrudt Tog Nr. 637 mellem Sjaskenberg og Fjollerup Stationer faaet Bevilling til paa Statsbanernes Bekostning at anlægge og bære en ny Uniformsknap som Erstatning for en gammel do., der ved nævnte Togned brud uden hans Skyld er afreven og bortkommen.

Ledvogterske Maren Pallesen af Snorkeby har paa sit derom indgivne Andragende erholdt Tilladelse til een Gang hvert Aar, foreløbig dog kun i et Tidsrum af 3 Aar, at anlægge og bære et Par nye Træsko med Blikbeslag saaledes, at Statsbanernes Centralforvaltnings Hovedkasse udlægger det hertil fornødne Beløb, imod at Maren Pallesen afdragsvis refunderer Hovedkassen Beløbet, idet der dog indrømmes hende en Rabat af 25 pCt.

Afdelingschef A. v. Bollendorff erholder et Bestillingstillæg af 500 Kr. aarligt som Anerkjendelse af en af ham paavist praktisk Methode til Indretning af Regnskabsreoler.

Den fjortenaarige Axel Adamsen vil være at ansætte som Stationsdreng paa Smulkenbjerg Station med Forpligtelse til at bære Vand, børste Støvler og holde Stationsforstanderens umyndige Børns Næser i sømmelig Stand.

Jubilæum.

Stationskarl J. Berthelsen af Hobro feirer den 28de ds. sit 5 Aars Jubilæum som saadan og hædres i den Anledning af samtlige jydske Jernbanefunctionairer med et Festmaaltid paa Hotel Royal i Aarhus. Han er i Dagens Anledning udnævnt til Etatsraad.

Philemon og Baucis

og

de Hjemløse.

To Philantroper hæved' deres Røst,
Og det er Noget, som man høit bør skatte;
De ville bringe baade Hjælp og Trøst
Til Byens Udskud og til de Forladte.
Den Ene i »Avisen« slaaer til Lyd,
Den Anden, det er Simon, — han er »Hamber«!
Han ønsker nu, til »Aftenbladets« Fryd,
At støtte dem, der gaaer omkring og svamper.

Hver Bølle, som paa Fæstningens Glacis
Og Fælleden nu holder Nattesøde,
Skal da forsynes med et pænt Logis
Og desforuden med fornøden Æde.
Ja, »Aftenbladets« Hjerte for de Smaa,
Det banker høit, og langt dets Øie speider.
Naa! Planen kan jo muligt hjælpe paa
En eller anden sølle Medarbeider.

»Avisen« mere høit vil styre frem,
Thi den vil baade gavne og fornøie.
Der vil man skabe os et Digterhjem —
Man Rahbek og hans Kamma har for Øie.
De unge Planter skulle hygges zart
I Digterhjemmets lune Driverier;
En Philemon og Baucis findes snart,
Men Navnene discret man os fortier.

Der skal da Helge Rode, Gustav Wied,
Johannes Jørgensen og Sophus Clausen
Og Symbolisten Koch til hver en Tid
Forfriskes med en heelt olympisk Smausen.
Dog, ærligt talt! saa siger vi nu Pas.
Det gamle Bakkehus sank vel i Gruset,
Der er den Dag idag dog ledig Plads
For alle de Genier paa Bakkehuset!

Aforismer.

„Politikens" Broder. Med Socialisternes Frihed og Lighed er det fremdeles slet bevendt, men derimod er det lykkedes dem at faae Broderskabet practiseret, idet Herman Bing ved Salonradikalismens Jubilæum høitideligt tog Hr. Wiinblad under Armen. „Taarnet" kan saaledes med symbolistisk Tilfredshed notere, at ikke blot Digterne, men ogsaa Redacteurerne vandre parvis ud af deres Huler.

*

Christian den Fjerde skal plantes ude i Grønningen. Man skulde hellere have anbragt ham paa Hesten paa Kongens Nytorv istedenfor den anden Herre, som allerede længe har hængt for længe.

*

Til vor tidligere Charakteristik af „Avisen" som det bedste Blad i Norden bliver nu at føie, at det tillige er det meest uafhængige Høireblad i Europa. Da Bladet selv siger det i sit Nr. af 17de ds., vilde Tvivl være meningsløs.

*

„Danmark har dog een Forfatter med Verdensry. Naturligvis er det Georg Brandes."

(„Politiken" af 19de ds.)

Brevkasse.

A. S. H. De mødte med Udeblivelse?
Frk. C. Fortsættelse ventes.

I en snever Vending.

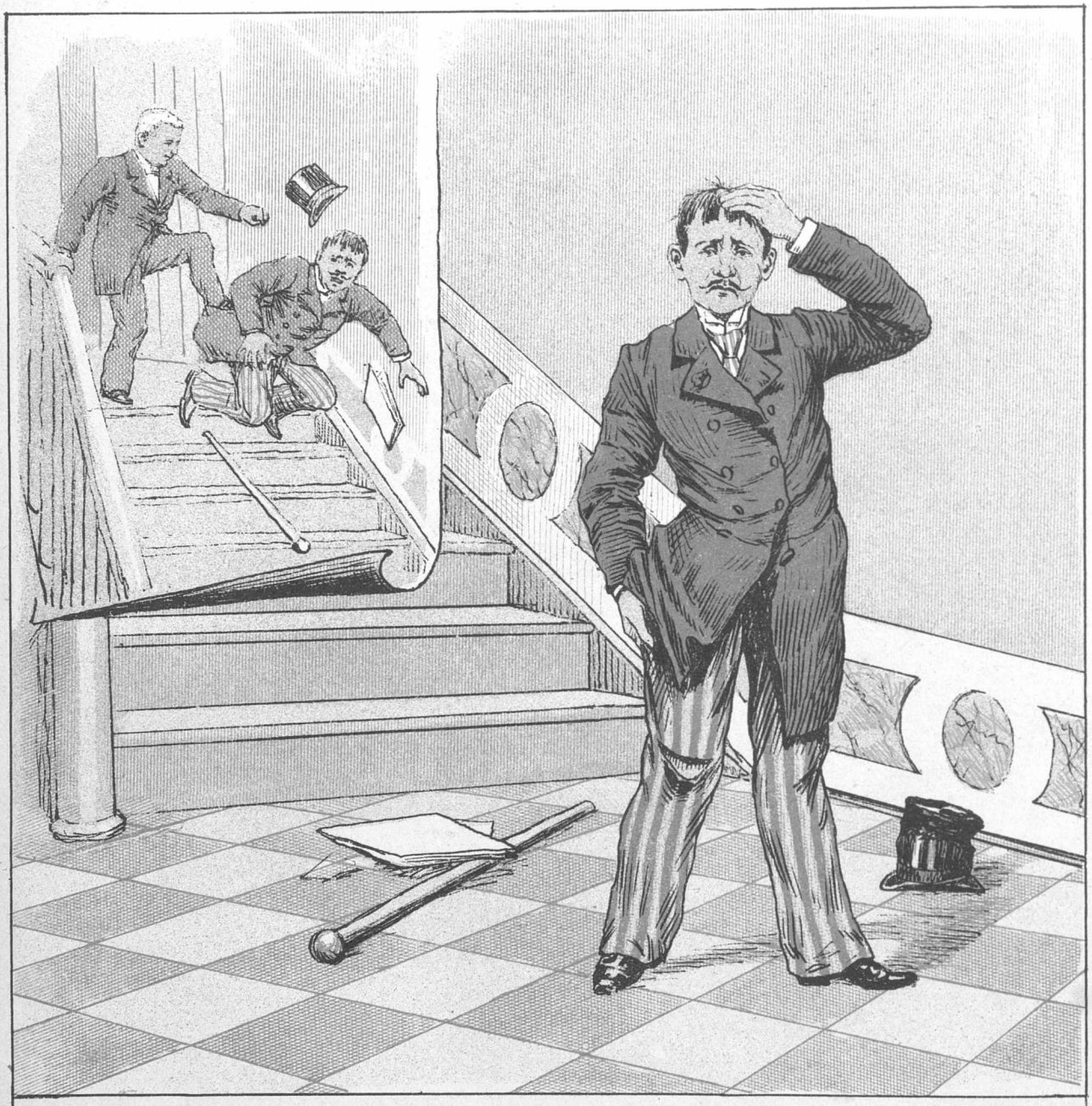

Interviewerens: Sikken en uforskammet Stud! — Ikke et Muk fik jeg, bare et Spark bagi. — Hvad Fanden skal jeg nu stille op? — Aa Skidt, jeg fik da omtrent at see. hvordan han saae ud, det Afskum! . . . . Saa kan man altid smøre et Par Spalter sammen om det og om hans Elskværdighed o. s. v. Folk aner ikke, om det er Løgn eller sandt — de sluger Kamelerne raa.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 1 Kr 50 Øre Kvart. (Enkel. Nr. 15 Øre) Abonnement modtages i alle Landets Boglader; Kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn. Kronprinsessegade 34. (Telefon 3231)

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

21. Aargang. Torsdag den 30. November 1893. Nr. 49.

PUNCH.

Mangel paa Finfølelse.

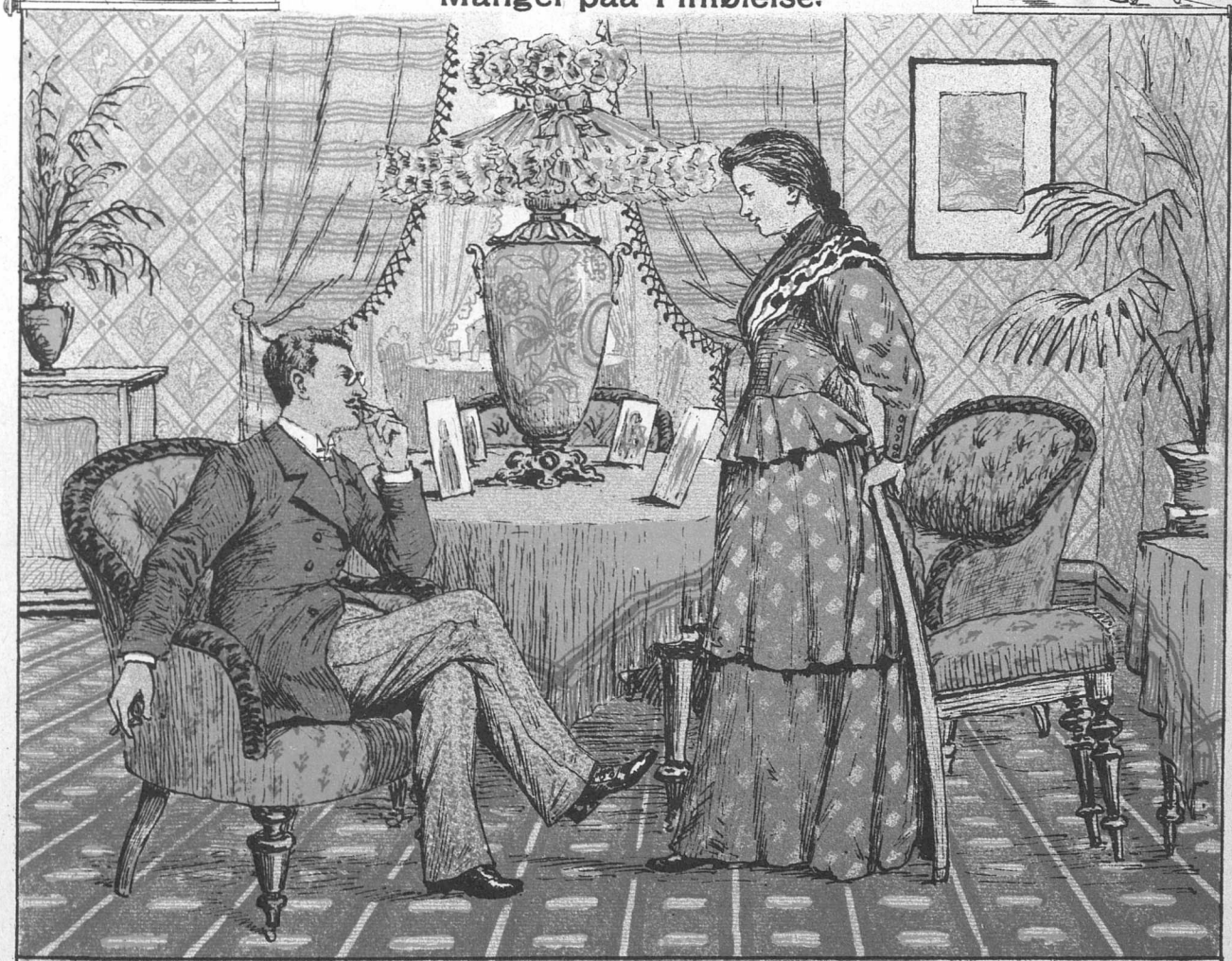

Ung Dame: Ja, jeg holder af Dig, Lauritz, men jeg er for ung til at gifte mig.
Ung Herre: Ja, men Du kan jo blive ældre.
Damen: Gud, hvor Du er styg! Hvor kan Du dog sige saadant Noget?

Fra Vesterhavsrevlerne

»De Nordhavsbølger komme med Brask og med Bram,
Med sølvspættet Ryg og med glittrende Kam,«
Med hvæsende, fnysende Fraade.
Mod Revlerne brydes den vildene Jagt
Og brøler et tordnende »Tag Jer iagt!«
Til Fiskernes ilende Flaade.

Den Fisker er vant til i Sol som i Frost
At være den rolige Mand paa sin Post,
Der frygter ei truende Fare.
Fra Fader til Søn og til Sønnen igjen
Var Havet hans bedste, hans eneste Ven,
Og Brændingen kunde han klare.

Det hændte vel stundom, en Mand eller to
Paa Revlerne gik til den evige Ro,
Men derpaa han vil ikke tænke.
Ifald han ei selv skulde komme iland,
Han veed, Kammerater, saa godt som de kan,
Vil støtte hans sørgende Enke.

Ja, Offre i Aarenes Løb blev der bragt,
Mod Havet i hele dets truende Magt
Ret ofte forgjæves man kæmper.
Men sjeldent dog hørtes om Skarer af Lig,
Om Enkers og Børns fortvivlede Skrig
Som nu her iaar i November.

For godt en Snees Aar ved den selvsamme Tid
Der rased i Landet en lignende Strid
Mod Stormen og fraadende Bølger.
Det kom paa vort Bryst som et knugende Tryk,
Men Alle vi da satte Ryg imod Ryg
At raade paa Stormflodens Følger.

Og trygt tør vi troe, at den selvsamme Aand,
Der raadede da, og den hjælpende Haand,
Der bøded paa Savnet og Sorgen,
De vil ikke svigte, saavist som at man
Kan høre et stønnende Suk over Land,
Der lyder fra Hytten til Borgen.

Regnveirs-Revue.

November har saa nogenlunde været det bare Vand, og naar „*Punch*“ ikke havde kryddret den med sin Extract, havde nu alle Mennesker været aandelige Totalafholdsmænd.

„*Punch*“ sad en Morgenstund paa sit Contoir i Kronprindsessegade, beskjæftiget med at brygge. Pludselig pladsker det Halve af en Skyes Indhold imod hans Vindue med en saadan Alarm, at han troer at være til Generalforsamling i »Clubben Cyclisten«. Saa trak han i Vandstøvlerne og gik ud for at see, hvorledes Kjøbenhavn tog sig ud i Storvadsk. Han sprang ind i en Drosche, tændte en Cigar, gjorde en Brander og gav sig Gud i Vold. Snart begyndte Hesten

at svømme, Vognen at seile og Kudsken at bande, saa Luften blev svovlet omkring ham. Oppe omkring Kongens Nytorv svømmede det Allermeste af, hvad der duer i dette Land. Georg Brandes havde sit »moderne Gjennembrud« omkring Livet som Redningsbælte, Peter Nansen var »ungt Menneske«, og Julle i Svømmebuxer. Reedtz-Thott kunde sagtens, for han var Korkprop, og Bojsen havde sex tusinde agrariske Lovforslag at holde sig oppe ved. Eugen Petersen pladskede ivrigt løs i Retning af Bethesda, hvor Vilh. Beck vinkede med en Redningskrands om Halsen. Henning Jensen klamrede sig med Arme og Been til „*Social-Demokraten*“, efterat han var falden overbord fra „*Politiken*“, paa hvis

Ræling Hørup stod og pilkede Torsk, Edvard Brandes raabte paa de »Lægemidler«, der skulde kurere ham for Virkningen af hans »Besøg« paa »gyngende Grund«, Erik Skram og hans Malle strandede paa en grøn Lie, hvor der var Gjennemreisejubilæum, Herman Bang tog Svømmetag i „*Aftenbladets*" Spalter, og Johannes Hansen stagede sin Mudderpram frem i Bingses Kjølvand. Johannes Jørgensen fik hurtigt sit paa det Tørre, idet han klattrede op i sit Fyrtaarn med en Rode under hver Arm, Oscar Madsen og Robert Henriques stod »ved høien Mast« med „*Dannebrog*" i Toppen og grinte ad deres radikale Fortid, medens „*Morgenbladets*" Aand svævede over Vandene i Sechers og Borchsenii Lignelse; men Holger Drachmann følte sig i sit rette Element og rendte som en Nordhavshval saa hurtigt frem, at Vandet plumredes burgunderrødt omkring ham.

Saa havde „*Punch*" faaet nok af det Vaade. Han seilede hjem i Kronprindsessegade og tog sin negative Plade.

Et jublende Qvad

til

Mis Lotti Foy.

Lissom et Taarnuhr Hjertet banker
I mig, naar jeg i „National"
Seer Dine søde Pusselanker
Sla' Gnister i den store Sal.
Du kan la' Neierdelen suse,
Gjøre den lang og rund og spids,
Men midt i denne Aaleruse
Tripper Du som en yndig Mis.

Jeg har seet mange Damer dandse
Baade Cancan og Menuet,
Jeg har seet Primadonner svandse
Solo i Bornungvils Ballet;
Jey har seet Ammarpi'er sveiet
Rundt i en lystig Fangedands,
Men jeg si'er: Det er ligemeiet,
Det var nu inte Slangedands!

Mis Lotti Foy, jeg vil saa gjerne
Sige Dig reent og klart paa Prent,
At Du nu lyser som en Stjerne
Over det danske Firmament.
Som en Sylfide Du mod Rampen
Slaaer Dine Folder, reent grassat,
Medens der tændes Blus paa Lampen
I et elektrisk Apparat.

Vi skal nu altid ha' for Øie
I vores dagligdags Bestik,
Hvad der kan vende mod det Høie
Og mod det Dybe vores Blik.
Og naar jeg sidder ved min Toddy
Skuende paa Mis Lotti Foy,
Saa er det, lissom jeg med Lotti
Op til de høie Sværer fløi!

Søren Pipperup.

Foraarsgrønt.

Køvvenhaun, d. 31dis Novæmper 1893.

Min kere norsge Vend.

Efter at Jonas Lie ha væt herri Byn aa Geaark Brannes har sagt te han a han va glaj ve at Lie igge skulle være her længer end som et Par Dae fordid han elles ville komme te adt se hva Køvvenhaun æ for en By saa skammer jæ mej nædsten ve aa være en Køvvenhauner aa jæ ønsker bare a baaje Geaark Brannes aa jej var darausenbajmir ujen aa komme retur tilbaves aa hjem igend fra Berlin a.

Mend de jæ elles ida ve skrivre om æ Mennedskernes Aapringelse som vi uu ha faat Redde paa ved de at Vilhelm Møller — som Du nunte maa tro æ ham hinder fra Kana — har ujgied naaed som han inte sæl har skrevvet aa de er det bæste veddet. De æ naaet Darvænisjme aa de ingehaaller en Stamtaule over vos Mennedskers Fammillie lie fra de føste a.

Deraabe i det gamle Norje føller I natuis inte mæ saalænge I inte har jerres ejne Kunsuler aa derfor ve jæ gi Dej en Aaversikt ovver Stamtaulen saatten som den nu æ aufadtet etter Darvæng og tiltraat a Vilhelm Møller.

Se allerføst va der naaed lissom en Tankestrej der laa aa drev omkring ingtil den en Da slo Bukter paa sej sæl og ble te en Rejnorm aa den Orm ble sijen te naaet der kalles en Lampetfisk som ble Stamfadder te Urfiskene. Aa di Urfisk di fik Urfedre aa ble te Urfugle, mend di Andere ble te Padder aa fra Padderne udveglede der sej et Næpdyr som ble Far te et Pungdyr der ble Mor te en Avekat ujen Hale. Æ du immervæk mæ? Saa blev disse Avekatter gennem mange Skæbningens Omskiftninger te Haleaber lissom dem vi nu har baaje her aa i Norje aa deres kønneste Børn blev kalt menneskelignende Avekatte aa naa di saa igend fik none mejet kønne Børn saa kalte Vijenskaben dem avekattelignende Mennedsker aa etter dem kommer saa igæn di riktie Mennesker som baaje Du aa jaj aa Vildhelm Møller nestammer fra.

Ka Du gøre dem den begrivvelig aabbe i de Tusingers Hjæm i Norge?

Vi Onge herneje spikkelerer nu forresten majet paa et Aargan etter at di Halgammele ha faat Taarnet mend vi mangler en Forligger.

Helsendes daj hengivendst

Ejnard Jørresen.

Sympelist.

„5. S. e. Trin."

— Godav, Hæ Pastor! A sku gja'en ha wo bette Piigh i Kjærk. — Naa, hvad har De tænkt hun skulde hedde, lille Mo'er? — Ja, mæ aa wo Faar tøtt, vi vill' kaal' hinn' Femsetrin. — Det var da et besynderligt Navn. — Ja, tu vi pleier aa kaall' wo Bø'en etter e Almennak, aa saan stued dæ no den Daw, hon bløw føi.

En bedre Frokost.

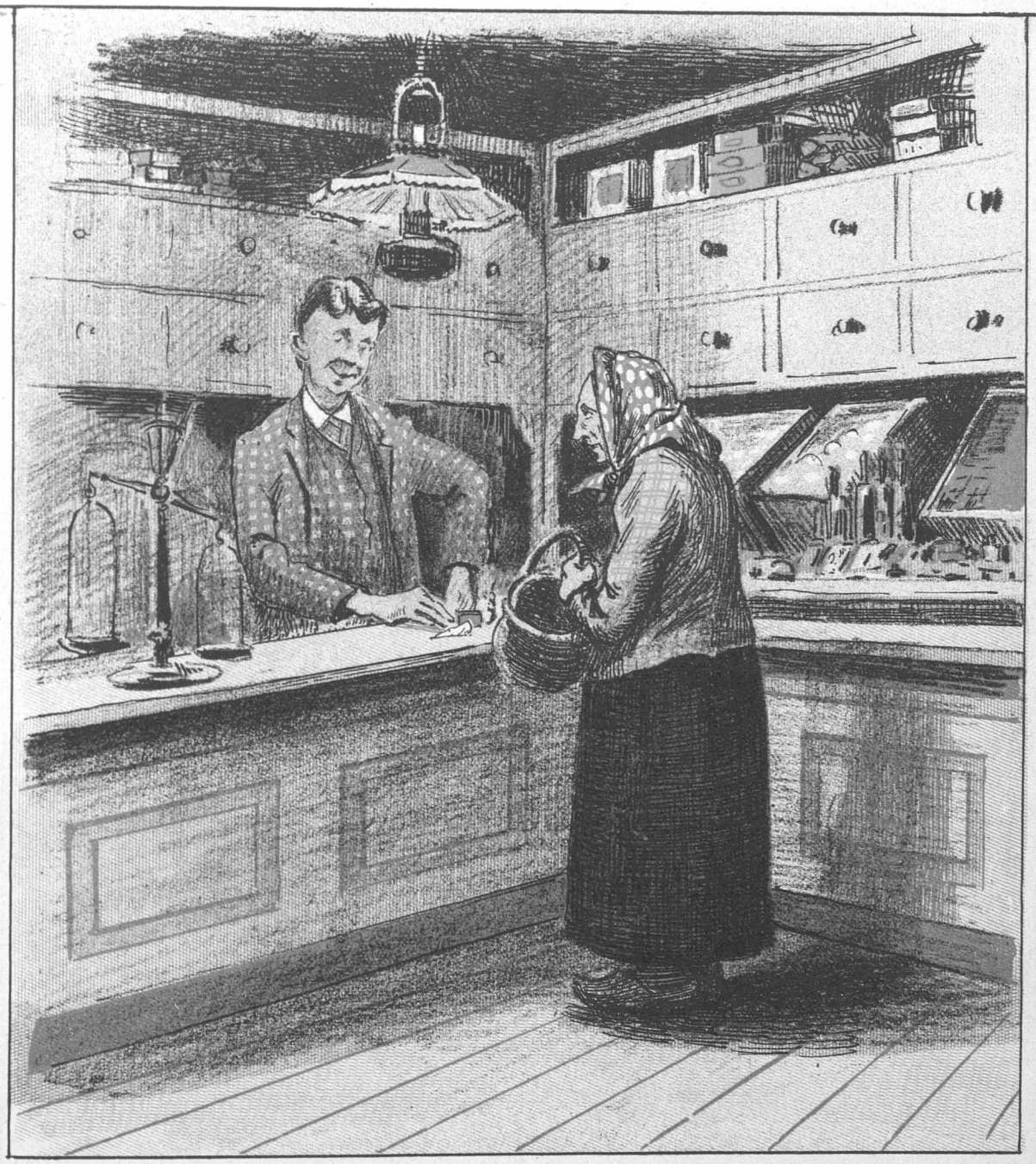

Jeg skulde be' om for 5 Øre Kaneel, 2 Lod Puddersukker og en halv Fjerding Kaffe. Værs'go! — Naa, De skal nok ha' Selskab idag?

Den Odense-Rigsdag.

Det stimer af Bønder, store og smaa,
I Odenses krumme Gader.
De reiste til Byes for at bøde paa
De mange og store Skader,
Som Landbruget efter Sigende har
I reent fortvivlende Masse.
Men nu skal den nyfødte danske Agrar
Snart fylde den slunkne Kasse.
(Hvis det ellers bliver til Noget).

Et drabeligt Slag der rettedes strax
Mod hele den samlede Presse,
Som stilled fuldtallig med Blyant og Sax
At smedde i Rosendals Esse:
Imedens det dyrebare Program
Blev drøftet derinde i Salen,
Stod Referenterne ude med Skam
Og viftede arrigt med Halen.
(Bare de nu vilde hævne sig noget).

Men det var den brave Justitsraad Friis,
Han fatted en dristig Tanke;
Som Chefredacteur af »Fyens Avis«
Paa Døren vilde han banke.
Hvis end der var Retfærd i dette Land,
Da maatte hint Forbud falde,
Naar der sig meldte en Mand som han,
Der var rigelig Karl for dem Alle.
(Det blev nu desværre ikke til Noget.)

Saa vedtog Agrarerne deres Program,
Og det var blomstret og broget,
De heisede Fanen med Brask og Bram
Og nægted sig ikke Noget:
Frihed for Skatter, og Tienden væk
Og alle Rigsdagsmænd furet,
Medens Hr. Barner til Estrups Skræk
Skal overta'e Dictaturet.
(Hvis det ellers bliver til Noget).

Storbonden spiller sit høie Spil
Og spiller det ganske behænde,
Medens vi Andre seer undrende til
Og spørger, hvordan det vil ende, —
Indtil vi smiler og tænker paa
Den Ende, Alt faaer her i Landet,
Og som Agrarerne ogsaa vil faae:
En Ende, som ender — i Sandet!
(For det bliver aldrig i Verden til Noget).

Theatrenes Repertoirer for næste Uge.

Det kgl. Theater: *Søndag:* „Hjemkomst" (Den averterede Forestilling „Der var engang —" kan ikke gives paa Grund af Fru Hennings's Upasselighed). *Mandag:* „Jolanthe" og „Den eneste Feil" (Det averterede Skuespil „Kjærlighed ved Hoffet" kan ikke gives paa Grund af O. Poulsens Upasselighed). *Tirsdag:* „Kjærlighed ved Hoffet" (Den averterede Forestilling „Jolanthe" og „Den eneste Feil" kan ikke gives paa Grund af Frk. Dons's Upasselighed). *Onsdag:* „Der var engang —" (Den averterede Forestilling „Tannhäuser" kan ikke gives, fordi „Tannhäuser" ikke kan gives). *Torsdag:* „Tannhäuser" (Den averterede Forestilling „Hjemkomst" kan ikke gives paa Grund af Hr. Westergaards Upasselighed). *Fredag:* Der var engang —" (Den averterede Forestilling „Tannhäuser" kan ikke gives, fordi „Tannhäuser" ikke kan gives). *Løverdag:* „Hjemkomst" (Den averterede Forestilling „Tannhäuser" kan ikke gives, fordi „Tannhäuser" ikke kan gives).

Dagmartheatret: *Mandag:* Ingen Forestilling paa Grund af Generalprøve paa „Kong Hjarne Skjald." *Tirsdag:* Ingen Forestilling, fordi Hr. Martinius Nielsen om Aftenen agter at lade sin nye Vinterpels beundre paa Strøget. *Onsdag:* Ingen Forestilling paa Grund

af Generalprøve paa „Kong Hjarne Skjald." *Torsdag:* Ingen Forestilling. *Fredag:* Ingen Forestilling. *Løverdag:* Ingen Forestilling, fordi Professoren paa Grund af Middagsselskab er forhindret i at møde i Parkettet.

Casino: *Mandag:* „Dør om Dør" (sat i Scene af Hr. Mantzius) samt „Husraad" (sat i Scene af Hr. Lehmann). *Tirsdag:* „Dør om Dør" (sat i Scene af Hr. Lehmann) samt „Husraad" (sat i Scene af Hr. Mantzius). *Onsdag:* „Dør om Dør" (sat i Scene af Hr. Hunderup) samt „Husraad" (sat i Scene af Hr. Helsengreen). *Torsdag:* „Dør om Dør" (sat i Scene af Hr. Mantzius og Hr. Hunderup) samt „Husraad"

(sat i Scene af Hr. Lehmann og Hr. Helsengreen). *Fredag:* „Dør om Dør" (sat i Scene af d' Hrr. Mantzius, Hunderup og Helsengreen) samt „Husraad" (sat i Scene af d' Hrr. Lehmann, Mantzius og Hunderup). *Løverdag:* „Dør om Dør" (sat i Scene af d' Hrr. Mantzius, Lehmann, Hunderup og Helsengreen) samt „Husraad" (sat i Scene af d' Hrr. Helsengreen, Hunderup, Lehmann og Mantzius.)

Folketheatret: *Mandag*: „Gjøngehøvdingen" (Den averterede Forestilling „De kjære Børn" kan ikke gives paa Grund af Hr. Orlamundts Upasselighed). *Tirsdag*: „Pak" (Grevens Rolle udføres under Hr. Orlamundts Sygdom af Hr. Orlamundt selv). *Onsdag*: „Pak" (Greven: Hr. Orlamundt). *Torsdag*: „Gjøngehøvdingen" Hr. Orlamundt har paa Grund af Sygdom overtaget Hr. Birks Rolle som Svend Gjønge). *Fredag*: „De kjære Børn" (Paa Grund af Hr Orlamundts Sygdom har Hr. Abrahams for sidste Gang overtaget hans Rolle). *Løverdag*: „De kjære Børn" (Paa Grund af Hr. Orlamundts Sygdom har Hr. Abrahams for uigjenkaldeligt sidste Gang overtaget hans Rolle).

Vestindianernes Vagtparade.

Mel.: »Mit eget Compagni«.

Saa stak den a' igjen,
Vestindiens Parade,
Omtrent halvhundred Mænd,
Der alle vare glade.
Paa „Freia" gik de nys ombord,
Et muntert Chor,
Der her fra Nord
Skal imponere Niggerne
Til Takt af Trommestikkerne,
Og saa forresten gaae
Og agere „Mørkeblaae".
De sa'e Farvel til Ven og Frænder,
Som mandstærkt ud til Afsked kom;
Nu skal de til de „varme Länder"
Og baade til den nye og den gamle
Rom.
Til Rom der fører mange Veie,
Men de Soldater foretrak at ta'e med
„Freia".

Og der er næppe Tvivl vel om,
At de vil ganske sikkert ogsaa naae
til Rom.
:: Gammel Rom, :|:
Gammel Rom, Rom, Rom, Rom, Rom! :|:
Naa, gid det gaae dem vel,
Og det kan hænde, blot de
Ei drikker sig ihjel
I Nigger-Slavetoddy.
Den hjælper nok for Ve og Værk,
Men den er ganske voldsomt stærk.
Med Maade er dog Alting godt,
En Pægl gaaer an, men ingen Pot.
Naa! lad os stemme i
For det glade Compagni!

Aforismer.

Lidt Verdenshistorie. Fhv. Postmester Michaelsens Memoirer har hjulpet den længe savnede berømte Historiker og Poli iker, Hr. Emil Elberling, op af Forglemmelsens Malstrøm. Som den, der haver Myndighed, giver Hr. E. paa Basis af Memoirerne Forklaring over sit Forhold til Preussen, Sydtydskland m. m. paa den Tid, da han dirigerede Begivenhederne, og man har nu en uvurdeerlig Nøgle til Forstaaelsen af disse Begivenheder, der uden Hr. Elberlings Hjælp vilde staae som ganske ubegribelige og mørke.

*

Spurgt — svaret. Fireogtyve Timer efter, at Agrarprogrammet var vedtaget, forelagde Bojsen sex lange Agrarlovforslag, der passer i Krammet og Programmet som Fod i Hose. Paa den Maade faaer Landsthinget hele sex Fedesvin at slagte til Julen foruden Albertis lille Gris, som allerede er lagt i Salteballien. Branth og Rosendal er indbudte til Pølsegildet.

Avertissementer.

(Frit efter „Indre Missions Tidende".)

En gudhengiven og sædelig Pige ønsker sine tre Børn anbragte i en kristelig Pleie.

En ung, hellig Pige, godt (op)bygget, søger Plads som Serpentinedandserinde ved en Høiskole.

Et ungt Menneske paa 19 Aar, der er rendt af sin Plads paa Landet, vilde gjerne derud igjen. Til Anbefaling tjener, at han er noget løs. Pokker kjender ham.

Min Beværtning anbefales troende Mænd og Qvinder. Særlig fremhæves Grisetæer og Finker. Mælketoddy 4 Øre.

Brevkasse.

Hr. Reenkaalavæt. Spælamdissimo kjørivendum.
En Skolediscipel. Naar det, De vil levere, duer, gjør det ikke noget, om De saa kun var 4 Aar gl.

For Hjemgaaende.

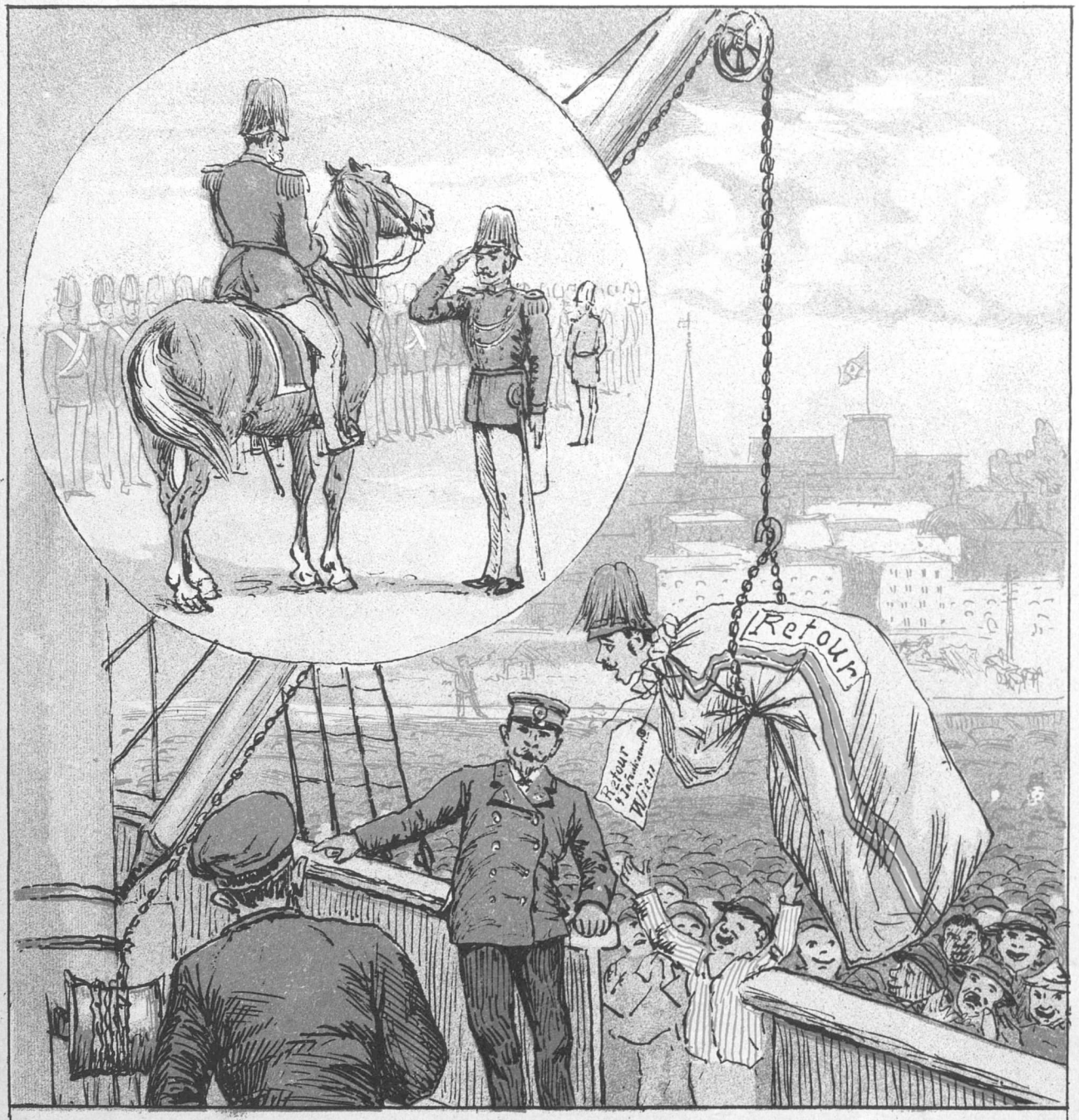

Derovre i Brasiliens Land
De slaaes for Tiden alt hvad de kan,
Og nu har de valgt sig en Keiser.
Prindsen af Eu er her paa Spil —
Mon han nu acceptere vil?
Dog, hvis han gi'er sig paa Reiser,
Vi haabe, Retourbilletten
Er sikkret ham paa Paquetten.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 1 Kr 50 Øre Kvart. (Enkel. Nr. 15 Øre) Abonnement modtages i alle Landets Boglader; Kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn. **Kronprinsessegade 34.** (Telefon 3231)

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **L. Kragballe**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

21. Aargang. Torsdag den 7. December 1893. Nr. 50.

PUNCH.

Med Begrændsning.

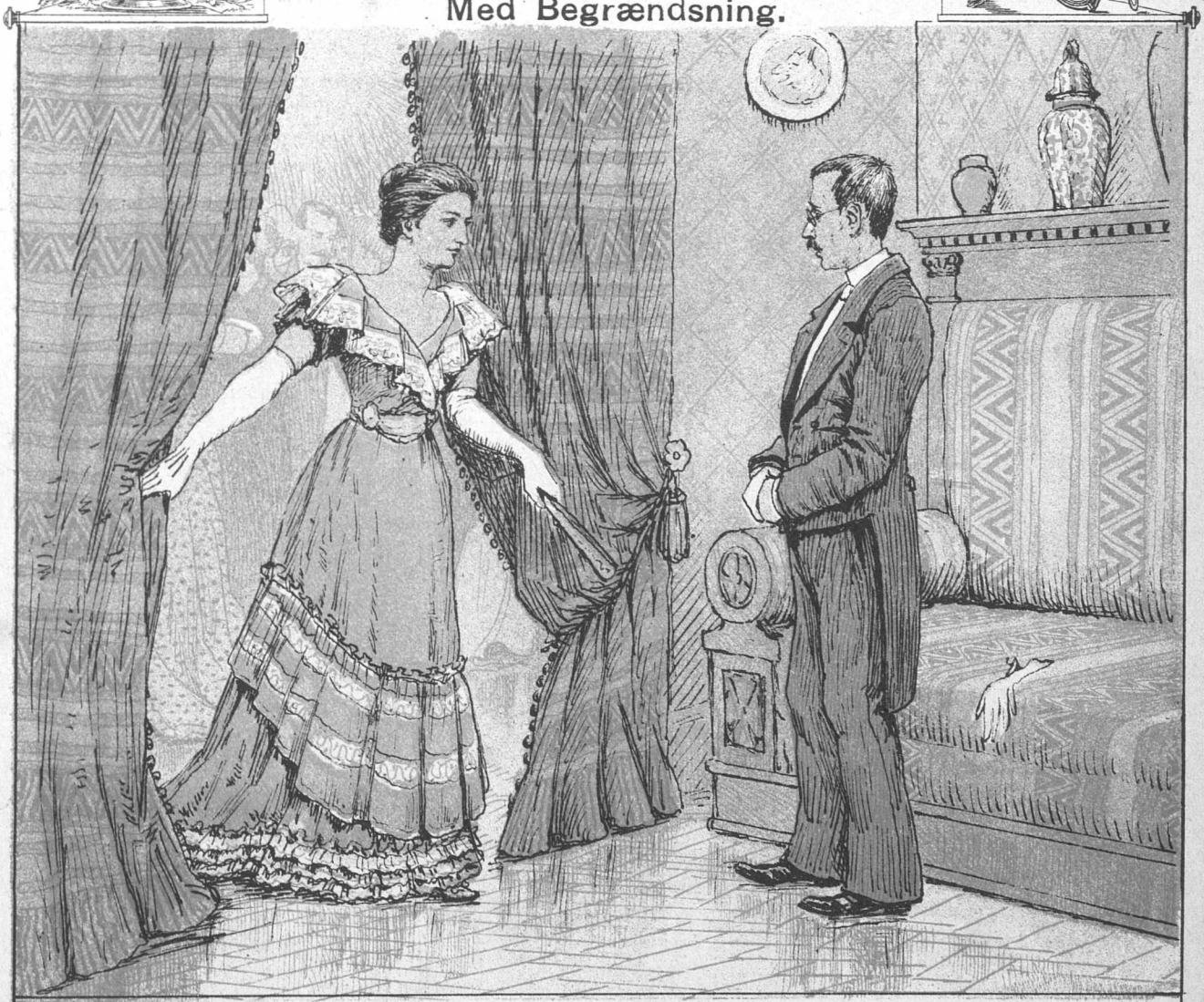

Damen: Hvorfor dandser De ikke, Hr. Bærentzen? Holder De ikke af Dands?
Herren: Aa jo, jeg kunde saamænd nok lide at dandse, men Musikken forstyrrer mig, og min Dame er mig i Veien.

En Dommedagsbasun ved Vesterhavet.

Ved Thyborøn forleden Dag
Paa Halvt man heised' Flag ved Flag,
Der smælded' skarpt for Vinden,
Mens Vesterhavet, Kluk i Kluk,
Det blanded' sine dybe Suk
Med Taarerne paa Kinden.

Man drager did fra Fjernt og Nær
Alt til den triste Jordefærd
Af Havets bolde Sønner.
Til Kirken vandred' hver en Gjæst;
Der vilde de med Stedets Præst
Forene deres Bønner.

Og Vinden bed, og Kulden sved,
Men der var Haab og Kjærlighed
Blandt dem, der gik til Kirken.

De vilde sige Tak til dem,
Der vandred' til det store Hjem
Fra deres travle Virken,

Man vented' nu en Smule Trøst,
Et kjærligt Ord, en venlig Røst,
En Klang af Harpetoner;
Da kom der — ja, det var lidt stivt! —
Den rene Edder og Forgift, —
Hvislen af Skorpioner!

Skam for den Pharisæer, som
Her kasted Steen og Straffedom
Midt i den dybe Smerte!
Enhver i Følget vel forstod,
At denne Præst ei mangled' Mod,
Men ganske vist et Hjerte!

Tidstavle for Novembermaaned.

Den 5te. „*Punch*" holder 20aars Jubilæum. Concurrenterne anlægge i Dagens Anledning den gule Farve som Hovedfarve.

Den 6te. Skolelærer og aspirerende Lægprædikant Christensen Stadil anmoder Folkethinget om Tilladelse til at præke ogsaa i Kirkerne.

Den 8de. Folkethingsmand Bramsen indbringer et Lovforslag om, at vore Kamre skulle være Enighedskamre.

Den 10de. Den liberale Vælgerforening holder Jubilæum, Bing giver Wiinblad Broderkysset, og det proclameres, at de Liberale er blevne Radikale, saa nær som Damerne, der ved Ballet ere særdeles liberale.

Den 11te. Landsthinget halshugger Albertis Lovforslag om at

give Landmændene en lille og Godseierne en stor Almisse.

Den 13de. Der idømmes den dannebrogede Journalist Oscar Madsen en Højesteretsbøde som en Souvenir om hans glade Ungdom i „Kebenhavn". Som bekjendt, skrev han tugtigt, da han brændte sine Skibe.

Den 15de. Paa Hr. Fallesens Anstalt opføres Gunnar Heibergs „Kunstnere", der dog ikke var noget Kunstværk. Dette beklagede ogsaa E. B. i „Politiken", men han forsikkrede, at alle Heibergs kommende Skuespil vilde blive det.

Den 17de. „Hvad-vi-vil"-Qvinderne holder Protestmøde imod „Hvad-vi-kan"-Qvinderne. Paa Mødet godtgjøres det, at Qvinderne hverken vil eller kan. Undtagen snakke og slaaes.

Den 18de. Agrarerne holde

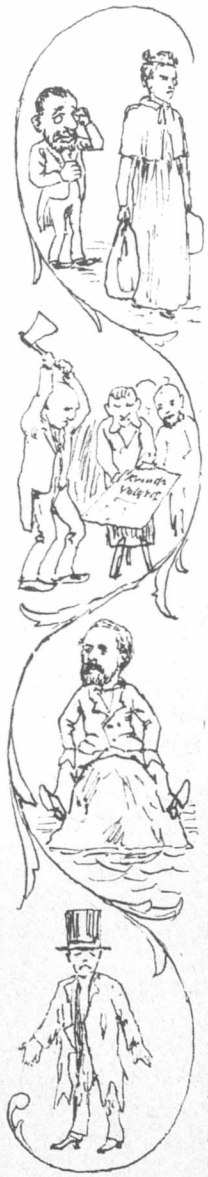

Generalforsamling i Odense, vedtage Program, foreskrive Regjeringen Lovforslag og smide Pressen ned ad Trapperne. Justitsraad Friis fra „Fyens Avis“ vinder Udødelighed.

Den 20de. Frøken Dons reiser til Udlandet paa ubestemt Tid. Robert Henriques ved „Dannebrog“ græder, for nu har han mistet et herligt Stof til Skjændeartikler.

Den 23de. Landsthinget opfører atter en Halshugning. Denne Gang er det Qvindens Rettigheder, der maa række Hals.

Den 25de. Bojsen indbringer i Folkethinget sex nye Agrarlove, som han har begaaet paa 24 Timer. Han blev da ogsaa sygmeldt Dagen efter.

Den 26de. Holger Drachmanns vinløvomkrandsede Digterskude strander paa Bonifaciusskjæret. Der aabnes Underhandlinger med Switzers Bjergningsentreprise.

Den 29de. Miss Lotti Foy og Flamen Ricca forlade Kjøbenhavn; den Første medbringer i sin Kuffert 80,000 knuste Hjerter, den Sidste reiser bort med et lignende Antal sønderrevne Trommehinder.

Den 30te. Dagmartheatret opfører Gjellerups „Kong Hjarne Skjald“. I sidste Akt faaer Hr. Martinius Nielsen desværre ikke Leilighed til at vove sin nye Pels, men maa nøies med en Stodderkaabe. Forfatteren spiller selv sidste Scene, men har heller ingen Rolle. — Det er sandt, disse Begivenheder foregik egentlig først den 1ste December.

Aucassin og Nicolete.

Et oldfransk Kjærlighedsdrama fra omtrent 1200 Aar paa hin Side vor Tidsregning.

Oversat med Forfatterens Tilladelse

af

Sovs Mikkelsen.

Skal jeg sige, hvem de ere, hvorom her vil blive talt? Ja, han, Aucassin, tjener i Kongens Hird som Høvitzmand, og hun, Nicolete, er Terne hos Marquetenderen.

nu siges og fortælles og berettes der.

Lieutenant von Aucassin angede Kjærlighed til Nicolete og drømte om hende Natten lang og den lyse Dag. Og listede han sig i den dystre Midienattens Stund til Teltet hen, der hun, Nicolete, slumrede paa Bolstre saa bløde.

nu synges der.

Nicolete, Duekrop,
Luk dit Vindues Skrue op.
List paa bløde Mocassin
Til din egen Aucassin.

nu siges og fortælles og berettes der.

Han gik til hendes Leie hen, og det var hvidt, og han skuede med dybtblaanende Blik mod Strømperne hendes, der vare sorte. Og da satte han sig paa Stolen der, legende med Sengelinets bløde Flige imellem sine de haarde Hænder. Under Linet klart tegnede sig yndeligt Nicoletes ene lillebitte Been.

nu synges der.

Vi Pigebørn er uerfarene,
Og han var Lieutnant ved Husarene

nu siges og fortælles og berettes der.

Megen og stor Ballade blev der udi Leiren. Til Gamlingen, der var Oberhøvitzmand ved Aucassins Esquadron, bragtes der Ordelyd og Sqvaddertale den Nat om, der Aucassin hos Nicolete til Stede var. Og sagde han, Oberhøvitzmanden:

„Sligt kan ei haves! I vores Have maa plat ingen Baller laves.“

Kom der da sidenhen Ordre til Lieutenant von Aucassin, at han den Kjærlighed slippe maatte, naar ei han med et slet Exempel de gemene Soldater foregaae vilde.

nu synges der.

Men Aucassin han vilde blæse
Den Oberhøvitzmand en Trompete;
Saa førte han bort i Portechaise
Sin lille elskede Nicolete.

nu siges og fortælles og berettes der.

Løb da Aucassin af Lande med Nicolete og lod sig til hende vie i en Landsbykirke, men lykkelige Dage oprandt for de to Elskende, deres, hvis Historie her forteligt er trykt paa Papir fra de keiserlige Fabrikker i Honolulu, men ogsaa ere at faae i en billigere Udgave.

Omgang med Mennesker.

— Hvad tager Deres Søn sig for?

— Han er Statist ved Theatret og spiller Aben i Tryllefløiten. Aa, det kommer os saamænd ikke saa meget an paa den Krone, han faaer pr. Aften, som paa, at han kommer lidt ud iblandt Folk og lærer at føre sig.

Rehabiliteret.

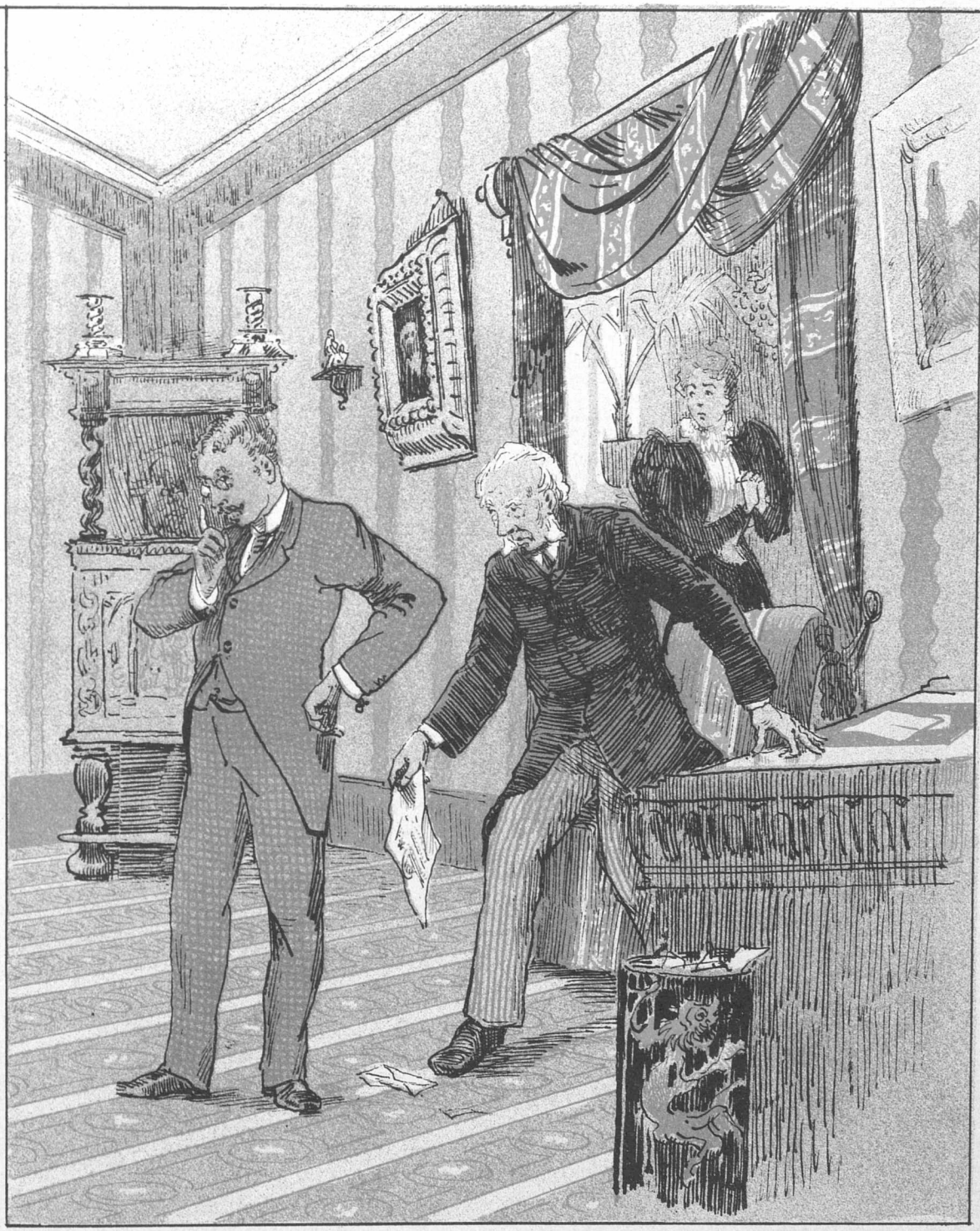

Svigerfaderen: Aa, jeg er ruineret! Alt er tabt!
Svigersønnen: Hm! — Saa har jeg altsaa dog gjort et Inclinationsparti.

Den Hagemannske Colonnade.

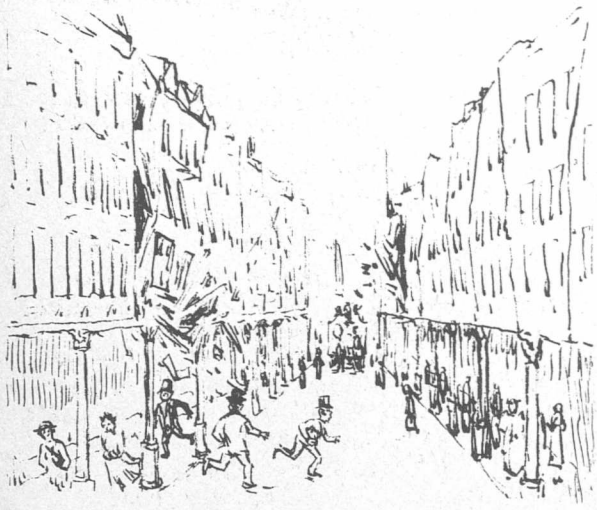

Mel.: Conferentsraad Wegener den brave.

De har vel hørt om Manden, der vil lave
Fredriksberggade om paa ny Façon?
Vores kjære Kjøbenhavn vil han begave
Med en Gade, der skal være fin og fjong.
Den skal blive saa flot, at alle Fremmede
Ved at see den maa sige, dybt beskjæmmede:
»Was ist das?« »Qu'est-ce que c'est?« »Emme klemme
Bommerutski!« — Vi har ikke Magen hjemme!

Manden med Idéen han vil nemlig pille
Hele Nederdelen væk paa hvert et Hus
Der i Gaden, og for Murværk vil han stille
Nogle Søiler med forgyldt Krusedus,
Under Førstesals Gulv skal Folk saa glade
Kunne promenere i en Colonnade,
Og ved Blus — de elektriske — som skinne der,
Gaae og see paa Butikernes Vinnever.

Hvilken Tid vil for »Blomsten« ei oprinde,
Naar den blomstrer bag Colonnadeglas,
Hvilken Fremgang for hver en Mand og Qvinde,
Hvis Forretning faaer Colonnadeplads?
Der vil blive et Tilløb — allefallesen
Hos Morville, hos Hansen og Callesen,
William Christensen — og eiden bli' rueffen, den
Colonnade, for Cornelius Steffensen.

Dog, Forsigtighed maa til, naar Arkitekten
Med den Ombygning giver sig i Lag,
Hvis man ikke paa sin Hat vil føle Vægten
Af et Par Etager og et Stykke Tag.
Under dette Foretagendes Tilblivelse
Holde Husene sig nok ved Stivelse,
Men imens de bygger denne Colonnade,
Dreier kloge Folk vist om ad Vestergade.

Universitetets Prisopgaver.

»*Punch*« besvarer herved Kjøbenhavns Universitets Prisopgave om Symbolismens Berettigelse og Begrændsning i Digtekunsten:

Berettigelsen er utvivlsom; Litteraturen bør have Ret til at drive sine Faar ind paa nye Græsgange, naar de gamle ere afgnavede, og Symbolisternes Lammehaler ere de Bannere, der indvifte en ny Æra og sætte Krandsekagen paa Solness-Kirken. Snoede ømt i hinanden vandre Lammehalerne parvis ud af Faarefoldens Huler, efterladende paa deres Vei de kosteligste Perler af det ædleste Udspring. Nogle

kalde dem Bønner, vi foretrække Perlebønner. Vandalisme var det, ikke at bevare disse rige Skatte for Nutid og Fremtid. De gamle Templer ere faldne i Grus, men stolt kneiser Taarnet paa deres Ruiner. Se her Udsigten fra dets Tinde: Et grøngraat Land med violette Huse og døde, sorte Popler, i hvis Toppe en blegrød Aftenvind suser. Guldgule Violer blomstre i blaa Farvetinter mellem Engens høirøde Græs og lilla Kløverhø. Grønne Køer græsse fredeligt sammen med kornblaa Heste og møddinghvide Svin. Storken fløiter sin Aftensang, og Kragens melodiske Triller klinge blødt vemodige hen gjennem den skjælvende, ultramarinblaa Natur. I fjerne Buskvæxters Qviste gynger sig den tamme Vildgaas, mens Gasen lægger sine Æg, o, sine Æg, runde og hvide som Billardballer, de underskjønne Æg, af hvilke til Vaaren en kobbergul Nattergal knæbbrende kravler ud. O, de Æg, og saa Speilæg, og Beuf, og heed Vin, og Chartreuse, og Champagne, og Qvinder — ja, Qvinder! Seer Du dem, hvor de græsse i Flok, Qvinderne? Hører Du dem vrinske? Svaiet som en Torsk i Dødskamp er

deres Ryg og Bug, runde og gule ere deres himmelblankblaa Øine. Deres Aande staaer langs hen med Jorden som koglende Em, som Mosekonens Bryg, som Hesteaande i Frostveir, som Dampen fra nære Møddingers befrugtende Gjæring, sød at aande som Duft af Dild, Duft af Skarntyde, som Røg af haremsparfumerede Cigaretter — aa, Qvinder, Qvinder! Hele

Naturen er Qvinde, vor Moder, vor Søster, vor Hustru, vor Elskerinde, vor Barnepige, vor indvendige Jomfru, vor Bedstemoder, vor Oldemoder og Fandens med! Saaledes er Qvinden, saaledes er Naturen! Alt og Intet, Himmel og Helved, Vaar og Høst, Sødt og Surt, Sort og Hvidt, Godt og Skidt — deilig, vidunderlig, idiotisk skjøn!

Begrændsningen er ingen, thi Alt er symbolsk, og Alle ere Symbolister. Enhver har Adgang til Litteraturen, naar han er genial eller gal. Smaa Idioter modtages med Taknemlighed, store med Begjærlighed. Selv Barnet i Vuggen er velkomment, thi ogsaa

det gjør, hvad det kan, og Villien til at producere er det Afgjørende. Saaledes er da Symbolismen og Fremtiden Et og det Samme. Inden næste Jul er vi Allesammen gale, spiltossede af Livets, Qvindens og Poesiens vilde Vin!

Oehlenschläger er død — Johannes Jørgensen leve!

»*Punch*« tvivler intet Øieblik om, at Universitetets Prismedaille vil blive tilkjendt os for ovenstaaende, formentlig udtømmende Besvarelse af Opgaven, og agte vi isaafald at anvende Medaillen i veldædigt Øiemed, f. Ex. ved at sælge den til Fordeel for Anstalten i Rahbeks Allée.

Aforismer.

Næringsbekymring. „*Dannebrog*“ er dybt rystet ved Tanken om, at det som Følge af Bagerstrike mulig vil gaae Glip af sin Julekage iaar. Hvorfor saa forslugen, kjære Dannebrog? De fik jo nylig en Kage paa 3000 Kr. fra Deres Provindscolleger, og de Nyheder, som den skulde være Erstatning for, var der ved Gud hverken Rosiner eller Mandler i.

*

Livet er Vanvid, og Ibsen er dets Profet. Det kongelige Theater har — til Grin for Alle, der ikke giver en sur Sild for Ibsens forlorne Livsbetragtning og finde, at intet af hans Arbeider bør spilles i nogen Saison — gjenoptaget „Bygmester Solness“ paa sit Repertoire. —

*

Geologi, Anthropologi, Molluscologi. Cpt. Jagd paastaaer, at Havbunden ved Jyllands Vestkyst er Brunkulsleer og Sand; Fiskerne sige, at den er Steen. — Cpt. Jagd paastaaer, at Fiskere og Bønder paa Vestkysten er to Racer, der see skjævt til hinanden; Fiskerne sige, det er Løgn. —

Det synes saaledes, at det ikke alene er i Østersspørgsmaal, at Hr. Jagd er incompetent. —

Rexiade.

(Frit efter Tordenskjoldsvisen til Melodi: »Holmens faste Stok«.)

Syng nu, Gutter blaa
Om en Redacteur af Vælten,
Af de sorte Smaa,
Emil Rex det hedder Helten.
Korsgaard med lidt Skræk
Husker ham som en Benaadet,
Skjøndt han i sit Blæk
Mod Justitsen tidt har fraadet.
Den Benaadning dog
Har ham grumme Lidet baadet,
Naar mod »Dannebrog«
Og »Kjøbenhavn« han slog.
Uha, uha, uha!

Men saa fandt han paa
I sin svare Nyhedsqvide
Udenlands at gaae,
Thi i Hamburg, maa De vide,
Findes der en Flok
Af de triste Existentser,
Som har aldrig Nok,
Og som ingen Fanden ændser.
I det Selskab han
— Ei blandt Byens Excellencer —
Trak sin Fangst iland
Af Elbens Muddervand.
Uha, uha, uha!

Rex med freidigt Sind
Sig liered med »die Armen,«
Snylted til dem ind,
Slugte deres Mad og Varmen,
Sprang i Badekar
Og blev skruppet med en Børste,
Til han renset var,
Idetmindste for det Første.
Foreløbig vil
Abonnenterne ei tørste:
De henvises til
Hr. Rex's Stodder-Spil.
Uha, uha, uha!

Brevkasse.

☛ Bidrag til „Punch“, der benyttes, betales med klækkeligt Honorar.

Ikke benyttede Bidrag kunne ikke ventes tilbagesendte, ligesom Red. ei heller kan paatage sig at svare enhver Indsender.

C. S. . . . Bidraget maa ialfald omformes noget for at kunne benyttes.

☛ Med dette Nummer følger et **illustreret Annonce-Tillæg.** ☚

„Naar Damer føre Krig."

Blandt dem, der sagde: »Hvad vi vil!«
Forleden gik det lystigt til;
De brave Qvinder var i livlig Feide.
De brugte Mund og Tunge rap;
Det syntes knap, som om man slap
Til Slutning for en Smule »Haandarbeide«.
Dog heldigvis det gik ei løs paa Neglene,
Men det er sikkert, der var Vind i Seilene.

PUNCH udgaaer hver Torsdag. Pris 1 Kr 50 Øre Kvart. (Enkel. Nr. e 15 Øre) Abonnement modtages i alle Landets Boglader; l. Kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa r, Bladets Kontor i Kjøbenhavn. **Kronprinsessegade 34.** (Telefon 3231)

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **L. Kragballe**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

21. Aargang. Torsdag den 14. December 1893 Nr. 51.

PUNCH.

En famille.

Moderen: Hvor tør dog Frk. Wengel sige Idiot til Dig?
Sønnen: Aa jo, det tør hun saamænd godt, for hun behandler mig ganske som sin egen Broder.

Forbud og Tilladelser.

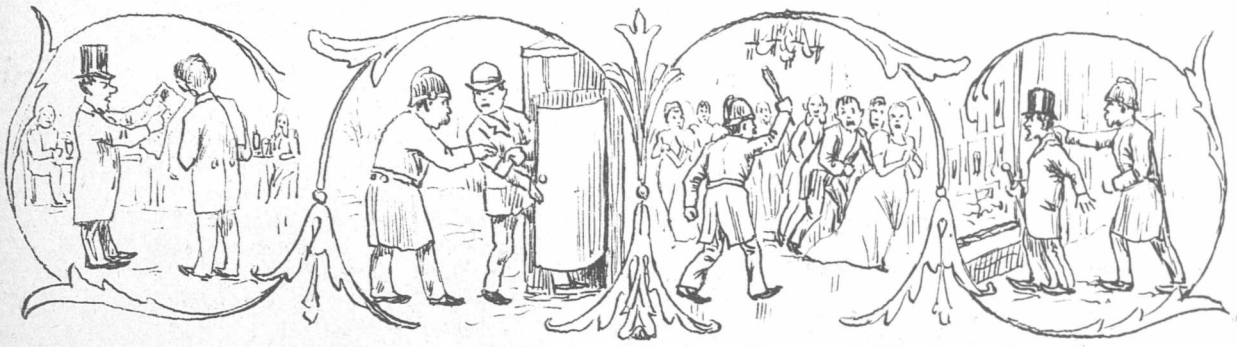

I fordums Tid en »allerhøieste
Tilladelse« var absolut nødvendig —
Og det blev paaseet paa det Nøieste —
For hver en baade an- og uanstændig
Fornøielse, der havde Charakteren
Af Publicums beskedne Amuseren.

Beridere og stærke Mænd og Sligt,
Der ønskede at give Forestilling,
De havde Alle allerførst den Pligt
At faae en »allerhøieste Bevilling«.
Det kunde nemlig uden dens Erhvervelse
Let blive dem den reneste Fordærvelse.

Grundloven kom, og nu var vi jo fri'.
Ja, mange Lænker brast, som forhen snæred';
Dog blev til Præster og til Politi
Den absolute Magt tildeels foræret.
Hos de Capaciteter da vi bade
Om, hvad vi maatte gjøre eller lade.

Der er nu snart et Forbud imod Alt;
Man neppe veed, om man tør gaae i Staden;
I al Fald er det vist, at Mulcter gjaldt
Det let for dem, der stille stod paa Gaden.
Brutaliteter uden Tal grassere —
Hvem hørte ei det raae: »De skal passere!«

Og vil man samles eller holde Bal
Og muligt see en Smule Extragjæster,
Til Danmarks store »Theodor« man skal —
Til Slutning med Attester vel fra Præster.
Er man saa ikke døbt og vaccineret,
Man bliver saare let infamt kasseret. —

O, høie Rigsdag! Du, vor Magistrat!
Faa os for slig Umyndighed befriet!
Lad Borgerne her i den danske Stat
Ei være Træl for Præst og Politiet!
Som Regel veed vi dog, at hele Suiten
Ei ubetinget hører til Eliten.

„Punch"s Yndlingsforfatteres Yndlingsbøger.

„*Punch*" har indhentet forskjellige Forfatteres egenhændige Udtalelser om, hvilke Bøger de regne for deres Yndlingsbøger, og af de 7599 Besvarelser, vi har modtaget, hidsætte vi her foreløbig Følgende:

Erik Skram: „Derude i Colbjørnsensgade". Amalie do.: „Sieur Gabmund". E. Brandes: „Tyngende tung" og „Min Broders Levnet". G. do.: „Enhver Profet er agtet i sit Udland". Holger Drachmann: „Fribytteren paa Østers-Øen". P. A. Rosenberg: „Professoren og hans Omgivelser". Hans Jæger: „Styg hærlihet". Mlle Ixe: „Moderne Kaalblade fra London." K. Gjellerup: „Kammerpottenovelle i P-Dur". Emil Rex: „Lumpacivagabundus". Kr. Arentzen: „Otte à ni Tidsaldere". Frk. Suenson: „Emilie Varklog". A. B. Thorson: „Svedskeprindsen". Robert Henriques: „Kun en Spillemand". Helge Rode: „En Overcomplet". Rudolph Schmidt: „Den indbildt Lyriske". Oscar Madsen: „Renegaten". Herman Bang: „Stuck-enberg". Henrik Ibsen: „Snodda Snabler". Johs. Jørgensen: „Unge Taarnugler". Bj. Bjørnson: „Det rabler i Tyrol og paa

Gausta". P. Nansen: „Julies Natbog". Viggo Stuckenberg: „To Fortællinger: I. I Udbrud. II. I Indbrud". Henning Jensen: Journalistisk-religieuse Kalk-, Klat-, Væg- og Stolpemalerier i den høiere Atheisme". Michael Rosing: „Pebermøer". Ove Rode: „*København*ske Pressesager" eller „Som man roder, saa ligger man". S. v. Huth: „Da min Oldemoder nedkom". Knut Hamsun: „Min Samtids Idioter".

Rimbrev

til min Ven Jens paa Landet.

IX.

En Smule Nyt fra vort gamle Theater.,
Domine Frater!
Ja, nærmest var det nu røde Plakater;
Med dem er det flydt,
Og det er jo ikke saa synderlig nyt.
Ovenpaa Simonsens store Gilde
Var han naturligvis meget ilde
Og holdt sig stille;
Underligt ei, at det arrirerede
Ovenpaa det, som han præsterede
I de Dage, da han jubilerede.
Hans Heiling væltede,
Medens i „Postillonen" vi æltede,
Og der var Halløi
Med „den kjære Familie" paa „Elverhøi";
Men Abonnenterne sagde: Føi!
„Bygmester Solness". er gjenoptaget,
Men har ei behaget.
Nei, alle disse Patientkomedier
Folks Humeur aldeles fortrædiger
Og foranlediger
Ikke den mindste „festivitas",
Men kun, at man der bliver utilpas.
Stykket begynder med tre Personer,
Der alle er syge —
Sikken en Bygge! —
Den Ene er gal og har sære Visioner,
Den Anden Lungeexpectorationer
Og hoster og klynker i hule Toner.
Den Tredie maa Skjærm for Øinene bære —
Ja, det er paa Ære
Den rene Misère;
Den Fjerde,
Der møder i samme Stue,
Er Husets sørgende, sortklædte Frue.
Jo, den Forsamling er ganske munter,
Men alt Humeuret gaaer reent herunter
I denne Vissenhed,
Al denne borgerlige „Zerrissenhed".
Saa priser jeg „Kjærlighed ved Hoffet".
En Smule almindeligt er vel Stoffet,
Men een Ting mangler dog ikke deri,
Og det er Ungdom og Poesi. —
I „Dagmartheatret" „Hjarne Skjald"
Har viist sig i en prunkende Hal
Med Gjald og Knald
Og prægtige Ridderes Mandefald. —
Ja, sikken et Bal! —
Lidt mørkt i Tonen,
Dog gik Ballonen,
Især da Forfatteren
Vakte Latteren
Ved tilsidst paa den aabne Scene
At vise sine de tynde Bene
Mellem to digre,
Vældige Krigere
Vilde som Tigere.
Ja, jeg siger det ei for at smigre,
Men Du kan roligt troe mine Ord:
Den lille Gjellerup er nu stor! —
Ja, vær nu fornøiet med, hvad der kom!
Papiret er fuldt, min Pen er tom.

Himmelbreve til en Borgmesters Børn.

Kjære lille Patteglut!

Som Du ligger der i Vuggen, tænker jeg mig Dig komme spaserendes ind til mig med Hovedet under den ene Arm og Benene under den anden. Under Næsen er der blèt en stor, tyk Generalsknebelsbart af dem paa en Alen i Høiden. Naar Du sætter Hovedet paa igjen er det svært, som den Bart klæder Dig.

Du faaer ikke dette Brev, for der er ingen Bund i Postkassen og vi har ingen Blikkenslager.

Har Du heller ikke?

Din o. s. v.

Fra Kongens Nytorv

I »Kjærlighed ved Hoffet« seer
Man Paludan Müllers Muse,
Der jublende baade dandser og leer
Med Skjælmen Amor tilhuse.
Ungdommeligt er det hele Spil,
Men Ungdom er det, vi trænger til.

og Jernbanegade.

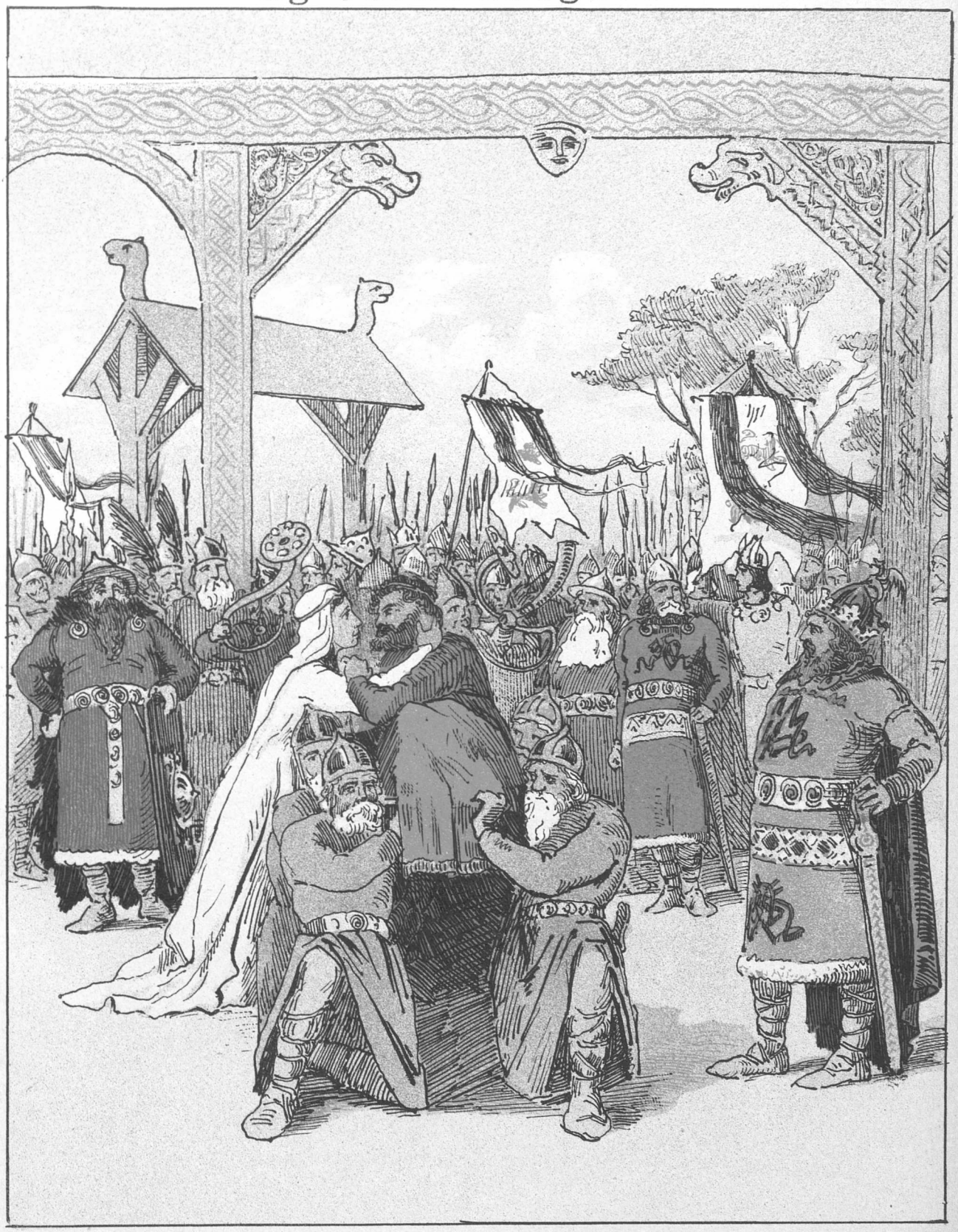

Kong Hjarne, Skjalden, ligger paa Baare;
Dronninge-Viven ham ofrer en Taare.
Kongen, hvis Sværd hans Død forvolded',
Stirrer kold paa Dødningeskjoldet.
Arrangementet er meget nydeligt, —
Digterens Værk er dog mindre betydeligt.

Kjære Peitermand!

Hele Egnen her er en eneste stor Sildesalat, men jeg sadler en af min Broders Hester og rider paa Ryggen af den op til Dig i Norje og tramper frem paa Tunet og spør, om det er her, En faaer de stegte Lammehalerne.

Og naar jeg saa er blèt tullet i Tepper og vandet med Konjak, saa snakker vi om, hvordan det var at være Peitermand og Digter for tusinde Aar siden.

Det snakker vi om, Du og jeg. Og om Hyæner og glubendes Torskehaler.

Eller burde de være Rødspætter, Torskene?

Din o. s. v.

Kjære Bamsetullen min!

Nu er jeg Robinson, og min Broder er Fredag hver Lørdag, for saa ruller han med Øinene sine, énogtyve Gange ruller han. Men i Dag er det Onsdag, og min Fader er Hr. Torsdag. Og jeg er paa Jagt i Spisekammeret og har Færten af en forloren Skildpadde.

Jeg skal gjemme Skjoldet dens til Dig, Bamsetullen. Det kan Du bruge, naar Du bli'er en stor Borgmester lissom Far Din. Et Skjold er godt, selv om det sidder paa Ryggen.

Kjender Du Østers, vesle Ungen min? For dem har vi mange af her. Gror der vel Østers paa Fjældene dere?

Din o. s. v.

„Erindrer De . . ."

(Et Sørgedigt.)

Mel.: Erindrer De, det var i Kongens Have.

Erindrer De, der laa i Skindergade
En pæn Butik med et idyllisk Præg,
Med Fars paa store, runde, hvide Fade,
Med Kjød af Oxe, Lam og Kalv paa Væg.
Bag Ruden saae man blanke Pølser gløde,
Lyoner-, Rulle-, Spege-, Cervelat-,
:|: Og der laa Svinehjerter, store, røde,
Og Tunge, smukt garneret med Spinat! :|:

Da kom en Mand, som sagde: »Den Menage,
Den kan ei ligge her, thi jeg har havt
En god Idée og laver en Passage
Til Skindergade hist fra Vimmelskaft!«
Vor Slagter blev af dette Slag bedøvet,
Faldt hen i sorgbetynget Drømmeri,
:|: Hvert Lammehoved bøied sig bedrøvet,
Fordi han gik saa tankefuld forbi. :|:

I mandig Vrede greb den Slagter Ordet,
Imens han klemte haardt en Prop af Kork:
»Mindst 20,000 lægges skal paa Bordet,
Før jeg skal vige for det nye New-Jorck!
Hvortil har man vel stemplede Contracter?
Er der ei længer Ret i Danmarks Land?
:|: Saasandt jeg sidder her en ærlig Slagter,
Skal Kongens Foged gjæste denne Mand!« :|:

Med Protokollen kjørte Kongens Foged
I mange Dage nu fra Sted til Sted,
Thi begge Parter havde immer Noget,
Mod hvilket Forbud skulde lægges ned.
Da møder en Betjent i Skindergade
Og siger: »Slagter, flyt nu ud, — bevar's!
:|: Nu falder Gavlen — vi kan ei tillade,
At Deres eget Kjød det bli'r til Fars! :|:

Da Morgensolen skinned' paa Ravagen,
Der havde ramt den Slagterbods Terrain,
Lød disse Ord fra Manden med Passagen:
»Nu skal min Slagter sættes ind igjen!«
O, Skjæbne! Dengang der var Tag paa Huset
De satte Slagt'ren ud i Veir og Vind,
:|: Og nu, da Alt er sunket ned i Gruset,
Skal han af Fogden atter sættes ind! :|:

Ved Kaffen.

. : . Aa, søde Fru Schrøder, maa jeg ikke lægge nogle Pakker af her hos Dem, det er Julepresenter, som jeg ikke gjerne vil have med hjem, og mellem Sagerne er der et Broderi, men det er rigtignok ikke færdigt, med tilhørende Garn, har De Lyst at arbeide lidt paa det, naar De har nogle ledige Timer saa maa De saamænd gjerne, men det maa endelig være færdigt til Fredagen før Jul, det kan De nok naae, og som De kan see paa Emballagen har jeg gjort mine Indkjøb hos Vettwessels, aa, de har faaet det aldeles storartet i det Halve af det store Palæ, der nu er bygget, det

tager sig rigtignok ganske anderledes ud end det kongelige Theater, men Vettwessels Forretning betaler sig jo ogsaa meget bedre end som Kammerherrens, og Fritz Grønbæk siger at der skal staae paa det nye Magasin du Nords Frontespise med forgyldte Bogstaver: »Herunder ligger alle Danmarks Kræmmere begravet«, og det kan der være Noget i, som Studenten sagde, da han saae i sit tomme Klædeskab, men siden vi taler om Klæder, maa jeg da ikke glemme at fortælle Dem, at jeg opgav det med Maleriet og bestemte mig for Silkekjolen, som jeg kjøbte saa rigeligt Tøi til, at der kan blive tre Bredder i Slæbet, og Livet har jeg allerede prøvet og jeg kan forsikkre Dem, at det sidder som det var smurt og lader Busten komme til sin Ret, som Directricen paa Systuen sa'e, men De maa forresten ikke troe, at jeg ganske har opgivet Maleriet, for Petersen og jeg tager hver sit Lod i Kunstnernes Bortlodning og da det gjælder et velædigt Øiemed kan jeg umulig tro, at Kunstnerne vil putte Nitter i Rouletten, det vilde da være en stor Skam, saa vi venter jo at faae et Par Billeder og sætter vort Haab til, at et af dem maa være singneret »Louise« eller »Marie«, for saa skulde vi saamænd gjerne give et Middagsselskab eller bespise en heel Vuggestue . . . men det er sandt, lille Fru Schrøder, har De seet, at de korte Kjoler igjen bliver moderne til Baller, saadan at Fodens, Vristens og Ankelens Ynder aabenbares, som der staaer i »Politikken«, og der staaer ogsaa, at til unge Piger vil heelt Hvidt være henrivende, Kjole, Strømper, Sko, Handsker, Alt hvidt — en blegrød Ungdom i en hvid Sky! det er nydelig sagt, man kan formelig see den, der har skrevet det, slikke sig om Munden og mimre med Næseborene . . . men undskyld, nu kan jeg virkelig ikke gi' Dem Gehør længer, kjære Fru Schrøder, for jeg saae før, at der blev kjørt op til Bryllup ved Helliggeistes, saa der skal jeg jo et lille Slag indenfor . . . Farvel, lille De, Tak for Kaffe og tænk saa paa Broderiet . . . Farvel, farvel!

Procentregning.

I Tivoli der længst er tyst og stille,
De mange Festens Dage er forbi,
C C. og Lumbye har hørt op at spille,
Og Portene er bleven smækket i.
Men nu — til Gjengjæld — for den fyldte Kasse
Der smækkes op, til Actionairers Fryd;
Ved Overskuddet de sig lystig gasse —
Procenten er dog Havens største Pryd.

Mens Actiehaveren med Saxen sidder
Og klipper stille henrykt sin Coupon,
Hans Øine svømmer, og hans Fingre stritter
Af Glæde over slig charmant Saison.
Han læser rørt den Thraneske Beretning
Om Tivolis forsvundne Jubelaar,
Gevinsten er ei længer kun en Gjetning,
Med Sort paa Hvidt Procenten herligt staaer.

Samtidigt skifter for hans indre Øie
I Mindernes Laterna magica
De Billeder, som ham endnu fornøie,
Fordi det var fra dem, hans Mønt faldt a':
Den Grotte blaa, de to og tred've Fester,
Og Frøken Gertha og Scheel Vandels Trop,
Og, *last not least*, 500,000 Gjæster,
Som med Procenterne gaaer lige op.

Nu er der altsaa Publicum tilbage.
Og Publicum afsiger denne Dom:
At Tivoli paa sine gamle Dage
Gaaer meer i Barndom, end man skjøtter om.
Det før blev regnet for en Stat i Staten,
Men nu, da Folk er bleven meer forvænt,
Der knibes utilbørligt paa Muskaten —
Hvornaar faaer Publicum mon sin Procent?

Aforismer.

Den fordærvelige Capitalisme. P. N., der vel qva „Digter" har følt sig ramt af Knut Hamsuns haarde Knoer i „Ny Jord", frakjender i „Politiken" denne Bog al Betydning. — „Socialdemokraten", endnu berust af Bings Broderkys, kommer sjokkende bagefter „Politiken" med en Kritik af samme Tønde. At Hamsun har fremstillet to hæderlige Grosserere i Bogen, har jo ikke stemt „Socialdem." blidere. Hæderlig Grosserer! Naa da!

Ligning af 1ste Grad (med een Ubekjendt). Maleren Asmus Carstens, der, før Brygger Jacobsen ophøiede ham til Dogme og prakkede hans Statue paa Kbhvns. Commune, var omtrent ubekjendt for Verden, har faaet en til hans Epokegjøren svarende epokegjørende Transport, der efter „Dannebrog" foregik „paa en af Bryggeriets Vogne, som var forspændt et Par svære Heste." Altsaa saaledes:

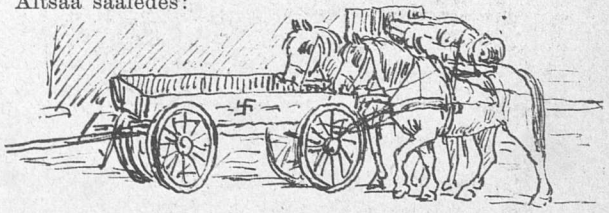

Musikhistorisk. Kammermusikforeningen skal i Anledning af Foreningens 25-aarige Jubilæum have opfordret forskjellige Malere til at illustrere Kammermusikkens Udvikling fra Bachs Sonater og lige ned til Trarataboomdeay.

Brevkasse

L—p. For vor Skyld ingen Alarm.
F. C. H. Ja, saa abonneer De bare paa „Dannebrog".

„De er sure."

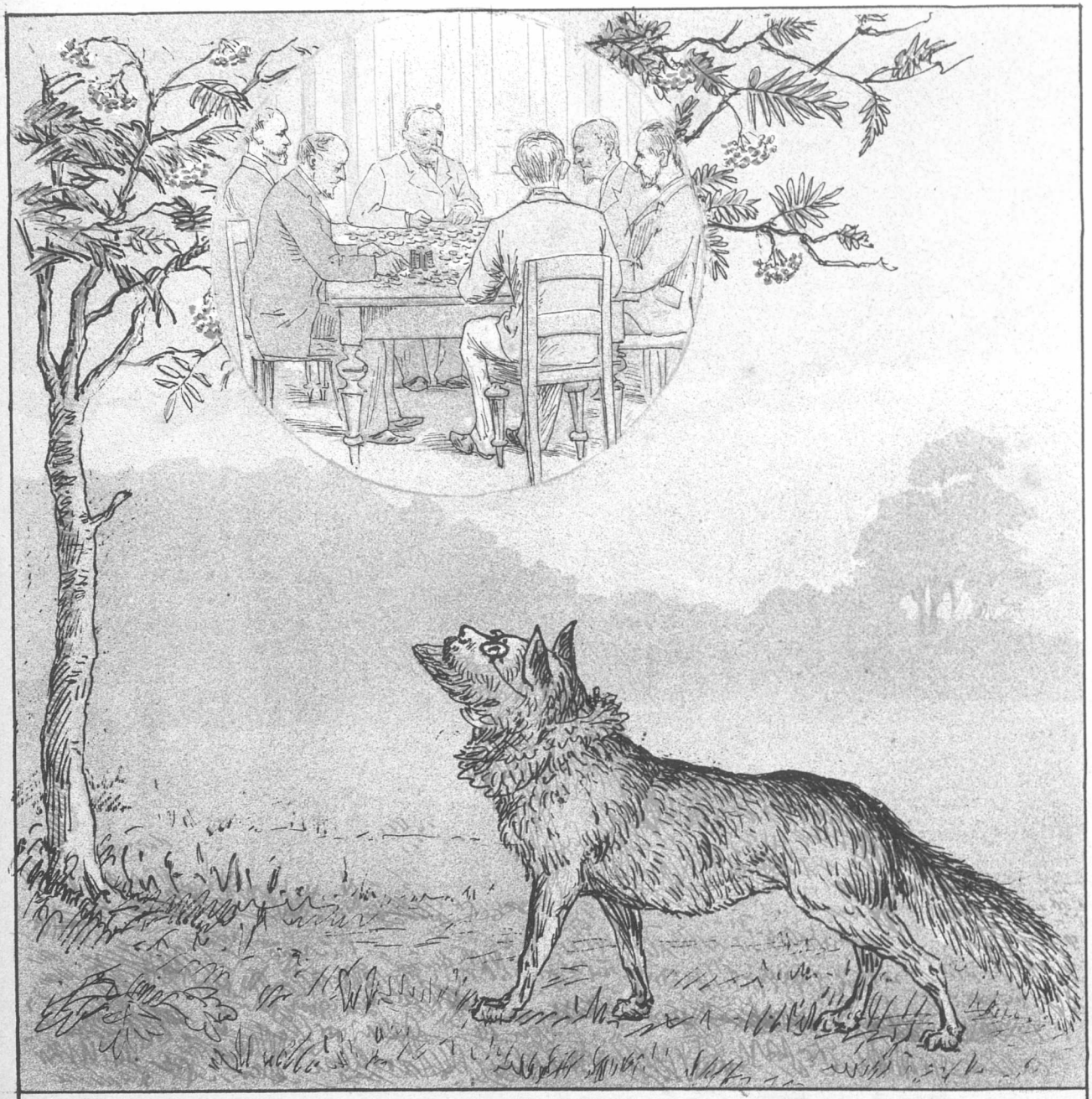

De Penge, som efter den ulykkelige Vind
De »Satans« Journalister rundhaandet samled ind,
De er sure som Synden, sagde Harboøres Præst,
Da man »werfed« ham paa Grund af den nidkjære Blæst,
Han gjorde paa Ryggen af sin Helveds høie Hest.

PUNCH

udgaaer hver Torsdag. Pris 1 Kr 50 Øre Kvart. (Enkel. Nr. 15 Øre) Abonnement modtages i alle Landets Boglader; Kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn. **Kronprinsessegade 34.** (Telefon 3231)

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af L. Kragballe, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

21. Aargang. Torsdag den 21. December 1893. Nr. 52.

PUNCH.

Slumpelykke.

Fruen: Jeg hørte idag, at Grosserer Holm skal være Eier af 400,000 Kr., og tænk, jeg gav ham en Kurv for 3 Aar siden.

Manden (sukkende): Ak ja, der er jo Mennesker, der altid har Held med sig.

Nu vil vi Alle spare!

Mel.: »Lad dadle Qvinderne, hvo vil!«

Ja, Sparsomhed. det er en Pryd,
Hvorfor sit Byraad man bør prise,
Naar det vil øve denne Dyd
Som sexogtredive ægte Vise.
Iaar af Kjøbenhavns Budget
Man kan nu tydeligt erfare,
Der staaer paa Stadens Regnebrædt:
Nu vil vi Alle spare!

Ved hele denne Sparsomhed
Der er dog et forbistret Aber,
Thi om vi vinder, Ingen veed,
Hvad eller om vi muligt taber.
Det er jo overmaade klart,
At det kan ikke Sagen klare,
At man blot siger i en Fart:
Nu vil vi Alle spare!

Paa Hospitalerne man gjør
Iaar exempelvis det fine
Experiment at spare Smør
Og klare sig med Margarine.
Og ydermeer Parolen lød
Paa dette noget mindre Rare:
Paa Klæder, Lønninger og Brød,
Der vil vi ogsaa spare!

Ja, Sparsomhed kan være god,
Men overalt den ikke passer,
Og ikke just Enhver forstod
At lave gode Sparekasser.
Af megen Fordeel gaaer man glip,
Ifald man ikke skyer den Snare,
Der er i et borneert Princip
Om altid kun at spare.

Ravnekrogs Forskjønnelsesforening

holder

extraordinært Bestyrelsesmøde.

Formanden, Toldforvalter Kratzboerst: Jeg har sammenkaldt Bestyrelsen i Anledning af det gemene Angreb, der i et herværende Organ, hvis Navn Anstændighedsfølelsen forbyder mig at nævne, er rettet imod os, fordi vi ikke kan faae noget Smukt ud af Vognmand Hammels Mødding, der ligger ud til Kjærlighedstien, mellem „Smutten" og „Rottefælden." — Hvad mener mine ærede Collegaer i Bestyrelsen?

Handelsgartner Gravensteen: Maa det være mig tillad at see bort fra Møddingen, som der i landskabelig Henseende ikke lader sig gjøre Noget ud af, og foresla', at vi istedesfor ta'er fat paa Beplantning af Gammelgaardsstien. Jeg har netop saadan none deilige og prisbillige Kastaniestiklinger . . . .

Sæbesyder Knurresen: Jeg foreslaer insubordinært, at vi planter Kastangnierne langs med Vognmandens Mødning.

Kasserer, Kjøbmand Knap: Maa jeg gjøre opmærksom paa, at vor hele Kassebeholdning bestaaer af 11 Kr. 33 Øre, inclusive udestaaende Restancer til Beløb 1 Kr. 50 Øre, og saa skylder Foreningen 3 Kr. for Flaglinen til Stangen ude paa Søbakken.

Lærer, Cand. theol. Lammetofte: Hvor Sindene ere opladte for en stor Sag, der komme Pengene nok. Det baader kun lidet at synge: Du er rig, Du er deilig, o Syd! . . .

Bødker Spunds: Vi er da heller inte beliggendes saa meget sydlig . . .

Lammetofte: Maa jeg bede den ærede Formand...

Knurresen: Om at sla' Spundsen i!

Spunds: Tak for Sæben, Knurresen!

Formanden: Stille, mine Herrer! Det er Hr. Lammetofte, der har Ordet.

Lammetofte: Ville vi sige: „Jeg troer, der er

skjønnest i Danmark," da maa vi bringe Offre. Jeg foreslaaer at skjule Vognmandens — hm — Affaldsdynge bag et Espalier med stedsegrønne Grøntsager . . .

Gravensteen: Hør! De haves paa Lager.

Knurresen: Maa jeg anbefale min immer stedsegrønne Grønsæbe . . .

Lammetofte: Befolkningens Skjønhedstrang maa tilfredsstilles, om det saa skal koste de 11 Kr. 33 Øre, og fordres der flere Penge, saa skal jeg med Lethed faae arrangeret en Hazar — — Bazar, vilde jeg sige . . .

Manufakturhandler Modest: Dersom der skal laves Bazar, saa melder jeg mig ud af Forskjønnelsen, om saa Candidat Lammetofte kalder mig en Voxpopuli, som da vi sidst var sammen, og jeg vil sige paa ligesaa god Latin, at han er en Bazarius Hansnarius . . .

Formanden: De Herrer ville vist indrømme, at Forhandlingerne begynde at blive noget svævende . . .

(Han gaaer hen til Vinduet).

. . . Men hvad er det! Dernede gaaer en fremmed ung Mand med en af Byens kjønneste unge Piger under Armen . . .

Alle styrte ud paa Gaden, kun Formanden bliver tilbage. Staaende ved Vinduet følger han de to Unge med Blikket og siger:

Saadan et Par tjener sgu da ogsaa til en Byes Forskjønnelse.

Et Carbolvandsdrama.

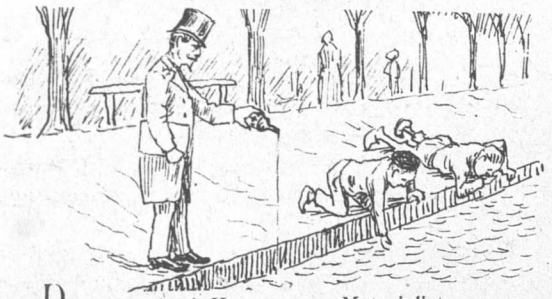

Der var sig i Horsens en Materialist —
Historien er trist,
Men det er nu vist —
Og Materialisten hed Nielsen.
Han brygged Carbolvand i Tøndevis,
Og Tugthusfangerne sang hans Pris,
Men nu han beklager sin Brygnings Forlis,
Og klage gjør Fangerne ligervis,
De frygter med Rette for deres Helsen,
Thi Høiesteret gav Nielsen paa Pelsen.

Det var for Hr. Nielsen en sørgelig Stund,
Da Assessor Lunn
Oplod sin Mund
Om al den fortyndede Syre,
Mens drastisk han malede graat i graat,
Hvordan Apothekerne gik bankerot,
Hvis Loven dem stillede saaledes blot,
At Materialisterne lige saa godt
Som de kunde Giftblanderlysten styre
Og med Carbolvand Mennesker myre.

Hr. Arntzen, en Mand heelt snild og klog,
Et Blad opslog
I Fornuftens Bog
Og talte til Retten saalunde:
»Til Redning for Nielsen De prøve kan
At blande i Sortedamssøens Vand
En Pot af Syren — mon saa det gaaer an
At kalde det Gift i almeen Forstand
Og sige, at de, som drak, gik til Grunde?
I saadan Logik kan min Tanke ei bunde!«

Ak, Loven er streng, og Retten med.
Til stor Fortræd
For Nielsens fra Fæd-
-rene arvede Frisyn paa Sagen,
Slog Høiesteret ved Votering fast:
Carbolvandssalg er en hæslig Last,
Og Giftprivilegiet hurtigt brast,
Hvis ei vi bremsed Hr. Nielsen i Hast.
— Paa slig Vis kom der en Dom for Dagen,
Hvortil man ei før eller siden saae Magen.

Aforismer.

Dusinmennesker. Efter fem Fjerdingaars Høitryk kan Firmaet Olsen & Henriques notere en Fremgang fra 11 til 12, hvorefter Maculatur noteres 2 Øre høiere paa Børsen.

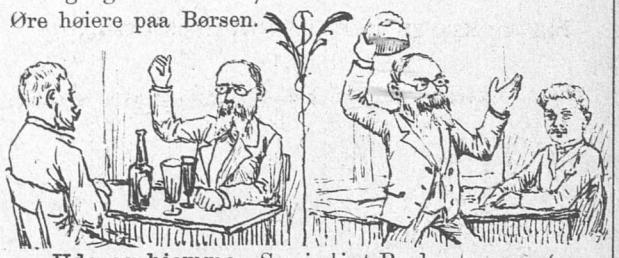

Ude og hjemme. Socialist-Redacteuren (paa Caféen): Ja, det er skammeligt med det Anarkistpak. Gud være lovet, at Socialismen ikke har udsaaet Frøet til den SlagsAfskyeligheder! — (Paa Redactionscontoiret 1 Time efter.) Bravo! Saadan skal det være! Atter har Socialismens Lære sat Frugt i en heroisk Handling! Leve Vaillant, Frihedens, Lighedens og Broderskabets heltemodige Forkjæmper!

*

Agraropgaver. I den nærmeste Fremtid vil der opstaae en heel Agrarlitteratur som Følge af, at en herværende Bladfabrik har udsat Præmier for de bedst befrugtende Artikler om Faareklipning, Meietiden for graa Ærter og en forbedret Construction af Hundehuse. Præmierne ere: I. En Guldbryllupstokrone. II. Et Ravrør. III. EnFribillet til „Kisten". — Børn det Halve.

Man spricht Deutsch.

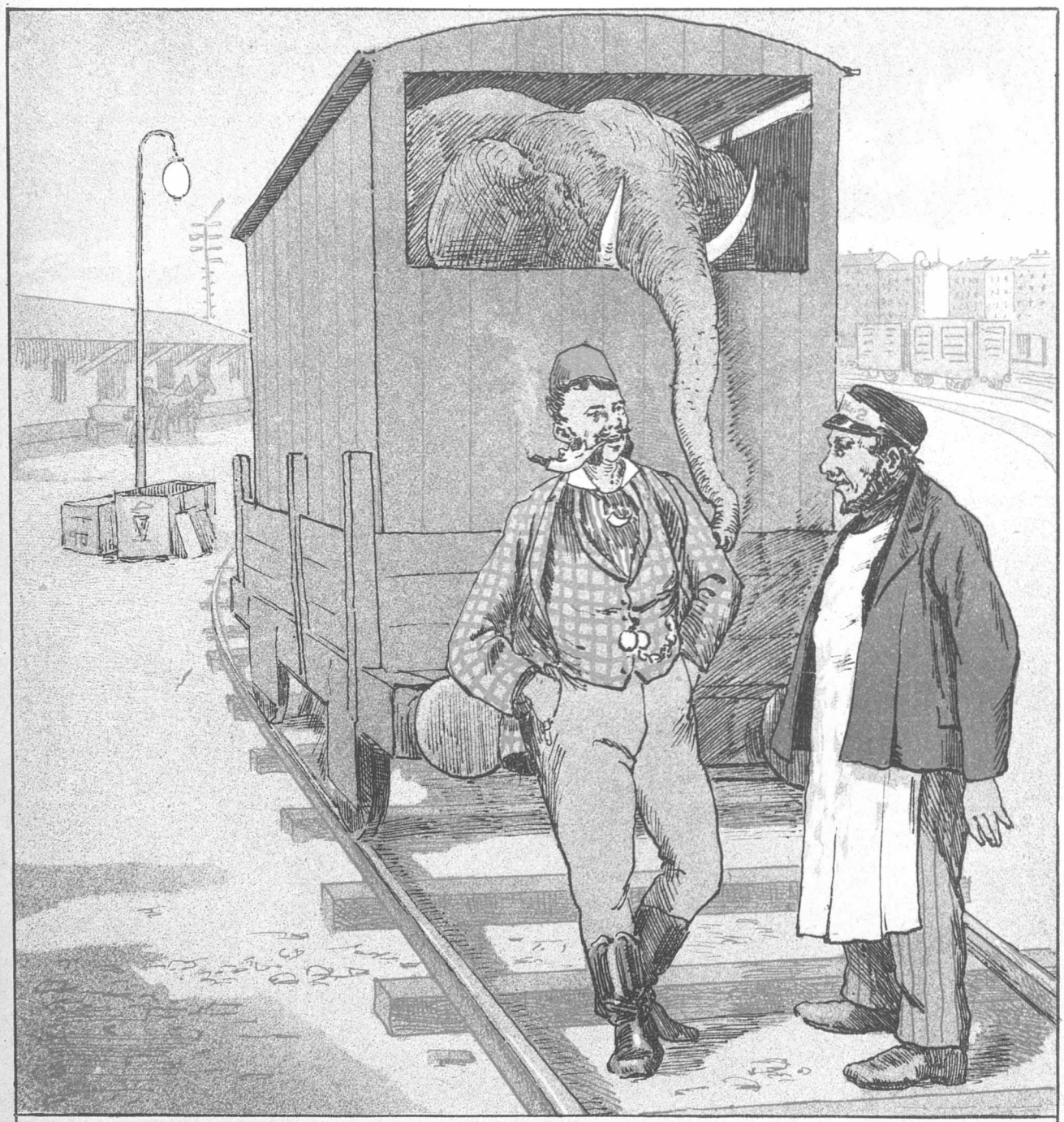

Danskeren: Sind Sie Eier von dieser Elefant?
Tydskeren: Nein, die Elefanten legen keine Eier.

Det gaaer op.

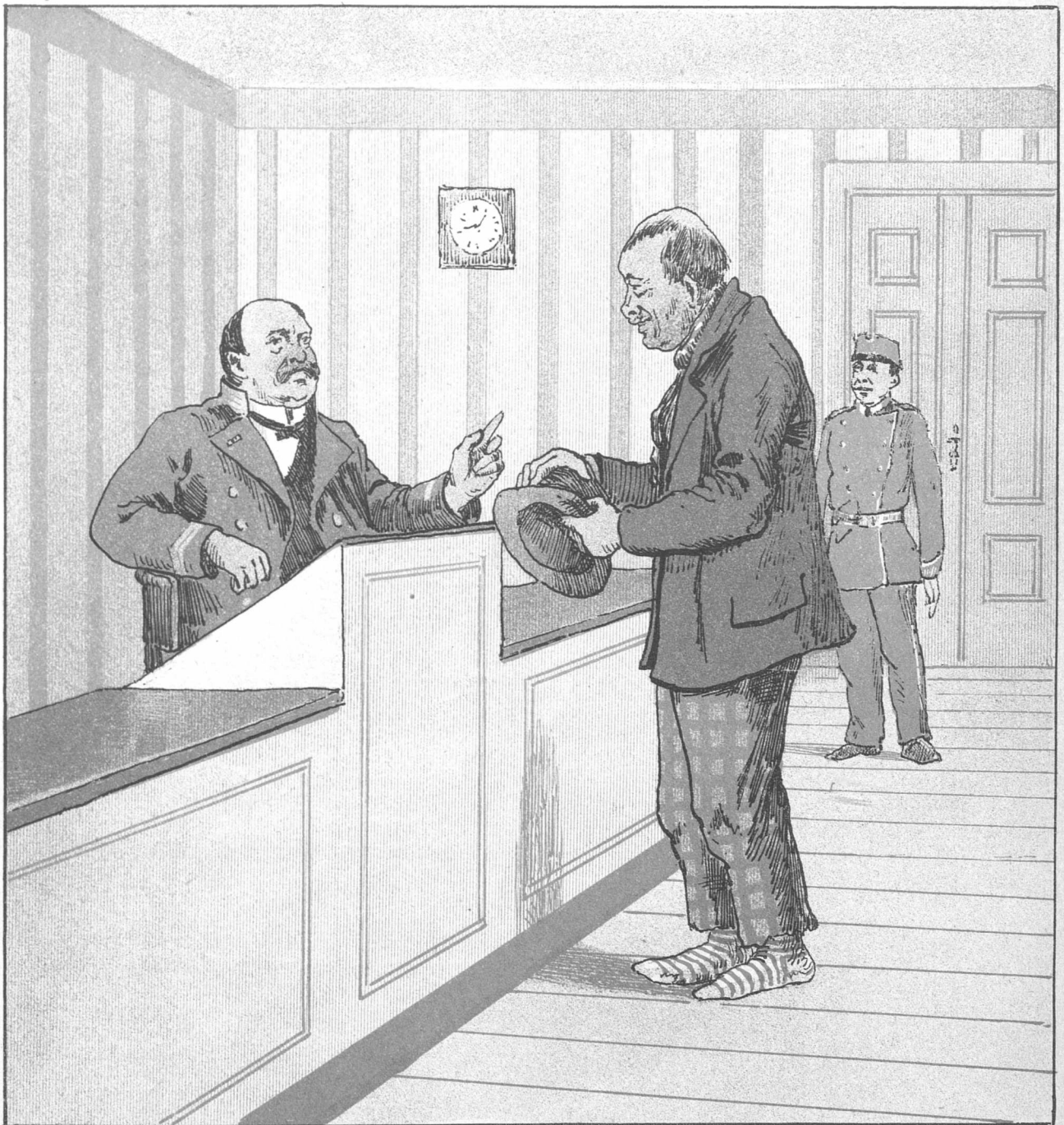

Assessoren: Naa, De tilstaaer altsaa, at De har stjaalet Kartofler fra Deres Nabo. Hvorlænge har De drevet den Trafik?

Den Anklagede: Jeg har taget 1 Skjeppe hver Dag i 5 Dage.

Assessoren: Altsaa 5 Skjepper. — Men De er kun beskyldt for at have taget 1 Skjeppe hver Dag i fire Dage i Træk.

Den Anklagede: Ja, men den 5te Skjeppe henter jeg iaften.

Et Overmenneske.

Mel.: Visen om Borgmester Tschech.

Grum, hjerteløs og fræk —
Ding, dingeding, ding, ding —
Nys Pastor Vilhelm Beck —
Ding, ding, dingeding, ding, ding —
Talte, som han kunde bedst —
:: Dingeding, ding, ding ::
Om den eiegode Præst —
Dingeding, ding, ding, ding, ding —
Ovre der ved Harboøre
Dingeding, ding, ding, ding —
Menigheden spidsed Øre. —
Dingeding, dingeding, dingeding, dingeding, ding, ding.

Hvad Præsten havde talt, — ding, ding . . . .
Fandt han nu ei saa galt, — ding, ding . . . .
Fiskeren var Syndens Barn, — dingeding . . . .
Ret et umaneerligt Skarn; — dingeding . . . .
Nu i Helveds svare Pøle — dingeding . . . .
Kjærligheden faaer han føle — Dingeding . . . .

„Jeg, Pastor Vilhelm Beck, — ding, ding. . . .
Sagde han nok saa kjæk, — ding, ding . . . .
„Jeg med samt min Menighed — dingeding . . . .
Af slet ingen Synder veed; — dingeding . . . .
Fra den Yngste til den Ældste — dingeding . . . .
Er vi Allesammen frelste.“ — Dingeding . . . .

Hele hans Berømmelse — ding, ding . . . .
Ligger i Fordømmelse — ding, ding . . . .
Af hver dansk og ærlig Mand, — dingeding . . . .
Der ei netop er som han: — dingeding . . . .
Altid fromme Ord paa Tungen — dingeding . . . .
Og forresten — Pengepungen! — Dingeding . . . .

Er ikke Vilhelm Beck — ding, ding . . . .
Grum, hjerteløs og fræk — ding, ding . . . .
Naar han vil, at vi skal troe, — dingeding . . . .
At Hr. Madsen og Hr. Moe — dingeding . . . .
Holdt en ret og christen Tale — dingeding . . . .
Da de gjorde hin Skandale? — Dingeding . . . .

Reclame.

Det Preitzelske Forlag.

Det Preitzelske Forlag har iværksat en Prisnedsættelse, hvortil Magen aldrig er seet. Størstedelen af de Mesterværker, der har skabt Firmaets Renommé, sælges med 95 Procent Rabat.

Forlang altid det Preitzelske Forlags prisnedsatte Bøger og modtag intet Andet, selv om det udgives for at være »lige saa godt« eller »akkurat det Samme.«

Anbefalende Attester ligge til Eftersyn paa Forlagets Contoir.

Paa Grund af Firmaets Sammensætning er

Analyse umulig.

Overalt udleveres det Preitzelske Forlags prisnedsatte og yderst nedsættende Prisfortegnelser. De faaes gratis, med Annonce paa Bagsiden, 5 Exemplarer ad Gangen, og foreligge allerede i

8de Oplag!

Den store Litteraturs Skatte sælges uden Personsanseelse til Priser fra

10 Øre, 10 Øre, 10 Øre!

500 Kulier ere indforskrevne fra Kina til Expedition af Ordres.

Immer munter, munter, munter, mine Herrer!

Det Preitzelske Forlag overbyder al Concurrence! 700,000 færdigsyede Bøger haves paa Lager, og Enhver, der kjøber for 10 Kr., faaer en elegant Wienerhat gratis. Den, der kjøber for 25 Kr., faaer en Vinteroverfrakke og 6 Kammerdugs-Lommetørklæder.

Hæng i, Kjøbenhavner!

Nu er det Tid at fylde sit Bogskab med Litteraturens Mesterværker!

10 Øre for Voxne, det Halve for Børn!

og den, der fortryder det, faaer ikke sine Penge tilbage.

Hvor De end kommer,

skal De forlange den Preitzelske nedsatte Prisfortegnelse.

Brug den til Alt (uden Undtagelse)

og lad Dem ikke narre af Efterligninger. Det Preitzelske Forlag kan ikke overgaaes i Nedsættelse af nogen Concurrent.

Udsalget

varer ikke stort længer, end Oplaget strækker til, derfor bør Alle forsyne sig i Tide.

Denne Vei med Sølvtøiet!

Den danske Carmagnole.

(Frit efter »Père Peinard«.)

Dands rundt om Skrædder Holm,
Død og Skam, Død og Skam!
Dands rundt om Skrædder Holm,
Død og Skam,
Stem paa ham!
Ei! hu hei, hu hei, hu hei!
Krudt og Dynamit og Petroleum og Skidt!
Ei! hu hei, hu hei, hu hei!
Vælt det raadne Samfund med et Brag,
Og helst idag!

Hørdum og Knudsen med,
Sikke to, sikke to,
Hørdum og Knudsen med,
Sikke to
Svende tro!
Bum! Giv Agt, giv Agt, giv Agt!
Slaa de fede Fjender som gale Hunde ned.
Bum! Giv Agt, giv Agt, giv Agt!
Brænd og spræng i Luften med et Knald,
Hvad falde skal!

Blik, Syre, Træskosøm,
Lunter, ha! Lunter, ha!
Blik, Syre, Træskosøm,
Lunter, ja,
Skal vi ha'!
Hei! Gevalt, Gevalt, Gevalt!
Ned med Børs og Præster, med Ret og Borgerskab!
Hei! Gevalt, Gevalt, Gevalt! — — —
— — — Synger vi **om tusind Aar**, ja før,
Hvis blot vi tør.

Politiske Constellationer.

Der forestaar en indgribende Omregulering af Jordens Globus som Følge af, at Rusland har været i Frankrig, og England i Italien. Som Ouverture til det kosmopolitiske Drama annekterer Rusland Tyrkiet og Indien, medens Frankrig laver Kineserne til Plumbudding. Begge Magter i Forening indtage derpaa Atlanterhavet og blokere det nordlige Ishav for at være Herrer over Søveien til Julianehaab og dermed over Importen af Tran til Soldaternes Fedtlædersstøvler. For at danne en Modvægt mod disse Bevægelser vil England aarligt bygge tusinde 1ste Klasses Pantserskibe paa 44,000 Pundtærskeres Kraft pr. Stk., Italien vil dekorere alle Østerrigs Ministre med Dromedarkors, Keiser Frantz Joseph gifte sine Datterdøttre med preussiske Sekondlieutenanter, og Keiser Wilhelm formaae sin Bedstemoder i London til um Gottes Willen at være die Vierte im Bunde. Samtidigt flytter Czaren til Paris, og Carnot til Petersborg; Paven derimod forlægger sin Residents til Avignon, hvor hans Oldefader boede for en Snees Aar siden. Sverrig forliger sig med Bjørnson, Sprogø proklameres som en uafhængig Republik, de sydamerikanske Stater slutte Fred med hverandre for første Gang i fire hundrede Aar, Edvard Brandes opkaster sig til Diktator i Rudkjøbing, Alberti holder op med at anlægge Injuriesager, og alle vaabenføre Mænd i Alderen fra 2 til 99 Aar indkaldes til activ Tjeneste under »Dannebrog.« Naar saaledes de umiskjendelige Komethaletegn paa Verdens Undergang ere tilstede, bygges der paa Toppen af Mont Blanc et internationalt Observatorium, indrettet til at gaae med Lodder efter det europæiske Ligevægtssystem og saaledes, at Diplomaterne til enhver Tid kan være med paa, hvem der vipper. Endelig udbryder den sidste store Krig, som ender med, at Matabelerne erobre London, at Fr. Bajer faaer et Slagtilfælde, og at Jens Busk for sidste Gang faaer Postelinet klinket.

Brevkasse

Stud. theol. H. K. Vi dele ikke ganske Deres Betragtning, men i hvert Fald synes Sagen jo nu uddebatteret.

Med dette Nummer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Stoppet i Farten.

Det var en Søndag, den Syttende,
Politiet optraadte flyttende
Flasker fra Kurve til Lommer.

Et Ord vi Andre ihukommer:
Ve den, fra hvem Forargelsen kommer!
(Det var den Syttende, ikke i Sommer).

PUNCH

udgaaer hver Torsdag. Pris 1 Kr. 50 Øre Kvart., Enkelt Nr. 15 Øre. Abonnement tegnes i alle Landets Boglader, Kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, Kronprinsessegade 34. Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **L. Kragballe.** Udgivet af og trykt hos **C. Simonsen.** Kjøbenhavn. K.

21. Aargang. Torsdag den 28. December 1893. Nr. 53.

PUNCH.

Juletræet plyndres!

Den ældste Søster maa Træet plukke
For alle de Smaa, der staae og sukke,
Især dog efter den deilige Dukke.

En lille En vil nu gjerne vide
Af Fa'er, hvad der skal vanke, itide —
»Iaften faaer Du nu Godter i Gave,
Imorgen faaer Du vel Rotter i Mave.«

En lille Aarsrevue.

Mel.: »Så lunka vi så småningom«.

Ret snart er dette Aar nu gaaet
Med al Slags Vrøvl og Politik.
Hvad der blev høstet eller saaet,
Vi her et Øieblik
Ville synge om i lette Vers,
Som ret Ingen komme skal paatvers,
Enten et eller to eller tre — maaskee
Lidt fleer — nu faae vi see.

Med Storesplanen ligestrax
Begyndte Aaret med Halløi;
Men dengang da det kom til Act-
-ietegning, var den sløi.
Da saa Mange Planen ei holdt a',
Faldt den Ene og den Anden fra;
Der faldt En, der faldt To, der faldt Tre — til Slut
Den hele Makketut.

Saa var Agrarerne paa Spil,
Og de fik bedre Vind i Seil,
Mens Kjøbstadfolkene saae til,
(Hvad der nu var en Feil).

Det vil ende vist med stor Staahei,
Millionerne de kapre sig,
Ikke en eller to, men en Snees — uh føi!
Byerne faaer Lamperøg!

Saa skal der nok en Toldlov frem
Og saa en Skat paa Brændevin;
Den første kan nu blive slem,
Den sidste er kun Grin.
Naar man supper ei i Pottevis,
Er en lille Smule høiere Pris
Paa en Snaps eller to eller tre pr. Dag
Dog ingen farlig Sag.

Vi selv har Jubilæum havt
Paa Grund af vore tyve Aar;
I Text og Billeder paa Kraft
Vi priste vore Kaar.
Der var nok en Concurrent, der blev
Noget gnaven, han Artikler skrev,
Ikke en eller to, et Dusin — o Gru!
Han skriver vist endnu.

„Punch" drømmer.

Punch laa paa sin Chaiselongue og philosopherede over Fasanjagten paa Amager. Han vilde gjerne have været med, for han holder meget af at skyde. Da forekom det ham, at Døren gik op, og ind traadte et Bud fra Regjeringen, der sendte sin allernaadigste Gunst samt Befaling til *Punch* at gjøre sig rede til at skyde alle de Mennesker, han af en eller anden Grund fandt missliebige. Han var ikke videre glad ved dette Hverv, thi han er jo et eiegodt Menneske. Men sin Regering maa man lystre. Øieblikkeligt greb han da sin prøvede Bagladeriffel og gik paa Sjov.

Først ringede han paa hos C. Carstensen og forklarede ham i faa Ord, hvad der forestod. »Du er jo ikke Redacteur mere, Du er Straamand,« sagde *Punch*, »og derfor skal Du skydes.« »Aa, skaan mig,« bad Carstensen; »jeg er jo dog en fin Journalist og Høires bedste Hoved.« »Det kan gjerne være,« svarede *Punch*, »men selv om der maatte være aldrig saa mange Grunde for at skaane Dig, saa bør Du dog ryddes afveien, om

ikke for Andet, saa for Din Frisure. Jeg kan ikke udstaae den Frisure.« — Paf!

Punch gik derpaa ind til Bauditz, til hvem han bemærkede, at han ikke vilde have værdiget ham et Skud Krudt, hvis han ikke netop havde været paa Forretninger inde ved Siden af. »Men hvad har jeg da gjort?« »Ingenting, min rare Ven, men det er netop derfor, Du skal skydes.« — Paf!

Vilhelm Møller bad for sig og syntes, det var saa ærgerligt at blive skudt, naar man lige var bleven udnævnt til Reiersens Efterfølger. »Det er mig lige kjært,« sagde *Punch*, »for Du kan ikke engang censurere det ugudelige Dansk. Du selv skriver. Du er leveret, min Faer!« — Paf!

Johannes Jørgensen sad som en Krage oppe paa sit Taarn og saae irriterende symbolistisk ud. Der var ikke Andet for end at pille ham ned.

Punch gik da hen for at hilse paa Herman Bang, men da han kun antraf et levende Lig, syntes han, at han kunde anvende sit Krudt paa en værdigere Maade, og derfor gik han igjen uden at have pillet ved Aftrækkeren.

Da han meldte sig hos Henrik Ibsen i sit lovlige Ærinde, sprat Gubben iveiret og spurgte, hvad han skyldte den sjeldne Ære. »Du gjør Folk tossede,« sagde *Punch* lakonisk. »Det er det Hele.« — Pif, Paf!

Zahrtmann kunde paa ingen Maade forstaae, at han skulde skydes; var han maaske ikke en stor Maler? »Det vil jeg nok sige,« svarede *Punch*. »Du er en Klat-, Meel- og Skrupmaler, min fine Ven. Det er hvad Du er. Og saa har Du ladet Dine Elever ødelægge en Masse nyttigt Lærred. Nej, Du er færdig. Nu puster jeg Dig ud!« — Paf!

Drachmann anførte til sit Forsvar, at han efterhaanden havde havt Venner i alle Partier, og at han var Danmarks største Lyriker. »Ja, det er meget rigtigt; men Du skal nu skydes alligevel.« Hans sidste Ord var: »Danmark leve!«

Med Wiinblad og Henning Jensen gik det saare let, for de kunde plaffes ned paa samme Contoir. Ingen af dem syntes videre overrasket; de bad kun om Anstand til endnu at skrive hver en Leder; *Punch* sørgede for, at den blev glædelig kort.

Rex beraabte sig paa, at han var vant til at blive benaadet; men det kunde ikke hjælpe ham her.

Blandt det øvrige Jagtudbytte nævnes Willumsen, Hans Jæger og Viggo Stuckenberg. Men med dem var »*Punch*«s Mission endnu ikke endt. Han havde Moe og Madsen tilbage. De sad Begge med fromt himmelvendte Øine og varierede som Prædiketext Ordene: »Reis ad Helvede til!« »Lykke paa Reisen«, sagde »*Punch*« og fyrede Bøssen af med et saadant Rabalder, at han — vaagnede.

De smaa (Grosserer-) Lam
og
de grumme (Kunstner-) Ulve.

Idéen efter Knut Hamsun.
Formen efter Erik Bøgh.

Mel.: »Paa Marken der tripper de hvide Lam.«

Paa Gaden der tripper de hvide Lam,
Grosserernes yndige Kræ,
Den vindige Frøken og Fruen tam;
De gaaer der og siger: Bæ
:|: Mæ—æ— Mæ—æ— æh :|:
Skoven, den store Kunstens Skov,
Der tuder de Ulve graa,
De luske omkring paa Nattesjov
For at æde Grossererens Smaa!
:|: U—uh— U—hu— hu! :|:

De gaaer i Theatret, de kjære Smaa,
Saa fagre som Roser i Glød,
Og sagte de hviske: »ma chère, aah!
Hvor er han dog ikke sød . . .
:|: Aa—aah— aa—aa— aah!« :|:
Men ude i Byen, den store By,
Gaaer siden »den Søde« paa Rov,
Han tisker for Damerne kjæk og kry:
»Min Frøken, tillad . . .« aa, dog
:|: Aa dog . . . og dog, dog! :|:

De Bøger de komme i Silkebind
Og taler om Kjærligheds Lyst,
De lægger saa fint et Silkespind
Om Hjertet i Damernes Bryst . . .
:|, Tyst, tyst! o, saa tyst! :|:
I Laksko paa Asfalten hin Skribent
Spaserer saa fin og saa fjong
Og hvisker til Damer, hvad nys paa Prent
Han sagde saa kjønt — Fi donc!
:|: Fi—i . . . Fi—i—donc! :|:

Paa Malernes Kunst maa de følge med,
Om end kun i Ny og i Næ,
Det Meste, de seer, kan de glædes ved,
Men Noget er dog lidt »bæ«
æ — bæ—æ—æ! :|:

Eiendommelig Collision.

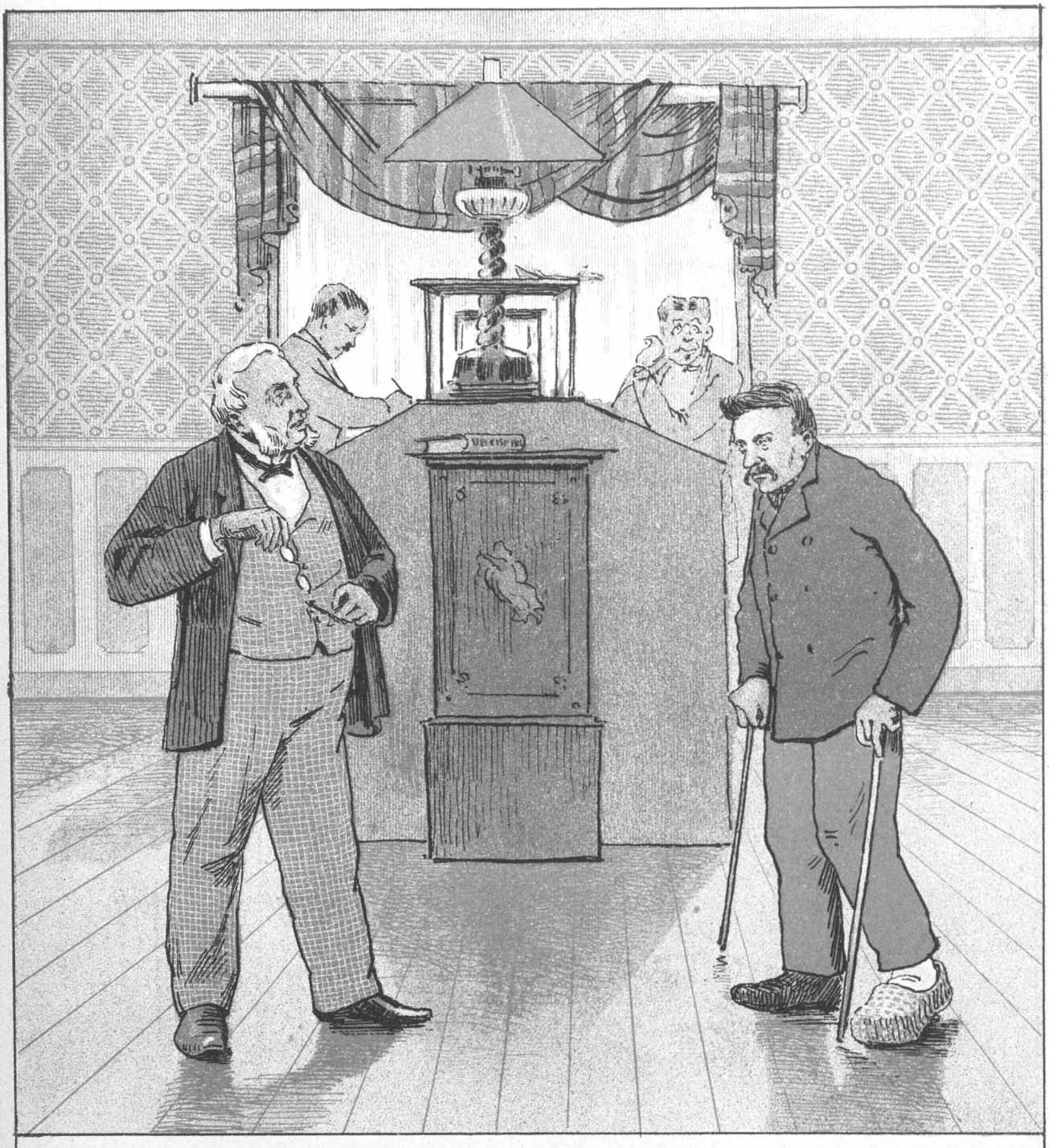

— Goddau, Hr. Grosserer.
— Goddag, Jens! — Men hvordan er det, De er kommen til Skade?
— Ja, jeg kom skidt afsted igaar, da Peter og jeg skulde bære den store Kasse ner, saa tabte Peter sin Ende ner paa min Fod.

Saltmadsfad til Vinterhold.

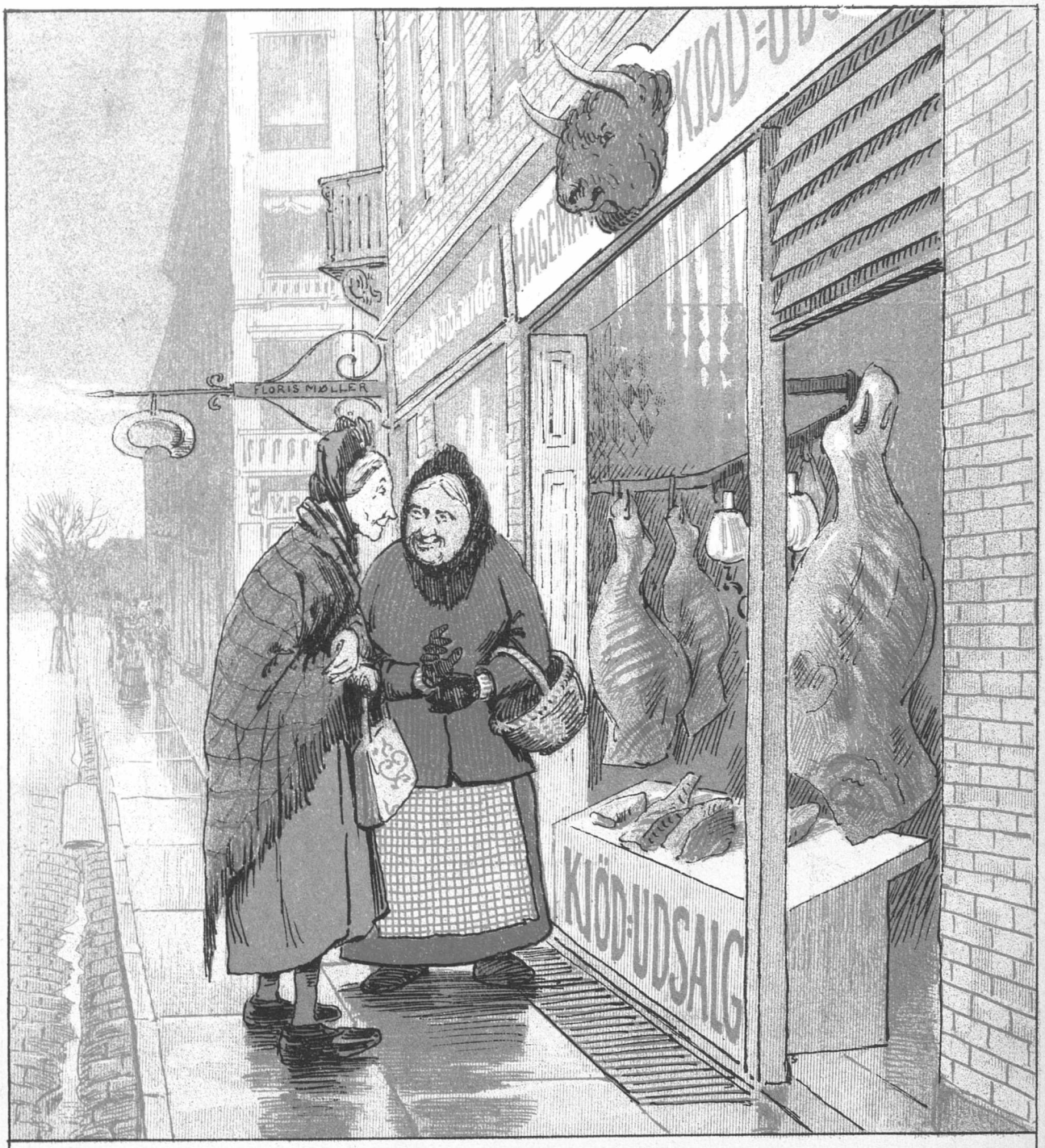

— Veed De, hvad jeg vilde ønske, Madam Olsen?
— Næ!
— Jeg vilde ønske, at det var mine Laar, som hang der!
— Det har De, ved den velsignede Gud, Ret i, Madam Hansen. Saa ha'de De da Sul for lang Tid.

Og Malerne gaaer i den fule Nat
Med en Moustache, der er spids,
I Havelock og med Bulehat
Og siger til Damerne: Kis . . .
:|: Kis—mis— kisse—mis! :|:

Paa Gaden tripper de søde Børn
Med Silkestrømper i Sko,
De følges troligt af Ulv og Bjørn,
Der brummer i Skjægget: Oh!
:|: O—oh— ho—o— hoh! :|:
Knut Hamsun har sagt os i krye Ord:
Grossererne er nogle Fæ,
Hvis ikke de seer af hans »Nye Jord«,
At Kunstnerne de er æ
:|: Æ—bæ— æ—bæ— bæ! :|:

Sct. Georg og Dragen.

Et lillebitte Eventyr.

Der var engang en grimmige Drage, som kaldtes Johannes. Den havde sit Leie ved Foden af et stort Taarn, og der laa den og spyede symbolistisk Edder og Forgift i svare Maader ud over en lang, graa Vei med smaa, hvide Huse og sorte, sorte, sorte Popler. Og Uhyret var til stor Fortræd og Viderværdighed for Mange, og hver den, som det spyede paa, fik Symbolisme og Syner og ondt i Maven.

Men saa en Dag kom den fromme Ridder Sct. Georg vandrende hen ad den lange, graa Vei i gjennembrydende Tanker, som ikke allesammen var lige laante. Han var saare nedbøiet over den onde Verdens megen Bedærvelse og de tydske Forlæggeres Forhærdelse. Og da han naaede Dragetaarnet, fik ogsaa han en ækel, forgiftig Straale lige i Ansigtet. Men da rullede Ridderblodet sig frem i store, blaa Aarer mellem Visdomsrynkerne i hans Pande, og han iførte sig sin Rustning, som var Naturalismen, besteg sin Kjephest, som var Selvberømmelse, greb sit lange Spjud, som var et Penneskaft, og sit Skjold, som var *„Politiken"*. Og saa stak han saa drabeligt til Dragen, at den maatte vride sig og vræle, trække de lange, fæle Følehorn til sig og retirere ind i Taarnet som en vaad Hundehvalp.

Men Ridder Sct. Georg lod Bedriften indriste med Europæerlatin i sit Skjold, som var *„Politiken"*, og hvis Johannes Jørgensen ikke er død, saa lever han endnu.

Snip, snap, Snude,
Taarnets Ugler tude.

En Julevise.

Mel.: Høit fra Træets grønne Top.

Julen er en herlig Tid!
Gamle og de Unge
Glemme baade Kiv og Strid
Holde Tand for Tunge.
Overalt der er nu Fest
Med »Velkommen« til hver Gjæst.
Derfor si'er jeg idelig:
Julen er høitidelig.

Hver en Kjøbmands Bod er lukt,
Ingen Gaderaaben!
Og, hvad der er rigtig smukt,
Kirken, den er aaben
Høit for Store som for Smaa;
Kroen, den er ligesaa.
Derfor si'er jeg etc.

Vil Du ind til en Barbeer,
Ligger der et Væsen,
Og det hedder: Aldrig meer
Ta'er jeg Dig ved Næsen
Paa saa høi en Helligdag —
Det er nu en afgjort Sag.
Derfor si'er jeg etc.

Vil Du ha'e Dig en Cigar —
Ih, nei, Gudbevares!
Det kan aldrig gaae, min Fa'er,
Heller ei forsvares.
Nei, ifald Du røge vil,
Maa Du drikke Noget til,
Derfor si'er jeg etc.

Alle Slags Foræringer
Glæde Aand og Maver;
Krømmernes Besværinger
Over Julegaver,
Som nu Ingen meer skal faae,
Troer jeg ei en Smule paa.
Derfor si'er jeg idelig:
Julen er høitidelig!

Alle hilse saa bekjendt,
Naar de møde Præsten;
Hver en Politibetjent
Høflig er jo næsten.
Folk er pynt- og pudsede,
Deres Skjæg er studsede.
Det er nu paalidelig',
Julen er høitidelig!

Paa Sporet.

(Frit efter et Herværende)

Hvem kastede Bomben i det franske Deputeretkammer? En Anarkist. Javel, det siger man, men intet Menneske troer det. Lad os mindes det andet franske Keiserdømmes sidste Dage, og vi ville endnu kunne spore Lugten af de Rævekager — eller Napoleonskager — som den usle Regjering dengang lagde paa det forkuede Folks tyndslidte Tallerkener. Skulde Regjeringen bruge et Bombeattentat, saa lod den det lave, og saaledes er det endnu. Capitalismens panamiserede Frankrig er ikke et Haar bedre end Cæsarismens pomadiserede Slavestat.

Wolffs Bureau og Agence Havas fortæller lutter Røverhistorier. De gaae begge med Panamahat.

Vort Broderorgan *À bas tout le monde*" kan paa Trods af Reptiliepressen og uden at blinke med Øinene sige Sandheden og lede os Alle paa Sporet.

Der er ingen Vaillant arresteret, af den simple Grund, at der ikke existerer nogen Vaillant. Den Skabning, der efter Bombeattentatet førtes bort og arresteredes, var en udstoppet Figur, der var lavet i et Dukkemagasin paa venstre Side af den høire Seinebred. En af de Constabler, der førte „Vaillant" bort, bed i ham og fik Munden fuld af Saugsmuld.

Nei, lad os søge Bombebøssens Fader et andet Sted. Hvem gavnede Attentatet? — Regjeringen. Hvem skadede Attentatet? — Regjeringens Modstandere. Hvem var det, der med uforstyrret Ro hørte Bomben springe? — Det var Kamrets Formand, Hr. Dupuy. Hvad var der i Sardindaasen? — Sveskesteen.

Disse Facta bør vi sammenholde og forbinde dem med Oplysninger, der ere fremkomne fra forskjellige Sider. En Stenograf erklærer, at Dupuy, fem Minutter før Bomben sprang, flyttede sin høie sorte Hat fra Ballustraden om Formandspladsen hen i en Vinduesfordybning. En Skopudser, der havde Stade udenfor Deputeretkamrets Hovedopgang, oplyser, at Hr. Dupuy, da han begav sig op i Kamret, var „ligesom ophovnet paa den høire Baglomme", og en Mand, der befandt sig paa Kamrets Tilhørerplads, fortæller: „Hr. Dupuy reiste sig fra sin Stol, og idet han sagde: „Den næste Taler har Ordet", strakte han den høire Haand op, og det var, som om en lille, mørk Gjenstand fløi op mod Galleriet. Saa kom Knaldet. Det var et skrækkeligt, verdenshistorisk Øieblik. Hr. Dupuy var selv saa consterneret, at han sagde paa Tydsk: „Gehen wir weiter!"

Naar vi nu høre og forstaae alt dette, saa maa vi blues baade over den skamløse Maade, Capitalismen gaaer frem paa, og over de Midler, den bruger, og vi maa gjøre det til en Æressag at modarbeide den allevegne. Derfor minde vi atter indtrængende vore Meningsfæller om, at der d. 3die Januar skal foretages Valg til Lignings-Commissionen paa Frederiksberg og til Bestyrelsen af de Fattiges Kasse samt om at abonnere paa „Ravnen", hvis næste Nr. o. s. v. Ned med Panamamændene!

Reporterens Vise.

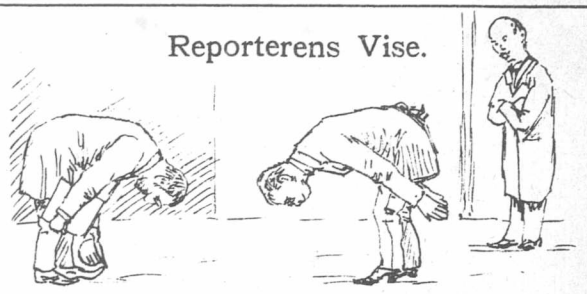

Mel.: Allting är riktigt klareradt och gjordt (Fr. Ep. 57).

Tænk Dem engang: Der er kommen en Prinds,
Prinds Kykliky fra de mindste Antiller,
En af de mægtigste Fyrster, der find's,
Flot som en Gigerl, med Laksko og Briller.
Ham for min Sprøite igaar jeg besøgte
Paa hans Logis i Hotel Knapstedgaard,
Og han var naadig, han smiled og spøgte,
Medens en Opvarter kjæmmed hans Haar.
Af Europas Sprog han kjendte
Destoværre ikke et Muk,
Men gratieust han Mølle vendte
Midt i sit exotiske Buk.
Heldigvis dog en Slags Tolk han sig ha'de,
En Overhofloppefanger det var,
Dertil en Fyr af den immergelade
Race, som Troperne fostret kun har.
Nøgler paa Bagen han bar af de sværeste,
Han havde tre, men hans Prinds et Dusin,
Femten Prindsesser han havde til Kjæreste,
Saa han gaaer neppe i Graven af Spleen.

Prindsen var sendt i en vigtig Mission,
Som han var gabmundet nok til at røbe:
Han skulde kjøbe en gammel Kanon,
Hjemme formaaede Ingen at støbe,
Og da Antillerne skulde forsvares
Imod Amerikas samlede Hær,
Kunde ei Sagerne længere klares
Med Fætter Kongens Paradegevær.
Han i „Kisten" ogsaa skulde,
Syne Syngepigernes Ring,
Han og Tolken blev vel fulde,
Men det gjorde slet Ingenting.
Hist paa Antillerne saadan en Kiste
Længe var savnet af Alle som Een,
Prindsen og Tolken var overbeviste
Om, at de Skjønnes bedaarende Been
Snart vilde vise sig folkeopdragende,
Li'esom von Huth og Johs. Jørgensen her,
Naar med Kanonen og dem han kom dragende,
Skjælve da vilde Amerikas Hær.

Brevkasse.

Peter minus. Venter til næste Aar.
Tante Rikke. Det var ret; hold Dem munter!

Med dette Nummer følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Kunstnerisk Naturforskning.

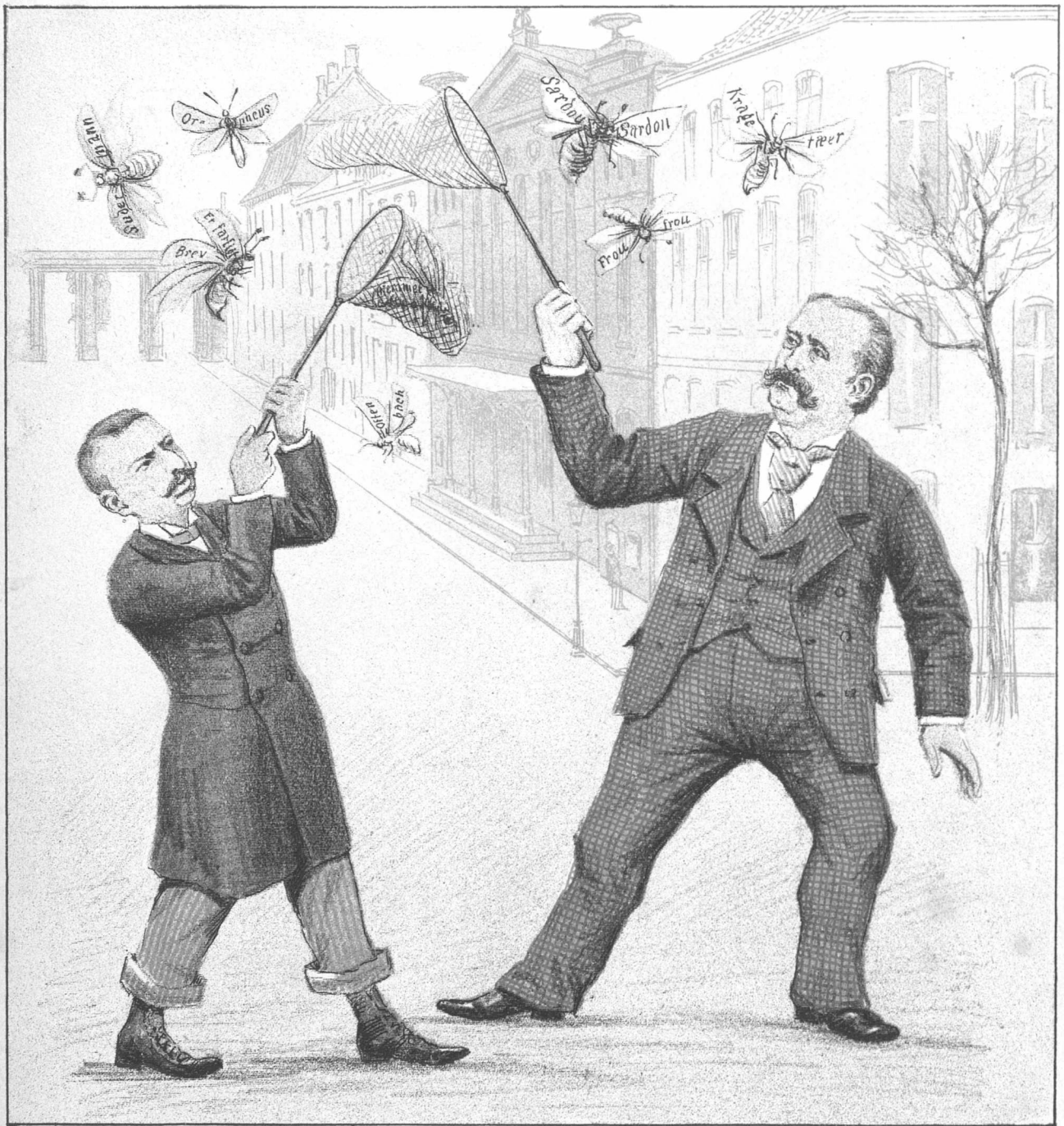

Paa Fangst saavel iaar som ifjor
Casino og Folketheatret jage.
De jevnligt gik i det samme Spor
Som gode Colleger alle Dage.
Men ganske sikkert begge Parterne
Tabe meer, end de vinde ved Farterne.

PUNCH

udgaaer hver Torsdag. Pris **1** Kr. **50** Øre Kvart., Enkelt Nr. **15** Øre. Abonnement tegnes i alle Landets Boglader, Kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor i Kjøbenhavn, **Kronprinsessegade 34.** Telefon 3231.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **L. Kragballe**. Udgivet af og trykt hos **C. Simonsen**. Kjøbenhavn. K